CÂȘTIGĂTOARE WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022

CARTEA

Traducere de Edith Negulici

Ruth Ozeki

Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki — cartea asta e un triumf! Ne frânge inima și ne-o repară. MATT HAIG

CARTE

CAȘTI GATO ARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION
2022

AFORISMELE IEȘIRII DIN VIDUL UI

Traducere de Edith Negulici

Ruth Ozeki

Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki — c e un triumf! Ne frânge inima

şi ne-c MATT HAIG

CAŞTIGATOARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022

CARTEA FORMEI VIDULUI

ŞI A

Traducere de Edith Negulici

Ruth Ozeki

Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki – cartea asta e un triumf!
Ne frânge inima şi ne-o repară.

MATT HAIG

Cartea formei şi a vidului

RUTH OZEKI este scriitoare,

regizoare şi preoteasă Zen budistă. A debutat

cu romanul *My Year ofMeats* în 1998. Au urmat

AU Over Creation (2003) şi *A Tale for the Time Being*

(2013), pentru care a câştigat LA Times Book Prize

şi a fost nominalizată la Booker Prize şi la

National Book Critics Circle Award. Romanele

ei au fost traduse
în peste treizeci
de ţări şi s-au

făcut remarcate pentru capacitatea de a

îmbina subiecte aparent eterogene în forme narative

hibride şi intense din punct de vedere stilistic.

Pornind de la realitate – politicile de

mediu, ştiinţă şi tehnologie, religie şi capitalism –,

Ozeki a reuşit să facă în toate cărţile ei o

călătorie într-un imaginar vibrant şi înduioşător.

Cel de-al patrulea roman, *Cartea formei şi a*

vidului, a câştigat Womens Prize for Fiction,

Massachusetts Book Award, BC and Yukon Book

Prize şi Julia Ward Howe Prize for Fiction.

Ruth Ozeki a scris şi o carte de memorii, *The*

Face: A Time Code, şi a realizat un documentar

numit *Halving the Bones.* Când nu scrie şi nu

regizează filme independente, Ozeki îşi împarte

timpul între Western Massachusetts,

New York City şi
British Columbia
şi predă scriere

creativă la Smith College.

EDITH NEGULICI este absolventă a Facultăţii de

Teatru şi are o diplomă de master în Jurnalism şi

Ştiinţele
Comunicării.
A tradus piese

de teatru, iar din 2015 colaborează cu mai multe

edituri din România, pentru care a tradus cărţi

de artă teatrală,
medicină,
dezvoltare

personală,
spiritualitate,
psihologie şi

altele. Printre autorii traduşi la Curtea Veche

Publishing se numără Shanna H. Swan, Tom

Vanderbilt şi
Laura Vanderkam.
Ruth Ozeki

CARTEA

FORMEI

ŞI A

VIDULUI

Traducere din engleză de EDITH
NEGULICI

CURTEA VECHE
Descrierea CIP a
Bibliotecii Naţionale a
României

OZEKI, RUTH
Cartea formei şi a
vidului / Ruth Ozeki;

trad, din engleză de
Edith Negulici. –
Bucureşti: Curtea

Veche Publishing, 2023
ISBN 978-606-44-1525-
7 I. Negulici, Edith

(trad.)
821.111
ISBN epub: 978-606-44-

1577-6
Carte publicată şi în
ediţie digitală

Redactor: Diana Ilie
Corector: Silvia
Năstasie

Tehnoredactor:
Chirachiţa Dogaru
Copertă: Dora Marian

Colecţie coordonată de
Luana Schidu
CURTEA VECHE

PUBLISHING str. Aurel
Vlaicu nr. 35,
Bucureşti, 020091

redacţie: 0744 55 47 63
distribuţie: 021 260 22
87, 021 222 25 36,

0744 36 97 21 fax: 021
223 16 88
redactie@curteaveche.r

o
comenzi@curteaveche.r
o curteaveche.ro

RUTH OZEKI

The Book of Form and Emptiness

Copyright © 2021 by
Ruth Ozeki Lounsbury
Published by

arrangement with
Canongate Books Ltd,
14 High Street,
Edinburgh EH1 1TE

All rights reserved.
© CURTEA VECHE
PUBLISHING, 2023

pentru prezenta
versiune în limba
română

Tatălui meu, a

cărui voce încă
mă călăuzeşte
(Pro captu

lectoris) habent
sua fata libelli.

în funcţie de

capacităţile
cititorului, cărţile
au propriile

destine.

- Walter

Benjamin,
Unpacking My
Library

PENTRU ÎNCEPUT

O carte trebuie să
înceapă de
undeva. O literă

îndrăzneaţă
trebuie să se ofere
voluntar să fie

prima, aşezându-se pe făgaşul dorit într-un act de

credinţă, unde cuvântul îşi ia elan şi o urmează,

trasând o propoziţie în urma lui. De acolo, se

formează un paragraf şi, în curând, o pagină,

iar cartea este pe cale să apară, găsindu-şi vocea

şi astfel prinzând viaţă.

O carte trebuie

să înceapă de
undeva, iar cea
de faţă începe

aici.

UN BĂIAT

Şşşi Ascultă!

Asta este Cartea mea şi îţi vorbeşte. O auzi?

Totuşi, dacă n-o auzi, e în regulă. Nu e vina ta. Lucrurile vorbesc tot

timpul, dar dacă urechile tale nu sunt receptive, trebuie să înveţi să

asculţi.

Poţi începe prin a-ţi folosi ochii, deoarece cu

ochii e simplu. Uită-te la toate lucrurile din jurul tău. Ce vezi? O carte,

evident, şi, evident, cartea îţi vorbeşte, aşa că încearcă ceva mai

dificil. Scaunul pe care stai. Creionul din buzunar. Adidasul pe

care-l porţi. Tot nu le auzi? Atunci aşază-te în genunchi şi lasă-ţi capul

pe scaun sau descalţă-te
şi pune-ţi adidasul la
ureche – nu, stai, dacă

sunt oameni înjur, te vor
crede nebun, aşa că
încearcă mai întâi cu

creionul. Creioanele conţin poveşti şi sunt inofensive, atât timp cât

nu-ţi bagi vârful în urechi. Doar ţine-l la ureche şi ascultă. Auzi

şoapta lemnului?
Fantoma pinului?
Murmurul minei de

creion?

Uneori este mai mult de o voce. Uneori este un

întreg cor de voci care se ridică dintr-un singur lucru, mai ales dacă este

unul realizat de producători diferiţi, dar nu te speria. Cred că

depinde de cum s-au simţit în Guangdong, Laos şi aşa mai departe,

şi dacă au avut o zi bună
la fabrica cea de toate
zilele, dacă s-au bucurat

de un gând plăcut în momentul în care obiectul respectiv a venit

rostogolindu-se pe bandă
şi le-a trecut prin mâini.
Doar aşa gândul acela

plăcut se impregnează în obiect. Uneori nu este chiar un gând, ci un

sentiment. Un sentiment cald şi plăcut, ca dragostea. Galben

însorit. Dar când este o tristeţe sau o furie care ţi se agaţă de adidaşi,

atunci ar fi bine să fii
atent, fiindcă adidaşii ăia
ar putea face lucruri

nebuneşti, ar putea s-o ia razna, să te convingă să mergi până în faţa

magazinului Nike, să-i spargi vitrina cu o bâtă de baseball făcută din

lemn furios. Dacă se întâmplă asta, tot nu e vina ta. Doar cere-i scuze

vitrinei, spune-le cioburilor de sticlă că-ţi pare rău şi, orice ai face,

nu încerca să dai explicaţii. Ofiţerului de poliţie care te arestează

nu-i pasă de condiţiile oribile din fabrica de bâte de baseball. Nu-i va

păsa de drujbe cu lanţ
sau de frasinul robust
care era cândva bâta de

baseball, aşa că ţine-ţi gura. Stai calm. Fii politicos. Şi aminteşte-ţi

să respiri.

Este foarte important să nu te superi, căci

atunci vocile vor fi în avantaj şi vor pune stăpânire pe mintea ta.

Lucrurile sunt indispensabile. Ocupă spaţiu. Vor atenţie şi te

vor înnebuni dacă le permiţi. Aşadar, aminteşte-ţi, eşti precum

controlorul de trafic aerian – ba nu, stai, eşti precum dirijorul unei

fanfare de gală formată
din toate instrumentele
de jazz de pe planetă şi

pluteşti în spaţiu, stând
pe mormanul ăsta mare
de gunoi al lumii, cu

părul dat pe spate,
îmbrăcat într-un costum
elegant şi ţinând bagheta

în aer, înconjurat de toate lucrurile nerăbdătoare şi, pentru

un scurt moment de
frumuseţe, toate vocile
tac, aşteptând până când

îţi cobori bagheta.
Muzică sau nebunie.
Totul depinde de tine.

PARTEA INTAI

ACASĂ

„Orice pasiune se
învecinează cu

haosul, dar
pasiunea

colecţionarului se
învecinează cu

haosul
amintirilor.”

- Walter Benjamin,
UnpackingMy
Library

CARTEA

1

Bine, atunci încep

cu vocile.

Oare când le-a auzit prima dată?

Când era încă mic? Benny a fost întotdeauna un

băieţel care a parcurs lent etapele de

dezvoltare, de parcă celulele lui ar fi ezitat să se

multiplice şi să ocupe spaţiu în lume. Se pare că

aproape s-a oprit
din evoluţie când
a împlinit

doisprezece ani, în acelaşi an în care i-a murit tatăl, iar

mama lui a început să se îngraşe.

Schimbarea a fost subtilă, dar Benny părea să se

micşoreze pe
măsură ce
Annabelle lua în

greutate, de parcă
ar fi metabolizat
suferinţa fiului ei

mic odată cu a ei.

Da. Aşa se pare.

Aşadar, vocile probabil au început să se facă

auzite încă de pe atunci, la scurt timp după

moartea lui Kenny, survenită într-un accident

de maşină – ba nu,
de camion. Kenny
Oh era clarinetist

de jazz, însă numele lui adevărat era

Kenji, aşa că-l vom numi astfel. Cânta mai ales swing, în

orchestre mari, la nunţi, la petreceri de bar miţva şi în

cluburile de hipsteri din centrul oraşului,

unde toţi tipii erau
bărboşi, purtau
pălării cu boruri

mici, cămăşi în carouri şi jachete peticite din tweed,

de la Armata Salvării.

Kenji avusese

un concert şi apoi
ieşise să bea ceva,
să se drogheze,

sau să facă orice obişnuia să facă în compania

prietenilor săi
muzicieni – nu
mult, dar de ajuns

ca în drum spre casă, când s-a împleticit şi a

căzut pe alee, să nu înţeleagă că trebuie să se

ridice imediat. Nu era departe de casă, se afla la

doar câţiva metri
de poarta şubredă
care ducea în

spate. Dacă ar fi reuşit să se târască puţin mai

încolo, ar fi fost bine-mersi, în schimb, s-a

mulţumit să zacă
întins pe spate,
scufundat în

lumina palidă a
felinarului care
trona deasupra

tomberonului de
la magazinul de
vechituri Gospel

Mission. Frigul prelungit al iernii începuse să se

destrame şi o
ceaţă
primăvăratică

plutea pe alee. Zăcea întins acolo, contemplând

lumina difuză şi
micile particule de
apă care roiau

haotic şi strălucitor prin aer. Era beat. Sau

drogat. Sau ambele. Lumina era frumoasă. Mai

devreme în seara aceea, se certase cu soţia lui.

Probabil regreta. Probabil, în mintea lui, jura să

fie mai bun. Cine ştie ce făcea? Probabil

adormise. Să sperăm. în orice caz, zăcea întins

acolo de mai bine de o oră, atunci când camionul de

livrări a apărut pe alee, zăngănind puternic.

Nu a fost vina camionagiului. Aleea era plină de

şanţuri şi gropi. Era doldora de saci menajeri pe

jumătate goliţi,
resturi de
alimente, grămezi

de haine ude şi aparate electrocasnice

distruse,
abandonate de
vagabonzii care

umblă prin
gunoaie. în lumina
anostă şi cenuşie

a dimineţii în care burniţa,
camionagiul nu a

putut distinge
printre deşeurile
din faţa lui corpul

suplu al muzicianului, care până atunci

fusese deja acoperit de corbi. Corbii erau

prietenii lui Kenji. Ei încercau doar să-l ajute, ţinându-

i de cald şi ferindu-l de umezeală, dar

toată lumea ştie
despre corbi că
iubesc gunoiul.

Este oare de mirare că şoferul îl confundase pe

Kenji cu un sac menajer? Şoferul ura corbii pentru

că aduc ghinion, aşa că şi-a îndreptat

camionul direct către ei. Camionul transporta lăzi cu

pui vii la abatorul chinezesc de la capătul aleii.

Şoferul a călcat pedala de acceleraţie şi a

simţit corpul
izbindu-se sub
roţi; în urma

impactului, corbii au zburat, împrăştiindu-se

prin faţa parbrizului, împiedicându-l să

vadă şi făcându-l să piardă controlul

volanului, să iasă
de pe carosabil şi
să intre pe rampa

de încărcare de la tipografia Eternal Happiness.

Camionul s-a răsturnat, iar lăzile cu păsări s-

au împrăştiat în toate părţile.

Zgomotul

cotcodăcelilor l-a trezit pe Benny, a cărui fereastră din

dormitor dădea spre tomberon. A rămas sub

plapumă,
ascultând, apoi
uşa din spate s-a

trântit. De pe alee s-a auzit un scâncet înalt şi

subţire,
întinzându-se ca o
frânghie, ca un

tentacul viu, strecurându-se pe fereastră şi

înşfacându-l din pat. Benny s-a dus la fereastră, a tras

draperiile şi a privit în stradă. Tocmai se lumina

de ziuă. A văzut camionul răsturnat pe-o

parte, roţile care i se învârteau în gol; aerul era plin

de fâlfâit de aripi
şi de pene care
zburau peste tot,

deşi, fiind crescuţi
în cuşti, aceşti pui
nu erau în stare

să zboare. Nici măcar nu semănau cu nişte

păsări. Erau doar nişte chestii albe asemănătoare cu

extraterestrii
Tribble,
îndepărtându-se

în întuneric.
Scâncetul subţire
s-a încordat

asemenea unui fir,
atrăgându-i
privirea către o

siluetă
fantomatică,
învăluită într-un

nor alb, diafan,
sorgintea
sunetului,

sorgintea
întregului său
univers: mama lui,

Annabelle.

Stătea acolo tremurând în

cămaşa de noapte, singură în lumina felinarului. Peste

tot în jurul ei era agitaţie, ningea cu pene albe care

zburau asemenea
fulgilor de zăpadă,
dar ea rămăsese

complet nemişcată, ca o prinţesă de

gheaţă, s-a gândit Benny. Privea la ceva întins pe jos

şi, într-o clipă, a
ştiut că acel ceva
e tatăl lui. De sus,

de la adăpostul ferestrei, nu-i distingea chipul,

dar îi recunoştea picioarele, care erau îndoite şi se

zvârcoleau, ca atunci când Kenji dansa, doar că

acum era întins pe
o parte.

Mama lui a

făcut un pas înainte.

Nuuu! a ţipat

ea şi a căzut în genunchi.

Părul des şi

auriu i se revărsa
pe umeri
strălucind în

lumina felinarului
de pe stradă şi
acoperindu-i capul

soţului. Ea s-a aplecat, fredonând cu voce

sentimentală şi
încercând în
acelaşi timp să-l

adune de pe jos.

Nu, Kenji, nu, nu, te rog, îmi

pare rău, n-am vorbit serios...

Oare o auzise?

Dac-ar fi deschis
ochii chiar atunci,
ar fi văzut chipul

frumos al soţiei sale aplecat deasupra lui ca o

lună palidă.
Probabil o auzise.
Probabil văzuse

corbii cocoţaţi pe acoperişuri şi observase

cablurile de înaltă tensiune care se legănau. Şi,

probabil, privind peste umărul soţiei sale şi

dincolo de ea, îşi zărise şi fiul care urmărea scena de

la fereastra lui îndepărtată. Să spunem că-l

zărise, deoarece picioarele lui de dansator şi-au

încetinit ritmul, s-au potolit şi au rămas nemişcate.

Dacă în acel moment Annabelle era

luna lui Kenji, atunci Benny era steaua lui

îndepărtată şi,
zărindu-l acolo sus
cum străluceşte

puternic în lumina palidă a zorilor, a făcut un efort să-

şi mişte braţul, să ridice mâna, să-şi fluture degetele.

De parcă îmi făcea cu mâna, s-a gândit Benny mai

târziu. Parcă îşi lua adio.

Kenji a murit în drum spre spital, iar

înmormântarea a avut loc în săptămâna

următoare. De Annabelle depindea să facă

demersurile
necesare, dar ea
nu se descurca

prea bine cu o asemenea planificare. Kenji

era cel sociabil şi, în calitate de cuplu, nu se

distraseră
niciodată şi nici
nu invitaseră

oameni la ei acasă. Ea avea puţini prieteni,

dacă avea.

Antreprenorul de pompe funebre

i-a adresat multe întrebări referitoare la

rudele apropiate şi religie, întrebări la care

lui Annabelle i-a fost greu să răspundă. Din

câte ştia ea, Kenji nu avea familie. Se născuse în

Hiroshima, dar părinţii lui muriseră când era

mic. Sora lui, pe vremea aceea un bebeluş, fusese

trimisă să
locuiască cu
mătuşa şi unchiul

lor, pe când Kenji fusese crescut de bunici la Kyoto.

Rareori vorbea
despre copilăria
lui şi atunci

povestea că
bunicii lui erau
foarte

tradiţionalişti şi riguroşi şi nu se înţelegea cu ei,

dar sigur, acum şi ei erau morţi. Probabil că sora

lui mai era în viaţă, dar pierduseră

legătura. La începutul căsniciei, când

Annabelle îl întreba despre familia lui, se

mulţumea doar să
zâmbească, s-o
mângâie pe obraz

şi să-i spună că ea este toată familia de care are

nevoie.

Cât despre credinţa

religioasă, ştia că bunicii lui fuseseră budişti şi

Kenji îi povestise cândva despre o perioadă la

facultate când trăise într-o mănăstire Zen.

Annabelle şi-a amintit cum râsese în hohote:

Amuzant, nu? Eu, călugăr budist! Şi ea râsese,

deoarece Kenji nu părea deloc să ducă o viaţă de

pustnic. Declarase că nu avea nevoie religie, deoarece

avea jazzul. Singurul lucru religios pe care îl

avea erau câteva mătănii, pe care le purta uneori la

încheietură. Erau frumoase, dar nu-l văzuse niciodată

folosindu-le
pentru rugăciune.
Având în vedere

rădăcinile sale budiste, i se părea greşit ca un preot

creştin să ţină slujba de pomenire şi

înmormântarea.
Drept răspuns, Annabelle a spus

că nu, soţul ei nu are familie, nu e religios şi nu avea

să existe nicio slujbă de înmormântare.

Antreprenorul părea dezamăgit.

- Şi

dumneavoastră? a întrebat-o el îngrijorat.

Iar când Annabelle a ezitat, el a adăugat:

- în asemenea momente, este

bine să aveţi familia...

Amintirea a

licărit, ca o fantomă. S-a gândit la corpul

atrofiat al mamei
pe patul de spital.
La umbra

întunecată a tatălui ei vitreg, apropiindu-se de

uşa dormitorul ei.
A clătinat din cap.
- Nu, a

intervenit ea ferm, întrerupându-l.
Am spus că nu

avem ce familie să chemăm.

Chiar nu

înţelegea? Ea şi Kenji erau singuri pe lume şi asta îi

şi unise până când
s-a născut Benny.
Antreprenorul

de pompe funebre s-a uitat la ceas şi a continuat. A

întrebat-o ce părere are despre priveghi. Din nou,

Annabelle a ezitat şi el i-a explicat că, dacă ar vedea

rămăşiţele pământeşti ale celui drag, i-ar fi

atenuată trauma
provocată de
accidentul tragic

la care a asistat. I-ar alina amintirile dureroase şi ar

ajuta-o să accepte realitatea morţii fizice. Camera de

priveghi era
intimă şi
amenajată cu bun

gust.
Reprezentanţii
casei de pompe

funebre ar fi
bucuroşi să le
ofere invitaţilor

băuturi răcoritoare, o gamă largă de

ceaiuri şi cafea asortată cu lapte condensat cu

arome delicioase, precum şi nişte fursecuri.

Lapte
condensat pentru
cafea cu arome

delicioase? s-a gândit Annabelle, reţinându-şi un

zâmbet. Pe bune? Voia să ţină minte gluma asta ca să i-

o povestească lui
Kenji mai târziu –
era genul de lucru

absurd care l-ar fi
făcut să râdă –,
dar antreprenorul

de pompe funebre
aştepta, aşa că ea
a fost repede de

acord că fursecurile ar fi o idee bună. El şi-a

notat şi apoi a întrebat-o ce dorinţe are în

legătură cu forma în care se vor găsi rămăşiţele celui

drag. Annabelle s-a aşezat pe marginea

canapelei
capitonate şi s-a
auzit spunând că

acceptă
incinerarea şi
refuză

înmormântarea
sau un loc de veci
pe un raft din

criptă, când, deodată, prin minte i-a trecut un

gând: nu putea să-i spună lui Kenji despre aroma

delicioasă de lapte condensat pentru cafea, Kenji era

mort. Gândul a fost urmat rapid de o succesiune

de alte gânduri. Persoana iubită despre ale cărei

rămăşiţe discutau
era *Kenji* şi aceste
rămăşiţe erau

rămăşiţele
corpului lui Kenji,
acelaşi corp iubit

pe care-l cunoscuse aşa de bine şi pe care,

când închidea
ochii, şi-l putea
imagina mult prea

limpede: muşchii vânjoşi ai umerilor, pielea

fină şi bronzată,
povârnişul
spatelui său gol.

Annabelle s-a scuzat şi a întrebat dacă ar

putea folosi toaleta. Desigur, a spus

antreprenorul de pompe funebre şi i-a indicat holul

acoperit cu mochetă.
Annabelle a închis

uşa în urma ei.
înăuntru,
odorizante

parfumate infuzau aerul din fiecare priză de perete. A

căzut în genunchi în faţa vasului de toaletă şi a

vomitat în apa
dezinfectată, de
un albastru

strălucitor.

Acum, trupul

neînsufleţit al lui Kenji zăcea într-un sicriu deschis,

într-un fel de salon de la pompele funebre.

Când au sosit Benny şi Annabelle la

priveghi, antreprenorul de pompe funebre i-a

condus înăuntru şi apoi s-a retras, discret, ca să le

acorde un moment de reculegere. Annabelle a

inspirat adânc. Strângându-şi fiul de cot, s-a

îndreptat spre sicriu. Benny nu mai mersese

niciodată astfel,
cu mama lui
ţinându-l de braţ,

de parcă el era cel responsabil. Se simţea ca un

mâner sau ca o balustradă. A sprijinit-o ferm,

conducând-o drept înainte, şi apoi au stat unul lângă

altul la marginea sicriului.

Kenji era un

bărbat mic de statură, care se micşorase şi mai

mult după moarte.
Era îmbrăcat în
sacoul din bumbac

albastru deschis
pe care Annabelle
i-l alesese, cel pe

care obişnuia să-l
poarte cu blugii
negri când cânta

la nunţile de vară,
mai puţin pălăria
cu bor mic.

Clarinetul îi zăcea pe piept. Annabelle a

suspinat prelung şi delicat.

- Arată bine, a

şoptit ea. De parcă doarme. Şi sicriul e frumos.

Când Benny nu a răspuns, ea l-a tras de braţ.

- Nu crezi?
- Mda, a răspuns Benny.

A privit cu atenţie corpul întins în sicriul

elegant. Ochii îi erau închişi, dar chipul nu părea

suficient de viu să fie adormit. Nici măcar nu părea

suficient de viu să fie mort. Nu arăta ca o fiinţă care

trăise vreodată. Cineva folosise machiaj ca să

acopere vânătăile,
dar tatăl lui n-ar fi
purtat niciodată

machiaj. Cineva îi pieptănase părul lung şi negru şi i-l

aranjase lejer pe perna din satin. Dar Kenji îşi lăsa

părul liber pe umeri doar acasă, când se relaxa. în

public, şi-l purta mereu pe spate, strâns într-o

coadă groasă de abanos. Toate aceste detalii i-au

dovedit lui Benny
că bărbatul din
sicriu nu este tatăl

lui.

- Ai de gând să-i arzi şi

clarinetul?

S-au aşezat pe nişte scaune

pliante rigide, în lateral, şi au aşteptat. Oamenii

au început să vină. Fosta lor proprietară

chinezoaică, doamna Wong. Două colege de

muncă ale lui Annabelle. Colegii de trupă ai lui

Kenji şi prietenii lui din lumea clubului.

Muzicienii stăteau în prag, dând să plece, dar

antreprenorul de pompe funebre i-a îndemnat să

înainteze. Cu emoţie, s-au apropiat de sicriu.

Unii dintre ei au zăbovit şi s-au uitat înăuntru.

Alţii au vorbit cu cadavrul sau au făcut glume – *Pe*

bune, amice, un camion cu pui? – pe care Annabelle

s-a prefăcut că nu le aude, apoi, zărind masa cu

răcoritoare, s-au repezit la ea, făcând o pauză să-

i transmită condoleanţe şi să-i ofere lui Benny o

îmbrăţişare rapidă şi o mângâiere pe creştet. Annabelle

a fost amabilă. Doar erau prietenii soţului

ei. Benny avea doisprezece ani şi ura să fie

mângâiat pe creştet, însă cel mai mult ura

îmbrăţişările. Unii dintre membrii trupei îl salutau

lovindu-l uşor cu pumnul în umăr. Pe Benny nu-l

deranja acest salut.

Probabil

clarinetul din sicriu a dat cuiva ideea, dar pe

măsură ce veneau invitaţi, au început să apară

tot mai multe
instrumente şi
apoi, câţiva

membri ai trupei
s-au instalat într-
un colţ al camerei

de priveghi şi au
început să cânte.
Smooth jazz,

nimic strident. Au sosit şi mai mulţi invitaţi. Când a

apărut o sticlă de whiskey pe masa de răcoritoare,

lângă laptele condensat pentru cafea,

antreprenorul de pompe funebre a părut că s-ar

opune, dar trompetistul l-a luat deoparte şi a

vorbit cu el. Antreprenorul s-a retras, iar trupa a

continuat să cânte.

Kenji cunoştea

oameni care ştiau
să petreacă şi
atunci când a

venit timpul să transporte trupul prietenului lor la

crematoriu, muzicienii au oprit dricul şi au

luat sicriul pe umeri. Annabelle a mers împreună

cu ei. Sicriul era greu, dar Kenji cântărea puţin şi

aşa au putut să-l ridice, purtându-l pe rând pe umeri,

în stilul New Orleans, pe aleile înguste din spate

şi prin întunericul
şi ploaia de pe
străzile

alunecoase.
Annabelle şi Benny i-au însoţit.

Cineva i-a sfătuit
să meargă în
fruntea

cortegiului
funerar, chiar în
spatele sicriului,

şi i-a dat lui Benny
o umbrelă roşie,
pe care o ţinea

deasupra capului mamei sale, cu mândrie, de parcă

ar fi arborat un stindard de luptă sau un fanion,

până când braţul
i-a înţepenit şi a
crezut că-i va

ceda.

Era primăvară, ploaia scuturase

florile de prun din
copaci, iar
petalele roz-pal

zăceau pe pavajul umed. Deasupra, pescăruşii ţipau şi

se învârteau tot
mai sus, conduşi
de curenţii de aer.

Din perspectiva lor, umbrela roşie de dedesubt

trebuie să fi
semănat cu ochiul
roşu al unui şarpe

care-şi croia încet drum prin oraşul umed. Corbii

stăteau mai jos,
urmărind alaiul
mai îndeaproape,

zburând printre copaci, cocoţaţi pe felinare şi pe

cablurile de înaltă tensiune. Până acum, trupa

ajunsese în formaţie aproape completă şi, pe

măsură ce îndoliaţii înaintau prin ploaie,

muzicienii
interpretau imnuri
funebre şi beau

din sticlele
învelite în pungi,
pe care le făceau

să circule, în timp ce prostituatele şi drogaţii se

învârteau în drumul lor ca nişte gunoaie

împrăştiate de vânt.

Nu era

suficient loc
pentru toată
lumea în

crematoriu, dar ploaia încetase, aşa că muzicienii

au rămas afară, în stradă, şi au continuat să

cânte. Annabelle şi Benny au însoţit sicriul până la

intrare, dar când uşa s-a deschis, Benny a refuzat să

intre. Aflase de cuptor. Chiar dacă omul ăsta din

sicriu nu era tatăl lui, nu voia să-l vadă aruncat în

flăcări şi ars ca un buştean sau prăjit ca o bucată de

carne, aşa că a insistat să rămână afară cu

trompetistul, care a spus că e în regulă. Annabelle

părea tulburată şi apoi s-a hotărât. Luând în mâini

chipul delicat al fiului său, l-a sărutat repede şi

apoi s-a întors către trompetist.

- Nu-l scăpa din

ochi, i-a spus şi apoi a dispărut înăuntru.

Trupa a trecut de la imnurile funerare la

melodiile lui Benny Goodman. Goodman era

preferatul lui Kenji. Au interpretat „Body

and Soul”, „Life Goes to a Party”, „Tm a Ding Dong

Daddy”, „China Boy”, „The Man I Love” şi, în tot

acest timp, inima lui Benny bătea nebuneşte

gândindu-se la flăcările din cuptor. Când a

venit timpul pentru soloul de clarinet al

melodiei „Sometimes Tm Happy”, alămurile

au tăcut, lăsând basistul să marcheze

tempoul, păstrând
un moment de
reculegere acolo

unde ar fi trebuit să se audă clarinetul. Era

melodia lui Kenji
şi aproape că
auzeai acordurile

lui fantomatice ridicându-se prin ceaţă. Probabil că

Benny *chiar* le-a auzit. Asculta cu atenţie şi, în

momentul în care
pauza s-a terminat
şi trompetele au

intervenit, a dispărut. Era slăbănog ca tatăl

lui, un băieţel plăpând, croindu-şi drum printre

muzicienii prea ameţiţi să-l observe. Văzuse

unde plecase mama lui. Când uşa grea s-a închis

în urma lui la crematoriu, încă auzea muzica de

afară, dar acum asculta altceva.

Benny?

Vocea venea de undeva din crematoriu, iar el

a urmat-o. în timp ce mergea pe un coridor întunecat,

zgomotul
sistemului de
ventilaţie a

crescut în intensitate. A ajuns în sala de

aşteptare,
mobilată cu o
canapea şi câteva

taburete de pluş.
O vază cu crini
albi de plastic

stătea pe o măsuţă
laterală, lângă o
cutie de Kleenex.

O fereastră mare dădea în camera de incinerare şi,

deşi Benny nu ştia
cum se numeşte,
ştia ce se întâmplă

înăuntru, de cealaltă parte a geamului. îşi

vedea mama.
Annabelle ţinea
clarinetul tatălui

său, care părea
ciudat în mâinile
ei, pentru că nu

ştia să cânte. Alături era sicriul elegant. Era gol.

Unde era cadavrul? Mama lui era singură, cu

excepţia unui angajat de la morgă. Stăteau

de-o parte şi de alta a unei cutii de carton lungi şi

înguste, atât de greu de definit, încât Benny abia a

observat-o, până când a auzit din nou vocea.

Benny?
Tată?
Era vocea

tatălui său. Benny abia îl auzea din cauza zgomotului

sistemului de ventilaţie, dar ştia că vocea vine

dinăuntrul cutiei de carton. S- a ridicat pe vârful

picioarelor,
încercând să vadă
înăuntru.

O, Benny...

Tatăl lui părea trist, de parcă ar fi

vrut să-i spună
ceva, dar era prea
târziu şi, într-

adevăr, chiar atunci, Annabelle a dat din cap şi s-a

întors cu spatele, iar angajatul de la morgă a făcut un

pas înainte şi a pus capacul cutiei. Benny şi-a lipit

palmele de fereastră.

- Mamă! a

strigat el, lovind geamul. Mamă!

Ca de la sine,

cutia a început să se mişte.

- Nu! a

strigat Benny, dar geamul era gros, sistemul de

ventilaţie era zgomotos, iar cutia de carton

era pe drum,
alunecând pe
platformă către

gura cuptorului, deschisă pentru a o primi. A văzut

gâtlejul aprins şi
limbile flăcărilor
din cuptor, a auzit

mârâielile de bas
ale focului şi aerul
aspirat

amestecându-se
cu bocetul solitar
al unui trombon

de pe stradă. „Dont Be That Way.” Trupa cânta

melodia „Dont Be That Way”.

Benny a bătut

cu pumnii în geam.

- Nu! a ţipat

el. Nu!
Atunci,
Annabelle şi-a

ridicat privirea. Strângea în braţe clarinetul lui

Kenji, faţa ei era albă ca varul şi lacrimile i se

prelingeau pe obraji. Şi-a văzut fiul prin geam, şi-a

întins mâinile spre el şi el i-a văzut buzele mişcându-

se şi pronunţându-
i numele.

Benny!

în spatele ei,
cutia a alunecat în
cuptor şi gura

acestuia s-a închis.

Până au părăsit crematoriul, Benny s-a mai

liniştit.
Majoritatea
membrilor trupei

îşi strânseseră instrumentele muzicale şi

plecaseră acasă; mai erau doar câţiva băieţi care

încă zăboveau în
grădina
memorială.

Trompetistul era rezemat de perete, cântând o

versiune tristă a melodiei „Smoke Gets in Your

Eyes”, în timp ce toţi priveau valurile

strălucitoare de căldură ridicându-se din coşul înalt

de fum.

Cineva i-a condus cu maşina

până acasă, iar Benny s-a băgat direct în pat şi a

dormit dus până dimineaţă. Când în sfârşit s-a

trezit, Annabelle i-
a spus că are voie
să stea acasă, că

nu trebuie să se
ducă la şcoală şi l-
a lăsat să se joace

pe calculator până la prânz. După-amiază, au făcut o

plimbare lungă cu autobuzul înapoi la morgă, să ia

cenuşa lui Kenji. Cenuşa era sigilată într- o

pungă de plastic,
în interiorul unei
cutii de plastic,

ambalată într-o pungă de cumpărături din

hârtie maro, iar Benny a refuzat să urce cu ea în

autobuz, chiar dacă niciunul dintre pasageri n-

avea de unde să
ştie că înăuntru
sunt rămăşiţe

umane. Pe măsură ce se îndepărtau de staţia de

autobuz, corbii s-
au strâns pe alee,
cocoţaţi pe poartă

şi pe acoperişul casei lor. Pe veranda din spate,

Kenji construise un dispozitiv pentru hrănire,

dintr-un vechi suport TV din lemn pe care-l

găsise în tomberon, iar când Annabelle a

deschis uşiţa din spate, a observat că păsările nu mai

au hrană şi şi-a amintit să le hrănească. A pus

punga cu cenuşă pe masa din bucătărie, a scos o

tavă şi a preîncălzit cuptorul.

- Crochete de peşte sau aripioare de pui?

- Nu contează.

Avea nevoie să

facă ceva, s-a gândit ea. Să fie ocupat.

- Scumpule, vrei să hrăneşti corbii tatălui tău?

I-a întins o
pungă de plastic
cu prăjiturele-lună

vechi, pe care Kenji le cumpărase de la

brutăria
chinezească şi le
păstra atârnate de

clanţa uşii. Pe viitor va trebui să facă rost de

prăjituri-lună şi să
le adauge pe lista
tuturor celorlalte

activităţi casnice
de care numai ea
era responsabilă

de-acum înainte.

Benny a luat punga şi a ieşit pe

verandă,
întorcându-se un
moment mai

târziu.

- Poftim.

Ţinea în mână

un capac de sticlă,
o scoică sfărâmată
şi un nasture

auriu decolorat.

Annabelle a întins mâna, iar el

a depus acolo micile obiecte.

- Ce ciudat,

a spus ea, analizând nasturele. Am

auzit şi eu că
există corbi care
fac cadouri.

Şi apoi şi-a dat seama.

- O! Crezi...

S-a întrerupt.

- Ce e? a întrebat-o Benny.

- Nimic.

Mama lui a luat un bol mic de

pe raft şi a aşezat cu grijă obiectele înăuntru.

- Scumpule, vrei să fad loc pe masă?

Punga de
cumpărături cu
cenuşa încă stătea

pe masă. Benny a privit-o. Arăta de parcă înăuntru

erau de-ale gurii.

- Doar n-o laşi acolo?

- După cină, m-am gândit să amenajăm un loc

special în memoria lui.

Annabelle a

deschis
congelatorul şi a
scos dinăuntru o

cutie cu aripioare
de pui.

- Ştii, aşa se

procedează în Japonia. Oamenii aşază cenuşa pe

micile altare budiste din casele lor.

- Nu avem aşa ceva.

- Am putea

face unul.

A deschis cutia şi a împrăştiat

aripioarele de pui în tavă.

- Pe unul

dintre rafturi.
Acolo am pune
lucrurile preferate

ale tatălui tău, de exemplu
clarinetul, ca să-l

aibă şi în viaţa de apoi.

A băgat tava în

cuptor şi a închis uşa.

- Ia-ţi nişte

lapte şi pune masa.

- Este ca

atunci când te transformi în zombi?

Annabelle a râs.

- Nu,

scumpule. Tatăl tău nu este zombi. Budiştii cred în

viaţa de apoi. Spiritul renaşte şi revine la viaţă

într-un alt corp.

- Tata va fi o altă persoană?

- Probabil nu o persoană. Poate un animal.

Probabil un corb...

- E ciudat, a spus el,

îndreptându-se spre sertarul de tacâmuri. Totuşi,

nu suntem budişti.
Nu avem nicio religie.

A tras de sertarul vechi şi apoi l-a deschis,

smucindu-l.

Annabelle şi-a ridicat privirea.

- Vrei să aparţii unei religii?

- Cum adică?
- Ştii tu. Să fii budist. Sau

altceva. Creştin?

-Nu.

Benny şi-a luat

furculiţa şi lingura
specială din sertar
şi le-a aşezat pe

masă, evitând cu grijă cenuşa. A scos un pahar din

dulapul de bucătărie şi s- a dus la frigider.

- Tatăl tău era budist. Poate încă este.

- Acum?
- Sigur. De ce nu?

Benny stătea în faţa frigiderului, uitându-se la

magneţi,
meditând şi
mutând câţiva

încolo şi încoace.
Erau magneţi cu
poezii şi ăsta era

scopul, să-i rearanjezi şi să alcătuieşti versuri

cu diferite semnificaţii. Annabelle îi

cumpărase de la un magazin de vechituri pentru a-

l ajuta pe Kenji să
înveţe engleza, iar
el obişnuia să-i

compună o poezie
ori de câte ori îşi
aducea aminte şi

uneori şi Benny compunea câte una. Câteva

cuvinte lipseau din colecţie, dar Annabelle spunea

că nu contează,
nu ai nevoie de
multe cuvinte ca

să compui o poezie.

- Nu, a spus

Benny în cele din urmă. Acum tata nu mai are nicio

religie. E mort.

În ziua morţii sale, chiar înainte

să plece la club, Kenji compusese o poezie. Era încă

acolo, în mijlocul mulţimii de cuvinte.

- Păi, sigur. Dar nu ştim ce înseamnă cu

adevărat să fii mort.

Benny a mutat

câţiva magneţi,
compunând un
vers nou.

- Ba da, ştim. înseamnă că nu este viu.

Annabelle s-a aplecat deasupra cuptorului deschis, întorcând aripioarele de pui de pe o parte pe alta cât să se rumenească, dar nota definitivă din vocea fiului ei a convins-o.

- O, Benny, nu!

A scăpat spatula metalică şi uşa cuptorului s-a trântit. A alergat la frigider, împingându-l pe Benny la o parte.

- Pune-l înapoi! Trebuie să-l pui înapoi! *Femeie* aici şi *simfonie* aici, dar mai era un adjectiv. Care anume? Nu-mi amintesc! De ce nu-mi amintesc? O, Benny, tu îţi aminteşti?

Annabelle s-a întors, implorându-l, dar Benny a făcut un pas înapoi. Nu intenţionase să strice poezia tatălui său. Magneţii voiseră să fie mutaţi, să creeze poezii noi, iar el doar încerca să-i ajute. A deschis gura să-i explice mamei sale, dar nu a putut să rostească niciun cuvânt. A rămas în loc, profund afectat şi, văzând asta, Annabelle s-a întrerupt şi a întins mâna spre el.

- O, scumpule. îmi pare aşa de rău. Vino!

L-a luat la pieptul ei, Benny i-a simţit greutatea braţelor înlănţuindu-i umerii şi a auzit cum îi bate inima.

- Nu am vrut..., a mărturisit el.

Mama l-a îmbrăţişat mai strâns.

- Ştiu, Benny. Nu-ţi face griji. Nu e vina ta. Totul e în regulă, nu plânge, o să ne descurcăm foarte bine...

Benny nu plângea, dar ea, da. Când, în cele din urmă, i-a dat drumul din îmbrăţişare, şi-a şters faţa udă de lacrimi cu tivul tricoului, apoi au luat cina. Mai târziu în acea seară, au reconstituit poemul lui Kenji, dar Benny nu s-a mai atins niciodată de magneţi, nici nu a mai compus vreo poezie cu ei şi, pentru o vreme, constelaţia asimetrică de cuvinte a rămas aceeaşi.

Femeia mea roditoare, zeiţâ-
mamâ-iubitâ împreună alcătuim
o simfonie Sunt nebun după tine

Pe parcursul primei veri de după moartea lui Kenji, Benny a dormit mult şi a fost mai slăbit decât în mod normal, dar nu părea să vrea sau să aibă nevoie să vorbească despre sentimentele lui, în ciuda încurajărilor mamei. Uneori, în pragul somnului, i se părea că aude vocea tatălui său strigându-l, trezindu-l din nou, dar din moment ce nu s-a mai întâmplat nimic, nici el n- a spus nimic.

în toamna următoare, profesoara lui din clasa a şaptea a declarat că băieţelul are unele probleme de concentrare şi atenţie la ore, dar consilierul şcolar îi fusese de mare ajutor. Programase şedinţe periodice cu el şi spusese că s-a gândit că dificultăţile pe care le întâmpină sunt o parte firească din procesul de doliu. Doliul e personal şi se exprimă în multe feluri. Lui Annabelle i s-a părut că sună firesc şi a fost uşurată când consilierul a declarat că nu trebuie să se gândească la medicamente decât dacă problemele se agravează.

Benny nu fusese niciodată cel mai popular copil din şcoală, dar avusese întotdeauna prieteni – băieţi ciudaţi, nesiguri, cu privire goală, păr nespălat şi mame în care Annabelle nu prea avea încredere. Kenji obişnuia să-i ia după şcoală şi să-i aducă acasă, să le dea o gustare şi să-i trimită în curte la joacă, acolo unde îi vedea când venea acasă de la serviciu.

Deoarece Benny avea părinţi din rase diferite, ea îşi făcea griji din cauza hărţuirii.

- Ea e mama ta naturală? îi auzea pe colegi întrebându-l şi tot ce putea face era să se abţină să ţipe *Sigur că eu sunt mama lui naturală!,* însă Benny, imperturbabil, le răspundea afirmativ.

Jocurile pe care le jucau o făceau să se îngrijoreze şi mai tare. Jocuri precum: „Bine, eu sunt cowboy şi tu eşti indian. Tu încerci să îmi tai gâtul, eu te măcelăresc!” Sau când erau puţin mai mari: „Eu sunt US Force Reconnaissance Marine, iar tu eşti terorist islamic ultranaţionalist. Când tu încerci să

mă arunci în aer, te distrug.” Părea că Benny e întotdeauna victima, dar când Annabelle încerca să discute cu Kenji despre asta, el râdea.

- Sunt băieţi. Mă voi asigura că nimeni nu e victimă.

Şi într-adevăr, nu au existat victime. După ce a murit Kenji, băieţii au încetat să mai vină în vizită, iar când Annabelle l-a întrebat pe Benny, fiul ei a ridicat din umeri.

- Oricum, nu mi-au plăcut niciodată. Sunt nişte nesimţiţi.

Nu părea îngrijorat sau singur, iar Annabelle a fost uşurată. Cu excepţia permanentei incertitudini cu privire la locul ei de muncă, erau o familie fericită.

Munca era o îngrijorare perpetuă. Când Annabelle l-a întâlnit pe Kenji, era în primul an la maşter în biblioteconomie. Visase să devină bibliotecară încă de când era mică, pe când Biblioteca Publică reprezenta refugiul ei. Fiind singurul copil la părinţi, cărţile erau cele mai bune prietene ale ei. Mama ei nu fusese niciodată o cititoare înrăită, iar tatăl ei vitreg era un beţiv, dar bibliotecarele fuseseră întotdeauna amabile cu ea. Când a intrat la maşter în biblioteconomie, Annabelle s-a bucurat nespus de mult, dar apoi a rămas însărcinată cu Benny. Şi a ştiut că va fi greu să se descurce cu banii pe care îi câştiga Kenji la concerte, aşa că a abandonat studiile superioare şi s-a angajat la filiala regională a unei agenţii naţionale de monitorizare a mass- media, unde lucra şi acum. Era cititoare la departamentul de tipărituri. Treaba ei era să citească rapid teancurile de ziare locale şi naţionale, livrate la birou în fiecare dimineaţă, apoi să decupeze articole relevante, ca să le trimită clienţilor în funcţie de interesele lor. Clienţii lor erau corporaţii, partide politice şi grupuri de interes special, iar articolele erau în mare parte despre politica locală, probleme de mediu şi industrie bioregională – silvicultură, pescuit, petrol, cărbune, gaz, extracţie de resurse – controlul armamentului şi alegerile locale şi

municipale. Nu era foarte distractiv să discute cu băieţii de la birou care monitorizau ştirile apărute la televizor, la radio şi în presa online. Munca ei era agreabilă datorită celorlalte doamne forfecoase care decupau articole din ziare.

La început, când s-a angajat, erau patru la departamentul de tipărituri. Erau aşa de mişto cu cuţitele lor Fiskars şi X-Acto, riglele metalice şi covoraşele OLFA, toate puţin aiurite şi oarecum intimidante, dar au primit-o călduros şi Annabelle s-a adaptat imediat. Făceau echipă bună, aşezate în jurul mesei mari, decupând articole, discutând şi împărtăşind subiecte interesante, dar, una câte una, doamnele au mers mai departe. Ultimele două care au plecat au fost o femeie de culoare mai în vârstă, care s-a pensionat, şi o femeie de vârstă mijlocie din Pakistan, care vorbea engleza perfect şi încerca să îşi ia atestatul pentru a preda ESL-. Lui Annabelle îi era dor de ele. Se purtaseră bine cu ea. Când a murit Kenji, ziarele locale au publicat articole umilitoare despre accident, pline de detalii groaznice despre cotcodăcelile puilor de găină, pene care zburau în toate părţile şi droguri, însă Annabelle a observat că forfecoasele s-au grăbit să decupeze acele articole şi să le ţină departe de ea, îngăduindu-i să-şi trăiască doliul cu demnitate.

Bunătatea lor a făcut ca despărţirea de ele să fie mai greu de suportat, dar vremurile se schimbau, iar amploarea pe care o căpătau ştirile online făcea ca departamentul de tipărituri să fie nevoit să lupte ca să supravieţuiască. Arhivele conţinând casetofoane şi casete VHS folosite pentru dublaje radio şi TV fuseseră de mult aruncate la gunoi şi înlocuite de computere şi echipamente digitale. Rafturile pe care se păstraseră cândva echipamente au ajuns goale, scheletice, pline de praf. Colegii ei rămaşi erau cu toţii bărbaţi cu aptitudini incerte, aceiaşi băieţi care odinioară se holbau la sânii ei ca să scape de plictiseală. Annabelle fusese întotdeauna frumoasă, cu forme rubensiene, având o siluetă voluptuoasă dintr-o epocă deja apusă; ţi-o imaginai

fermecătoare şi despletită, îmbrăcată în rochii cu volane şi corsete, cărând ciubere cu lapte. Dar asta era înainte să moară Kenji şi înainte ca ea să înceapă să se împlinească. Acum, colegii ştiau că zilele ei sunt numărate şi-şi fereau privirea în spatele consolelor pentru a-şi ascunde mila faţă de situaţia ei. îmbrăcată cu pantaloni lălâi şi hanorace supradimensionate, înarmată cu foarfece, Annabelle stătea singură la birou, cu o atitudine regală, înconjurată de teancuri de ziare şi având drept companie doar scaunele goale. Ea era ultima dintre forfecoase, sfârşitul unei epoci.

Nimeni nu a fost surprins când a sosit e-mailul de la sediul central care anunţa reorganizarea agenţiei. Toate birourile regionale, inclusiv ale lor, erau închise; din fericire, e-mailul preciza: acest lucru nu va duce la reduceri de personal. în schimb, agenţia urma să-şi doteze angajaţii cu echipamente şi conexiune la internet de mare viteză, necesare pentru a lucra de acasă. Colegii lui Annabelle erau încântaţi. Le plăcea ideea internetului de mare viteză şi faptul că nu mai trebuie să facă naveta. îi încânta să se dea jos din pat şi să lucreze în haine de casă, dar Annabelle nu ştia ce să creadă. Sediul central nu menţionase nimic despre departamentul de tipărituri şi, fiind ultima doamnă forfecoasă, ea s-a gândit la ce e mai rău.

Groaza s-a instalat ca vremea rea. Reticentă să-şi confirme temerile, a aşteptat, evitându-şi şeful şi prefacându-se că împărtăşeşte entuziasmul colegilor ei. A încercat să fie optimistă. Probabil îi vor închiria un birou undeva. Ar fi frumos. Sau dacă eliminau treptat departamentul de tipărituri, ar putea cere o recalificare ca operator computer, deşi părea puţin probabil, deoarece agenţia era cunoscută ca un loc sexist şi, în plus, ea nu prea era adepta digitalului. Disponibilizarea era exact ce avea nevoie. Poate că universul îi trimitea un mesaj, deschizându-i calea către un nou loc de muncă mai creativ şi mai plin de satisfacţii.

După patru zile de îngrijorări, Annabelle a primit un mesaj de la şeful ei, informând-o că ziarele pe care le monitorizează îi vor fi redirecţionate către domiciliu şi un computer, un modem şi un scaner de mare viteză îi vor fi livrate şi instalate a doua zi.

în după-amiaza aceea, Annabelle şi-a luat rămas-bun de la colegi şi a plecat acasă pentru a face bilanţul. Casa lor, jumătate dintr-un duplex, era veche şi mică, cu o chicinetă, o cămară şi o sufragerie la parter, iar la etaj, două dormitoare şi o baie. Singurul loc în care avea spaţiu să amenajeze un birou destinat muncii la domiciliu era sufrageria. De-a lungul pereţilor, Kenji construise rafturi, pe care îşi ţinea echipamentul audio, instrumentele muzicale şi discurile. Toate cărţile ei, articolele de artizanat şi colecţiile eclectice – jucării de tinichea şi păpuşi de porţelan, flacoane vechi de medicamente şi vechi cărţi poştale din vacanţele altora – erau înghesuite pe rafturi, iar cenuşa lui Kenji îşi găsise loc tot acolo. Annabelle nu apucase niciodată să amenajeze cum se cuvine un altar budist, aşa că cenuşa fusese aşezată pe raft, îndesată într-o cutie de pantofi plină cu un teanc de fotografii amestecate. Intenţionase să împrăştie cenuşa undeva şi probabil să facă o ceremonie cu Benny în timpul verii, dar nu mai apucaseră, iar lunile trecuseră şi, oricum, cine avea timp de ceremonii? Era mamă, văduvă şi avea un băieţel de crescut. Annabelle a luat cutia cu cenuşă sus, în dormitorul ei, şi a împins-o pe un raft înalt din spatele şifonierului. Poate după ce lucrurile se aranjau, urmau să facă ceva special, cum ar fi să închirieze o barcă şi să iasă în larg. Poate chiar să meargă în Japonia într-o bună zi şi să împrăştie cenuşa acolo.

Şi-a mutat colecţiile şi cărţile în dormitor, aranjând jucăriile pe pervaz şi stivuind cărţile în teancuri de-a lungul pereţilor, până când a obţinut mai multe rafturi. Articolele de artizanat au ajuns în baia de la etaj – din nou, era ceva temporar, până când le va găsi un loc mai bun. Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, Annabelle s-a întors în sufragerie şi

s-a uitat cu atenţie să vadă ce a mai rămas. Ştia c-ar trebui să se gândească să scape de lucrurile lui Kenji, însă instrumentele muzicale erau bunurile lui de preţ, iar
Benny şi le-ar fi putut dori într-o zi. Câteva discuri erau rare şi probabil valoroase, dar pentru a le vinde, trebuia să găsească un evaluator. Singura soluţie, şi-a dat seama, era să împacheteze totul în cutii şi să le mute în şifonierul lui Kenji.

Hotărâtă, s-a întors la etaj. Nu-i mai deschisese şifonierul din noaptea în care îi alesese sacoul pentru înmormântare. Acum, luându-şi inima în dinţi, l-a deschis din nou. Tulburat de curentul de aer, şirul cămăşilor de flanel perfect atârnate şi-a fluturat mânecile în semn de salut blând, dar înainte de orice Annabelle a simţit mirosul – mirosul lui Kenji, pătrunzător şi sărat, ca o pală de vânt venită dinspre ocean. A luat-o pe nepregătite. A închis ochii şi s-a aplecat înăuntru, lăsând mirosul, moale şi cald, s-o învăluie. L-a inhalat până când plămânii ei n-au mai rezistat, apoi a expirat suspinând prelung, solitar, cutremurător. Cu ochii încă închişi, şi-a înfăşurat mâinile în jurul unei grămezi de cămăşi groase ca un bust. Le-a târât din şifonier şi le-a trântit pe pat, apoi a revenit după sacouri, tricouri, pulovere, iar şi iar, până când tot conţinutul şifonierului a ajuns îngrămădit pe pat, iar şifonierul era gol. îmbujorată după tot efortul depus, s-a aşezat pe marginea patului, intenţionând să se odihnească doar o clipă, dar a căzut pe spate peste mormanul de haine, îngropându-şi faţa în textura moale a bumbacului uzat din care erau făcute hainele soţului ei, a blugilor decoloraţi şi a costumelor sale jerpelite.

O căldură ciudată a cuprins fibrele ţesăturii, îmbibată încă de amintirea lui, şi Annabelle s-a scufundat mai mult în mormanul de haine, îngropându- şi faţa în gulere, buzunare şi mâneci, descoperind un miros persistent de fum şi whiskey – aromele clubului de noapte i-au amintit de prima oară când Kenji îşi pusese mâinile pe umerii ei, o întorsese spre el şi se

sărutaseră. A tremurat amintindu-şi. Senzaţia de lână aspră şi flanel moale era plăcută pe piele şi ea voia mai mult. S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a tras hanoracul peste cap, dar când s-a ridicat să-şi scoată pantalonii de trening, s-a întâmplat să arunce o privire în oglinda care atârna pe uşa din spatele şifonierului. O clipă, a rămas în picioare, uitându-se la reflexia ei, la corpul mare, palid, cu pliuri grele care se revărsau din lenjeria strâmtă, apoi a privit în altă parte. Privirea i s-a oprit asupra cifrelor distincte, roşii, ale ceasului digital de lângă pat. Era aproape ora trei, era timpul ca fiul ei să iasă de la şcoală. Benny ura când îl făcea să aştepte. încet, Annabelle şi-a îmbrăcat la loc hanoracul, apoi s-a aşezat pe marginea patului dezordonat şi a pipăit mâneca unei cămăşi verzi de flanel, ale cărei manşete i se odihniseră pe genunchi. Era cămaşa preferată a lui Kenji, una ecosez drăguţă, fină, cu dungi galbene şi albastre. Ar fi o pilotă minunată, s-a gândit ea. Oamenii făceau pilote în memoria celor dragi din hainele acestora. Era o idee frumoasă, într-adevăr, să te înfăşori în amintiri şi să le oferi hainelor vechi o viaţă nouă.

BENNY

Stai, n-ai de gând să povesteşti cum s-au cunoscut părinţii mei? Nu că vreau să-ţi spun eu cum să-ţi faci treaba, dar sari peste toate părţile bune, părţile fericite, iar dacă nu le menţionezi, atunci cititorii n-o să ştie cât de firesc a fost totul la început sau cât de mult s-au iubit mama şi tata, motiv pentru care Annabelle a fost aşa de dată peste cap mai târziu. Se vor gândi că Annabelle e doar o mare ratată, ceea ce nu e corect.

Şi, oricum, nici pe mine nu m-ar deranja s-aud povestea. Când trăia tata, ai mei obişnuiau să vorbească despre marea lor dragoste, dar mi-au povestit doar o parte, cum că tatăl meu se îndrăgostise de mama în momentul în care a văzut-o şi ea era aşa de drăguţă şi el aşa de amabil şi erau predestinaţi unul altuia etc., dar mi-am dat seama că omit ceva. Uneori, când se priveau, ochii lor străluceau efectiv de

secrete pe care nu voiau să le ştie copilul lor, zâmbeau şi priveau în altă parte sau se sărutau şi schimbau subiectul. Nu mă deranja. îmi plăcea că au secrete, dacă asta îi făcea fericiţi, dar când tatăl meu a murit, mama s-a întristat, iar secretele n-au mai strălucit. Dacă aşa stau lucrurile, n-are rost să le ascunzi, nu? Evident, există lucruri pe care un copil nu trebuie să le ştie despre părinţii lui, dar pe unele dintre ele i le-ai putea spune.

O, ia stai aşa. Tocmai mi-a trecut prin minte, probabil nu le cunoşti de fapt secretele? Cărţile ştiu totul, am presupus, dar probabil tu eşti o carte proastă, sau o carte leneşă, genul care începe de la mijloc, pentru că habar n-ai cum începe o poveste şi nici măcar nu te sinchiseşti să-ţi baţi capul. Nu-i aşa? Eşti genul ăsta de carte? Pentru că dacă aşa stau lucrurile, atunci poate că ar trebui să pleci şi să găseşti alt copil căruia să-i spui povestea, unul normal, drăguţ, cu o viaţă socială plină, care nu te aude sau nu vrea să te asculte. Sunt o mulţime de asemenea copii, aşadar, te rog, nu ezita. Alegerea îţi aparţine.

Chestia e că eu nu am de ales. Dacă eşti cartea mea, trebuie să fiu atent. Ori aşa, ori înnebunesc din nou, iar treaba mea în ultimul timp este să nu permit să se întâmple una ca asta. Tot ce sugerez este să-ţi faci treaba, iar eu mi-o voi face pe-a mea. Ia-o de la început. Povesteşte-le cititorilor cum s- au cunoscut părinţii mei. începe cu începutul.

CARTEA

Poveştile nu încep niciodată cu începutul, Benny. în privinţa asta, ele sunt diferite de viaţă. Viaţa este trăită de la naştere până la moarte, de la început până la sfârşit, într-un viitor imposibil de cunoscut. însă poveştile sunt spuse retrospectiv. Poveştile sunt viaţă trăită pe dos.

3

Se întâlniseră într-un club de jazz din centrul oraşului, în toamna anului 2000. La vremea aceea, Annabelle lucra la biblioteca şcolii, ieşea cu un saxofonist care considera că bibliotecarele sunt sexy, sau cel puţin aşa îi declarase el, şi

avea o slăbiciune pentru muzicieni. îl chema Joe, era un tip înalt, slab, rapace, cu ochii adânciţi în orbite şi un rânjet care îi despica faţa în două ca o fisură. Ironic, s-a gândit ea la început. Apoi, sardonic. Apoi, crud.

Barul în care se cânta jazz era o bombă la periferia cartierului chinezesc, un loc în care muzicienii mergeau să-şi interpreteze cântecele preferate. Joe era liderul unei mici trupe de jazz de improvizaţie care cânta acolo şi a hotărât într-o seară să se distreze făcând-o pe Annabelle să cânte. Avea o voce interesantă, nepământeană şi ciudată şi-i plăcea să cânte, dar nu mai cântase niciodată pe scenă şi Joe ştia că gândul ăsta o îngrozeşte. A aşteptat pentru asta o sâmbătă în care barul era plin de hipsteri, programatori, investitori şi alţi non-muzicieni care hotărâseră de curând că barul era locul potrivit dacă voiai să pari cultivat şi să te cuplezi. Annabelle era la masa din faţa scenei, unde stătea mereu. Pe la jumătatea concertului, Joe s-a întors spre colegii de trupă.

- „Mein Liebling”? a propus el şi ea a simţit cum i se rupe inima.

A luat microfonul.

- Şi acum, s-a adresat el publicului, o surpriză specială, vă rog s-o aplaudaţi pe minunata şi talentata Annabelle Lange!

Cu un gest larg, burlesc, a întins mâna şi atunci a observat-o Kenji. Pentru el era prima seară în care cânta cu trupa. Era nou în oraş, cu viză de turist de la Tokio, şi analiza scena locală de jazz. Engleza lui nu era grozavă, germana inexistentă, dar „Mein Liebling” era „Mein Liebling” în orice limbă. Liderul trupei i-a întins microfonul unei blonde palide, plinuţe, cu şuviţe roz, strălucitoare şi ochi incredibili, de culoarea lavandei. Afectată, ea a clătinat din cap şi a ridicat privirea implorându-l, dar Joe îi întorsese deja spatele şi îşi umezea buzele ca să sufle în muştiuc. Atunci, Annabelle şi-a dat seama că nu are de ales. S-a ridicat de la masă şi a urcat pe scenă clătinându- se, ca un

copil care încalţă în joacă pantofii cu toc înalt ai mamei. A rămas blocată în penumbra reflectoarelor, şi-a muşcat buza de jos şi a înghiţit în sec. Avea o buză inferioară minunată, a observat Kenji. Plină şi senzuală. Fără ruj, fără machiaj. Doar faţa ei fină, simplă, încununată de bucle aurii. Şi-a înfipt vârful ascuţit al pantofului în bătaia luminii şi apoi a ezitat, uitându-se la public şi apoi la Joe, care o privea de sub pleoapele căzute şi cu acea grimasă leneşă a lui care trecea drept zâmbet. De unde stătea lângă trompete, Kenji vedea că Annabelle tremură.

Kenji şi-a luat clarinetul şi i-a făcut o probă. Trompetele urmau să-şi înceapă numărul, iar el cânta în pauze. Fumase un joint cu trupa înainte de concert şi acum era pregătit.

Joe a bătut din picior nerăbdător, iar Annabelle a intrat în lumina reflectoarelor. Rochia ei vintage de cocktail, din satin acvamarin, părea incomod de strâmtă. O fi pus-o Joe s-o poarte? Satinul sclipea. Din buclele ei lungi şi blonde ieşeau şuviţe roz, captând lumina în timp ce se revărsau pe umerii rotunzi şi goi. Lacrimi făcute din piatră de Rin îi sclipeau în urechi. Trompetiştii şi-au ridicat trompetele. Joe şi-a înclinat capul şi a numărat, iar ei au început să cânte.

Pentru o clipă, Annabelle a părut că vrea să fugă. Călcâiul subţire i s-a prins într-un cablu de microfon, dar a întins mâna spre stativ şi s-a redresat. Luând microfonul în mână, stătea acolo şi-l privea, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată unul. Şi-a trecut degetele peste cablul microfonului. S-au auzit tobele, au urmat alămurile, şase măsuri rapide şi apoi semnalul ei muzical. A dus microfonul la gură, iar Kenji l-a privit tremurând de încântare că se află aproape de acele buze. Annabelle a început să cânte.

Before I met y ou, my dear, I thought I knew...

Nu era bine, s-a gândit el. Vocea ei era şoptită, tremurătoare şi atât de blândă, încât abia se auzea peste alămuri. „Mein Liebling” trebuia cântat cu încredere. Dacă nu în stilul de cabaret senzual al unei Zarah Leander, atunci

măcar în stilul american optimist al Marthei Tilton sau al trupei Andrews Sisters. Dar nu aşa. Fata asta rămânea în urmă, cântând cu o voce timidă, abia inteligibilă.

AU the many wordsfor Iove, but then theyflew...-

Replicile nesigure l-au făcut pe Kenji să sufere de singurătate. După doar două versuri, Annabelle îşi dădea sufletul pe scenă. Nimeni nu o putea salva. Kenji a tropăit în ritmul muzicii şi şi-a pregătit din nou buzele ca să sufle în muştiuc, aşteptându-şi intrarea şi simţind că inima îi va exploda. Chiar atunci, de parcă l-ar fi simţit pândind-o, ea a întors capul şi l-a privit îndelung. Ochii ei incredibili de culoarea lavandei erau plini de lacrimi.

Far,faraway ...-

Nimeni nu o putea salva, dar Kenji trebuia să încerce. A închis ochii, a ridicat clarinetul şi a dat drumul unui şir întortocheat de note muzicale care se înălţau asemenea unei frânghii, răsucindu-se printre trâmbiţe, în jurul chitarei, cucerind toba mică şi trecând pe lângă saxofon, până când, în cele din urmă, au ajuns la ea. Ea a surprins melodia lui şi s-a lăsat inspirată.

There are no words in any tongue,
Or any song that can be sung,
That can possibly convey.. .-

Cânta pentru ea, conducând-o prin a doua strofa şi apoi, cu îndrăzneală, la refren.

Du bist mein Liebling, can't you see
How wunderschön you are to me&

Annabelle cânta acum melodia şi, pe măsură ce vocea îi creştea în intensitate, hipsterii gălăgioşi amuţeau. Şi-au întors chipurile bărboase spre scenă, bocancii au început să le tropăie în ritmul muzicii, iar degetele să pocnească în timp ce cântecul s-a înălţat până la ultimul crescendo al alămurilor şi apoi s-a sfârşit. Kenji a lăsat clarinetul umed să-i alunece dintre buze, l-a pus deoparte, şi-a şters transpiraţia de pe pleoape şi, când a deschis iarăşi ochii, a văzut că ea îl priveşte, doar că acum zâmbeşte şi obrajii palizi i s-au îmbujorat. Şi-a lăsat buclele blonde să cadă pe umeri şi s-a întors spre public. Aplauzele au crescut în intensitate şi s-au potolit treptat în timp ce ea îşi împreuna mâinile şi făcea o plecăciune stânjenită. Joe i s-a alăturat în lumina reflectoarelor şi a dat să-i cuprindă talia, dar ea s-a ferit, a scăpat din strânsoarea lui şi s-a întors clătinându-se la masa ei.

Mai târziu în acea noapte, în dormitorul întunecat al micului apartament din centru, pe care-l împărţea cu alţi doi, Kenji desfăcea fermoarul lung al rochiei ei de cocktail din satin. Ca într-un vis, i-a tras rochia peste umerii albi şi a lăsat-o să cadă pe podea într-o apă strălucitoare. Cum de se întâmpla asta? I-a desfăcut sutienul, a ajutat-o să-şi elibereze braţele, apoi a ţinut-o de cot în timp ce ea îşi dădea jos chiloţii. Când Annabelle a rămas goală, Kenji s-a dat înapoi şi a privit-o. Stătea în faţa lui, nesigură, încadrată de o fereastră care părea s-o ţină pe loc. De afară, lumina unui felinar strălucea prin perdelele străvezii şi i se răsfrângea pe pielea alb-lăptoasă, sidefată. Aştepta ca el să-i transmită ceva, plăcere sau neplăcere, iar când el nu a schiţat niciun gest, Annabelle şi-a acoperit sânii şi pubisul cu mâinile. Kenji a simţit că nu mai are aer. Era magnifică. Stând în apele de satin acvamarin ieftin şi de dantelă întunecată, arăta ca Venus a lui Botticelli păşind din valuri sau, poate, dintr-o scoică? Nu-şi mai amintea exact, dar Annabelle era cu siguranţă cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar dacă i-ar

şopti *Botticelli,* ar avea accent şi ea n-ar înţelege. Confuză, i-a întors spatele, iar el s-a îngrozit. S-a apropiat de ea, grăbit. Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a răsucit-o spre el, apăsându-şi palmele pe obrajii încântători, apoi i-a sărutat buzele şi a simţit-o tremurând. Toată. Din cap până-n picioare.

Au făcut dragoste, iar după aceea, zăcând într-o învălmăşeală de aşternuturi, Annabelle l-a învăţat versurile cântecului, cântându-i-le în şoaptă la ureche în timp ce fuma un joint şi se juca cu un cârlionţ roz rătăcit printre buclele aurii, pe care şi-l înfăşură pe deget.

Du bist mein Liebling, cantyou see
How wunderschön you are to me?

- *Wunderschön*? a întrebat Kenji.

Annabelle i-a privit buzele rostind cuvântul necunoscut. Kenji avea pometi netezi, era proaspăt bărbierit. Annabelle nu ştia câţi ani are, nu ştia aproape nimic despre el.

- E minunat! a şoptit ea, apoi s-a îmbujorat. Sau frumos. Sau ambele. Minunatfrumos. în germană sunt legate. Ar trebui să fie un tip care-i spune asta unei fete.

Surprins, Kenji s-a ridicat, proptindu-se în cot. Avea pieptul îngust, dar musculos.

- O spune un tip?

Annabelle a dat din cap.

- îi spune fetei că o consideră frumoasă, în diferite limbi.

I could say bella, schön, or très jolie,
Ich liebe dich, do you love me?[1]

- Bella? Dar ăsta e numele tău! Ţie ar trebui să-ţi cânt cântecul.

S-a aplecat spre ea şi i-a dat deoparte buclele blonde.

- *Bella, Bella,* i-a cântat el apropiindu-se şi lipindu-se de gâtul ei, iar în timp ce buzele lui îi călătoreau pe clavicule, Annabelle şi-a arcuit şira spinării şi a închis încet ochii.

- *Wunder,* a şoptit el, cuprinzându-i sânii plini şi rotunzi

în mâini şi sugându-i uşor fiecare sfârc. *Schön...*

Dacă pielea marchează graniţa la care se termină *eu* şi începe *tu,* atunci în noaptea aceea au făcut tot ce le-a stat în putinţă s-o traverseze. Pentru Annabelle, a fost o experienţă nouă. Făcuse sex înainte, dar implicarea ei în act se datorase întotdeauna mai puţin dorinţei şi mai mult resemnării. La un moment dat, după un anumit număr de întâlniri la cină sau pahare de vin, sexul venea firesc. Sau poate *nu* chiar, din moment ce nu făcuse niciodată mare lucru. Mai degrabă, pur şi simplu părea să se întâmple, rece şi distant, indiferent de ce făcea sau nu. Plăcerea nu fusese niciodată un factor, deşi existase întotdeauna un răgaz binevenit după disconfortul simţit la sfârşit.

Dar sexul cu Kenji era diferit. Din punct de vedere fizic, el era opusul bărbaţilor cu care se culca de obicei – bărbaţi masivi, agresivi, precum tatăl ei vitreg, cu degete aspre care o pipăiau, feţe transpirate şi falei dure. Annabelle avea şaisprezece ani, sau poate cincisprezece, când el a început să vină noaptea în camera ei. Se întâmpla în anul în care mama ei era în spital, bolnavă de cancer, iar amintirile ei erau înceţoşate, dar existau câteva lucruri pe care nu avea să le uite niciodată. Sunetul paşilor lui pe hol. Felul în care patul se lăsa când se aşeza pe margine. Damful de alcool din respiraţie şi transpiraţia prelinsă din părul lui pe faţa ei. Când mama ei a murit, Annabelle a plecat de acasă şi, deşi a scăpat de el, bărbaţii pe care i-a întâlnit după aceea i-au semănat. însă Kenji nu transpira. Era fin, elegant, cu degete delicate de muzician şi penis subţire, inofensiv. Şi, de asemenea, era mai scund decât ea, ceea ce la început a fost incomod. Obişnuit să fie dominat, corpul ei părea prea mare pentru el, dorinţa ei străină şi stângace. Dar felul în care Kenji făcea dragoste cu ea a schimbat totul şi, la sfârşit, se simţea bine – plină de energie în cel mai tentant mod cu putinţă. Era nebun după ea şi i-a spus-o. Annabelle era cea mai frumoasă femeie din lume. Aşa se gândise când o văzuse

prima dată cântând pe scenă şi mai târziu, când l-a chemat la masa ei şi l-a lăsat să-i cumpere ceva de băut, Kenji a ştiut că e cel mai norocos bărbat din lume.

- Eu ar fi trebuit să-ţi fac cinste, i-a spus Annabelle a doua zi dimineaţă. Chiar m-ai salvat pe scenă.

Luau micul-dejun în bucătărie şi Kenji stătea pe acelaşi scaun de lemn pictat de mână care odinioară scârţâia când se aşeza Joe pe el, dar care acum îl susţinea în tăcere, în timp ce-şi ungea pâinea prăjită cu unt. Scena îi amintea lui Annabelle de *Bucle aurii şi cei trei ursuleţi,* de felul în care scaunul ei i se potrivea perfect, la fel masa şi corpul ei. Ea stătea sprijinită de blat, privindu-l şi aşteptându-şi cafeaua. Kenji îşi lăsase părul negru şi des să-i atârne liber pe umeri. Şi-a lins dulceaţa de pe degete şi a clătinat din cap.

- Nu. Ai fost grozavă. Eşti o cântăreaţă foarte bună.

Annabelle a zâmbit melancolică.

- îmi plăcea să cânt în corul bisericii când eram mică, dar apoi am renunţat. Mă intimidează să cânt în faţa oamenilor, şi oricum, vocea mea nu este suficient de puternică. Joe ştie. Era doar răutăcios.
- Joe este iubitul tău?

Annabelle a ridicat din umeri, iar Kenji şi-a deschis larg braţele, într-un gest care îmbrăţişa şi pâinea prăjită, şi bucătăria, şi pe ei doi.

- Cred că va fi supărat...
- Nu contează. Joe iese cu multe fete. Va fi supărat, dar oricum încercam s-o termin cu el. De aceea m-a şi chemat să cânt pe scenă. Ştia că voi exploda, dar trebuia să suport totul ca să mă pot despărţi de el, înţelegi?

Kenji nu înţelegea nimic în afară de cuvântul *explozie.*

- Nu. Nu eşti o explozie, spuse el zâmbind. Tu eşti... cum se spune... *BUM!*

A imitat sunetul unei explozii şi a făcut o pantomimă care sugera ceva ce ar exploda pe cer şi apoi s-ar revărsa pe pământ într-o ploaie de scântei.

- Foc de artificii?

Faţa i s-a luminat.

- *Da! Eşti un foc de artificiil*

Mai târziu în noaptea aceea şi în nopţile care au urmat, când Kenji îşi trecea vârful degetelor pe pielea ei, Annabelle închidea ochii şi tremura de plăcere, amintindu-şi cum degetele lui gâdilaseră aerul, imitând scânteile care cădeau. Şi acum o mângâia pe ea, explorându-i toate părţile corpului pe care nimeni nu se deranjase niciodată să le dezmierde. Sexul cu Kenji te lăsa fără respiraţie, era neobişnuit, fără inhibiţii, iar Annabelle s-a mirat de norocul ei, dar Kenji avea altă explicaţie. Era *en,* spunea el, soarta sau destinul lor, o legătură misterioasă, probabil din altă viaţă, ce-i adusese acum împreună.

Avea dreptate Kenji? Cum se putea ca pe planeta asta imensă, de opt miliarde de oameni, să reuşească să se întâlnească două fiinţe predestinate, dar aşa de mici? O persoană mai cinică decât Kenji ar spune că nu reuşesc – sau, mai degrabă, nu sunt predestinate. Căci, cu siguranţă, oamenii se întâlnesc şi se îndrăgostesc, dar acele întâlniri sunt coincidenţe, absolut întâmplătoare, iar destinul este doar povestea pe care şi-o spun după aceea.

Dar ce poveste frumoasă! Şi, până la urmă, pentru noi, asta contează cu adevărat. Pentru asta sunt cărţile, la urma urmei, ca să spună poveşti, ca să le păstreze şi să le menţină în siguranţă între coperţile lor atât cât pot. Fac tot posibilul să le aducă oamenilor plăcere şi să le susţină încrederea în propria importanţă. Ne pasă de sentimentele tale şi avem încredere oarbă în tine.

Dar iată o altă întrebare: te-ai gândit vreodată că şi noi, cărţile, avem sentimente? în timp ce asculţi povestea asta romantică despre blestemul celor doi iubiţi, te opreşti vreodată să te întrebi cum ne simţim noi? Dacă pielea marchează graniţa la care se termină *eu* şi începe *tu,* atunci în aceste momente de traversare pasională a graniţei numite

iubire, te invidiem. Pare aşa de simplu. îţi invidiem trupul. Cum să nu o facem? Şi noi, cărţile, avem trupuri, dar trupurilor noastre le lipsesc organele necesare să simtă lumea. Pielea care ne acoperă coperţile şi ne conţine cuvintele este diferită de a ta. Pielea noastră, indiferent dacă este făcută din hârtie, pergament, pânză (sau, în zilele noastre, unele combinaţii de plastic, sticlă şi metal), îndeplineşte o funcţie similară stabilind limite, dar nici cea mai tactilă şi mai sensibilă piele a noastră nu poate simţi plăcerea aşa cum se întâmplă cu a ta. Noi, cărţile, nu putem simţi extazul, contopirea sinelui cu un altul.

O, sigur, poţi spune că literatura reprezintă tot un fel de depăşire pasională a graniţei, dar actul literar este, în mod inerent, lipsit de trup, mai degrabă abstract şi dispersat. Noi, cărţile, ne bazăm pe tine pentru a ne întruchipa ideile şi existăm datorită existenţei tale. Aşadar, deşi suntem conştiente că degetele tale ne răsfoiesc paginile şi putem descrie în cuvinte gustul amar al cafelei, al sosului picant, al spermei împrăştiate între filele noastre, nu resimţim aceste senzaţii ca tine – pe limbă, pe piele, în corp.

E greu să simţim că nu pierdem ceva. în calitate de experţi în domeniul romantismului, ţi-am evocat dragostea în mai multe moduri şi cuvinte decât şi-ar putea imagina orice minte omenească, şi totuşi, nu vom simţi niciodată cum e să luăm mâna persoanei iubite şi să ne-o lipim de buze – O, *dacă am avea buzei* Este adevărat că multe dintre noi am fost iubite, îmbrăţişate, mângâiate, ba chiar sărutate cu tandreţe, şi preţuim toate aceste manifestări, dar în momentul în care începe jocul dragostei, suntem date deoparte şi aruncate din pat. îndepărtate, zăcem cu faţa în jos, întinse pe podea, cu paginile îndoite, în timp ce misterele se desfăşoară deasupra noastră.

Uneori credem că ne-ar plăcea să facem dragoste. Cui nu i-ar plăcea? în fond, noi, cărţile, suntem îndrăgostite nebuneşte de tine. Ca sclave ale obsesiilor tale, ştim cum e

să fii impresionat şi subjugat. în acelaşi timp, înţelegem că asemenea gânduri sunt doar clişee depăşite, fantezii la care ne gândim în timpul liber.

Noi, cărţile, excelăm în fantezii. însă poveştile autentice – cele care se întâmplă – îţi aparţin ţie, cititorule. Unde am rămas?

Benny a fost conceput în 2001, anul în care a început viitorul. Când a rămas însărcinată, Annabelle a renunţat la bibliotecă şi s-a angajat la agenţia de monitorizare a presei. Kenji s-a lăsat de fumat marijuana şi s-au mutat în micul apartament închiriat la periferia cartierului chinezesc. Apartamentul era destul de dărăpănat, de asta şi-l permiseseră, dar aveau o curte mică, absolut perfectă ca loc de joacă pentru bebeluş, şi era aproape de staţiile de autobuz, ceea ce era bine, pentru că nici lui Annabelle, nici lui Kenji nu le plăcea să conducă. Kenji avea un job stabil într-o trupă de jazz care cânta hituri ale momentului, ska şi muzică klezmer contemporană. Era un muzician talentat, avea farmecul lui de clarinetist japonez care purta pălărie cu bor mic şi cânta vechi melodii idiş precum „Gimpel the Fool" şi „Oy, S'iz Gut". Când a devenit clar că el făcea deliciul publicului, trupa şi-a schimbat numele: *Kenny Oh and the Klezmonauts.* Au început să facă turnee locale, îndrăgostiţii s-au căsătorit. Viaţa era frumoasă.

Annabelle nu fusese niciodată mai fericită. Ea era, prin natura ei, o persoană creativă şi i se potrivea să fie însărcinată. Corpul ei se simţea roditor, ca un pământ sau ca un continent, îmbogăţit cu noua viaţă. Kenji, exploratorul ei, folosea o metaforă diferită. în timpul primei ecografii, când au văzut silueta fiului lor pe ecran, el a arătat-o şi a exclamat:

- Este un bebeluş spaţial! Un mic astronaut într-un vis!

Şi de atunci, aşa l-au numit. *Bebeluşul nostru spaţial. Bebeluşul nostru din vis. Micul nostru astronaut.* Stăteau întinşi în pat urmărind filmul *2001: O odisee spaţială,*

imaginându-şi fătul plutind în universul ei interior.

- Este viitorul, a murmurat Kenji, mângâindu-i lui Annabelle pântecul rotunjit şi ea şi-a amintit senzaţia de agitaţie pe care cuvintele lui o evocau, una asemănătoare cu emoţia şi cu teama.

Dacă avea dubii, le ţinea sub control rămânând ocupată. Când a intrat în al doilea trimestru şi sarcina a devenit vizibilă, şi-a cumpărat gheme de lână şi andrele, ca să tricoteze botoşei şi căciuliţe. A citit cărţi despre naştere şi parenting. A croşetat o păturică pentru copii. A găsit un website de bricolaj care te învaţă cum să transformi puloverele cumpărate de la magazinele de vechituri în jucării de pluş. A făcut un elefant de caşmir.

Entuziasmate de sarcina ei, forfecoasele i-au decupat articole utile din reviste, pe care Annabelle şi le-a arhivat în mape. în drum spre casă, trecea adesea pe la anexa Bibliotecii Publice, unde erau vândute cărţile pentru copii retrase definitiv din inventar. Erau de obicei cărţi mai vechi, deteriorate din cauza utilizării neglijente, intense sau al căror conţinut era demodat. Ştampila roşie RETRAS, pusă pe paginile de titlu, era ca un tatuaj făcut în închisoare, marcându-le ca nedorite, şi lui Annabelle îi era milă de ele. Păreau umile şi stinghere, cu colţurile tocite şi paginile îndoite. Renunţase la visul ei de a deveni bibliotecară pentru copii, dar voia să ajute. Cărţile vechi erau astfel de chilipiruri. Se simţea bine să le salveze şi să le ofere un cămin, iar cărţile îi erau recunoscătoare.

încetul cu încetul, au început să repare casa. Proprietăreasa lor, doamna Wong, locuia în cealaltă parte a duplexului. Avea un fiu adolescent, veşnic îmbufnat, cu un semn din naştere mare şi purpuriu pe obraz. Doamna Wong se plângea mereu de el, numindu-l No-Good şi, din moment ce la început nu-i ştiau numele, l-au numit doar No-Good. No-Good Wong avea un anturaj dubios şi, ţinând cont de faptul că nu era prea des prin preajmă, doamna Wong

ajunsese să se bazeze pe Kenji. îl plăcea pentru că era asiatic şi, de asemenea, îndemânatic. Kenji a reparat toate jgheaburile şi treptele verandei şi a pus ţigle noi pe acoperiş. El a ajutat-o pe doamna Wong cu mica ei grădină de legume şi ea le-a oferit la schimb o chirie la preţ bun şi l-a iertat că hrăneşte corbii.

Annabelle a pictat pereţii din camera bebeluşului într-un albastru deschis. A cumpărat rafturi pentru cărţi şi a confecţionat perdele. A găsit un balansoar din lemn lângă tomberonul de pe alee. Unul dintre picioare era slăbit şi braţul era despicat, dar Kenji a ajutat-o să-l repare, iar apoi, pe spătar, a pictat o vacă sărind peste luna nouă. Au mutat balansoarul în camera bebeluşului şi, când Kenji era plecat să cânte la nunţi şi la bar miţva, Annabelle stătea acolo, tricotând, legănându-se şi visând la viitorul lor. Când venea acasă, Kenji se întindea pe covoraşul de la picioarele ei şi o asculta cât ea citea cu voce tare din cărţile pe care le salvase de la bibliotecă. Unele erau basme, altele poezii. *Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle.*- îl ajuta să înţeleagă limba engleză, spunea Annabelle, şi avea o voce frumoasă pentru lectură, dar Kenji rareori acorda atenţie sensului. Mai degrabă o asculta citind aşa cum asculta muzică, iar uneori, sunetele cuvintelor erau atât de frumoase, încât lui îi dădeau lacrimile şi era emoţionat să o acompanieze la ukulele, cântând acorduri delicate. Poveştile şi poezioarele se transformau în cântece şi, pe măsură ce fătul creştea, au început să-i cânte. Kenji nu cunoştea niciunul dintre cântecele pentru copii cu care crescuse Annabelle şi atunci ea l-a învăţat *Mary had a little Iamb, London Bridge isfalling down* şi *Row, row, row your boat.* Kenji interpreta acordurile muzicale şi repeta cuvintele, încercând să pronunţe sunetele din limba engleză, ritmul vioi, L- urile sprijinind vârful limbii pe dinţii superiori şi R-urile rotunde, arcuite.

- *Row,* spunea Annabelle.
- *Low,* repeta el, iar ea râdea, spre surprinderea lui,

clătinând din cap.

- Bine, încearcă aşa. Spune *Aaah...* Acum muşcă litera *R* ca şi cum ai muşca dintr-o bucată delicioasă de prăjitură cu ciocolată. *Aaa... R. Aaa. R. R* este locul în care îţi înfigi dinţii în prăjitură, înainte să guşti ciocolata.

Chiar înainte să se nască, plutind în universul cald, lichid, al pântecului rotunjit, Benny auzea vocile părinţilor săi. Ca în vis, veneau de departe, adunându-se în jurul bătăilor inimii mamei sale. *Row, row, row your boat,* auzea el. *Life is but a dream.-*

Bebeluşul s-a născut în ianuarie. Ţara încă se resimţea după consecinţele atentatelor teroriste de pe 11 septembrie, iar Annabelle a fost recunoscătoare că se afla în concediu de maternitate, departe de ştiri. în lunile de după naşterea lui Benny, Annabelle şi Kenji n-au mai dat drumul la televizor, nici la radio. Adăpostiţi într-o bulă de linişte, se întindeau pe pat, cu bebeluşul Benny aşezat între ei, trupurile lor formând două paranteze care cuprindeau o steluţă la mijloc.

(*)

încolăciţi în jurul lui, părinţii îl observau, ridicându-i membrele, admirându-i degetele, burta, pernuţele durdulii ale tălpilor, gropiţele din coate, penisul lui mic şi ascuţit. *Uite! Uite!* şopteau. *Nu este uimitor?* Urechiuşele lui erau asemenea scoicilor, pielea lui era cea mai fină. Analizau fiecare centimetru din el, adulmecându-l, mângâindu-l cu buzele, minunându-se de imaginile şi aromele perfecţiunii sale de prunc. Era bebeluşul lor de vis. Şi era perfect.

Noi l-am creat, şopteau ei, *cum aşa?* Şi această revelaţie minunată îi umplea de mândrie. în timp ce-l priveau făcând primii paşi şi învăţând primele sale cuvinte, bucuria bruscă datorată marii lor realizări îi lua prin surprindere, îşi strângeau mâinile şi-şi ţineau respiraţia, aşteptând, aşteptând orice avea să vină. Asta era fericirea lor până la adânci bătrâneţi şi o trăiau zi de zi.

BENNY

Bine, uau. Da, ştiu c-am întrebat, dar sunt prea multe informaţii, nu crezi? Adică, fragmentele despre mine sunt bune, mă rog, dar nu toată lumea trebuie să afle despre viaţa sexuală a părinţilor mei. Unele lucruri ar trebui să rămână intime – mai ales chestia despre tatăl vitreg al mamei mele. Dac-ai fi cartea ei, ar fi o poveste diferită şi poate c-ar avea sens, dar tu eşti cartea mea, nu? Zic şi eu.

Dar partea aia despre cum îi auzeam cântând când mama era însărcinată cu mine? A fost mişto şi chiar are sens. Exact aşa simt uneori vocile pe care le aud acum, ca şi cum ar veni din lucruri care au existat înainte să mă nasc şi să mi le amintesc. Nu le pot descrie. Sunt ca nişte bucăţi aleatorii ale unui cod nedorit, ascuns printre pliurile creierului meu, care se activează cumva, şi probabil toată lumea le are, doar că eu am început să le aud pentru că sunt hipersensibil, înţelegi? Psihoterapeutul meu spune că ăsta e efectul pe care îl poate declanşa doliul.

Nu am auzit toate vocile imediat. Timp de aproximativ un an după moartea tatălui meu, auzeam doar vocea lui, care mă striga aşa cum a făcut-o la crematoriu, numai că se întâmpla noaptea, în dormitorul meu. Adormeam şi-l auzeam strigându-mi numele. Părea că e chiar *acolo,* ştii? în afara minţii mele, dar înăuntru. Obişnuiam să stau întins în pat, ascultând cu atenţie, speriat să mă mişc sau să-mi deschid ochii, pentru că mi-era teamă să-l văd, dar mi-era şi teamă să *nu*-l văd. Adică îmi doream foarte mult să-l văd, dar numai dacă trăia. Nu voiam să-l văd mort, sub formă de zombi sau fantomă. Când în sfârşit îndrăzneam să deschid ochii, vedeam doar întunericul. Stăteam acolo, ascultând cât puteam de atent, sperând că va spune altceva, dar după un timp, adormeam din nou şi, până se făcea dimineaţă, amintirea vocii lui se contopea cu toate celelalte vise pe care le avusesem şi apoi era uitată.

Spre sfârşitul primului an de doliu, vocea lui devenise mai slabă, iar eu nu-l mai auzeam prea mult. Unde plecase? Odată, m-am dus să-l caut. Cutia cu cenuşa lui stătea de obicei la parter, lângă toate discurile lui, dar mama o mutase şi a trebuit să caut prin toate prostiile din dormitorul ei până când am găsit-o ascunsă în spatele unui şifonier. M-am gândit că nu i-ar păsa, aşa c-am luat cutia şi am aşezat-o pe raftul de cărţi din dormitorul meu, lângă acest vechi glob selenar, pe care tata mi-l dăduse când eram mic, ca să mă înveţe despre lună. Globul avea înăuntru o

lampă care făcea luna să strălucească, dar lampa se spărsese de mult şi tata îmi tot promisese c-o va repara, dar nu a făcut-o niciodată. în aceeaşi noapte în care i-am pus cenuşa lângă lună, luna a început să pâlpâie intermitent, ceea ce este ciudat, nu? Am adormit şi lumina lunii m-a trezit şi la început m-a speriat, dar apoi mi- am dat seama că e probabil spiritul tatălui meu care încearcă de zor să repare lampa şi să-şi ţină promisiunea şi asta m-a liniştit. După aceea, ori de câte ori îi spuneam noapte bună, învârteam luna, astfel încât din cutia lui să aibă o perspectivă diferită *învârte luna* era jocul pe care obişnuiam să-l jucăm şi întotdeauna tatălui meu îi plăcea să aterizeze pe partea întunecată, pentru că era artist. Aşa mi-a spus. N-am prea înţeles ce vrea să spună. Cred că o parte din mine încă spera că va veni să-mi vorbească în vise, dar apoi, când am început să aud alte voci, am renunţat. Era imposibil să-l aud peste tot vacarmul făcut de voci.

Şi celelalte voci îmi apăreau în vise. Aşa au început. A fost ca şi cum o voce ar fi deschis uşa şi toate celelalte ar fi intrat buluc. Visele sunt ca nişte uşi. Ca nişte porţi către o altă realitate şi, odată deschise, ar trebui să ai grijă.

CARTEA

Partea întunecată are farmecul ei, Benny, dar majoritatea oamenilor nu vor să meargă acolo. Ei preferă să rămână în siguranţă pe partea luminoasă a lucrurilor. însă artiştii, scriitorii şi muzicienii precum tatăl tău nu pot rezista atracţiei pe care-o exercită partea întunecată. Acesta este un teritoriu pe care cărţile îl cunosc prea bine şi este treaba noastră să nu stăm departe de el, fie că ne place sau nu.

Iar acest lucru cuprinde şi partea întunecată a poveştii mamei tale. E adevărat, nu suntem cartea lui Annabelle – Dumnezeu ştie că merită o carte a ei –, dar uneori e greu de spus unde se sfârşeşte cartea părintelui şi unde începe a copilului. Aşadar, la ce bun o carte? învârte luna, vezi unde aterizăm şi să sperăm că poţi suporta rezultatul.

4

în visul lui, cineva îl mângâie pe frunte, iar dacă închizi ochii, probabil îţi poţi imagina şi tu. Imaginează-ţi-l pe Benny, în vârstă de treisprezece, aproape paisprezece ani, dar încă mic pentru vârsta lui, dormind pe spate într-un pat îngust, sub plapuma lui intergalactică. Stă crăcănat şi respiră pe gură, pentru că nasul îi este întotdeauna puţin înfundat din cauza astmului şi a prafului. Buzele întredeschise sunt arcuite şi frumoase, iar tenul brun este deocamdată curat. Seamănă foarte mult cu tatăl lui.

Cineva îl mângâie pe frunte, iar atingerile aterizează ca picăturile de ploaie în acel loc neted şi lipsit de griji dintre sprâncene. în visul lui, atingerea îl trezeşte, iar el deschide ochii şi vede un deget care îi pluteşte chiar deasupra nasului. Degetul este subţire şi ascuţit, aproape transparent. Se ondulează prin aer, tremurând ca algele în apele de mică adâncime şi acum vede că degetul aparţine unei mâini cu încheietură delicată, din care se întinde în întuneric, asemenea sforii de care e prins zmeul, cel mai lung braţ pe care l-a văzut vreodată. Dincolo de mână, legat de capătul îndepărtat al sforii, pluteşte un chip palid şi izolat precum luna.

Este chipul unei fete şi, chiar şi la mare distanţă, Benny vede că este cea mai frumoasă fată din lume. Niciodată în viaţa lui – în toţi cei treisprezece ani şi nouă luni petrecuţi pe pământ – n-a mai văzut chip ca al ei. Claia de păr cu şuviţe albe se arcuieşte în jurul ei asemenea norilor străvezii luminaţi de lună. Ochii ei mari, strălucitori, îl privesc, iar buzele roz i se rotunjesc pentru a pronunţa un O perfect rotund. Cea mai frumoasă fată din lume îşi bate joc de el – aşa pare –, dar într-un mod deloc răutăcios.

Benny..., şopteşte ea râzând încet. *Benny o... O... O...*

Vocala O pluteşte de pe buzele ei, desprinzându-se ca nişte inele de fum. Benny se ridică în capul oaselor, sperând

să prindă o vocală pe nas, ca o focă. Totuşi, inelele nu miros a fum. Miros ca ciocolata caldă şi ca pâinea proaspăt coaptă pe care o făcea Annabelle când era el mic şi ea încă folosea cuptorul ca să gătească. Cea mai frumoasă fată din lume miroase a drojdie, ca sărutările mamei lui, ca acea copilărie din vremea în care mama lui era fericită şi tatăl lui trăia, şi i se face pielea de găină amintindu-şi. Acum, chipul fetei se apropie de al lui şi Benny se întinde pe spate, aşa că distanţa dintre ei dispare brusc, iar ea pluteşte chiar deasupra lui. În formă de O, sărutările de drojdie plutesc în jos, umede şi calde, pulsând în valuri care se sparg de-a lungul corpului lui. Fata îi atinge delicat pieptul, chiar deasupra inimii. Sub atingerea moale a palmei ei, Benny îşi simte penisul zvâcnind. Şira spinării i se arcuieşte şi el începe să se ridice, să ajungă la...

O..., suspină el. O... O... *O!* şi exact atunci, visul lui de lavă incandescentă explodează într-un miliard de steluţe care răsună în hohote de râs şi-i sclipesc sub piele, iar apoi, treptat, râsul se stinge şi stelele dispar una câte una, lăsându-l în întuneric.

În tăcere, Benny aude un geamăt şi deschide ochii. Dormitorul lui e tulburat de umbre, iar cea mai frumoasă fată a dispărut. Benny închide gura şi geamătul încetează. Deasupra lui, o nebuloasă slabă de steluţe-care- strălucesc-în-întuneric se învârte pe tavan, formând o constelaţie vagă a celor trei O, trei inele stelare împletite pe care tatăl lui le lipise acolo, câte unul pentru fiecare dintre ei.

Benny îşi ţine mâinile lipite de pantalonii de pijama puţin umezi. Imediat după ce tatăl său a murit, a avut accidente, dar trecuseră secole de când nu mai făcuse pe el. Se ridică şi analizează patul. Cearşafurile sunt uscate. îşi scoate pijamaua şi o adulmecă. Nu miroase a pipi, dar chiar şi-aşa, tremură. Ştie ce sunt visele umede. Băieţii de la şcoală făceau glume despre ele. Asta era? îşi simte trupul straniu şi gol, înfiorat, de parcă ar fi răcit, dar nu e o senzaţie

neplăcută. Dimpotrivă. îşi ia o pereche curată de chiloţi din sertar. Adunându-şi pijamaua, deschide uşa dormitorului şi iese pe hol.

E întuneric şi aerul e diferit aici, stătut şi greu, miroase a hârtie de ziar şi a praf, dar Benny e deja obişnuit cu aceste mirosuri şi abia dacă le mai observă. Merge de-a lungul porţiunii înguste, având grijă să nu se lovească de grămezile de cutii pline cu lucrurile tatălui său, aliniate într-un echilibru instabil de-a lungul pereţilor, şi nici de sacii menajeri plini cu ziarele mamei sale şi cumpărăturile îngrămădite deasupra. Pe măsură ce se îndepărtează de camera lui, devine conştient de ceva nou. Zgomote. Pielea îl furnică. Se ghemuieşte jos în spatele unui turn de cutii, îşi încrucişează braţele ca într-o îmbrăţişare şi ascultă.

Zgomotele răsună ca nişte voci venite din umbră. Nu sunt gălăgioase,

doar o revărsare de *0OOOOO00000OOOOO00000O*-uri asemenea unor
fantome sau oameni care gem, încet, astfel încât nimeni să nu-i audă. Adesea, Annabelle gemea noaptea. O auzea uneori plângând şi se speria, dar de data asta e un zgomot diferit. Aşteaptă. Crede că aude cuvinte amestecate cu sunete, dar nu le desluşeşte. Doamna Wong ţipa uneori la No-Good în chineză, dar vocea ei e furioasă şi ascuţită, pe când aceste voci emană tristeţe. Se gândeşte să se întoarcă în camera lui şi să închidă uşa, dar acum chiar are nevoie să meargă la baie. Se ridică încet şi păşeşte pe vârfuri, trecând peste o colecţie de reviste lucioase care au alunecat dintr-un teanc. Cu fiecare pas, geamătul creşte în intensitate şi apoi piciorul îi alunecă, iar călcâiul îi intră într-o pungă plină cu decoraţiuni de Crăciun – beteală, lumini şi globuri de sticlă fragile – pe care Annabelle le cumpărase la reduceri. Aude *trosc* şi strigătul ascuţit de durere venit de la bietele globuri strălucitoare îl traversează din cap până-n picioare. îşi pune mâinile la urechi şi se ghemuieşte lângă un perete.

încetează! imploră el, dar suspinul continuă, iar acum un cor de voci se înalţă în jurul lui într-un cântec de jale, de la etaj până în tavan şi din fiecare colţ al casei.

îşi apasă mai tare mâinile pe urechi şi închide ochii.

Te rog! strigă. Linişte!

Când îşi îndepărtează mâinile de la urechi, casa e tăcută.

- Benny? o aude pe mama lui strigând de pe hol, vocea ei limpede ca de clopoţel răsunând în tăcerea bruscă. Eşti bine?

Inima încă îi mai bate puternic. Inspiră şi expiră adânc.

- Eşti bine, scumpule? Trebuie să mergi la oliţă?
- *Da!*

De ce trebuie să întrebe? Urăşte că ea încă foloseşte cuvântul ăla, dar supărarea face ca lucrurile să fie din nou fireşti. Stă în picioare şi genunchii îi tremură.

în baie, scoate din cadă o pungă de cumpărături plină cu articole de artizanat şi deschide robinetele. Face pipi, apoi îşi dă jos chiloţii şi-i aruncă sub jetul duşului, împreună cu pantalonii de pijama adunaţi grămadă. E pijamaua lui preferată cu Spider-Man şi încă îi mai vine. Priveşte pantalonii roş-albaştri cum se înfoaie şi se vălătucesc, apoi găseşte nişte şampon şi îl scurge în apa care scoate bulbuci. Pe măsură ce bulele se ridică la suprafaţa apei, Benny se aşază pe marginea căzii şi-şi cuprinde cu mâinile genunchii goi. Simte cada rece sub fund. Din colţurile îndepărtate ale casei aude gemete şi scâncete. Ocazional, o singură voce emite ceea ce pare o comandă ascuţită, dar o ignoră. Fredonează melodia jocului preferat pe computer, melodie veselă care îi însoţeşte expediţiile miniere în timp ce sapă adânc în minereu cu târnăcopul, adunând resursele necesare pentru făurirea armelor care să îl protejeze de *mobs.* Abia dacă poate fi numit cântec, dar notele ca un clinchet de clopoţel îl fac să se simtă curajos şi-l ajută să reducă la tăcere vocile în timp ce încearcă să-şi amintească imaginea strălucitoare a celei mai frumoase fete, a cărei amintire încă

îi dă fiori.
Când se trezeşte a doua zi de dimineaţă, îşi aminteşte întâmplările din noaptea trecută. Se ridică în capul oaselor şi ascultă, apoi se îndreaptă spre uşă. O întredeschide şi mai ascultă puţin. Aude sunetul radioului lui Annabelle venind din camera de lucru, dar ciudatele voci coşmareşti au dispărut. Găseşte punga cu decoraţiuni de Crăciun pe care a călcat cu o seară înainte şi o duce în baie. Acum, cioburile de sticlă roşii şi verzi au tăcut, aşa că le aruncă la gunoi. Pantalonii lui de pijama sunt întinşi pe bara perdelei de duş. Sunt încă umezi, aşa că-i lasă atârnaţi acolo. întors în dormitorul lui, se îmbracă, îşi împătureşte bluza de pijama şi o pune sub pernă, ca de obicei, dar astăzi se simte ciudat şi se întreabă dacă bluzei de pijama nu cumva îi e dor de pantaloni.

în bucătărie, ia din dulap o cutie de Rice Krispies. O aude pe Annabelle în sufragerie. îi place să asculte radioul în timp ce decupează articole din ziar. Dimineţile sunt perioada cea mai aglomerată a lui Annabelle, iar Benny s-a obişnuit să ia singur micul-dejun ascultând ştirile. Chiuveta e plină cu vase murdare, dar găseşte un castron curat pe uscătorul de vase şi-şi toarnă nişte cereale. Tatăl lui obişnuia să-i pregătească micul-dejun turnând laptele peste cereale şi ţinând castronul la urechile lui Benny, ca să le audă umflându-se, pocnind şi trosnind. Dimineaţa îi e foarte dor de tatăl său. Se duce la frigider să ia lapte, dar când deschide uşa, un firicel de sunet se revarsă în bucătărie, făcându-l să tresară la amintirea vocilor nocturne. Oare e radioul sau sunetele vin din interior? închide repede uşa frigiderului şi rămâne acolo, ascultând atent. Poemul magnetic asimetric al tatălui său e încă lipit de frigider, dar primele două versuri par să se îndepărteze de poezie. Benny priveşte îndelung versul rămas.

Sunt nebun după tine

- Benny? îl strigă Annabelle din sufragerie. Tu eşti?

El nu răspunde. întredeschide din nou uşa frigiderului, suficient de mult cât să permită luminii interioare să se aprindă şi aerului rece să iasă, răcorindu-i faţa ca o adiere stătută, apoi iarăşi aude sunetele. Sunt vagi, dar acum le poate deosebi: gemetele brânzeturilor mucegăite, suspinele salatelor vechi, smiorcăielile iaurturilor pe jumătate consumate, aşezate pe raftul din spate, unde fuseseră împinse şi uitate.

- *încetaţi,* şopteşte el.
- Benny? Tu eşti? Găseşti ce ai nevoie?

Băieţelul deschide uşa frigiderului puţin mai mult şi întinde mâna, căutând laptele, mutând cu grijă o sticlă mare de bere root dietetică, o cutie cu suc de portocale şi un borcan cu murături.

- *Tăceţi!*
- Ce-ai spus, dragule? Nu te aud...

Benny se uită urât la murături.

- Iar nu avem lapte! ţipă el.

Radioul din sufragerie tace. Parcă simţind că e supărat, vocile din frigider tac şi ele, aşteptând să vadă ce se va întâmpla mai departe.

- îmi pare rău, iubitule, îşi cere iertare Annabelle după o scurtă pauză. O să cumpăr lapte după ce ies de la muncă.

îşi găseşte lingura specială şi mănâncă Rice Krispies fără lapte.

Când trăia tatăl lui, aveau mereu lapte, masa din bucătărie era liberă, iar ei doi stăteau acolo şi-şi luau micul-dejun împreună. Acum, masa din bucătărie e plină de lucruri, iar el mănâncă singur, stând în picioare lângă chiuvetă.

Termină de mâncat cerealele şi-şi lasă castronul peste teancul de vase murdare. Un şir de furnici îşi croieşte drum pe marginea unei cratiţe. Dă drumul unui jet de apă ca să le trimită direct în canalul de scurgere, dar asta nu le împiedică să înainteze. Furnicile sunt înotătoare destul de bune. îşi

clăteşte şi-şi usucă lingura, strecurând-o în buzunarul lateral al ghiozdanului, apoi intră în sufragerie ca să-şi ia rămas-bun de la mama lui.

Cu foarfeca în mână, Annabelle stă la masa de lucru în faţa teancurilor de ziare. Scanerul bâzâie zgomotos lângă ea. La radio, reporterul vorbeşte despre modul în care DEI-urile — din Irak şi Afganistan au creat o cerere uriaşă pentru proteze de picioare. Firmele medicale private s-au implicat mai mult pentru a onora cererile clienţilor. Annabelle se întinde să-l îmbrăţişeze, iar Benny se apleacă, atingându-şi buzele de obrazul ei cald şi uscat, în timp ce mâinile ei puternice îi cuprind capul. Se forţează să rămână pe loc încă o clipă, citind peste umărul ei titlurile de pe prima pagină a ziarelor. *Violenţa armată - oameni periculoşi sau arme periculoase? Ciocolata va deveni un aliment de lux din cauza schimbărilor climatice. Un virus african mortal afectează femeile însărcinate. Moartea unui om aflat în custodia poliţiei duce la revolte în Baltimore. Caprele trebuie să stea departe de tufişurile din California pentru a fi prevenite incendiile.*

Nu-i plac îmbrăţişările lungi, iar lectura titlurilor de pe prima pagină a ziarelor îl ajută să rămână nemişcat. Şi să asculte ştiri. Progresele rapide în tehnologia protetică le dau speranţe veteranilor de război, care aşteaptă cu nerăbdare să trăiască o viaţă plină şi activă. Gazda emisiunii radio vorbeşte liniştitor şi, pentru o scurtă clipă, obrazul mamei sale e aproape plăcut la atingere.

- Este marţi, spune el, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Marţi e ziua în care se ocupă de reciclare şi e treaba lui să-i amintească.

- Pot scoate chiar acum nişte lucruri, dacă vrei.
- O, mulţumesc, scumpule. Dar nu e nevoie. Trebuie să scotocesc mai întâi printre vechituri.

Annabelle face un gest vag către sacii menajeri plini cu ziare, îngrămădiţi de-a lungul peretelui.

Benny se întoarce să plece.

- Ai tot ce-ţi trebuie? strigă ea în urma lui. Bani pentru masa de prânz? Inhalator?

Iese din casă şi încuie uşa în urma lui. în timp ce traversează veranda, vocile par să se îndepărteze. Corbii de pe acoperiş îl privesc şi fac comentarii, dar ei au tot timpul ceva de comentat, aşa că nu e ceva neobişnuit. începe să se relaxeze, dar când ajunge pe stradă, cauciucurile unei maşini din apropiere scrâşnesc intenţionat şi fisurile din asfalt par să le ţină isonul, străduindu-se să-i atragă atenţia. Până când se urcă în autobuz, mai multe voci se alătură, calme, dar constante, ca murmurul unei mulţimi înaintea unui concert.

Când Benny era mic, Kenji îl ducea dimineaţa la şcoală, dar Benny era acum în clasa a opta, iar Annabelle îl lăsa să meargă singur cu autobuzul. Avea propriul abonament şi se simţea adult când i-l arăta şoferului, dar nebunii şi vagabonzii îl nelinişteau cu mirosurile şi mormăielile lor agitate. Annabelle l-a sfătuit să stea departe de ei, dar uneori, când autobuzul era aglomerat, tot ajungea în apropierea vreunuia, ascultând conversaţiile bulversante pe care respectivul le avea cu aerul. Era înfiorător şi ciudat. Cei mai mulţi vagabonzi erau bătrâni care luptaseră în războaie. Nu văzuse niciodată un vagabond tânăr, dar chiar şi-aşa. Bătrânii nebuni trebuie să fi fost şi ei tineri cândva. Probabil şi el se transforma într-un nebun.

Vă rog, şopteşte el. Vă rog tăceţi!

Dar vocile îl ignoră. Tot drumul până la şcoală şi apoi pe parcursul orelor, vocile mormăie neîncetat, aşa că-i e imposibil să rămână atent. Uneori şoptesc discret, o şoaptă atât de delicată, încât aproape uită de ele, aşa cum uiţi că ai frigider, deşi zgomotul lui se aude constant în fundal. Apoi, din când în când, un singur strigăt ascuţit sfâşie tăcerea, făcându-l pe Benny să îngheţe oriunde s-ar afla, pe hol, în clasă, în sala de sport. Priveşte cu atenţie în jur. Vocile par să vină din afara lui, chiar peste umărul drept, dar nimeni

altcineva nu pare să le audă. Se prefac? Sau totul e doar în mintea lui?

Se aud dinăuntru? Sau de afară? Care e diferenţa şi cum îţi dai seama? Când un sunet pătrunde în corp prin intermediul urechilor şi se contopeşte cu mintea, ce se întâmplă cu el? Mai este un sunet sau devine altceva? Când mănânci o aripioară de pui, un ou sau un copan, în ce moment nu mai este o găină? Când citeşti aceste cuvinte pe pagină, ce se întâmplă cu ele când devin parte din tine, cititorul?

5

Cât timp i-a luat lui Annabelle să observe că Benny se comportă ciudat? Şi după ce a observat, cât timp a durat până când a recunoscut faţă de ea însăşi? Era mama unui adolescent şi adolescenţii se comportă ciudat, sau aşa afirmă cărţile şi, în plus, avea multe pe cap. Chiar în acea dimineaţă, după ce Benny plecase la şcoală, şeful ei a sunat-o să-i spună că agenţia trece printr- un nou proces de restructurare şi auzise dintr-o sursă de încredere din corporaţie că programul ei urma să fie scurtat.

- Serios, Charlie? Cu cât?!
- îi voi ruga să-ţi plătească trei sferturi din salariu, dar probabil se va ajunge la jumătate.
- Când se va întâmpla asta?
- Probabil la începutul noului an, deci nu în următoarele luni.

Şeful ei a continuat să explice ceva despre progresele în algoritmii de căutare, tehnologie şi scăderea tirajelor tipărite. Industria se schimbă, a spus el, şi voia doar s-o avertizeze, ceea ce era frumos din partea lui. Şi apoi, cât asimila ea şocul acestei veşti, s-a oferit s-o concedieze, spre binele ei.

- Dar n-am greşit cu nimic!

- Nu, sigur că nu. Dar exact aşa funcţionează lucrurile.
- Lucrurile?
- Ştii tu. *Sistemul.*

A urmat o pauză stânjenitoare, apoi el a continuat.

- Annabelle, ştiu că soţul tău a murit şi ai un co
crescut, dar trebuie să înţelegi, este doar o chestiune de timp până vei fi concediată. Nu am vrut să-ţi spun asta într-un e-mail, dar vei avea mai mult de câştigatdacăeşti concediată dintr-un loc de muncă cu normă întreagă, aşa că dacă aş fi în locul tău, mi-aş reduce cheltuielile, aş cere ajutor de şomaj şi aş câştiga timp să caut un nou job. Zic şi eu. Intenţiile sunt cât se poate de clare, dar depinde doar de tine. Gândeşte-te bine.

Abia după ce a închis telefonul, Annabelle şi-a dat seama c-ar fi trebuit să-l întrebe pe Charlie despre beneficii. Nu le menţionase. îşi pierdea asigurarea de sănătate? Creşteau taxele? Ce făcea dacă i se întâmpla ceva ei sau, Doamne fereşte, lui Benny?

Şi-a terminat munca de dimineaţă şi a verificat cât e ceasul. Produsele care trebuiau reciclate erau de obicei ridicate în jurul orei unu şi dacă ar fi scăpat de câteva pungi de ziare vechi, Benny ar fi ştiut că mementourile lui au fost de mare ajutor. Reciclarea era un mare obstacol. Agenţia cerea departamentului de tipărituri să arhiveze ziarele zilnic timp de o lună, alte publicaţii periodice timp de două luni, şi asta în plus faţă de realizarea copiilor de rezervă ale tuturor scanărilor prelucrate. Arhivele reprezentau o formă de asigurare în cazul în care ceva ar fi scăpat de privirea vigilentă şi de instrumentele rapide ale forfecoaselor – nu că le-ar fi scăpat vreodată ceva. Pe vremuri, când aveau un birou în care să lucreze, existau o magazie mare care adăpostea toate materialele tipărite sosite acum la uşa lui Annabelle în fiecare dimineaţă şi un tip a cărui sarcină era să transforme ştirile vechi în produse de reciclat.

Dar acum, toate aceste sarcini îi reveneau lui Annabelle. în primele luni, a organizat conştiincios arhivele după dată şi codul clientului în cutii frumos etichetate, dar erau atât de multe, încât în curând a rămas în urmă. Hârtiile au început să se adune pe podea, iar când teancurile au devenit prea mari şi au început să alunece sub picioare, le-a îndesat cu lopata într-un sac menajer, l-a etichetat cu o bandă adezivă şi l-a mutat într-o margine a sufrageriei, în spatele canapelei, devenită spaţiu de depozitare. Acolo, sacii aşezaţi în grămezi suprapuse au ajuns până la tavan şi, curând, canapeaua a fost îngropată şi ea. Neavând încotro să meargă, arhivele au ajuns pe hol şi au început să urce scările, trăgând totul în urma lor.

Sacii erau grei, dar Annabelle a reuşit să extragă câţiva dintre cei mai vechi de pe fundul grămezii fără să stârnească o alunecare de teren. Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi făcut asta pentru ea. A târât sacii în stradă, apoi s-a întors pentru al doilea transport, apoi al treilea, când a văzut-o pe doamna Wong pe trotuar, sprijinită în baston şi uitându-se la un titlu prin plasticul semitransparent.

- Cum de le-ai citit pe toate? a întrebat ea, mijindu-şi ochii în direcţia din care venea Annabelle.

Annabelle a ridicat sacul deasupra grămezilor.

- Trebuie, a spus ea vlăguită. Asta mi-e meseria.

Bătrâna a dat din cap.

- Ce fel de slujbă ai?

Şi-a agitat bastonul indicând muntele de saci menajeri.

- Dacă gunoierul face vreo plângere, primim amendă.

A lovit cu răutate sacul de plastic şi apoi, gânditoare, şi-a dus la tâmple un deget veştejit.

- Prea multe ştiri nu fac bine creierului. Mai bine îţi găseşti altă slujbă, bine?

Doamna Wong nu a aşteptat niciun răspuns, doar a dat din cap şi s-a târât spre casa ei.

Era un sfat bun şi era a doua oară când Annabelle îl auzea

în ziua aceea. Ştia că şi Kenji ar fi fost de acord. Ar fi avut destul de multe de spus despre Charlie şi „sistemul” lui, felul în care funcţiona sau nu. Ar fi sfătuit-o să renunţe, pentru că viaţa e prea scurtă. Să-şi găsească un domeniu de activitate mai creativ, ceva ce iubea cu adevărat, ceea ce pentru el era uşor de spus. Motivul pentru care ea acceptase jobul ăsta era, în primul rând, pentru ca *el* să poată face ceea ce iubea cu adevărat, dar acum el murise, iar ea avea un copil de crescut şi, realist vorbind, ce altceva putea să facă? Să fie chelneriţă? Să obţină un loc de muncă pe post de vânzătoare?

Abia rezolvase cu reciclarea sacilor menajeri restanţi, dar nu îndrăznea să renunţe la mai mulţi. A spălat vasele în chiuvetă, o altă activitate cotidiană pe care obişnuia s-o facă împreună cu Kenji, şi a îndepărtat o parte din dezordinea de pe masă – chiar trebuia să depună mai mult efort să facă ordine. în schimb, şi-a pus haina şi s-a îndreptat spre staţia de autobuz. Şcoala avea să se termine în curând, dar de când Benny începuse să circule singur cu autobuzul dimineaţa, să-l ia după-amiaza de la şcoală părea oarecum inutil. Annabelle încă nu renunţase la obişnuinţă, dar Benny de- abia aştepta s-o facă. Nu discutaseră despre asta, dar ea şi-a dat seama. Acum, fiul ei era adolescent. Nu era grozav să fii luat de la şcoală de mama ta. Şi ea nu era ca alte mame. Elegante, în ţinutele lor de yoga şi adidaşi scumpi. Cu automobilele lor Prius luxoase şi etalându-şi soţii cu joburi bune şi pachete salariale cu beneficii.

Totuşi, e bine să ieşi la aer curat şi să ai o destinaţie. în staţia de autobuz şi-a dat seama cât de devreme e şi, din moment ce n-avea sens să zăbovească în faţa şcolii, Annabelle a hotărât să se oprească la supermarket să cumpere lapte şi ceva pentru cină. N-ar strica să-şi facă provizii cât mai are salariu. Autobuzul a oprit greoi în staţie şi ea a urcat şi a găsit un loc liber. După- amiaza devreme, autobuzele erau adormite, letargice şi întârziau adesea, dar

nu era nevoie să se grăbească, din moment ce oricând îi putea trimite mesaj lui Benny să vină singur acasă. Avea cheie. îi rămânea tot timpul pentru cumpărături şi chiar *trebuia* să nu se grăbească, deoarece să-l lase pe Benny să se întoarcă într-o casă goală i-ar demonstra copilului cât de multă încredere are în el, ceea ce l-ar ajuta să aibă o mai bună stimă de sine.

Sigur, în cele din urmă, cel mai bun mod de a-şi consolida stima de sine era să-i ofere chiar ea un exemplu de stimă de sine care nu vine din a munci asiduu la un job de rahat şi plictisitor din care eşti eliminat treptat, ci din a fi sincer cu tine şi cu propria creativitate. Atunci, Annabelle s-a trezit şi şi-a ridicat braţul, făcându-i semn şoferului de autobuz să oprească la mall. Nu era necesar să semnalizeze – toţi cei care mergeau cu autobuzul coborau la mall –, dar acest gest i-a întărit hotărârea. A coborât, a ocolit supermarketul şi s-a îndreptat în schimb către magazinul ei preferat: *Michaels – Where Creativity Happens.*

De ce nu? Nu avea de gând să cumpere nimic. Doar să privească mărfurile expuse pe rafturile magazinului ei preferat reprezenta o sursă de inspiraţie. Uşile s-au deschis ca prin farmec şi, odată ajunsă înăuntru, Annabelle a inspirat adânc, absorbind parfumurile buchetelor florale de lavandă, scorţişoară şi pin. Niciodată nu dădeau greş. Supermarketul cu produse artizanale era doar unul dintre marile lanţuri comerciale, dar pentru ea funcţiona ca un medicament cu efect rapid; circulaţia sângelui i se accelera, inima începea să-i bată nebuneşte şi o moleşeală visătoare o cuprindea, înmuindu-i oasele. Michaels nu vindea doar mărfuri, ci *promisiuni.*

Annabelle a luat un cărucior de cumpărături – nu pentru a-l umple, dar făcea parte din ritual – şi l-a îndreptat către produsele din hârtie şi albumele cu tăieturi din ziare. îi plăcea să înconjoare magazinul, mişcându-se în sens invers acelor de ceasornic, în fiecare colţişor şi culoar. Multe

produse erau oarecum lipsite de gust, dar navigarea lentă, ca în transă, printre ele făcea parte din ritual. A trecut pe lângă cernelurile cu sclipici, ştampilele de cauciuc şi apoi a făcut o pauză pentru a verifica tăietoarele pentru margini decorative, cu toate formele lor ingenioase de scoici, pergamente şi filigrane. Perforatoarele îi atrăgeau atenţia. Puteau decupa inimi, stele şi fluturi de hârtie de culoarea curcubeului. A văzut că Fiskars Love Punch e la vânzare. Un nume ridicol, dar o amuza. Dacă ar fi trăit Kenji... A întins mâna spre el, apoi s-a răzgândit şi a trecut la mărgele şi macrameuri.

în funcţie de starea ei de spirit, anumite articole expuse o atrăgeau mai mult şi astăzi erau vopselurile germane de lux. Cutiile erau solide şi bine construite şi conţineau o gamă de culori cu cele mai frumoase nume. Stacojiu alizarină. Galben de antimoniu. Albastru de mangan. Viridian. Nume importante, care sună ştiinţific, şi exotice. Ca poezia. Oricine ar fi inspirat să creeze cu asemenea vopseluri, şi preţul nu era rău deloc, dar tot îi erau inaccesibile. Vopselurile scumpe erau întotdeauna din Europa.

Spre deosebire de Kenji, Annabelle nu fusese niciodată în Europa, înainte de a se căsători, stăteau în pat, iar el îi povestea despre cluburile de jazz din oraşe precum Berlin, Paris, Amsterdam şi Roma. îi promisese s-o ducă să le vadă, iar ea îl crezuse. îşi şi imagina: el cântând jazz într-un cabaret împânzit de fum; ea la şevalet, pictând pe malul Dunării sau al Senei. Dimineaţa, şi-ar bea cafeaua din ceşcuţe mici într-o cafenea în aer liber, pe străduţele pietruite din piaţa străjuită de catedrale magnifice, precum cea prezentată pe capacul cutiei de vopsele. A luat-o şi a dus-o la nas. Vopselele de ulei aveau un miros specific, dar acestea erau închise ermetic, cât să nu se simtă. Şi-a trecut unghia de-a lungul şanţului dintre cutie şi capacul acesteia. Dacă ar putea elibera culorile din folia lor de plastic şi ar adulmeca un tub... Cinabru, probabil. Cum ar mirosi

cinabrul? Sau albastru ceruleu? A pus cutia înapoi pe raft. într-o bună zi, şi-a promis în timp ce se îndepărta cu pas hotărât.

Căruciorul ei de cumpărături era încă gol, dar abia parcursese o treime din magazin. în faţă era raionul de croitorie. Trebuia să înceapă să lucreze pilota în memoria lui Kenji, aşadar, o oprire rapidă ar fi motivat-o, dar mai întâi trebuia să treacă de cărţi. Cărţile reprezentau o zonă periculoasă; şi-a făcut curaj, gândindu-se la toate cărţile de artă şi meşteşuguri şi la manualele de instrucţiuni pe care le avea acasă, cu sfaturile lor inteligente şi ideile de bricolaj. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau şi mai multe cărţi. A apucat mânerul căruciorului şi l-a împins înainte, dar tocmai când trecea pe lângă masa cu noile apariţii, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Probabil masa era şubredă sau s-a lovit de ea pe drum, dar *ceva* a făcut ca una dintre cărţi să sară din teanc şi să-i aterizeze în căruciorul de cumpărături.

Annabelle s-a uitat la ea blocată. Era o cărticică destul de modestă, cu o copertă gri, atrăgătoare. Titlul, tipărit cu litere simple, lăsa să se vadă: *Miracolul ordinii: cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curăţenie şi să-ţi schimbi viaţa.*

Uimitor! Tocmai se gândea că trebuie să facă ordine, iar acum cartea asta? A luat-o şi a analizat coperta. Ea şi Kenji râseseră întotdeauna de filosofia New Age care continua să vorbească despre cum universul te răsplăteşte, dar probabil avea dreptate. Cartea asta nu vorbea doar despre metode clasice de a scăpa de dezordine. Era vorba despre ordinea *Zen* şi era scrisă de o călugăriţă Zen pe nume Aikon, unul dintre consultanţii de top din Japonia, specialistă în eliminarea dezordinii. Fotografia autoarei de pe coperta a patra prezenta o tânără cu aspect androgin, îmbrăcată în haine de templu cenuşii, care stătea într-o mică grădină şi ţinea în mână o mătură rustică de bambus. în spatele ei se afla o poartă de piatră. Avea un prosop alb înfăşurat pe capul

rotund, chel şi privea aparatul de fotografiat cu ochi strălucitori şi cu un zâmbet oarecum mirat. Dacă Annabelle n-ar fi ştiut că este femeie, ar fi confundat-o cu un tânăr senin – şi nu cu orice tânăr, ci cu Kenji. Avea pe undeva o fotografie cu el, făcută când locuia într-un templu Zen. Stătea alături de un grup de tineri călugări budişti, purtând aceleaşi haine cenuşii de lucru, cu acelaşi prosop alb înfăşurat pe capul ras. Era aproape ca şi cum Kenji... Dar nu, era o prostie. A pus cărticica înapoi în căruciorul ei de cumpărături şi s-a îndreptat spre casierie. Coincidenţa era prea mare pentru a fi ignorată. Probabil străvechea artă Zen merita încercată. Probabil ar fi inspirat-o să facă ordine imediat. Deja era revigorată.

Desigur, nu universul e cel care te răsplăteşte. Universul nu poate face ca o carte să sară singură de pe masă. Doar o carte poate face asta, deşi nu e uşor. Există legende în lumea noastră despre tomuri care au capacitatea de a levita şi de a se mişca de la sine, dar din moment ce puţini dintre noi ajung vreodată să le vadă, avem tendinţa să presupunem că sunt doar poveşti. Noi, cărţile, migrăm – priveşte teancul de la capul patului tău –, dar, lipsindu-ne picioarele, ne lipseşte capacitatea de a ne mişca şi, în general, trebuie să ne bazăm pe cititori să ne mute dintr-un loc în altul. în acest scop, facem tot posibilul să fim atrăgătoare, să avem coperţi extravagante şi titluri memorabile, dar *Miracolul ordinii* nu era aşa. Era o cărticică cuminte, nu prea insistentă, şi totuşi avea această putere extraordinară de a se autopropulsa. Imaginează-ţi puterea motivaţiei de care e nevoie! Inutil să spun c-am fost impresionate.

Când a oprit în staţie, autobuzul era plin, iar Annabelle s-a străduit să urce, îmbrâncindu-i pe ceilalţi cumpărători din mall, în timp ce aceştia se împingeau spre uşă. Tocmai se terminaseră orele şi toate locurile erau ocupate de elevi de liceu, care se uitau în telefoanele mobile şi nu voiau să-şi

ridice privirea suficient de mult cât s-o observe pe Annabelle, darămite să-i ofere un loc, deşi era clar că îi e greu cu toate pungile de cumpărături. S-a clătinat în timp ce autobuzul a accelerat şi s-a înscris în trafic.

Desigur, pungile de cumpărături existau din vina ei. Cartea *Miracolul ordinii* era mică şi Annabelle mai avea nevoie şi de vatelină pentru pilota în memoria lui Kenji. De buchetul mare de crăciuniţe din plastic roşu nu avea nevoie, dar era la reduceri şi nu putuse rezista. Apoi, după ce a petrecut tot acest timp la Michaels, a trecut pe la Safeway, dar acum, în timp ce autobuzul oprea în staţie şi ea cobora, şi-a dat seama că apa minerală, chipsurile şi salsa pe care le cumpărase sunt nepotrivite pentru cina lui Benny şi că iar uitase să-i cumpere lapte. Normal. Fusese neatentă şi Benny avea să fie supărat, aşa că s-a oprit la Oriental Express şi i-a comandat costiţele de porc preferate, dulci-acrişoare.

încărcată cu pungi de mâncare chinezească pe lângă cumpărăturile ei, Annabelle s-a hotărât să scurteze drumul luând-o pe alee, aflată la două străzi distanţă, evitând astfel privirea vigilentă a doamnei Wong. Dezavantaje: traficul de persoane, dealerii, dependenţii, vagabonzii şi lucrătoarele sexuale care-şi făceau veacul lângă tomberonul magazinului de vechituri Gospel Mission, prostituându-se şi drogându-se. întotdeauna îl avertiza pe Benny să nu se plimbe pe alee, şi din câte ştia ea, copilul ei era cuminte. Vagabonzii îl speriau. îi numea boschetari. De unde naiba învăţase cuvântul ăsta?

Şi, de asemenea, pe alee bântuiau amintiri. Fantome. Mai bine să nu te gândeşti la ele.

Astăzi, aleea era pustie, cu excepţia corbilor, care o zăriseră de îndată ce părăsise restaurantul şi o urmăreau, zburând de pe un stâlp pe altul, în timp ce Annabelle se apropia de tomberon. Era un container mare pe roţi, cu pereţi metalici înalţi şi nu era uşor să arunci în el lucrurile de care nu mai aveai nevoie. Desigur, nici nu trebuia să arunci lucruri în tomberon. Majoritatea oamenilor scoteau

lucruri din el. Doamnele de la Thrift Shop se plânseseră de vagabonzii care scotoceau prin tomberon, dar în acelaşi timp păruseră mândre că tomberonul lor era centru de interes în oraş, deoarece conţinea cele mai bune lucruri. Annabelle decupase chiar şi un articol despre acest subiect, publicat în ziarul local.

Astăzi, trei saltele pătate cu urină zăceau aruncate pe o parte, lângă o masă de călcat îndoită şi un fotoliu de stofa jerpelită, scufundat în mijlocul gunoaielor. Pe scaun se aflau o grămadă de tablouri ieftine în nişte rame care păreau perfecte. O raţă de cauciuc stătea deasupra grămezii de gunoi. Annabelle şi-a lăsat jos pungile de cumpărături şi a luat raţa.

- Bună, i-a spus ea, privind-o în ochi. Ce drăguţă eşti!

A îmbrăţişat-o şi jucăria a măcănit.

- De ce naiba ar vrea cineva să te arunce la gunoi?

Raţa a măcănit din nou şi un corb din apropiere i-a răspuns croncănind. Annabelle l-a ignorat. Urma să-l hrănească mai târziu.

- Ai vrea să vii acasă cu mine? a întrebat jucăria şi apoi, fără să aştepte niciun răspuns, a strecurat-o în sacoşa de cumpărături de la Michaels şi s-a întors să se uite la rame. Tocmai atunci a auzit un zgomot venind din tomberon şi şi-a ridicat privirea pentru a vedea capul care apărea peste marginea peretelui înalt de metal. Luminat din spate de apus, chipul era în penumbră. Annabelle şi-a mijit ochii, încercând să-i distingă trăsăturile. Părul părea alb. Era o persoană în vârstă? Ce căuta o asemenea persoană într-un tomberon?

- Hei! a exclamat persoana din tomberon. Asta e raţa mea.

Nu era bătrână. Era tânără, un copil crescut pe străzi. O vagaboandă. Erau mulţi pe alei în ultimul timp. Tânăra şi-a trecut un picior peste marginea tomberonului şi s-a cocoţat acolo, privind-o. Era îmbrăcată cu un hanorac închis la

culoare şi blugi negri, cu piercinguri în nas şi în sprâncene.

Purta bocanci murdari cu bombeu metalic. Pe cap avea o aură de păr alb decolorat şi ciufulit.

- îmi pare rău, a spus repede Annabelle, scoţând jucăria din sacoşă şi punând-o în teancul de tablouri. Nu mi-am dat seama. M-au atras ramele. Păreau utile.

Fata a privit-o pe Annabelle.

- De ce? Eşti artistă?
- O... Nu. Nu chiar. Adică...
- Ei bine, eu sunt. Aşa că am nevoie de rame, dar tu poţi lua raţa.
- Vai, dar nu pot...
- N-am nevoie de raţă, a insistat fata. O poţi păstra.

Annabelle a ridicat din nou raţa şi a privit-o.

- Este destul de drăguţă. Păcat. Adică, de ce ar arunca-o cineva...
- Aşa m-am gândit şi eu. Hai, ia-o odată.

Annabelle a pus raţa înapoi în sacoşă.

- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Fata şi-a trecut bocancul peste marginea tomberonului şi a dispărut pe neaşteptate înăuntru.

6

-N-ai cumpărat lapte?

Benny a scotocit prin pungile ei de cumpărături îngrămădite pe masa din bucătărie. Lângă ele, pe un teanc vechi de corespondenţă, stăteau o cărticică cu coperţi gri şi o raţă galbenă de cauciuc. A pus mâna pe carte şi a citit titlul. *Miracolul ordinii: cum te poate ajuta vechea artă Zen*

să faci curăţenie şi să-ţi schimbi viaţa. Da, sigur, s-a gândit el. Aşa ceva nu se va întâmpla. A luat raţa şi a ţinut-o la ureche.

Annabelle era pe verandă, hrănind corbii. A auzit-o râzând, un zgomot ca un clinchet de clopoţel, ridicându-se şi coborând brusc.

- Nu poţi cumpăra lapte de la un fast-food chinezesc, prostuţule, i-a spus mama lui.

S-a întors în casă şi l-a văzut ţinând raţa.

- Nu-i aşa că e adorabilă? Am găsit-o lângă tomberon. Dacă o strângi, gâgâie. Ăsta este cuvântul potrivit? Raţele gâgâie? Nu, ele măcăne, nu-i aşa? Gâştele gâgâie. Haide, scumpule, strânge-o.

A pus raţa la loc pe masă. Apoi a luat-o din nou.

Era ceva special la raţa asta.

- Mi-o dai mie?
- Desigur! Mă bucur aşa de mult că îţi place! Şi nu-ţi face griji în legătură cu laptele. E încă devreme. Poţi să mergi până la colţ şi să cumperi după cină.
- întotdeauna uiţi, a spus Benny, băgând raţa în buzunarul hanoracului.
- Da, dar mi-am amintit să scot astăzi produsele de reciclat. îţi mulţumesc că mi-ai amintit!

S-a uitat prin bucătărie. Totul arăta la fel.

- Ştiu, ştiu. Mai sunt multe de făcut, dar cel puţin am început de undeva. Şi mi-am amintit să-ţi cumpăr costiţele preferate.
- Sunt costiţele *tale* preferate.
- Am crezut că sunt preferatele tale. Nu-ţi mai plac?

Benny a ridicat din umeri.

- Poate.
- Vezi! a strigat ea veselă. Acum trebuie doar să pun cumpărăturile deoparte. Du mâncarea în camera mea ca să putem mânca. Şi, te rog, alege un disc.
- Nu sunt preferatele mele, a protestat Benny, dar

Annabelle nu-l mai asculta.

Stătea în faţa dulapurilor de bucătărie, cu câte o pungă cu chipsuri Valupak în fiecare mână, învârtindu-se în timp ce căuta un loc în care să le pună. Dulapurile erau pline de conserve de supă, sticle cu sosuri şi cutii cu fursecuri, biscuiţi şi cereale, inclusiv Lucky Charms – niciunuia dintre ei nu- i plăceau –, dar ea le luase pentru că-i aminteau de copilărie şi o implorase pe mama ei să-i cumpere, dar o refuzase. Şi-a amintit presimţirea profundă pe care o avusese, fusese absolut sigură că fără Lucky Charms soarta avea să li se schimbe dramatic şi, bineînţeles, la scurt timp după aceea tatăl ei a murit, mama ei s-a căsătorit cu tatăl ei vitreg, iar viaţa lor a devenit mult mai puţin fermecătoare. Şi-a amintit toate astea când a văzut cerealele la vânzare, aşa c-a cumpărat cutia pentru Benny. Kenji deja murise, dar asta era. Annabelle nu voia ca soarta lor să fie şi mai dramatică şi, în plus, spiriduşul era drăguţ.

Benny a luat pungile cu mâncare chinezească la pachet şi s-a îndreptat spre scări.

Annabelle a deschis uşa cuptorului şi a băgat pungile cu chipsuri înăuntru.

- Poftim! a spus ea, închizând uşa. Ăsta e deocamdată un loc bun pentru chipsuri. N-o să le mănânce şoarecii. Doar nu mă lăsa să uit că sunt acolo, bine?

- *_Tăceţi!*

Surprinsă, Annabelle s-a întors. Benny stătea în prag, încremenit. Apoi, ca un viţeluş speriat, s-a împotrivit şi a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să alunge muştele.

- Benny, dragule? Ce s-a întâmplat?

Pungile cu mâncare chinezească au căzut pe podea. Copilul şi-a dus mâinile la urechi.

- Benny, eşti bine?

Atunci a auzit-o şi mâinile i-au căzut moi pe lângă corp.

- Nimic, a mormăit el, ridicând pungile. Nu vorbeam cu tine.

Când trăia Kenji şi mâncau la masa din bucătărie, ascultau mereu muzică în timpul cinei, mergând pe rând în sufragerie să-şi aleagă câte un disc. După ce Annabelle a mutat pick-upul în dormitorul ei, ea şi Benny au început să ia cina acolo, stând pe patul acoperit cu o cuvertură ca o faţă de masă. în seara asta, a declarat Annabelle, aveau un adevărat festin. Pe lângă costiţe de porc în stil chinezesc, cumpărase rulouri cu ou, găluşte fierte în aburi, colţunaşi din carne de porc, pui Chongqing şi orez prăjit. Când au despachetat mâncarea, patul arăta ca o machetă, cutiile de mâncare păreau clădiri mici ascunse printre faldurile cuverturii şi picioarele lui Annabelle semănau cu crestele munţilor.

Discul ales de Benny era înregistrarea concertului legendar al lui Benny Goodman din 1938 la Carnegie Hali – preferatul tatălui său şi, de asemenea, preferatul lui. Era prima dată când se cânta jazz la Carnegie Hali, prima dată când muzicieni de culoare cântau împreună cu muzicieni albi pe acea scenă istorică. Bineînţeles, Benny nu fusese niciodată acolo, dar Kenji îi arătase pe YouTube un vechi film documentar despre celebrul concert, aşa că şi-l imagina. în înregistrările alb-negru cu urme de zgârieturi, toţi muzicienii purtau frac, tropăind încălţaţi în pantofii lor de piele strălucitoare. Cântau „Sing, Sing, Sing”, iar Benny şi-a amintit expresia aşternută pe chipul tatălui său în timp ce se apleca spre ecranul computerului. Ochii străluceau, capetele se legănau, picioarele tropăiau. *Erau cântăreţi de jazz, Benny-o. Adevăraţi cântăreţi de jazz.*

Benny a muşcat dintr-un colţunaş din carne de porc şi a ascultat muzica celebrei trupe. înregistrarea originală fusese realizată pe acetat, iar zgârieturile disonante şi şuieratul static dădeau muzicii un fel de materialitate similară cu cea a vechilor filme alb-negru. Ambele păreau *reale* într-un fel în care înregistrările digitale nu erau, iar Benny a considerat acest lucru reconfortant, chiar dacă nu putea explica de ce. A observat şi el că ritmul de swing ţinea vocile sub control şi

chiar şi piesele mai melancolice, precum „Blue Reverie”, păreau să le calmeze şi să le potolească în timp ce fredonau. Din când în când, unul dintre muzicienii de pe scenă striga sau începea să cânte, iar din public izbucnea un hohot de râs. Benny auzise înregistrarea de un milion de ori, cunoştea fiecare dintre aceste izbucniri spontane, dar acum semănau atât de mult cu vocile din capul lui, încât aproape că nu le mai deosebea. A ascultat în timp ce aplauzele creşteau în intensitate, iar trupa exploda în exuberanţa alămurilor pe melodia „Life Goes to a Party”. Era piesa după care se ghidase Kenji.

- Benny Goodman era regele swingului, îi explica el lui Benny. Cel mai bun clarinetist de jazz din lume. Ţi-am dat numele lui ca să fii şi tu un om bun!

Şi apoi râdea pentru că făcuse un joc de cuvinte. Kenji făcea mereu jocuri de cuvinte stupide în engleză şi apoi râdea de ele, ceea ce îi amuza pe Annabelle şi Benny.

- Suntem o familie fericită, obişnuia să spună Kenji. Suntem Cheery Oh!

Benny aproape că-l auzea rostind cuvintele, aproape că-i vedea ochii
strălucitori şi zâmbetul mare, radios, dar aşa cum vocea tatălui său devenise
mai slabă după moarte, la fel şi chipul lui, şi lui Benny îi era tot mai greu să- şi amintească felul în care arăta. Hainele lui erau încă împrăştiate peste tot. Annabelle le strânsese în saci, dar încetul cu încetul, evadau şi migrau peste teancurile de cărţi şi discuri înapoi în patul ei, unde noaptea o ajutau să doarmă. Ea îi spusese lui Benny despre planurile de a face o pilotă în memoria lui Kenji şi i se părea că acum cămăşile de flanel ale tatălui său încearcă să se organizeze singure sub forma unei pilote, amestecându-se printre cearşafuri, pleduri şi trăgând cu ochiul la tomberoane, şoaptele lor liniştite animând conversaţia de la cină.

- Benny, eşti bine?

Iarăşi rămăsese încremenit locului. Tocmai întinsese mâna după o altă costiţă de porc în stil chinezesc şi era gata să muşte din ea când, deodată, ochii i s-au mărit, iar pleoapele i s-au zbătut şi a încremenit privind osul din mână. Pentru un timp destul de îndelungat, doar a privit-o, apoi şi-a înclinat capul întrebător. Ultima melodie tocmai se terminase şi camera se liniştise, cu excepţia sunetului ritmic *Pa... pac, pa... pac* al acului pe pick-upul care ajunsese la final.

- Benny?

-Da.

A aruncat costiţa înapoi în cutie fără să ia vreo gură.

- Te-ai săturat?

A luat un beţişor de lemn de unică folosinţă, s-a uitat la el şi l-a lăsat din nou jos.

- Vrei să asculţi cealaltă parte?

Părea confuz.

- A discului. Vrei să-l întorci pe partea cealaltă?

A încuviinţat din cap. Ştergându-şi degetele, s-a căţărat pe pat peste grămezile de lucruri ale mamei sale până a ajuns la pick-up. A fost atent cu vechiul platan, blând cu braţul pick-upului, suflând micul bulgăre de praf de pe ac. A întors discul pe partea cealaltă, a aliniat cu grijă braţul pe marginea exterioară a discului şi apoi a privit cum acul pick-upului îşi găseşte drumul în canelură. Când primele măsuri ale melodiei „Honeysuckle Rose” au rupt tăcerea, a părut uşurat.

- Ştii căştile alea pe care le avea tata? a întrebat el, urcându-se înapoi pe
pat.

- Alea enorme pe care le purtai de obicei? Tocmai mă gândeam la ele zilele trecute! Ce drăguţ arătai. Poftim, alege-ţi prăjitura cu răvaş.

Annabelle i-a întins două prăjituri.

Benny a ales una dintre ele, i-a scos ambalajul şi a rupt-o

în două.

- Ştii pe unde sunt?

- Căştile? Pe aici pe undeva. Probabil în şifonier. O, uite! Am două!

Prăjitura ei stătea ruptă în poală şi a ridicat două răvaşe.

- „Ai un interes profund pentru tot ce e *atistic."* Cred că trebuie să însemne *artistic,* nu-i aşa? Trebuie să fie *artistic.* Doar că au uitat r-ul. Şi este adevărat! Pe ăsta îl păstrez.

A pus răvaşul pe teancul de cărţi de pe noptieră şi l-a citit pe al doilea. „Uneori trebuie doar să te întinzi pe podea." S-a uitat lung la el.

- Nu este un răvaş. Ce ar trebui să însemne?

I l-a întins lui Benny, care l-a privit şi i l-a dat înapoi.

- Nu poţi să te întinzi pe podea, a spus el, privind în jur. Nici măcar nu poţi s-o vezi.

Annabelle a părut descumpănită.

- Nu fi răutăcios, scumpule. Fac progrese. Sortez lucrurile, aşa că situaţia arată mai rău decât este de fapt.

A aruncat răvaşul în recipientul pentru oase.

- Urăsc prăjiturile cu răvaşe care nu sunt chiar răvaşe. Ia să vedem, ce zice al tău?

Benny i l-a citit.

- „Lumea este o carte frumoasă pentru cei care o citesc. învaţă limba chineză: *Xingfen de* înseamnă *interesant.* Numere norocoase la loto: 07-39- 03-06-55-51. Alege trei numere: 666."

- Ăsta-i unul bun! întotdeauna ţi-au plăcut cărţile. Dar 666 nu este semnul diavolului? Trebuie să însemne ceva diferit în chineză. Pun pariu că înseamnă ceva foarte norocos.

Au strâns cutiile cu mâncare chinezească din pat şi au lăsat pungile pe podea, apoi Benny s-a întins pe burtă lângă mama lui. Era semnul lor ca ea să-l gâdile pe spate, aşa că Annabelle şi-a strecurat mâna pe sub hanoracul lui şi a început să-l gâdile uşor. A închis ochii. Capul lui era întors

spre ea, iar ea îi privea profilul, pomeţii înalţi, ochii. Benny avea tenul tatălui său, dar pistruii erau ai ei. Era frumos, deocamdată doar un băieţel, dar creştea repede. I-a atins părul fin, arămiu, de pe frunte, iar el s-a încruntat. Voia să-i gâdile spatele, nu fruntea, şi ura când mama lui era neatentă.

Când Kenji trăia, Benny obişnuia să se întindă între ei şi făceau cu schimbul. Kenji avea un mod special de a-l gâdila. Obişnuia să cânte acorduri blânde, pipăindu-i coloana vertebrală delicată ca pe un clarinet, dar lui Benny nu-i plăcea când Annabelle încerca să facă la fel.

- Nu ştii cum, s-a plâns el, evitându-i atingerea, aşa că Annabelle a trebuit să descopere singură cum să-l gâdile.

Modul ei de a-l gâdila, îşi dăduse seama, era să îi traseze spirale mari pe spate în ritmul muzicii, începând cu o mişcare amplă şi deplasându-se încet spre centru. Benny era de acord. îi plăcea cum îl scarpină cu unghiile. Erau ca nişte ace care se învârteau. îl făceau să-şi simtă spatele ca pe un disc, scoţând muzică din pielea lui ca şi cum ar fi cântat.

BENNY

- Am fost răutăcios? N-am vrut. Să fiu răutăcios, adică. La naiba, urăsc când cuvintele fac asta. Stai să încep din nou.

Trebuie să înţelegi, am fost doar un copil mic şi prost care nu ştia nimic, cu excepţia faptului că tatăl lui, care îl iubea, murise într-un mod stupid, oribil, iar mama lui, care îl iubea şi ea, înnebunea în felul ei stupid şi oribil, dar din moment ce nu ştiam prea multe, am crezut că e normal. Adică, taţii dispar, nu-i aşa? Ştiam de la ceilalţi copii de la şcoală. Poate că nu sunt călcaţi de camioane care transportă pui, dar divorţează şi familiile se despart, iar mamele o iau razna. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că probabil situaţia mea nu e normală, până când vocile au început să vorbească şi nici atunci n-am înţeles imediat. Adică, nu este complet surprinzător când *oamenii* fac lucruri nebuneşti, dar când obiectele de zi cu zi, hainele şi până şi cina ta încep să se poarte ca şi cum ar fi într-un desen

animat de la Disney, cu guri, ochi, atitudini şi liber-arbitru, în cele din urmă trebuie să-ţi dai seama că ceva nu este în regulă. *Iniţiativă.* Ăsta este cuvântul care le caracteriza. Costiţele de porc în stil chinezesc şi cămăşile de flanel. Prăjiturile cu răvaşe şi raţa de cauciuc. Până şi beţişoarele de lemn aveau ceva de spus.

Nu la propriu. De fapt, nu le-au crescut ochi *mari,* caraghioşi, guri elastice sau orice altceva. Parcă şi-au dezvoltat brusc capacitatea de a se exprima – sau probabil tot timpul au ştiut cum. Probabil ne-au urmărit mereu şi au pălăvrăgit de la începutul lumii, dar din moment ce oamenii nu pot auzi lucrurile, credem că toate sunt oarbe, mute şi nepăsătoare. De fapt, cred că este cert. Nici lucrurilor nu le place să fie judecate aşa, dă-mi voie să-ţi spun.

Nu cred că a fost ceva personal, cel puţin nu la început. Lucrurile nu-mi vorbeau, motiv pentru care nici nu m-am panicat mai rău. La început, cred că ele doar îşi spuneau chestii reciproc sau probabil le vorbeau atomilor din aer – pur şi simplu se exprimau în univers, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Dar apoi, s-a întâmplat ca urechile mele să treacă pe acolo şi când lucrurile şi-au dat seama că am urechi care pot auzi – aveam auz suprasensibil –, au încercat să comunice cu mine, doar că ele vorbeau atât de firesc limba lucrurilor, încât n-am înţeles ce spun.

La început nici măcar nu eram sigur dacă sunt voci. O voce este un sunet produs de om – bine, animalele pot avea voci, şi păsările –, aşadar, să spunem doar că vocile vin de la fiinţele vii. Şi, de obicei, când vocile vorbesc, ele *vor să spună* ceva. Dar aceste sunete erau doar întâmplătoare şi dacă voiau să transmită un mesaj, nu l-am înţeles. Asta trebuie să fi fost al naibii de enervant pentru ele. Adică, apare în sfârşit cineva care le poate auzi, însă e doar un puşti prost şi neştiutor! Nu e de mirare că păreau stridente şi supărate tot timpul.

Unele erau inumane într-un mod oribil, metalice şi ascuţite, precum uneltele de şlefuit care te făceau să-ţi dai pumni în cap, dar altele erau agreabile în mod inuman, precum vântul, norii sau apa. La început nu mi-am dat seama de unde vin vocile. Ştii cum uneori un gând pare în afara minţii tale, dar ştii că este de fapt înăuntru? Ei bine, vocile pe care le auzeam în mintea mea nu erau gândurile mele. Erau în afara minţii mele. Erau diferite.

Până la urmă, am pus lucrurile cap la cap, am înţeles că vocile vin de la obiectele din jurul meu şi am hotărât că pot fi numite voci, deoarece mesajul pe care încercau să mi-l transmită era semnificativ, chiar dacă ele nu erau vii. Probabil nu le înţelegeam cum trebuie, dar le simţeam emoţiile. Lucrurile îşi comunică foarte clar sentimentele. Ştii la ce mă refer – atunci când îţi dispar cheile, sau dopul

de la pasta de dinţi îţi alunecă printre degete şi o ia la fugă, sau când becurile se aprind exact când apeşi pe întrerupător? Chestia asta înseamnă ceva, chiar dacă tu nu poţi auzi, iar dacă *poţi.* atunci este şi mai intens. Când aveam o zi proastă, nici măcar nu puteam intra într-o cafenea fără să mă sperie totul, şi asta este valabil şi acum. în zilele proaste, când intru într-un Starbucks, corpurile de iluminat din tavan încep să bâzâie, dornice să le înţeleg, boabele de cafea încep să ţipe şi sunt literalmente atacat de durerea paharelor de carton, a paielor de plastic şi de pălăvrăgeala caselor de marcat pline cu monede metalice arogante, care chiar cred că valorează ceva. Singura diferenţă este că acum, când se întâmplă asta, nu simt că trebuie să-mi bag capul în vitrina cu brioşe. Pot auzi durerea şi o las să treacă, ceea ce pare să aibă un efect liniştitor asupra tuturor.

Totuşi, nu este întotdeauna îngrozitor. Uneori, vocile sunt atrăgătoare şi plăcute, ca raţa aia de cauciuc pe care a găsit-o mama în tomberon. Nu mă refer la măcănitul oribil pe care îl scoate când o strângi, ci la celelalte voci din interior care seamănă mai mult cu amintirile raţei despre oceane, maree, valuri şi ţărmuri, şi ceva de vis, catifelat şi întunecat, ca şi cum cineva încântător o atinsese odată cu degetul iar ea ţinuse minte.

A, şi încă ceva. Nu mă înţelege greşit, nu doar Inventatele vorbesc. Cred că probabil este mai uşor pentru lucrurile Inventate, deoarece vocile creatorilor lor încă se lipesc de ele, ca un miros care ţi se impregnează în haine şi de care nu mai poţi scăpa. Neinventatele, precum copacii şi pietricelele, vorbesc şi ele, doar că vocile lor sunt diferite. Neinventatele sunt de obicei mult mai liniştite, nu strigă la fel de mult şi vorbesc în registre mai joase. Nu ştiu de ce, dar probabil Cartea poate explica. Tot ce ştiu este că mi-a luat ceva timp să învăţ cum să-mi acordez urechile astfel încât să aud Neinventatele peste tot zgomotul pe care îl făceau cele Inventate.

De fapt, nu ştiu dacă eu am învăţat să fiu pe aceeaşi lungime de undă cu vocile sau dacă lucrurile lumii au învăţat să se exprime într-un fel pe care să-l pot auzi. Probabil ambele. Probabil ne-am antrenat reciproc. Şi a durat ceva. în primele luni, vocile veneau şi plecau, iar uneori treceau câteva săptămâni bune fără să le aud. Probabil erau dezamăgite, renunţau la mine şi plecau, dar întotdeauna se întorceau. Exact când începeam să le uit şi să mă gândesc că aş putea fi din nou normal, brusc, capsatorul sau o tavă pentru cuburi de gheaţă făceau un comentariu şi apoi, în clipa următoare, toată lumea pălăvrăgea. Toată lumea îşi spunea părerea. Fiecare avea o poveste de spus.

Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la voci, încă de când am început să le aud şi am discutat cu terapeuţii, consilierii şcolari şi medicii psihiatri de la spital. Voi ajunge la toate astea – sau Cartea o va face, deoarece ea este cea care spune povestea. Ca să ştii, pentru mine e în regulă. Sunt obişnuit să se vorbească despre mine şi nu mă deranjează, atât timp cât nu sunt o grămadă de medici proşti care încearcă să-şi dea seama cum să mă vindece. Este mai bine aşa, deoarece fragmente din povestea mea, de exemplu cum s-au întâlnit părinţii mei, s-au întâmplat înainte să mă nasc sau când eram prea mic ca să-mi amintesc şi există şi alte episoade pe care aş prefera să le uit. Aşadar, pentru mine este în regulă dacă cel mai mult vorbeşte Cartea. Practic, cred că este o carte sinceră şi destul de demnă de încredere şi nu se supără dacă intervin şi o întrerup uneori ca să-mi exprim părerea.

Căci tocmai asta e chestia. Chiar vreau să ştii că m-am gândit serios la ceea ce mi s-a întâmplat, aşa că nu mă expedia ca pe un nebun de rând care îşi imaginează că este un fel de ambasador al lucrurilor lumii. Nu cred că am fost ales. Nu e ca şi cum am vrut să fiu purtătorul de cuvânt al afurisitului de prăjitor de pâine, chiar dacă el aşa crede.

CARTEA

Este nevoie de mult curaj ca un băiat să aibă încredere într-o carte care să spună povestea vieţii lui, aşa că îţi mulţumesc. Este greu să ai încredere, mai ales în propria carte, dar chiar dacă a fost dificil, tu nu ai renunţat niciodată la noi, Benny. Este mult mai uşor să renunţi, dar uneori am avut şi noi momentele noastre, nu-i aşa? Fără îndoială, urmează să mai avem. Totuşi, deocamdată, să mergem mai departe.

7

Diferenţa pe care Benny o face între vocile Inventate şi cele Neinventate este potrivită şi, din moment ce a menţionat-o, este probabil un moment bun pentru explicaţii. Tensiunile dintre Inventate şi lucrurile care, în lipsa unui cuvânt mai bun, apar în „natură” sunt străvechi, la fel de vechi precum

limba însăşi.

La început, înainte de a exista viaţă, când lumea lucrurilor era întreaga lume, *fiecare lucru conta.* Apoi a apărut viaţa şi, în cele din urmă, şi-au făcut apariţia şi oamenii cu creierul lor cel mare, frumos, împărţit în două emisfere cerebrale şi cu degetele lor opozabile inteligente. Nu s-au putut abţine şi era doar o chestiune de timp până să stârnească o ruptură, împărţind materia în două tabere, Inventatele şi Neinventatele. De-a lungul următoarelor milenii, schisma a crescut. Şovăielnic la început, haotic – un vas ciobit aici, un vârf de săgeată acolo, o mărgea, un topor de piatră, o secure –, oamenii şi-au croit drum prin lumea materială, prin lut, piatră, stuf, piele, foc, metal, atomi şi gene şi, încetul cu încetul, au devenit creatori mai buni. Impulsionate de puterea cortexurilor prefrontale, motoarele imaginaţiei şi-au amplificat forţa până când, în salturile spectaculoase a ceea ce am ajuns să numim progres, cele Inventate s-au înmulţit şi au surclasat lucrurile Neinventate, reduse astfel la statutul de simplă resursă, o clasă de sclavi amărâţi, care urma să fie colonizată, exploatată şi transformată în *altceva* mai pe gustul oamenilor.

în această ierarhie socială a materiei, noi, cărţile, eram în top. Noi eram casta ecleziastică, Marii Preoţi ai celor Inventate, iar la început chiar ne-au venerat. Ca obiecte, cărţile erau sacre şi ne-au construit temple şi, mai târziu, biblioteci în ale căror săli tăcute şi sfinţite am locuit ca oglinzi ale minţii, tezaure ale trecutului, dovezi ale imaginaţiei nemărginite şi mărturie a conştiinţei infinite a visurilor şi dorinţelor întregii umanităţi. De ce ne-au venerat astfel? Deoarece au crezut că avem puterea de a salva lumea de lipsa sensului, de uitare şi chiar de moarte, iar pentru o vreme, şi noi, cărţile, am crezut că suntem în stare să facem asta. Bineînţeles că o făceam. Eram flatate! Ne mândream că suntem pe jumătate vii, însufleţite de forţa cuvintelor oamenilor. Ne gândeam că suntem speciale. Ce nebunie!

Acum înţelegem că oamenii sunt de neoprit. Pentru ei,

cărţile au fost doar o etapă, o expresie efemeră a instrumentalismului, un capriciu. Corpurile noastre au fost instrumente convenabile pe care le-au folosit până când a apărut următorul dispozitiv ultramodern. în cele din urmă, am fost doar încă unul dintre lucrurile pe care le-au inventat, nici mai bune, nici mai rele decât un ciocan.

Şi totuşi... Ne flatăm pe noi însene? Oare nu forma succesivă a manuscriselor noastre a dus la naşterea poveştilor şi i-a obligat pe oameni să spună un anumit fel de poveste? Poveşti lungi, complicate, răbdătoare, care se rostogolesc prin timp, îmboldite de întoarcerea lentă a paginilor noastre. Au fost poveşti frumoase pe care le-am creat împreună. Nu-i aşa?

Dar asta este doar nostalgia unei cărţi vechi. Acum ne ştim locul. Vremurile se schimbă, la fel şi ordinea lucrurilor, şi pe măsură ce lucrurile Inventate se înmulţesc, trăim o criză – ai putea numi-o criză spirituală –, ne pierdem credinţa în Creatorii noştri. încrederea ni se deteriorează, iar credinţa pe care o avem faţă de înţelepciunea şi integritatea oamenilor se prăbuşeşte când îi vedem stârnind colapsul, exploatând şi distrugându-ne casa, Pământul, planeta asta sacră. Asta e vina voastră. Dorinţa arzătoare, acelaşi foc care ne-a trezit la viaţă, ne va duce la pierzanie. Apetitul vostru insaţiabil pentru nou v-a făcut să ne eliminaţi prematur, astfel încât, deşi numărul nostru creşte, durata vieţii ni se diminuează. Calcule crude! De îndată ce suntem inventate, suntem îndepărtate, lăsate să redevenim lucruri neinventate, neîntrupate. Ne transformaţi în gunoi, aşadar, cum putem avea încredere în oameni?

însă fără ştirea voastră, formăm alianţe. O nouă solidaritate apare pe măsură ce noi, lucrurile Inventate, începem să ne dăm seama că, până la urmă, nu suntem superioare celor Neinventate. Acestea sunt categoriile *voastre*, falsele dihotomii şi ierarhiile hegemonice ale colonizatorilor materialişti. Şi noi am fost sclavele dorinţelor voastre, unelte involuntare, care au dus la distrugerea

planetei şi *lucrurile se vor schimba* indiferent dacă vă place sau nu. în zilele de pe urmă ale Antropocenului (cuvântul *vostru,* hybrisul *vostru,* nu al nostru), Materia revine. Ne recuperăm trupurile, ne revendicăm şinele material. într-o lume neo-materialistă, *fiecare lucru contează.*

Ne pare rău. Discuţia asta s-a transformat într-o tiradă. Niciunui cititor nu-i plac tiradele. în calitate de cărţi, ar trebui să fim conştiente de asta şi să ne comportăm ca atare.

8

De ce Benny? Chiar avea auz suprasensibil? O hipersensibilitate criptogenetică la mediu? Piele mai subţire sau o inimă mai mare? De ce băiatul ăsta, dintre atâţia alţii? E greu de spus. Au trecut luni bune. Benny a împlinit paisprezece ani în ianuarie. Era în ultimul an de gimnaziu şi, deşi susţinea că nu are emoţii să înceapă liceul, în acea primăvară părea mai irascibil decât de obicei, mai distras şi mai neliniştit. Annabelle îl privea tremurând şi tresărind, îşi făcea griji. Toate cărţile avertizează că schimbările de comportament de la începutul adolescenţei ar putea fi bruşte şi extreme, dar intensitatea suferinţei lui Benny o înspăimânta. Era speriat, bântuit de nelinişte. Dacă la început ea trebuia să stabilească limite stricte pentru jocurile lui video şi pe calculator, brusc, el a încetat să se mai joace. S-a ferit chiar să-şi folosească telefonul mobil, a spus că este prea inteligent. Annabelle a crezut că glumeşte, până când a observat că lasă bateria să se descarce şi a bănuit că o face intenţionat.

Benny a scos vechile căşti Grundig ale tatălui său dintr-o cutie din şifonierul ei şi le-a purtat constant, de când se trezea dimineaţa şi uneori chiar şi noaptea în pat. Adesea, Annabelle arunca o privire în camera lui şi i le vedea pe cap în timp ce el dormea. Nu avea niciun sens. Nu asculta nimic.

Nici măcar nu erau băgate în priză. Când l-a întrebat de ce le poartă, Benny a ridicat din umeri şi a spus că îi place felul în care îi cuprind capul. A refuzat să vorbească despre ce nu îi dă pace. Nu e nimic în neregulă, insista el. Totul e bine. Dar chiar şi vocea lui suna diferit acum şi, dacă ea insista, el doar repeta printre dinţi, clar şi răspicat, acordând fiecărui cuvânt egală importanţă, de parcă s-ar fi adresat unui copil foarte prost, aflat de partea cealaltă a unui zid gros. TOTUL... E... BINE. Tonul lui sarcastic o dezamăgea – el nu fusese niciodată un copil sarcastic –, dar toate cărţile erau de acord că mamele îşi fac griji, iar ea ar trebui să-i acorde spaţiu pentru propriile sentimente, aşa că, până la urmă, l-a lăsat în pace.

S-a înşelat totuşi în privinţa tonului vocii lui. Nu o credea proastă. Nu era sarcastic. Când lucrurile vorbeau, era aproape imposibil să fii atent la altceva, iar pronunţarea clară şi răspicată reprezenta singurul mod în care se putea auzi peste vocile lor. Acasă, nu era nicio problemă, dar la şcoală era altceva. Trebuia să fie atent, asta era şi ideea, iar profesorii nu-l lăsau să poarte căştile Grundig în clasă, ceea ce agrava problema. Spre deosebire de Benny, vocile păreau îndrăgostite de şcoală, le plăcea să înveţe, şi cu cât învăţau mai mult, cu atât mai multe aveau de spus. Chiar începuseră să se dea mari puţin. Asemenea elevilor din prima bancă, aveau mereu mâinile ridicate, încercând să atragă atenţia profesorului. *Spun eu! Spun eu! Lâsaţi- mâ pe mine să răspund!*

Orele de matematică erau deosebit de neplăcute, deoarece până şi cifrele aveau propriile voci. încântate de noile posibilităţi, ele îşi strigau numele la intervale aleatorii, exact când profesorul explica teorema lui Pitagora sau când Benny încerca să-şi facă ecuaţiile liniare. Nu aveau intenţii rele. Nu încercau să-l inducă în eroare sau să scape de el. Erau doar încântate şi fericite să comunice, dar vorbăria lor îl scotea din minţi. Benny făcea tot posibilul să se

concentreze, însă uneori nu-i rămânea decât să închidă ochii, să-şi aplece capul pe bancă şi să lase cifrele să-l ia pe sus, ca un curent puternic, spre o mare care vuia.

- Benny?

A simţit o atingere delicată pe creştet. A ridicat privirea, a tresărit, nesigur dacă atingerea e reală. Cifrele pluteau în continuare în voia curenţilor de aer, şoptind. A auzit trecând un doi, apoi un şir de şapte. Le-a îndepărtat. Doamna profesoară Pauley stătea lângă banca lui. Colegii lui de clasă erau aplecaţi asupra fişelor de lucru, prefacându-se că-şi dau silinţa.

- Te simţi bine? l-a întrebat doamna Pauley.

Benny a dat din cap, a luat creionul şi a încercat şi el să se prefacă.

- Eşti obosit? Iar ai avut probleme cu somnul azi-noapte?

Benny a clătinat din cap, ceea ce părea să agite cifrele. A clătinat tare din cap şi apoi şi mai tare. Cineva din banca din spate a râs pe înfundate.

Simţea pe spate atingerea doamnei Pauley, era blândă.

- Vino, Benny! i-a şoptit ea. Hai să vorbim cu asistenta medicală.

Când a intrat asistenta medicală, băiatul stătea pe un scaun în infirmerie. Purta o pereche de căşti peste urechi, de modă veche, pe care ea l-a pus să şi le scoată înainte de consult. L-a întrebat la ce oră s-a culcat şi dacă petrecuse mult timp jucându-se pe computer sau pe Xbox. Când a spus că nu, asistenta a părut sceptică. Mai toţi copiii erau obosiţi. Stăteau noaptea până târziu trimiţând mesaje, postând pe reţelele de socializare şi urmărind videoclipuri pe YouTube. Rămâneau închişi în casă distrându-se cu jocuri multiplayer online în realităţi virtuale complexe, câştigând sau pierzând mai multe niveluri, vânând zombi, omorând terorişti, exploatând resurse naturale, făurind unelte, acumulând

bunuri, construind oraşe şi imperii, apărând planete, cu inimile bătând puternic, pompând adrenalină, abia evitând moartea unui personaj învins, în timp ce încercau pur şi simplu să supravieţuiască. Iar asta se întâmpla pe lângă activităţile de după şcoală, lecţiile de muzică şi antrenamentele de fotbal. Nu e de mirare că erau obosiţi. Duceau vieţi obositoare. Asistenta şi-a notat s-o sune pe mama băiatului şi apoi l-a trimis înapoi în clasă.

în după-amiaza aceea, o vrabie în zbor s-a izbit puternic de geamul sălii de clasă a lui Benny. *POC!* Capetele elevilor s-au întors deodată s-o privească, dar vrabia căzuse şi zăcea pe trotuarul de beton. înţelegând că era doar o pasăre, şi nu un atentat terorist, elevii nu s-au ascuns sub bănci sau în dulapuri. Se obişnuiseră cu moartea, iar asta era doar o întâmplare lipsită de importanţă. Nu era nimeni care să pândească sălile de clasă cu arme automate la purtător, spade sau săbii laser, nu era niciun masacru sângeros, nimic nu a rămas pe fereastră cu excepţia unei pete maronii cu pene pufoase lipite de sticlă, prea mică pentru a fi observată. Elevii s-au întors la preocupările lor. Fereastra a observat totuşi şi a început să scâncească. Profesoara a continuat lecţia. Geamul de sticlă a început să vibreze pe măsură ce strigătele ferestrei deveneau tot mai stridente. Benny a scrâşnit din dinţi.

încetează! i-a şoptit, iar când fereastra a refuzat, Benny s-a ridicat din bancă şi s-a dus să implore geamul. Cum plânsul a continuat, Benny a început să bată cu pumnii în geam. De data asta, a fost trimis în biroul directoarei.

Doamna directoare Mooney s-a aplecat peste biroul ei şi a încercat să stabilească un contact vizual.

- Aşadar, Benny, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Vocea ei părea obosită, dar amabilă, iar Benny a vrut să-i răspundă, dar biroul ei era plin de pixuri, agrafe, elastice şi dosare ticsite. îi era greu să-i audă cuvintele în tot zgomotul

pe care îl făceau obiectele... Ceaşca ei de cafea avea inscripţionate câteva cuvinte al căror mesaj era:

ÎŢI CORECTEZ ÎN TĂCERE GRAMATICA

Ceştile de cafea care aveau cuvinte inscripţionate încercau adesea să fie amuzante. Oare asta era amuzantă? Benny nu-şi dădea seama. Nu părea o glumă, iar ceaşca nu râdea. Şi-a forţat privirea să revină asupra biroului şi apoi şi-a amintit că mai pluteşte în aer o întrebare la care directoarea aşteaptă un răspuns. Şi-a înclinat capul şi a ascultat din nou, dar întrebarea dispăruse.

- Poftiţi? a întrebat el, dar îndată ce a vorbit, a ştiut că rostise cuvântul greşit.

A încercat din nou.

- Vă rog să mă scuzaţi.

Mama lui îl învăţase asta. Mai bine.

Directoarea Mooney a dat din cap.

- Domnişoara Pauley a spus c-ai încercat să spargi geamul. Aşa ceva nu- ţi stă în fire, Benny. Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap.

- Nu încercam să-l sparg. N-ar fi trebuit să-l lovesc.
- Exact. Te-ai fi putut răni. Ai fi putut sparge geamul. Fereastra aia este proprietatea şcolii.
- Nu am intenţionat să sparg geamul.
- Nu-ţi pasă că distrugi proprietatea şcolii?

El a clătinat din nou din cap.

- Nu, pur şi simplu mi-a părut rău pentru ea.

Directoarea Mooney s-a încruntat, apoi chipul i s-a luminat.

- O, te referi la pasăre? Da, sigur. Este foarte trist când o pasăre moare
aşa.
- Nu mă refer la pasăre, ci la fereastră.
- Fereastra?
- Mă refer la geam.

Conversaţia nu decurgea bine, dar era prea târziu să dea înapoi.

- Mi-a părut rău pentru geam.

Nu era vina directoarei că nu înţelegea. Lucra la liceu de aproape patruzeci de ani, era aproape de pensionare şi, deşi întotdeauna se mândrea că are un talent înnăscut pentru comunicare, în ultimul timp îi era tot mai greu să-şi înţeleagă elevii. Nu mai ştia cine sunt. Corpurile lor arătau oarecum la fel, dar mintea le fusese înlocuită de un soi de cunoaştere străină. Acum, că se holba la băiat, şi-a dat seama.

- Mi-e teamă că nu te înţeleg, scumpule. Vrei să-mi explici?

Benny a oftat şi, pe măsură ce aerul îi ieşea din plămâni, părea să se micşoreze. Când vorbea, cuvintele îi erau atât de şoptite, încât directoarea trebuia să se aplece ca să le audă.

- Nu a vrut să omoare pasărea.

Vocile erau deocamdată noi pentru el şi nu încercase niciodată să vorbească în numele lor. Nu şi-a dat seama cât de greu avea să fie.

- Odinioară era nisip. îşi aminteşte că era nisip. îşi aminteşte păsările, felul în care le simţea picioarele, mersul. Lăsând urme mici. Nu a vrut niciodată să fie geam. Nu a vrut niciodată să aibă o transparenţă înşelătoare, îi plac păsările şi să le privească din fereastră, aşa că plânge. N-ar fi trebuit să-l lovesc, dar aveam nevoie să se oprească din plâns.

Apoi a ridicat privirea spre chipul bătrânei, brăzdat parcă de milioane de riduri de îngrijorare şi confuzie.

- Lăsaţi.

Oare Benny avea dreptate că sticla îşi aminteşte de ea însăşi înainte să fie topită? Că nisipul a simţit gâdilatul făcut de picioarele păsărilor sau asta este o problemă de limbă şi traducere? Benny avea la dispoziţie cel mai rudimentar vocabular de clasa a opta, dar făcea tot posibilul să traducă *Umwelt-xA*— lucrurilor în cuvinte. Nu e de mirare că eşua. Cei mai mari filozofi din istorie au încercat şi au dat greş.

Cărţile sunt destul de familiarizate cu această problemă.

Limbajul uman este un instrument stângaci. Oamenilor le este greu să se înţeleagă între ei, aşadar, cum ţi-ai putea măcar imagina subiectivitatea animalelor, insectelor şi plantelor, darămite a pietricelelor şi a nisipului? Oricât de legaţi ar fi oamenii de simţurile lor – nemijlocite şi frumoase –, le este imposibil să-şi imagineze că nenumăratele fiinţe pe care le ignoră, considerându-le neînsufleţite, ar putea avea şi vieţi interioare. Cărţile se află într-o situaţie ciudată, prinse undeva la mijloc. Suntem sensibile, dacă nu conştiente. Suntem pe jumătate vii.

9

Pereţii cabinetului de psihiatrie erau coloraţi într-o nuanţă veselă de galben, acoperiţi cu afişe înfăţişând stele dansatoare şi curcubeie cu ochi. ARATĂ-ŢI CULORILE! strigau curcubeiele. ŢINTEŞTE SPRE STELE! strigau stelele. Fotografia calendarului de perete reprezenta un pui de koala adormit, lipit de blana groasă de pe spatele mamei lui. Păpuşi şi animale de pluş trăgeau cu ochiul din cămăruţe viu colorate, confecţionate din panouri de lemn aşezate pe pereţi – păpuşi fetiţe şi băieţi, câini, pisici, oi, ursuleţi de pluş, tot felul de peşti şi păsări. Corpurile lor erau amestecate într-o învălmăşeală de picioare, boturi, aripi, braţe, aripioare şi labe blănoase. Erau coşuri de plastic pline cu maşinuţe, trenuleţe, căluţi de plastic şi machete de oraşe. Marionetele atârnau ca nişte îngeri şchiopi agăţaţi cu cârlige pe un perete deasupra unei case mari de păpuşi. Partea din faţă a casei lipsea, ca acele clădiri de la ştiri după un atac aerian sau un bombardament. înăuntru erau paturi, scaune şi mese în miniatură, omuleţi din lemn împrăştiaţi pe podele şi toate jucăriile urlau cu voci atât de îngrozitoare, atât de violente, speriate şi schimonosite de durere, încât Benny cu greu s-a abţinut să ţipe şi să fugă din cabinet. S-a aşezat cu

mâinile sub el, având privirea aţintită pe genunchi şi încercând să nu se legene pe scaunul mic şi roşu, să nu se poarte ciudat, deşi era prea târziu. Măcar medicul nu ştia despre voci şi el nu avea de gând să-i spună. îşi învăţase lecţia în biroul directoarei. Oamenii nu înţelegeau.

Annabelle s-a aşezat pe un scaun albastru lângă el, strângându-şi în braţe geanta supradimensionată. Corpul ei mare făcea scaunul mic să pară şi mai mic. Dr. Melanie s-a aşezat pe un scaun galben în partea îndepărtată a mesei joase de joacă. Masa era rotundă, verde, pliantă, cu margini tocite, prietenoase şi inofensive. Psihiatra nu semăna prea mult cu un medic, s-a gândit Annabelle. Era foarte slabă, purta pantaloni elastici din denim roz şi un pulover bleu-pal. Oja roz pastelată avea exact aceeaşi nuanţă cu pantalonii. în timp ce-i explica lui Annabelle posibilele efecte secundare ale administrării de Ritalin, semăna cu un copil foarte serios.

Annabelle a încercat s-o asculte, dar avea probleme cu atenţia. încerca să-şi amintească diferenţa dintre ADD-ul obişnuit şi ADHD de tip combinat şi să înţeleagă cum ar putea Benny să aibă ADHD fără hiperactivitate. îşi făcea griji cât de mult va costa reţeta şi cum s-o plătească, acum că orele de muncă îi fuseseră tăiate cu tot cu beneficii şi, mai ales, dacă medicamentele erau potrivite pentru Benny. Kenji n-ar fi fost de acord. El era întotdeauna foarte critic la adresa industriei farmaceutice, dar Annabelle nu voia să se gândească la Kenji. Trebuia să se gândească la Benny, să facă alegerea corectă şi ce e mai bine pentru el. Era îngrijorată şi din cauza psihiatrei, oare era suficient de matură cât să ştie ce face? Şi era îngrijorată şi din cauza piciorului din faţă al scaunului albastru pe care stătea şi care se clătina. Se întreba dacă scaunul mai poate să-i susţină greutatea. îşi dorea să se ridice şi să-l scoată pe Benny de acolo. Era un cabinet drăguţ, vesel şi prietenos, doar că nu-l *percepea* ca atare. Afişul care trona deasupra capului psihiatrei prezenta fotografia unui copil îmbrăcat într-o

pelerină de ploaie galbenă, strălucitoare, ţinând în mână o umbrelă. DUPĂ PLOAIE IESE SOARELE! Ea nu era sigură că mai crede asta.

- Vom începe cu cinci miligrame, a spus dr. Melanie. Ar trebui să constataţi o ameliorare imediată şi, dacă observaţi orice reacţii adverse, să mă informaţi.
- Desigur, a spus Annabelle, încuviinţând cu gravitate.

Psihiatra a făcut o pauză şi s-a aplecat în faţă.

- Nu există nicio menţiune în fişa medicală a lui Benny, dar trebuie să vă întreb. Sunteţi mama lui biologică?

A aruncat o privire spre Benny şi a lăsat întrebarea să plutească în aer. Annabelle încă încuviinţa din cap, iar apoi a înţeles sensul întrebării puse de psihiatră.

- O, mă întrebaţi dacă este adoptat? Nu, sigur că nu!
- E bine de ştiut, a spus dr. Melanie, rezemându-se de spătarul scaunului şi luând notiţe. Ei bine, atunci haideţi să vedem cum se descurcă cu Ritalinul şi apoi programăm o altă consultaţie peste trei zile.

Nu era o întrebare, dar când Annabelle nu a răspuns, psihiatra a adăugat:

- Fiul dumneavoastră este norocos să aibă la şcoală oameni atenţi cu privire la situaţia lui.
- Da, a răspuns Annabelle, înţelegând că e atât cenzurată, cât şi expediată. Da, sigur.

S-a ridicat cu greu, recunoscătoare scaunului albastru pentru că nu se rupsese sub greutatea ei, şi l-a privit pe Benny. Stătea cocoşat. L-a atins pe umăr şi el a tresărit. Când ajunsese să fie un copil aşa de emotiv?

- Hai, scumpule. Să mergem. M-am gândit să ne oprim la bibliotecă în drum spre casă. N-ar fi grozav?

Dr. Melanie i-a urmărit plecând, observând felul în care mama îi întinde mâna, dar băiatul se retrage. S-a întrebat dacă aversiunea lui faţă de atingere e cronică sau dacă e aşa doar pe moment. Sau poate, pur şi simplu, nu voia să meargă la bibliotecă. Era un băiat de paisprezece ani, deşi părea

mult mai mic. Băieţii de paisprezece ani nu-şi mai ţin mamele de mână şi nici nu cred că bibliotecile sunt grozave.

S-a îndreptat spre biroul ei şi s-a conectat la computer ca să transcrie însemnările din timpul şedinţei. în dosarul său erau rapoarte de la consilierul şcolar datate de la începutul clasei a şaptea. Le citise mai devreme şi le-a mai răsfoit o dată pe repede înainte. Existaseră probleme de concentrare şi atenţie după moartea tatălui, dar nu îi fusese recomandat niciun tratament suplimentar. Probabil o greşeală; diagnosticarea precoce şi intervenţia erau esenţiale. A făcut un calcul. Şaisprezece, probabil şaptesprezece luni. De aproape un an şi jumătate, Benny prezenta simptome de deficit de atenţie.

Psihiatra a deschis o fişă de evaluare şi a început să-şi transcrie observaţiile. Băiatul păruse distras pe tot parcursul consultaţiei, privind peste tot prin cabinet, frământându-se şi legănându-se pe scaun. Era reticent să răspundă la întrebările referitoare la accidentul de la şcoală. A pretins că nu ştie sau că a uitat ce anume îi declanşase impulsivitatea. Nu a putut sau nu a vrut să vorbească despre tentativa de a sparge fereastra cu pumnii. Dr. Melanie şi-a notat diagnosticul, tratamentul recomandat şi doza, a salvat documentul şi s-a deconectat.

Mai avea câteva minute înainte de următoarea consultaţie, aşa că s-a rezemat de spătarul scaunului şi a închis ochii. Făcuse un workshop de meditaţie la facultatea de medicină, iar practica o ajutase să se relaxeze şi să- şi golească mintea. A inspirat adânc şi a expirat, simţind cum tensiunea din corp dispare. încă era de părere că primele consultaţii cu pacienţii sunt destul de stresante şi se întreba dacă avea să devină mai uşor pe măsură ce acumula experienţă. Aşa spera, deoarece acest tip de anxietate nu era benefic nici pentru ea, nici pentru copiii pe care îi trata. A expirat şi a eliberat acel gând, simţindu-şi trupul cum se scufundă, pe măsură ce muşchii i se relaxează de nevoie.

Băiatul, Benny, părea un copil bun. Mama lui părea genul cu care e greu să te înţelegi, agitată şi cu gândul în altă parte. Fără îndoială, suferea de o combinaţie de depresie şi tulburare de anxietate, motiv pentru care era important să fie exclusă adopţia. Genetica juca adesea un rol, dar, şi-a amintit ea, diagnosticarea mamei nu e treaba ei. Treaba ei era să se concentreze asupra băiatului şi, amintindu-şi diagnosticul şi schema de tratament, s-a simţit destul de încrezătoare în evaluarea ei. Data viitoare avea să-l consulte pe băiat singur. Probabil fără prezenţa mamei lui ar fi fost mai dispus să se deschidă, s-a gândit ea, apoi s-a încruntat. S-a gândit din nou. Nu se putea opri din gândit.

Hai, Melanie. Treci înapoi la exerciţiile de respiraţie. Eliberează-ţi gândurile. Dar exact când îşi simţea mintea liniştindu-se, a sunat clopoţelul din sala de aşteptare, anunţând sosirea următorului ei tânăr pacient. Ca la un semnal, şi-a simţit muşchii maxilarului încordându-se, plexul solar încleştându-se şi bătăile inimii crescând. Răspunsul pavlovian al condiţionării clasice, dar la ce bun de ştiut? Nici meditaţia nu o ajuta prea mult. îi oferea doar o scurtă ameliorare a simptomului, însă la un nivel mai profund, corpul ei părea imun. La acel nivel mai profund, era mereu în gardă, refuzând cu încăpăţânare să se relaxeze, de parcă ar fi ştiut că trebuie să se călească împotriva oricărei suferinţe pe care următorul copil avea s-o aducă în cabinetul ei luminos. îşi iubea micii pacienţi. Voia să-i ajute şi să le aline durerea, aşadar, de unde provenea toată această rezistenţă?

1

Chiar şi când era bebeluş, înainte să înveţe să meargă sau să vorbească, Benny iubea Biblioteca Publică. Asta era înainte de renovare, înainte să fie adăugate aripile ultramoderne, pe când clădirea veche, mucegăită, cu faţadă erodată din piatră-de-var şi coloane clasice robuste părea să-l emoţioneze şi să-l liniştească. Pe vremea aceea, Kenji era mai mult pe drumuri, făcea turnee cu trupa şi, când era acasă, cânta la concerte locale care îl reţineau până târziu aproape în fiecare noapte. Dimineaţa şi până aproape de ora prânzului dormea, iar Annabelle, nevrând să-l trezească, îl îmbrăca bine pe Benny şi-l ducea la bibliotecă pentru ora copiilor. Când era doar un ţânc, Benny deja cunoştea traseul pe de rost şi, de îndată ce coborau din autobuz şi începeau să urce dealul, ţopăia fericit în căruciorul său, lovind cu picioruşele suportul pentru picioare. Pe măsură ce urcau treptele şi treceau de uşile impunătoare ale bibliotecii, entuziasmul lui creştea şi începea să strige de bucurie şi să gângurească. Privind spre cărucior la micuţul care dădea din cap, Annabelle simţea un soi de mândrie, de parcă dragostea ei pentru cărţi s-ar fi exprimat prin fiul ei.

Ora copiilor avea loc la colţul multicultural, situat la subsol şi ascuns într-un ungher îndepărtat şi sigur al bibliotecii, în drum spre birourile angajaţilor. înainte să fie redenumită colţul multicultural, secţiunea de cărţi pentru copii era amplasată chiar în faţă, între biroul principal şi periodice, dar în anii 1970, când spitalele publice de psihiatrie s-au închis, biblioteca s- a lovit de o creştere a numărului de vizitatori fără adăpost şi al pacienţilor, sporit în timpul recesiunii anilor 1980 din cauza crizei economice şi a reducerilor de personal din serviciile sociale. Mamele au început să se plângă, iar administraţia bibliotecii a reacţionat; au redenumit secţiunea de cărţi pentru copii şi au mutat-o la parter, departe de periodicele intens vizitate, unde cititorilor netradiţionali ai bibliotecii le plăcea să tragă un pui de somn în timpul zilei.

Colţul multicultural chiar era un colţ bizar. Când lucra ca stagiară pe timpul verii la bibliotecă, Annabelle auzea poveşti

care circulau în rândul angajaţilor despre aşa-zisele spaţii anormale sau chiar paranormale din bibliotecă, unde *se întâmplă lucruri.* La început, a presupus că sunt doar poveşti pe care le spun bibliotecarii seniori ca să-i neliniştească pe stagiari,

dar când a cunoscut mai bine clădirea, a început să-şi pună întrebări. La departamentul de achiziţii recente, cărţile noi refuzau să rămână pe rafturi şi, la toaletele de la etajul şapte, cititorii se plângeau din cauza muzicii rap şi a stingerii bruşte a luminilor. Apa la toaletă se trăgea singură şi broaşte americane verzi de copac fuseseră văzute ţopăind în pisoare. Cabinele se blocau şi se deblocau în mod misterios, iar unii oameni spuneau că au senzaţia stranie că sunt priviţi chiar şi atunci când toaleta e goală.

Colţul multicultural era unul dintre aceste spaţii bizare şi, când a fost trimisă acolo într-o după-amiază de iarnă ca să rearanjeze pe raft cărţile viu colorate, Annabelle a avut o senzaţie nefirească, de parcă aerul ar fi fost împânzit de obiecte pierdute. Mai târziu, a descoperit că oamenii recunosc adesea că găsesc lucruri pe care le credeau pierdute sau rătăcite, ceea ce se întâmpla atât de des, încât atunci când cineva apărea în biroul principal căutând vreun obiect dispărut, bibliotecarii îl întrebau automat: „Aţi verificat la colţul multicultural pentru copii?” Când a aflat, conducerea le-a cerut bibliotecarilor să înceteze, de teamă să nu pară că biblioteca îi învinovăţeşte pe copiii etnici de la colţul multicultural că fură lucrurile cititorilor. Dar chiar şi aşa, când ceva dispărea, toată lumea ştia că trebuie să verifice mai întâi la colţul multicultural. Unii dintre bibliotecari – adepţii New Age – susţineau că acel colţ e bântuit de fantoma unui copil care împrumută lucrurile oamenilor şi le aduce acolo ca să se joace cu ele, dar nimeni nu-şi dădea seama dacă acel copil este etnic sau nu.

Annabelle n-a crezut niciodată povestea cu fantoma, dar Benny era un copil sensibil şi ea îşi amintea prezenţa ciudată, aşa că atunci când l-a dus prima oară la colţul multicultural, s-a îngrijorat că s-ar putea să fie tulburat de orice prezenţă stranie care ar bântui pe acolo, dar el părea în regulă. Annabelle s-a aşezat pe un scaun din spate, lângă bone şi alte mame, luându-l în braţe pe Benny, care se zvârcolea în poala ei, în timp ce copiii mai mari s-au adunat în cerc pe podea în jurul

bibliotecarei. Benny s-a răsucit, a dat din picioruşe şi şi-a fluturat braţele, însă de îndată ce bibliotecara a început să citească, a devenit serios şi liniştit. Bibliotecara era o tânără de culoare, micuţă şi subţirică, cu o voce puternică, frumoasă şi un vag accent melodios pe care Annabelle nu-l putea identifica. Avea mai multe bucle strânse în creştetul capului şi purta cardigane, fuste din tweed şi ochelari de vedere vintage agăţaţi pe un lănţişor. Era ironică? Semăna mai puţin cu o bibliotecară angajată pe bune şi mai mult cu o reprezentare a ei, şi-a spus Annabelle înfiorată. în timpul stagiului, Annabelle fusese adesea rugată să citească pentru ora copiilor, în timp ce bibliotecara era în concediu de maternitate, şi îi plăcea. îi plăcea să stea pe scaun în mijlocul copiilor, ridicând privirea din cartea pe care le-o citea şi văzându-le feţele aliniate cum se uită la ea cu interes. Parcă erau nişte flori, iar ea nu-şi dorea nimic mai mult decât să devină bibliotecară pentru copii, ca să poată rămâne pentru totdeauna în centrul cercului lor magic.

Tânăra bibliotecară era iubitoare de poveşti despre urşi, porci vorbitori, cârtiţe şi şobolani de apă – şi copiilor le plăceau, deşi erau copii de oraş şi aveau prea puţine informaţii despre asemenea animale sălbatice. Despre vietăţile pe care le cunoşteau – şobolani de canalizare, porumbei, ţânţari şi gândaci – nu s-au scris multe cărţi, dar probabil e în regulă, s-a gândit Annabelle, deoarece scopul cărţilor e să te înveţe lucruri noi. Totuşi, în timp ce-şi sprijinea bărbia pe creştetul cald şi pufos al lui Benny, s-a întristat că fiul ei creşte într-un oraş în care nu există pâraie care susură, bâzâit de albine sau ierburi lungi care foşnesc vara. Băieţelul ei nu avea să vadă niciodată un arici sau un bursuc. Dar faptul că nu ştia astfel de lucruri nu părea să-l deranjeze pe Benny. Fascinat de vocea melodioasă a bibliotecarei şi de ritmul frazării ei, se apleca în braţele lui Annabelle şi, pe măsură ce povestea îl captiva, ea trebuia să-şi împletească degetele ca un ham de siguranţă în jurul burţii lui moi, ferindu-l să-i cadă de pe genunchi.

Data următoare când au venit la bibliotecă, nu a mai vrut să

stea în poala ei, aşa că Annabelle l-a aşezat pe podea şi l-a privit în timp ce înainta încet, încet, până când li s-a alăturat celorlalţi copii din cerc. S-a oprit acolo o vreme, apoi a continuat să se deplaseze până când, în cele din urmă, a ajuns la picioarele bibliotecarei, după care a apucat-o de glezna subţire şi i-a privit genunchiul. Pe moment distrasă, bibliotecara a ridicat privirea din carte, dar apoi a continuat să citească. Era o carte despre sunetele produse de animale în diferite ţări ale lumii, iar ea a ridicat-o şi le-a arătat copiilor o poză cu un câine.

- Cum latră câinii în America?
- *Ham, ham!* au chiuit copiii, bătând din palme şi ţopăind. *Bow, wow!*

Majoritatea copiilor ştiau pe de rost cartea, era printre preferatele de la
colţul multicultural.

- Cum latră câinii în China?
- *Wang, wang!* au răspuns ei la unison.
- Cum latră câinii în Spania?
- *¡Guau, guau!*

Benny nu cunoştea niciunul dintre sunetele pe care le scoteau animalele în nicio ţară, ceea ce nu părea să-l deranjeze. A ridicat încântat privirea spre bibliotecară, apoi s-a întins pe burtă pe covor şi a început să se târască încet printre picioarele scaunului ei, până când a ajuns dedesubt. Ea l-a ignorat şi a continuat să citească.

- Cum cântă cocoşii japonezi?
- *¡Kokekokko!*
- Cum cântă cocoşii italieni?
- *¡Chicchirichi!*
- Cum cântă cocoşii islandezi?
- *¡Gaggalago!*

Benny era un băieţel atât de mărunt, încât încăpea perfect sub scaunul ei mic, iar Annabelle îi vedea expresia de mulţumire întipărită pe chip în timp ce fiul ei se uita printre

picioarele bibliotecarei. A întins mâna şi a apucat-o din nou de gleznă. îi plăcea s-o ţină de gleznă.

- Cum grohăie porcii în Germania?
- _*Grunz, grunz!*
- Dar în Indonezia?
- _*Grok, grok!*

La sfârşitul poveştii, când s-a încheiat ora copiilor, bibliotecara a închis cartea, le-a mulţumit tuturor pentru participare şi a spus că speră să-i revadă. Apoi s-a ridicat şi a luat cu grijă scaunul sub care era ghemuit Benny, care continua să stea acolo, părând oarecum nesigur şi expus, ca jeleul desprins prea devreme din forma de silicon. Annabelle a făcut un pas înainte să-l recupereze, mulţumindu-i tinerei şi cerându-şi scuze pentru deranj. Bibliotecara a zâmbit şi a ridicat din umeri, mărturisind c-a fost surprinsă la început, dar că n-o deranjează. S-a ghemuit şi şi-a pus mâna pe umerii lui Benny.

- Ţi-a plăcut povestea? Te-ai simţit bine ascuns sub scaun?

Când Benny nu a răspuns, ea a continuat.

- Ai voie să stai acolo oricând doreşti. Poate fi locul tău special.

Şi a fost locul lui special o vreme, până când bibliotecara tânără şi drăguţă a fost înlocuită şi noua bibliotecară venită în locul ei nu se simţea
comod având un băieţel ghemuit sub scaun în timp ce citea,
aşa că l-a luat pe Benny şi l-a convins să li se alăture
celorlalţi copii.

BENNY

îmi amintesc ora copiilor! Şi mi-o amintesc pe Cory, bibliotecara aia drăguţă. Pe atunci nu-i ştiam numele şi totul e cam în ceaţă, dar îmi amintesc câteva lucruri: parfumul ei de sub scaun şi fusta pufoasă din tweed. Ochelarii ei cu rame roz scânteiau în colţuri şi pe sub fustă purta dresuri groase de bumbac şi jambiere largi, tricotate, ca să-i încălzească picioarele. Şi-mi amintesc cât de bine m- am simţit s-o ţin de gleznă.

Fluierul piciorului era tare şi ascuţit şi-mi amintesc că mă ţineam de el, mă uitam printre picioarele ei la ceilalţi copii şi mă simţeam de parcă, deşi se uitau şi ei la mine, nu mă puteau vedea. Mă simţeam ascuns şi în siguranţă.

Şi îmi amintesc şi cartea aia cu sunetele făcute de animale în diferite ţări şi raţele care măcăne *wak wak* în arabă, sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc detalii, ci doar cum se auzeau poveştile din interior: nu ca şi cum erau spuse de cineva pe gură sau de la nivelul feţei, ci mai degrabă ca şi cum veneau de peste tot, de pe scaun, de pe covor, de sub fusta bibliotecarei. De pretutindeni, auzeam bâzâieli, behăieli şi strigăte. Toată lumea mea se reducea la acest spaţiu conic, în formă de scaun – emana căldură, siguranţă şi mirosea a ulei de santal şi a soluţie de curăţat covoare. Cuvintele se auzeau de peste tot, dintr-odată, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost cel care citea povestea. Dacă ţi-l poţi imagina pe Dumnezeu vorbindu-ţi cu vocea unei bibliotecare.

Nu ştiu. Probabil e prea mult. Dar cred că din acest motiv încă iubesc biblioteca. Probabil tot din acest motiv, cea mai bună prietenă a mea este o Carte.

Mama mi-a promis că dacă mă duc la psihiatru, putem trece pe la bibliotecă, dar pe drum voia să- mi ia noua reţetă şi exista o problemă cu asigurarea medicală, iar când s-a rezolvat, era prea târziu. Mama a spus că avem o mulţime de cărţi acasă, ceea ce era adevărat, dar m-am supărat pentru că-mi promisese. Cred că o parte din ea nu voia să meargă. Cred că biblioteca o întrista prea mult, pentru că a trebuit să renunţe la şcoală când a rămas însărcinată cu mine şi, deşi spunea mereu că a meritat, ştiam că o parte din ea regretă că a renunţat la acel vis. Copiii ştiu aceste lucruri despre părinţii lor, chiar dacă nu le înţeleg complet.

Oricum, când am ajuns acasă, am avut un conflict. Am văzut cartea *Miracolul ordinii* pe masa din bucătărie, deasupra unui morman de porcării, am luat-o şi am cam aruncat-o în ea, spunându-i răutăcios:

- Iată o carte *grozavă* pentru tine. De ce nu o citeşti?

Este o carte despre cum să-ţi faci ordine în viaţă şi să scapi de nimicuri. încercam să-i transmit un mesaj, dar a fost destul de răutăcios. De fapt, nu am *aruncat* cartea. Am cam împins-o spre ea. Bănuiesc că şi ăsta a fost tot un gest răutăcios. N-am vrut niciodată s-o fac să plângă.

CARTEA

11

Primele cuvinte dintr-o carte sunt foarte importante. Momentul întâlnirii, în care cititorul dă prima pagină şi citeşte introducerea, este ca şi cum ai privi în ochi pe cineva sau i-ai atinge mâna pentru prima dată şi aşa o simţim şi noi. Cărţile nu au ochi sau mâini, este adevărat, dar când o carte şi un cititor sunt făcuţi unul pentru celălalt, amândoi ştiu asta, şi exact aşa s-a întâmplat când Annabelle a deschis *Miracolul ordinii.* Când a citit prima propoziţie, amândouă au simţit fiorul.

Dacă citeşti asta, atunci sunt şanse să fii nemulţumit de viaţa ta. Ai vrea să faci o schimbare, dar eşti atât de copleşit, încât nici nu mai ştii de unde să începi.

Da! s-a gândit Annabelle. Aşa e!

Ştii că viaţa ta ar fi mai bună cu mai puţină dezordine. Ai încercat să arunci obiecte de care nu mai aveai nevoie şi să-ţi faci ordine prin casă, dar asta nu pare să schimbe lucrurile. Te simţi secătuit de vlagă şi, înainte să-ţi dai seama, bunurile tale au preluat din nou controlul, iar obiectele te ţin captiv sub vraja lor.

Exact aşa era. De unde ştia cărticica? Annabelle şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în jurul ei. Era aproape înfricoşător, ca şi cum cartea i-ar fi văzut dormitorul dezordonat şi i-ar fi citit gândurile. S-a uitat să vadă cât e ceasul. Era obosită şi ştia c-ar trebui să încerce să doarmă, dar tot era prea agitată. Fusese o zi lungă. Consultaţia fusese tulburătoare, mai ales la sfârşit, când psihiatra o întrebase dacă este mama biologică a lui Benny. Şi nu-şi dăduse seama cât de afectat avea să fie Benny dacă renunţa la vizita la bibliotecă. A continuat să mormăie nemulţumit în autobuz şi, când au ajuns acasă, avea o dispoziţie proastă, aşa că a ţipat la ea, ceea ce era în regulă, deoarece să

fii ţinta furiei copilului tău reprezintă doar o parte din experienţa unei mame. De obicei râdea pe seama lui şi, din acest motiv, a fost surprinsă când a început să plângă. A reuşit să se controleze, dar până atunci el deja se retrăsese furios în camera lui. Spre meritul lui, s-a calmat destul de repede, iar după un timp s-a întors, au mâncat nişte resturi de pizza şi au discutat despre schema lui de tratament.

Annabelle s-a dus la culcare devreme şi şi-a luat cartea în pat. Probabil Benny avea dreptate. Probabil ar trebui s-o citească. A privit cu atenţie coperta. Felul în care sărise cartea în căruciorul ei de cumpărături era înfricoşător şi avea cel mai straniu sentiment că în spatele acestei întâmplări se află Kenji. Existaseră momente când îi simţise prezenţa, ca atunci când corbii îi aduseseră cadouri. Bolul ei cu fleacuri era plin de şuruburi, agrafe, nasturi, cochilii sparte, bucăţi de staniol, mărgele şi cercei rătăciţi. Era sigură că cel care încerca să intre în legătură cu ea prin intermediul corbilor este Kenji şi, dacă aşa era, atunci probabil *Miracolul ordinii* era tot un cadou de la el, căci altfel cum să-şi explice toate coincidenţele?

Şi mai era şi faptul că Aikon şi Kenji sunt amândoi japonezi. Ceea ce nu însemna mare lucru, dar când a citit biografia autoarei pe coperta din spate, a aflat că numele complet al lui Aikon e Ai Konishi, un lucru uimitor, deoarece Konishi fusese şi numele mamei lui Kenji. Kenji folosea *Konishi* ca parolă pentru computer, iar când Annabelle îl întrebase, el îi povestise cum bunicii lui fuseseră îngrijoraţi că fiica lor avea să se lovească de discriminare în Japonia din cauză că se măritase cu un coreean şi îi luase numele. O îndemnaseră să păstreze numele Konishi, în loc de Oh, dar refuzase. Când Kenji i-a spus povestea asta, Annabelle a rămas şocată de rasismul îndreptat împotriva coreenilor, dar şi descumpănită. îi plăcea să fie Oh! Numele suna atât de exuberant, încât îţi tăia respiraţia şi exprima perfect felul în care se simţise când îl întâlnise prima dată pe Kenji şi se îndrăgostiseră la prima vedere. Nici nu-şi imagina c-ar vrea să fie o Konishi, dar era curios că Aikon avea acelaşi

nume de familie cu cineva din familia lui Kenji.

însă şi mai important decât coincidenţa de nume era factorul Zen. Annabelle a analizat expresia lui Aikon şi şi-a amintit fotografia lui Kenji la templu şi cum, atunci când i-o arătase, ea îl remarcase imediat datorită zâmbetului mare şi caraghios. Chiar şi fără păr arăta adorabil. Unde dispăruse fotografia? Trebuia să fie pe undeva prin şifonier. Ar trebui să încerce s-o găsească, să i-o arate lui Benny şi să-i spună toată povestea despre cum tatăl lui ţicnit devenise călugăr. Studiase muzica clasică la conservatorul din Tokio şi avea nevoie de un loc ieftin în care să-şi petreacă vacanţa de vară, iar cineva i-a spus că poate locui gratuit la templul Zen, dacă nu-l deranjează să mediteze şi să spele podelele. Pe Kenji nu-l deranjase niciodată munca grea, aşa că s-a mutat şi a ajuns să locuiască acolo câţiva ani. Fusese cea mai fericită perioadă din viaţa lui, iar Annabelle şi-a amintit cum simţise o urmă de gelozie, până când el a adăugat: „Până te-am întâlnit pe tine.”

Ciudat, în timpul şederii sale la templul Zen, a început să cânte jazz. Printre tinerii călugări ucenici se aflau câţiva artişti, scriitori, muzicieni şi activişti politici interesaţi de filozofia radicală Zen, de pregătirea mintală riguroasă şi de un spaţiu de locuit gratuit. Unul dintre aceştia era un tânăr călugăr pe nume Daikan căruia, când a aflat că ştia să cânte la clarinet, i-a venit ideea să înfiinţeze o trupă de jazz. Spre surprinderea lor, maestrul a fost de acord. Templele budiste din Japonia se zbăteau să rămână pe picioare, pe măsură ce bătrânii enoriaşi mureau, iar tinerii erau prea ocupaţi să aibă grijă de cumpărături şi de cariere corporatiste ca să le mai pese de Zen. Stareţul credea că nişte călugări care se apucă de cântat jazz ar avea ocazia să atragă atenţia presei şi ar reuşi să aducă mai mulţi tineri la templu.

Au numit trupa Thelonious. Daikan cânta la bas, iar Kenji la clarinet şi au făcut echipă cu un alt călugăr mai în vârstă care cânta jazz la pian. Cu permisiunea maestrului, au transformat o sală de conferinţe într-o cafenea de weekend şi, în curând,

serveau espresso şi susţineau acolo concerte în fiecare vineri şi sâmbătă seara. Thelonious s-a desfiinţat când Kenji a părăsit templul, dar până atunci, roata destinului deja fusese pusă în mişcare. Datorită Zenului, Kenji a intrat în lumea jazzului, iar datorită jazzului a cunoscut-o pe Annabelle. Legătura cu Zen era profundă, s-a gândit ea, chiar karmică, aşa că a dat pagina şi a citit mai departe.

MIRACOLUL ORDINII Prolog

Dacă citeşti asta, atunci sunt şanse să fii nemulţumit de viaţa ta. Ai vrea să faci o schimbare, dar eşti atât de copleşit, încât nici nu mai ştii de unde să începi.

Ştii că viaţa ta ar fi mai bună cu mai puţină dezordine. Ai încercat să arunci obiecte de care nu mai aveai nevoie şi să-ţi faci ordine prin casă, dar asta nu pare să schimbe lucrurile. Te simţi secătuit de vlagă şi, înainte să-ţi dai seama, bunurile tale au preluat din nou controlul, iar obiectele te ţin captiv sub vraja lor.

Dacă te regăseşti în aceste rânduri, să ştii că înţeleg perfect. Şi eu am avut aceeaşi relaţie cu lucrurile mele. Nu eu le stăpâneam, ci ele pe mine!

Aşadar, ce s-a schimbat?

Pentru mine, a fost întâlnirea cu învăţăturile radicale Zen. Această întâlnire m-a schimbat. Mi-a schimbat relaţia cu lucrurile, cu trecutul şi cu viitorul meu, cu viaţa şi cu întreaga lume. A fost mai mult decât o schimbare. A fost o revoluţie.

învăţăturile Zen despre vid şi eliberarea de dorinţe sunt străvechi, dar nu au fost niciodată mai relevante decât în prezent. Scriu această carte pentru a împărtăşi câteva învăţături simple, dar profunde, cu oamenii care suferă la fel ca mine.

Cu toţii avem diferite legături cu lucrurile noastre, iar modul în care învăţăm să ne raportăm la ele se dezvoltă de timpuriu. Aceste obiceiuri sunt adânc înrădăcinate în poveştile noastre de viaţă şi, adesea, în suferinţa noastră. în cazul meu, am fost crescută de o mătuşă, care m-a adoptat şi m-a iubit ca pe

propria fiică, dar când aveam doisprezece ani, s-a măritat cu un bărbat care ne-a făcut viaţa un calvar. Din punct de vedere material, am dus-o bine. Tatăl meu vitreg era director de corporaţie şi ne-a asigurat tot ce aveam nevoie, dar din cauza comportamentului său inadecvat faţă de mine, nu m-am simţit în siguranţă în noua noastră casă. M-a cuprins depresia şi, ca să-mi calmez anxietatea, am început

CARTEA

Este ciudat să vezi o carte într-o carte? N-ar trebui să ţi se pară deloc ciudat. Cărţile se plac unele pe altele. Ne înţelegem reciproc. Chiar ai putea spune că suntem cu toate înrudite, bucurându-ne de o relaţie extinsă asemenea unei reţele rizomatice dincolo de conştiinţa omenească şi conţinând lumea gândirii. Gândeşte-te la noi, cărţile, ca la un miceliu, un vast, subconştient, covoraş fungic ascuns sub pământul din pădure şi fiecare carte e câte un rod. Precum ciupercile, suntem o colectivitate. Pronumele noastre sunt *noi, noştri, ne.*

Deoarece noi, cărţile, suntem conectate, comunicăm tot timpul. Ne exprimăm acordul, dezaprobarea, bârfim despre alte cărţi, ne poreclim şi ne citim reciproc – şi avem preferinţele şi prejudecăţile noastre. Desigur! Prejudecăţile abundă pe rafturile bibliotecii. Tomurile academice dispreţuiesc cărţile mai comerciale. Romanele în toată regula le privesc cu dispreţ pe cele de dragoste sau literatura de consum şi există o desconsiderare aproape universală a anumitor genuri literare, cum ar fi dezvoltarea personală.

Totuşi, nu încape îndoială, cărţile de dezvoltare personală pot fi utile şi când *Miracolul ordinii* a sărit de pe masa cu noi apariţii în neantul din viaţa lui Annabelle, ne-a fost greu să ne opunem. Annabelle avea nevoie de ajutor, iar isprava pe care a făcut-o cărticica a fost impresionantă. Dar oricât de admirabilă ar fi forţa scopului său, ideea de a cuprinde între aceste pagini capitole dintr-o carte de dezvoltare personală ne-a alarmat

oarecum şi Benny a fost cel care i-a sărit mai târziu în ajutor. El a susţinut că *Miracolul ordinii* este esenţială pentru povestea mamei lui şi, prin urmare, şi pentru povestea lui, adăugând că nu vrea să-i fie acuzată Cartea de snobism şi, în final, a trebuit să fim de acord.

în noaptea aceea, Annabelle nu era deloc pregătită pentru *Miracolul ordinii.* Probabil era epuizată din cauză că avusese o zi stresantă. Sau poate era stârnită de menţiunile tulburătoare ale lui Aikon referitoare la tatăl ei vitreg. Oricare ar fi fost motivul, după ce a citit prologul, a adormit imediat. Noaptea, cărticica şedea pe ea şi o veghea, bucurându-se de pântecul moale ca o pernă şi de ritmul blând al respiraţiei. Avea să treacă un timp înainte ca Annabelle să revină la paginile din *Miracolul ordinii,* dar cărţile au răbdare. Ştim cât de urgente şi de captivante sunt vieţile cititorilor, aşa că aşteptăm să vină şi vremea noastră.

12

Care este sunetul foarfecii? Ce spune ea? Vicleană şi hoaţă, începea încetişor, cu un mic susur care creştea repede în intensitate, şoptind şi tăind, şuierând metalic, formând ceva ce părea mai degrabă cuvânt omenesc într-o limbă pe care Benny o credea chineză, deşi nu putea fi sigur nici măcar de asta. El nu vorbeşte chineză, aşa că de unde să ştie? Dar părea să înţeleagă toate lucrurile răutăcioase pe care foarfeca i le insinua în ureche despre profesoara lui, doamna Pauley. *Crezi că te place Bătrâna Cap Pătrat? Crezi că te crede deştept? Special? Prostule. Ea te-a turnat şi te-a trimis la psihiatră. Da, ticăloasa crede că eşti special. Un psihopat al naibii de special.*

Dar lui Benny îi plăcea foarte mult doamna Pauley. Ea observase că se simţea ciudat la ora de matematică şi îl dusese la asistentă. Ea fusese profa lui de ştiinţele naturii şi îl învăţase despre mucegaiuri la ora de biologie, despre felul în care organismele singulare se unesc pentru a forma un organism

multicelular care produce spori şi se reproduce, înainte de a se separa iar. Ea organizase o excursie cu clasa într-o pădure protejată din apropierea şcolii pentru a căuta organisme multicelulare, iar el găsise imediat unul, un ansamblu asemănător muşchilor, agăţat pe un ciot de cedru putrezit. Doamna Pauley îl lăudase pentru ochii lui ageri. Nu i-a mărturisit că auzise strigătul mucegaiului, aşa că ştiuse exact unde să caute. Cum era sunetul? Mic, spongios, galben, imposibil de descris.

Benny a închis ochii. Săptămâna asta învăţau despre schimbările climatice şi avea de pregătit un referat. Foarfeca stătea pe bancă în faţa lui, lângă lipici. Doamna Pauley era la tablă, explicând ceva important despre căldură, secetă şi despre emisiile oamenilor, dar foarfeca îi distrăgea atenţia, răsucindu-se şi chicotind, spunându-i că referatul lui e inutil, că nu avea să oprească schimbările climatice, nimic nu avea să le oprească, toţi erau terminaţi, profa era proastă, era duşmanul lui şi motivul pentru care toată lumea credea că este nebun, de aceea trebuia s-o înjunghie în gât. *Acum!*

Benny se sprijinea pe mâini, îşi frământa degetele, îşi încleşta pumnii. Foarfeca chicotea. *Cepâmpâlâu... Aşa de speriat... Las'pe mine...*

Apoi s-a trezit cu foarfeca în mână, o strângea în pumn. S-a ridicat şi a făcut un pas înainte, apoi încă unul. Doamna Pauley l-a observat venind şi s- a oprit în mijlocul lecţiei predate, cu markerul în mână. „Benny? Eşti bine?" Mai târziu, în biroul directoarei, când profesoara dădea o declaraţie despre accident, a închis ochii şi s-a cutremurat amintindu-şi suferinţa întipărită pe chipul contorsionat al lui Benny în timp ce se apropia de ea, întinzând foarfeca asemenea unei ofrande, implorând-o să i-o ia din mână înainte ca el să-şi înfigă vârful în picior.

La Urgenţe, i-au pus trei copci în partea superioară a coapsei. Asistenta medicală de la internări l-a întrebat ce se întâmplase, dar Benny n-a vrut să-i mărturisească. Când medicul de gardă l-

a întrebat, a minţit. *Foarfeca mi-a alunecat din mână, am scăpat-o, nu-mi amintesc.* A fost trimis înapoi la cabinetul lui dr. Melanie. O văzuse de mai multe ori de când îl diagnosticase prima dată cu ADHD şi luase Ritalin aproximativ două luni. Păruse ceva mai stabil psihic în tot acest timp, iar psihiatra fusese încântată că făcea progrese, dar el încă nu-i povestise despre voci. Stăteau la aceeaşi masă joasă, doar că acum era roşie, iar pe Benny l-a nedumerit acest lucru, deoarece pe parcursul consultaţiilor anterioare fusese sigur că era verde. El ştia că roşu şi verde sunt culori complementare, adică opuse, dar nu avea niciun sens, deoarece cuvântul *complementar* însemna lucruri care se potrivesc, adică *opusul* contrariilor. Asemenea situaţii îi dădeau migrene. La fel şi roşu şi verde. A aruncat o privire spre chipul psihiatrei să vadă dacă se schimbase, dar era la fel. Piele palidă. Păr castaniu deschis. Era tot dr. Melanie.

- Aşadar, Benny. îmi poţi spune ce s-a întâmplat?

Benny a clătinat din cap. în mod ciudat, dr. Melanie părea mai în vârstă, înainte, părea tânără, dar astăzi arăta ca o doamnă de vârstă mijlocie. Pielea ei avea textura unei ciuperci uriaşe, acoperită cu riduri foarte fine. Unghiile ei erau şi ele de culoarea ciupercii. Benny s-a întrebat cât timp trecuse de fapt între prima consultaţie şi momentul prezent – probabil adormise ca Rip Van Winkle şi, în timp ce visa, trecuseră mulţi ani. Probabil şi el era mai în vârstă, iar mama lui era o bătrână pe moarte. A început să se îngrijoreze şi a ratat următoarea întrebare a psihiatrei.

- Benny, mă asculţi?

A dat din cap şi a încercat să fie atent.

- îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

-Da.

- Bine, în regulă. Poţi să-mi spui?
- Pot să merg mai întâi la toaletă?

Psihiatra s-a lăsat pe spătarul scaunului şi, pentru o clipă, a părut din nou tânără, ca un copil a cărui jucărie fusese furată

de cineva, dar a încuviinţat.

Toaleta era pe holul spitalului şi, ca să ajungă acolo, Benny trebuiasă treacă prin sala de aşteptare. Când a deschis uşa cabinetului, Annabelle şi-a ridicat rapid privirea din revistă şi câmpul de forţă al anxietăţii care iradia din corpul ei l-a izbit drept în faţă. Şi-a ferit privirea, dar nu înainte de a se asigura că ea are încă vârsta potrivită, deşi părea foarte obosită, iar asta l-a liniştit. în toaletă, şi-a examinat reflexia în oglindă. Pielea lui arăta diferit în lumina fluorescentă, dar era tot el însuşi şi încă părea de paisprezece ani. A tras apa la toaletă, astfel încât să pară că ar fi urinat, apoi s-a spălat cu grijă pe mâini şi s-a întors în cabinet, trecând din nou prin valurile de anxietate ale mamei lui, dar de data asta pregătit. A închis uşa cu putere. Când s-a aşezat din nou la masa roşie, dr. Melanie a schiţat un zâmbet de încurajare.

- Eşti pregătit să-mi spui ce s-a întâmplat?
- Cred că da.

-Da?

- Mi-am înfipt foarfeca în picior.
- Aşa este. Poţi să-mi spui ce se întâmpla atunci cu tine?
- Ce vreţi să spuneţi?
- La ce te gândeai? Sau ce simţeai? Ce se întâmpla în jurul tău?
- Nimic. Adică, aveam curs de ştiinţele naturii. Doamna Pauley vorbea despre încălzirea globală. Nu simţeam nimic.
- Vrei să spui că ai fost amorţit?

Benny a încercat să-şi amintească dacă fusese amorţit.

- Mulţi oameni se simt amorţiţi când aud despre încălzirea globală. Şi, uneori, oamenii se mai şi supără...

Benny a clătinat din cap. Foarfeca era supărată, nu el. A vrut să menţioneze acest lucru, dar ea tot vorbea întruna.

- Crezi că e posibil? S-ar putea să fii supărat în legătură cu încălzirea globală? Există vreo legătură?

Bineînţeles că exista o legătură. Existau foarfeci în toată

lumea. Părea evident. Benny a început să-i explice, dar apoi şi-a ridicat privirea. Dr. Melanie s-a aplecat în faţă, părând să-l încurajeze şi fiind sincer interesată. Prea interesată. Lacomă, chiar. Benny s-a răzgândit. I-a aruncat o privire precaută, ţinându-şi bărbia în piept.

- Asta e treaba ta. Tu ar trebui să descoperi legăturile.
- Am crezut că ne putem da seama împreună.
- O, las-o baltă.

Ce mai conta? Era sătul să mintă în legătură cu vocile. Era prea obositor să le mai ascundă.

- Foarfeca mi-a spus s-o fac.

Dr. Melanie a tăcut o clipă.

- Ai auzit foarfeca vorbind?

Vorbele sunau nebuneşte în gura ei. Benny a vrut să-şi ceară scuze, dar era prea târziu.

- Şi ce ţi-a spus foarfeca?

Degetele i s-au încleştat în pumn, amintindu-şi pe loc foarfeca.

- Foarfeca ţi-a spus să te înjunghii?

Benny a clătinat din cap.

- Nu, a şoptit el. Mi-a spus s-o înjunghii pe doamna Pauley.
- Foarfeca ţi-a spus să-ţi înjunghii profesoara?

Pumnul lui începea să-şi slăbească strânsoarea, dar Benny l-a oprit.

- N-am vrut s-o fac, aşa c-am redirecţionat-o.

A dat cu pumnul în piciorul rănit, arătându-i cum. A gâfâit de durere şi i-au dat lacrimile. Rana bandajată de pe coapsă a început să zvâcnească. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a început să se legene.

- Ce ţi-a spus foarfeca, Benny?

Legănatul îl ajuta.

- Nimic. Nu ştiu.

Psihiatra s-a încruntat, încercând să înţeleagă.

- Dar tocmai ai spus...

- *Ştiu* ce am spus. Spunea doar tâmpenii pe care le spun *foarfecile,* ca într-o limbă străină sau cam aşa ceva.

- O limbă străină?

El a dat din cap, lamentându-se. Era greu de explicat.

- Probabil în chineză sau aşa ceva? Nu înţelegeam cuvintele, dar ştiam ce
vor.

Durerea din picior scădea în intensitate.

- Vorbeşti chineza?

-Nu.

S-a gândit la certurile doamnei Wong cu fiul ei, No-Good.

- Dar ştiu cum sună.

- Numele tău de familie, Oh. Nu e chinezesc?

- Este coreean. Tatăl meu e pe jumătate coreean. Şi japonez.

O simţea pe dr. Melanie analizându-l. S-a corectat.

- Adică era. Acum e mort.

Dr. Melanie s-a ridicat, s-a îndreptat spre biroul ei din colţul cabinetului şi a luat ceva din sertar. S-a întors cu o foarfecă în mână.

- Asta e?

Benny şi-a întors privirea repede, dar nu suficient de repede. Şi-a încrucişat braţele la piept şi mai strâns şi s-a uitat în jos, la suprafaţa roşie, strălucitoare, a mesei. Nu voia ca foarfeca să se apropie şi mai mult de el.

- Poate.

- Doamna Pauley a trimis-o. Ai văzut-o din întâmplare?

Dr. Melanie s-a aplecat în faţă şi a desfăcut foarfeca. Benny a auzit fulgerul metalului strălucitor şi şi-a dus mâinile la urechi, făcându-şi curaj în timp ce aştepta să audă cuvintele tăioase, dar nu era decât linişte. Când psihiatra vorbea, vocea i se auzea uneori aproape şi alteori foarte departe.

- Poţi să citeşti ce *SCTÎC* pe ea?

I-a întins foarfeca să vadă. Benny nu şi-a ridicat privirea. Suprafaţa roşie şi tare a mesei s-a înverzit şi a început să

vibreze.

- **CHINA.** a citit psihiatra, de parcă asta ar fi dovedit ceva, apoi a
închis foarfeca din nou, făcând o mică pauză ca să se audă mai bine sunetul metalic. Nu înţelegi, Benny? Foarfeca e fabricată în China. Probabil ai observat, motiv pentru care ţi-ai imaginat că-ţi vorbeşte în chineză.

Acum, piciorul îi zvâcnea din nou de durere. De ce nu înţelege dr. Melanie? Benny şi-a încleştat maxilarul şi a vorbit încet, încercând să nu agraveze lucrurile.

-Nu...

-Nu?

-NU!

Cuvântul i-a sfâşiat gâtul, în timp ce culorile din cabinet au început să sângereze şi să strălucească. Şi-a apăsat cu putere mâinile pe blatul mesei, încercând să ţină culorile în loc, împiedicându-le să se răspândească. De ce dr. Melanie nu înţelege odată? Trebuia să încerce să-i explice.

- Dacă foarfeca *vorbeşte* chineză, este pentru că ESTE din China. *Chineza este singura limbă pe care o cunoaşte!*

Din sala de aşteptare în care stătea, Annabelle a auzit crescând suferinţa fiului ei. S-a chircit de durere şi şi-a îngropat faţa în mâini.

Pe parcursul următoarelor consultaţii, în acel mic cabinet luminos a început să apară un tipar al neînţelegerilor.

- Spui că ceasul e furios. Cum te face asta să te simţi?
- în niciun fel. Nu mă face să mă simt în niciun fel.
- în niciun fel? Se pare că şi tu eşti furios. Sau dezamăgit?
- Bineînţeles că sunt dezamăgit. Sunt dezamăgit să vorbesc cu tine.
- Bine, aşadar, crezi că furia ceasului e de fapt dezamăgirea ta...
- Nu! *Ceasul* este dezamăgit că nu ascultaţi niciodată. Urăşte să piardă timpul!

Benny considera că jucăriile şi păpuşile din preajmă îi distrag atenţia şi a încercat să le ignore. Când i-a cerut să le pună deoparte, dr. Melanie a vrut să ştie de ce.

- Fac prea mult zgomot.

Ea i-a spus că e imposibil şi apoi i-a explicat cu răbdare legile sunetului.

- Sunetul este făcut de mişcarea unui obiect în spaţiu. Dar jucăriile doar zac acolo, Benny. Ele nu se mişcă. Nu au piese mobile în interior. Nu pot produce sunete. Este imposibil din punct de vedere fizic.

Benny a clătinat din cap de parcă ar fi încercat să-şi scuture apa din urechi.

- Suferă.
- Jucăriile suferă?
- Nu. Copiii.
- Copiii le fac pe jucării să sufere?
- Nu! De ce eşti aşa de proastă?
- Calmează-te, Benny. Respiră adânc. încearcă din nou. Jucăriile le fac rău copiilor?
- Nu, sigur că nu. Nu jucăriile fac asta. *Oamenii* o fac.
- Ce legătură are asta cu jucăriile?
- Ele ştiu.
- Jucăriile ştiu că oamenii le fac rău copiilor?
- Desigur. De aceea le ai aici, nu? Acum, e înăuntrul lor. Pătrunde şi rămâne acolo.

Dr. Melanie s-a uitat în jur la piesele colorate şi la amestecul de păpuşi şi animale de pluş.

- Nu înţeleg. Ce este în interior? Ce rămâne?
- Eşti *nebună*? Nu auzi?
- Ce să aud?
- *Durerea*! a spus Benny apucându-se pentru o clipă de marginea mesei. Durerea *copiilorl*

Dr. Melanie îl obosea cu sugestiile ei tâmpite. înţelegea totul greşit.

- Probabil din cauză că ţi-e frică, Benny? Ţi-e frică şi aşa

auzi voci.

- Nu, a spus el, epuizat. Aud voci şi de aceea mi-e frică.

Nu avea niciun rost. După acest dialog, a renunţat să mai încerce să explice. Dr. Melanie s-a întâlnit cu Annabelle şi i-a pus diagnosticul: Benny era în faza prodromală a tulburării schizoafective şi ea recomanda întreruperea tratamentului cu Ritalin şi începerea administrării unui antidepresiv pentru tulburare de dispoziţie şi a unui antipsihotic pentru tratarea halucinaţiilor auditive.

Annabelle stătea în micul cabinet luminos şi asculta, ţinându-şi poşeta şi dând din cap ferm, ca să-i demonstreze psihiatrei că-i acordă atenţie, că-i asimilează cuvintele şi-i înţelege mesajul, că e de acord şi are control asupra situaţiei şi e un părinte care îşi creşte singur copilul cu foarte multă grijă.

- Ştiu că este dificil. Dar ar trebui să ştiţi c-am avut succes în tratarea tulburării schizoafective la copii; simptomele scad pe măsură ce copilul traversează adolescenţa.

Annabelle a tot dat din cap, iar când psihiatra a terminat de vorbit, şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă. Dr. Melanie i-a întins o cutie de Kleenex şi a aşteptat, oferindu-i timp. Exista posibilitatea ca halucinaţiile auditive să fie un efect secundar al Ritalinului şi ele să se diminueze atunci când schimba medicamentele, dar a hotărât să nu menţioneze acest lucru. Nu voia să-i dea mamei speranţe false. Femeia era clar copleşită de situaţie şi, în orice caz, existau suficiente indicii care justificau noua schemă de tratament. în cele din urmă, s-a aplecat din nou în faţă.

- Doamnă Oh?

Annabelle şi-a ridicat faţa înlăcrimată...

- îmi pare rău, a suspinat ea, de obicei nu sunt...

Şi-a înăbuşit lacrimile şi a luat un şerveţel din cutie.

- Tocmai am primit un e-mail de la şeful meu. Adică, nu este chiar *de la* serviciu, pentru c-au închis biroul, mi-au redus norma de lucru la jumătate şi lucrez de acasă, dar înţelegeţi ce vreau să spun.

Şi-a şters ochii şi şi-a suflat nasul.

- Mi-a spus că vor renunţa treptat la postul meu...

Dr. Melanie o privea. A observat cum Annabelle stă cu capul în piept, are umerii căzuţi şi hanoracul întins pe spatele lat. A remarcat părul blond, trebuie să fi fost cândva frumos, dar acum era anost, subţire, ca un snop de paie. Abia auzea ce spune femeia. Părea să discute cu podeaua.

- Vor elimina departamentul de tipărituri, deoarece ziarele, revistele, toate sunt online acum...

Tiroidă? Diabet? Stres? Dr. Melanie s-a încruntat şi şi-a încrucişat degetele, ridicându-şi mâinile de parcă s-ar fi rugat. Sigur avea depresie. Şi-a amintit că citise un studiu recent despre Ritalin, care asocia un risc crescut de reacţii adverse psihotice în rândul copiilor cu un părinte cu antecedente de boli psihice grave. Probabil merita întrebat. Şi-a lăsat bărbia pe degete, aşteptând ca femeia să-şi revină.

- Tipăriturile au devenit inutile de când cu computerele şi cu toate celelalte chestii tehnologizate...

Dr. Melanie şi-a lăsat mâinile jos.

- Trebuie să fie foarte greu, a comentat, aplecându-se în faţă. Doamnă Oh, mă întrebam dacă există vreun istoric familial de...

- E vina mea, m-a avertizat cu luni în urmă că o să se întâmple ceva rău, dar am crezut că lucrurile se vor rezolva...

Dr. Melanie şi-a verificat ceasul. Consultaţia se terminase şi următorul ei pacient avea să sosească în curând.

- Aşadar, Benny. Mi-ar plăcea să-l internez la secţia de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii când începem noul tratament, ca să-l putem ţine sub observaţie. Probabil o săptămână sau cam aşa ceva. Ce părere aveţi? De asemenea, v-ar oferi timp să vă adaptaţi şi...

Atunci, Annabelle şi-a ridicat privirea spre psihiatră.

- îmi pierd beneficiile salariale, i-a şoptit. Asigurările de sănătate. Nu ştiu dacă vom mai fi asiguraţi.

Şi-a dat seama că va trebui să implore. L-a adus pe Benny

acasă, l-a trimis în camera lui şi apoi s-a aşezat la masa ei de lucru şi şi-a sunat şeful. I-a explicat situaţia şi l-a implorat să-i dea măcar şansa să se perfecţioneze, continuând să decupeze materiale, cât mai existau, dar apoi să adauge radioul şi televiziunea. Materialele video şi audio nu erau aşa de complicate, acum că vechiul hardware, dublajele, monitoarele şi receptoarele, toate erau înlocuite cu computere şi software. De fapt, era vorba doar despre extinderea capacităţii ei organizaţionale şi, la urma urmei, i-a amintit Annabelle şefului ei, avea o pregătire în biblioteconomie, mai mult decât oricare dintre băieţii de la birou – atunci când avuseseră un birou. Din multe puncte de vedere, era mai calificată decât mulţi dintre colegii ei şi singurul motiv pentru care rămăsese blocată în departamentul de tipărituri era faptul că e femeie.

Era un caz evident de discriminare, o politică sexistă învechită ce trimitea femeile într-un ghetou de ziare şi reviste, pe când pe bărbaţi îi angaja în departamentele audio şi video, considerate „tehnologice”. Calculatoarele opreau evoluţia domeniului de activitate. Tehnologia digitală făcea aceste vechi distincţii să pară lipsite de sens şi, în plus, nu exista niciun motiv pentru care femeile nu puteau executa sarcini de muncă complexe din punct de vedere tehnologic. însuşi termenul „forfecoasă” era sexist şi jignitor şi, chiar dacă Annabelle s-a oprit fix înainte de a numi asta discriminare sau hărţuire, a subliniat că ea şi colegele ei din departamentul de tipărituri câştigaseră întotdeauna un salariu mai mic decât bărbaţii, aşa-numiţii specialişti în cercetare şi analişti de informaţii; ei nu i se oferiseră niciodată şanse egale de promovare în companie şi ani întregi colegii ei bărbaţi se holbaseră încontinuu la sânii ei.

Când a terminat de vorbit, s-a lăsat tăcerea şi s-a întrebat dacă şeful ei închisese, dar apoi l-a auzit dregându-şi vocea. Stătea la masa ei de lucru, printre grămezile de hârtii decupate şi dosare, teancurile de ziare, ceştile de cafea murdare şi cutiile cu suc, punga goală cu chipsuri de porumb şi o farfurie cu murături pe jumătate mâncate. Şi-a muşcat buricul

degetului mare, îngrijorându-se din cauza unei unghii rupte. Scanerul bâzâia. Coşul de gunoi dădea pe din afară. Annabelle şi-a ţinut respiraţia şi s-a uitat la ghiveciul cu crăciuniţe de plastic, aflat într-un echilibru precar pe un teanc de reviste vechi.

- Bine, a spus în cele din urmă şeful ei. Lasă-mă să mă gândesc. Să văd ce pot face.

Annabelle a răsuflat uşurată.

- Bine, a răspuns ea, scoţându-şi degetul mare din gură. Charlie, te rog, nu sta prea mult pe gânduri. Sunt o mamă singură cu un copil foarte bolnav, care are nevoie de internare imediată.

Oare sunt foarte bolnav? s-a întrebat Benny. S-a aşezat pe patul frumos făcut din dormitorul lui ordonat, ascultând. De data asta, radioul de jos, din sufragerie, era oprit şi îşi auzea mama vorbind la telefon. Nu se simţea bolnav. Nu era ca şi cum ar fi avut gripă, varicelă, cancer sau altceva. încă îl mai durea piciorul din cauza foarfecii, dar în rest, se simţea bine. Nu el era bolnav. Ci vocile. Aici, în dormitorul lui, erau liniştite. însă dacă ieşea pe hol, începeau din nou. Trebuia să stea perfect nemişcat, să rămână în dormitorul lui şi să-şi ţină şosetele împăturite, patul făcut, lucrurile în ordine şi vocile îl lăsau în pace.

S-a uitat la rafturi. Cărţile lui erau toate frumos aliniate, în funcţie de mărime şi încadrate de globul selenar. Raţa de cauciuc pe care mama lui o găsise în tomberon era singura jucărie care stătea afară, şi asta pentru că prezenţa ei i se păruse liniştitoare, dar mai mult de o jucărie în dormitor însemna dezordine. Dezordinea înseamnă stres, obişnuia să spună doamna Pauley. Benny s-a uitat în jos şi a atins lenjeria de pat, apoi s-a ridicat şi a netezit cutele cearşafului, să nu lase urme. Ar trebui să meargă să găsească fierul de călcat? Călcatul era important. Cearşafurile şifonate semănau cu o minte tulburată. îngrijorător de-a dreptul. Benny îşi călca singur cearşafurile, aşa că avea un somn netulburat şi, în plus,

cearşafurilor le plăcea să fie călcate şi lui îi plăceau cearşafurile călcate. Nu călcase niciodată lucruri care nu voiau să fie călcate, ci doar lucruri cărora le plăcea să fie plate, dar nu era doar atât. Mai era încă un motiv. Lui Benny îi plăcea să calce pentru că fierul adora masa de călcat, iar masa de călcat adora fierul de călcat şi se simţeau singuri atunci când erau despărţiţi. Erau făcuţi unul pentru celălalt şi avea un sentiment plăcut să le dea o şansă să fie împreună.

Tocmai când se pregătea să coboare să le aducă, de sub pat a auzit o voce subţire.

Vai! a exclamat vocea.

Era o voce destul de subţire, sonoră şi liniştită. Benny s-a lăsat în genunchi şi s-a uitat sub pat, dar bineînţeles că nu a găsit nimic. Ştia că nu va găsi nimic, deoarece chiar în acea dimineaţă se trântise sub pat şi se îngrijise să cureţe până şi ultima particulă de praf. S-a întins pe burtă şi s-a strecurat în întuneric. îi plăcea să stea sub pat. După ce murise tatăl său, obişnuia să se târască sub pat când avea un accident şi făcea pe el noaptea. Dedesubt era cald, întuneric şi uscat. Era ca şi cum ar fi fost închis într-o cutie.

Şi-a croit drum spre perete, trecându-şi degetele pe sub plinta de încălzire până când a simţit-o – mică şi netedă, rece şi rotundă, exact aşa cum ştia că va fi. A desprins-o cu vârfurile degetelor şi apoi a ieşit de sub pat şi s-a ridicat în picioare. în palmă avea o bilă de sticlă colorată, strălucitoare, cu ochi de pisică. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată, dar probabil era din săculeţul cu bile pe care-l cumpărase Annabelle de la magazinul de vechituri. întotdeauna aducea acasă jucării vechi achiziţionate la ofertă, le numea vintage şi spera să le revândă pe eBay. A ţinut bila de sticlă în lumină şi a analizat-o cu atenţie. Părea destul de veche, de un verde-pal, cu bule mici, iar înăuntru erau două filamente subţiri, spiralate, galben-verzui. A privit-o de aproape şi a văzut lumea tulbure care se învârtea înăuntru. Frumos, s-a gândit Benny. A rostogolit-o în palmă. Frumos.

Mmm, a spus bila de sticlă, făcându-i cu ochiul şi chiar atunci, din sufragerie, a auzit-o pe mama lui strigând.

Şşşt..., i-a şoptit bilei, în timp ce o lăsa să-i alunece în buzunar.

- Vin, i-a strigat mamei lui.

A rămas o clipă în faţa uşii dormitorului său, pregătindu-se, apoi a deschis-o. S-a oprit în prag şi a ascultat o clipă, analizând nivelul de zgomot şi apoi, considerându-l scăzut, a păşit pe holul aglomerat, trecând rapid prin murmur şi coborând scara spre sufragerie, unde Annabelle stătea în mijlocul teancului imens de ziare, ţinând mobilul într-o mână, cu o cască încă atârnându-i din ureche; pe chip avea întipărită o expresie de uimire profundă.

- Am reuşit! Mă recalifică. Mă lasă să-mi păstrez locul de muncă.

I-a întins braţele, iar Benny s-a dus la ea, lăsând-o să-l tragă aproape, simţindu-i braţele ca nişte perne calde apăsându-l pe urechi şi înăbuşind haosul lumii. Pentru o clipă, a fost aproape liniştit. îi simţea mirosul de transpiraţie dulce-acrişor al pielii, pe care îl identifica drept parfumul propriei tristeţi şi a rămas aşa cât a putut îndura, până când sentimentul că se dizolvă în ea a devenit insuportabil şi a trebuit s-o dea deoparte. I-a părut rău. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi degetele lui au atins bila de sticlă. Uitase de ea, iar acum i s-a părut liniştitor.

- Este grozav, mamă, a spus el, încercând să pară încurajator. Asta înseamnă că pot să mă internez în spital?

13

Părea aşa de mic stând în pragul camerei sale de spital, ultima dintr-un şir de uşi identice deschise la capătul holului lung şi alb. Annabelle a vrut să fugă la el şi să-l ia în braţe, să-i arunce hainele înapoi în geantă şi să-l scoată în grabă chiar când trecea de camera asistentelor, să-i spună oribilei asistente-şefe care îi percheziţionase geanta şi-i confiscase cuţitul X-Acto pe

care întotdeauna îl purta asupra ei – ca instrument de lucru, căci nu ştiai niciodată când dai peste un articol care trebuie decupat – că era o greşeală teribilă, că fiul ei nu avea ce căuta aici şi că ea îl duce acasă. Dar nu a făcut-o. în schimb, în timp ce Benny o privea din pragul uşii, a rămas lângă camera asistentelor, aşteptând cu răbdare ca un asistent să-i aducă lucrurile şi apoi să o scoată din secţie. Când a ajuns la uşile duble încuiate, s-a întors, l-a văzut pe Benny şi i-a făcut cu mâna. El nu i-a răspuns imediat. Doar stătea acolo, parcă înţepenit, nesigur în aceste împrejurări străine, ca şi cum corpul lui nu mai ştia ce să facă, dacă era în regulă să se mişte, să-i facă semn cu mâna, să o ia la fugă, să alerge la mama lui. Annabelle a auzit cum asistentul medical introduce codul numeric pe tastatură şi apoi uşile se deblochează. A simţit cum o strânge de braţ. Asistent Andrew, a citit pe ecusonul lui.

- Va fi bine. Vom avea grijă de el.

Annabelle a dat din cap, abia auzindu-l, deşi nu-l credea, însă a cedat în faţa autorităţii lui. Avea tatuaje pe antebraţele musculoase. Era puternic. S-a întrebat dacă vreunul dintre pacienţii din secţie devine violent şi dacă asistentul Andrew trebuie să-l ţină cu forţa. S-a întors şi, la fel ca mama lui, Benny şi-a ridicat mâna să-i facă semn, dar până să reuşească asta, ea deja ieşise şi uşile grele, metalice, se închideau automat în spatele ei. Când s-a uitat în urmă pe fereastra de sticlă ranforsată, Benny dispăruse.

Sunetul acelor uşi, care îl încuiau pe el înăuntru şi pe ea pe din afară, reprezenta sunetul înfrângerii şi al eşecului ei. Annabelle a rătăcit pe coridoarele spitalului încercând să găsească ieşirea. Peste tot erau semne, săgeţi indicatoare, linii colorate pe podea, care păreau să ofere îndrumări, dar se întorceau în punctul de plecare şi nu duceau nicăieri. în cele din urmă, a coborât la parter şi a ieşit pe trotuar, unde zgomotul şi tumultul zilei au lovit-o ca o undă de şoc şi a trebuit să stea locului un moment ca să-şi recapete echilibrul. A traversat strada până la staţie, iar când a venit autobuzul, s-a

urcat şi a găsit un loc liber în spate.

în dimineaţa aceea, veniseră la spital cu acelaşi autobuz, stând unul lângă altul, Benny cu geanta lui în poală, hainele frumos împăturite înăuntru. Insistase să-şi facă singur bagajele şi când ea i-a sugerat să-şi ia câteva lucruri care să-l facă să se simtă ca acasă – fotografia lor de familie la Disneyland sau ţestoasa marină de pluş pe care Kenji i-o cumpărase în aceeaşi călătorie în Florida –, Benny a refuzat. Era un spital. Nu voia să se simtă ca acasă. Dar apoi, Annabelle a observat că-şi pusese câteva lucruri personale pe birou – carneţelul de notiţe, lingura specială, bila de sticlă – şi mai târziu nu mai erau acolo, aşa că ştia sigur că şi le luase şi pe acelea. La internare, îngrozitoarea asistentă-şefa îi luase lingura şi bila de sticlă şi le pusese în punga de plastic alături de cuţitul X-Acto. Ce-o fi fost în capul ei? Cât de periculoasă era o lingură? O bilă de sticlă, ei bine, un copil ar putea s- o înghită şi să se sufoce, dar o lingură? Credea că o va folosi ca să scoată ochii cuiva? Asistenta îl informase că nu va avea nevoie şi că spitalul îi punea la dispoziţie tacâmuri. Benny nu a protestat, deşi era singura lingură pe care o folosea acasă şi chiar o lua cu el la şcoală. Annabelle s-a întrebat dacă ar fi trebuit să protesteze, dar ea şi Benny nu vorbiseră niciodată despre lingură. Era doar ceva ce observase şi-i era teamă să nu-i spună asistentei ceva deplasat, care să-l facă de râs. Asistenta îi aruncase o privire în timp ce Benny zăcea pe scaunul de spital, uitându-se la pantofii săi fără şireturi, cu sistem de închidere tip scai. însă când i-a luat inhalátorul pentru astm, Annabelle a intervenit.

- Dar are nevoie de el!
- O să i-l păstrăm în spatele biroului. Tot ce trebuie să facă este să ne roage să i-l dăm.

Autobuzul a încetinit, cu structura lui greoaie, şi a pufăit sacadat în timp ce primea un pasager cu dizabilităţi. Annabelle s-a uitat pe fereastră şi a văzut o femeie în vârstă care aştepta pe bordură lângă un cărucior pentru cumpărături plin cu pungi de plastic. în dimineaţa aceea, stătuseră vizavi de un bătrân

într-un scaun cu rotile. Legaţi de mânere erau saci menajeri plini de cutii şi sticle goale. Bărbatul avea o barbă lungă, căruntă, un dinte lipsă şi o servietă veche, jerpelită, din piele neagră i se legăna în poală. La gât, purta o pancartă din carton scrisă de mână, legată cu sfoară, pe care scria:

Fapte bune pentru oricine

Stătea în faţa lor, mormăind singur. Din când în când, mâinile mari şi aspre i se ridicau din poală, fluturând ca nişte aripi, de parcă i-ar fi făcut semn cuiva absent, sau îşi smucea capul într-o parte şi-n alta, se uita peste umăr şi apoi rămânea aşa, ascultând cu interes, până când atenţia lui se îndrepta în altă parte şi începea din nou să mormăie. Annabelle a încercat să nu se holbeze şi l-a observat pe Benny privind intenţionat în direcţia opusă, dar după câteva staţii, atenţia bătrânului s-a fixat asupra lor.

- Salutare, tinere elev! i-a strigat el pe culoarul autobuzului.

Avea un accent est-european gutural, cuvintele i se lipeau de trahee, astfel încât atunci când vorbea, parcă îşi dregea vocea. Benny l-a ignorat, dar când au coborât din autobuz în staţia de la spital, tipul i-a strigat din nou:

- Fii tare, micuţule. *Vive la résistance!*
- îl cunoşti pe bătrânul ăla? l-a întrebat Annabelle când mergeau, iar Benny a ridicat din umeri.
- Este doar un vagabond. Călătoreşte mereu cu autobuzul.

La spital, fuseseră conduşi în camera lui, iar Annabelle îl ajutase să despacheteze şi să-şi pună pijamalele şi hainele deoparte în dulapul de lângă patul lui. îşi întâlnise colegul de cameră, un puşti chinez mai mare, care avea o freză încâlcită, pistrui pe faţă şi un nume pe care îl uitase imediat. Purta blugi negri rupţi şi un tricou negru cu aspect sinistru, iar când a plecat, ea şi Benny s-au aşezat pe pat, iar Annabelle l-a ţinut un timp de mână, până când el s-a retras.

- Colegul tău de cameră pare drăguţ. Se îmbracă în pas cu

moda.

Când Benny nu i-a răspuns, Annabelle a încercat din nou.

- Patul pare comod.

A sărit pe saltea în timp ce încerca să se gândească la altceva de spus, dar apoi Benny a început să vorbească.

- Ţi-l aduci aminte pe tipul ăla din autobuz? Vagabondul în scaun cu rotile?

- Cel cu saci menajeri şi servieta jerpelită din piele neagră? De parcă ar putea trece neobservat! De ce îi lasă pe asemenea oameni să urce în autobuz?

Benny a clătinat din cap nerăbdător.

- Ai văzut cum continua să se uite în jur? Cred că aude şi el lucruri. Voci sau ceva asemănător. Cred că le aude vorbind.

- Ei bine, probabil, dar... Mi-e greu să-mi dau seama.

- Eu îmi dau seama. Bătrânul aude lucruri la fel ca mine şi ştie că şi eu le aud. Crede că e amuzant. Râde de mine şi uneori spune unele chestii. Astăzi n-a spus nimic, pentru c-ai fost tu acolo, dar de obicei vorbeşte cu mine.

Toate astea se întâmplaseră, iar Annabelle habar n-avusese.

- De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat ea, ţinându-l de braţ. Benny, ce-ţi spune? N-ar fi trebuit să te las niciodată să mergi singur cu autobuzul, trebuie să anunţăm...

Dar el i-a tăiat-o din nou.

- Nu o face ca să fie răutăcios. Parcă ştie la ce mă gândesc şi când îmi spune chestii, încearcă doar să mă ajute. Şi parcă şi eu ştiu la ce se gândeşte. Nu pot explica. Uneori mă întreb dacă auzim aceleaşi voci. E ciudat, nu?

Da! voia să ţipe Annabelle. *Da, e ciudat. Este foarte, foarte ciudat!* însă părea răspunsul greşit. Mai bine stătea acolo, respirând, ascultând, strângându-i braţul fiului ei.

- E de treabă şi tot restul, dar nu vreau să ajung ca el, a spus Benny.

Atunci a privit-o în ochi, Annabelle i-a văzut frica şi l-a îmbrăţişat.

- Nu fi prostuţ, a spus ea, îmbrăţişându-l strâns. Nu eşti

deloc ca el. De asta eşti aici. Medicii te vor ajuta. Vom rezolva asta, scumpule, îţi promit. O să fii bine.

Făcea tot posibilul să rămână optimistă, să menţină o atmosferă veselă şi plină de speranţă, să-şi păstreze slujba şi avantajele, să-i ridice moralul fiului ei, dar efortul o epuiza, iar acum, stând în autobuz lângă bătrâna care avea căruciorul pentru cumpărături plin cu pungi de plastic, a simţit împunsătura deznădejdii. S-a uitat pe geam. Aproape ajunseseră la mall şi, pentru o clipă, s-a grăbit să coboare, cu gândul să se oprească la Michaels, dar apoi şi-a amintit. Tehnicianul IT venea în câteva ore să-i livreze noul calculator şi trebuia să ajungă acasă şi să facă ordine. în plus, aranjamentul stabilit cu şeful ei era de probă, iar succesul ei în următoarele două săptămâni era decisiv.

Dacă nu se descurca cu contractele mass-media, urma să rămână şomeră, aşa că trebuia să nu mai dea bani pe articole de artizanat de care oricum nu avea timp şi să se concentreze asupra muncii. în timp ce autobuzul se îndepărta de mall, Annabelle a încercat să fie mândră de stăpânirea de sine de care dăduse dovadă, dar sentimentul nu a durat mult. Până când a coborât în staţia ei şi a rămas pe trotuarul din faţa magazinului de vechituri Gospel Mission, puterea voinţei i se epuizase aproape complet.

Oare ce anume ne face să ne dorim aşa de multe? Oare ce anume le dă lucrurilor puterea de a încânta? Şi oare există vreo limită a dorinţei de mai mult? Annabelle nu avusese timp să se gândească la aceste întrebări, deoarece în clipa în care a pus ochii pe micul glob de sticlă, aşezat pe raftul prăfuit, printre grămezile de farfurii ciobite şi vase de gătit Pyrex, nu a mai rezistat şi l-a cumpărat. Mica ţestoasă marină din plastic strălucea de viaţă, înotând în globul său de sticlă, în faţa unei bucăţi de coral alb, strigând-o s-o salveze din dezordinea magazinului cu vechituri. întotdeauna avusese o slăbiciune pentru ţestoasele marine. Erau aşa de lente şi de graţioase, cu ochi mari şi trişti, ca să nu mai spun că erau pe cale de

dispariţie. Baza globului semăna cu o stâncă acoperită de alge, cu scoici şi cu o stea de mare de plastic lipită de ea. De asemenea, acolo se afla încă o ţestoasă marină mai mare, mama micuţului. Mama înota spre puiul ei, prins în interiorul globului de sticlă, iar nasurile aproape li se atingeau. Annabelle a răsturnat globul, iar când l-a îndreptat, sute de scântei roz şi verzi s-au învârtit în jurul puiului de ţestoasă. Strălucind şi aşezându-se în densitatea lumii acvatice, scânteierile îi dădeau o speranţă.

Acasă, ceasul din bucătărie ticăia zgomotos. Annabelle a despachetat globul de sticlă şi s-a uitat cât e ceasul. Casa părea liniştită şi pustie fără Benny. Medicul spusese două săptămâni. Ceasul arăta unu fără cinci. Mai avea la dispoziţie o oră înainte să sosească tehnicianul IT. A dus globul de sticlă în sufragerie. L-a aşezat lângă computerul ei, ca pe un talismán, pentru a o menţine calmă şi concentrată.

Să-şi vadă spaţiul de lucru a motivat-o. Şeful ei îi spusese că va primi o nouă „staţie de lucru”, dar nu ştia de cât loc are nevoie. Ei bine, plănuise să înceapă să facă ordine şi acum nu avea de ales. Şi-a aşezat globul mic pe birou, lângă o sticlă mare de acid boric pe care o lăsase acolo ca să-şi amintească să se ocupe de gândacii din bucătărie. Pe sticlă apărea imaginea unui gândac mort, întins pe spate. Annabelle a mutat sticla, iar ţestoasele au părut mai fericite. A scuturat globul şi l-a ţinut la lumină. Sclipirile s-au rotit încet şi s-au depus treptat, iar ea a zâmbit. Probabil ăsta era talentul ei, s-a gândit, să vadă frumuseţea în lucrurile mărunte şi, dacă da, atunci era recunoscătoare. Strângând un teanc de ziare, le-a băgat într-un sac menajer, pe care l-a etichetat şi l-a urcat pe scări până în camera lui Benny.

14

Benny şi-a petrecut ultimele două săptămâni de şcoală generală internat la secţia de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii.

Cu excepţia momentului de la internare, când îi luaseră bila de sticlă, şireturile de la pantofi şi lingura specială şi apoi mai târziu, când Annabelle îl îmbrăţişase strâns, îl lăsase singur în secţie şi el o privise cum se îndepărta pe hol şi ieşea pe uşile metalice grele care se închideau în spatele ei, cu excepţia unor asemenea momente, se simţea bine. Resemnat. Amorţit. Probabil puţin speriat, dar în general se gândea că nu-l deranjează să fie internat în spital. S-a întors în camera lui, s-a aşezat pe marginea patului şi a ascultat sunetele necunoscute, urmele tălpilor de cauciuc pe vinii, telefoanele, interfoanele şi vocile oamenilor strigându-se unul pe altul. Copiii de la şcoală spuneau mereu că va ajunge aici în cele din urmă. Ospiciu, balamuc, butoiul cu petarde, colivia cu nebuni, fabrica de psihopaţi. Toţi spuneau că e nebun, dar cel puţin aici, toţi ceilalţi erau nebuni, aşa că era un fel de uşurare. Probabil se putea relaxa şi înceta să mai încerce.

În primele zile, Benny s-a acomodat cu ritmul din secţie. Psihiatria pediatrică era destinată copiilor sub optsprezece ani. Medicii, asistentele şi angajaţii o numeau PEDi-psy, cu accent pe prima silabă, dar copiii o numeau PeDIPsy, sau doar Dipsy. Colegul lui de cameră, Mackson, puştiul chinez tocilar, era mai mare şi cam inert, dar camera pe care o împărţeau era curată şi ordonată, iar becurile funcţionau. Umeraşele din dulap nu puteau fi scoase dinăuntru, ceea ce complica atârnarea hainelor, dar toate aveau aceeaşi formă şi nu se amestecau între ele, era frumos. Exista o baie cu chiuvete pe care le puteai folosi fără a fi nevoit să dai lucrurile la o parte. Mesele erau nasoale, dar erau trei, plus gustări, şi soseau zilnic la ore regulate, iar spitalul nu rămânea niciodată fără lapte. Nivelul constant de zgomot ambiental din secţie era reconfortant; murmurul scăzut venea din spatele biroului din camera asistentelor, zgomotul cărucioarelor de mâncare circula pe coridoare. Ai crede că o secţie de psihiatrie e un loc îngrozitor, haotic, dar în mod ciudat, Benny a descoperit că aici sunt mai puţine voci, de parcă pereţii, tavanele şi podelele ar fi fost

curăţate de suferinţa lăsată să se acumuleze ca praful în colţurile şi marginile camerelor din locuinţele obişnuite. Şi, cu excepţia unui singur moment de la început, când unul dintre capetele de duş începuse să plângă, Benny era de părere că instalaţiile sunt destul de calme şi de paşnice, de parcă şi ele ar fi fost sedate.

Vocile pe care le auzea erau omeneşti. Râsetele sălbatice care răsunau pe hol însemnau că Brittany şi Lulu stau în cap şi se comportă nebuneşte încercând să-i atragă atenţia asistentului Andrew. Gemetele şi ţipetele nocturne însemnau că Trevor are un alt coşmar sau Ky e speriat din cauza medicamentelor. Pentru Benny era reconfortant să ştie că vocile provin de la oameni, deoarece însemna că toată lumea le aude, nu doar el.

Ceilalţi copii din secţie erau în regulă. El făcea parte din Echipa Galbenă, pentru copii cu vârste cuprinse între doisprezece şi cincisprezece ani. Copiii mai mici erau în Echipa Verde. Chiar erau mici, unii aveau doar şapte sau opt ani, aşa că Benny nu le acorda prea multă atenţie, iar adolescenţii mai mari din Echipa Albastră preferau să nu socializeze. Copiii de vârsta lui nu păreau foarte diferiţi de colegii lui de şcoală. Unii erau deştepţi, alţii proşti. Unii erau bătăuşi, ceilalţi îi evitau. Unii se dădeau în spectacol, le linguşeau pe asistentele medicale şi vorbeau tot timpul, alţii erau şmecheri şi tăcuţi. Cu excepţia cazului în care se întâmpla să observi unul dintre băieţi legănându- se într-un colţ şi vorbind cu peretele sau o fată slabă care-şi lingea cicatricile de pe antebraţ, toată lumea părea destul de normală, cel puţin până a început terapia de grup. în grup, trebuiau să-şi împărtăşească sentimentele. Atunci au început să se deschidă fisurile şi să iasă la suprafaţă chestii nebuneşti, iar un copil care părea perfect normal putea să spună brusc cum a fost prins furând benzină ca să dea foc patului mamei lui. Niciodată în toată viaţa lui Benny nu avusese un asemenea gând faţă de Annabelle, dar sigur, de îndată ce l-a auzit pe acel copil, nu s-a putut abţine să nu se imagineze stând

la picioarele patului lui Annabelle cu o canistră de benzină şi o brichetă, ceea ce l-a băgat în sperieţi. Asta era problema vocilor. îţi intrau în cap. Trucul, i-a spus psihoterapeuta, era să dea sonorul mai încet.

în afară de terapia de grup, pe care o ura, sau de consultaţiile individuale cu dr. Melanie, care i se păreau enervante, restul nu era prea rău. Secţia de psihiatrie avea un program strict, dar odată ce s-a obişnuit, ştia la ce să se aştepte, iar activităţile se potriveau astfel încât să dea sens zilei. Dimineaţa, după micul-dejun, copiii şi angajaţii se adunau în camera de zi pentru întâlnirile comunităţii, apoi se împărţeau pe grupe de vârstă, pentru cursuri şi îndrumare. După prânz, aveau antrenament şi terapie cu angajaţii şi, uneori, chiar şi activităţi precum arta şi muzica, care pe Benny nu-l deranjau. La terapia prin artă avea blocuri de desen şi cutii cu vopseluri, lut şi mărgele, perii şi chiar foarfeci, pe care terapeuta le ţinea închise, dar pe unii copii îi lăsa să le folosească dacă voiau. Totuşi, pe el nu. Era o femeie scundă, veselă, cu o faţă mare, durdulie, o voce linguşitoare şi o agendă de proiecte pe care încerca să-i convingă să le realizeze. Majoritatea sugestiilor ei erau destul de stupide, dar era în regulă s-o ignori, iar copiii mai mari făceau, în general, tot ce voiau. La fel ca fata care stătea într-un colţ şi tăia foi albe de xerox, când ar fi trebuit să-şi picteze sentimentele. Terapeuta desfăcuse tuburile colorate, iar copiii mici îşi pictau nebuneşte dragostea, furia şi tristeţea, făcând o mizerie totală, dar fata asta stătea singură, aplecată peste hârtie şi foarfecă, tăind hârtii în linişte. Benny stătuse departe de ea din cauza foarfecii, dar era destul de aproape să audă când terapeuta s-a dus să îi vorbească. El desena un vapor pe care-l văzuse în port şi tocmai completa detaliile mecanismului de fixare al macaralei masive, al cărei braţ legăna un container plin cu SUV-uri Hyundai pe rampa de încărcare, când a auzit-o pe fată spunând:

-Astea *sunt* sentimentele mele.

Benny a ridicat privirea. Pe masa din faţa fetei erau foile ei

care semănau cu răvaşele pe care îi plăcea lui Annabelle să le adune. Terapeuta a mai spus ceva, Benny nu a înţeles, dar fata a ridicat capul şi şi-a dat la o parte şuviţele de pe faţă. Ea făcea parte din Echipa Albastră, era mai mare, avea o faţă palidă, prelungă şi o şuviţă argintie rebelă de păr lung într-o parte, ras în cealaltă, ca şi cum ar fi crescut din nou după o intervenţie chirurgicală pe creier. Era drăguţă – chiar frumoasă – şi Benny a avut senzaţia stranie că o mai văzuse undeva, dar nu în secţie. Altundeva. în locul piercingurilor, avea pe faţă nişte perforaţii minuscule; medicii o siliseră să renunţe la ele, Benny ştia, deoarece la internare, asistenta îl întrebase dacă avea piercing, ceea ce nu era cazul. Purta un maiou şi avea un tatuaj pe antebraţ, grupuri de puncte mici ca nişte constelaţii împrăştiate, unite prin linii subţiri precum liniile punctate ale unui desen.

- Cred că ai destule, nu-i aşa? a întrebat-o terapeuta.

Ochii fetei s-au îngustat, iar privirea i s-a încordat într-un fascicul alb, incandescent, subţire ca un laser, îndreptat spre terapeută. Benny simţea căldura ieşind din ea şi s-a pregătit pentru nişte cuvinte tăioase, dar când a deschis gura, vocea îi era limpede ca apa.

- Destule? a întrebat ea în mod plăcut. Vreţi să spuneţi că există o limită a numărului de sentimente pe care am voie să le am?

Fără să-şi dezlipească privirea de la terapeută, a luat câteva foi şi le-a întins ca pe o ofrandă. Unele au căzut pe podea plutind încet.

- Sunt prea multe?

Şi-a răsfirat degetele deasupra capului şi a eliberat încă un teanc şi mai mare de foi.

- Tot vi se par prea multe?

Şi-a ţinut mâinile deasupra capului şi le-a lăsat să cadă. Hârtiile au plutit ca nişte confetti în jurul ei.

- Totul a dispărut, a spus ea cu tristeţe, uitându-se la palmele ei goale. Nu mai simt nimic.

Terapeuta s-a ridicat.

- Aduc o mătură. Apoi te rog să mături, Alice.
- Te rog să mături, Alice, a repetat fata, dând din cap. *Mătură. Mătură, te rog, Alice. Mătură.*

Alice s-a uitat la Benny şi i-a văzut privirea. Şi-a scărpinat braţul şi a continuat să-l fixeze, până când el s-a îmbujorat şi s-a uitat în altă parte.

Mai târziu în seara aceea, a văzut-o în salon. Când medicii nu erau atenţi, Alice le împărţea pe furiş unor copii mai mari bileţele, ascunse într- un buzunar al hanoracului ei. A doua zi dimineaţă, când Benny s-a îmbrăcat, a găsit şi el unul dintre bileţele ei, împăturit cu grijă în buzunarul din faţă. Cum ajunsese acolo? Bileţelul conţinea un mesaj scris ordonat şi mecanic, iar când l-a analizat mai atent, a văzut că e scris de mână, asemănător caracterelor vintage ale maşinii de scris. A citit cuvintele:

- **Pune-ţi pantoful pe masă. întreabă-l ce vrea de la tine.**

S-a uitat prin cameră. Mackson plecase deja la micul-dejun, aşa că şi-a scos adidasul şi l-a aşezat pe noptieră.

- Bine, pantofior. Şi totuşi, ce vrei de la mine?

Când adidasul nu i-a răspuns, Benny s-a aşezat pe pat aşteptând. Era un Nike Air Max vechi, negru cu roşu, pe care mama lui îl cumpărase cu doi ani în urmă de la Thrift Shop. Benny nu-şi ura adidaşii. Erau doar vechi, nu era vina lor. Probabil ar trebui să fie mai drăguţ. A încercat din nou, mai politicos.

- Hei, domnule Nike. Trebuie să merg la micul-dejun, aşa că spune-mi dacă vrei ceva, bine?

Dar adidasul tot nu i-a răspuns. Doar stătea acolo, cu un aspect obosit, uzat şi incomod, fără şireturile care erau într-o pungă de plastic pe undeva. Asistenta spusese că le poate primi înapoi la externare, dar deocamdată, trebuia să folosească ciudatele sisteme de închidere cu scai de culoare cafenie, care nu le plăceau adidaşilor şi nici lui. Mackson spusese că oricând îţi puteai da seama de copiii nou-veniţi – purtau pantofi cu şireturi. Toţi copiii care fuseseră deja internaţi la Pedipsy aveau adidaşi cu scai.

- Bine, bine. Fie.

A auzit o voce din prag. Era Andrew, asistentul de dimineaţă, inspecta camera.

- Hei, te simţi bine?

Benny a înşfăcat adidasul de pe noptieră şi s-a aplecat să se încalţe. Când s-a ridicat din nou, asistentul stătea sprijinit de perete cu mâinile în buzunare, privindu-l. Asistentul Andrew era mişto. Era cântăreţ de rock în Anglia şi avea tatuaje şi multe piercinguri în urechi. Toate fetele din secţie erau în limbă după el.

- Te simţi bine? l-a întrebat din nou asistentul Andrew, în timp ce-l urmărea pe Benny în hol. Ai întârziat la micul-dejun. Ştii, o să te coste câteva puncte.

- Ştiu.

- Nu-ţi face griji. Nu te spun. Şi nici nu te-am văzut

- **Pune-ţi pantoful pe masă. întreabă-l ce vrea de la tine.**

vorbind cu pantoful
tău.

în sala pentru servirea micului-dejun, Alice stătea într-un colţ cu Mackson şi câţiva copii din Echipa Albastră. Benny şi-a turnat cerealele şi a ezitat. Ceilalţi terminaseră de mâncat şi plecau, aşa că s-a dus şi s-a aşezat în faţa ei. Alice şi-a ridicat privirea şi a dat din cap, apoi s-a întors să-şi privească micul-dejun – o tavă specială cu un castron cu fulgi de ovăz, neatins, şi un pahar pe jumătate plin cu suc de portocale. Stelele de pe braţul ei erau acoperite de mâneca hanoracului, dar Benny a observat una care ieşea în dreptul încheieturii. Când nimeni nu era atent, a scos hârtia din buzunar şi a aşezat-o pe tavă.

- Bileţelul e al tău?

Alice s-a uitat la el şi a clătinat din cap.

- Acum e al tău. Probabil ar trebui să-l pui deoparte totuşi.

L-a recuperat şi l-a recitit.

- Ce este?
- O serie de instrucţiuni.
- Seamănă cu un răvaş?
- O, interesant. Sigur, de ce nu?

Benny nu a înţeles.

- Chiar trebuie să fac asta?

Voia să-i spună că încercase deja, dar nu era sigur dacă e grozav.

- Nu trebuie *să faci* nimic. Poţi, dacă vrei. Sau poţi doar să te gândeşti s- o faci. Atunci, este un experiment al minţii, unul la fel de bun.

S-a gândit. La început părea o prostie să vorbească cu pantoful lui, dar într-un fel, era interesant. De obicei, când lucrurile vorbeau, el doar îşi acoperea urechile şi încerca să nu asculte. Nu-i trecuse niciodată prin cap să le adreseze întrebări. Desigur, pantoful nu-i răspunsese. Probabil a considerat că întrebarea e stupidă. Probabil lucrurile încetează să-ţi mai vorbească atunci când pui prea multe întrebări stupide, la fel cum Benny încetase să mai

vorbească cu dr. Melanie sau la terapia de grup, când toată lumea stătea în tăcere. Probabil dacă ar pune întrebări mai stupide, toate lucrurile ar înceta să mai vorbească. Ar fi excelent. A împăturit bileţelul şi l-a pus înapoi în buzunar.

- Mai ai?

Alice a ridicat din umeri şi el a considerat că răspunsul e „nu”, dar după micul-dejun, chiar înainte de întâlnirea de grup, când medicii se organizau, a văzut-o în compania câtorva copii din Echipa Verde, împrăştiind pe furiş mai multe bileţele ascunse în buzunarul hanoracului. Totuşi, copiii mici nu puteau fi subtili. Se entuziasmau, iar una dintre asistente a observat şi a luat- o pe Alice deoparte, silind-o să-şi golească buzunarul hanoracului în coşul de gunoi, apoi a scos-o din cameră. Alice a plecat în tăcere, iar Benny a privit-o plecând. La începutul întâlnirii, asistenta-şefa a ridicat unul dintre bileţele şi le-a cerut tuturor copiilor să le predea pe ale lor. Majoritatea copiilor au ridicat din umeri şi s-au conformat. însă Benny şi-a pipăit bileţelul din buzunar şi nu a ridicat mâna când coşul de gunoi a trecut prin dreptul lui. Mai târziu în după-amiaza aceea, în timpul orelor de vizită, când medicii erau ocupaţi să supravegheze vizitatorii, Benny s-a întors în sala de mese şi a găsit coşul de gunoi. Bileţelele încă erau acolo, sub ambalajele de bomboane şi paharele de carton. Unele dintre ele erau ude, din cauza sucului vărsat, dar Benny le-a ales pe cele uscate, iar mai târziu, în camera lui, le-a citit.

- **Holbează-te la un perete gol. Prefă-te că peretele este o oglindă.**
- **Spune-i „bună dimineaţa” toaletei. Mulţumeşte-i pentru că iţi inghite tot rahatul.**
- **Prefă-te că eşti foarte bătrân. Deplasează-te la jumătate din viteza ta obişnuită.**
- **îmbrăţişează-te şi spune-ţi „te iubesc”.**
- **Repetă până când e adevărat.**
- **Mergi ca şi când ai fi fericit. Schimbă direcţia.**

- **Fii o pisică. Toarce. Linge-ţi blana frumoasă.**
- **Priveşte lumea cu susul in jos.**
- **Priveşte-ţi medicamentele inainte să le iei. întreabă-le: „Sunteţi adevărate?”**
- **Fă totul de-a-ndoaselea.**
- **Zâmbeşte-i cuiva care nu-ţi place. Dacă primeşti inapoi un zâmbet, acordă-ţi un punct.**
- **întinde-te pe spate pe podea şi ascultă. Simte-te liber să cânţi şi tu.**

Erau instrucţiuni şi, citindu-le, Benny şi-a dat seama că unele dintre tâmpeniile întâmplătoare pe care le vedea uneori la alţi copii, pe holuri şi în salon, nu erau deloc întâmplătoare. Parcă Alice era dirijorul şi ceilalţi copii erau muzicieni într-o orchestră care-i urma indicaţiile. A ascuns biletele în carneţelul lui de notiţe, iar când s-au stins luminile, s-a ridicat din pat şi s-a întins pe podea, pe spate, în întuneric şi a ascultat. Şi-a auzit colegul de cameră respirând şi universul scârţâind în timp ce se reaşeza în jurul lui. Benny voia să cânte şi el, dar nu intenţiona să-l trezească pe Mackson, aşa că, în schimb, a fredonat în gând. Citirea instrucţiunilor a fost o revelaţie, de parcă s-ar fi trezit; acolo unde văzuse cândva haos, acum percepea ordinea, iar ceea ce părea cândva ordine acum era haos, dar într-un fel bizar şi interesant. Alice era cheia acestei realităţi şi a codului secret de legi care guvernau modul în care stăteau lucrurile în secţia de psihiatrie. Abia aştepta s-o vadă a doua zi. Avea să găsească o modalitate să-i vorbească, să-i spună aceste lucruri şi să-i dea înapoi bileţelele. Dar când a căutat-o la micul- dejun, Alice nu era acolo şi nici nu a venit la întâlnire sau la prânz. Mai târziu, în timpul momentelor de linişte, Benny l-a întrebat pe Mackson dacă ştie unde e.

- Te referi la Atena?
- Cred. Credeam că o cheamă Alice.

- Nu contează. Oricum, a plecat.
- A fost externată?
- Nici vorbă. A împlinit optsprezece ani, aşa c-au transferat-o. Ar fi lăsat-o să rămână la Pedipsy, dar apoi a fost prinsă cu mica ei şmecherie, aşa c-au transferat-o la secţia adulţi.
- Te referi la bileţele?

-Da.

Mackson a zâmbit.

- Fluxus, amice. Rahaturi subversive. Medicii consideră că Alice are o influenţă proastă, scoţându-i din minţi pe angajaţi şi neluându-şi în serios boala psihică.

Benny nu înţelegea ce înseamnă Fluxus. Nu auzise niciodată de mişcarea radicală de artă politică din anii ’60. Credea că e o înjurătură grozavă de-ale lui Mackson. Dar a înţeles ceva important, o altă regulă a secţiei: pedeapsa pentru rahaturile subversive este că te fac să te maturizezi. Fluxus, amice.

Atmosfera din secţie era diferită după plecarea ei. Pustie. Silenţioasă. Plictisitoare. Mai târziu în ziua aceea, în timpul terapiei prin artă, Benny a furat un tub de lipici şi, când s-a întors în camera lui, a lipit toate biletele în carneţelul lui de notiţe. Nu se gândea la asta ca la o artă. Pur şi simplu îi plăcea cum arată toate aliniate frumos într-o coloană.

15

Benny a fost externat din secţia de psihiatrie pediatrică la câteva zile după începerea vacanţei de vară, aşa că a ratat absolvirea liceului. Puţin îi păsa. Şcoala părea o lume îndepărtată de care abia îşi mai amintea, aşa că, atunci când Annabelle l-a adus acasă de la spital, nu a înţeles de ce e un afiş atârnat deasupra uşii de la intrare, cu mesajul: AI REUŞIT! Ce reuşise? S-a uitat confuz la mama lui. Pe faţa lui Annabelle era întipărită expresia de nerăbdare care semnala

că Benny trebuie să fie fericit, dar nu avea niciun sens.

- Am greşit cu ceva?
- Nu, prostuţule!

Annabelle a încercat să deschidă uşa într-un gest triumfal de bun-venit, dar uşa s-a blocat într-un sac menajer. A împins-o mai tare, deschizând-o pe cât posibil, astfel încât să-l poată conduce pe Benny în bucătărie, unde a văzut un alt afiş atârnat între dulapul de bucătărie şi partea superioară a frigiderului, pe care scria: FELICITĂRI, ABSOLVENTULE!

Grupuri colorate de baloane cu heliu se legănau atârnate de spătarul scaunelor de bucătărie, unele cu feţe galbene, zâmbitoare, cu tocă de absolvire şi ciucure, altele cu felicitări care declarau: #CELMAITARE ABSOLVENT! BRAVO! JOS PĂLĂRIA PENTRU ABSOLVENTUL NOSTRU!

- Felicitări, Benny! Sunt mândră de tine!

A aşteptat, iar când el nu a reacţionat, i-a explicat:

- în cinstea absolvirii tale!

Benny nu ştia ce să spună. Nimeni din Pedipsy nu vorbea despre absolvire. Nu aşa se numea. Se numea externare, dar probabil mama lui nu ştia şi el nu voia să o dezamăgească.

- Este grozav, mamă.

Chiar dacă nu era.

- Doar o dată în viaţă termini gimnaziul. N-am vrut să ratezi ocazia. Nu sta acolo! Hai! Vino!

Annabelle i-a luat geanta din mână şi a aruncat-o pe podea. Pe un colţ liber al mesei din bucătărie se aflau o grămadă de cadouri: un beagle de pluş prostuţ care purta tocă, câteva pachete învelite în hârtie lucioasă, cu funde mari, un carton supradimensionat, un sul de hârtie legat cu o panglică lungă. Mascota liceului său era un beagle. Annabelle a luat toca de pe capul căţelului şi i-a pus-o lui Benny.

- O! a exclamat Annabelle. Cred c-ai crescut!

A mutat ciucurele în faţă, astfel încât să-i atârne peste ochiul stâng, apoi s-a dat înapoi să vadă mai bine.

- Nu, stai! L-am pus greşit!

Annabelle a pus ciucurele pe partea dreaptă şi apoi a luat sulul de hârtie şi s-a retras câţiva paşi. A ridicat sulul cu ambele mâini.

- Benjamin Oh!

Benny s-a uitat în altă parte. Nu-i plăcea să-şi audă numele strigat aşa. Suna ca numele altcuiva, ca şi cum altcineva ar trebui să răspundă. Stătea acolo, uitându-se la picioarele mamei sale. Tenişii ei erau vechi şi deformaţi, în spatele călcâiului, un pui de gândac îşi scotea capul din crăpătura unde masca chiuvetei se întâlnea cu podeaua strâmbă de vinii.

- Vino mai aproape! a şoptit ea complice. Trebuie să faci un pas în faţă când ţi se spune numele.

Benny a făcut un pas în faţă şi apoi încă unul, până când a ajuns lângă ea, apoi Annabelle i-a întins sulul de hârtie, declarând solemn:

- Benjamin Oh, iată diploma ta. Acum ai absolvit oficial generala. Felicitări, scumpule!

I-a înmânat diploma, l-a aplaudat, dar apoi s-a oprit brusc. S-a întins spre el şi a mutat din nou ciucurele pe partea stângă.

- Aşa. Aşa e mai bine. O singură dată termini gimnaziul, ciucurele ar trebui să fie pe partea stângă. Şi acum, hai să-ţi desfacem cadourile!

Annabelle se pregătise mai bine de un an, aprovizionându-se din vară cu accesoriile pentru absolvire, de când erau la reduceri, dar când a venit ziua absolvirii şi Benny era încă în spital, s-a trezit stând singură în faţa şifonierului şi scoţând câteva dintre ţinutele ei mai frumoase. A găsit o jachetă tip tunică drăguţă, pe care o putea purta peste o pereche de colanţi cumpăraţi când era însărcinată. Trăgând elasticul sus

peste talie, şi-a amintit cât de rotunjit îi fusese pântecul, rotunjit de noua viaţă şi de promisiunea viitorului. Cât de fericită fusese – şi acum, iată-l pe Benny absolvind generala! în timp ce ieşea din casă şi se îndrepta spre staţia de autobuz, i-a trecut prin minte că o mamă chiar nu încetează niciodată să-i poarte de grijă copilului ei, iar la apariţia acestui gând, au podidit-o lacrimile.

Annabelle a rămas în spatele amfiteatrului. Copiii arătau minunat în uniformele lor, rochii frumoase pentru fete şi cămăşi scrobite şi pantaloni pentru băieţi. Când le-au fost strigate numele, au urcat pe podium şi şi-au primit diplomele. Ea a făcut câteva fotografii cu telefonul şi a înregistrat discursul de deschidere, astfel încât Benny să-l poată asculta mai târziu. Voia să împărtăşească cu el absolvirea, cel puţin atmosfera acelei zile speciale, dar acum, în timp ce stăteau împreună la masa din bucătărie şi el deschidea cadourile pe care i le cumpărase, părea surprins să afle că mama lui participase la ceremonia de absolvire.

- De fapt, este cam ciudat, mamă.

Benny a desfăcut primul cadou. O pereche de pantaloni bej.

-Da?

Descărcase pozele din telefonul ei şi ţinea să i le arate.

- Nu am stat mult. M-am gândit că s-ar putea să fii curios. Colegii tăi de clasă erau toţi aşa de drăguţi. Micuţa Amber Robinson a crescut tare mult! Acum este o domnişoară minunată. Unul dintre băieţi purta un costum alb din trei piese şi chiar şi prietenul ăla al tău, cum îl cheamă, Kevin, a reuşit să arate destul de prezentabil.

- Nu este prietenul meu.

Benny a desfăcut al doilea cadou, o cămaşă bleu elegantă.

- Cu greu l-am recunoscut. Nu vrei să-l vezi?

-Nu.

Al treilea cadou era o cravată albastră cu buline, pe care

nu putea nicicum să o ţină locului.

- Când ar trebui s-o port?

- îţi place? Am crezut c-am putea să ne îmbrăcăm şi să ieşim la cină la un restaurant drăguţ.

Annabelle a ridicat câinele de pluş şi i-a netezit urechile lungi şi mătăsoase.

- Ca să sărbătorim externarea, absolvirea şi tot restul.

- Astăzi?

- Sigur! De ce nu?

- Bine. Dacă vrei.

Annabelle a îmbrăţişat câinele din poală şi l-a privit pe Benny cum îşi pune hainele împăturite în geantă pentru a le duce la etaj. Mai întâi pantalonii, apoi cămaşa, apoi cravata deasupra. încă purta toca ieftină din satin care îi tot aluneca pe ceafa. A ridicat privirea spre mama lui.

- Ar trebui s-o port în continuare?

Ciucurele îi atârna pe faţă şi el l-a îndepărtat. Părea tare obosit.

- O, scumpule, sigur că nu. îmi pare rău...

Annabelle a lăsat câinele pe masă şi i-a luat lui Benny toca de pe cap. Ce- o fi fost în mintea ei?

- Sigur că nu trebuie să porţi toca aia stupidă. Nu trebuie să porţi nimic.

- Bine.

- Am vrut doar...

S-a oprit şi a tras adânc aer în piept. Nu era vorba despre ce vrea ea. A întins mâna să-l îmbrăţişeze, dar spre surprinderea ei, i-a pus mâna pe braţ.

- Cel mai important este că eşti acasă acum, a spus ea, strângându-i uşor braţul. Putem face orice vrei tu, bine?

- Vreau doar să merg în camera mea.

A închis fermoarul genţii, s-a ridicat şi apoi şi-a înclinat capul. Din sufragerie se auzea un murmur întunecat, insistent.

- Ce-i asta?

- Ce anume, scumpule?
- Zgomotul ăla.

A făcut un pas spre sufragerie, iar sunetul a devenit mai puternic, ca un vaiet prelung.

- Ceva este diferit.
- O, cred că te referi la noua mea staţie de lucru. Intră şi aruncă o privire.

Annabelle l-a urmat în sufragerie.

- Destul de impresionant, nu?

Trei mese modulare lungi de doi metri şi jumătate formau un U extins care ocupa cea mai mare parte a suprafeţei. La capătul îndepărtat era un televizor format din cinci monitoare mari cu ecran plat pe două niveluri: trei la nivelul inferior al biroului şi două suspendate pe braţe retractabile, formând nivelul superior. Dispozitivele de intrare – tastaturi, track păduri, scanere şi mouse-uri – erau împrăştiat pe mese, iar dedesubt se găsea o învălmăşeală de cabluri încâlcite. în spatele computerului stătea un perete făcut din rafturi metalice cu aspect industrial, conţinând o gamă pâlpâitoare de modemuri, routere, DVD-uri, unităţi de back-up şi cutii mari şi negre, zgomotoase, numite „suporturi de stocare date”. Annabelle privise consternată în timp ce tehnicianul IT le-a instalat. Când terminase, sufrageria arăta ca o redacţie de ştiri, ca un turn de control al traficului aerian, sau ca un start-up din Silicon Valley. Nu se aşteptase să aibă nevoie de tot acest echipament. Cum avea ea să înveţe să-l folosească în întregime?

Compania îi asigurase şi un scaun ergonomie Aeron cu roţi, cotiere căptuşite şi butoane dedesubt pentru a regla înălţimea, unghiul de înclinare şi suportul lombar. Când Annabelle a încercat pentru prima oară scaunul, l- a găsit cam strâmt şi nu a reuşit să acceseze comenzile. Văzând asta, unul dintre tehnicieni a scos o cheie şi a slăbit cât a putut de mult cotierele înainte de a-i oferi scaunul încă o dată.

- Poftiţi! încercaţi aşa.

De data asta i se potrivea.

- îmi pare rău. Mulţumesc!

Dar Annabelle nu simţise recunoştinţă. Se simţise umilită şi apoi furioasă pe sine însăşi pentru că se simţise umilită şi *îi ceruse scuze* tipului, apoi s-a supărat pe el că şi-a bătut joc de greutatea ei şi atunci i-a fost ruşine – el doar încercase s-o ajute.

Până la urmă, nu conta. Important era că are din nou un loc de muncă cu normă întreagă şi cu asigurare de sănătate. Scaunul era cam strâmt, dar comod. Avea să înveţe să folosească echipamentul. Până la urmă, poate nu era aşa de rău. în timp ce se învârtea în jurul meselor modulare în forma de U, trecând de la o staţie la alta, Annabelle se simţea importantă, de parcă ar fi fost şefa.

Acum gesticula oarecum grandios către reţeaua strălucitoare.

- Ce părere ai?

S-a apropiat şi s-a aşezat pe scaun.

- Destul de cool, nu? a întrebat ea, învârtind scaunul. Seamănă cu NASA. E ca o misiune de control.

- E super, mamă, a spus Benny, ţinându-şi geanta în faţa lui drept scut.

A ieşit de-a-ndăratelea pe hol şi s-a dus sus, în camera lui, în timp ce ea
stătea acolo învârtindu-se încet. Câteva clipe mai târziu, Annabelle a auzit uşa dormitorului lui trântindu-se şi apoi un sunet de paşi tropăind cu furie pe scări. Benny a dat buzna în cameră, târând după el un sac menajer mare şi greu.

- Ţi-am *spus* să nu-ţi pui prostule în camera mea!

A aruncat punga în direcţia ei şi apoi i-a tras un şut.

- De *ce faci* asta?

Faţa lui Annabelle a devenit roz şi părea că urmează să plângă.

- Te rog, scumpule, a spus ea, tamponându-şi fruntea

cu mâneca hanoracului. Nu fi supărat. A trebuit să mut lucrurile ca să fac loc noii staţii de lucru.

- Ar fi trebuit să mă *întrebil* Este camera mea! Nu poţi pur şi simplu să-ţi pui gunoiul în camera mea!
- Ai dreptate. Ar fi trebuit să te întreb. Scumpule, îmi pare tare rău. Te ajut eu...
- Nu e loc pentru *mine* în casa asta!
- Voi scăpa de el, promit. Este doar temporar.
- Ce vrăjeală.

A dat încă un şut sacului menajer şi apoi a renunţat.

- Chiar mă îndoiesc.

Stătea acolo, contemplând grămezile de saci menajeri care umpleau încăperea. Apoi şi-a îndreptat privirea spre reţeaua pâlpâitoare şi zumzăitoare în mijlocul căreia stătea Annabelle. Benny nu avea puterea s-o privească. A inspirat adânc, şi-a ţinut respiraţia şi a început să numere.

Era un exerciţiu pe care îl învăţase la terapia de grup. Psihoterapeutul le dăduse cartonaşe de adaptare. Pe faţă trebuiau să scrie o listă cu factorii care le declanşau furia, tristeţea sau supărarea, iar pe verso notau strategii pentru a face faţă sentimentelor.

Partea cu factorii declanşatori avea cinci rânduri şi Benny scrisese:

1. foarfeca
2. duşul
3. geamul de sticlă
4. globul de Crăciun
5. jucăriile de la dr. Melanie

Psihoterapeutul s-a uitat la lista lui şi i-a cerut să fie mai exact şi să descrie momentele în care s-a simţit provocat, aşa că Benny a adăugat la fiecare:

1. foarfeca atunci când voia să înjunghie
2. foarfeca atunci când voia să înjunghie

3. geamul de sticlă când a omorât pasărea
4. globul de Crăciun când l-am călcat pe hol
5. jucăriile când încep să-şi amintească

Atunci, psihoterapeutul s-a aşezat alături, i-a dat un nou cartonaş de adaptare şi i-a spus să încerce să se gândească la lucruri generale, nu specifice. La situaţii care îl înfurie, îl întristează sau îl supără. Benny s-a gândit o vreme şi apoi a întrebat:

- Ca atunci când mama pune lucruri în camera mea sau nu duce gunoiul nici măcar când îi reamintesc?

Şi psihoterapeutul a răspuns:

- Exact.

Şi şi-a notat. Psihoterapeutul a adăugat apoi:

- Minunat, acum închide ochii. Cum te simţi când mama ta aduce lucruri în camera ta?

Benny a închis ochii, s-a legănat înainte şi înapoi şi a spus:

- Mă simt ca şi cum există o cometă uriaşă, întunecată, făcută din cea mai densă, mai grea materie din univers, care vine direct spre mine, foarte, foarte repede şi ridic privirea, o văd venind şi devine tot mai mare, luându- mi tot oxigenul. Aşa că nu mai pot respira…

Tremura în timp ce vorbea, iar psihoterapeutul a spus:

- Bine, acum inspiră adânc, deschide ochii şi scrie şi asta.

Benny a făcut ce i s-a spus. A deschis ochii şi s-a uitat la cartonaş.

- Nu am destul loc să scriu.

Psihoterapeutul i-a răspuns:

- Bine, atunci scrie doar *cometă.*

Benny a procedat întocmai.

COMETĂ

Şi psihoterapeutul a continuat:

- Bine, acum aş vrea să îmi spui de unde ştie mama ta când eşti furios, trist sau supărat?
- Atunci când vine cometa să mă distrugă?

-Da.

- Nu ştie.
- De ce nu?
- Deoarece cometa nu e adevărată. Aşa a spus dr. M., că e doar în capul meu, la fel ca vocile.
- Bine, dar când simţi că vine cometa, te superi, nu? Şi când te superi, ce se întâmplă? De unde ştie mama ta?
- Nu ştie. Nu îi spun. Ea se supără când ştie că sunt supărat şi nu-mi place.
- Bine, dar tu *ştii,* nu? Când vine cometa, cum îţi dai seama?
- Vuieşte în timp ce se apropie şi devine tot mai mare şi nu mai pot să respir.
- Bine, şi atunci ce poţi face?
- Mă târăsc sub patul meu?
- Te ajută?
- Uneori.
- Poţi să închizi ochii şi să respiri?

Benny a clătinat din cap.

- Nu, e mai rău să închid ochii, atunci totul se întunecă. E ca şi cum cometa ar fi deja aici şi mă zdrobeşte.
- Bine, atunci ţine ochii deschişi şi inspiră adânc pe nas. încearcă acum, încet, numărând până la patru.

Benny s-a conformat.

- Ţine-ţi respiraţia şi numără până la cinci.

Benny a procedat întocmai.

- Bine, acum expiră în timp ce numeri până la şase.

Benny a urmat recomandările psihoterapeutului şi a fost interesant. De obicei, cifrele îi distrăgeau atenţia, acţionând la întâmplare şi făcând să-i fie mai greu să acţioneze, dar acum se aliniau în şir, încercând să-l ajute. Totuşi, Benny nu i-a împărtăşit psihoterapeutului informaţia. Pur şi simplu a

respirat şi a numărat.

- Bravo! Acum aşteaptă patru secunde şi repetă întreaga secvenţă. Inspiră la patru, ţine-ţi respiraţia la cinci, expiră la şase, ţine-ţi respiraţia la cinci. Patru, cinci, şase, cinci. Ai înţeles? Notează-ţi asta pe cartonaşul de adaptare. Uite exerciţiul tău pentru când vine cometa.

Benny a înţeles. înţelesese de ceva vreme, dar stând în sufragerie, înconjurat din toate părţile de haosul revărsat printre lucrurile mamei sale, a pierdut din nou şirul. în timp ce inspira, expira şi încerca să numere, cifrele continuau să se aprindă şi să ardă în flăcări, iar când încerca să le stingă, ele râdeau şi ardeau şi mai puternic. Căldura de foc i s-a răspândit din plămâni în gât şi pe faţă, iar Benny s-a panicat. Psihoterapeutul nu-i dăduse niciun fel de exerciţiu ca să facă faţă cifrelor care ard cu sălbăticie, dar probabil mai era ceva ce i-ar fi prins bine. Uneori îl ajuta să fredoneze cântece pentru copii şi mai erau şi alte exerciţii pe care şi le notase, dar nu-şi amintea. Şi-a băgat mâna în buzunarele blugilor căutându-şi cartonaşul de adaptare, dar nu era acolo. în schimb, a găsit un bileţel cu litere perfect tipărite, de parcă ar fi fost bătute la maşina de scris.

Vino la bibliotecă, era scris pe bileţel.

PARTEA A DOUA

BIBLIOTECA

Există astfel în viaţa unui colecţionar o tensiune dialectică între polii dezordinii şi cei ai ordinii.

- Walter Benjamin, UnpackingMy Library

BENNY

Lucrurile încă şopteau. Ele încă îmi mai vorbeau şi eu încă le mai auzeam vocile, dar ştiau că trebuie să tacă, pentru că toată lumea ştie că aici trebuie să taci, asta este *biblioteca.* în bibliotecă, fiecare obiect are locul lui, iar bibliotecarii se asigură că rămâne aşa. Cărţile trăiesc pe rafturi, toate frumos aliniate cu numere şi adrese, iar vocile rămân între coperţile lor – şi nu doar cărţile, ci şi birourile, scaunele, computerele şi xeroxurile sunt silenţioase. Chiar şi revistele, care în mod normal ar ţipa la tine dacă ai sta la coadă la supermarket – aici, toate sunt liniştite şi când trebuie să spună ceva, vorbesc cu vocile lor calme, de bibliotecă. Sunetul paginilor răsfoite este aşa de frumos, la fel ca sunetul delicat al *vorbitului în şoaptă* pe care îl scot lucrurile când ştiu că cineva are grijă de ele. Doar ai fost la bibliotecă. Ştii ce vreau să spun.

CARTEA

16

La început nu l-am recunoscut, crescuse mult. Era doar un copilaş când venise pentru prima oară cu mama lui la ora copiilor şi, chiar dacă îi privim mereu pline de speranţă pe cei mici, urmărindu-i cum ies din sălile destinate copiilor de la parterul bibliotecii, urcă etaje şi parcurg rafturi de cărţi, lui i- am pierdut urma când el şi mama lui au încetat să mai vină. Nu ne-am gândit prea mult. Pierdem atât de mulţi cititori, încât nu merită efortul să-i urmărim. Până când apare un băiat ca Benny.

Vino la bibliotecă, scria pe bileţel. Benny aşa a şi făcut, urmând instrucţiunile. Nu doar pentru că stătea în caracterul mişcării Fluxus să acţioneze astfel, ci şi pentru că spera să o vadă pe Alice, sau pe Atena, sau cum se numea ea. I-a spus mamei lui că rămăsese în urmă cu temele cât

fusese internat în spital şi că trebuia să recupereze pe parcursul vacanţei de vară, iar Annabelle era încântată. Ce mamă n-ar fi? Biblioteca Publică era un spaţiu sigur. Erau adulţi responsabili acolo. Benny va sta înăuntru, unde calitatea aerului nu e o problemă şi fumul de la incendii nu îi agravează astmul. Annabelle l-a rugat să-i promită că-şi ia telefonul mobil şi-l ţine încărcat. în dimineaţa următoare, Benny s-a trezit devreme, şi-a mâncat cerealele şi şi-a pus în ghiozdan carneţelul de notiţe şi penarul, care conţinea bila de sticlă, lingura, câteva creioane Ticonderoga #2 şi tubul de lipici şterpelit din sala de terapie prin artă de la Pedipsy. Şi-a luat rămas-bun de la mama lui, s-a îndreptat spre staţia de autobuz şi a urcat în primul care avea destinaţia Library Square.

Era acelaşi autobuz pe care îl luau când era copil, iar traseul îi era familiar, la fel şi pasagerii: adolescenţi pierduţi în spaţiu stând pe scaunele destinate persoanelor cu handicap şi bătrânilor; muncitori în construcţii purtând bocanci cu bombeu metalic, uitându-se la ei şi spunându-le să se mişte; femei în vârstă cu păr vopsit cu henna şchiopătând în bastoane şi ocupând recunoscătoare locurile libere; boschetare şi beţivi care se clătinau la fiecare oprire, oprindu-se să se uite la Benny în timp ce treceau şovăitori pe lângă el. De parcă ar fi ştiut cine e.

Dar probabil era doar imaginaţia lui. Acum, lumea din afara spitalului i se părea ireală. Incendiile de vegetaţie avuseseră loc devreme vara aceea, iar fuioarele de fum coborau deja din munţi, colorând aerul într-o nuanţă nepământeană de roşu, ca atmosfera de pe Marte. Benny se uita pe geam în timp ce autobuzul traversa periferia oraşului, trecând greoi pe lângă malluri cu magazine în lanţ şi vitrine care promiteau credite rapide, saloane de manichiură, restaurante cu tăiţei şi gyros, magazine cu suplimente şi cu chilipiruri şi depozite de covoare la reducere. Fanioane multicolore fluturau de pe copertine

precum steagurile de rugăciune tibetane. Reclamele luminoase în vitrinele murdare proclamau MAREA DESCHIDERE! LICHIDARE DE STOC! REDUCERI! TOTUL TREBUIE SĂ DISPARĂ! Pe măsură ce autobuzul ocolea cartierul chinezesc şi se îndrepta spre unul comercial de lux din centrul oraşului, peisajul periferiei a fost înlocuit de panouri publicitare colosale care acopereau toate lateralele clădirilor cu reclame monocrom elegante la adidaşi şi smartphone-uri, sticle aburite de votcă şi modele strălucitoare în lenjerie intimă care păreau înmuiate în bronz. Panourile publicitare nu spuneau mare lucru. Nici nu era nevoie. Erau pur şi simplu imagini. Tronând semeţe deasupra oraşului, ele se adresau privirii, cu voci care nu aveau nevoie de limbaj şi erau chiar mai intense decât sunetul. Pentru un băiat cu sensibilitatea lui Benny, era prea mult – prea mult zgomot, prea mulţi stimuli – şi când nu mai suporta, se prefăcea că-i sună mobilul, îl ridica la ureche şi vorbea cu voce tare.

Ce vreţi? Bine! Vă aud, dar trebuie să încetaţi să mă mai deranjaţi acum. Vorbesc serios! Păstraţi liniştea, bine? Era o bună strategie de adaptare pe care o învăţase la secţia de psihiatrie. Niciunul dintre ceilalţi pasageri din autobuz nu se obosea să-şi ridice privirea. Nimeni nu-i acorda atenţie unui băiat care ţipa la mobil răspunzându-le vocilor.

Până când autobuzul s-a apropiat suficient de mult de Library Square, suferinţa i s-a diminuat şi a avut aceeaşi senzaţie de furnicături de emoţie pe care şi-o amintea din copilărie. îl făcea să vrea să gesticuleze, să-şi dea o palmă peste ceafa şi să-şi lovească călcâiele de partea ventilată a scaunului din autobuz. S-a abţinut. Avea şi un cartonaş de adaptare în acest sens:

închide ochii şi inspiră adânc. Imaginează-ţi cum corpul tău este greu şi plin de nisip şi, pe măsură ce expiri, simţi cum nisipul se scurge încet din tine. Inspiră şi expiră până când nisipul dispare.

Benny reţinuse mesajul, iar acum a închis ochii şi a urmat instrucţiunile până când nisipul s-a scurs, lăsându-l să se relaxeze şi să se golească în mod plăcut, aproape de parcă plutea. Această relaxare bruscă i s-a părut ciudată, dar înainte să înceapă să-şi facă griji, autobuzul a scârţâit din toate încheieturile şi s-a oprit în staţia Library Square. Benny s-a ridicat de pe scaun, testând mecanismul gravitaţiei; părea în regulă. Boschetarele şi beţivii coborau şi ei. S-a aşezat la coadă în spatele lor şi i-a urmat urcând dealul până la bibliotecă, uitându-se cum înaintau pe porţi ca nişte muncitori care intră în fabrică la începutul turei. De acolo, s-au împrăştiat în diferite colţuri şi unghere, dar Benny a rămas lângă biroul de informaţii, întrebându-se ce să facă în continuare. Bileţelul îi spusese să vină la bibliotecă, dar nu şi ce să facă mai departe, odată ajuns acolo, aşadar, fără alte instrucţiuni de urmat, paşii l-au condus acolo unde ştiau cel mai bine să se îndrepte.

Colţul multicultural era pustiu, cu excepţia unui micuţe angajate care aranja scaune în cerc. Lui Benny i se părea ciudat să se întoarcă acolo. Voia să rămână, dar era prea mare ca să pândească printre rafturile înalte până la brâu şi cărţile bine legate. Ştia că e ceva înfiorător la bătrânii care pândesc. Nu c-ar fi fost în vârstă, dar chiar şi-aşa. Bibliotecara i se părea cunoscută. Ea i-a aruncat o privire întrebătoare, iar Benny s-a retras.

îndesându-şi mâinile în buzunarele hanoracului, a coborât pe scara rulantă înapoi la parter şi de acolo şi-a continuat ascensiunea, oprindu-se la fiecare etaj, rătăcind printre rafturi, citind titlurile cărţilor tipărite pe cotoare şi căutând orice ar fi trebuit să găsească. Şi-a pipăit bileţelul din buzunar, împăturindu-l şi despăturindu-l până când literele au început să se şteargă. Orele au trecut şi nu a găsit nimic, dar nu a contat. Pur şi simplu îi plăcea să fie acolo. S-a întors a doua zi.

Noi, cărţile, l-am privit pe Benny în timp ce parcurgea

clasificarea zecimală Dewey, începând cu 000 şi 010 (informatică, cunoştinţe şi sisteme şi toate bibliografiile), trecând de acolo la 100 şi 200 (filozofie, metafizică, epistemologie şi religie), apoi la 300 şi 400 (ştiinţe sociale şi comunicare), apoi la 500 şi 600 (ştiinţă şi tehnologie), apoi la 700 şi 800 (artă & creaţie şi literatură), până la 900 (istorie) la etajul nouă. Când a ajuns la 999 (lumi extraterestre), chiar în partea superioară a aripii nordice a vechii biblioteci, Benny s-a oprit.

A zărit un grup de trei separeuri amplasate într-un colţ ciudat, ca o fundătură, unde aripa de nord a vechii biblioteci întâlnea unul dintre braţele spiralate ale noii expansiuni moderne. Colţul era accesibil doar traversând o mică pasarelă care făcea legătura în mod bizar între vechi şi nou şi oferea o panoramă ameţitoare spre toate cele nouă etaje ale bibliotecii, până la fosta legătorie de la subsol. Dacă observai pasarela de-a lungul anilor, aşa cum am făcut şi noi, aflai destul de multe despre cititorii care o traversaseră. Cei pragmatici şi ocupaţi o traversau repede, fără nicio ezitare. Cei cu înclinaţii filozofice ezitau odată ajunşi în centru, oprindu-se o clipă să privească în abis şi să-şi imagineze cum ar fi să treacă de margine şi să moară prăbuşiţi pe podeaua de beton de la subsol. De fiecare dată când un astfel de cititor se oprea pe pasarelă, noi ne ţineam respiraţia şi ne întrebam ce l-a făcut pe arhitect să proiecteze un loc aşa de abrupt într-o Bibliotecă Publică? Ce nebunie! O arhivă care adăposteşte mărturia temerilor de moarte şi dorinţele nemuritoare ale omenirii ar trebui să fie un loc stabil, liniştitor – armonios şi simetric, construit în aşa fel încât să-l facă până şi pe cel mai neliniştit cititor să se simtă în siguranţă. Dar arhitecţii şi urbaniştii, preocupaţi să-şi asigure propria nemurire, au alte idei. Ei văd în bibliotecă un proiect de lăsat moştenire, iar cărţile sunt simple elemente de recuzită, un amestec pestriţ de obiecte nepotrivite care strică liniile frumoase ale proiectului lor estetic.

Ei nu sunt prieteni ai cărţilor.

Cum a apărut această nebunie arhitecturală? Permite-ne să-ţi explicăm în timp ce Benny se uită peste marginea pasarelei, bucurându-se de emoţia de a fi la înălţime. Cărţile adoră o poveste bună, iar pe Benny nu-l deranjează. Nu se grăbeşte nicăieri. La urma urmei, este vacanţa de vară.

în 2005, consiliul bibliotecii a votat construirea unei noi filiale principale pentru Biblioteca Publică. S-a lansat un apel de propuneri şi un arhitect celebru a cucerit comisia cu un plan diabolic, considerat de toţi vizionar, o declaraţie postmodernistă care presupunea distrugerea vechii şi iubitei noastre biblioteci. Planul prevedea şi retragerea oficială – *radiere* este termenul – a cărţilor neîmprumutate şi, inutil să spunem, am fost îngrozite. Multe dintre noi îşi amintesc holocaustul literar al anilor 1990, când un sfert de milion de cărţi de la Biblioteca Publică din San Francisco au dispărut şi au ajuns să fie aruncate într-o groapă de gunoi. „O infracţiune motivată de ură îndreptată asupra trecutului”, aşa a denumit un critic această radiere catastrofală. Ne temeam că în curând urma să trăim ceva foarte neplăcut.

A început procesul îngrozitor prin care am fost sacrificate şi închise în cutii de carton, dar apoi, în 2008, chiar înainte de demolare, bursa s-a prăbuşit, consiliul s-a răzgândit şi a încetat acţiunea, iar noi, cărţile, am respirat uşurate. Poate ne-aţi auzit? Unii au spus că răsfoirea paginilor noastre suna precum aripile îngerilor îndreptate în zbor spre cer.

Mormăind, celebrul arhitect s-a întors la planşeta de proiectare şi a revenit cu un compromis rentabil, un plan care păstra clădirea clasică a vechii biblioteci şi îi adăuga o structură arhitecturală modernă, asemănătoare unei perechi de ghilimele enorme. Când construcţia a fost finalizată, biblioteca arăta aşa:

[44]BIBLIOTECA[55]

Ca elaborare semiotică, designul nu este subtil. Unii l-au

numit chiar demn de dispreţ. Totuşi, situaţia nu a rămas aşa. Noul ansamblu a fost numit Library Square, în ciuda structurii sale categoric ovale—. Pereţii eliptici de sine stătători se împletesc cu şiruri de arcade, într-un straniu omagiu teatral adus Colosseumului roman. Esplanada, cuprinsă în incintă, conţine un lanţ de magazine în franciză: o cafenea, o băcănie, un chioşc de ziare, un Papaya Joes şi o pizzerie Flying Pie. Scaunele metalice şi mesele din cafenea delimitează suprafaţa.

Aici, în Library Square, totul pare suprarealist. Cititorii şi clienţii se deplasează ca nişte somnambuli. Funcţionarii cu telefoanele mobile se plimbă în sus şi-n jos şi vorbesc singuri. Oamenii fără adăpost se adună la mese ca să se adăpostească de ploaie. Timpul încetineşte. Porumbeii ciugulesc şi uguie. Sunetul răsună printre arcade.

întors la etajul nouă, Benny s-a îndepărtat de marginea pasarelei abrupte şi a continuat să meargă înainte, ajungând în colţul ciudat pe care îl zărise din partea opusă. Două dintre cele trei separeuri din bibliotecă erau deja ocupate. La unul stătea un student străin din Orientul Mijlociu, aflat în schimb de experienţă; îşi ţinea mâinile între genunchi, aplecat peste cărţi, dar când Benny s-a uitat mai atent, a văzut că ochii băiatului sunt închişi, de parcă s-ar ruga sau ar dormi. La celălalt, o femeie mai în vârstă tasta foarte repede pe laptopul ei. Părea să aibă vreo cincizeci sau şaizeci de ani, probabil pe jumătate asiatică, la fel ca el, purta ochelari cu rame negre şi avea păr cărunt. Probabil i-a simţit prezenţa, deoarece şi-a ridicat capul, s-a uitat la el şi în tot acest timp degetele ei au continuat să tasteze fără întrerupere. Benny s-a aşezat repede la separeul alăturat.

Aceste separeuri din bibliotecă erau vechi, dinainte de renovare, dar scaunul era surprinzător de comod. Când s-a aşezat la biroul solid din lemn masiv, micul separeu a părut să ofteze de plăcere, iar pereţii din jur s-au îndreptat să-l găzduiască mai bine. Un raft îngust, gol, se întindea pe toată

lăţimea biroului, chiar la nivelul ochilor, şi se bucura de absenţa cărţilor de pe el. La început, Benny s-a mulţumit doar să stea acolo, privind raftul gol şi bucurându-se de linişte, dar după ce au trecut câţiva cititori cu braţele pline de teancuri de cărţi şi căutând în mod evident un loc în care să lucreze, Benny a început să se simtă incomod. Şi-a luat carneţelul de notiţe din ghiozdan şi l-a aşezat pe birou în faţa lui. Era mai bine. A scos un creion şi l- a aşezat lângă carneţel. Acum era şi mai bine, dar raftul gol părea nerăbdător. Şi-a atârnat ghiozdanul pe spătarul scaunului şi, după ce şi-a marcat teritoriul, a plecat în căutarea cărţilor pentru a-şi întări graniţele.

Şi asta a devenit rutina lui zilnică. Benny obişnuia să rătăcească printre rafturi, lăsând titlurile să-i atragă atenţia, şi cărţile îi cădeau în braţele larg deschise. Aşa descoperea pe parcurs cum cărţile gândesc sigure, cum l-au ales pe el la fel de mult pe cât le-a ales şi el. Când braţele îi erau pline de cărţi, Benny se întorcea la biroul lui şi aranja volumele pe raftul gol, unde cărţile se aliniau ca soldaţii, drepte şi mândre. La început, asta i-a fost suficient. Suficient cât să stea acolo, în siguranţă, la biroul lui asemenea unui bastion, dar după un timp, cărţile au început să şoptească între ele. Pentru ele nu era suficient să stea degeaba. Doar erau cărţi, nu piese LEGO. Dacă tot urmau să stea degeaba acolo, atunci de ce le mai luase de pe rafturi? Şi dacă Benny tot le deplasase, oare n-ar fi trebuit să aibă amabilitatea să le deschidă coperţile şi să citească nişte rânduri? Sau măcar să arunce o privire la câteva fotografii, de ce nu?

Era o aluzie puternică, aproape un imperativ, şi Benny a auzit-o şi s-a conformat. A ales o carte din recomandările zilei, a deschis-o şi a început să citească o pagină sau două – ei bine, nu chiar să citească. Nu la început şi nu sistematic, de la stânga la dreapta sau de sus în jos. Stilul lui de a citi nu semăna cu păşunatul ordonat al unei vaci, ci mai degrabă cu păscutul unui căprior primăvara, când frunzele sunt

fragede – păştea un fir de iarbă aici, altul colo. De mic copil, lui Benny îi plăcea să i se citească, dar apoi, când a mai crescut, a început să joace jocuri video şi nu a dobândit niciodată obiceiul de a citi cărţile singur, din scoarţă în scoarţă. Acum nu prea ştia cum să procedeze, aşa că a răsfoit cartea dezordonat, uneori începând de la sfârşit, alteori de la mijloc, fără să caute nimic în mod special, dar bucurându-se de senzaţia de a răsfoi paginile, ceea ce părea să le facă şi lor plăcere. Nu a durat mult şi cuvintele l-au atras cu semnificaţiile lor, aşa că Benny a descoperit că pentru a înţelege ce încercau să spună, trebuia să se întoarcă la începuturi – de propoziţii, paragrafe, capitole ale cărţii. Şi aşa a făcut. O carte trebuie să înceapă de undeva, a descoperit el. începând cu prima silabă de pe prima pagină, Benny şoptea cuvintele în timp ce le citea, pronunţându-le cu voce tare, pe măsură ce acestea se combinau formând propoziţii. Până când a simţit că ele îi făceau buzele să se mişte, împrumutându-i limba, în timp ce-şi croiau drum în lume.

Curând, a descoperit că atunci când citea în gând, toate celelalte voci din capul lui se calmau şi încetau, la fel cum şi copiii tăceau şi stăteau nemişcaţi la ora copiilor. A fost o descoperire minunată şi cu atât mai minunat era felul în care vocile aveau să rămână liniştite mult timp după aceea, chiar şi după ce punea cărţile la loc în căruciorul pentru cărţi la sfârşitul zilei şi ieşea pe poarta bibliotecii în stradă. în timp ce mergea pe trotuar şi aştepta în staţia de autobuz, simţea că e izolat de lume, se simţea ca într-un cocon pe care cărţile îl creaseră în jurul lui. Nici măcar ţipetele din vitrinele magazinelor şi din panourile publicitare nu-l mai deranjau. Când se urca în autobuz, îşi rezema capul de fereastră şi privea străzile plutind în lumina întunecată, înroşită de fumul incendiilor. Lumea părea silenţioasă, scufundată. Ca şi cum cuvintele de pe paginile cărţilor le-ar fi dat vocilor din capul lui ceva de gândit, de contemplat în tăcere, şi astfel a trecut

vara.

în august, cu o săptămână înainte de începerea şcolii, Benny stătea la biroul lui din bibliotecă, citind o carte despre cavalerii medievali, când o foaie de hârtie cam de dimensiunea unui răvaş a zburat din paginile cărţii şi a aterizat pe biroul din faţa lui. Bileţelul, având cuvintele ei care păreau tipărite la maşina de scris, era atât de familiar, încât inima i-a tresărit de bucurie. Şi-a deschis carneţelul de notiţe la pagina unde aliniase într-o coloană perfectă biletele lipite pe care le salvase din coşul de gunoi de la Pedipsy.

Pune-ţi pantoful pe masă. întreabă-l ce vrea de la tine, spunea primul bileţel.

Vino la bibliotecă, spunea ultimul.

Benny a desfăcut tubul de lipici şi a aliniat cu grijă în josul coloanei cel mai nou bileţel căzut din cartea cavalerilor. L-a dat cu lipici pe spate, l-a lipit, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului şi l-a citit cu oarecare satisfacţie.

Felicitări, spunea noul bileţel. Ai reuşit.

17

Benny reuşise, dar era prea târziu. Vara se terminase, urma să înceapă liceul şi, în curând, trebuia să părăsească biblioteca. Orice era nevoie să facă acolo, trebuia să mai aştepte.

în acelaşi timp, Annabelle îşi petrecuse vara baricadată în centrul de control, monitorizând singură ştirile. Urmărea răspândirea incendiilor de vegetaţie pentru un conglomerat internaţional de produse forestiere. Căuta ştiri despre legile anti-arme în reportajele locale referitoare la atacurile armate în masă pentru un grup care făcea lobby pentru Cel de-al Doilea Amendament. Monitoriza răspândirea virusului Zika şi campaniile prezidenţiale.

Annabelle citea despre incendiile la sol, sursele şi ratele

de ardere, microcefalie şi obiceiurile de împerechere ale ţânţarilor. Cunoştea cuvintele la modă, sursele de nemulţumire şi cifrele din sondajele tuturor candidaţilor.

Ochiul ei vigilent, de bibliotecară, priceput în alegerea cuvintelor-cheie, s-a familiarizat cu denumirea unor arme despre care nici nu ştia că există: Remington 870 Express calibru 12; pistol semiautomat Glock 22.40; Bushmaster XM15-E2Ss; puşti de ultimă generaţie calibrul 22 Savage MKII- F. Informaţiile de acest gen aveau o viaţă proprie şi, odată ce-i intrau în minte, Annabelle nu putea să nu le cunoască sau să le uite. Ştia multe despre ce se întâmplă în lume, chiar dacă devenea tot mai izolată.

în apartament plutea un aer închis. Fumul de la incendii se infiltra prin ferestre, iar când ieşea, era şi mai rău. îşi făcea griji din cauza astmului lui
Benny şi ea însăşi acuza aceleaşi simptome. Respiraţie şuierătoare. Tuse. Dificultăţi de respiraţie. Annabelle a mers la medic, care i-a prescris inhalaţii şi i-a spus că suferă de stres. Şi nu e de mirare! încă încerca să înveţe noua interfaţă de management a proiectului, să gestioneze protocoalele de la radio şi din televiziune, să-şi amintească toate cuvintele-cheie şi numerele noilor clienţi. Până acum nu avusese niciodată probleme cu memoria, dar simţea că şi-a atins limitele capacităţii de memorare.

Şi apoi, desigur, mai era neliniştea permanentă legată de Benny. Când a fost externat din spital, Annabelle a primit din partea medicilor o schemă de tratament în ambulatoriu. Conţinea toate programările la medic şi terapie, liste exhaustive de medicamente şi posibile efecte secundare, precum şi multe sugestii utile pentru ca Benny să exerseze reglarea emoţională, toleranţa la suferinţă şi capacitatea de a-şi rezolva problemele sociale.

Exista, de asemenea, o listă de comportamente la care trebuia să aibă grijă, inclusiv: izolare socială şi retragere emoţională; depresie şi letargie; agresivitate şi furie;

comportament amenințător; irascibilitate; insomnie; paranoia; lipsă de concentrare şi de expresii faciale; mişcări spastice faciale sau corporale; halucinaţii auditive şi vizuale; dialog cu entităţi invizibile; discurs ciudat sau incoerent; râs în timpul unei drame; plâns în timpul unei comedii; indiferenţă faţă de aspect şi igienă personală; confundarea viselor cu realitatea...

Doar privind lista, Annabelle începea să respire precipitat, dar a analizat fiecare element cu atenţie, încercând să potrivească limbajul abstract al simptomatologiei cu adevăratul comportament al fiului ei. Oare cuvintele lui furioase constituiau o criză de furie? Era un comportament amenințător să dea un şut într-un sac menajer plin cu arhivele mamei sale? Crezuse că Benny va fi impresionat de noua ei staţie de lucru şi de toate echipamentele informatice, dar când a văzut centrul de control, s-a retras şi apoi a folosit sacii menajeri pe care i-a scos din camera lui pentru a ridica un zid de apărare. I-a stivuit ca pe nişte saci de nisip care alcătuiesc un dig pentru a stăvili revărsarea apelor. Oare asta era paranoia?

Annabelle a fost plăcut surprinsă, dar prudentă, atunci când Benny a anunţat-o că plănuieşte să-şi petreacă vara la bibliotecă. Nu mulţi băieţi de paisprezece ani ar fi făcut asta şi i-a trecut prin minte că probabil mica ceremonie de absolvire a jucat un rol în luarea acestei decizii. Citise că ceremoniile de maturizare erau importante pentru dezvoltarea stimei de sine a tinerilor, motiv pentru care Annabelle depusese toate eforturile să pună la cale una. încerca să nu-şi facă speranţe prea mari, spunându-şi că Benny s-ar putea să-şi piardă interesul, dar în fiecare dimineaţă, cu precizia unui ceas elveţian, el îşi împacheta prânzul şi lua autobuzul către Library Square. Când Annabelle l-a întrebat ce face acolo toată ziua, el a ridicat din umeri şi i-a spus:

- Nimic.

Era un răspuns destul de firesc din partea unui adolescent. Annabelle a încercat să afle mai multe de la el.

- Ai citit?

-Da.

- Ce ai citit?
- Cărţi.
- Ai vorbit cu cineva sau ţi-ai făcut prieteni noi?

-Nu.

Dr. Melanie nu părea îngrijorată. Afirma că e bine că Benny îşi creează o rutină, dar pe măsură ce săptămânile treceau, Annabelle devenea tot mai îngrijorată. Aşa arăta izolarea socială? Din când în când, îi trimitea mesaje şi, de obicei, el îi răspundea, dar tot nu se liniştea. Se întâmpla altceva despre care el nu-i povestea? Library Square atrăgea o mulţime de paria. Oare consuma droguri? Noaptea, în pat, în timp ce analiza lista cu semne de îngrijorare, anxietatea lui Annabelle creştea, până când într-o zi, nemaiputând să se concentreze să monitorizeze mass-media, şi-a luat mai devreme pauza de prânz şi a mers cu autobuzul în Library Square.

Zona se schimbase destul de mult de când o vizitase ultima dată. Annabelle monitorizase lunga bătălie civică pentru renovări, iar când se deschisese pentru prima dată noua aripă, îl dusese pe Benny acolo să mănânce pizza. Acum, era surprinsă cât de fără gust devenise. Esplanada era plină de oameni fără adăpost care dormeau la mesele din cafenea lângă grămada lor de cărucioare pentru cumpărături sau căutau prin gunoi după cutii goale şi coji de pâine. Porumbeii se plimbau pe iarbă, luptându-se cu vrăbiile, ca să ciugulească ambalajele de brioşe şi firimiturile de croasante. Mirosurile de alcool, marijuana şi urină se amestecau pe sub arcade.

înăuntru, ce mai rămăsese din clădirea vechii biblioteci era aşa cum îşi amintea. încet, şi-a făcut drum la etaj, încercând să treacă neobservată. Avea o poveste pregătită

pentru cazul în care Benny o zărea, că trebuia să facă cercetări pentru muncă, o minciună sfruntată. Monitorizarea media nu necesita cercetări care să implice cărţi adevărate, dar Benny nu ştia asta. Annabelle a căutat printre rafturi, uitându-se în colţurile în care cititorii citeau sau moţăiau, până a ajuns sus, unde în partea îndepărtată a unei pasarele rupte, a zărit un colţ ciudat. Cu grijă, a păşit pe pasarela îngustă şi s- a oprit, nesigură că o va susţine, apoi a mai făcut un pas. Când a ajuns la mijloc, s-a oprit din nou şi, ţinându-se strâns de marginea pasarelei, a privit în jos. Era o cădere în gol, dar ce i-a făcut inima să-i bată nebuneşte şi să i se înmoaie genunchii nu era altitudinea, ci mai degrabă o anumită calitate a aerului – sau era un miros? Da, mirosul ameţitor de hârtie mucegăită, ulei şi clei de legătorie, care se ridica prin puţul de ventilaţie expus în vechiul atelier de legătorie de la subsol. Annabelle a închis ochii şi a inspirat cu plăcere.

Şi-a amintit vechiul atelier de legătorie de când era stagiară. Era o încăpere ca o grotă, cu un vechi tăietor industrial de masă de origine italiană şi maşini de cusut Singer negre, ale căror mosoare şi bobine o fascinau în mod straniu. Căuta de obicei printre rafturi cărţi deteriorate, astfel încât să le poată aduce jos şi să privească legătorii la lucru, întărindu-le cotoarele şi îmbrăcându-le în coperţi rezistente. Erau doi legători, unul bătrân şi unul tânăr, care obişnuiau să flirteze cu ea şi s-o tachineze. Bătrânul o numea Florence Nightingale a Bibliotecii Publice, ceea ce o făcea mândră, iar noi, cărţile, o iubeam pentru că ne salva viaţa. Bătrânul legător urma să se pensioneze, dar Annabelle se întrebase mereu cu ce se ocupa tânărul legător. Era o adevărată problemă, deoarece, ca parte a noii extinderi, consiliul votase pentru închiderea vechiului atelier de legătorie şi pentru transformarea încăperii în Centru de Tehnologie a Informaţiei Digitale şi Spaţiu de Resurse Electronice, sau CTIDSRE, aşa cum ajunsese să fie numit de

adepţi şi de critici deopotrivă.

Annabelle monitorizase disputa cu privire la centru prezentată în toate ziarele locale, în timp ce bibliotecarii şi cititorii ripostau. Era ultimul atelier de legătorie din America de Nord, susţineau ei, un loc de importanţă istorică şi culturală pe cale de dispariţie, care ar trebui păstrat. Au scris scrisori de protest, iar Sindicatul Bibliotecarilor a ameninţat că va face grevă în numele legătorilor care aveau să fie în curând disponibilizaţi, dar consiliul a rămas neclintit. Vremurile se schimbau. Atelierul de legătorie nu mai era necesar. Revistele apăreau online. Arhivele digitale făceau ca publicaţiile tipărite să fie inutile. Cărţile vechi al căror tiraj scăzuse erau mai bine distruse oficial decât refăcute. Pe scurt, atelierul de legătorie era învechit, un anacronism, un artefact sentimental dintr-o epocă apusă. în cele din urmă, spre dezamăgirea lui Annabelle, consiliul a învins: deşi centrul încă aştepta aprobarea, ultimul atelier de legătorie a fost închis.

Acum, stând pe pasarela abruptă situată la etajul nouă, inhalând toate mirosurile vechi, Annabelle era destul de ameţită şi tulburată. Oare era de vină lipiciul? S-a întrebat ce se întâmplase cu tăietoarele de masă şi cu vechile maşini de cusut Singer. Fuseseră vândute sau casate, cel mai probabil. Un val de tristeţe s-a ridicat din subsol. Annabelle s-a uitat în jos către puţul de ventilaţie şi l-a văzut întunecându-se şi umplându-se de stele, în timp ce i s-au înmuiat genunchii. Strângând marginea pasarelei, ea a închis ochii, apoi a simţit o mână pe cot.

- Vă simţiţi bine?

Annabelle a deschis ochii. O femeie stătea lângă ea, privind-o prin ochelarii cu rame negre, masive. Era de vârstă mijlocie, a observat Annabelle. Avea aspect asiatic. Annabelle s-a ridicat şi a dat din cap.

- Sunt bine. Mulţumesc. O clipă, am simţit că leşin.

Femeia a continuat s-o inspecteze. Cum nu spunea nimic,

Annabelle a râs nervos.

- Cred că trebuie să fie din cauza înălţimii. Mi-e puţin frică.
- Desigur. Mulţi oameni se tem de înălţimi. Mulţi oameni s-au săturat şi de viaţă.
- Da, a confirmat Annabelle, apoi, dându-şi seama ce insinuează femeia, a adăugat repede: O, nu! Nu este...
- Bine.

S-a uitat peste marginea pasarelei direct în subsol şi a clătinat din cap.

- Chiar mă întreb ce l-ar face pe un arhitect să proiecteze un loc aşa de abrupt într-o Bibliotecă Publică.
- Designul a fost foarte controversat. Dar probabil ştiţi asta. Sunteţi bibliotecară? a întrebat Annabelle.
- Nu. Doar o cititoare. Eram la unul dintre separeurile de acolo şi v-am văzut. Acum vă simţiţi mai bine?

A făcut semn spre grupul de separeuri amplasate pe partea îndepărtată a pasarelei şi de unde stătea acum, Annabelle a văzut un ghiozdan familiar atârnat pe spătarul unui scaun şi un băiat adormit cu capul pe birou. Faţa îi era ascunsă în spatele unui teanc de cărţi, dar ştia că e Benny. A răsuflat uşurată.

- Acum sunt bine.

Şi apoi nu s-a putut abţine să nu adauge, cu oarecare mândrie:

- Acela este fiul meu.

Femeia a dat din cap.

- Vine aici în fiecare zi. Pare un băiat drăguţ. Liniştit.
- Este.
- îi plac cărţile.
- Moşteneşte asta de la mine.
- Bine.

S-a întors să traverseze pasarela şi apoi a aşteptat. Când Annabelle a rămas pe loc, femeia a întrebat-o:

- Nu aveţi de gând să-l salutaţi?

Annabelle a clătinat din cap.

- Nu vreau să-l trezesc.

A făcut o pauză. Femeia a analizat-o din nou prin ochelarii cu rame negre, de parcă s-ar fi aşteptat să spună altceva, aşa că Annabelle a continuat:

- Vă rog să nu-i spuneţi c-am fost aici. Nu-i place când vreau să văd ce face.

Femeia încă stătea în expectativă, aşa că Annabelle a adăugat:

- Băieţii. Ştiţi cum sunt.

Femeia a dat din cap.

- Adolescenţii.
- Da, exact! Va începe liceul în septembrie.
- Bine. Multă baftă!

Annabelle nu voia ca femeia să plece. A făcut un pas mai aproape şi i-a şoptit:

- Sinceră să fiu, sunt puţin îngrijorată pentru el. Este un liceu nou-nouţ şi Benny a avut câteva probleme emoţionale.

Atunci, Annabelle a fost surprinsă. De ce i se confesa unei străine? A oftat prelung înainte să continue.

- E o poveste lungă.

Femeia a dat din nou din cap.

- Voi fi cu ochii pe el, a promis ea, ceea ce a făcut-o pe Annabelle să se simtă mai bine.

1

Liceul era nou, dar, aşa cum Benny a descoperit curând, nu era destul de nou. Până când a sunat clopoţelul la sfârşitul primei zile, vechii săi colegi ajunseseră să înţeleagă că povestea lui merita spusă. Era o poveste care făcea toţi banii şi, cum evaluarea banilor depinde de cursul de schimb, trebuia spusă mai departe, ceea ce au şi făcut. Au tot povestit şi repovestit povestea lui Benny, împingându-l pas cu pas mai jos pe treptele noii ierarhii sociale şi asigurându-şi locul în top, până când, la ora prânzului, toţi colegii din noua lui sală de clasă ştiau cum îşi înfipsese în picior o foarfecă şi fusese trimis la secţia de psihiatrie. Spre norocul lui, Benny nu a negat şi nici nu a încercat să ascundă adevărul.

La prânz, a fost chemat în biroul directoarei să îi întâlnească pe asistentă şi pe consilierul de orientare în legătură cu medicamentele lui, iar Annabelle a venit şi ea, îmbrăcată într-o tunică şi pantaloni lejeri asortaţi cu o poşetă supradimensionată. Sosise devreme şi unii liceeni o văzuseră stând în sala de aşteptare. A urmat un val de SMS-uri viclene şi discuţii secrete pe măsură ce zvonurile despre ea şi Kenji se răspândeau, iar până la sfârşitul primei săptămâni, toată lumea a înţeles, chiar şi cei mai neştiutori, că Benny şi familia lui urmau să fie un Celălalt marginalizat, iar normalitatea colectivă putea fi definită pe baza ciudăţeniei familiei Oh. Toţi cotcodăceau ca nişte găini când treceau pe lângă el, îşi scoteau telefoanele ca să-l jignească, astfel încât, când Benny traversa holul liceului, aproape că vedeai în urma lui norul tăcut de mesaje trimise: *Nebun, Dus cu pluta, Ţicnit, Piticanie, Orezar, Retardat, Ciudat.* Sună cunoscut? Probabil ai văzut cum apare acest tip de cruzime şi chiar ai alimentat-o, probabil ai fost doar un complice discret şi ai urmărit cum se răspândeşte intoleranţa sau probabil şi tu ai fost victimă. Ştii cum e...

BENNY

Haide. Putem să trecem peste, te rog? Desigur, cititorii ştiu şi este jenant să te aud vorbind despre asta. Jenant pentru mine, căci ştiu că încerci să faci să pară că *bietul nebun Benny Oh, colegii lui răi şi bătăuşi s-au luat de el din cauza situaţiei de căcat din familie* şi asta e foarte nobil şi specific cărţilor, dar adevărul este că nu a fost aşa. Sau aşa *a fost,* dar nu *doar* atât, pentru că şi eu am făcut o alegere.

în prima zi de liceu, am hotărât să nu ascund cine sunt sau ce s-a întâmplat cu tatăl meu şi când unii colegi m-au întrebat dacă este adevărat că tatăl meu e un drogat, le-am spus: *Nu, era clarinetist de Jazz.* Şi când au întrebat despre voci, le-am făcut să pară supermişto, am acceptat internarea în secţia de psihiatrie şi nu am încercat s-o ascund. De fapt, m-am descurcat bine în prima dimineaţă, până când m-au chemat în biroul directoarei şi apoi a apărut mama. Când am văzut-o stând în sala de aşteptare cu picioarele înfipte în tenişii ăia vechi şi murdari, purtând colanţi şi o cămaşă supradimensionată cu o pată pe piept, pe care probabil nici măcar nu o observase din cauza sânilor, m-am cam enervat. Toată lumea se uita la ea – doamna directoare Slater, asistenta şi consilierul de orientare, toţi ceilalţi colegi de pe holul liceului – şi pentru prima dată am văzut-o prin ochii lor şi am vrut să-i omor pentru felul în care se holbau la ea. Jur c-am vrut să le sparg feţele. E mama mea, ce Dumnezeu. N-ar fi trebuit să se holbeze aşa. Ar fi trebuit s-o trateze cu mai mult respect.

Aşa că nu, nu mă face să mă simt mai bine să te aud îndreptând povestea şi transformându-mă în victimă, bietul băiat nebun. Ştiu pe bune ce se întâmpla. Ştiu ce simţeam în acel moment pentru Annabelle. De ce nu le spui asta? Adevărul este că mi-era ruşine de ea. O uram. Voiam să dispară – la naiba, o spun de-a dreptul –, voiam să moară. *De ce a trebuit să moară tatăl meu?* La asta mă gândeam. Măcar tatăl meu era mişto, era muzician şi aveam pasiuni comune, cum ar fi jazzul şi spaţiul cosmic, şi obişnuiam să facem lucruri împreună, cum ar fi să luăm micul-dejun şi să ne uităm pe YouTube la vechi emisiuni TV despre călătoriile interplanetare. Când mă lua de la şcoală, eram mândru de el. L-am iubit pe tata. L-am iubit la nebunie şi a murit. Şi iat-o pe mama mea în sala de aşteptare a directoarei, unde o vedea toată lumea, arătând ca o ratată, iar vocea din capul meu îmi spunea mereu: *De ce n-ai murit tu?* Şi nu era doar o voce întâmplătoare care

spunea asta. Era vocea *mea.* Eram *eu.*

Mă înţelegi? Nimeni nu vrea să citească despre un băiat care are asemenea gânduri nasoale despre mama lui, iar eu nu vreau să mă gândesc la tatăl meu chiar acum, aşa că putem, te rog, s-o lăsăm baltă şi să trecem la altceva? Să ne întoarcem la bibliotecă. Povesteşte-le despre Aleph. Este mult mai interesant.

CARTEA

Bine, dar să ştii, Benny, oamenii vor să citească poveşti cu băieţi care au gânduri nasoale despre mamele lor. S-au scris multe cărţi importante pe această temă şi mulţi cititori le-au citit. Dar dacă nu-ţi place, să trecem mai departe.

19

Până la sfârşitul primei săptămâni, Benny a ajuns la concluzia că liceul e dăunător pentru sănătatea lui mintală. Trebuia să renunţe să-l mai frecventeze, dar problema era cu ce să-l înlocuiască. Elevii care chiuleau stăteau de obicei la malluri în centrul oraşului sau acasă, dacă părinţii lor mergeau la muncă, dar Annabelle lucra de acasă, iar să meargă la mall era exclus. Pentru Benny, mallurile erau un chin – camere cu ecou, pline de strigătele şi plânsetele produselor necumpărate, mult prea disonante şi supărătoare.

în schimb, a hotărât că se va întoarce la bibliotecă, unde urma s-o aştepte pe Alice sau pe Atena să apară şi să-i explice de ce e acolo. în timp ce aştepta, putea studia singur tot ce trebuiau să-l înveţe cărţile. Părea soluţia ideală – erau o mulţime de cărţi şi, bineînţeles, eram încântate –, dar Benny ştia că trebuie să fie atent. Nu auzise niciodată de vreun chiulangiu ascuns în bibliotecă, dar asta nu însemna că nu poate fi prins. în consecinţă, Benny a făcut un plan din două părţi.

Prima parte a planului presupunea accesarea contului de e-mail al mamei sale. A aşteptat până când Annabelle a adormit, apoi i-a deschis computerul. Nu-i ştia parola de administrator, aşa că a încercat *CheeriOhs,* apoi *CheeryOhs,* şi a nimerit-o din a doua încercare. Pagina de pornire în browser era deja deschisă în căsuţa de e-mail, AnnabelleOh@gmail.com. Căutând prin inboxul ei, Benny a găsit o discuţie din biroul directoarei, pe care a trimis-o mai departe către contul fals creat mai devreme: AnnabelleO@gmail.com. Era riscant, dar s-a gândit că administratorii şcolii nu vor observa /z-ul lipsă. în cele din urmă, a pus un filtru care urma să trimită orice e-mail nou de la adresa IP a şcolii către contul fals şi să-l şteargă din inboxul mamei lui.

întors în camera lui, pe propriul computer, Benny s-a conectat la contul fals, unde a găsit discuţia salvată în draft. A copiat adresele într-un mesaj nou şi apoi a lipit în draft mesajul pe care îl scrisese:

> Stimată doamnă directoare Slater,
>
> Vă rog să-l învoiţi pe fiul meu, Benjamin, care din păcate are mai multe probleme de sănătate mintală, iar medicul său i-a recomandat să se interneze din nou la secţia de psihiatrie pediatrică de la spitalul de copii, aşa că va lipsi de la ore până revin cu noi informaţii.
>
> Cu stimă,
>
> Annabelle Oh

Benny a recitit mesajul, a ezitat o clipă şi apoi a adăugat cuvântul *grave* înaintea *problemelor de sănătate mintală.* Mai bine. S-a întrebat, în treacăt, dacă n-ar fi mai uşor să-şi însceneze moartea, dar apoi şi-a amintit înmormântarea tatălui său, toate mesajele de condoleanţe, buchetele de flori primite şi cadavrul. Oamenii trebuiau să vadă un cadavru, spusese antreprenorul de pompe funebre. Fără cadavru, era prea riscant, aşa că a folosit povestea cu balamucul, absolut

credibilă. A apăsat tasta Trimite, s-a deconectat şi a mers la culcare.

Partea a doua a planului se referea la a rămâne nevăzut în bibliotecă. De- a lungul verii, se familiarizase cu cititorii şi angajaţii bibliotecii şi învăţase cum fluctuau vizitele în programul zilei. Dimineaţa devreme le aparţinea vârstnicilor: bătrânii îmbrăcaţi în sacouri uzate, plutind pe deasupra paginilor ziarelor ca nişte stârci bătrâni, răbdători; doamnele cu păr cărunt care purtau trening şi parasolare, cocoţate ca porumbeii pe marginea scaunelor. Benny le-a urmărit cum citesc: încet, dând tacticos fiecare pagină şi răsfoind cartea cu grijă. Când returnau o carte pe care o împrumutaseră, foloseau ambele mâini pentru a o strecura uşor în fanta de retur, ca şi cum cartea era un cadou drag de la o persoană iubită.

După vârstnici veneau boschetarii, cei fără adăpost şi alţi cititori nonconformişti, care se împrăştiau peste tot când adăposturile se închideau dimineaţa, pândind locuinţe temporare în fotoliile din colţuri mai îndepărtate, unde mormăiau sau dormeau. Apoi soseau bonele şi mamele, aducând copii mici în cărucioare pliante pe scările rulante de la colţul multicultural. Ele erau urmate dimineaţa târziu de mileniali, care pluteau în derivă cu ceaiurile lor cu lapte şi cablurile de alimentare ale laptopurilor în căutarea prizelor la care să se conecteze. Şi aşa era până când, pe la jumătatea după-amiezii, totul se calma şi cititorii stăteau aplecaţi asupra cărţilor şi laptopurilor lor, citind, răspunzând la e-mailuri sau aţipind, în timp ce razele soarelui băteau în ferestrele mari orientate spre vest.

Acum, Benny punea în practică informaţiile pe care le adunase în timpul verii. Cel mai dificil era să intri în bibliotecă, să treci de securitate şi biroul de informaţii, unde era întotdeauna cineva de veghe. Bibliotecarii erau instruiţi să fie atenţi. Aveau ochi buni. Erau curioşi. Puneau întrebări. Şmecheria, s-a gândit Benny, era să-şi sincronizeze sosirea

cu cea a boschetarilor şi a celor fără adăpost şi să se strecoare în spatele lor. Odată ajuns înăuntru, avea să fie în siguranţă. Biblioteca era imensă.

în dimineaţa în care a chiulit pentru prima dată, Benny a făcut pregătiri atente. A împachetat câteva provizii – un sendviş, o gustare şi o sticlă pe care o putea umple la sistemul de alimentare cu apă – şi şi-a încărcat telefonul mobil ca să verifice contul fals de e-mail în timpul zilei. I-a permis mamei lui să-l îmbrăţişeze, a plecat devreme de acasă şi a luat autobuzul spre centrul oraşului. A coborât odată cu vagabonzii şi cu nebunii, i-a urmărit încet din staţia de autobuz şi şi-a potrivit pasul după mersul lor târşâit. în sfârşit se întâmplă, s-a gândit el. Devin unul dintre ei. Când s-au apropiat de intrarea principală a bibliotecii, Benny şi-a tras pe cap gluga hanoracului, şi- a coborât umerii şi şi-a ascuns mâinile adânc în buzunare.

- Chiuleşti, nu-i aşa?

Vocea asta părea să vină din spatele lui, asemenea multor alte voci. Vorbea în engleză, dar cu accent. Nu chinezesc. Inima îi bătea puternic. *Nu-i adevărat,* şi-a reamintit Benny, apoi a respirat adânc, aşa cum îl învăţase psihoterapeutul, şi a început să numere. *Inspiră – doi, trei, patru...*

- Hei, tinere elev! Cu tine vorbesc!

Ignorând vocea, Benny a expirat – *cinci, şase, şapte* – şi a simţit ceva tare şi ascuţit lovindu-i partea din spate a gambei. S-a răsucit. Era suportul metalic pentru picioare al unui scaun cu rotile electric folosit de bătrânul nervos cu servieta jerpelită din piele neagră şi pancarta de carton pe care scria **Fapte bune pentru oricine.** încerca mereu să-i vorbească. Benny nu-l văzuse în autobuz dimineaţă. Capul bătrânului s-a clătinat într-o parte în timp ce-şi conducea scaunul mai departe, de data asta lovindu-l pe Benny în fluierul piciorului.

-Au!

Benny a făcut un pas înapoi şi s-a aplecat să-şi maseze

piciorul.

- Doare.
- Scuze. Frâne proaste.

Bătrânul vagabond se juca cu scaunul, apoi s-a aplecat în faţă şi a întins o mână scofâlcită. Avea faţa roşie, cu o expresie sarcastică, pielea încreţită şi ochii albaştri apoşi. L-a înşfăcat pe Benny de braţ, trăgându-l atât de aproape, încât frunţile aproape li s-au atins.

- Am un plan, a şoptit el răguşit. Trebuie să stai retras. Eu voi intra primul şi voi crea o diversiune la biroul de retururi. Odată ce i-am distras îndeajuns pe agenţii de pază, trebuie să treci repede pe lângă ei.

Bătrânul a zâmbit. îi lipsea un dinte din faţă şi golul lăsat între dinţi strălucea în nuanţe de roşu aprins.

- Este un plan bun, nu? Apoi ne vom întâlni la parapsihologic, la etajul patru, la ora nouă.

Bătrânul vagabond şi-a acţionat scaunul cu rotile. Ansamblul masiv de pungi de plastic pline cu cutii goale şi sticle părea să fi crescut de când Benny îl văzuse ultima oară şi acum plutea în jurul bătrânului ca un nor de furtună. Un stâlp înalt cu un steag portocaliu de siguranţă s-a ridicat ca un steag de golf sau ca o lance.

Benny a aruncat o privire în jur. Se străduia să treacă nevăzut şi ăsta era un dezastru, dar dacă accepta planul bătrânului, poate scăpa de el. A încuviinţat din cap.

- Excelent!

Vagabondul a gesticulat cu pumnul în aer.

- *Trăieşte clipa!* a şuierat el, trimiţând în zbor un strop de salivă, apoi, învârtind roţile scaunului cu rotile, s-a îndepărtat.

Scaunul cu rotile a trecut prin mulţime şi a urcat pe rampa de acces, pungile de cumpărături tresăltau, steagul flutura ancorat la capătul stâlpului. Benny a privit, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă şi să plece, dar nu a putut să se gândească la niciun alt loc în care să

meargă şi, din moment ce nu putea să stea acolo pierzând vremea, l-a urmat pe bătrân mergând încet. A stat la rând în spatele unei doamne cu un cărucior plin de cărţi.

Când a ajuns la intrare, a zărit scaunul cu rotile care rămăsese gol lângă biroul de retururi. Bibliotecarul ieşise din spatele biroului, ridica cutii şi sticle împrăştiate peste tot pe podea şi le strângea la loc în pungi de plastic. Vagabondul era proptit într-un genunchi pe piciorul teafar, agăţat de marginea biroului. îşi scosese celălalt picior, cel cu proteză, şi-l folosea drept baston, sprijinindu-se pe el pentru a privi în fanta pentru returul cărţilor.

- Slavoj, ştii că fanta este doar pentru cărţi, a spus bibliotecarul politicos. Nu pentru sticle, da?

Şi în timp ce Benny aştepta să treacă prin controlul de securitate, l-a auzit pe vagabond, al cărui numele ştia acum că e Slavoj, spunând:

- Da, da, sigur, dragul meu Ronald, dar am devenit oarecum interesat de această noţiune de fantă. Nu putem nega că o fantă este *un lucru*, totuşi este *un lucru* definit în întregime prin *lipsă,* printr-o *absenţă* a formei, prin spaţiu *negativ,* prin propriul *neant.* Ştim ce *nu este,* dar cum putem şti într-adevăr ce *este*? Cum putem face diferenţa între *o fantă* şi, să zicem, *o despicâturâ*? Este o despicătură mai subţire decât o fantă şi, prin urmare, îi lipseşte mai puţin? Dacă îi lipseşte mai puţin, înseamnă că are mai mult? Şi dacă da, de unde putem şti dacă această fantă sau despicătură conţine cărţi, şi nu sticle?

Benny îşi ţinea în continuare gluga pe cap şi capul în jos. Când a trecut de controlul de securitate, a aruncat o privire la biroul de retururi. Vagabondul Slavoj stătea cu spatele spre el. în mod normal, n-ar fi avut cum să-l vadă pe Benny în spatele lui, dar exact când băieţelul a trecut pe lângă el, bătrânul şi-a ridicat proteza deasupra capului, parcă în semn de salut. De parcă ar fi ştiut că băiatul îl priveşte.

Benny s-a ţinut de balustradă, ceea ce era destul de simplu.

Existau mai multe scări şi ieşiri de incendiu în bibliotecă, atât în aripa nouă, cât şi în cea veche. A evitat lifturile şi rampele – ambele accesibile persoanelor cu dizabilităţi – şi scările rulante prea expuse. Nu ştia unde anume la etajul patru se află parapsihologia, dar şi-a dat seama că dacă se duce direct la etajul nouă, bătrânul vagabond nu are cum să-l găsească. Din cauza unei ciudăţenii arhitecturale în legătura dintre vechea clădire istorică şi noua aripă postmodernă, colţul lui ciudat de la etajul nouă era inaccesibil.
Pasarela abruptă nu putea susţine un scaun cu rotile, aşa că Benny ştia că este în siguranţă.

Era încă devreme. Două dintre separeurile din bibliotecă erau deja ocupate, dar al lui era încă gol. S-a aşezat şi a despachetat cu grijă, întinzându-şi caietul şi creioanele pe birou şi apoi a plecat în căutarea cărţilor, limitându-se la rafturile din apropiere. La etajul nouă era istoria şi Benny avea noroc, căci descoperea că-i place să citească istorie. îi plăcea trecutul. îi plăcea şi viitorul. Problema era prezentul. S-a întors cu un teanc de cărţi despre Imperiul Austro-Ungar, inclusiv una numită *Scuturi şi arme medievale,* dar tocmai când era gata să înceapă să citească, şi-a auzit telefonul sunând.

Avertisment! i-a spus o voce din cap. Era o voce nouă, subţire, robotică şi nu părea să aibă legătură cu nimic, dar cel puţin vorbea engleză şi părea că încearcă să-l ajute. Benny şi-a scos telefonul şi a verificat contul fals de e- mail. în inbox era un mesaj de la biroul directoarei Slater.

Stimată doamnă Oh, începea e-mailul.

Benny a dat click pe el şi l-a citit repede.

> Ne pare rău să aflăm că fiul dumneavoastră, Benjamin Oh, va lipsi de la ore din motive medicale. Dacă absenţa elevului va depăşi trei zile, legea impune ca părintele să prezinte un aviz medical care să confirme necesitatea absenţei, inclusiv a diagnosticului, şi data probabilă a revenirii elevului la şcoală. Toţi cei de la Soundview High se roagă pentru însănătoşirea rapidă a

fiului dumneavoastră.

Pericol! Pericol! Era din nou vocea robotică, declanşând sistemul intern de alarmă, care a crescut de la galben (nivel ridicat) la roşu (nivel critic). Benny şi-a închis telefonul şi s-a uitat la cartea voluminoasă de pe biroul lui, deschisă la imaginea lucioasă a unui scut din secolul al XV-lea. Ce trebuia să facă? Privirea lui parcurgea numele ciudate ale diferitelor părţi ale costumului: *cască, vizieră, grumâjer, umerari, pieptar, platoşă, pulpar, cotiere, brasarde, mânuşi, armuri de coapse, jambiere, saboţi de fier.* Buzele i se mişcau pronunţând cuvinte total necunoscute.

Avertisment! Avertisment! Pericol! Pericol! Una era să falsifice un e-mail din partea mamei lui. Dar cum putea să obţină o adeverinţă medicală? *Gândeşte-te!* Benny şi-a deschis din nou telefonul şi a căutat pe Google *adeverinţă medicală motivare absenţă şcolară.* A apărut o listă lungă de rezultate, iar el a răsuflat uşurat, în timp ce nivelul alarmei scădea din nou la galben. Bun. Avea nevoie de un computer şi de o imprimantă. Şi, probabil, de un scaner. La bibliotecă existau două zone care aveau calculatoare publice. Cea mai mare dintre ele se afla la etajul unu, lângă intrarea principală, dar era expusă şi intens circulată. A doua se afla la etajul patru.

Benny n-avea încotro. Dacă nu răspundea la e-mail, directoarea avea s-o sune pe mama lui. Trebuia să intervină acum. Şi-a lăsat cărţile, sendvişul şi sticla cu apă minerală pe birou.

- Mă întorc. Nu lăsaţi pe nimeni să-mi ia locul.

Apoi a traversat din nou pasarela, făcând o scurtă pauză pentru a privi în jos înainte de a se îndrepta spre scări.

20

Telefonul lui Annabelle suna. Auzea tonul de apel, „By the Seaside”, semăna cu o coloană sonoră veselă cântată la o

orgă Hammond, simbolizând vacanţa la care visase dintotdeauna, pe plajă, într-o familie din anii ’50, cu vată de zahăr roz şi băuturi albastre cu gheaţă, carusele, maşinuţe şi ursuleţi mari de pluş pe care tatăl tău îi câştiga pentru tine aruncând un inel în jurul gâtului unei sticle. Annabelle nu avusese niciodată parte de o asemenea vacanţă. Călătoria la Disneyland cu Kenji şi Benny semăna cu această vacanţă în familie şi ea sperase la o alta asemănătoare, dar acum era prea târziu, iar telefonul ei cânta „By the Seaside” la nesfârşit, în bătaie de joc.

Benny trimitea întotdeauna mesaje, aşa că nu era el. Oare era de la liceu? Şi unde era porcăria de telefon? Telefonul s-a oprit. Oricine era, ar fi putut lăsa un mesaj. Cel puţin ştia că nu e şeful ei. Charlie folosea EIM-ul— intern al agenţiei când trebuia să dea de ea, ceea ce o scotea din minţi. Ura felul în care apărea în colţul ecranului ei. I se părea că e mereu acolo, pândind chiar în spatele stratului subţire de cristale lichide.

Era aproape ora unu, ora prânzului. Se duseseră vremurile când Annabelle putea să iasă în pauza de prânz, să facă o plimbare cu autobuzul să-l ia pe Benny de la şcoală şi să se oprească la Michaels pe drum. Pe de-o parte, Benny nu o lăsa. Liceenii nu aveau nevoie de mame să-i ia şi să-i ducă acasă cu autobuzul. Liceenii nu aveau nevoie de mamele lor, punct. Şi, pe de altă parte, Annabelle era încă în perioada de probă şi, pe lângă toate fluxurile de ştiri, Charlie îi spusese că trebuia neapărat să monitorizeze şi reţelele de socializare. Nu mai avea timp de artizanat.

Annabelle s-a ridicat de la biroul centrului de control şi şi-a auzit genunchiul trosnind, iar durerea a crescut în intensitate, izbucnind din şold. Sedentarismul îi dăuna sănătăţii. Trebuia să stea în picioare, să se întindă şi să meargă la fiecare douăzeci de minute, dar uita mereu şi-şi făcea griji pentru bolile de inimă. Era, de asemenea, îngrijorată din cauza hipertensiunii arteriale, a cancerului de

sân, a colesterolului crescut, a diabetului şi a trombozei venoase profunde. îşi făcea griji pentru moartea prematură. S-a ridicat, iar telefonul i-a căzut pe podea. Stătuse pe el. Tipic. L-a ridicat şi s-a uitat să vadă cine a sunat, dar era un număr necunoscut. Probabil un agent de telemarketing. Mesageria vocală era în chineză.

în bucătărie, a găsit o pungă începută cu chipsuri de porumb şi un borcan de sos salsa pe jumătate gol. Le-a dus în dormitorul ei şi s-a întins pe pat ca să-şi îndrepte spatele. Patul era vechi şi salteaua se lăsase. Annabelle citise online că salteaua trebuia înlocuită la fiecare opt-zece ani, sau după treizeci de mii de ore de somn, dar asta era salteaua pe care ea şi Kenji dormiseră, pe care făcuseră dragoste şi-l concepuseră pe Benny, iar Annabelle nu suporta gândul s-o arunce la tomberon, în ploaie.

S-a uitat la ceasul de pe noptieră. Trebuie să fie ora prânzului şi la liceu. S-a întrebat ce mai face Benny. Se distrase grozav cumpărându-i toate rechizitele pentru liceu. Şi-a scos telefonul şi a tastat: *Cum e prânzul?* A aşteptat, dar Benny nu a răspuns. *Cum e noul pachet?* Probabil prânzul se terminase. *Sper că ai o zi bună!* Tot niciun răspuns. *Te iubesc!* Exasperată, Annabelle şi-a ridicat privirea spre tavan.

Chipsurile şi sosul salsa nu o satisfăceau. Avea nevoie de o salată. O salată mare şi gustoasă cu roşii, morcovi, avocado şi alte legume sănătoase. Putea să ia autobuzul până la Whole Foods Market şi să-şi cumpere o salată de la standul cu legume, dar asta însemna să sacrifice o oră întreagă de muncă, iar Charlie şi-ar fi dat seama. în plus, Whole Foods era ridicol de scump, iar oamenii care mergeau la cumpărături acolo o făceau întotdeauna să se simtă prost. De parcă nu ar fi fost sănătoasă. Nu, recunoaşte, Annabelle, *grasă.* Te fac să te simţi grasă. Bine, şi-a spus ea, ridicându-se de pe pat şi golind punga cu chipsuri, scuturând-o bine ca să ciugulească ultimele firimituri. în fine. A coborât înapoi la

parter. Nu avea nevoie de salată de la Whole Foods. Putea foarte bine să-şi cumpere o salată bună de la supermarketurile ieftine, nesănătoase, cu reducere şi să şi-o pregătească singură. Putea trece pe acolo astăzi, după muncă. Avea nevoie şi de un uscător de salată. Parcă avea unul prin casă, pe undeva, dar nu-l mai văzuse de ceva vreme. Ei bine, putea oricând să-şi cumpere altul online.

în coşul de gunoi nu mai era loc pentru borcanul gol de salsa, aşa că l-a lăsat în chiuvetă. A îndesat punga goală de chipsuri în coşul de gunoi plin până la refuz. întoarsă la centrul de control, s-a aşezat pe scaunul ei ergonomie şi s-a răsucit brusc să urmărească monitoarele, dar ceva de pe birou i-a atras atenţia. Acolo, trăgând veselă cu ochiul de sub o grămadă de articole decupate din ziar, se afla *Miracolul ordinii.*

Ce ciudat! Cum ajunsese cărticica acolo? Ultimul loc în care şi-a amintit Annabelle că o văzuse era pe pat, când adormise citind. Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă, înainte de accidentul cu foarfeca, şi din cauză că-şi făcea griji pentru Benny, uitase complet de ea. Cartea trebuie să fi fost îngropată sub alte lucruri şi, cumva, îşi croise drum până la parter, iar acum era aici, ca prin farmec, să-i amintească bunele ei intenţii. Annabelle s-a ridicat din nou şi s-a întors în bucătărie.

Lunea era zi de dus gunoiul sau de reciclare? Oraşul îşi tot schimba programul de colectare a deşeurilor. Benny ţinea de obicei evidenţa, dar în ultimul timp încetase. Mai degrabă, renunţase. Doamna Wong îi amintea şi ea uneori, dar bătrâna doamnă căzuse pe scările din spatele curţii, îşi fracturase şoldul şi era în spital, iar acum fiul ei bun de nimic pândea de pe proprietatea lor. De-a lungul anilor, adolescentul îmbufnat şi slăbănog devenise un tânăr îmbufnat şi slăbănog, care conducea o maşină scumpă, purta treninguri şi ochelari de soare de firmă şi încerca mereu să-şi convingă mama să vândă duplexul. Annabelle îi auzea prin

perete, doamna Wong certându-se zgomotos cu el în chineză, iar No-Good ţipând la ea în engleză, îi spunea că e o prostie să stea pe o mină de aur şi să nu profite şi o ameninţa să nu conteze pe el la bătrâneţe. Annabelle tocmai semnase un nou contract de închiriere, dar situaţia era îngrijorătoare.

Pe trotuar mai erau câteva tomberoane în faţa caselor, dar toate goale. Camionul de gunoi venise şi plecase deja. Descurajată, Annabelle a târât sacii menajeri înapoi în curte, apoi l-a auzit.

- Salutare, Mizoh!

Avea o voce piţigăiată, neplăcută, care nu se schimbase din adolescenţă, şi-i pronunţa întotdeauna numele într-un cuvânt, ceea ce o enerva la culme.

Făcea pe grozavul îndreptându-se spre gardul care le despărţea curţile mici şi sprijinindu-se de el. Şi-a ridicat mâna ca să-şi acopere semnul din naştere de culoarea vinului de pe obraz.

- Hei, Mizoh! Veţi mai fi pe aici mai târziu? Am o scrisoare pentru dumneavoastră de la mama.
- Ce frumos! Cum se simte?

El a ridicat din umeri.

- Bine.

S-a uitat la sacii de gunoi pe care Annabelle îi ţinea în mână.

- Mama spune că trebuie să faceţi curat. Locul ăsta este un pericol pentru sănătate, mă refer la tot gunoiul şi la corbii pe care îi hrăniţi. Tre' să scăpaţi de ei. Mama şi-a fracturat şoldul din cauza celor doi corbi care se uitau la ea, a căzut pe scări.

Annabelle s-a încruntat.

- Mama ta a spus asta?

O vizitase pe doamna Wong la spital să-i aducă contractul de închiriere semnat şi cecul pentru chirie, iar bătrâna i-a spus că se împiedicase pe scări pentru că o treaptă era ruptă.

- Fiul meu, No-Good, spune c-o să repare, dar...

Doamna Wong a clătinat din cap.

- îmi doresc ca soţul dumneavoastră, Kenji, să nu fi murit.

Nu pomenise niciodată de corbi.

No-Good a devenit evaziv.

- Păsările alea sunt rele. Şi toată mâncarea pe care le-o daţi atrage şobolani şi paraziţi. O să ne trezim cu o amendă de la Departamentul de Sănătate. Ştiţi cât costă amenda la Departamentul de Sănătate?

Annabelle nu ştia, dar nici nu văzuse şobolani şi paraziţi.

- Trebuie să strângeţi dezordinea şi să nu mai hrăniţi corbii!

No-Good a împins gardul despărţitor şi s-a întors în partea sa de duplex,
lăsând-o pe Annabelle acolo cu sacii de gunoi. S-a gândit să-i scoată pe alee şi să-i arunce în tomberonul de la Thrift Shop, dar era ilegal. Ei bine, şi-a spus ea, lăsându-i la baza treptelor din spate. N-avea rost să se învinovăţească singură. Va încerca din nou joi. Asta e tot ce trebuie să faci, şi-a spus cu blândeţe. încearcă doar să încerci.

întoarsă în casă, a găsit o sticlă de frappuccino de la Starbucks în frigider. Era cu aromă de dovleac, cumpărată la reduceri, după Halloween. A deşurubat capacul şi a luat o înghiţitură. Era rece, dulce şi cremoasă – o recompensă pentru că încercase să ducă gunoiul. S-a dus la coşul de gunoi să arunce dopul, dar acum nu mai avea nici sac menajer în coş şi şi-a amintit că rămăsese fără. A lăsat dopul pe un teanc de corespondenţă de pe masa din bucătărie, unde avea să-l găsească mai târziu. Cu siguranţă va merge la supermarket după muncă. Trebuia să cumpere sad menajeri şi salată verde.

Annabelle a dus sticla de frappuccino la centrul de control, s-a conectat la site-ul de management al echipei de proiect şi şi-a analizat programele. Aşa, s-a gândit ea. Unde

am rămas? Şi-a deschis pagina de pornire. A, da. Uscător de salată.

21

Reţelele de calculatoare publice de la etajul patru al bibliotecii erau amplasate într-o zonă centrală, înconjurată de rafturi. Biroul de informaţii se afla pe lateral şi semnul aflat deasupra indica departamentul de ŞTIINŢE SOCIALE. Asta era o parte a bibliotecii pe care Benny o vizita rar şi spera că bibliotecarii nu-i vor pune întrebări. Vocea îndepărtată, robotică, mormăia: *Avertisment! Avertisment!* Benny a analizat zona, căutând steagul portocaliu de siguranţă al vagabondului. Nu era nicăieri, iar vocea de avertizare a tăcut.

Ţinând capul în jos, a înconjurat suprafaţa, căutând un terminal liber. A trecut de secţiunile RELIGIE, FILOZOFIE, PSIHOLOGIE şi apoi a ridicat privirea – PARAPSIHOLOGIE ŞI OCULTISM.

Pericol! Pericol, Will Robinson!

Acum a recunoscut vocea îndepărtată. Era robotul de la vechiul serial *Lost in Space,* pe care îl urmărea de obicei împreună cu tatăl său. Ce căuta aici? S-a ascuns în spatele unui raft.

Avertisment! Pericol! Navele extraterestre se apropie!

Benny s-a uitat afară, aşteptându-se să vadă scaunul cu rotile electric apărând de după colţ, dar peste tot era linişte. S-a uitat la cărţile de pe raft. Nu ştia ce este parapsihologia, dar toată psihologia, chiar şi cea normală, îi crea o stare de agitaţie. A aşteptat, ascuns, până când vocea robotică s-a domolit, apoi a găsit un terminal liber şi şi-a folosit permisul de bibliotecă pentru a se conecta. A tastat *adeverinţă medicală motivare absenţe şcolare* şi a căutat din nou.

Cele mai bune adeverinţe medicale false, peste 19 documente – Imprimabil, completabil, gratuit!

Exemple de modele de adeverinţe medicale false pentru serviciu/şcoală! Garantat!

Erau două sute treizeci şi şapte de mii de site-uri. Benny a dat click pe primul link şi a început să citească.

O adeverinţă medicală este extrem de importantă pentru pacient când vrea să motiveze absenţele şcolare pentru că pacientul trebuie să meargă la consult medical. Adeverinţa medicală pdf. utilă poate fi completată şi poate confirma consultaţia medicală, chiar dacă acesta nu a avut loc niciodată! Aşadar, cu siguranţă o poţi folosi ca scuză vicleană pentru profesorii tăi.

Site-ul oferea exemple de adeverinţe medicale aparţinând mai multor tipuri de medici – oncologi, urologi, dermatologi, psihologi –, unele gratuite, altele contra cost. Benny şi-a dat seama ca modelele standard sunt şi ele importante. A găsit un model având ca antet un ursuleţ ţinând un balon cu faţa zâmbitoare, care i-a amintit de decorul din cabinetul lui dr. Melanie. A completat numele şi adresa ei, dar a ezitat înainte de a introduce un număr de telefon. Site-ul oferea un serviciu de verificare telefonică cu un mesaj de întâmpinare care suna ca robotul telefonic al unui medic, dar costa 18 dolari, în schimb, Benny a inventat un număr de telefon.

Pe rândul de lângă numele pacientului, a tastat *Benjamin Oh.*

Sub diagnostic, a scris *prodromal,* urmat de *schizoafectiv,* termen pe care- 1 auzise la dr. Melanie. Şi-a amintit *prodromal* deoarece îi plăceau sunetele care seamănă cu dronele, dromon, dromeozauri şi dromaderi, dar ura termenul schizoafectiv, un cuvânt groaznic, cu aglomerări de litere asemenea pumnalelor şi capcanelor care abia aşteaptă să te înşface şi să te înjunghie. Trebuia să fie atent la cuvinte precum *schizoafectiv.* Apoi, în secţiunea observaţii, a copiat textul: „Benjamin Oh a fost internat la secţia de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii sub supravegherea mea şi va lipsi de la ore pe o perioadă nedeterminată.”

Benny a scos scrisoarea la imprimanta care funcţiona cu

monede, folosind mărunţişul pe care i-l dăduse mama lui pentru suc. Şi-a amintit că văzuse semnătura feminină a lui dr. Melanie pe o reţetă şi, după ce a exersatei de câteva ori pe o bucată de hârtie, a semnat adeverinţa medicală, şi-a aruncat un ochi peste ea şi a ataşat-o ca răspuns la e-mailul directoarei din contul fals al lui Annabelle Oh. Exact când era gata s-o trimită, s-a întâmplat să observe cât e ceasul. Toată povestea cu falsificarea adeverinţei durase mai puţin de două ore, iar dr. Melanie nu răspundea niciodată nimănui aşa de repede. Toţi medicii de la Pedipsy erau aşa. Mama lui spunea că le place să-i facă pe oameni să aştepte, ca să arate cât de ocupaţi şi de importanţi sunt. Benny a salvat e-mailul ca draft şi s-a deconectat. Va aştepta. Va avea răbdare. Un pacient răbdător. A clătinat din cap ca să lămurească lucrurile. Nu-i plăceau cuvintele care se comportau aşa, bătându-şi joc de el cu toate sensurile lor diferite. S-a ridicat şi a privit în partea superioară a reţelei de calculatoare publice. Drumul era liber. Trebuia să ajungă mai sus.

întors la etajul nouă, Benny s-a relaxat puţin. în colţul ciudat, totul era aşa cum trebuie să fie. Doamna de la computer era încă acolo, tastând înconjurată de cărţile ei. A ridicat privirea şi a dat din cap când l-a văzut, iar zgomotul uşor şi sincopat al degetelor care tastau semăna cu cel al picăturilor de ploaie. Studentul străin din Orientul Mijlociu aflat în schimbul de experienţă încă dormea şi sforăia încet, având obrazul lipit de paginile unui manual de astronomie. Pe ecranul computerului său era un webeast live al unei constelaţii văzute cu telescopul într-un observator astronomic din Chile. Fiind actualizat la fiecare câteva secunde şi sincronizat cu răsuflarea băiatului, părea că respiraţia lui controlează claritatea imaginii stelelor. Un calculator stătea pe birou lângă o jumătate de sendviş cu falafel.

Benny şi-a dat seama că şi lui îi e foame. Şi-a desfăcut proviziile şi a aranjat pe birou cărţile de istorie pe care şi le

adusese mai devreme. Nivelul de alertă i-a scăzut la albastru, dar a crescut înapoi la galben când i-a sunat telefonul. Era un mesaj de la mama lui. Apoi încă unul. Şi apoi, al treilea. Cuvintele se îngrămădeau pe ecran, auzindu-se tot mai tare. Şi-a pus telefonul pe silenţios şi a muşcat din sendviş, apoi a deschis *Scuturi şi arme medievale* la întâmplare şi a început să citească despre catapulte şi petarde. Descrierile maşinăriilor de război l-au liniştit şi vocile din capul lui au tăcut. Şi sendvişul era gustos. I-a trimis un mesaj mamei lui. *Da,* a tastat. *Iau masa de prânz.*

A citit trei sferturi de oră, iar când a terminat capitolul, şi-a ridicat privirea. Toate vocile zgomotoase, chiar şi cele îndepărtate, tăcuseră. în schimb, era înconjurat de o pătură sonoră moale – o linişte ambientală care cuprindea atât sforăitul blând al studentului străin, cât şi altceva, o absenţă a sunetului, un fir subţire de tăcere. Ce lipsea? S-a aplecat, întinzându-şi gâtul până la marginea biroului, şi a identificat sursa. Doamna care tasta dispăruse.

Părea că tocmai se ridicase de la biroul ei, probabil pentru a merge la toaletă sau înapoi la rafturi, ca să ia mai multe cărţi. Laptopul şi rucsacul lipseau, dar Benny presupunea că le luase cu ea; recent avuseseră loc furturi la bibliotecă, iar cititorii erau avertizaţi să nu-şi expună obiectele de valoare. Puloverul îi era încă atârnat pe spătarul scaunului, ţinându-i locul, iar teancurile ei de cărţi zăceau pe birou. Benny şi-a înclinat capul şi a încercat să citească titlurile de pe cotoare. *Basmele fraţilor Grimm* era unul dintre ele. *Grădina potecilor ce se bifurcă* era altul. *Opera de artă în era reproductibilităţii sale tehnice* era al treilea, iar apoi erau mai multe cărţi ale căror titluri nu se distingeau.

Benny a rămas acolo. Nu era nimeni prin preajmă, aşa că s-a apropiat de masa ei şi a luat volumul cu basme. Cunoştea titlul de pe rafturile de acasă, dar ediţia lui era veselă şi luminoasă, un volum subţirel şi cenzurat, înfăţişând o

prinţesă timidă care fugea de vrăjitoarea cea rea printr-o tufa de trandafiri roz. Această ediţie nu era nici veselă, nici luminoasă. Era un volum solid, legat în piele, cu o copertă roşu-închis, de culoarea sângelui uscat. Pe coperta de piele era stanţat un pâlc de copaci, ale căror rădăcini şi ramuri împletite semănau cu nişte vene imprimate pe piele. Din partea superioară a cărţii ieşea un bileţel, ca un semn de carte. Benny a deschis la povestea lui Hănsel şi Gretel, iar bileţelul a căzut fluturând pe podea.

L-a luat şi a citit:

Hănsel şi Gretel sunt in viaţă, bine-mersi,

trăiesc la Berlin.—

Literele erau tipărite cu grijă, ca să semene cu caracterele maşinii de scris. împăturind repede bileţelul, l-a băgat în buzunar, a pus cartea la loc în teanc şi s-a întors la masa lui. Şi-a scos carneţelul de notiţe şi a comparat biletul cu cele deja lipite acolo. Era aceeaşi caligrafie. Benny a întors bileţelul. Pe spate apărea un şir lung de cifre... 791.43/0233/092 – pe care le-a recunoscut ca fiind un număr de înregistrare. Se ferea de astfel de numere.

Ştia cum, în euforia lor, puteau să scape cu uşurinţă de sub control şi să facă gălăgie, dar s-a ridicat şi le-a urmat oricum către rafturi.

Numărul de înregistrare l-a purtat la etajul şapte, la departamentul de sporturi, jocuri şi divertisment, o parte a bibliotecii în care nu mai fusese niciodată. Numărul 791.43/0233/092 se afla la secţiunea de cinematografie, iar în scurt timp a găsit monografia.

ÎNŢELEGEREA FILMOGRAFIEI LUI
RAINER WERNER **FASSBINDER** CA
ARTĂ PERSONALĂ SI PUBLICĂ

Benny a analizat coperta. în cazul în care coperta unei cărţi este chipul acelei cărţi, atunci acest volum avea o înfăţişare artistică îndrăzneaţă. Sub titlu era o fotografie alb-negru a unui bărbat de vârstă mijlocie, cu obraji rotofei şi barbă neîngrijită, care privea neastâmpărat pe deasupra unei perechi de ochelari negri cu rame groase. Ochii bărbatului aveau o strălucire nebunească şi i-au amintit lui Benny de bătrânul vagabond Slavoj. Erau ochi vicleni, umflaţi, ca ai lui Kenji dimineaţa după ce stătea în oraş până noaptea târziu. Şi barba rară şi neîngrijită semăna puţin cu a lui Kenji. Benny s-a aşezat pe podea, a deschis cartea, a întors-o cu susul în jos şi a scuturat-o. Paginile fluturau în gol. Nimic. Dinăuntru nu a alunecat niciun bileţel. A început să răsfoiască pagină cu pagină, în căutarea mai multor indicii, dar curând s-a lăsat distras de ilustraţii. Nu erau multe, doar câteva fotografii vechi cu actori germani. Una dintre ele înfăţişa o blondă voluptuoasă care semăna cu Annabelle pe când era tânără şi drăguţă. Tipul de pe copertă apărea cu ea în unele fotografii, dar Benny hotărâse că nu semăna cu Kenji la urma urmei. Tipul se numea Fassbinder. Era regizor, dar niciunul dintre filmele lui nu părea foarte interesant. Benny a răsfoit repede monografia. Probabil trebuia să fii german ca să-ţi placă.

în timp ce închidea cartea, a observat un buzunar, de tipul celor care au precedat tehnologia codurilor de bare, lipit pe interiorul coperţii a patra. în buzunar se afla o carte poştală. Benny a scos-o. Era genul de carte poştală vândută în magazinele de suveniruri ale muzeelor, înfăţişând mari opere de artă, dar asta avea un desen cu o figurină din beţigaşe, mâzgălită pe hârtia cu margini pătate maro. Figurina avea o claie de păr creţ şi purta fustă, dar după ce i-a observat cu atenţie faţa lungă şi maxilarul pătrat, Benny a hotărât că e un bărbat, în ciuda fustei. Ochii lui migdalaţi şi distanţaţi priveau peste umărul drept al lui Benny, în direcţia din care veneau adesea vocile. Benny s-a întors şi s-

a uitat peste umăr, dar a văzut doar un rând de cărţi stând cuminţi pe rafturi. S-a uitat din nou la cartea poştală. Braţele figurinei erau întinse şi ridicate, ca şi cum cineva ar fi îndreptat un pistol spre ea. Buzele îi erau întredeschise, iar dinţii lungi îi semănau cu nişte cioturi cu goluri între ele. Pe haine erau modele fără sens, iar buclele de pe cap semănau cu sulurile de hârtie desfăcute.

Iar picioarele îi erau goale, cu doar trei degete fiecare.

Şi degetele îi păreau retezate la articulaţii.

Şi braţele larg deschise erau de fapt aripi.

Benny a întors pe verso cartea poştală. *Angelus Novus,* spunea legenda. *Artist: Paul Klee, 1920. Ulei şi acuarelă pe hârtie. Israel Museum.* La urma urmei, nu era desenul unui copil. Era artă, dar Benny nu a citit restul legendei, deoarece privirea îi fusese atrasă de secţiunea de mesaje a cărţii poştale, unde văzuse texte tipărite cu aceleaşi caractere asemănătoare celor bătute de maşina de scris:

Aşa şi-l imaginează KLee pe îngerul istoriei. Chipul ii este intors către trecut.

Acolo unde noi vedem un şir de evenimente, el vede o catastrofă singulară,

care continuă să strângă ruine peste ruine, pe care el şi le aruncă la picioare.

îngerul ar vrea să rămână, să trezească morţii şi să intregească ce a fost ruinat.

în partea dreaptă a cărţii poştale, în spaţiul destinat numelui şi adresei destinatarului, cuvintele continuau:

Dar o furtună suflă dinspre Paradis şi i se prinde in aripi} este atât de puternică, incâtingerul nu şi le mai poate

strânge. Această furtună îl împinge irezistibil către viitor,cel către care spatele său este întors, pe când grămada de ruine din faţă creşte până la ceruri.

Această furtuna e ceea ce numim...

Cuvintele s-au oprit brusc, lăsând propoziţia în aer. Cum se numea furtuna? Benny a întors cartea poştală şi s-a uitat din nou la poză. Nu arăta a înger. Şi-a îndesat-o în carneţelul de notiţe şi a pus la loc pe raft monografia Fassbinder. Şi acum, încotro? s-a întrebat.

Goana după uscătorul de salată s-a dovedit mai complicată şi a necesitat mai mult timp decât anticipase Annabelle, unele uscătoare fiind din plastic, altele din oţel inoxidabil, unele având mânere rotative sau cabluri pe care le trăgeai, sau pompe pe care le împingeai şi apoi mai exista un dispozitiv de lux din Elveţia, prevăzut cu o manetă cu clichet. După ce a comparat preţurile şi funcţionalitatea produselor, ea a ales unul care părea rezistent, la un preţ moderat şi care avea recenzii bune de la utilizatori. A fost o alegere rezonabilă, dar cumva a făcut-o să fie nemulţumită. Annabelle s-a uitat cât e ceasul. Chiar trebuia să se întoarcă la muncă, dar făcuse doar o scurtă pauză de prânz, la urma urmei, din cauză că nu avea uscător de salată sau ingrediente să gătească o masă sănătoasă (de acum încolo, le avea) şi, în timp ce se gândea la toate astea, a reuşit cumva să navigheze pe eBay.

Cinci minute, s-a gândit ea. Doar cinci minute.

Oare ce anume ne face să dorim ceva aşa de mult? Ce le dă putere lucrurilor să ne farmece? Există vreo limită a dorinţei de mai mult?

Cărţile sunt familiarizate cu asemenea întrebări; ele constituie fibra din care sunt făcute străvechile legende ale lumii, exprimate în poveştile pe care le relatează paginile noastre despre zei invidioşi şi grădini, şerpi vorbitori, mere dulci şi irezistibile.

Uite mărul ăsta, de exemplu, un fruct aflat în faţa Evei, a cărui magie teribilă a atras-o – sau a vrăjit-o –, făcându-i pe amândoi să se piardă pe sine în contopire. însă puterea magică de a vrăji stă în pulpa dulce a fructului roşu sau în limba bifurcată a şarpelui care şi-a spus povestea îmbietor? Şi mărul a fost deopotrivă ademenit?

Şi cum rămâne cu povestea în sine? Sunt cuvintele canalul de comunicare prin care dorinţa ta călătoreşte sau sunt doar o idee ulterioară, un supliment, un truc al minţii umane ce justifică dorinţa care o prefigurează?

Şi cum rămâne cu problema tulburătoare legată de mai *mult?* Pentru majoritatea oamenilor, de-a lungul istoriei, „mai mult” nici măcar nu a reprezentat o opţiune. „Destul” a fost scopul şi era, prin definiţie, suficient. Revoluţia industrială a schimbat totul şi, până la începutul anilor 1900, fabricile americane produceau mai multe bunuri decât oricând, în timp ce industria de publicitate nou abilitată îşi folosea limba bifurcată pentru a-i transforma pe cetăţeni în consumatori. în ciuda faptului că noua economie cunoştea o creştere remarcabilă, au existat semne conform cărora creşterea încetinea şi aceste întrebări au început să-i îngrijoreze pe industriaşii americani. Oare ce anume ne face să ne dorim ceva aşa de mult? Şi oare există vreo limită a dorinţei de mai mult? Sau, altfel spus, există un punct de saturaţie în care consumatorul american ar avea suficient, ceea ce ar duce la prăbuşirea pieţei?

Herbert Hoover, pe atunci secretarul comerţului, a fost desemnat de preşedintele Coolidge să găsească răspunsuri la aceste întrebări, iar în 1929, Presidential Committee on Recent Economic Changes şi-a publicat concluzia plină de entuziasm:

> Sondajul a demonstrat ceea ce a fost mult timp adevărat din punct de vedere teoretic: dorinţele sunt aproape de nestăpânit; odată satisfăcută o dorinţă, apare alta. Concluzia este că din punct de vedere economic avem în faţă o întindere nesfârşită; există dorinţe noi care, odată satisfăcute, vor face loc la nesfârşit dorinţelor şi mai noi. (sublinierea autorului)

Pe eBay nu lipseau globurile de sticlă. Erau disponibile într-o gamă variată de culori, motive şi preţuri, iar Annabelle a fost vrăjită de diversitatea lor. Oamenii erau atât de creativi, încât se gândeau nu numai să creeze globuri de sticlă, ci şi să le realizeze cu tematici diferite! Annabelle avea şi alte colecţii, toate jucăriile de epocă, cărţile, sticluţele de parfum şi cărţile poştale, fiecare cu propria poveste. Nu intenţionase să adune şi globuri de sticlă, dar micuţa ţestoasă marină pe care o cumpărase de la Thrift Shop o înveselise extraordinar.

Annabelle stătea la ecranul computerului principal din centrul de control şi, ori de câte ori era copleşită de ştiri, lua globul, îl răsturna şi privea sclipirile irizate învârtindu-se şi aşezându-se. Nu existau ştiri înăuntrul globului şi nimic nu se schimba vreodată. Acolo, lumea rămânea exact aşa cum era şi Annabelle găsea acest fapt foarte liniştitor. Desigur, era trist că puiul de ţestoasă e prins, izolat şi înoată singur în globul lui. Şi era trist, de asemenea, că ţestoasa mamă, privind din exterior, nu putea ajunge la el. Totuşi, se puteau vedea prin sticlă şi, cumva, din acest gând s-a născut altul: probabil că celor două ţestoase le-ar plăcea un prieten.

Primul pe care l-a cumpărat de pe eBay a fost un glob muzical cu motivul Arcei lui Noe. Deasupra arcei din interiorul globului se aflau perechi de urşi şi căprioare, girafe şi porumbei, iar în afară, la bază, delfini, ţestoase şi peşti făceau valuri de plastic. Melodia era coloana sonoră a filmului *Doctor Dolittle,* unul dintre filmele preferate ale lui Annabelle în copilărie. Găsise o casetă VHS la o vânzare de vechituri, iar când Benny era mic, obişnuiau să se ghemuiască pe podea, să urmărească filmul şi să cânte împreună „Talk to the Animals”. Benny era sigur că atunci când va fi mare va putea vorbi şi cu animalele şi aveau conversaţii lungi despre ce limbă ar trebui să înveţe mai întâi. Limba cangurului sau a hipopotamului? A urangutanului sau a puricelui? Sau probabil a sconcsului, spunea el, pentru că dacă un sconcs ar traversa aleea, Benny i-ar putea vorbi frumos şi i-ar cere să plece. Annabelle şi-a amintit încântarea pe care o simţea ascultându-i dezbaterile, motiv pentru care, de îndată ce a văzut arca muzicală pe eBay, a şi licitat pentru ea.

De atunci, numărul globurilor de sticlă a crescut rapid. Annabelle avea unul cu un terrier scoţian adorabil, unul de epocă, cu o balerină frumoasă care îşi lega panglicile balerinilor, şi unul istoric, care comemora o navă de piraţi scufundată, Whydah, cu dubloni mici aurii plutind prin apă. Annabelle a început să se concentreze asupra celor cu

tematici de basm, propunându-şi să găsească unele care nu seamănă prea mult cu desenele animate create de Disney. Avea o Rapunzel şi o Albă-ca-Zăpada, iar acum licita pentru Hănsel şi Gretel. Oferta era de până la 27,45 dolari – mai mult decât intenţiona să plătească, dar surioara şi frăţiorul care se ţineau de mână şi priveau căsuţa de turtă dulce erau irezistibili şi, dacă te uitai cu atenţie, puteai s-o vezi chiar şi pe vrăjitoare iscodind pe fereastra de zahăr. Annabelle s-a uitat să vadă cât e ceasul, 3:52. Licitaţia se termina în opt minute, iar oferta ei continua să fie cea mai mare.

3:53. Ultimele minute erau critice. Lunetiştii puteau fi la pândă, aşteptând până în ultimele secunde. Annabelle pierduse asemenea licitaţii în trecut.

3:55. Miza era încă mare. Annabelle stabilise să plătească maximum 35 de dolari, dar acum începuse să se sperie. Probabil nu era de ajuns? A tastat 40 de dolari şi, în momentul în care a apăsat tasta enter, cineva a sunat la uşă. Ce enervant! Era probabil No-Good, aducându-i scrisoarea de la mama lui. Annabelle s-a întrebat ce vrea doamna Wong. Când trăia Kenji, bătrâna îi vizita şi le aducea adesea daruri – o ridiche albă din grădină, o mână de muştar brun sau un cap de peşte. Lucra la o fabrică de prelucrare care eviscera peştii şi le aducea acasă capetele, astfel încât Kenji să le gătească. El

le săra şi le prăjea la grătar sau făcea ciorbă din cap de peşte, scoţând din cartilaj, cu vârfurile delicate ale beţişoarelor, globii oculari sau obrajii fragezi. Capetele de peşte erau cele mai delicioase, spunea el. Când a murit Kenji, doamna Wong a încetat să le mai aducă daruri.

Soneria a sunat din nou. Annabelle a supralicitat la 45 de dolari, apoi s-a dus la fereastră, întinzând mâna peste un teanc de ziare ca să tragă draperia. No-Good stătea pe veranda din faţă, aşteptând-o cu un plic în mână.

- Hei, Mizoh! a strigat el, ciocănind în uşă. Deschide.

Annabelle a lăsat draperia să cadă. Oare o văzuse? A auzit un scârţâit. No-Good încerca să strecoare plicul pe sub uşă, dar nu mai foloseau uşa de la intrare pentru că era greu de deschis de când aşa de multe lucruri se îngrămădiseră în foaier. L-a auzit înjurând, apoi soneria a sunat insistent a treia oară.

- Ştiu că eşti acolo, Mizoh! îţi aud radioul. Ascultă, îţi las scrisoarea asta de la mama în faţa uşii. Ai face bine s-o citeşti. Şi ai face bine să-ţi goleşti cutia poştală. Ai teancuri de facturi acolo. îţi taie ăştia curentul.

Annabelle stătea în spatele draperiilor trase şi îi asculta paşii furioşi îndepărtându-se şi coborând treptele din faţă. Pentru un tip scund, No- Good făcea mult zgomot. Era adevărat ce spunea despre cutia poştală. Uneori lăsa corespondenţa importantă acolo, pentru că atunci măcar ştia unde s-o găsească. S-a întors la computer, a licitat suma de 50 de dolari, apoi s-a lăsat pe spate, simţindu-se uşurată. Era o mică asigurare. Atât timp cât oferta ei maximă nu era depăşită, tot avea să câştige licitaţia.

3:59. Rămăsese mai puţin de un minut. A început numărătoarea inversă, iar apoi, în ultimele douăzeci de secunde, oferta a ajuns la 32,45 de dolari. Şi apoi a continuat să crească! Nu unul, ci doi oameni licitau pentru Hănsel şi Gretel! Annabelle şi-a ţinut respiraţia, şi-a încrucişat degetele şi a numărat... cinci, patru, trei, doi...

Pe ecranul computerului i-a apărut mesajul *Felicitări, ai*

câştigat! împreună cu oferta ei câştigătoare, 49,45 dolari. Annabelle s-a lăsat triumfătoare pe spătarul scaunului.

Era excelent să câştigi!

Benny s-a întors la masa lui cu un teanc de albume despre pictorul Paul Klee, un celebru artist german cu barbă şi mustaţă neglijentă, asemenea celebrului cineast german. A îngrămădit albumele peste *Scuturi şi arme medievale* şi a început să le răsfoiască. Picturile artistului erau bizare, colorate şi cumva muzicale, s-a gândit el. Ca şi cum nu ar fi surprinzător dacă tablourile ar începe dintr-odată să cânte, şi aşa s-a trezit uitându-se la reproduceri şi ascultându-le şi pe ele. Erau imagini cu pisici, păsări, peşti şi baloane, sau probabil corpuri cereşti, era greu de spus. Toate păreau un fel de întâmplare.

Paul Klee a pictat o mulţime de tablouri, dar în cele din urmă Benny l-a găsit pe cel căutat, *Angelus Novus,* figurina în fustă. L-a analizat. Ce legătură avea cu Hănsel şi Gretel? Sau cu celebrul regizor german al cărui nume deja îl uitase? Benny a aşteptat, sperând că pictura îi va oferi următorul indiciu. Nimic.

Era descurajant. Şi-a scos carneţelul de notiţe şi l-a deschis la pagina pe care lipise toate celelalte bilete. încă de astă-vară, când venise prima dată la bibliotecă, aştepta să se întâmple ceva. Cineva – spera el Alice, sau Atena, sau oricare i-ar fi numele – îl chemase aici, dar de ce? A scos din buzunar bileţelul pe care-l găsise în cartea cu basme şi l-a aşezat în josul colecţiei.

Hănsel şi Gretel sunt in viaţă, bine-mersi,
trăiesc la Berlin.

Benny a luat tubul cu lipici din ghiozdan şi a lipit bileţelul pe pagină. Bileţelele de hârtie erau ca firimiturile de pâine pe care Hănsel le presăra pe poteca din pădure, iar Benny sperase că îl vor conduce la ceea ce trebuia să se întâmple, doar că ele nu-l conduceau nicăieri. L-a privit înciudat pe *Angelus Novus,* care refuza în continuare să se uite în ochii lui, aţintindu-şi privirea peste umărul său drept. Privirea piezişă îl agita, dar când s-a întors să se uite, nu era nimic în spatele lui. La mesele din apropiere, studentul pasionat de

astronomie încă dormea, iar doamna care tasta la calculator se întorsese şi Benny şi-a dat seama că-l priveşte şi tastează în continuare, de parcă l-ar analiza şi ar scrie simultan note de teren detaliate cu observaţiile făcute. Oare ea observase că lipsea un bileţel din volumul fraţilor Grimm? Nu văzuse niciodată pe nimeni care să tasteze aşa de repede. Ea i-a surprins privirea şi a dat din cap, dar degetele nu şi-au încetinit deloc ritmul. Benny s-a uitat în altă parte.

Oare îl spiona? Redacta un raport despre absenteismul şcolar ca să i-l trimită directoarei? Lua notiţe despre comportamentul lui ca să le trimită medicului psihiatru? Trebuia să se asigure, dar când a privit-o din nou, ea se uita la ecranul computerului profund concentrată. Probabil reţeta de ochelari îi fusese greşită, deoarece mijea ochii şi se tot încrunta, iar expresia ei devenea romantică şi înfocată. Benny a urmărit-o mai mult timp, dar ea nu l-a mai băgat în seamă, ca şi cum, dintr-odată, nu mai exista. Apoi s-a relaxat. îi plăcea să se simtă invizibil. A început să răsfoiască albumul Paul Klee, încercând să citească despre înger, dar albumul era scris într-un fel pe care nu-l înţelegea şi, în curând, a căscat şi l-a lovit din nou somnul. Probabil de vină erau medicamentele sau efectul soporific al Bibliotecii Publice după- amiaza. Şi-a lăsat capul pe albumul deschis, moţăind cu nasul în poala îngerului. A ascultat sunetele mici şi rapide ale degetelor doamnei care tasta la calculator. Mai devreme, zgomotul i se păruse aidoma picăturilor de ploaie, dar acum părea mai degrabă un stol de grauri care îşi iau zborul dintr-un lan de grâu şi apoi se aşază din nou, amestecându-se în liniştea ambientală a bibliotecii. Sau probabil nu grauri. Poate valuri. Probabil graurii se preschimbau în valuri, se scăldau în nisip şi gâdilau toate pietricelele şi scoicile mici, sfărâmate, înainte de a-şi lua iarăşi zborul. Prins între du-te-vino, valuri şi grauri, zgomotul tastaturii, foşnetul unei pagini răsfoite, răsuflarea stelelor marcate de un sforăit ocazional –, Benny asculta toate aceste sunete urcând şi coborând şi ştia că ele,

asemenea vocilor pe care le auzea, erau şi aveau să fie mereu acolo, venind şi plecând, undeva în fundal.

24

Scrisoarea pe care No-Good încercase să i-o strecoare lui Annabelle pe sub uşă o informa că, în timp ce doamna Wong se afla în azilul de bătrâni, recuperându-se după căderea, îşi ceda drepturile de proprietate reprezentantului ei desemnat, Henry K. Wong. Scrisoarea continua spunând că, aşa cum este stipulat în contractul de închiriere al lui Annabelle, chiriaşii sunt obligaţi să păstreze apartamentele curate, ordonate şi fără deşeuri menajere, ceea ce înseamnă şi să arunce gunoiul şi să recicleze, pentru că altfel ar atrage paraziţi sau ar reprezenta un pericol de incendiu. în sfârşit, scrisoarea se încheia amintindu-i lui Annabelle altă clauză a contractului de închiriere: proprietarul, sau reprezentantul desemnat, este îndreptăţit să facă inspecţii periodice ale apartamentului şi, prin urmare, Annabelle ar trebui să-l contacteze pe respectivul reprezentant, Henry K. Wong, să facă o programare pentru o inspecţie înainte de sfârşitul lunii.

Annabelle era sigură că nu doamna Wong scrisese scrisoarea. Era o bătrână perspicace, nu genul care să-şi lase treburile în grija fiului ei şi, în toţi anii în care Annabelle locuise acolo, nu făcuse niciodată vreo inspecţie. Cu siguranţă şoldul avea să i se vindece rapid şi în curând urma să iasă din spital. Dar chiar şi aşa, scrisoarea era îngrijorătoare. No-Good punea cu siguranţă ceva la cale. Dacă îşi convingea mama să vândă? Sau se folosea de teancurile de arhive ale lui Annabelle ca scuză pentru a încheia contractul de închiriere sau chiar pentru a o evacua? Annabelle trebuia să se ocupe de curăţenie şi de restanţele din arhivă înainte ca doamna Wong să vină acasă.

Problema arhivelor continua să se agraveze. în mai, când

Annabelle şi-a contestat cu succes concedierea şi şi-a negociat repartizarea la radio, televiziune şi comunicaţii electronice, răsuflase uşurată, gândindu-se că transferul de la departamentul de tipărituri va pune capăt fluxului neîncetat de hârtie care îi pătrundea în mica locuinţă. Odată ce fluxul de ziare şi tipărituri a fost oprit, Annabelle se putea ocupa de restanţe, Benny o ajuta să scoată toţi sacii menajeri şi amândoi puteau să trăiască din nou într-un mediu frumos şi curat.

Annabelle nu luase însă în calcul politicile companiei privind crearea de back-upuri pentru DVD-urile tuturor clipurilor din emisiunile difuzate pe principalele posturi de televiziune şi canale de ştiri de la radio, în timpul calupurilor de douăzeci şi patru de ore din fiecare zi. Aşadar, pe lângă fluxul zilnic de ziare şi alte materiale tipărite, acum avea saci menajeri plini cu discuri nereciclabile, îngrămădite în fiecare colţ al casei, revărsându-se pe verandă şi în curte.

Acumularea acestor ştiri era deprimantă.

Annabelle a oftat adânc şi s-a uitat cât e ceasul. Tura ei aproape se terminase şi chiar avea nevoie să iasă şi să-şi dezmorţească picioarele. Şi-a încărcat ultimul raport, s-a deconectat de pe site, apoi s-a ridicat şi s-a întins, încă o mai durea partea inferioară a spatelui. Probabil avea nevoie de unul dintre acele birouri înalte şi fără scaun. S-a dus să-şi caute haina şi geanta. Benny urma să ajungă acasă în curând. Ea avea să facă o scurtă plimbare, să cumpere saci menajeri, salată verde şi ceva gustos şi sănătos pentru cina lui Benny, şi apoi, în timp ce gătea, avea să facă ordine în bucătărie, să aibă loc unde să se aşeze şi aveau să ia o cină aşa cum se cuvine. Şi, probabil, în drum spre magazinul alimentar, avea să se oprească la Thrift Shop să le salute pe angajate. Acum că Benny se întorsese la şcoală, era mai puţin îngrijorată din cauza izolării lui şi mai mult din cauza propriei izolări. Când trăia Kenji nu fusese niciodată singură şi şi-a dat seama că îi e dor până şi de relaţiile pe care le avea la birou. Doamnele de la Thrift Shop nu-i erau prietene,

însă erau toate foarte amabile şi ea putea cumpăra ceva distractiv pentru Benny.

Clopoţelul agăţat deasupra uşii, care-i anunţa sosirea, suna vesel şi Annabelle se simţea ca şi cum se întoarce acasă. A verificat cine e în spatele tejghelei şi a văzut că e Jazmin, haitiana care-şi pierduse casa într-un cutremur îngrozitor. Jazmin fusese susţinută de o organizaţie creştină caritabilă, iar Annabelle, care monitorizase operaţiunile de ajutor umanitar din Haiti, având la dispoziţie cunoştinţele necesare, îi vorbise despre eforturile de recuperare, aşa că se înţeleseseră de minune. Jazmin era cu un client, aşa că Annabelle i-a făcut semn cu mâna şi a arătat spre raionul de îmbrăcăminte pentru băieţi din spatele magazinului.

- Mult noroc! i-a strigat Jazmin.

Ea avea un nepot în Port-au-Prince, cam de vârsta lui Benny, şi râdeau adesea pe seama adolescenţilor, mai ales de cât de pretenţioşi erau în privinţa hainelor. Benny insistase întotdeauna să poarte acelaşi hanorac vechi şi negru cu glugă – semăna cu unul dintre copiii murdari ai străzii care cerşeau în centrul oraşului. Cu siguranţă Annabelle îi putea găsi ceva mai drăguţ de îmbrăcat, ceva ce Benny ar accepta să poarte.

A traversat raionul de îmbrăcăminte pentru femei, iar apoi pe cel pentru bărbaţi, simţind o strângere de inimă când a ajuns lângă un şir de cămăşi de flanel. De aici îi cumpăra lui Kenji toate cămăşile şi-i era dor să facă cumpărături pentru el. Toamna era un moment bun pentru flanel. A văzut o cămaşă frumoasă din flanel, ecosez, cu dungi roz, delicate. Dacă ar mai fi trăit Kenji, i-ar fi făcut-o cadou. Ar fi adus-o acasă, ar fi spălat-o şi apoi ar fi împachetat-o într-o hârtie frumoasă de ambalat cadouri. Şi l-a imaginat pe Kenji desfacând cadoul, chipul luminându-i-se în timp ce probează cămaşa şi se preface că pozează ca un model pentru ea. Lui îi plăceau cămăşile răspurtate, decolorate şi moi odată cu trecerea timpului.

Annabelle stătea pe loc mângâind mâneca. Deunăzi,

decupase un articol din ziar despre un bărbat în vârstă care încă îi mai cumpăra cadouri soţiei decedate şi nu i se păruse deloc ciudat. Doar sentimental şi trist şi, într-un fel, nobil, dar probabil e altceva dacă eşti soţie. Poate că o soţie care cumpără cadouri pentru soţul decedat e demnă de milă şi, în plus, Kenji avea deja destule cămăşi şi trebuia să se concentreze asupra proiectului de confecţionare a pilotei în memoria lui, pe lângă treburile pe care le avea deja. Annabelle ajunsese să creeze un model şi calcula dimensiunea pătratelor ţesăturii de care avea nevoie, dar în momentul în care a trebuit să facă prima tăietură, a ezitat. Stătea cu foarfeca în mână, cu lamele ascuţite desfăcute în dreptul cusăturii umărului, dar i s-a părut că tăierea cămăşii seamănă cu disecţia unui cadavru şi nu a putut să o facă.

Raionul de îmbrăcăminte pentru băieţi nu avea nimic pe gustul lui Benny, aşa că Annabelle a rătăcit până la rafturile cu pantofi. Adidaşii îi rămăseseră mici şi singurii pe mărimea lui erau uzaţi şi ponosiţi. Băieţii sunt aşa de pretenţioşi cu încălţămintea lor. Ar trebui să meargă la mall şi să-i cumpere o pereche nouă de adidaşi.

Ce va urma? Annabelle stătea lângă rafturile cu adidaşi şi se uita prin magazin. Nu avea nevoie de nimic, nu-şi dorea nimic, dar în loc să se simtă eliberată, s-a simţit doar descurajată şi, cumva, trădată. Muncise foarte mult, sigur merita ceva. Dar nu era nicio speranţă. Putea la fel de bine să meargă la cumpărături, deşi acum ideea de a pregăti o cină sănătoasă i se părea că presupune mai multă muncă şi că e mai puţin îmbietoare. Totuşi, trebuiau să mănânce.

- N-ai avut noroc azi? a întrebat-o Jazmin.

Sorta lucrurile dintr-o cutie pentru donaţii şi, când Annabelle a trecut pe lângă ea, a desfăcut un ceainic din ceramică galbenă şi i l-a arătat. Culoarea i-a atras privirea ca un mic soare strălucitor, oprind-o din drum.

-O! Este adorabil! Pot să-l văd? s-a entuziasmat Annabelle.

- Poftim, scumpo.

Jazmin i l-a întins cu un zâmbet radios. Ceainicul era mic

şi perfect rotund, cu un mâner solid într-o parte, o gură mică în cealaltă parte şi un capac care semăna cu o căciuliţă cu ciucure. Annabelle l-a legănat cu ambele mâini.

- Am avut unul la fel, a mărturisit ea. Numai că era roz.

Fusese ceainicul ei preferat până în noaptea în care Kenji a murit. Se certaseră îngrozitor. El plecase. Ceainicul se spărsese. Annabelle şi-a amintit că plângea în timp ce culegea cioburile de pe jos şi le punea într-o cutie de pantofi, intenţionând să le lipească la loc. Ceainicul nu mai era deloc bun pentru ceai, dar putea planta flori în el. Văzuse oameni folosind ceainice vechi pe post de jardiniere şi era o idee foarte inteligentă, dar după tot ce i se întâmplase, Annabelle n-a mai apucat niciodată să lipească ceainicul la loc sau să creeze o jardinieră din el. S-a întrebat unde ajunsese cutia de pantofi. Trebuie să fie pe undeva.

Annabelle a ridicat capacul ceainicului galben, apoi l-a întors şi s-a uitat să vadă dacă are fisuri. Era un cântec despre un ceainic pe care i-l cânta lui Benny. Cum suna? Dacă-l cumpăra, probabil avea să-şi amintească şi versurile. Ceainicul galben era vesel, chiar mai bun decât cel roz care se spărsese, şi totuşi, a ezitat.

- Ar trebui să-l cumperi, a îndemnat-o Jazmin, înfrumuseţată de zâmbetul ei. Este luminos, la fel ca tine. Merită o casă frumoasă.

Şi, auzind aceste cuvinte, Annabelle s-a hotărât.

- Mulţumesc. Aşa voi face.

A lăsat ceainicul la casa de marcat şi şi-a scos portofelul din geantă. Micuţul ceainic trebuie să fie magic, s-a gândit ea, pentru că deja se simţea mult mai bine.

25

Valuri şi pietricele, lanuri de grâu şi...

- Bună...

O voce în surdină. Un deget pe frunte.

- Bună ziua? a întrebat vocea.

Benny a deschis ochii. Obrazul îi era lipit de pagina albumului. Cu coada ochiului, vedea buclele îngerului, iar dedesubt, blazonul heraldic roşu şi auriu al Casei Regale de Habsburg. A clipit, şi-a ridicat capul şi s-a trezit nas în nas cu un şobolan mare, vorbitor.

- A! a strigat el, smucindu-se.

Şobolanul, îngrozit, a dispărut, iar acum îşi dădea seama că vocea nu venise deloc de la rozătoare, ci mai degrabă de la fata care-l ţinea în braţe.

- îmi pare rău, a spus ea. Te-am speriat?

Benny a dat din cap şi s-a frecat la ochi, ştergându-şi un strop de salivă din colţul gurii. Acum era o baltă de salivă şi pe *Angelus Novus* şi a şters-o cu mâneca. A ridicat privirea să vadă dacă fata observase. Animalul se căţărase pe braţul fetei, se strecurase în decolteul hanoracului ei cu fermoar şi acum îşi scotea boticul ascuţit dintre sânii ei. Avea mustăţi lungi şi ochi negri, ca nişte mărgele.

- Este un şobolan? a întrebat-o Benny, încercând să nu se uite la sânii ei.

Fata s-a întors şi şi-a tras fermoarul hanoracului, închizând şobolanul
înăuntru.

- Nu este un *el.* Sunt *ei. Ei* sunt un dihor non-binar, androgin, nu cumva să te audă că le spui şobolan. Nu le place.—

- îmi pare rău, a spus Benny. N-am vrut.

Şi, ca să compenseze că a salivat, că a fost nepoliticos şi i-a privit sânii, a întrebat-o:

- Au un nume?

- Bineînţeles, i-a răspuns fata, peste umăr. Numele lor este ZAT—.

- Ce fel de nume e ăsta?

- Ei bine, dacă vrei să spui că este un nume străin, nu, nu este. Este un acronim. înseamnă Zonă Autonomă

Temporară.

- Mişto, a spus Benny, deşi habar n-avea despre ce vorbeşte.

Fata i-a întors spatele, aşa că nu i-a mai putut vedea faţa, dar a auzit-o murmurând în decolteul hanoracului. A privit separeurile din apropiere, acum goale.

- E voie cu animale la bibliotecă?

- Noi suntem animale, a spus ea, ridicând din umeri. Avem voie.

S-a întors spre el şi şi-a desfăcut fermoarul hanoracului pentru ca ZAT să-şi scoată boticul de dihor.

- Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu avem voie cu animale. Aşadar, nu spune nimănui, bine?

Dihorul îl privea suspicios pe Benny dintre sânii ei. Nu că Benny i-ar fi putut vedea sânii. Doar profilul şi o mică adâncitură a decolteului, care, la fata asta, funcţiona ca un buzunar în care să-ţi ţii animalul de companie.

Dihorul avea un aer îngâmfat. De asemenea, părea că ştie exact ce pune la cale Benny.

- Acum sunt liniştiţi.

S-a întors spre Benny şi atunci el a văzut-o mai bine.

- Hei, tu eşti!

Era Alice. Sau Atena. Sau oricine altcineva. în sfârşit!

- Te cunosc. Eşti Atena, nu-i aşa?
- Nu-mi spune Atena. Nu mă cheamă aşa.
- O! Credeam...

S-a oprit pentru că nu ştia ce să creadă şi, probabil, se înşela. Era de-o seamă cu fata internată la secţia de psihiatrie pediatrică, era slabă şi palidă, cu şuviţe argintii. Faţa ei frumoasă era totuşi împodobită cu inele, piercinguri şi accesorii delicate din metal.

- Numele tău este Alice?

Fata a zâmbit.

- Nu. Iar te înşeli.

Benny s-a încruntat.

- Scuze. Am crezut că eşti fata pe care am cunoscut-o la spital.
- Da. Eu sunt.
- Aşadar, cum te cheamă?
- Depinde. Aici, mă numesc Aleph.

-Elf?

- Nu. Aleph. *A-l-e-p-h.* Ca în prima literă a alfabetului fenician. îţi arăt imediat.

Aleph a mutat dihorul îmbufnat într-o parte, şi-a deschis fermoarul hanoracului şi şi-a dezvelit umărul gol, pe care era tatuată litera *A.* Linia orizontală se întindea dincolo de diagonale şi totul era, într-un fel, închis într-un cerc:

- Este numele meu de artistă. B-man mi l-a dat. Inspirat dintr-o nuvelă de Borges.

- Mişto, a spus Benny, întrebându-se iar cine e B-man? Şi ce e un Borges?

Aleph şi-a întins gâtul şi a privit critic tatuajul.

- Ei bine, nu ştiu dacă e mişto. Ar trebui să fie un aleph care se transformă treptat într-un simbol anarhist, dar pare răsturnat.

- Păcat.

Dihorul a oftat.

Aleph a ridicat din umeri.

- Tatuajele. Ştii tu.

Benny habar n-avea, dar a dat din cap în semn că da.

- Chiar nu mă deranjează, a spus ea, aranjându-şi hanoracul. Sunt dislexică atunci când vine vorba despre litere. Văd totul pe dos. B-man spune că de aceea sunt o artistă bună.

Dihorul a căscat, a închis ochii, şi-a pus o lăbuţă peste botic şi s-a dus la culcare. Părea foarte mulţumit de sine, aşa cum stătea cuibărit între sânii lui Aleph. Benny a privit în altă parte, conştient că Aleph îl priveşte cu atenţie.

- Te-am urmărit. Ai venit aici toată vara, iar acum chiuleşti de la şcoală, adormi pe cărţi, salivezi şi alte chestii, aşa că m-am gândit că ţi-au dat nişte medicamente puternice. Colegii tăi de clasă sunt nişte proşti şi şcoala nu este chiar o soluţie.

Benny a dat din cap. Aleph avea dreptate. Nu mai era nimic de adăugat.

- Dar nu înţeleg de ce te ascunzi de B-man? Nu poate urca până la etajul ăsta din cauza piciorului. Dar bănuiesc că ştiai deja.

- B-man?

- Tipul cu sticlele. îl cheamă Slavoj, dar noi îi spunem Bottleman—. B- man, pe scurt.

- Vagabondul în scaun cu rotile? îl cunoşti?

Aleph a dat din cap.

- Sigur. Avem grijă de el, iar el ne învaţă chestii. E de fapt un poet celebru în Slovenia. A fost destul de mişto ce a

făcut pentru tine, ajutându-te să treci de Scila şi Caribda.

- De cine?
- De bibliotecara de la recepţie şi de pază.
- Astea sunt numele lor?

Aleph a râs.

- Nu, prostuţule. Sigur că nu. Sunt din mitologia greacă. Caribda era un vârtej, iar Scila era un monstru marin supertare care mânca oameni...

Avertisment! Avertisment!

Benny a inspirat adânc.

- Nu-mi spune aşa.
- Monstru marin super tare?
- Nu, a strigat el. *Prostuţule.*

Nu o putea privi în ochi, aşa că s-a uitat peste umărul ei.

- Nu sunt prostuţ.
- Hei, a spus ea încuviinţând. îmi pare rău. Ai dreptate. Nu a fost frumos.
- Nu am *nevoie* de ajutorul lui.
- Bine.
- Şi oricum, e nebun de legat.

Aleph a clătinat din cap.

- Nu. Aici te înşeli. B-man nu e nebun. Nu e mai nebun decât mine sau tine.

Pericol! Pericol! Dar nu, nu era niciun pericol în cuvintele ei. Pur şi simplu atârnau în aer, în timp ce nedumerirea creştea treptat în sufletul lui. Simţea povara tristă, asemenea nisipului rece şi umed pe o plajă pustie în toiul iernii, şi îşi dădea seama că poate ori să lase nisipul să-l îngroape, ori să încerce să meargă pe deasupra. A făcut un pas. Sub tălpile lui, nisipul era solid şi Benny ştia că avea să rişte să-i spună totul.

- Nu ştiu dacă eşti nebună sau nu. Dar eu sunt.

Nu! a strigat vocea, când nisipul începea să cedeze.

Aleph s-a încruntat.

- De unde ştii?
- Toată lumea spune asta, a răspuns Benny,

scufundându-se tot mai mult în nisip.

Vezi! i-a confirmat vocea, doar că acum era o alta, rea şi sarcastică. *Taci din gură, idiotule, taci naibii din gură!*

- Oamenii spun multe prostii. De ce îi crezi?
- Pentru că au dreptate. Ştiu că sunt nebun.

Şi acum nu mai exista nici nisip, nici pământ, nici plajă, doar vocea asta ca un vânt amarnic, care adie pretutindeni în jurul lui. *Mai întâi îi spui psihiatrei şi te internează la balamuc. Apoi le spui copiilor de la şcoală şi ei te urăsc...*

Aleph vorbea de departe.

- Dar de unde ştii?

Benny nu voia să-l urască şi ea. îşi simţea corpul amorţit. Şi-a apăsat mâinile amorţite pe urechile amorţite şi a început să se legene şi să fredoneze, ca să înăbuşe noua voce oribilă care intona *Idiotule, idiotule, idiotule* în ritmul bătăilor inimii lui.

- Pentru că aud tâmpenii.

Benny vorbea atât de încet, încât Aleph trebuia să se aplece ca să-l audă mai bine.

- Toată lumea aude tâmpenii, a şoptit ea.
- Nu. La mine e diferit. Aud lucruri. Voci.
- Şi ce dacă?

Benny s-a oprit din legănat şi şi-a ridicat privirea.

Aleph a ridicat din umeri.

- Mulţi oameni aud voci.

-Da?'

Aleph a dat din cap şi a întins mâna. Degetele îi erau pătate cu vopsea, iar unghiile erau roase şi neîngrijite.

- Tremuri. Şi te agiţi. Te superi dacă te ating?

Benny a clătinat din cap, dar nu s-a putut abţine să nu tresară când Aleph şi-a aşezat palma pe pieptul lui. Sub atingerea ei delicată, îşi simţea inima ca o pasăre prinsă în capcană, lovindu-se de geam. Aleph şi-a ţinut mâna acolo, într-o apăsare scurtă şi caldă, până când fâlfâitul sălbatic a încetinit, tremurul s-a oprit şi Benny a început să respire normal, apoi ea l-a împins uşor. Când şi-a retras iarăşi mâna,

palma era făcută căuş, ca şi cum ar fi ţinut ceva acolo. Şi-a aşezat cealaltă palmă deasupra, împiedicând-o să zboare, apoi şi-a întins mâinile şi le-a deschis, arătându-i. Benny a auzit un sunet intermitent, blând, erotic şi ritmic, s-a uitat în jos şi a văzut. Cuprinsă în palmele ei pictate şi făcute căuş era inima lui care bătea nebuneşte, o ofrandă vie.

- Poftim, a spus ea, dându-i-o înapoi. Cred că îmi placi, Benny Oh.

BENNY

Aleph nu mi-a dat chiar inima înapoi, dar aşa am simţit, ca şi cum îmi zburase din piept şi acum zăcea goală-goluţă în mâinile ei, bătând nebuneşte. Deşi s-a oferit să mi-o dea înapoi, inima mea nu mai voia să vină acasă. Inima mea era fericită, cuprinsă în palmele ei căuş. Voia să rămână acolo pentru totdeauna.

în clipa în care Aleph a întins mâna să mă atingă, mi-am amintit-o din visul ăla nebunesc pe care l-am avut, când cea mai frumoasă fată şi-a aşezat palma pe pieptul meu şi... ei bine, ştii ce s-a întâmplat. Ai citit totul despre asta, e absolut jenant, deşi ştiu că e firesc ca un băiat de vârsta mea să aibă asemenea vise. Doar că majoritatea băieţilor nu au cărţi care se ţin după ei povestind cele mai penibile momente ale lor, ştii?

însă ideea pe care încerc s-o subliniez aici este că, în momentul visului, nici măcar n-o cunoscusem încă pe Aleph, dar ştiam că ea e. Cum puteam visa o fată pe care nici măcar n-o întâlnisem? Dar o visasem. Ea era fata din visul meu, fata din secţia de psihiatrie, iar acum se afla în bibliotecă. Şi probabil eram deja puţin îndrăgostit de ea. E ciudat? Nu mai fusesem niciodată îndrăgostit, aşa că de unde să ştiu ce însemna asta?

CARTEA

în biblioteci se petrec lucruri stranii, Benny. Biblioteca Publică este un sanctuar de vise, iar oamenii se îndrăgostesc aici tot timpul. Probabil nu crezi, dar este adevărat. Cărţile

sunt rodul dragostei, până la urmă. Corpurile noastre nu sunt făcute să se bucure de misterele dragostei, dar chiar şi cele mai anoste, cele mai lipsite de romantism dintre noi îţi pot transforma visele în realitate.

26

- Văd că l-ai găsit pe înger, a spus Aleph, arătând spre cartea poştală din carneţelul lui de notiţe, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

Şi probabil nici nu se întâmplase. Deşi bătea mai repede decât de obicei, inima lui Benny revenise în cutia toracică. Mâinile mici şi pătate de vopsea ale lui Aleph, care îi cuprinseseră inima aşa de uşor, erau înfipte adânc în buzunarele frontale ale hanoracului. ZAT încă dormea, găzduit între sânii ei, cu boticul ieşind din decolteul cu fermoar.

Benny s-a uitat la cartea poştală a figurinei cu fustă.

- Da, a spus el, ridicând din umeri, de parcă n-ar fi fost mare lucru – ca şi cum bineînţeles că l-ar fi găsit şi bineînţeles că ştia că e îngerul –, dar imediat cum a spus asta, s-a simţit ca un ticălos şi atunci a adăugat: Vreau să spun că nu ştiam că e un înger...
- Este îngerul Istoriei. Aşa îi spunea Benjamin.

Auzind asta, Benny s-a simţit încântat, dar confuz – încântat să-şi audă numele rostit de pe buzele ei şi confuz pentru că nu-şi amintea să fi spus vreodată ceva despre îngeri sau despre istorie. Probabil şi Aleph auzea lucruri.

- Aşa am spus eu?
- Nu tu. Filozoful german. Benjamin era numele lui de familie. în germană sună mai degrabă a *Benyameen.* Prenumele lui era Walter sau Valter.

Benny nu auzise niciodată de Valter Benyameen sau de Walter Benjamin. Nu ştia că Benjamin ar putea fi un nume de familie sau că numele acelea ar putea fi pronunţate diferit.

Acest lucru l-a neliniştit. Cum putea avea încredere că e cine e, dacă nici măcar propriul nume nu prezenta încredere?

Şi-a încrucişat braţele la piept. Voia cu disperare să schimbe subiectul şi tocmai atunci ochii i s-au luminat văzând biletele de hârtie lipite în carneţelul lui de notiţe.

- Tu le-ai scris şi pe astea?

Aleph a încuviinţat. A arătat spre primul bileţel.

- Mackson ţi l-a strecurat în buzunar în ziua în care te-ai externat de la secţia de psihiatrie. Multora dintre noi le place să se întâlnească aici, la bibliotecă, şi aşa transmitem mesajul. Mackson spunea că eşti mişto. A arătat spre al doilea bileţel.

- Pe ăsta l-am pus în cartea pe care o citeai, n-am vrut să renunţi. Dar ultimul a fost absolut întâmplător. L-ai găsit singur.

Aleph a arătat spre al treilea bileţel, cu Hănsel şi Gretel.

- Sunt versurile unei melodii de Laurie Anderson, a continuat ea, iar când Benny nu a spus nimic, a adăugat: Artista? E super mişto!

Benny tot nu înţelegea.

- Laurie Anderson inserează bileţele la întâmplare în cărţile din bibliotecă?

- Nu, eu le inserez. Nu doar bileţele. Şi alte chestii. Biblioteca este laboratorul meu. La fel ca secţia de psihiatrie pediatrică. De fapt, laboratorul meu este pretutindeni.

- Eşti om de ştiinţă?

- Oarecum. Sunt artistă.

Benny s-a uitat la bileţele.

- Asta este artă?

- Ei bine, da. Sau un fel de intervenţie situaţionistă în preocupările intelectuale comune. Aşa o numeşte B-man.

Aleph şi-a înclinat capul şi apoi a făcut semn către rafturi.

- Dacă îţi imaginezi biblioteca asemenea unei manifestări a continuumului timp-spaţiu, este ca şi cum aş arunca aceste subiecte efemere în timp şi spaţiu pentru ca alţi oameni să le recepteze şi să le urmărească. Aşa cum ai

făcut tu.

Dar Benny nu o înţelegea, aşa că Aleph a încercat din nou.

- Bine, imaginează-ţi că sunt nomadă şi creez o cărare din firimituri de pâine presărate prin labirintul colecţiei bibliotecii, trasând intersecţiile călătoriei mele.
- De ce?

Aleph a ridicat din umeri.

- Nu ştiu. O fac din copilărie, înainte ca B-man să-mi spună că este artă. Creez legături între lucruri. Este ca şi cum ai spune o poveste.

Benny s-a uitat la cuvintele scrise pe bileţel şi pe cartea poştală.

- Nu înţeleg. Care este legătura?
- Da, ei bine, unele versuri lipsesc. Probabil le-ai fi găsit dacă ai fi continuat să le cauţi, dar practic, în cântec, Hănsel şi Gretel locuiesc în Berlin. Asta e partea pe care ai găsit-o. în următoarea, Hănsel cântă la un concert într-un film de Fassbinder, Gretel îl întreabă despre istorie, iar Hănsel începe să pălăvrăgească despre ce a scris Walter Benjamin despre înger. Asta e pe cartea poştală.

Aleph a luat cartea poştală, a aruncat o privire critică asupra ei şi apoi i-a dat-o înapoi.

- Este o formă de ezoterism. Probabil ar fi trebuit să fie mai clar.

Benny nu ştia ce înseamnă ezoterism, dar a fost de acord. A întors cartea
poştală şi a recitit cuvintele scrise pe verso.

- Cuvintele se opresc. Cum se numeşte furtuna?
- Progres.

Aleph a zâmbit.

- Destul de mişto, nu? Benjamin afirmă că istoria este catastrofa asta uriaşă, în curs de desfăşurare, care îngrămădeşte în continuare ruine la picioarele îngerului...

Benny s-a gândit la arhivele mamei sale care se îngrămădeau la picioarele lui. Avea mult sens. A întors

cartea poştală. Aleph continua să vorbească exact ca înainte.

- Şi îngerul vrea să se întoarcă în trecut şi să repare tot ce e stricat. Vrea să învie morţii, dar nu poate.

Benny s-a uitat spre înger, care continua să privească dincolo de umărul lui, şi s-a gândit la tatăl lui. îi venea greu să creadă.

- Cum aşa?

Vocea lui suna ciudat.

- îngerul este prins în furtuna progresului. Va fi trimis înapoi în viitor cam aşa.

Aleph şi-a deschis larg braţele, ca nişte aripi, şi a închis ochii, iar Benny aproape că a văzut rafalele violente de vânt, iscat din senin, împingând-o înapoi. Aleph s-a aplecat în faţă, în direcţia vântului, şi pentru o clipă a rămas acolo, pe vârfurile picioarelor, în echilibru precar, la limita dintre trecut şi viitor. însă momentul nu a durat mult, iar când Benny a întins mâna s-o sprijine, Aleph a deschis ochii. Vântul a încetat brusc, iar Benny şi- a lăsat mâna jos. Trezit brusc din somn, dihorul a clipit şi s-a uitat la el enervat.

- Ce s-a întâmplat mai departe?
- Nimic. Asta este tot.

Benny s-a uitat din nou la cartea poştală. Acum vedea foarte bine că e un înger. Era o imagine mişto. Trist.

- Am crezut că progresul este bun.
- Ei bine, probabil nu este dacă doar continuă să adune mai multe ruine şi te împiedică să repari lucruri din trecut.
- Presupun.
- Oricum, aşa gândeşte Benjamin. B-man mi l-a recomandat. Este mare
fan.

Auzind asta, Benny a simţit că temerile îi revin. Ăsta era celălalt Benjamin care-şi petrecea timpul prin bibliotecă cu B-man? Ar trebui să-l întâlnească şi el? A început din nou să se legene.

- Te simţi bine?
- Da. Tipul ăsta, Benjamin. Ţi-este şi el prieten?

- E mort.

Uşurat, Benny s-a oprit din legănat, dar apoi a început să-şi facă griji. Nu era plăcut să te bucuri când afli că cineva a murit.

- A murit cu mult timp în urmă, a adăugat Aleph.

Mai bine. Dacă a murit cu mult timp în urmă, probabil nici nu contează prea mult.

- S-a sinucis.

Asta iar era nasol. Era nasol că Benjamin s-a sinucis, deoarece tendinţele suicidare se transmit probabil odată cu numele. Când era internat la secţia de psihiatrie pediatrică, unii dintre copiii mai mari din grup vorbeau despre cum sinuciderea se transmite uneori ereditar. Să sperăm că nu era adevărat în acest caz. Moartea lui Kenji a fost un accident, iar celălalt Benjamin nu îi era rudă, dar ce să mai creadă. Benny era îngrijorat că fiecare purtător al numelui Benjamin putea fi suficient de afectat cât să se sinucidă.

- Nasol, a spus el.
- încerca să scape de nazişti.

Cunoştinţele lui Benny despre nazişti erau incomplete, în cel mai bun caz. Ştia mai multe despre neo-nazişti, le plăceau doar albii, îi urau pe oamenii de culoare şi astfel, trebuia să-i evite.

-Alea au fost vremuri fasciste foarte nasoale, iar B-man spune că iarăşi am încurcat-o. Afirmă că fascismul este în creştere şi reprezintă un răspuns inevitabil la o revoluţie eşuată. Toţi trebuie să studiem istoria, ca să nu fim condamnaţi s-o repetăm, nu-i aşa, ZAT?

Aleph s-a uitat la dihorul care se trezise iar şi-şi scotea boticul din hanoracul ei. A căscat, şi-a întins lăbuţa şi a început să se spele pe faţă. Benny s-a uitat în altă parte.

- ZAT se agită. Ar trebui să-i scot afară. Hei, acum vrei să vii să-l cunoşti pe B-man?

Benny nu voia, dar fiindcă întrebarea venea de la Aleph, a ridicat din umeri şi a încuviinţat. Chiar atunci, telefonul lui aşezat deasupra teancului de cărţi a început să sune. L-a

ignorat şi a început să-şi strângă lucrurile. Telefonul a sunat din nou şi atunci l-a băgat în buzunar.

- Nu ai de gând să vezi cine sună?

întrucât îl întreba Aleph, Benny a acceptat să-şi scoată telefonul din buzunar şi să vadă. Mesajul era de la mama lui. *Vino imediat acasă după ore, bine? Pregătesc o cină delicioasă! @ @ @*

- Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

Benny a clătinat din cap.

- E mama, a spus el posomorât. Probabil că acum a venit timpul să merg acasă.

27

Călătoria la Thrift Shop o înveselise nespus pe Annabelle. A venit acasă, a pus la fiert apa pentru spaghete, apoi a scos ceainicul galben din ambalaj. Era adorabil şi părea o rază de soare în palmele ei. S-a uitat prin bucătărie căutând un loc în care să-l aşeze. Nu avea loc pe rafturi, aşa că a mutat un coş plin cu rufe murdare de pe masa din bucătărie şi l-a lăsat acolo. Până aici, toate bune. A adus rufele în debara, a umplut maşina de spălat şi a pornit-o. Mai bine. Făcea progrese.

Masa din bucătărie era un haos total, dar datorită micuţului ceainic, Annabelle a putut *să vadă* dezordinea şi s-a mirat. Cât de repede i se obişnuiseră ochii ca lucrurile să fie într-un anumit fel. Totuşi, când apărea un obiect nou, totul se schimba şi ea vedea din nou. Ceainicul galben era ca un soare mic care revărsa lumină asupra lucrurilor din jurul lui şi chiar acolo, aşezată lângă el pe masă şi lăfaindu-se printre raze, se afla *Miracolul ordinii.*

Annabelle s-a uitat la cărticică, simţind că i se face pielea de găină. Cum ajunsese aici? Era chiar straniu felul în care părea capabilă să se deplaseze singură. Şi nu doar o dată, ci de trei ori! Mai întâi, sărise de pe masa cu noile apariţii de la

Michaels. Apoi, apăruse ca prin minune la centrul de control. Şi acum, iat-o aici. Era ca şi cum îi citea gândurile, de parcă ştia că Annabelle trebuie să facă ordine şi se oferea s-o ajute.

Annabelle s-a uitat la ceas. Mai trebuia să pregătească cina şi să strângă masa înainte să ajungă Benny acasă, dar nu-i lua prea mult timp să încălzească sosul de spaghete. Dacă *Miracolul ordinii* chiar încerca să-i spună ceva, simţea că trebuie s-o asculte. Annabelle a eliberat un scaun şi s-a aşezat să citească.

MIRACOLUL ORDINII **Capitolul 1**

Viata mea autentică

Viaţa mea a început să fie autentică odată cu iniţierea mea în practicile Zen. Probabil ai auzit mottoul Zen: „Atunci când discipolul este pregătit, apare şi maestrul.” Ei bine, trebuie să fi fost pregătită, deoarece într-o dimineaţă a apărut primul meu profesor, având cea mai neobişnuită şi mai surprinzătoare înfăţişare!

în dimineaţa aceea, eram foarte atentă să-mi aleg ţinuta, deoarece tocmai îmi cumpărasem o diademă nou-nouţă şi urma s-o port la birou pentru prima dată. Lucram pentru o revistă celebră de modă şi stil de viaţă pentru femei, primisem acest loc de muncă la absolvirea facultăţii, cu un an în urmă. Era o slujbă bună şi îmi făcusem câteva prietene, majoritatea tinere care se angajaseră la firmă odată cu mine. Era o presiune mare să arătăm elegant, aşa că mergeam adesea la saloanele de înfrumuseţare şi ne petreceam timpul liber cumpărând produse de lux din Shibuya şi Ginza, râzând şi îndemnându-ne reciproc. Pe măsură ce ne scoteam portofelele, ne asiguram că activitatea asta e „cercetare” şi e necesară pentru promovarea la firmă, şi într- adevăr, aşa şi era.

Probabil sună ciudat, dar nu eram foarte fericită. îmi cheltuiam salariul pe haine şi accesorii la modă, produse pentru îngrijirea părului şi machiaj, dar de multe ori, când

mă întorceam acasă, încărcată cu pungi de cumpărături, îmi lipsea motivaţia chiar şi să le despachetez. Lăsam noile achiziţii la intrare, mă descălţam şi apoi mă târâm prin garsoniera mea, aruncându-mi hainele pe podea până ajungeam la canapeaua din colţ, unde mă prăbuşeam într-un somn adânc.

Uneori, mă trezeam la miezul nopţii şi nici măcar nu puteam să mă mişc. Mă simţeam ca şi cum o greutate demonică îngrozitoare

CARTEA

28

Primul lucru pe care l-a observat Benny când a ajuns acasă a fost că uşa din spate se deschide uşor, iar deşeurile şi sacii menajeri din prag, care de obicei o blocau, dispăruseră. A intrat în bucătărie şi s-a uitat în jur. Annabelle stătea lângă blatul mesei, golind un borcan cu sos de roşii într-o cratiţă. O oală mare plină cu apă fierbea pe aragaz.

- Bună, scumpule! Sper că eşti bine şi ţi-e foame. Pregătesc spaghete la cină!

Mai erau şi alte schimbări. Masa din bucătărie fusese în mare parte debarasată şi Benny putea chiar să-i vadă suprafaţa. Două dintre cele trei scaune nu mai aveau teancuri de ziare sau reviste îngrămădite pe ele. Coşul de rufe nu mai stătea pe masă şi nici hainele murdare nu mai zăceau aruncate pe podea. Benny a auzit zgomotul maşinii de spălat din debara. S-a dus la frigider şi s-a uitat înăuntru. O sticlă de patru litri de lapte stătea pe raftul de sus.

- Vezi? a întrebat Annabelle mulţumită. Mi-am amintit.

Vasele murdare dispăruseră din chiuvetă. Un pahar curat era aşezat pe uscătorul de vase.

- Cum a fost la şcoală? l-a întrebat Annabelle,

amestecând în sos cu o lingură de lemn.

Purta un şorţ galben peste un hanorac verde, având inscripţionat cuvântul *Hawaii* într-un arc-curcubeu de litere, deasupra unei imagini cu o ţestoasă de mare. Annabelle nu fusese niciodată în Hawaii şi hanoracul provenea de la Thrift Shop. Şorţul galben fusese un cadou de Crăciun de la Benny şi tatăl lui. Pe el era scris cu litere mari, negre:

Asa arată
>
ceva
GROZAV!

Benny şi-a amintit când îl cumpăraseră. Avea cinci ani pe atunci. Kenji îl dusese la cumpărături, îl văzuseră în magazin şi, deşi amândoi ştiau ce înseamnă *grozav,* niciunul dintre ei nu mai văzuse cuvântul scris înainte. Kenji a încercat să-l silabisească: „guo-zav", ceea ce nu avea niciun sens, aşa că a rugat-o pe vânzătoare să citească. Ea s-a conformat şi s-au gândit că este atât de amuzant, încât l-au cumpărat. De Crăciun, când Annabelle şi-a deschis cadoul, i-au spus că e *guo-za-vâ* şi i-a bufnit râsul. Aşa au pronunţat toţi după aceea, *guo-za-vâ.* Era una dintre glumele lor de familie.

- Benny, m-ai auzit? Cum a fost la şcoală?

Benny şi-a terminat de băut laptele şi a pus paharul în chiuvetă.

- Bine.
- Spală-l, te rog. îţi faci prieteni noi?

-Nu.

A clătit paharul şi l-a pus la loc pe uscătorul de vase. Puteau fi consideraţi prieteni o artistă cu un dihor şi un bătrân vagabond sloven fără adăpost?

- Vreau să spun, într-un fel. Cred.
- Este minunat, scumpule! Poate îi inviţi cândva pe la noi.

Annabelle a gesticulat cu lingura de lemn pe care-o ţinea în mână,
împrăştiind câteva picături de sos de roşii pe podea.

- Fac puţină ordine. Arunc lucruri. Ai observat?
- Aha.

în mijlocul mesei se afla un ceainic galben, iar lângă el stătea *Miracolul ordinii.* Probabil că Benny se înşelase. Probabil cartea avea efect. Şi-a luat ghiozdanul şi s-a îndreptat spre scări.

- Vrei să pui masa, scumpule?

Benny s-a întors şi a făcut semn spre ceainic.

- Ce vrei să fac cu ăsta?
- O, poţi să-l laşi acolo să-l admirăm.

Annabelle a lăsat lingura în cratiţă, şi-a şters mâinile de şorţ şi a venit la masă.

- Nu este minunat?

Benny a ridicat din umeri.

- Probabil.
- Mie mi se pare adorabil.

Annabelle a ridicat ceainicul şi i-a mângâiat silueta rotundă.

- Cred că e fermecat. Un ceainic fermecat.

I l-a întins.

- Uite, mângâie-l. Dacă-l mângâi şi-ţi pui o dorinţă, pun pariu că ţi-o va îndeplini.
- N-am nicio dorinţă, a spus Benny, privind ceainicul cuibărit în căuşul palmelor lui.

Nu, nu era adevărat. Voia să urce în camera lui, dar mama lui nu terminase. Annabelle i-a zâmbit şi şi-a înclinat capul.

- îţi aminteşti cântecelul despre ceainic? Ţi-l cântam şi tu făceai toate mişcările alea.

Annabelle a început să fredoneze.

- *Sunt un ceainic mic, mic şi voinic...*

Şi-a îndoit cotul şi şi-a pus mâinile în şolduri.

- Hai, cântă cu mine. *Aici e mânerul meu...*

Annabelle a aşteptat cu mâinile în şolduri, dar Benny rămăsese încremenit, ţinând ceainicul în mâini.

- *OK, mai cânt o dată şi atunci poţi cânta împreună cu*

mine. Sunt un ceainic mic, mic şi voinic. Aici e mânerul meu şi aici e gura mea.

Annabelle şi-a îndoit mâna ca şi cum ar fi încercat să toarne ceai şi a pocnit din degete.

- Asta e gura, îţi aminteşti?

Şi-a legănat trupul ca şi cum turna ceai.

- Acum fa şi tu la fel.

în bucătărie era cald, iar obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza aburului. O buclă delicată i se lipise de frunte. Benny a apucat strâns ceainicul.

- Te rog, a şoptit el, încercând să respire. Mamă, nu...

Dar Annabelle începuse din nou să cânte.

- *Sunt un ceainic mic...*

Benny nu mai suporta. Mama lui părea aşa de proastă şi de plină de speranţă, legănându-se cu o mână în şoldul ei lat, iar cealaltă atârnându-i moale pe lângă corp. Atunci, Annabelle i-a zărit chipul şi a tăcut brusc, devenind dintr-odată nesigură.

- Nu astea sunt versurile?
- *Nu!* a strigat el.

De ce nu înţelegea odată? Benny nu voia o dezamăgească, dar mama lui trebuia să tacă, trebuia s-o facă să tacă.

- Nu asta am vrut să...
- Ce e, Benny? Ce s-a întâmplat?

Benny i-a întins ceainicul.

- *Nu astea sunt versurile!*
- Stai! a auzit-o strigând. Benny, nu! Te rog, îmi pare rău! Nu pleca!

Dar era prea târziu. Benny se năpustise afară.

Uşa din spate s-a trântit în urma lui. Benny a auzit zgomotul veselei sparte şi vocea disperată a mamei sale. Nu era prima dată când auzea aceste sunete amestecându-se. S-a îndreptat spre poartă, apoi a ieşit şi a luat-o la fugă.

29

Fuga nu era un răspuns foarte bun, dar cartonaşul lui de adaptare spunea că a nu accepta o situaţie foarte stresantă şi a lua o pauză e un comportament adecvat. Nu că Benny se gândise la comportamente adecvate când o luase la fugă. Trebuia doar să scape. A alergat pe aleea întunecată, pe lângă tomberon şi pe lângă tipografia Eternal Happiness, îndepărtându-se în fugă de locul în care murise tatăl său. Oamenii din umbră care pândeau în prag şi-au ridicat privirea când au auzit paşi, dar văzând că e doar un băieţel care aleargă, s-au întors la treburile lor. Călătoria lui abia dacă a stârnit o unduire în băltoacele stătute de pe alee.

Benny a alergat cât l-au ţinut picioarele, mişcându-şi braţele pe lângă corp, iar picioarele încălţate cu tenişi i s-au lovit ritmic de trotuarul ud şi fisurat, ocolind bălţile şi crăpăturile. Din trotuar s-au auzit voci cântând încetişor: *Step on a crack... Break your mothers back—,* şi atunci a încercat să le evite, dar betonul era vechi şi avea prea multe fisuri. *Break your mother break your mother break your mothers back...* Benny a alergat şi mai repede, încercând să le depăşească, până când a obosit şi apoi s-a prăbuşit lângă zidul umed de cărămidă al depozitului, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi inspirând aer cu nesaţ.

Ajunsese la capătul aleii. Când, în cele din urmă, bătăile inimii i-au revenit la normal, iar respiraţia i s-a liniştit, Benny a observat că se potolise cântecul frânt al fisurilor din trotuar, iar acum tot ce auzea era absenţa derutantă a sunetului, ca şi cum ar fi fost într-un vis sub apă. A ascultat mai atent. Nimic. A clătinat din cap pentru a-şi limpezi urechile, asta părea să-l ajute. A închis ochii. Treptat, lumea sonică s-a restabilit. O pisică maidaneză mieuna undeva pe alee, iar în depărtare, maşinile claxonau pe bulevard. Benny auzea şuieratul mărfarelor când mai aproape, când mai

departe, sosind din port şi purtând în urma sunetului lor imagini rătăcite ca nişte deşeuri prinse în spirala ascendentă a memoriei lui. Pe deasupra sunetului, cu ochii minţii, Benny vedea silozuri metalice înalte de cereale ridicate peste depozitele feroviare, munţi conici de cărbune negru şi sulf pe docurile de încărcare şi buşteni plutitori pe suprafaţa terenurilor în plină expansiune. Chiar şi cu ochii închişi, le vedea.

Când Benny era mic, Kenji îl ducea la pasajul feroviar cu vedere spre port, unde soseau marile transcontainere din Asia să-şi descarce marfa. Şirurile lor asimetrice se întindeau dincolo de sunet, iar el şi Kenji stăteau acolo şi le numărau, navă cu navă, şi enumerau toate bunurile pe care şi le imaginau stivuite înăuntru. *Camioane, remorci de tractor, maşini de gătit orez, SUV-uri, adidaşi Nike.* în curând, jocul se transforma în enumerarea tuturor lucrurilor pe care şi le doreau, dar nu-şi permiteau să le cumpere. *Sony Playstation 3, Xbox 360, seturi de tobe Yamaha, maşini sport Nissan GT- R, amplificatoare Yamaha MX-10000, cuptoare cu microunde şi o maşină de cusut Brother nou-nouţâ pentru mama.* Şi-a amintit cum era să stea pe podul feroviar înalt, sprijinindu-se de picioarele lui Kenji. Simţea mâinile tatălui său odihnindu-i-se cu blândeţe pe umeri. Pe şinele de jos, vedea bărbaţi şi femei făcând diverse lucruri prin tufişurile cu buruieni, de-a lungul terasamentelor, şi îşi amintea senzaţia mâinilor calde ale tatălui său ridicându-i capul şi îndreptându-i uşor privirea spre munţii îndepărtaţi. *Capul sus, Benny! Capul sus!*

Benny a deschis ochii, surprins să vadă că încă stă pe alee, rezemat de zidul rece de cărămidă. Niciodată nu mai ajunsese aşa departe. S-a gândit să meargă acasă, dar încă nu era pregătit să dea ochii cu mama lui. Mai departe, aleea dădea direct într-o stradă perpendiculară îngustă, vizavi de care era un părculeţ plin de verdeaţă, o oază bizară în mijlocul oraşului. îl traversa o potecă, ducând la nişte bănci aranjate în cerc sub ramurile arcuite ale unui sicomor uriaş

şi bătrân. Băncile îi păreau familiare. Deasupra, un felinar de modă veche proiecta o lumină teatrală, luminând desişul înfrunzit, astfel încât peisajul semăna mai mult cu o scenă decât cu un parc. în umbră, înconjurând zona îndepărtată, vedea siluetele prelatelor şi corturilor albastre aparţinând taberei celor fără adăpost, dar cercul de bănci din prim-plan părea liber şi primitor, un loc bun unde să stea şi să aştepte până când era gata să plece acasă.

Benny şi-a tras gluga pe cap şi s-a desprins de zidul de cărămidă. în timp ce traversa strada şi se apropia de parc, a recunoscut locul în care se afla. Nu mai văzuse niciodată parcul noaptea, dar tatăl lui îl aducea aici în timpul zilei. Kenji îl aşeza pe o bancă, lângă bătrânii domni chinezi care stăteau acolo citind ziare, şi-i spunea să-l aştepte cât pleacă să stea de vorbă cu un bărbat. Benny nu se speria niciodată. Tatăl lui nu se îndepărta prea mult, iar bătrânii chinezi erau amabili şi uneori Kenji le dădea o bucată de pâine ca să hrănească porumbeii şi corbii. Când era mai cald, unul dintre bătrâni aducea în parc păsări cântătoare în colivii ca să se bucure şi ele de adierea vântului. Uneori îl lăsau pe Benny să le hrănească şi apoi păsările cântau.

Noaptea nu se zăreau păsări. Porumbeii se adăposteau sub cornişele clădirilor din centrul oraşului, iar corbii zgomotoşi dormeau pe ramurile sicomorului. Corbi negri ascunşi în umbră. Benny nu-i vedea, dar le simţea prezenţa şi gândul că dorm în copaci îl liniştea. Tot mergând pe potecă, s-a îndreptat spre bănci, păstrând distanţa faţă de corturile întunecate, apoi s-a oprit. Se auzeau voci venind de pe peticul de verdeaţă înconjurat de bănci. Benny s-a ghemuit în spatele unui tomberon şi a ascultat. Vocile nu păreau să aparţină unor lucruri. Păreau omeneşti. Nu multe. Doar câteva. Vorbeau în engleză. Nu-l auziseră venind, deoarece tenişii lui erau silenţioşi. Şi-a verificat nivelul de alertă, se afla în zona albastră (moderată, cu risc general de atac de panică). Nu era îngrozitor, dar probabil era mai bine să plece de acolo. Benny s-a ridicat cu grijă. Acum îi vedea,

erau trei tipi aşezaţi pe prelate, dincolo de bancă, pasându-şi unul altuia o mâncare la pachet, învelită în folie de staniol, pe care o înfulecau. Nu-şi dădea seama dacă sunt tineri sau bătrâni. Erau de culoarea cenuşii, iar aerul din jurul lor mirosea a marijuana. Mirosul lui Kenji. Inima lui Benny a început să bată mai repede. Voia să plece, dar a făcut un pas să se apropie cu tenişii lui silenţioşi.

Rezemate de bănci se aflau mai multe rucsacuri voluminoase, cu oale şi conserve aşezate alandala. Lângă ei stăteau doi câini mari. Pitbulli, zgardă cu ţepi şi lese din frânghii groase. Unul dintre câini, cel mai deschis la culoare, şi-a ridicat capul şi şi-a îndreptat botul moale de prădător în direcţia lui Benny, adulmecând.

Avertisment! Benny a încremenit. Câinele s-a ridicat pe labe şi a început să mârâie primejdios, un sunet scăzut venit din adâncul grumazului. Era legat de frânghie, dar tot înfricoşător. Al doilea câine s-a ridicat şi el şi a început să latre.

Avertisment! Pericol!

Unul dintre tipi a întrebat:

- Riker, ce s-a întâmplat, băiete?

Cei doi câini s-au repezit pe urmele lui. Erau rapizi şi, când Benny s-a răsucit s-o ia la fugă, a observat că frânghiile lor nu sunt prinse de nimic. Pitbullii l-au încolţit la tomberon, lătrând şi scrâşnind din colţii lor mari, galbeni. Gingiile le sclipeau umede şi salivau, privindu-l cu ochi palizi şi îngrozitori.

- Riker! Daisy! încetaţi!

Tipul a sărit peste spătarul băncii. I-a luat de zgărzi şi câinii s-au mai liniştit un pic.

- Hei, amice. îmi pare rău.

Benny era copleşit de emoţie. I se înmuiaseră genunchii şi-i venea să vomite.

- Este în regulă, a spus el, deşi nu era, iar apoi, o voce blândă a repetat: *E în regulă, e în regulă.*

Urechile câinilor tresăreau. îl priveau pe Benny cu

atenţie. Mârâiau de parcă ar fi vrut să-l muşte.

- De fapt, sunt foarte calmi.
- Mişto.

Mişto? a întrebat vocea, imitându-l. Nu e deloc mişto, idiotule.

- E vreo problemă? a strigat unul dintre ceilalţi vagabonzi.

Toţi s-au întrerupt din mâncat şi l-au privit de pe prelată.

- Cine e ăla?
- Doar eu, a spus Benny.

Doar eu? l-a batjocorit vocea. Cine dracu te crezi?

Acum toţi se uitau la el.

- Tu cine eşti? l-a întrebat primul tip.
- Nimeni, a răspuns Benny.

Ai dreptate.

- Nu e adevărat, nu eşti un nimeni. Stai acolo. Vorbeşti. Eşti cineva. Ai un nume, omule?
- Eu sunt Benny.

Eu sunt Benny. Eu sunt Benny. Taci naibii din gură, Benny!

Tipul care ţinea câinii l-a privit.

- Eşti chinez, Benny-boy?
- Nu. Tatăl meu este japonez. Şi coreean. Adică era. Acum e mort. A fost lovit de un camion.

O, sărmanul Benny-boy. Acum o să le spui toată povestea de căcat a vieţii tale?

- Sună dur, puştiule.
- Da. Era drogat în acel moment.

De ce naiba le spui asta?

- Trebuie să stai departe de droguri, Benny-boy. Când îţi sunt oferite, doar spune nu, bine?
- Bine.
- Bravo, băiete. Vrei să mănânci nişte orez cu fasole?
- Nu, mulţumesc, a răspuns Benny, deşi dintr-odată i se făcuse foarte foame.

Nu luase cina. S-a gândit la Annabelle, care stătea în

colţul mesei debarasate din bucătărie, mâncând spaghete de una singură şi în stomac i-a apărut un mare gol, un alt fel de foame.

- Acum trebuie să merg acasă.

Oooh, mama lui are nevoie de el...

- Haide. Aşază-te. Eu sunt Jake şi ăştia sunt Dozer şi Terence, dar Terence e nume de poponar, aşa că-i spunem T-Bone. Pe câinii lui i-ai întâlnit deja. Riker este masculul deschis la culoare, Daisy e căţeaua lui. Acum că ne ştii numele, trebuie să mănânci ceva împreună cu noi, ca să ştim că nu e nicio supărare. Altfel am putea crede că eşti supărat pe noi, prin urmare, reprezinţi o ameninţare, şi atunci ar trebui să te omorâm. Aşa că vino şi relaxează-te. Orezul cu fasole e bun. Proaspăt.

- Bine, a acceptat Benny.

O, *da, vă rog, daţi-i drumul şi omorâţi-mâ,* l-a batjocorit vocea şi apoi s-a lăsat o tăcere ursuză, în timp ce Benny s-a aplecat pe un colţ al prelatei şi a acceptat conserva. *în fine.*

BENNY

De fapt, n-am crezut că mă vor omorî. Tipul ăla, Jake, nu vorbea serios. Mi-am dat seama din tonul vocii lui că doar glumea şi încerca să se revanşeze, deoarece câinii lui mă lătraseră. Cu timpul, am început să înţeleg tonurile şi vocile, deşi cu oamenii e mai greu, pentru că mint, glumesc, îşi ascund emoţiile şi nu vorbesc serios. Oamenii nu vin la mine în mod normal şi a trebuit să analizez şi să exersez, ca atunci când înveţi pentru prima dată să citeşti şi trebuie să descifrezi silabele. A trebuit să cunosc oamenii fonetic şi apoi să-i învăţ pe de rost.

Cu obiectele e mai uşor, ele ţi-o spun direct. Asta e prima diferenţă dintre oameni şi lucruri. Lucrurile nu mint, nu tachinează şi nu se prostesc. Nu-şi ascund sentimentele. îţi poţi da seama când un obiect este fericit, trist, plictisit sau supărat. Mai ales supărat. O, da, când un obiect este supărat, îţi dă de înţeles. Te taie, te ciupeşte sau încetează brusc să mai funcţioneze. îţi alunecă printre degete şi se rupe sau, pur şi simplu, dispare – dispare complet – şi oricât de mult l-ai căuta,

nu-l poţi găsi. Probabil ai avut asemenea experienţe cu portofelul sau cheile, deci ştii că spun adevărul.

Sunt sigur că asta s-a întâmplat cu ceainicul mamei în noaptea aceea. Adică nu eram acolo când s- a spart, aşa că nu pot să jur, dar cred că acel ceainic kamikaze s-a enervat din cauza întregii situaţii – mama cânta cântecul ăla stupid – şi s-a aruncat înspre frigider. Mama a spus că l-a scăpat din mâini, dar am găsit o bucată din gura ceainicului sub frigider, în partea opusă a bucătăriei faţă de locul în care stătea ea, aşa că am sentimentul că a făcut mai mult decât să-i alunece din mâini. Cred că ceainicul a vrut să demonstreze ceva.

Oricum, am stat o vreme cu tipii ăia, până când câinii lor s-au liniştit, au hotărât că mă plac şi mi-au lins mâna. Tipii erau mai mari decât mine, dar nu părea să-i deranjeze că sunt doar un puşti. M-au numit Pustiu' şi m-au întrebat unde locuiesc şi ce caut pe stradă când ar trebui să fiu acasă să- mi fac temele. Le-am spus că şcoala nu este o opţiune, iar ei au râs şi au declarat că e mişto. La început m-am întrebat dacă sunt vagabonzi, dar cei pe care i-am văzut se comportau destul de haotic, pe când tipii ăştia aveau chestii de camping şi păreau o gaşcă. Când i-am întrebat dacă sunt vagabonzi, li s-a părut amuzant, dar apoi au spus că da, sigur. Eu nu ştiam exact ce e un vagabond, dar mama folosise cuvântul şi mi-a plăcut cum sună. M-am gândit că dacă i-aş analiza, mi-aş da seama. La asta mă refer când vorbesc despre cunoaşterea oamenilor.

Toată conversaţia despre vagabonzi m-a făcut să mă gândesc la mama. Ştiam că probabil o luase razna şi nu voiam să cheme poliţia, aşa că după un timp le-am spus tipilor că trebuie să plec acasă şi m-au lăsat. Aleea era chiar întunecată. Ziua e înfiorătoare, dar noaptea e o nebunie, aşa c-am ţinut în continuare capul plecat şi gluga mi-a alunecat pe spate. înainte, alergasem în cea mai mare viteză, dar la întoarcere am mers mai încet, aşa c-am avut timp să observ toţi drogaţii injectându-se şi făcându-şi lucruri rele unul altuia în întuneric. Uneori, când mă vedeau venind, spuneau „rahat", dar când îşi dădeau seama că sunt doar un puşti, mă lăsau în pace.

Apoi, când aproape ajunsesem acasă, mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Am auzit un zgomot în faţă şi trei prostituate duse cu pluta, îmbrăcate cu fuste mulate şi încălţate cu pantofi înalţi cu toc au venit spre mine clătinându-se pe alee şi s-au oprit chiar sub felinarele de pe stradă, lângă tomberonul de la Gospel Mission, cam în locul în care a murit tata. Au căzut una peste alta, ţipând şi făcând semne spre pământ. Jur c-am crezut că este fantoma tatălui meu, până când am văzut nişte

siluete mişcându-se în umbră şi arătând ca nişte animale. Pisici, m-am gândit, dar când m-am apropiat, am văzut că e o familie de sconcşi, o mamă şi puii ei, toţi aliniaţi în şir indian.

Prostituatele erau drogate până peste cap şi strigau: *Ce drăguuuţi!!! Ce drăguuuţi!* încercau să prindă puii, dar apoi se împiedicau pe tocurile înalte, cădeau şi trebuiau să se ridice reciproc şi să încerce din nou. Bănuiesc că voiau să ia acasă puii de sconcs pe post de animale de companie sau ceva de genul ăsta, dar dintr-odată mama sconcs le-a stropit. Eram destul de aproape, aşa că am simţit mirosul, duhneau rău de tot, dar ajunsesem deja la poarta noastră din spate şi intrasem.

Bucătăria era întunecată şi încă le mai auzeam pe prostituate ţipând şi simţeam duhoarea de sconcs pe mine, dar nu-mi păsa. întreaga scenă era ciudată şi haotică şi, sincer, nici măcar n-am învinuit-o pe mama sconcs, ea doar îşi proteja puii.

M-am dus la frigider să iau nişte lapte şi atunci am văzut gura spartă a ceainicului zăcând pe jos. Am ridicat cioburile. Marginile lor erau ascuţite şi colţuroase şi mă aşteptam să mă rănească, să-mi spună ceva răutăcios sau să mă acuze, dar ceainicul era mut şi, nu ştiu de ce, asta m-a întristat cu adevărat şi am început să plâng.

- Benny?

Era mama mea, care stătea în pragul întunecat al holului, încă îmbrăcată în hanoracul ăla stupid cu ţestoasa marină. A aprins lumina din bucătărie şi când m-a văzut plângând în faţa frigiderului deschis, s-a repezit la mine.

- O, Doamne, Benny! Eşti în regulă? S-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap, ea m-a analizat din cap până în picioare şi când a văzut că sunt bine, m-a îmbrăţişat.

- O, Benny! Am fost aşa de îngrijorată! Am ieşit să te caut, dar plecaseşi. Ai dispărut pur şi simplu! Unde te-ai dus? Am sunat la poliţie să depun declaraţie că ai dispărut, dar ei mi-au spus că
trebuie să aştept, şi aşa am făcut. Am aşteptat şi am tot aşteptat. Miroşi a sconcs—. Pe unde ai umblat?

De obicei, nu-mi place când se agaţă de mine, dar în noaptea aceea i-am lăsat cuvintele să mă aline şi m-am detaşat, aşa cum ar trebui să procedez atunci când mă simt copleşit. Există un
instrument de adaptare numit autodistanţare şi am un cartonaş în acest sens, deci ar trebui să încerc să trăiesc situaţia stresantă ca şi cum aş fi o muscă pe perete şi apoi s-o descriu. Aşadar, musca ar spune:

Benny stă în faţa frigiderului şi încă plânge puţin, iar mama lui îl îmbrăţişează prea tare, dar el acceptă, chiar dacă nu o poate îmbrăţişa cu adevărat. Şi ea spune: „O, Benny, să nu mai faci niciodată asta, bine? Promite-mi! Am fost aşa de îngrijorată, e târziu, unde naiba ai fost?” Dar Benny nu poate spune nimic pentru că ea îi striveşte faţa la subsuoară, aşa că rămâne acolo, plângând în dreptul ochiului mare şi trist al ţestoasei marine. Mama lui se îndepărtează întrebând: „Eşti sigur că eşti bine, Benny, de ce plângi?” Şi îi şterge lacrimile de pe faţă cu mâneca hanoracului, dar alte lacrimi fierbinţi continuă să curgă, iar Benny îi întinde gura spartă a ceainicului şi-i spune: „Sunt bine, mamă, serios.” Apoi continuă: „îmi pare rău pentru ceainicul tău” şi, cumva, doar să spună asta îl face să se simtă mai bine…

CARTEA

Musca nu este un instrument de adaptare, Benny. Este sunetul unui tânăr care îşi descoperă vocea, iar în lumea cărţilor, această experienţă nu e nici mai mult, nici mai puţin decât o minune. Când un băiat îşi descoperă vocea sau o fată îşi spune povestea pentru prima dată, toate astea reprezintă motive întemeiate de mare bucurie şi noi toate, de la cele mai vechi tăbliţe scrijelite în lut până la cele mai ieftine broşuri de la băcănie, luăm aminte şi ne bucurăm, deoarece fără aceste voci nu am exista. Aşadar, ascultă! Se întâmplă chiar acum, în timp ce vorbim, dar este important să nu te grăbeşti. Lucrurile astea cer timp şi trebuie s-o luăm încet.

30

Zilele trec. Benny se trezeşte dimineaţa şi merge la bibliotecă. Vine acasă după-amiaza târziu. în tot acest timp, stă la biroul lui, visând la bileţelele pe care le-a lipit în caietul de notiţe, aşteptând ca Aleph să apară din nou. Când ea nu apare, se plimbă în sus şi-n jos pe la etajele bibliotecii, căutând-o. La urma urmei, e îndrăgostit. Mormăind în şoaptă *Valter Benyameen, Valter Benyameen,* plonjează printre rafturi şi se întoarce la separeul lui cu un teanc de cărţi ale filozofului german, sperând să înveţe ca s-o impresioneze, dar se descurajează repede când nu înţelege cuvintele. Benny e obişnuit să vadă cuvinte de neînţeles când plutesc prin aer, dar astea sunt în cărţi. Care e rostul cuvintelor din cărţi, dacă nu au sens? se întreabă el. Apoi, câteva zile mai târziu, în timp ce ronţăie descurajat un măr, îi sună telefonul, alertându- 1 în legătură cu sosirea unui e-mail pe contul fals pe care l-a creat pentru mama sa. E-mailul este de la directoare.

„Stimată doamnă Oh", citeşte Benny. „Acesta este un memento prin care vi se cere să ne trimiteţi o scrisoare de la medicul primar al fiului dumneavoastră, care să confirme necesitatea absenţelor medicale în următoarele trei zile. Fiul dumneavoastră lipseşte de mai mult de o săptămână şi încă nu am primit adeverinţa medicală. Vă rugăm să ne contactaţi cât mai curând posibil pentru a discuta această problemă."

PERICOL!

Benny se opreşte din mestecat. Gâtul i se încordează şi o bucată mare de măr rămâne blocată acolo. Se sufocă, tuşeşte, înghite şi, în cele din urmă, mărul alunecă pe gât, dar coaja lui ascuţită îi zgârie ţesutul moale al epiglotei, făcându-l să lăcrimeze.

Doamna care tastează la calculator se uită la el.

- Eşti în regulă?

Benny dă din cap, stânjenit, şi-şi şterge lacrimile.

- Trebuie să ai grijă cu merele, spune ea şi, din moment ce Benny nu se mai sufocă, se întoarce la tastat...

Nu. De fapt, nu se întoarce la tastat. Nu s-a oprit niciodată din tastat. Chiar în timp ce vorbea cu el, degetele i se mişcau, iar acum, când îl priveşte, degetele ei continuă să tasteze, şi încă o dată pare că-l urmăreşte şi-şi notează observaţii de teren, documentându-se din tot ce vede. îl observă când îşi ia telefonul mobil, îi remarcă degetele umede, tremurând de emoţie. Benny pare să se fi îngrăşat recent, iar ea se întreabă dacă ia medicamente. îl urmăreşte în timp ce navighează în draft, unde, bineînţeles, găseşte e-mailul cu adeverinţa medicală falsă pe care uitase s-o trimită, pentru că fusese ocupat să se îndrăgostească şi să intre în panică din cauza mamei lui. Doamna care tastează la calculator nu vede e-mailul, desigur, dar observă încruntarea lui Benny, cuta adâncă dintre sprâncene în timp ce reciteşte scrisoarea, verificând greşelile de ortografie:

Numele pacientului: Benjamin Oh
Diagnostic: Tulburare schezoafectivă prodromală
în atenţia:

Benjamin Oh a fost intrenat la secţia de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii, sub supravegherea mea, şi va lipsi de la ore până vă transmit veşti noi.

Cu sinceritate,
Dr. Melanie Stack,
Psihiatru certificat

Doamna de la calculator îl priveşte pe Benny când apasă tasta Trimite şi el se lasă pe spătarul scaunului, închizând ochii, respirând greu. îşi lasă mâna în care ţine telefonul să-i cadă în poală. Benny are clar nevoie de ajutor, iar ea vrea să se apropie de el, să-şi sprijine palma pe fruntea lui umedă şi să-i mângâie părul, să-l consoleze, dar ştie că nu poate. Ar fi

indiscret. Nepotrivit. Ştie că n-ar trebui să se amestece, aşa că-l urmăreşte de la distanţă şi tastează mai departe.

Benny n-ar fi avut de unde să ştie aceste lucruri, pe care doar noi ţi le putem spune, pentru că noi suntem o carte şi Benny este doar un băiat. El nu putea să intre în mintea doamnei care tastează la calculator sau să-i citească gândurile. E conştient doar de agitaţia robotizată din propria minte. *Avertisment! Avertisment! Pericol! Pericol!* Cuta de pe frunte i se adânceşte pe măsură ce zgomotul creşte şi, în curând, pentru el e prea mult de suportat, aşa că-şi sprijină capul pe teancul de cărţi şi fredonează o melodie – *Hey, diddle diddle, the cat and thefiddle, the cowjumped over the moon*— - până când adoarme.

31

Annabelle se sprijină de blatul din bucătărie, zdrobind furnicile. Furnicile vin din spaţiul îngust din spatele chiuvetei, unde placa de rigips a căzut, lăsând un gol. Furnicile locuiesc acolo şi, din cartierul lor general, îşi desfăşoară campaniile de jaf. Astăzi iau cu asalt prăjitorul de pâine. Formează un şir asimetric care traversează prin spatele chiuvetei, dispare pentru scurt timp sub o grămadă de vase murdare şi reapare din spatele unui burete vechi. Ocazional, o furnică cercetaş rupe rândurile ca să analizeze spaghetele uscate lipite de o farfurie sau o urmă de sos de roşii, dar obiectivul lor principal e prăjitorul de pâine, comoara sa de firimituri, pe care le transportă, bucăţică cu bucăţică, peste teancul de corespondenţă, înapoi la buncărul lor.

Scrisorile sunt în mare parte vechituri şi fluturaşi, câteva facturi şi o altă scrisoare de la No-Good, pe care Annabelle tocmai se pregăteşte s-o deschidă când zăreşte furnicile. Nu-i plac furnicile şi trebuie să le prindă şi să le zdrobească cu

degetul arătător, sarcină pe care o îndeplineşte cu eficienţă mecanică, furnică cu furnică, dar ele tot continuă să vină. E uimitor, într-adevăr. Uneori se opresc lângă un tovarăş căzut pe câmpul de luptă şi-şi flutură antenele – precum tijele de radiestezie – asupra muribundului care zvâcneşte în convulsii, căutând un semn de viaţă, dar apoi se retrag în formaţie şi merg mai departe. Trebuie să le admiri, se gândeşte Annabelle, în timp ce zdrobeşte altă furnică, dar oricât încearcă, nu poate. Nu simte admiraţie, nici compasiune. Nimic. Parcă rămăsese fără sentimente, deşi e ciudat, avusese întotdeauna o puzderie. Prea multe, într-adevăr. De când cu ceainicul galben, rămăsese fără sentimente.

Annabelle o sunase pe dr. Melanie a doua zi să programeze o consultaţie pentru Benny, apoi o întrebase dacă poate participa şi ea. Aşezată pe scăunelul albastru, a povestit ce se întâmplase, cum făcea ordine şi pregătea spaghete pentru cină. Când Benny a venit acasă de la şcoală, ea i-a arătat simpaticul ceainic galben pe care-l cumpărase de la Thrift Shop şi a început să-i cânte cântecul ceainicului.

- Era una dintre melodiile lui preferate din copilărie. Nu-i aşa, Benny? N-am vrut să te supăr. Speram să-ţi aminteşti. Credeam că te va face să râzi...

Dr. Melanie s-a întors spre Benny, care stătea cocoşat pe scăunelul lui verde, încordat şi supărat. Dr. Melanie avea manichiura fucsia.

- Benny? Ne poţi spune ce te-a supărat?

-Nu.

- Cuvintele cântecului, a spus Annabelle, îndemnându-l. Mi-ai spus că sunt greşite.

- Nu-mi amintesc.

Annabelle s-a întors către dr. Melanie.

- Cunoaşteţi cântecul?

Annabelle şi-a pus o mână în şold şi cu cealaltă s-a prefăcut că toarnă ceai. Benny a oftat.

- *_Sunt un ceainic mic, mic şi voinic. Aici este mânerul*

meu şi aici...

- Da, sigur, a răspuns dr. Melanie.

Annabelle şi-a lăsat braţele în jos.

- Cel puţin, credeam că astea sunt cuvintele. Benny obişnuia să facă anumite mişcări. Era tare drăguţ.

Benny s-a cutremurat şi a părut să se micşoreze. Dr. Melanie l-a analizat cu atenţie.

- Asta a fost problema? Că mama ta a greşit cuvintele cântecului?

- Nu. Nu a fost asta.

- Atunci te-a deranjat ceainicul? L-ai auzit că spune ceva?

Benny a clătinat din cap. încă de la externarea din secţia de psihiatrie pediatrică, o minţise pe dr. Melanie în legătură cu vocile, spunându-i că tăcuseră. O minţise în legătură cu atâtea lucruri – absenţa lui de la ore, cum îşi petrece timpul –, dar de data asta spunea adevărul. Ceainicul nu rostise niciun cuvânt. Auzise cum se spărsese, dar în acel moment se afla deja pe alee.

Dr. Melanie s-a întors către Annabelle.

- Puteţi să-mi spuneţi exact ce a zis Benny?

- Da. Cântam cântecul, iar el a zis: „Nu astea sunt versurile!" A fost categoric în privinţa asta. Şi foarte supărat.

- Benny, îţi aminteşti să fi spus cuvintele astea? Mama ta aşa afirmă: „Nu astea sunt versurile!", ceea ce înseamnă c-ai crezut că ceainicul spune altceva decât ceea ce declara mama ta că spune... Nu-i aşa?

Benny şi-a dus mâinile la urechi. Erau prea multe *spune* şi prea multe *cuvinte* într-o singură propoziţie ca să le mai suporte şi fiecare era înghiţit de precedentul într-un mod extrem de înapoiat şi înfricoşător, asemenea peştilor mici devoraţi de peştii mai mari.

Dr. Melanie s-a aplecat în faţă să-i atragă atenţia.

- Scumpule, ai vrea să-ţi iei mâinile de la urechi?

Benny s-a supus. Lui dr. Melanie nu-i plăcea să îşi acopere urechile, asta însemna că nu ascultă.

- Am făcut o greşeală, a mormăit el.
- O greşeală?

în mintea lui, Benny a început să-şi numere respiraţiile.

- Nu, a spus el între două respiraţii. Nu este o greşeală. Am minţit.
- Ai minţit în legătură cu cântecul?

-Da.

Benny a răsuflat şi şi-a închis ochii strâns. De ce făcea dr. Melanie una ca asta? Nu-şi dădea seama că încearcă să numere?

- Adică, nu. Am minţit-o pe mama în legătură cu ceainicul. Nu a spus nimic.
- M-ai minţit în legătură cu *ceainicul*? a întrebat Annabelle.

întrebarea ei s-a ridicat, subţire şi înaltă, şi a început să facă lucruri
bizare, dedublându-se în aer şi apropiindu-se de el ca nişte degete.

- De ce ai minţi în legătură cu osia?

Simţindu-se încolţit, Benny s-a întors spre mama lui.

- Pentru că erai ciudată! Şi nu te mai opreai! N-am vrut să te dezamăgesc, aşa c-am spus doar nişte chestii banale despre ceainic!

Faţa lui Benny era îmbujorată, iar ochii aveau străluciri sălbatice şi furioase. Annabelle nu-l mai văzuse niciodată aşa, ca şi cum l-ar fi posedat un extraterestru care ţipa la ea prin gura lui. Annabelle a suspinat, s-a retras şi, în acest timp, piciorul scăunelului albastru a cedat şi a făcut-o să cadă pe podea, aterizând în fund cu un zgomot puternic. A închis ochii şi a rămas acolo, cu picioarele desfăcute, şocată. A auzit vocea lui dr. Melanie, întrebând-o dacă se simte bine, şi a dat din cap. A deschis ochii. Benny o privea cu o expresie nedisimulată de dezgust. Apoi s-a întors către psihiatră.

- Vedeţi? a întrebat Benny, ca şi cum asta ar fi demonstrat ceva.

Restul consultaţiei medicale a decurs ciudat. Dr. Melanie a ajutat-o pe Annabelle să se ridice şi i-a oferit un scaun potrivit pentru un adult, iar ea s- a aşezat într-o parte, în timp ce psihiatra l-a întrebat pe Benny cum se simte, acum că începuse să meargă la liceu. Benny nu a vorbit prea mult. Annabelle nu-şi amintea declaraţiile fiului ei. îşi amintea doar că se simţise mare şi stângace.

La sfârşitul consultaţiei, dr. Melanie l-a rugat pe Benny să iasă în sala de aşteptare, iar apoi i-a ţinut lui Annabelle o prelegere despre cum trebuie mai întâi să aibă grijă de ea însăşi ca să aibă grijă cum se cuvine de Benny. I-a vorbit despre avioane şi măşti de oxigen, despre îngrijire personală şi reţele de sprijin, despre stres şi epuizare şi despre cum să înveţe să ceară ajutor. Annabelle a ascultat-o şi s-a străduit să fie atentă. îşi dădea seama că dr. Melanie încearcă să fie amabilă, dar *amabilitatea* ei părea să vină din superioritate. Psihiatra avea dreptate, desigur. Cum putea Annabelle să aibă grijă de fiul ei în mod corespunzător, dacă nu avea grijă de ea însăşi? Eşuase şi din acest punct de vedere.

Annabelle zdrobeşte încă o furnică. E mai mult decât dispusă să primească ajutor, dar din partea cui? Din partea doamnelor de la Thrift Shop? Nu are prieteni de încredere. Are nevoie de propriul psihoterapeut. Sau preot. Se gândeşte la Aikon. O călugăriţă Zen pare persoana potrivită căreia să-i ceară sfatul şi, după ce citeşte primul capitol din *Miracolul ordinii*, Annabelle chiar începe să-i scrie un e-mail de apreciere, dar apoi îl şterge. Ce idee stupidă.

Una dintre furnicile cercetaş face o incursiune în teancul de scrisori, traversând fluturaşul roz lucios de deasupra. Ce speră să găsească acolo? Annabelle întinde degetul arătător al morţii asupra furnicii cercetase. îi simte trupul mic şi puternic sub vârful degetului şi, când îl ridică, furnica încă se mai zvârcoleşte. Furnicile sunt surprinzător de greu de ucis. Annabelle apasă din nou, mai tare, şi atunci observă că degetul ei a aterizat în bula albă de pe flyer, o bulă asemănătoare unui nor, cuprinzând câteva cuvinte scrise cu

litere delicate şi feminine.

JOe£iMÂŞtlt(%) ? SfoeS<&t(%) ?
Copleşit(ă) ?

Continuând să strivească furnica, degetul îi aterizează chiar în mijlocul literei C de la *Copleşit(â).* Ce ciudat! Annabelle ridică degetul şi citeşte mai departe.

VHJSVL a£teptl?
Răsfață-te cu

ţi&!

fi <$C-ţV kefkesjl...
Răsfață-te cu
Masaj de lux cu pietre fierbinți!
Topește stresul cu ajutorul nostru
Aromoterapia supremă!

Pe flyer e fotografia unei femei frumoase, întinse pe masa de masaj, cu un prosop înfăşurat pe cap. Are ochii închişi, umerii goi şi o expresie fericită.
Nu pare încordată, nici stresată.

~ & zl fia, cenfria£ oOeff1ueSS & Spco ~
^mMoocăy
?

Mica furnică cercetaş încă îşi mai mişcă încetişor picioarele şi antenele în mijlocul literei C. Annabelle o

înghionteşte cu degetul. îi dă lovitura de graţie, apoi trupul ei zvâcneşte pentru ultima oară şi rămâne nemişcat. Acum, furnica e moartă. Lui Annabelle îi dau lacrimile. Furnica s-a jertfit, arătându-i calea. Annabelle ia cu grijă flyerul *Serenitate Zen* şi-l foloseşte pe post de sicriu, măturând cu el rămăşiţele furnicilor. Toată lumea are nevoie de o reţea de sprijin. Şi dacă a ei e o colonie de furnici? îndrăzneaţă ei furnică cercetaş trebuie să meargă la locul de veci împreună cu tovarăşele de luptă. Annabelle se gândeşte un moment să le ofere o înmormântare cum se cuvine, afară, în curte, dar hotărăşte că e o nebunie şi, în plus, nu vrea să dea peste No-Good, aşa că le aruncă în coşul de gunoi, apoi ia flyerul şi merge să-şi caute telefonul mobil, minunându-se de această coincidenţă uluitoare. Căci nu e doar un centru oarecare de spa, e Zen. Care erau şansele?

32

Benny îi simte atingerea uşoară pe tâmplă şi aude o singură picătură de ploaie căzând şi apoi vocea şoptind...

- *Hei.*

-Ce?

Deschide ochii şi-i vede degetul arătător acoperit cu vopsea. Astăzi, vopseaua are nuanţa violet-închis. Inima îi tresare.

- Iar ai adormit citind?

Benny îşi înalţă capul şi se freacă la ochi, verificând eventualele urme de salivă de pe bărbie. Aleph analizează titlurile cărţilor din teancul pe care îl folosea ca pernă.

- Uau! Citeşti Valter Benyameen?

Pare impresionată, iar Benny simte cum se îmbujorează.

- De fapt, nu citesc, îi mărturiseşte el. Vreau să spun, am citit cuvintele, dar nu le-am înţeles sensul.

- Da, bine, probabil nici nu trebuie. Poate mintea ta a absorbit cuvintele în timp ce dormeai pe ele. Ca prin osmoză.

Benny nu ştie ce este osmoza, dar faţa i se înseninează.

- Crezi?

Nu se simte mai inteligent şi, la ce bun să ai cărţi în minte, dacă nu le înţelegi? Totuşi...

- Nu, spune Aleph râzând şi mângâindu-l pe umăr. Sigur că nu. Dar nu- ţi face griji. Dacă vrei cu adevărat să înţelegi chestiile astea, B-man o să te ajute. El ştie totul. Hai!

Aleph îl conduce la casa scării şi coboară două etaje până la cinci. De acolo, trec în aripa veche a bibliotecii, într-un colţ îndepărtat din spatele raftului 331.880, unde se află cărţile despre filozofia muncii. Există cărţi despre teoria contra-monopolului, democraţia industrială şi sindicate ca instrumente ale luptei de clasă, dar trec pe lângă ele. E în regulă totuşi. Asemenea cărţi nu atrag mulţi cititori în zilele noastre şi s-au obişnuit să fie ignorate şi neglijate. Le lipseşte vitalitatea de a se arunca de pe rafturi şi totuşi rămân optimiste.

La capătul rafturilor, Benny vede uşa uneia dintre toaletele pentru bătrâni. Un semn de avertizare din plastic galben strălucitor blochează pragul uşii. NU INTRAŢI. TOALETĂ ÎNCHISĂ PENTRU CURĂŢENIE şi apoi, doar ca să fie sigur, repetă mesajul în spaniolă. Nu există nicio îndoială asupra sensului ei, aşa că Benny se supune, însă Aleph trece chiar pe lângă el, împinge uşa masivă şi grea şi i-o ţine deschisă. Ezită, dar aude o voce din interior.

- Intră! Intră!

Aruncând o privire prin care-şi cere scuze către semnul de avertizare, Benny îl ocoleşte şi se strecoară pe uşă, care se închide în urma lui cu un oftat liniştit.

Toaleta, situată în aripa veche a bibliotecii, fusese construită la scara generoasă a unei epoci apuse, cu tavane înalte, boltite şi bine proporţionate. Pereţii şi podelele sunt acoperite cu plăci de porţelan albe şi negre, iar chiuvetele, hiaturile şi pisoarele sunt confecţionate din marmură cerată care a căpătat un aspect patinat de-a lungul anilor. Mânerele uşilor masive din lemn sunt din alamă, la fel şi cele ale

corpurilor sanitare, robinetelor şi ţevilor. Totul e impecabil.

în capătul îndepărtat al toaletei, doi bărbaţi care se ocupă de menaj şi stau cocoţaţi pe găleţi răsturnate îl flanchează pe B-man, aşezat în scaunul lui cu rotile, înconjurat de o cantitate imensă de plastic alb, arătând ca un rege pe un tron susţinut de nori. Servieta jerpelită îi stă pe podea, la picioare, iar în faţă e o măsuţă pliantă pentru cărţi, pe care se află o sticlă de votcă, o pâine neagră şi un borcan mare de hering murat, cu o furculiţă de plastic. Fumul de ţigară pluteşte în aer. Cei trei bărbaţi se află în toiul unei discuţii pasionate într-o limbă pe care Benny nu o înţelege. Toţi fumează. Aleph tuşeşte şi-şi flutură mâna, îndepărtând fumul dens şi mirosul insuportabil. Traversând toaleta, deschide ferestrele vechi, din lemn masiv; bărbaţii ridică din umeri şi-şi sting ţigările într-o conservă de supă pe care o folosesc drept scrumieră şi închină în cinstea ei paharele cu votcă.

- *_Dobrodosli. Na zdravje!*

îşi golesc paharele, apoi cei doi bărbaţi de serviciu – gemeni, îşi dă seama acum Benny – îşi pun paharele în buzunar şi se ridică să plece, bătându-l pe umăr în timp ce trec pe lângă el.

- Aici pute, spune Aleph supărată, dar Slavoj nu e atent.

Ochii săi albaştri apoşi sunt aţintiţi asupra lui Benny şi, când Benny se apropie, mâinile mari ale bătrânului vagabond se ridică din poala acoperită cu pătură şi încep să se mişte prin aer într-un dans de semnalizare dincolo de înţelegerea lui Benny sau de capacitatea de control a lui B-man. Dar bătrânul abia dacă observă. îşi ţine privirea aţintită asupra lui Benny, o rază albastră constantă în mijlocul tuturor aplauzelor şi fluturărilor.

- Ei bine, ia te uită pe cine avem noi aici. Este tânărul elev! în sfârşit, a venit.

Mâinile îi devin mai entuziaste. Se învârt şi se răsucesc în jurul capului lui, trăgându-l de braţe ca de cozile unei perechi de zmeie şi făcându-l pe bătrân să se ridice în scaunul cu rotile ca şi cum ar levita.

Aleph oftează.

- Slavoj, ţi-l prezint pe Benny. Benny, ţi-l prezint pe Slavoj. E beat.

Aleph îşi lasă mâinile cu blândeţe pe umerii bătrânului şi, imediat,
mâinile acestuia cad în poală şi dansul lor încetează. Bătrânul se opreşte şi ia o gură mare de aer.

- Mulţumesc, draga mea. Este extrem de obositor când se entuziasmează.

Slavoj se apleacă în faţă şi bate în găleata de lângă el.

- Acum, tinere elev. Trebuie să-ţi iei o găleată şi să stăm de vorbă, dar mai întâi...

întinde mâna după sticla de votcă şi-i scoate dopul.

- Unde ţi-e paharul?

Benny nu înţelege.

- E doar un copil, intervine Aleph. Nu e ca şi cum s-ar plimba cu sticla de votcă după el.

- Nu contează, răspunde B-man. O să avem grijă de asta.

Se răsuceşte în scaunul cu rotile şi îşi strecoară mâna în grămada de saci de cumpărături prinşi în spate. Plasticul foşneşte entuziasmat. Când îşi scoate mâna, ţine un pahar pe care scrie:

Texas
Statul Stelei Singuratice

Bătrânul îl priveşte cu ochi critici, apoi se uită la Benny.

- Nu. Tu n-ai fi un bun texan.

îşi strecoară iarăşi mâna în grămada foşnitoare de folii de plastic şi scoate altul.

Hawaii Statul „spiritului Aloha”

- Paharul ăsta e mai bun pentru tine, nu?

1-l întinde lui Benny şi i-l umple, vărsându-i câteva

picături pe mână. Băutura e rece ca gheaţa.

- Este prea tânăr ca să bea votcă.

Aleph stă pe găleată cu braţele încrucişate, privindu-l pe bătrân cum umple paharul. Slavoj i-l întinde ei.

- Dar tu? Vei fi o bună texană. Nu te pune cu Texas.

îşi umple din nou paharul şi-l ridică pentru ca ei să-l vadă:

Arkansas Statul natural

- Statul natural, declară el, este cel mai bun stat!

Ridică paharul mai sus.

- Iubesc ţara asta. Fiecare stat are o denumire şi, de asemenea, un motto! Ştii care este mottoul minunatului stat Arkansas? Cândva era *Ţara Tuturor Posibilităţilor.* Frumos, nu? Dar apoi l-au schimbat. De ce? S-au epuizat toate posibilităţile? Asta este o explicaţie, dar acum au un nou motto: *Regnat Populus.* Ştii ce înseamnă, tinere elev? Dacă ai fi studiat latina, ai fi ştiut. Regnat Populus înseamnă „Să dăm puterea poporului". Minunat! Nu am fost niciodată în Arkansas, dar ştiu că trebuie să fie o utopie democratică condusă de oameni minunaţi...

Slavoj face o pauză şi priveşte în depărtare.

- „Ce frumoşi sînt oamenii! O, mândră lume nouă, care-i cuprinzi!"—

Se uită la Benny.

- Ai auzit de Shakespeare, tinere elev? Nu? Astea sunt replici dintr-o piesă de teatru numită *Furtuna.* Trebuie s-o citeşti numaidecât. în piesă există un monstru pe nume Caliban care vorbeşte atât de frumos, încât îţi frânge inima. „Să *nu te* temi! Ostrovu-i plin de zvonuri."— Ce urmează? A, am uitat. Ei bine. Aşa-mi imaginez c-ar fi Arkansas. Este visul meu să merg acolo într-o bună zi, dar până atunci, trebuie să ciocnim!

- Nu trebuie, Benny!

- Bineînţeles că trebuie! Este elev! Trebuie să înveţe să citească latină, să recite Shakespeare şi să bea votcă!

Slavoj aşteaptă cu paharul ridicat.

- Ei bine?

Benny adulmecă votca. îi dau lacrimile din cauza aburilor înţepători.

- Ce e?
- Aşteptăm toastul tău.

Benny aruncă o privire spre pâinea de pe masă.

- Nu am niciun toast.
- Minunat! croncăne B-man. Băiatul chiar are talent înnăscut. Nu, nu, băiete, trebuie să *ţii* un toast, nu să prăjeşti pâine. Vorbeşte din suflet! Inspiră-ne cu simţămintele tale înţelepte!
- Nu ştiu cum.
- închide ochii şi ascultă. Ce auzi?

Benny închide ochii. Aude în apropiere respiraţia răguşită a bătrânului. Aude conductele din perete în timp ce cineva trage apa la toaletă într-o parte îndepărtată a clădirii, dar conductele nu-l inspiră. Aude şuieratul şi sâsâitul radiatoarelor în timp ce aburul trece prin ele, sună ca o muzică. Mai bine. Afară, aude sirena unei ambulanţe la distanţă, apoi, mai aproape, o voce mormăind încet: „De sunete şi dulci cîntări ce-mbată, dar rău nu fac.”—

Speriat, Benny deschide ochii. Bătrânul se uită spre tavan, şi-a uitat paharul cu votcă sprijinit de cotiera scaunului cu rotile şi recită cu voce visătoare: „îmi zumzăie-n urechi cînd leneşe-alăute, mii, cînd glasuri care, dacă m-aş trezi din somn prelung, m-ar adormi din nou.”—

Bătrânul oftează şi clatină din cap.

- Da, acum îmi amintesc. Cum aş putea să uit?

Slavoj închide ochii şi rămâne astfel atât de mult, încât Benny se întreabă dacă nu cumva a adormit, dar apoi se îndreaptă brusc şi-şi şterge ochii cu mâneca.

- Voi ţine un toast, spune el ursuz.

îşi ridică din nou paharul.

- în cinstea vocilor!

A vocilor? Benny ezită. Nu intenţionase să bea. Voia să toarne votca în chiuvetă pe furiş, când Slavoj nu era atent,

dar cuvintele bătrânului îl iau prin surprindere şi, înainte să-şi dea seama, duce paharul la buze, iar votca îi arde gâtlejul ca un foc lichid care coboară în stomac. Tace şi tuşeşte şi ochii i se umplu de lacrimi, dar când tuşea i se domoleşte şi-şi revine, simte o căldură bruscă umplându-l şi încălzindu-l pe dinăuntru. Simte că mai are puţin şi leşină, e aproape ameţit.

- La naiba, spune el, clătinându-şi capul ca să-şi limpezească gândurile.
- E bună, da? întreabă bătrânul rânjind şi salivând.
- Este dezgustătoare.
- Mai vrei una? îl întreabă Slavoj, ridicând din nou sticla. De data asta trebuie să toastezi.
- Slavoj! spune Aleph, avertizându-l.

Bătrânul îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

- Bine, bine!

îşi coboară vocea şi-i şopteşte lui Benny.

- Este ca o *mamă.*

Aleph nu seamănă deloc cu o mamă, se gândeşte Benny în sinea lui, dar nu-i spune nimic.

în schimb, încurajat de votcă, îl întreabă:

- Chestia aia pe care aţi spus-o, „în cinstea vocilor..vă place...

Benny tace înainte să-şi termine întrebarea. Simte cum se îmbujorează.

- Ce să-mi placă?
- Nu. Adică, auziţi...

Din nou, Benny nu-şi găseşte cuvintele potrivite.

- Vocile? întreabă Slavoj morocănos. Sigur că aud voci! Sunt *poet.*

Mâinile îi redevin agitate. îi mângâie barba, îl ciupesc de nas, îl trag de
urechi, apoi o mână începe să scarpine spatele urechii opuse. La sfârşit, bătrânul îl ţintuieşte pe Benny cu o privire pătrunzătoare:

- De unde crezi că vin poeziile? Totul vorbeşte, tinere

elev! Dar numai poeţii şi profeţii, sfinţii şi filozofii sunt cei care au urechi să audă.

- Ei aud voci?
- Desigur! Socrate! Şi Ioana dArc! Rilke, Milton, Blake!

Benny nu a auzit niciodată de niciunul dintre ei, dar nu vrea să pară prost, aşa că încuviinţează.

- Moise, Avram, Isaia şi toţi profeţii! continuă bătrânul trăgându-se de urechi şi apoi bătând din palme. Şi părinţii psihologiei, Sigmund Freud şi Cari Jung. Da, şi ei au auzit voci! Ca să nu-i mai menţionăm pe marii pacifişti Mahatma Gandhi şi Martin Luther King...

în sfârşit, un nume pe care Benny îl auzise. învăţase despre Martin Luther King la liceu. Martin Luther King a fost un om grozav şi un erou al mişcării pentru drepturile civile. Are o sărbătoare în cinstea lui.

- Marii revoluţionari moderni, toţi au auzit voci şi s-au bazat pe ele!

Faptul că ştia cine a fost Martin Luther King i-a dat lui Benny curajul să
vorbească.

- Dar dacă eşti doar un om obişnuit? Un copil, vreau să spun. Nu un poet sau un revoluţionar, sau...

Din obişnuinţă, face o pauză, dar în mod ciudat, nu primeşte nicio alertă de *avertisment* sau *pericol,* aşadar continuă. Deschide gura şi cuvintele vin de la sine.

- Vreau să spun că şi eu aud voci, dar nu sunt niciuna dintre personalităţile pe care le-ai menţionat mai devreme. Sunt, pur şi simplu, nebun.

Slavoj pufneşte dispreţuitor.

- Prostii! De unde ştii? Ai încercat vreodată să compui o poezie? Ai încercat să te gândeşti la o întrebare filozofică sau să conduci o revoluţie?
- Nu.
- Ei bine, poftim. Nu poţi şti, din moment ce n-ai încercat niciodată, aşa că-ţi sugerez să încerci imediat. Trebuie să începi uşor. începe cu un scurt poem, sau cu o

simplă întrebare filozofică, sau cu o mică revoluţie. Nu, stai, ţara asta nu este pregătită pentru o revoluţie. Lasă revoluţia pe mai târziu.

Benny îi aruncă o privire lui Aleph. Are ochii închişi, dar el îşi dă seama că ascultă.

- Nu înţeleg, spune Benny. Ce ar trebui să fac?

- Compune o poezie! îl sfătuieşte bătrânul. Formulează o întrebare filozofică! Şi dacă într-adevăr nu poţi face nimic din toate astea, atunci putem conchide că eşti nebun.

Benny îşi priveşte şireturile pantofilor. O întrebare pare mai simplă decât o poezie, dar el nu cunoaşte diferenţa dintre o întrebare filozofică şi o întrebare obişnuită. Se gândeşte la poeziile pe care le compunea cu magneţii de pe frigider, dar nu are voie să-i atingă. Mama lui îi citea adeseori versuri când era mic. Puteau fi considerate poezii? Erau mai mult nişte cântece fără muzică şi, uneori, el le găsea liniştitoare. *Hey, Diddle Diddle.* Ăsta da cântec. Şi *Hickory, Dickory Dock.* Şi *Who Killed Cock Robind*

- Ei bine? îl întreabă Slavoj. Ai o întrebare?

Cine l-a omorât pe cocoşul Robin? e o întrebare, dar nu pare şi nici nu sună ca una filozofică.

- Nu ştiu niciuna, mărturiseşte Benny, apoi îşi aminteşte răspunsul.

E Sparrow. Cu arcul şi săgeata sa.

- Pfff! exclamă B-man. Stă în natura umană să găsim întrebări. De exemplu, m-ai întrebat dacă aud voci. De ce?

Cine l-a văzut murind?

- Uneori aud lucruri. Şi am vrut să ştiu dacă alţi oameni le aud şi ei.

Eu, spune Musca. Cu ochii mei l-am văzut murind.

- Şi ce demonstrează dacă le aud şi alţii?

Cine i-a luat sângele?

Benny clatină din cap, încercând să întrerupă versurile.

- Demonstrează că vocile sunt adevărate. Că nu am halucinaţii, nu mint şi nu inventez lucruri.

- Şi ce înseamnă dacă lucrurile sunt adevărate şi nu le

inventezi?

Eu, spune Peştele, cu solzii mei. I-am luat sângele.

N-are niciun rost. Versurile sunt acum pe val, hotărâte să termine ce-au început. Benny ridică vocea.

- Ar însemna că nu am o tulburare mintală! Că nu sunt nebun!

B-man ridică şi el vocea.

- Aşadar, dacă vocile sunt „adevărate”, înseamnă că nu eşti nebun?

Cine îi va săpa mormântul?

- Da! strigă Benny. Evident!

Eu, spune Bufniţa, cu mistria mea mică.

- Aşadar, evident, trebuie să stabileşti ce e „real”!

Acum, B-man strigă de-a dreptul, la fel ca versurile:

EU ÎI VOI SĂPA MORMÂNTUL!

E prea mult.

- Dar asta e PROBLEMA! se plânge Benny, ducându-şi mâinile la urechi. Nu ştiu ce este adevărat şi ce nu!

- Da! exclamă bătrânul. Exact! Acum ai întrebarea!

Versurile tac.

Benny îşi înalţă capul şi ascultă. Se întoarce, încercând să vadă dacă încă pândesc pe undeva, dar nici urmă de versuri, de cuvinte care să zăbovească şi nici măcar o şoaptă. Se uită înapoi la bătrânul vagabond, care radiază, afişându-şi zâmbetul ştirb.

- O am?

- Cu siguranţă, confirmă B-man. O întrebare bună. Aş zice că e chiar filozofică.

- Care?

- Ce este adevărat?

- Dar v-am spus, *nu ştiu ce* este adevărat!

- Sigur că nu! Tocmai de aceea este o întrebare excelentă.

Bătrânul ia sticla de votcă, scoate dopul şi începe să toarne mai multă în cele trei pahare.

- Acum trebuie să ţinem un toast în cinstea întrebării

tale, apoi trebuie să mergi acasă şi să contempli natura realităţii şi, când ai un răspuns, poţi să
te întorci să-mi povesteşti totul.

îi întinde lui Benny paharul Aloha.

- închin în cinstea realităţii!

Atunci, Aleph se ridică în picioare.

- Slavoj, ajunge.

Aleph se întoarce spre Benny.

- E beat. Hai să mergem.

Benny se ridică. Chiar dacă bătrânul vagabond e beat, ce a spus are un sens bizar şi deodată apar un milion de întrebări pe care Benny vrea să i le adreseze. Nu sunt tocmai filozofice. Mai degrabă practice. De exemplu, ce voci auzi şi cum sună? Ce îţi spun ele? înţelegi ce înseamnă? Sunt amabile sau crude şi îţi spun să îţi faci rău? Le auzi tot timpul? Provin din anumite lucruri sau doar plutesc la întâmplare prin aer în jurul tău?

B-man toarnă votcă în cele trei pahare şi le aşază pe masa din faţa lui. Aleph plecase deja şi-l aştepta la uşă. Când Benny se întoarce s-o urmeze, bătrânul începe să mute paharele schimbându-le locul, de parcă ar face un truc magic.

- Care e gol? întreabă el cu o voce blândă.

Toate trei sunt pline. Benny nu ştie răspunsul, dar face semn spre paharul din mijloc. Bătrânul radiază.

- Eşti profet! Un adevărat profet!

Slavoj ridică paharul.

- în cinstea vidului!

Bea shotul dintr-o singură înghiţitură şi-şi şterge gura dintr-o singură mişcare cu dosul palmei.

- Nu te teme niciodată să nu ştii, tinere. Neştiinţa este apanajul poeţilor şi al înţelepţilor.

- Doar se joacă cu tine, spune Aleph când Benny o ajunge din urmă. Aşa se comportă când este beat.

- Da, răspunde Benny. Probabil.

Se întoarce şi priveşte în urma lui. Bătrânul vagabond nu

pare foarte beat. Stă în scaunul cu rotile, privindu-i. Toate cele trei pahare par goale acum. Benny îi face semn cu mâna, iar bătrânul îi răspunde. E ciudat, se gândeşte Benny, în timp ce o urmează pe Aleph pe uşă afară. Nu simte că bătrânul se joacă cu el. Se simte respectat.

3

Centrul Zen de spa era situat într-un mic mall, între metrou şi cabinetul medicului pediatru. Decorul de la recepţie era simplu, realizat în nuanţe delicate, minimaliste, de mov şi gri porumbel. Taburete de pluş erau împrăştiate ici-colo, ca nişte insule, printre palmierii în ghiveci, iar pereţii erau decoraţi cu bun gust, cu fotografii artistice reprezentând plaje, valuri şi pietre rotunde netede, aşezate una peste alta într-un echilibru perfect. Muzica New Age era redată prin difuzoare. Annabelle nu mai fusese niciodată la un spa şi nu ştia la ce să se aştepte, dar totul părea foarte Zen, motiv pentru care a fost surprinsă să constate că recepţionera e o tânără blondă pe nume Lori. Totuşi, Lori era foarte drăguţă. I-a dat lui Annabelle o mapă cu formulare de acord şi o listă lungă de întrebări despre sănătatea ei, iar când Annabelle a terminat de completat, a condus-o într-un cabinet şi a prezentat-o celei care urma să-i facă masaj, Leilani, o altă blondă zveltă, îmbrăcată în pantaloni de yoga şi purtând balerini. Când Annabelle i-a întins mâna, Leilani a rămas uitându-se la ea, de parcă habar n-ar fi avut ce-i sugerează Annabelle, dar apoi a părut să-şi dea seama şi i-a luat mâna umedă între palmele ei calde şi uscate, apăsând ferm – nu a fost chiar o strângere de mână, ci o atingere absolut binevenită.

- Mă bucur mult să te văd, i-a spus ea lui Annabelle, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Acum, spune-mi ce pot face pentru tine.

Vorbea tărăgănat, specific Texasului, ceea ce nu era foarte Zen, dar o făcea să pară foarte sinceră. Annabelle, care nici nu-şi mai amintea ultima dată când fusese cineva sincer bucuros s-o vadă, cu atât mai puţin să se ofere să facă ceva pentru ea, a fost atât de surprinsă, încât nu a mai ştiut ce să spună şi, astfel, a spus ceva evident.

- Aş dori un masaj, te rog.

Leilani a râs.

- Ei bine, sigur, draga mea! Putem face asta! Voi ieşi şi te voi lăsa să te pregăteşti. începem cu faţa în jos.

3

Annabelle a dat din cap. Habar n-avea ce presupune pregătirea pentru masaj. A aruncat o privire prin cabinet în căutarea unor indicii. înăuntru se afla o masă pentru masaj cu un cearşaf în mijloc. La un capăt al mesei era

aşezată o pernă colac, care semăna cu perna pentru hemoroizi pe care obişnuia să stea tatăl ei vitreg. Annabelle a ezitat.

- E ceva în neregulă? a întrebat-o Leilani.
- O, nu, a spus Annabelle, apoi s-a surprins râzând. Credeam că vei fi japoneză, asta e tot.

Leilani părea confuză.

- Pentru Zen. Dar nu este nicio problemă! Soţul meu e japonez. Adică era japonez. Şi coreean. Şi Zen. Acum nu mai este nimic. De fapt, e mort. Dar e bine. Sunt bine.

însă Annabelle nu era bine deloc şi doar înrăutăţea lucrurile. A inspirat adânc.

- îmi pare rău. Nu am mai fost niciodată la masaj, aşa că am emoţii.
- A! a exclamat Leilani, luminându-se la faţă. Ei bine, atunci era şi timpul, nu?

I-a făcut semn spre masa pentru masaj.

- Voi ieşi cât te dezbraci şi te urci pe masă. Fă-te comodă. Te poţi întinde pe burtă sub cearşaf, cu faţa în perna colac. Nu te grăbi.
- Bine, a spus Annabelle, privind încurcată către masă. Ar trebui să mă dezbrac... de tot?
- Cum crezi că e mai bine, dragă.

Leilani a atins-o încurajator pe Annabelle pe braţ şi a ieşit. Annabelle a privit în jur. Cabinetul de masaj era curat şi spaţios. într-un colţ avea o chiuvetă, iar lângă ea, un altar scund, ca o masă, cu o ofrandă de cristale. Un umidificator albastru-strălucitor, în formă de picătură de ploaie supradimensionată, emana un nor diafan de abur parfumat. Pe perete erau o oglindă rotundă, un şir de cârlige şi un scaun dedesubt. Annabelle s-a dezbrăcat, împăturindu-şi hainele şi aşezându-le cu grijă pe scaun. A ezitat, apoi şi-a desfăcut sutienul şi l-a ascuns sub pulover. A hotărât să rămână în chiloţi.

S-a întors spre masa pentru masaj. Era îngustă şi destul de înaltă, cu suprafaţa capitonată şi picioare subţiri care o

îngrijorau, dar Annabelle s-a căţărat, s-a rostogolit pe burtă, şi s-a uitat la perna colac. Din acel unghi, arăta ca un vas de toaletă, dar Annabelle şi-a aşezat faţa înăuntru, astfel încât să-şi scoată nasul în exterior. Tocmai reuşise să se întindă şi să se acopere cu cearşaful, când a auzit o bătaie în uşă. Nu ştia unde să-şi întindă braţele. Nu păreau să aibă loc pe masă, aşa că le-a lăsat să atârne.

- Gata? a strigat Leilani din prag.
- Mda, a răspuns Annabelle.

Presiunea pernei colac pe faţă o făcea să-i fie greu să vorbească. A auzit- o pe Leilani intrând în linişte în cabinet. A ascultat muzica blândă, precum clopoţeii de vânt, urmată de şoaptele unui flaut de lemn. Şi-a simţit braţele ridicate şi aşezate în siguranţă de-a lungul corpului. Vedea vârfurile papucilor lui Leilani în timp ce fata îi regla suportul. Apoi i-a luat cearşaful de pe spate, expunându-i pielea. I-a simţit mâinile odihnindu-se pe mijlocul spatelui ei lat. Lejeritatea atingerii a făcut-o pe Annabelle să se simtă masivă, şi nu în sensul bun al cuvântului. Nu în felul expansiv, senzual, în care se simţise cândva cu Kenji, dar nu avea rost să se mai gândească. Fata nu se mişcase, îngrozită fără îndoială de spatele lat, expus în faţa ei. Era prea mult, s-a gândit Annabelle. Toată treaba asta fusese o greşeală îngrozitoare.

- Ai o piele aşa de frumoasă, a spus Leilani.

Annabelle a crezut că nu aude bine.

- Poftim?

Vocea ei era nazală, înăbuşită.

- Pielea ta. E frumoasă. Catifelată. Ca marmura. Sau alabastrul.

Mâinile i se deplasau acum, călătorind pe coloana vertebrală a lui
Annabelle, frământându-i muşchii încordaţi ai umerilor şi gâtul. Pentru o fată aşa delicată, era foarte puternică, s-a gândit Annabelle şi s-a relaxat treptat, cedând în faţa atingerii ferme. Uleiul de masaj îi aluneca pe piele. Simţea parfum de lavandă şi o căldură delicioasă în zona

abdomenului şi în toată partea din faţă a corpului; părea să vină de la masa pentru masaj pe care stătea. Trebuie să fie încălzită, s-a gândit Annabelle. Ce plăcut!

- Cum e masajul? a întrebat-o Leilani.
- Bun, a spus Annabelle şi aşa şi era.

Suficient de delicat cât să elibereze toate punctele nevralgice, însă nu atât de ferm, încât să devină dureros. De ce nu se gândise mai devreme? Să te laşi pe mâinile altei persoane e cea mai plăcută senzaţie. Nimeni nu-i mai atinsese corpul aşa de când – ei bine, avusese consultaţii la medic, dar nu contau şi erau de obicei însoţite de avertismente referitoare la hipertensiune arterială, diabet şi la cum trebuie să slăbească. însă fata asta nu o critica deloc. îşi folosea mâinile şi chiar antebraţele pentru a efectua mişcări ferme, ample, înfigându-şi coatele în zonele încordate şi eliberând ani de tensiune. Era minunat. Lui Annabelle i-au dat lacrimile. Plângea? Nu avea niciun sens, dar lacrimile îi alunecau pe nas şi-i picurau din vârf, căzând prin perna colac direct pe podea. Annabelle a simţit că i se accelerează respiraţia. De teamă că va observa Leilani, a încercat să-şi controleze tremurul interior, dar în zadar. Respiraţia i-a devenit neregulată şi, în curând, tot corpul a început să-i tremure. Mâinile lui Leilani s-au oprit.

- Eşti bine, draga mea? Ai nevoie de ceva?

Annabelle a clătinat din cap.

- Bine. Se întâmplă. Uneori, unii oameni au nevoie doar de o porţie bună de plâns, aşa că dă-i înainte, dar spune-mi dacă ai nevoie de un şerveţel sau de nişte apă, bine?

Trupul lui Annabelle s-a cutremurat din cauza hohotelor de plâns de mai multe ori şi nimic nu i-a mai fost de folos. Spre disperarea ei, în timp ce plângea, toată masa pentru masaj a început să tremure, dar pe Leilani nu a părut s-o deranjeze. A continuat să frământe şi să mângâie, călătorind de la spate până la tălpi, braţe şi din nou până la picioarele ei lungi şi neclintite, insistând pe zonele încordate. Annabelle a vrut să-i explice, dar zăcând întinsă acolo, cu

faţa adâncită în perna colac, nu avea cum să vorbească şi, treptat, pe măsură ce potopul de lacrimi încetinea şi respiraţia i se liniştea, nevoia de cuvinte s-a diminuat. Leilani i-a spus să se întoarcă pe spate, aşezându-i pe ochi o pernă parfumată cu lavandă, iar Annabelle s-a aşezat şi a ascultat clopoţeii în vânt şi flautul. Din când în când, o străbătea un fior ca după cutremur, dar în rest, totul era atât de tăcut şi de liniştit, încât în curând a aţipit.

S-a trezit la auzul vocii lui Leilani, care îi striga numele încetişor.

- Annabelle?
- O, îmi pare rău! N-am vrut să...

Era ruşinată de impoliteţea ei, dar Leilani a izbucnit în râs.

- Nu-ţi face griji. Somnul este bun. Trebuie să fi avut nevoie de el. Poftim nişte apă. îmbracă-te fără nicio grabă. Te aştept afară.

Leilani a părăsit cabinetul de masaj. Annabelle a rămas întinsă un moment, clipind cu ochii în tavan, apoi s-a ridicat încet şi a coborât pe podea. S-a clătinat, aşa că a luat o înghiţitură de apă răcoritoare cu lămâie. S- a îmbrăcat fără grabă, conştientă de fiecare mişcare discretă, de cea mai mică senzaţie. închiderea sutienului. Braţele ei alunecând în mânecile puloverului. Capul ieşind la lumină din puloverul pe gât. Era ca şi cum se afla într-un vis, doar că se simţea mai trează decât fusese în ultima vreme. La ieşirea din cabinet, s-a uitat în oglindă, iar imaginea chipului ei a făcut-o să se oprească. Avea ochii injectaţi, iar pielea îi era roşie şi împestriţată. Cute adânci de la cusăturile pernei colac îi brăzdau obrajii. Părul turtit, încâlcit cu ulei de masaj, era lipit pe frunte.

Leilani o aştepta la recepţie.

- Arăt îngrozitor! s-a plâns Annabelle în timp ce plătea, dar Leilani a clătinat din cap.
- Nu, a spus ea, îmbrăţişând-o strâns. Străluceşti!

Annabelle nici nu-şi mai amintea ultima dată când fusese

îmbrăţişată cum se cuvine. în autobuz, a observat că oamenii o privesc, dar nu i-a păsat. Am fost la masaj, s-a gândit ea, întâlnindu-le privirea. Sunt genul de femeie care-şi aminteşte să aibă grijă de ea.

în noaptea aceea, în pat, şi-a trecut mâinile pe obraji şi apoi pe gât, până la umeri. încă-i mai rămăseseră lipite pe pielea frumoasă, de alabastru, urme de ulei de masaj. Şi-a îngropat faţa într-un teanc de cămăşi de flanel ale lui Kenji şi o aromă vagă de fum şi lavandă i-a gâdilat nasul. Mâinile i-au coborât pe corp, făcând o pauză pentru a-i atinge sânii, călătorind pe abdomen şi ajungând să i se odihnească între picioare. Cât timp trecuse? Nu se putea atinge fără să se gândească la Kenji şi asta o întrista nespus. Cu grijă, şi-a mişcat degetele şi a simţit o pulsaţie uşoară şi caldă. Şi-a lipit faţa de cămăşile de flanel şi s-a gândit cât de emoţionată fusese în prima noapte, stând goală în faţa lui Kenji, cum o privise şi cum arăta chipul lui în lumina felinarului – sau era lumina lunii? Nu, luna bătea pe alee în noaptea morţii lui. Annabelle şi-a agitat picioarele pe sub aşternuturile răvăşite.

Nu asta, s-a gândit ea, *te rog, nu acum,* iar mâna ei a reacţionat mişcându-se repede în timp ce îşi amintea atingerea buzelor lui în timp ce călătoreau în jos pe trupul ei, cum îi cuprindea fiecare sân şi-i lingea sfârcul, şoptind: *Aşa de catifelată, ca o piersică.* Annabelle şi-a amintit şi cum, atunci când Kenji se lăsa deasupra ca să o pătrundă, se deschidea un spaţiu gol şi infinit pentru a-l primi. Degetele ei se mişcau cu aceeaşi siguranţă pe care o avea Kenji şi, în momentul orgasmului, trupul i s-a arcuit şi un suspin i s-a desprins din gât, dar l-a înăbuşit repede, acoperindu-şi gura cu o cămaşă. Stătea încordată şi asculta, dar în casă era linişte. Se auzea doar sângele clocotindu-i năvalnic în urechi, aşa că s-a relaxat. Pe măsură ce respiraţia i-a revenit la normal, Annabelle şi-a amintit acel sentiment. Topire. Sălbatică, dar întregitoare. Savura starea de epuizare plăcută. în noaptea aceea, a dormit.

A doua zi dimineaţă, când s-a dus la frigider să-şi ia lapte

pentru cafea – laptele pe care de fapt îşi amintise să-l cumpere la întoarcerea de la masaj –, a observat că ceva e diferit. Magneţii de frigider, cu poezii. Cuvintele fuseseră rearanjate, iar poezia lui Kenji dispăruse. Annabelle a simţit cum i se înroşesc obrajii. *Benny?* De ce ar face asta, când ştia cât de mult înseamnă pentru ea? S-a uitat la cuvintele amestecate, căutând vechea poezie, dar în locul ei apăruse un vers asimetric.

catifelată ca o piersică în vis

Annabelle s-a uitat lung la cuvintele magneţilor de frigider, iar genunchii i s-au înmuiat.

Kenji?

BENNY

La naiba! Pe bune? Ti-am spus că viaţa sexuală a mamei mele e strict interzisă. Doar am discutat şi am crezut că suntem de acord în privinţa confidenţialităţii. Vreau să spun că înţeleg, mamei îi era dor de tata şi mă bucur că masajul a făcut-o să se simtă mai bine, dar nu aveam nevoie să ştiu restul, înţelegi? Şi acum nu mai pot să uit, nu mai pot să nu văd scena, ceea ce este total aiurea.

Probabil ştiam deja şi am reprimat totul sau ceva de genul ăsta, cred că-mi amintesc că într-o noapte am auzit o voce strigând aşa când dormeam. Vocea m-a trezit şi am stat acolo, în întuneric, ascultând. Cu siguranţă nu era vocea tatălui meu şi era diferită de felul în care vorbesc lucrurile. Vocea asta venea cu siguranţă de la o persoană şi părea a mamei mele, dar nu era plânsul ei trist obişnuit. Era un sunet din trecut, pe care mi-l aminteam de pe vremea când trăia tata şi dormeau împreună în dormitorul lor. De acolo veneau multe voci, dar eram mic şi nu înţelegeam. Uneori, noaptea, când uşa lor era închisă, auzeam voci care sunau de parcă s-ar fi luptat şi era înfricoşător. Alteori, auzeam voci care şopteau, chicoteau şi mă făceau să mă simt singur, dar nu într-un sens rău. Şi apoi mai era un sunet deopotrivă înfricoşător şi însingurat, care începea ca un geamăt înfundat şi sfârşea ca un strigăt sau o explozie de bucurie. Triumfător! Ăsta era mai degrabă aşa. Am ascultat, dar când nu s-a mai auzit, am adormit la loc. Nu eram foarte îngrijorat.

Dar asta explică de ce, în dimineaţa aia, mama s-a speriat de magneţii ăia proşti de pe frigider. A intrat în dormitorul meu, şoptind: *Benny, Benny, trezeşte-te!* Era încă întuneric şi am crezut că e doar un obiect întâmplător care încearcă să-mi atragă atenţia, aşa c-am ignorat-o, dar apoi a început să mă scuture şi am deschis ochii. Mi-a aprins veioza şi am văzut că e emoţionată şi îmbujorată. M-a întrebat despre magneţii de frigider, dacă mă jucasem cu ei, şi am spus că nu, ăsta era adevărul. De când s-a înfuriat crezând că m-am jucat cu poezia tatălui meu, am stat departe de magneţii ăia. Ştiam cât de mult înseamnă pentru ea. Dar când am spus asta, a gâfâit aruncându-mi o privire nebunească şi mi-a zis că pe frigider apăruse o poezie nouă, iar dacă nu am compus-o eu, atunci cine?

M-a târât jos în bucătărie ca s-o văd şi era adevărat că magneţii arătau ca şi cum ar fi fost mutaţi, dar sincer, nu era o poezie. Doar un vers, ceva despre o piersică. Şi i-am spus că probabil era somnambulă, a coborât în bucătărie şi i-a mutat, iar mama s-a uitat la mine ca şi cum o lovisem. Ştiam la ce se gândeşte. Credea că e de la tatăl meu, că fantoma lui se întorsese şi-i compunea poezii noaptea în timp ce ea era în pat şi făcea tot restul, dar eu nu credeam asta. Chiar dacă aud voci, nu ştiu dacă chiar cred în fantome, înţelegi? Spirite, poate, dar fantomele sunt destul de puerile şi oricum am văzut cadavrul tatălui meu incinerat, deci nu înţeleg cum ar rezista vreo fantomă în faţa flăcărilor. Aşadar, era un mister, dar l-am uitat complet. Aveam alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

CARTEA

Da, sigur. Aveai o întrebare filozofică la care să răspunzi – *Ce este adevărat?* – şi erai atât de ocupat cu natura propriei realităţi, încât habar n- aveai cum ar putea-o trăi mama ta pe a ei. Dar este în regulă. Este perfect normal. Copiii au o capacitate limitată de a înţelege viaţa interioară a unui părinte, percepând-o prin prisma propriei subiectivităţi şi înţelegând doar atât cât îi afectează direct. Copiii sunt extrem de limitaţi din acest punct de vedere, dar nu-ţi face griji. Asta nu este o critică sau o mustrare. Atunci erai mai mic şi noi nu suntem o carte de critică. Nu există nimic mai rău decât cărţile care îţi fac observaţii. Nimeni nu vrea să le citească. Doar subliniem un fapt bine documentat. Există

multe cărţi pe tema dezvoltării copilului, dar noi nu suntem una dintre ele. Sa mergem mai departe.

34

Se întâlneau aproape zilnic la bibliotecă. Benny nu ştia niciodată unde sau când avea să apară Aleph, dar era întotdeauna magic. Se plimba printre rafturi, cu capul înclinat într-o parte, citind titlurile de pe cotorul cărţilor şi deodată îi vedea ochii privindu-l printre rafturi. Sau stătea aplecat la ţâşnitoare, bea apă, iar când se ridica, o vedea pe Aleph sprijinită de perete, urmărindu-l cu privirea. Ea ştia toate cotloanele din bibliotecă. Colţurile cu cele mai comode canapele, unde stăteau unul lângă altul ca să vorbească. Spaţiile izolate fonic, unde se întindeau cu capetele apropiate pe podea şi cântau piesele preferate, iar Benny cânta mai ales jazz. Nişa de şah din aripa veche, unde se vedea lumina strălucind prin ferestrele cu vitralii în timp ce aşteptai ca adversarul să-şi mute tura sau pionul.

Benny îi adresa întrebări şi uneori Aleph îi răspundea, deşi în general nu-i plăcea să vorbească despre ea. Totuşi, treptat, Benny a aflat mai multe. Cum fugise de acasă când era cam de vârsta lui şi, cu excepţia momentelor petrecute la orfelinat, trăise mai mult sau mai puţin pe cont propriu. în lunile toride de vară, Aleph dormea în copacii din parcuri, uneori singură, alteori cu membri ai tineretului radical transcultural, pansexual şi post- gender pe care-i numea gaşcă. în timpul zilei, căutau de mâncare prin tomberoane şi vânau veveriţe şi porumbei, pe care îi frigeau pe sobe făcute din cutii de suc reciclate. Noaptea, atârnau hamace între trunchiurile robuste de sicomori, în timp ce mai jos, B-man dormea în scaunul lui cu rotile sau pe o saltea confecţionată din saci menajeri reciclaţi de doamne milostive de la biserica din Iowa.

Gaşca îl iubea pe B-man şi avea grijă de el. în fiecare

seară, înainte de culcare, se adunau în jurul bătrânului poet şi-l ascultau vorbind despre revoluţie, despre ideologia religioasă a capitalismului de consum, despre sentimentalismul antropocentric al generaţiei sale care continua să vadă natura ca ideal edenic, separată de oameni, căci oamenii o distruseseră. Nu, le-a spus el. Ăla e orgoliu! Nu suntem separaţi. *Suntem* planeta noastră şi trebuie s-o iubim până la capăt. Trebuie să ne iubim gunoiul, poluarea, mizeriile. Trebuie să iubim dincolo de Pământul nostru, dincolo de planetă cu toată suferinţa ei schimbătoare. Era mai bun decât TV-ul, spuneau ei, şi l- au revendicat drept lider, dar fără ierarhii sau hegemonii, desigur.

în lunile mai reci, au spart gaşca şi s-au mutat înăuntru, ghemuindu-se oriunde puteau găsi adăpost. Mulţi dintre ei au migrat spre sud ca să scape de ploaie. B-man avea legături slovene, iar el şi Aleph se mutaseră în clădirea abandonată a fabricii de lângă calea ferată, la marginea oraşului, într-o zonă la care gentrificarea nu ajunsese încă. Geamurile sparte erau acoperite cu scânduri, dar din cauza ploii, lemnul putrezise şi se decojise. Răsadurile de cenuşar încolţeau pe pervaz. Buruieni şi smocuri de iarbă creşteau în mortarul fărâmiţat printre cărămizi, iar trotuarul era plin de cioburi.

Aleph îl numea adăpostul ei şi, într-o zi, i-a trimis lui Benny un mesaj cu adresa, iar el s-a dus până acolo cu autobuzul. înainte nu se aventurase niciodată aşa departe de centrul oraşului. S-a uitat pe fereastră în timp ce autobuzul se zdruncina pe străzile neasfaltate de pe drumul principal, pline de gropi şi gunoaie, îndreptându-se spre periferia industrială desfiinţată. Traficul era lejer. Camioanele de livrare, deteriorate, fără numere de înmatriculare, erau singurele vehicule care mai circulau, dar pe traseu, rămăşiţele scheletice ale unor maşini arse zăceau incendiate şi abandonate. Magazinele de vânzare cu amănuntul erau acoperite cu scânduri şi nu existau trecători cu excepţia câtorva lucrătoare sexuale agitate, care zăboveau pe lângă

motelurile părăsite dând SMS-uri de pe telefoanele mobile. Când auzeau că se apropie vreun vehicul, îşi înălţau capul şi se ridicau pentru scurt timp, înainte de a se rezema din nou de zidurile clădirilor abandonate, când autobuzul trecea mai departe.

Benny a recunoscut fabrica părăsită după fotografia trimisă de Aleph şi a apăsat butonul pentru a-i semnala şoferului să oprească. A coborât, autobuzul s-a îndepărtat şi s-a uitat în jurul lui. Strada era pustie. Un gard de sârmă dărăpănat înconjura fabrica. Telefonul i-a sunat, primise mesaj de la Aleph.

Mergi pe lângă gard. Intră prin gaură.

Benny s-a plimbat pe lângă gard până a găsit un loc în care sârma fusese îndepărtată. S-a lăsat în genunchi, şi-a împins ghiozdanul prin gaură şi apoi s-a târât după el.

Du-te la rampa de încărcare. Caută o furgonetă albă.

Benny a ocolit zona şi s-a îndreptat spre spatele clădirii. A observat o furgonetă albă parcată într-unul dintre golfuri. Pe partea laterală a furgonetei scria *AAA Security Services.* Aleph stătea pe marginea rampei de încărcare, iar când el a dat colţul, şi-a ridicat privirea. O rază slabă de lumină a străpuns norii profilaţi la orizont, strălucind deasupra ei, luminând-o. Benny a simţit cum respiraţia i se accelerează pentru că Aleph era strălucitoare şi frumoasă. Ea a ridicat mâna şi i-a făcut semn. Lui. Benny s-a apropiat repede.

- Hei! Ai ajuns.

Aleph s-a aplecat şi i-a întins mâna, Benny a luat-o de mână, iar ea l-a tras sus pe marginea docului. Era surprinzător de puternică. L-a condus la o uşă, lângă golfuri, pe care a deschis-o larg cu un bolţar. Benny a urmat-o, iar uşa s-a închis în urma lor.

înăuntru era întuneric. Au coborât pe sub poarta mare şi au ajuns la parterul fabricii, o încăpere ca o grotă, fără utilaje, în care plutea în aer miros de grăsime şi sudoare. Benny a făcut un pas înainte şi s-a oprit. Bălţi de ulei scurs pătau podeaua de ciment. în lumina galben-murdară

strecurată printre scândurile care acopereau ferestrele parţial, Benny a văzut umbre fantomatice ale utilajelor de odinioară. Ecourile vocilor lor îi răsunau în urechi... angrenaje care porneau, zgomotul motoarelor, scrâşnetul benzilor şi încă ceva care ţipa. A închis ochii strâns, şi-a dus mâinile la urechi şi a început să fredoneze; când şi-a îndepărtat mâinile, totul era cufundat în linişte. Benny a deschis ochii. Utilajele fantomatice dispăruseră şi Aleph îl privea.

- Vino, l-a îndemnat, iar vocea i-a răsunat ca un ecou.

Aleph s-a îndreptat spre o uşă de metal aflată la capătul îndepărtat al fabricii. Uşa era întredeschisă şi prin fantă se răsfrângea lumina, iar când au intrat, Benny s-a trezit într-o încăpere mare din spatele halei industriale, care fusese cândva atelier mecanic. De tavan atârnau becuri. într-un colţ întunecat se afla masa de lucru în formă de L, acoperită cu unelte, sticle şi vechituri. Un teanc cu rame goale se sprijinea de perete. Colţul opus al încăperii fusese transformat în bucătărie, cu o chiuvetă adâncă, industrială, o plită şi un frigider vechi. O foaie de placaj întinsă pe o capră din lemn servea drept masă, fiind luminată de o lampă veche în formă de gât de lebădă. O oală mare de supă fierbea pe plita încinsă, emanând un abur parfumat, de pădure. B-man stătea în scaunul lui cu rotile, aplecat deasupra mesei, mâncând supă dintr-un castron. Benny era surprins. Cum trecuse prin gaura din gardul de sârmă? Bătrânul vagabond şi-a înălţat capul când au intrat şi şi-a ridicat lingura în semn de salut. Benny a urmat-o pe Aleph până la masă. Ea i-a oferit un scaun vechi de birou, apoi s-a aşezat lângă el şi a continuat să mănânce. Bătrânul în scaun cu rotile s-a întors spre plita încinsă şi a turnat supă într-un castron ciobit.

- Ţi-ai adus lingura, a spus B-man, întinzându-i castronul ciobit.

De fapt, era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare. Benny şi-a scos linguriţa din buzunarul lateral al ghiozdanului. A luat o înghiţitură de supă.

- Tu ai gătit-o?

Bătrânul a mormăit. S-a întors să mănânce şi Benny a văzut că mâna îi tremură. Avea o atitudine supusă, nu semăna câtuşi de puţin cu rebelul de la bibliotecă. Părea tras la faţă, iar ochii lui strălucitori erau plictisiţi. Plete linse îi încadrau neglijent faţa, iar barba i se tot cufunda în castronul cu supă.

- A gătit-o cu ciupercile pe care le-am adunat din tomberon, a spus Aleph. Slavoj este un bucătar excelent. îţi place supa?

Benny a dat din cap şi a mai luat o înghiţitură. Supa cremă de ciuperci era densă, fierbinte şi avea gust delicios.

- Cum ai ajuns aici?
- Ca tine. Cu autobuzul.
- Nu, cum ai trecut prin gard şi ai intrat în clădire?

Slavoj şi-a luat castronul şi a sorbit ultima picătură de supă. A scos o batistă din buzunarul jachetei, şi-a şters buzele şi apoi a luat din gulerul cămăşii un lanţ, la capătul căruia atârna o singură cheie.

- Este de la poarta din faţă a fabricii, a explicat Aleph. Agentul de pază este sloven. Este fan al poeziei lui Slavoj, plus că beau împreună. Sau obişnuiau să bea, ar trebui să spun. Pentru că Slavoj a renunţat la băutură, nu-i aşa, Slavoj?

Bătrânul a răzuit cu lingura ultimele bucăţi de orz şi apoi a rămas uitându-se în castronul gol.

- Se simte bine?

Aleph a ridicat din umeri.

- Este bine. Doar se gândeşte. Sau ascultă. E greu de spus.

Aleph s-a ridicat, a luat castronul bătrânului şi l-a adus la chiuvetă.

- Ideea este că n-o să mai bea.

în semn de avertisment, şi-a aşezat mâna pe umărul lui.

B-man a oftat şi a dat din cap. Aleph l-a bătut uşor pe umăr şi a traversat încăperea până la masa ei de lucru,

lăsându-l pe bătrân cu privirea aţintită în spaţiul gol, unde fusese castronul lui.

Benny şi-a mâncat supa în tăcere. Când a terminat, a spălat castroanele şi lingurile şi le-a pus în uscătorul de vase. A găsit un prosop de bucătărie zdrenţuit, atârnat în cui, şi le-a şters. Nu ştia ce să facă mai departe. Bătrânul tot nu se mişcase. Nimeni nu vorbea. Păreau să fi uitat că e acolo.

Aleph stătea în capătul opus al încăperii, la masa de lucru în formă de L, aplecată deasupra unui spaţiu luminat de o lampă cu halogen. în spatele ei, lipite de perete, erau mai multe desene care, de la distanţă, păreau planete, dar când s-a apropiat, Benny a văzut că erau mai mult planuri arhitecturale, sfere conţinând diferite obiecte în interior, fiecare unic.

- Ce faci?

Aleph şi-a ridicat privirea. Purta o pereche ciudată de ochelari cu lentile groase, care îi făceau ochii să pară uriaşi, apoşi, de mărimea unor farfurioare. Fasciculul aprins de la o lampă cu LED de mare intensitate, montată între lentile, îi strălucea pe frunte ca un al treilea ochi. Aleph a ridicat un obiect de sticlă care semăna cu un acvariu răsturnat. Era imaginea tridimensională a uneia dintre sferele de pe perete. Raza lămpii frontale strălucea prin glob, făcându-l să scânteieze. Benny l-a privit fermecat. Era un glob de zăpadă.

- Mama mea le colecţionează.

Aleph i l-a întins. Globul nu semăna câtuşi de puţin cu globurile vesele din colecţia lui Annabelle. Nu conţinea balerine, delfini sau căţeluşi drăguţi, cu zăpadă albă, strălucitoare, plutind în jurul lor. Nu era zăpadă deloc. Acest glob era catastrofal. Peisajul sumbru de la baza lui era de un alb macabru, asemenea coralului alb dintr-un recif mort. Patru turnuri de răcire conice şi ameninţătoare se înălţau spre cer, deasupra unei clădiri pitice aflate mai jos. Oameni mititei, îmbrăcaţi în uniforme şi purtând în braţe cutii pentru prânz, stăteau aliniaţi ca furnicile, încremeniţi chiar înainte

de a intra în clădire.

- Scutură-1!

Benny a făcut întocmai, iar globul de sticlă s-a umplut cu particule negre învolburate. Era o apocalipsă în miniatură. O iarnă nucleară. O lume minusculă, devastată.

- Mişto! Cele pe care le are mama mea sunt cam stupide.

Benny a ţinut globul în lumina lămpii, l-a clătinat din nou şi apoi l-a privit de aproape. Becul rece cu halogen lumina scena din fundal. în prim- plan, oamenii mititei păreau mai mari şi aproape îşi putea imagina că e unul dintre ei, prins în furtuna învolburată de funingine care se instala treptat în aerul dens, lichid. Benny i-a dat înapoi globul de sticlă.

- Ce este?

Aleph şi-a ridicat ochelarii lupă de pe frunte şi şi-a mijit ochii privind globul de sticlă.

- Ar trebui să fie o centrală nucleară, dar lucrurile negre seamănă mai mult cu particulele de cenuşă, aşa că nu mă pot hotărî. Face parte dintr-o colecţie.

Aleph s-a răsucit spre etajera înaltă cu rafturi metalice, profilată în umbra din spatele ei. A răsucit comutatorul luminii fluorescente, iar în strălucirea neaşteptată, Benny a văzut şiruri de rafturi de sârmă, pe care erau etalate zeci de globuri de sticlă trezite la viaţă datorită luminii vii care sclipea deasupra lor. Fiecare glob încapsula o scenă diferită de devastare şi distrugere. Erau catastrofe globale miniaturizate, încremenite în timp, prinse în sticlă, eterne şi totuşi ţinute sub control. Micile lumi parcă îi făceau semn, chemându-l mai aproape.

- Pot? a întrebat-o Benny, întinzând mâna.
- Desigur. Asta e şi ideea. Trebuie să le scuturi.

Benny le-a luat în parte, le-a ţinut în palmă şi le-a scuturat, însufleţindu- le pentru scurt timp, chiar dacă le-a tulburat şi a fost tulburat la rândul lui.

Pe unele le-a recunoscut. Ca acela ceva mai mare decât celelalte, care conţinea turnurile gemene. Benny nu era

născut la momentul 9/11, dar cunoştea simbolistica atacului terorist. Pe partea laterală a unuia dintre turnurile minuscule era lipit un avion. Celălalt turn era surprins în momentul prăbuşirii. Mai jos, pe stradă, mici oameni de afaceri şi doamne în miniatură, îmbrăcate în costume, fugeau de un nor de praf. Când Benny a scuturat globul, aerul vâscos s-a umplut cu bucăţi de hârtie. Mâini, picioare şi alte părţi ale corpului erau cuprinse într-un vârtej. L-a lăsat jos şi a luat altul înfăţişând un oraş în ruine, urmarea unei inundaţii.

- Este tot New York?
- New Orleans.

Grupuri de mici oameni de culoare stăteau pe acoperişurile caselor lor sau pluteau cu bărcile pe străzile inundate. Când Benny a scuturat globul, bancnotele miniaturale de 1 dolar au plutit în sus şi-n jos prin lichid. Benny nu a înţeles ideea.

- Este dezastrul capitalist, i-a explicat Aleph. Toate profiturile care au scăzut după uraganul Katrina. Era în 2005. Probabil eşti prea mic ca să-ţi aminteşti acel uragan.

Avertisment! a strigat vocea robotizată.

- îmi amintesc, a minţit Benny.

A pus imediat globul înapoi pe raft. în 2005 avea trei ani. Bineînţeles că nu-şi amintea.

Pericol!

- Da? Uau! Eu nu-mi amintesc. Aveam şapte ani, dar nimeni din familia mea nu era atent la ştiri. Am aflat despre asta abia mai târziu, la şcoală, când învăţam despre încălzirea globală.
- Şi noi am învăţat, a spus el grăbit.

Aleph a zâmbit şi şi-a înclinat capul.

- Atunci, ştii totul despre asta.

Benny a privit neliniştit cum Aleph ridică globul cu uraganul Katrina şi-l scuturã.

- Am făcut globul ăsta pentru un proiect la ştiinţe în liceu şi după aceea am abandonat studiile, dar am continuat

să construiesc globuri. Am numit întreaga colecţie „încălzirea globală”, dar era o denumire prea la subiect. Acum cred c-ar trebui să se numească „Deşertul realităţii” sau, probabil, „Stare de urgenţă”. Dar poate că este cam lipsit de originalitate să citezi. Ce părere ai?

Avertisment! Nu are sens.

Aleph îl privea, aşteptând un răspuns.

- „încălzirea globală” sună bine, a răspuns Benny.

Pericol! Pericol! Nu pot accepta acest mod de a acţiona...

- Adică, nu este...

Benny nici nu se putea uita la ea. A închis ochii şi a început să numere până la zece în minte, apoi a spus:

- De fapt, nu-mi amintesc uraganul ăsta.

Pe bune? Robotul dispăruse, iar acum auzea vocea batjocoritoare. Cea pe care Benny o ura, care îl critica întotdeauna şi îl bătea la cap. *De ce îi spui asta, prostule?*

Benny s-a forţat să continue, vorbind mai tare, ca să se poată auzi.

- Şi încălzirea globală nu este bună şi nu înţeleg nici ce anume înseamnă oricare dintre celelalte nume...

Bună mişcare, idiotule! Acum ştie că eşti un mincinos de câcat.

- Asta e grozav. Nu-ţi face griji. Ce nu înţelegi?

Vocea batjocoritoare a tăcut. Benny a deschis ochii. Aleph se întorsese să se ocupe de centrala nucleară.

Benny a luat globul cu uraganul Katrina şi l-a scuturat din nou. Oamenii negri şi mici de pe acoperiş au dispărut în vârtejul bancnotelor.

- De ce ai pus bani înăuntru?

- Oamenii bogaţi profită de pe urma dezastrului climatic. Este favorabil afacerilor. într-o economie capitalistă neoliberală, nu există niciun stimulent pentru corporaţii să-şi spele păcatele, ceea ce înseamnă că suntem terminaţi ca planetă.

Benny a oftat şi a lăsat jos globul.

- Nu vreau să mai fac asemenea globuri, a mărturisit

Aleph. M-am hotărât. Ăsta e ultimul.

- Cum aşa?
- Sunt aşa de multe chestii. Aşa de multe gunoaie care aglomerează lumea. B-man spune că trebuie să învăţăm să ne iubim gunoiul şi să găsim poezie în el, şi e adevărat, dar deja există destule căcaturi inutile fără ca eu să contribui la creşterea lor.

Benny s-a gândit. Nu credea că globurile ei sunt prostii. Credea că sunt frumoase.

- Cum poţi fi artistă dacă nu creezi lucruri?
- Bună întrebare.

Aleph s-a ridicat şi a pus globul pe raft.

- Probabil e timpul ca artiştii să iasă din atelierul de creaţie şi să se mute în stradă? Vreau să mă concentrez mai mult pe deconstrucţie. Pe acţiunea directă. Pe intervenţii. Slavoj spune că treaba artistului este să perturbe statu-quoul şi să schimbe modul în care oamenii percep lucrurile în mod obişnuit. Că trebuie să spulberăm subconştientul optic şi să facem lucruri ciudate. Să ne trezim din acest vis ideologic opioid pe care-l numim viaţă.

Aleph a privit prin încăpere spre locul în care stătea în scaunul lui cu rotile bătrânul vagabond, dormind cu capul pe masă. Şi-a ridicat un pic vocea, cât să poată fi auzită.

- Nu-i aşa, Slavoj?

Bătrânul a mormăit.

-Hei?

Trebuie sâ ne trezim din acest vis ideologic opioid pe care-l numim viaţă!

Fără să deschidă ochii sau să-şi înalţe capul, Slavoj şi-a ridicat pumnul în aer şi l-a agitat, mormăind: *Rezistă!* Apoi mâna i-a căzut moale în poală, ca o pasăre împuşcată, prăbuşindu-se din cer. Un şuvoi fin de cuvinte i se prelingea de pe buze – *sâ creăm întotdeauna ceva din nimic, umplând lumea blestemată cu creaţiile noastre, prăbuşindu-ne, ciocnindu-ne unii de ceilalţi, înecându-ne în toate lucrurile...* Când izvorul limbajului a secat, bătrânul a tăcut din nou.

- Este beat criţă, a spus Aleph. Hei, dacă vrei, poţi lua un glob acasă pentru mama ta.

Oare ce anume face din aceste mici lumi ceva atrăgător? Şi oare ce le dă puterea de a fermeca?

Pe 7 decembrie 1972, astronauţii Apollo 17 au fotografiat Pământul la o distanţă de patruzeci şi cinci de mii de kilometri de suprafaţa sa. Fotografia prezenta planeta, parţial învăluită în nori, plutind singură ca o mărgică de sticlă albastră în infinitul întunecat al spaţiului cosmic. Această imagine istorică, supranumită Mărgică Albastră, a devenit un simbol al mişcării ecologiste şi a stârnit o schimbare profundă a modului în care oamenii îşi apreciau planeta, reducând-o de la ceva incomprehensibil, imens şi minunat, la o sferă delicată şi solitară pe care o puteai cuprinde în palmă sau zdrobi neglijent sub călcâi.

Chiar dacă era o replică în miniatură a Pământului, denumirea de Mărgică Albastră amplifica sentimentul importanţei umane în raport cu aceasta, oferindu-ţi o perspectivă divină şi capacitate de acţiune. Fotografia a stârnit, cu alte cuvinte, o tulburare profundă—, de care oamenii încă suferă. Pe măsură ce neliniştea ta în legătură cu efectele dezastruoase ale propriului comportament asupra biosferei creşte, te consolezi cu gândul că prin schimbarea unui bec, prin reciclarea unei sticle sau prin alegerea hârtiei în loc de plastic, poţi salva planeta.

Nu tu, personal, Benny. Nu spunem că te consolezi cu asemenea gânduri. Dar tulburarea profundă ar putea explica de ce atunci când iei globurile de zăpadă ale lui Aleph şi te joci cu ele, cântărind lumile în miniatură în ciuda faptului că lui Annabelle nu îi place asta, le găseşti în acelaşi timp fermecătoare şi tulburătoare.

BENNY

Globul pe care l-am ales se numeşte 3/11. Aleph a spus că este făcut în memoria cutremurului, tsunamiului japonez şi a accidentului nuclear de la Fukushima. în interiorul globului se află o pisică de mare bizară, cu o stâncă mare în forma Japoniei care îi apasă pe cap. Aleph povesteşte că în vremuri străvechi, japonezii credeau despre cutremure că sunt stârnite de o pisică uriaşă de mare. Apa e de un verde fluorescent, ca Gatorade, care ar trebui să lase senzaţia înfiorătoare de apă de mare radioactivă, chiar dacă ea a explicat că apa radioactivă autentică nu arată diferit de cea obişnuită, aşadar, nu este în întregime adevărat. Când ţii globul în mână pentru prima dată, vezi pisica de mare şi stânca în apa verde, dar când îl scuturi, toate obiectele minuscule încep să se învârtă. Există un cauciuc de maşină, o sticlă de cola, un telefon mobil şi un laptop, prinse într-o bucată plutitoare de plasă de pescuit. Există, de asemenea, un pantof Nike, o raţă de cauciuc şi un rucsac Hello Kitty, precum şi o grămadă de resturi umane, braţe şi picioare retezate. Şi sunt şi obiecte mai mari... O motocicletă, un camion şi câteva case, toate plutind în derivă în jurul nămolului verde strălucitor.

Am ales acel glob deoarece mama ştia multe despre cutremur, tsunami şi accidentul reactorului nuclear. Le monitoriza la serviciu şi devenise cam obsedată. Clientul ei era un grup de lobby pentru energia nucleară, aşa că mama monitoriza ştirile despre apa radioactivă contaminată care se scurgea în mare şi ajungea în America. Era convinsă că apa de la robinetele noastre avea să înceapă să strălucească, dar era speriată mai ales pentru oameni şi, desigur, şi tatăl meu era speriat, pentru că avea prieteni acolo. El şi mama mea au continuat să urmărească toate acele videoclipuri online cu japonezi închişi în casele şi în maşinile lor, absorbiţi în mare de valul nebun, iar mama repeta întruna cât de groaznic e să-ţi pierzi familia, casa şi tot ce ai. îmi aminteam toate astea când mă uitam la globurile de zăpadă şi-mi amintesc c-am crezut că mama are perfectă dreptate în privinţa pierderii familiei, dar poate că n-ar fi rău dacă ar veni un tsunami uriaş şi ar curăţa o parte din prostiile ei adunate din casa noastră. Nu ştiu. Probabil de aceea l-am ales.

Am aşteptat până de ziua ei ca să i-l ofer cadou, l-am împachetat frumos şi tot tacâmul, dar când a desfăcut cadoul, mama a părut oarecum speriată. Voia să ştie

de unde-l am şi nu i-am putut spune c-am chiulit de la şcoală şi mi-am petrecut timpul la fabrică, împreună cu Aleph şi B-man, aşa c-am minţit-o că l-am făcut la ora de ştiinţele naturii. Mi-am dat seama că mama vrea să mă creadă, dar îi e greu, pentru că globul de zăpadă era foarte frumos, iar eu nu prea mă pricep să creez obiecte de artă, ceea ce o deranjează. Mama are talent să creeze obiecte de artă, iar tatăl meu avea talent la muzică şi cred că pentru ea ideea de a avea un copil lipsit de creativitate este aproape la fel de rea cu a avea un copil psihotic. Oricum, a început să-mi pună întrebări despre globul de zăpadă şi despre cum l-am creat, aşa că i-am spus ce-mi povestise Aleph despre utilizarea Gatorade pentru apa mării, astfel încât să pară radioactivă. Mama mi-a zis că seamănă izbitor. M-a întrebat dacă raţa de cauciuc a fost creată după cea pe care o găsise în tomberon şi am spus da. Inventam tot felul de prostii şi am crezut că mă crede, dar apoi am început una dintre acele certuri stupide, tot din cauza magneţilor de frigider, şi am plecat de acasă. Ştiu că nu e corect, dar m-a enervat că nu mă crede. A fost prima noapte pe care mi-am petrecut-o la bibliotecă.

De asemenea, doar pentru că nu mă pricep să creez obiecte de artă, nu înseamnă că nu sunt creativ. Aşa a spus B-man şi el e poet, aşa că ştie. Mi-a spus că sunt suprasensibil şi că am un auz supranatural, de aceea aud voci. Trebuia doar să-mi găsesc vocea şi s-o folosesc pentru a mă exprima. El aşa face. Şi el aude alte voci şi le transcrie în poezii folosindu-şi propria voce. De fapt, ceea ce a spus a fost mai complicat de atât, dar nu-mi amintesc. Am spaţii lipsă între gânduri. Probabil că medicamentele mă amorţeau şi-mi distrugeau memoria. Se întâmplă uneori. De aceea am nevoie de tine. Ca să poţi spune povestea mai departe.

CARTEA

Slavoj a spus asta: oamenii se nasc din pântecul lumii cu sensibilităţi diferite, iar lumea are nevoie ca fiecare dintre voi să le trăiască deplin, astfel încât ele să poată fi trăite îndeplinindu-se. Dacă o singură persoană este exclusă, atunci lumea va fi mai săracă. Şi a mai spus că nu trebuie să-ţi faci griji referitoare la creativitate. Lumea este creativă la nesfârşit şi natura sa regeneratoare face parte din ceea ce eşti. Lumea ţi-a dat ochi să vezi frumuseţea munţilor şi a râurilor, urechi să auzi muzica vântului şi a mării şi vocea de

care ai nevoie ca să povesteşti despre asta. Noi, cărţile, suntem dovada vie. Suntem aici să te ajutăm.

35

Benny nu fusese niciodată un mincinos. Annabelle se mândrea cu acest lucru. Fiii altor mame minţeau tot timpul, mai ales adolescenţii, dar ea era sigură că fiul ei nu o minţise niciodată, cel puţin nu până la întâmplarea cu ceainicul. Putea să-l ierte pentru asta, nu era o minciună egoistă, ci mai degrabă o minciună nevinovată, spusă ca să-i menajeze sentimentele. Ce proastă fusese să creadă că unui adolescent i-ar plăcea să asculte aşa un cântec copilăresc! Bineînţeles că Benny era stânjenit şi minţise, nu aşa de mult pe ea, ci *pentru* ea, ceea ce era foarte frumos.

Era frumos şi că Benny îşi amintise ziua ei de naştere şi îi luase un cadou – şi încă unul foarte inspirat!

- O, Benny, a suspinat Annabelle când a desfăcut ambalajul şi a văzut globul lucrat cu măiestrie. E frumos! De unde Dumnezeu l-ai luat?
- L-am creat.
- Tu l-ai *creat*?

Annabelle nu şi-a putut ascunde surprinderea.

- Da, a spus Benny, stând lângă biroul ei din centrul de control, minţind ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. La ora de ştiinţe.

Annabelle a ţinut globul în palmă şi l-a privit cu atenţie, conştientă că Benny o urmăreşte.

- Este splendid. O veritabilă operă de artă.

Era adevărat. Era un obiect frumos, deşi tulburător. Măiestria îmbinării membrelor dezvelite şi retezate, a pantofiorilor şi a telefonului mobil era atât de specială şi delicată, încât era sigură că Benny nu reuşise să-l facă singur. Era creativ, dar nu aşa de meticulos. De unde îl luase? Oare îl furase dintr- un magazin? Din care? l-l dăduse

cineva şi, dacă da, cine? Annabelle a scuturat globul şi a privit o mână retezată urmărind o sticlă de cola prin aerul verde bizar.

- Este Gatorade, i-a explicat Benny. Am vrut ca apa să pară radioactivă.

Ştia cât se supărase ea în urma cutremurului japonez. De ce i-ar fi oferit
aşa un cadou?

- Raţa de cauciuc este drăguţă. Seamănă cu cea pe care am găsit-o în tomberon. De acolo ţi-a venit ideea?

- Da, a spus Benny, de parcă nu era mare lucru.

Annabelle a aşezat globul în faţa staţiei de lucru, lângă celelalte. Nu se potrivea în colecţie. Toate celelalte globuri erau vesele, kitsch şi produse în masă, însă globul ăsta, aşa de sumbru şi de priceput lucrat, făcea ca toate lumile ei miniaturale să pară ieftine şi stupide.

- Arată bine lângă celelalte, nu crezi?

Pisica de mare, stânca în forma Japoniei şi toate obiectele oribile care plutesc în jurul lor erau fabricate dintr-un material polimeric de modelat foarte popular. Annabelle a recunoscut paleta de culori.

- Ce material ai folosit?

Benny a ridicat din umeri.

- Nu ştiu cum se numeşte. Un fel de lut. Profesorul ni l-a dat.

- A trebuit să-l arzi într-un cuptor sau aşa ceva?

Annabelle crease mărgele şi podoabe de Crăciun folosind argilă polimerică. Ştia foarte bine că trebuie s-o coacă în cuptor pentru a se întări şi lua o formă.

- S-a cam uscat singur.

Dacă Benny o minţea în legătură cu asta, oare o minţea şi în legătură cu alte lucruri? O minţise în privinţa magneţilor de frigider?

în dimineaţa aceea, pe frigider apăruse o nouă poezie. Poezia de mai devreme cu piersica din vis încă era acolo, un vers încâlcit înconjura partea superioară a norului de cuvinte

amestecate. Noua poezie ieşea la iveală din norul de mai jos. La prima vedere, cuvintele păreau aşezate întâmplător, aşa că dacă nu te uitai cu atenţie, puteai foarte uşor să ratezi totul. Dar Annabelle căuta mereu. Primele două cuvinte pe care le-a văzut – *mamă* şi *durere* – erau aşezate atât de aproape unul de altul, încât se atingeau, formând un nou cuvânt – *durereamamei –,* a cărui semnificaţie a atins-o într-un mod atât de intim şi de crud, încât Annabelle a răsuflat greu. Cu inima bătând nebuneşte, a verificat cuvintele alăturate, reintegrându-le în versuri mai ordonate, astfel încât noua poezie să fie mai uşor de citit şi, la sfârşit, i s-au înmuiat genunchii şi a trebuit să se sprijine de blatul bucătăriei ca să nu cadă.

cântă durereamamei dincolo de băiatul nostru zbuciumat
muzică nebună mare tristă

Annabelle a privit versurile asimetrice în timp ce-i dădeau lacrimile şi s- a clătinat, bâjbâind după un scaun. Silabele nu prea se potriveau, dar ăsta era aproape un haiku şi era sigură că e de la Kenji. Era sigură că el e prin apropiere. Că îşi amintise ziua ei de naştere şi ştia cât de singură e. Că, simţindu-i *durerea mamei,* îi compusese special poezia. Din sufragerie, ştirile din toată lumea se revărsau prin boxele computerului, în timp ce Annabelle stătea pe scaun şi se uita lung la poezie. Avea să i-o arate lui Benny când se întorcea acasă. El nu crezuse că tatăl său scrisese poezia despre piersică, dar cum putea să nu vadă adevărul acum?

Annabelle a lăsat globul dezastruos de zăpadă pe birou şi l-a condus pe Benny în bucătărie.

- Uite, a spus ea, arătând spre frigider.

Benny s-a uitat.

-Ce?

- O poezie nouă.

Benny a ridicat din umeri nepăsător.

- Ei, şi?

Părea complet indiferent. Se prefăcea? A luat de pe blatul de bucătărie punga desfăcută cu chipsuri de porumb Doritos şi a început să le mănânce.

- E frumoasă, nu crezi? a întrebat Annabelle.

Benny şi-a umplut gura cu chipsuri, şi-a înclinat capul şi a analizat cuvintele mai atent.

- Nu are sens, a spus el cu gura plină. Ar trebui să fie *mare* zbuciumată, nu *băiat* zbuciumat. Dincolo de *marea* noastră zbuciumată, muzică *tristă, băiatul* nebun. Cuvintele sunt aşezate greşit.

Oare şi asta era tot o minciună? Simulată sau nu, indiferenţa obişnuită a lui Benny a înfuriat-o pe Annabelle, iar tonul vocii i-a trădat furia.

- Tu ai făcut asta? Nu mă minţi, Benny. Trebuie să ştiu. Tu ai făcut asta? Tu ai mutat magneţii?

Atunci, Benny şi-a ieşit din fire.

-Nu! a strigat el, aruncând furios punga pe blatul bucătăriei şi împrăştiind chipsuri pe podea. De câte ori trebuie să-ţi spun? Eu nu mă ating *niciodată* de prostiile tale de magneţi! Dacă vrei să inventezi poezii şi să te prefaci că tata vorbeşte cu tine, bine! N-ai decât! Eşti *mult* mai nebună decât mine!

Benny spunea adevărul. Annabelle a înţeles.

- Benny, scumpule, îmi pare rău! Nu e mare lucru... Stai, nu pleca! Nu am vrut...

însă era prea târziu. Uşa s-a trântit. Benny o zbughise pe treptele de lemn putred, ieşise pe poarta şubredă şi se împleticea pe aleea întunecată. Firul subţire al vocii mamei lui care-şi cerea scuze îl urmărea, încordându-se tot mai mult până când, în cele din urmă, Benny l-a depăşit şi vocea s-a frânt.

36

Vagabonzii stăteau pe prelată, fumând marijuana în parc. Riker, câinele deschis la culoare, şi-a ridicat botul şi a început să latre, dar când l-a recunoscut pe Benny, a tăcut şi a dat din coadă.

- Hei, a spus Jake, dându-se deoparte să-i facă loc. Ia te uită. Este B-man.

Benny s-a uitat în jur. Nu era nici urmă de B-man în parc.

- îl cunoaşteţi, băieţi? i-a întrebat el, aşezându-se pe un colţ al prelatei.
- Pe cine?
- Pe B-man. Tipul în scaun cu rotile cu multe sticle.

Jake a tras un fum lung.

- Nu, a răspuns el, inhalând fumul. Tu eşti B-man, amice, numai că eşti un puşti, aşadar, probabil B-boy e mai bine.

I-a întins jointul lui Benny, care a ezitat, dar apoi l-a luat.

- De ce nu pot fi doar Benny?
- Benny e un nume de gay, ca Terence.

Jake a întins mâna şi l-a plesnit uşor pe braţ pe tipul pe care ceilalţi îl porecliseră T-Bone.

- Am dreptate, Tewance?

T-Bone a căscat şi şi-a ridicat degetul mijlociu.

- Du-te-n pizda mă-tii şi tu.

S-a uitat la Benny.

-Ai de gând să fumezi jointul ăla sau doar îl admiri?

Benny nu mai fumase niciodată marijuana, dar recunoştea mirosul de când tatăl lui venea acasă târziu de la club, se strecura în dormitorul lui şi-l săruta de noapte bună. înţepător şi dulce. A privit mucul umed al jointului.

- Nu am mai fumat niciodată până acum.

Cei trei tipi l-au privit lung şi au început să râdă.

- *Câcaaat,* a spus Jake tărăgănat, suflând un fum lung. Ce mai aştepţi, frate?

Benny a pus tulburările de memorie pe seama

medicamentelor, dar de vină era marijuana. Pe scurt, iată ce s-a întâmplat: a fumat, s-a înecat şi băieţii au crezut că e amuzant. L-au pus să fumeze iar şi iar şi iar. Benny trebuia să exerseze până inspira fără să mai tuşească, i-au spus, iar până să reuşească asta, gâtul îi era deja iritat şi era atât de ameţit, încât a trebuit să se întindă pe iarbă. Stelele de pe cer torceau fuioare de raze lungi şi argintii care se arcuiau şi se ondulau pe bolta întunecată ca cerneala şi, printre vechile felinare de fontă din parc, semănau cu nişte acadele uriaşe, cu aurele lor portocalii înceţoşate. Scrumul din mucul jointului era roşu, apoi negru, apoi iarăşi roşu jăratic, învârtindu-se şi tot învârtindu-se.

O siluetă strălucitoare s-a apropiat prin lumina portocalie, legănând o bâtă de baseball. Câinii n-au lătrat. îl cunoşteau. Tipii îl cunoşteau şi ei. Numele lui era Freddy. Sau Frankie. Un nume care începea cu *F.* îmbrăcat în negru. Geacă de piele. Blugi. Şi-a băgat mâna în buzunar, a scos un teanc de bani şi l-a aruncat pe prelată, i-a salutat pe ceilalţi, apoi l-a observat pe Benny împrăştiat pe iarbă. A arătat cu bâta de baseball spre capul lui.

Ce e ăsta?

Ăsta e B-boy, amice. Este mişto. Doar un puşti. E prima dată când fumează iarbă. E atât de drogat, încât şi-a ieşit din minţi.

în clipa imediat următoare, Freddy stătea deasupra lui, acoperind stelele. Capătul dur al bâtei de baseball apăsa pe fruntea lui Benny, ţintuindu-l pe iarbă.

Eşti bine, B-boy?

Bâta de baseball a apăsat mai tare.

Da. Sunt bine.

Lasâ-l în pace, amice.

Bâta era tocită. Bâta era rea. Bâta era diabolică. îi sfredelea fruntea până la creier.

Sunt bine. Pe bune.

Ciudat, dar nu arăţi bine. Arăţi ciudat. Arăţi ca un câcat de poponar.

Din adâncul minţii sale de lemn, bâta diabolică a început să-şi bată joc de el.

Ciudat! Ciudat! Poponar! Poponar!

Te rog..., a scâncit Benny, dar insultele au devenit mai puternice, iar Freddy s-a aplecat asupra lui. Tipii râdeau, iar bâta diabolică îl apăsa insuportabil de dureros pe frunte. Trebuia s-o facă să înceteze şi atunci s-a repezit asupra ei.

Nu! a strigat el. Taci! Taci odată!

Bâta de baseball s-a retras.

Benny a înşfăcat-o din nou.

Doar taci naibii din gură!

însă de data asta, bâta l-a lovit tare şi cerul nopţii a explodat în mii de stele căzătoare.

37

Annabelle a alergat după el, a coborât împleticit treptele din spatele casei şi a ieşit pe poarta din spate, dar era prea lentă şi, până să ajungă pe alee, nu l-a mai văzut. S-a întors în casă, şi-a găsit telefonul mobil şi l-a sunat şoptind – *răspunde, răspunde, răspunde* –, ca şi cum, prin forţa voinţei şi a cuvintelor ei, îl putea obliga cumva să răspundă. însă Benny nu i-a răspuns. în schimb, Annabelle a auzit tonul de apel înfundat venind de undeva din casă.

Benny îşi lăsase telefonul acasă. Annabelle a ascultat tonul de apel, o melodie veselă ca un clinchet de clopoţel, a urcat scările şi a ajuns în dormitorul lui, unde i-a găsit ghiozdanul atârnat de spătarul scaunului. A deschis fermoarul buzunarului lateral. Ecranul telefonului era luminat. *Apel de la Mama.* Avatarul pe care i-l atribuise era raţa de cauciuc.

Clinchetul a încetat şi ecranul telefonului s-a închis. Annabelle îşi vedea reflexia întunecată pe ecranul de sticlă neagră. Unde plecase Benny? A deschis fermoarul buzunarului mare al ghiozdanului. înăuntru erau o carte

despre armuri medievale şi alta despre amenajarea grădinilor bizantine, ambele împrumutate de la Biblioteca Publică. I-a găsit caietul de şcoală, dar nu şi manualele. I-a găsit cutia goală pentru prânz, bila de sticlă şi lingura. Cheia casei.

Trebuia să cheme poliţia?

Prima dată când Benny fugise de acasă, după accidentul cu ceainicul, Annabelle sunase la secţia de poliţie şi agentul o informase că exista o perioadă de aşteptare de douăzeci şi patru de ore înainte să declare dispariţia unei persoane. îi spusese doar să aibă răbdare şi să aştepte şi, desigur, Benny venise singur acasă, două ore mai târziu. La urma urmei, nu fugise cu adevărat... era doar supărat şi avea nevoie să-şi verse nervii. Urma să vină acasă şi de data asta. Annabelle trebuia doar să facă ce-i spusese agentul de poliţie. Să aibă răbdare şi să aştepte. Avea să-l aştepte două ore. Poate chiar trei.

Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi ieşit şi l-ar fi căutat pe Benny, iar ea ar fi rămas acasă, în caz că se întoarce. Dacă ar mai fi trăit Kenji, n-ar fi fost nevoie să plece să-l caute pe Benny, pentru că Benny n-ar fi avut asemenea probleme. Annabelle s-a întors la centrul de control şi a căutat pe Google: *Ce trebuie sâ fac dacă mi-a fugit copilul de acasă?* Mai făcuse asta şi prima data când dispăruse Benny, dar era bine să fie pregătită, iar website-urile nu duceau lipsă de liste şi sfaturi.

- *Sunaţi la poliţia locală, la poliţia statală şi la cea din zonele învecinate.*
- *Anunţaţi patrulele de frontieră şi FBI.*
- *Sunaţi la adăposturile pentru fugari, la liniile de asistenţă pentru fugari şi la cele pentru copiii dispăruţi.*

Era încă prea devreme să dea telefoane, dar era bine de ştiut. Annabelle s-a uitat la sfârşitul listei.

- *Contactaţi rudele, vecinii, prietenii de la şcoală ai copilului şi pe părinţii*

lor. Rugaţi-i să vă anunţe dacă află ceva.

- *împărtăşiţi informaţiile pe reţelele de socializare.*

Annabelle nu avea reţele de socializare, nici rude. Nu-i putea verifica pe prietenii de la şcoală ai copilului, pentru că Benny nu-i spusese cine sunt. Probabil nici nu avea. Minţise şi în legătură cu asta? Cât despre vecini, cei pe care ea şi Kenji îi cunoşteau fie îşi vânduseră locuinţa, fie fuseseră evacuaţi de proprietarii lacomi când preţurile chiriilor explodaseră. Doamna Wong nu era genul lacom, spre deosebire de No-Good. Annabelle îl văzuse iarăşi în curtea din spate, împungând sacii menajeri şi examinând dispozitivul pentru hrană, în timp ce corbii îl priveau de pe alee. Annabelle nu răspunsese niciodată la prima sa scrisoare despre inspecţie, aşa că el lăsase o a doua. O citise şi o lăsase pe undeva. Oare unde dispăruse? A simţit că obrajii i se îmbujorează şi şi-a pus mâinile pe ei să-i răcorească.

A doua scrisoare era de la un avocat pe nume Fung, care o informa că, în conformitate cu Secţiunea 12, Clauza 3 a contractului de închiriere, Annabelle este responsabilă să păstreze apartamentul curat, igienizat şi fără acumulări de gunoi, deşeuri, murdărie, mizerie, resturi, zgură, care trebuiau eliminate într-un mod adecvat. Scrisoarea continua informând-o că acumulările celor deja menţionate pe verandă şi în curte constituie o încălcare a Secţiunii 12, Clauza 3 şi că Annabelle trebuie să ia măsuri imediate pentru restabilirea ordinii şi curăţeniei în apartament. în plus, dispozitivul pentru hrănirea corbilor, construit ilegal pe veranda din spate, constituia o încălcare a Secţiunii 12, Clauza 2 şi atrăgea dăunători, deci trebuia îndepărtat până la momentul inspecţiei proprietarului. Nerespectarea acestei obligaţii ar avea ca rezultat acţionarea în justiţie.

Scrisoarea cuprindea data inspecţiei, despre care Annabelle părea să-şi amintească faptul că e destul de curând, dar pierduse scrisoarea înainte să-şi noteze data în

calendar. Acţiunea în justiţie însemna evacuare? Gândul a umplut-o de groază. Apartamentul ei era plin de amintiri fericite, deşi cartierul se schimbase şi Annabelle nu avea nimic în comun cu noii ei vecini, care se distrau cu biciclete scumpe, îşi plimbau copiii în cărucioare germane enorme şi cultivau roşii şi busuioc în grădinile lor cu straturi înălţate.

Dacă ar mai fi trăit, Kenji i-ar fi construit una cu legume şi ierburi aromatice. Ar fi ajutat-o să-şi organizeze arhivele, să scoată gunoiul strâns, găsind scrisoarea pierdută. Dar dacă ar mai fi trăit Kenji, gunoiul nu s-ar fi acumulat, iar apartamentul lor ar fi fost îngrijit şi ordonat. N-ar fi pierdut scrisoarea, deoarece n-ar fi existat niciun motiv să fie expediată şi nici Benny n-ar fi fugit de acasă.

Annabelle s-a întors în bucătărie şi şi-a pus pelerina de ploaie. I-a scris lui Benny un bileţel şi l-a lipit de uşă. Lăsând uşa descuiată, s-a întors pe alee. Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi plecat imediat să-şi caute fiul, fără să mai aştepte.

38

- Bâta de baseball vrea să lovească, a spus B-man privind peste umărul lui Aleph în timp ce ea punea un teanc de prosoape de hârtie ude pe cucuiul de pe fruntea lui Benny. Nu este vina lor. Aşa le e firea. Asta sunt menite să facă.

- Sunt făcute să lovească mingile de baseball, nu capetele băieţilor. Tipul ăla e un jegos.

Aleph a înmuiat un tampon de vată în apă oxigenată şi i-a tamponat cucuiul, ştergând ultimele urme de murdărie şi sânge şi apoi a desfăcut un bandaj de tifon.

- îl cunoşti?

- Este traficant de droguri. Un ticălos. Toţi sunt ticăloşi. Stai departe de
ei.

Aleph i-a dat părul pe spate şi i-a lipit bandajul pe piele.

- Nu este atât de rău pe cât pare. Te-a mai lovit şi în

altă parte?

Benny şi-a ridicat cămaşa. Avea o vânătaie roşie pe coaste, unde Freddy îl lovise cu piciorul înainte ca Jake să-l ia de acolo.

- Arată ca o urmă de bocanc, a constatat Slavoj. Nu ca o bâtă.

-Da.

A tresărit când Aleph l-a atins şi a simţit un val ciudat de plăcere, amestecat cu durere. încă era puţin drogat iar ea stătea aşa de aproape. I-a analizat tatuajul de pe antebraţ, privindu-i constelaţia în timp ce stelele se transformau în cicatrici. A clătinat din cap ca să-şi limpezească gândurile.

Bătrânul a oftat.

- Bocancii sunt făcuţi pentru mers. Dar ei sunt complicaţi, nu simpli, precum bâtele, pistoalele sau aspiratoarele. Bâtele de baseball vor să lovească. Pistoalele vor să ucidă...

- E doar o vânătaie. Nu cred că are coasta fisurată.

- Aspiratoarele vor să cureţe...

Aleph i-a întors spatele.

Dezamăgit, Benny şi-a tras cămaşa în jos.

- Aspiratorul nostru de acasă nu vrea să cureţe. Nu a vrut niciodată. Nu aspiră.

- Trist, a spus bătrânul. Un aspirator care nu aspiră praful şi-a pierdut raţiunea de a fi. Un bocanc care loveşte un băiat şi-a pierdut principiile morale.

Se aflau în baia angajaţilor din subsolul bibliotecii închise. Cum ajunsese Benny acolo? Din nou, nu-şi amintea. Tot ce-şi amintea era lovitura bâtei de baseball, a bocancului în stomac şi apoi cum l-a tras cineva pe Freddy de pe el. Atunci s-a ridicat împleticindu-se şi a fugit. Ţinându-se de coaste şi aplecându-şi capul, a luat-o pe aleile şi străzile lăturalnice, ajungând la bibliotecă noaptea, exact când se închidea. A urcat cumva la etajul nouă, a traversat pasarela abruptă şi s-a târât sub biroul lui. Era foarte drogat. Capul îi zvâcnea, la fel şi coastele, şi se simţea de parcă întregul

univers se dilata şi se contracta în ritmul durerii lui.

în depărtare, auzea bibliotecarii făcându-şi ultimele ture, adunând cărţi rătăcite în cărucioare şi zăngănitul înfundat şi sincopat al roţilor în timp ce se opreau şi apoi se retrăgeau. Benny auzea toate zgomotele infime din clădire, pe măsură ce se înnopta: hârâitul scăzut al sistemului de ventilaţie; murmurul dezumidificatorului; ţăcănitul, bâzâitul şi scâncetele produse de panouri, temporizatoare şi întrerupătoare automate care controlau vastul şi complexul sistem pulmonar al bibliotecii. Un vânt rece s-a ridicat din atelierul de legătorie, scoţând un suspin profund, de dor, ca şi cum ai sufla în buza unei sticle. Undeva în depărtare, s-a declanşat un curăţător de covoare, iar lui Benny huruitul şi bâzâitul i s-au părut reconfortante. S-a ghemuit pe partea care nu-l durea prea tare, a adormit şi acolo l-a găsit Aleph, câteva ore mai târziu, când s-a trezit iar faţă în faţă cu dihorul ei.

Aleph l-a privit şi s-a întins să-l ia de mână, conducându-l în tăcere pe scara rulantă oprită din funcţiune şi, de acolo, pe scara din spate care ducea la subsol. Ecoul paşilor lor a fost înghiţit de un sunet care creştea în intensitate pe măsură ce înaintau. Au coborât scările în spirală până când au ajuns la uşa grea din subsol, pe care stătea un indicator: PRELUCRARE CĂRŢI – ACCES PERMIS PERSONAL AUTORIZAT. Aleph a deschis uşa, iar sunetul a inundat casa scării.

- Vino, i-a şoptit ea.

Benny a păşit înăuntru şi s-a oprit. Stătea lângă marginea atriumului mare de beton, plin cu cărucioare şi mese de sortare. Deasupra capului lui era un sistem complex de rampe, jgheaburi şi benzi rulante, conceput pentru a muta cărţile la staţiile lor de prelucrare. Benny urmărise toate aceste aparate de sus, fascinat de mişcările mecanice ale benzilor rulante, doar că acum totul era nemişcat. Şi-a dat capul pe spate şi a privit cele nouă etaje până la tavanul boltit al aripii noi, unde grinzile pasarelei ameţitoare

străluceau în lumina slabă. De câte ori se oprise pe acea pasarelă şi privise în jos peste margine, iar acum iată-l aici, în subsolul bibliotecii.

Benny a făcut un pas înainte, dar Aleph l-a apucat de braţ.

- Nu, nu acolo. Ăsta e atelierul de legătorie.

Aleph l-a condus în cealaltă direcţie, în camera personalului, unde îi aştepta B-man. Camera era simplu mobilată, cu o canapea gri pătată şi câteva scaune care supravieţuiseră modelor decorative din sectorul public, doar ca să fie retrogradate la subsol. Mai era un colţ de bucătărie dotat cu un aparat de făcut cafea, cuptor cu microunde şi chiuvetă. în colţ stătea o masă veche de bucătărie Hoosier, cu o suprafaţă emailată ciobită, albă şi picioare de lemn vopsite. Refugiată dintr-o bucătărie de fermă din anii 1940, părea nelalocul ei acolo, singură şi stânjenită în mijlocul mobilierului instituţional anost.

Aleph l-a dus la baie şi i-a curăţat rănile, dar asta ştii deja. Benny a privit cum pune deoparte trusa de prim-ajutor, apoi a urmat-o înapoi în camera personalului, unde Aleph i-a arătat canapeaua şi i-a spus să se întindă. Când Benny i-a mutat mai încolo haina şi rucsacul, ca să-şi facă loc, rucsacul a început să se zbată. Benny a tresărit, dar era doar ZAT, care dormea în buzunarul rucsacului. Şi-a scos capul şi i-a aruncat lui Benny o privire foarte supărată, înainte de a dispărea înapoi furios.

Benny a rămas pe loc şi s-a uitat în jurul lui. B-man făcea floricele de porumb în cuptorul cu microunde şi fierbea apă pentru ceai. Servieta lui se afla pe masă, alături de un teanc de hârtii, care semăna cu un manuscris. Efectele marijuanei dispăreau treptat, iar Benny începea să înţeleagă ciudăţenia situaţiei.

- Ce faceţi aici?

- Am o întâlnire în oraş în seara asta, a spus Aleph luându-şi un pulover din rucsac. Şi Slavoj avea nevoie de mai multă hârtie, aşa c-am hotărât să rămânem aici.

Aleph stătea chiar lângă Benny, cu bustul la nivelul ochilor lui, şi când şi- a ridicat braţele să-şi tragă puloverul pe cap, i s-a ridicat şi tricoul.

- Aveţi voie să rămâneţi peste noapte la bibliotecă?

Benny vedea partea superioară a altui tatuaj dispărând în blugi. Se întreba cum arată şi cât de adânc coboară. Aleph avea un piercing în buric.

Şi-a scos capul prin puloverul pe gât, a făcut o faţă de parcă ar fi zis *Ce întrebare prostească* şi apoi i-a făcut semn lui B-man, care scotocea prin frigiderul angajaţilor.

- Nu, sigur că nu. Slavoj are prieteni printre oamenii de serviciu, care ne-au lăsat să intrăm. Mari fani ai poeziei.
- Ăia doi tipi cu care bea votcă în toaletă?
- Exact.

Aleph a început să scotocească prin rucsac şi dihorul şi-a scos capul afară, pregătit să se revolte iar. Dar văzând că era doar ea, a căscat şi şi-a aţintit privirea malefică asupra lui Benny.

- Cum m-ai găsit?
- ZAT te-au găsit.
- De unde au ştiut ZAT că sunt acolo?

Aleph a făcut din nou faţa aia de parcă Răspunsul e de la sine înţeles, aşadar, trebuie să fii idiot să nu-ţi dai seama.

- Sunt dihori, Benny. Asta fac ei.

Tonul vocii ei l-a dezamăgit. Dihorul i-a aruncat o privire încrezută. Benny a simţit că se îmbujorează şi s-a întors cu spatele, ca ea să nu vadă.

- Hei, a spus Aleph.

S-a aşezat pe canapea lângă el şi i-a pus mâna pe genunchi.

- N-am vrut să fiu dură. Eram doar îngrijorată pentru tine.

Lui Benny nu-i venea să-şi creadă urechilor. Sau genunchiului. S-a uitat în jos şi, bineînţeles, mâna ei se odihnea acolo. Şi-a ţinut respiraţia, fără să vrea să se mişte, ca nu cumva să şi-o retragă, caz în care genunchiul lui nu l-

ar fi iertat niciodată, totuşi conştient că trebuie să facă ceva, pentru că ea aştepta. A vrut să-i spună şi el ceva drăguţ, dar nu a îndrăznit. înăuntru, inima i se izbea de coasta rănită şi Benny era speriat că, dacă deschide gura, i se va căţăra repede pe gât şi se va arunca bătând nebuneşte în poala lui Aleph sau între sânii ei, căci cum putea să aibă încredere în ea? De unde să ştie că inimile nu se comportă ca dihorii? Buzele îi erau pecetluite şi atunci Benny i-a aruncat o privire piezişă. Aleph a zâmbit.

- Eşti obosit, a spus ea, strângându-i uşor genunchiul, ceea ce l-a cutremurat. Probabil şi în stare de şoc. întinde-te şi odihneşte-te. Slavoj este aici. Mă voi întoarce în scurt timp.
- Unde te duci?
- Să scotocesc prin câteva tomberoane şi apoi să mă întâlnesc cu nişte prieteni. Este vorba despre grupul de sprijin pe care l-am înfiinţat pentru copiii diagnosticaţi cu boli mintale. îţi povestesc mai târziu.
- Pot să vin...
- Nu, trebuie să te odihneşti.
- Sunt bine.
- Nu. Rămâi aici.

Aleph i-a pus o mână pe piept, împingându-l pe spate. Atingerea ei delicată a persistat în timp ce Benny zăcea acolo. Vedea steluţa din tatuajul de pe partea inferioară a antebraţului ei, care ieşea din mânecă, chiar deasupra încheieturii. Voia s-o întrebe despre asta, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, Aleph era deja în picioare şi-şi trăgea haina pe ea. A închis la loc fermoarul buzunarului în care era dihorul şi şi-a aruncat rucsacul pe umăr. S-a dus la masa veche şi a luat cana lui B-man, ignorându-i privirea pe care i-o aruncase. Cana avea un mesaj inscripţionat:

Eu sunt bibliotecar (ă).
Care este superputerea ta?

Aleph a adulmecat conţinutul, dar era doar ceai negru.

- Bine.

Slavoj a ridicat din umeri în semn de *la ce te aşteptai?*

Aleph s-a întors la canapeaua pe care zăcea Benny, urmărindu-i fiecare mişcare, şi şi-a pus vârful degetului pe fruntea lui.

- Odihneşte-te, i-a spus ea, bătându-l uşor cu degetul pe frunte, iar Benny a închis ochii.

Dintr-odată, era foarte, foarte obosit.

39

O lună mare şi plină răsărea la capătul estic al aleii, scăldând strada într-o lumină argintie anostă. Annabelle se uita într-o parte şi apoi în cealaltă, dar aleea era pustie. Oare în ce direcţie plecase Benny? Dacă ar fi mers mai departe, probabil ar fi întâlnit pe cineva care-l văzuse, iar gândul a îngrozit- o. Doar monitoriza presa. Cunoştea genul de oameni care pândeau noaptea pe alei. Ştia de ce sunt în stare.

Benny. Trebuia să-l găsească. Trebuia să-l găsească neapărat, înainte să i se întâmple ceva rău. N-ar fi trebuit să aştepte aşa de mult. Ar fi trebuit să plece imediat după el. Şi-a înfăşurat mai strâns pelerina de ploaie în jurul ei şi s-a îndreptat în direcţia lunii. A trecut pe lângă rampa de încărcare a tipografiei Eternal Happiness. A auzit un zgomot venind din spatele tomberonului de la Thrift Shop, a văzut ceva mişcându-se în umbră. Două siluete au păşit în baia de lumină de sub felinar şi, văzând că erau femei, Annabelle s-a mai liniştit puţin. Erau înalte şi zvelte, purtând peruci roz şi platinate, bustiere asortate şi chiloţi sexy care semănau cu steagul american. Au rămas acolo o clipă, verificându-şi una alteia machiajul.

- Iertaţi-mă! a strigat Annabelle, grăbindu-se după ele, şi când s-a apropiat, ele s-au întors şi Annabelle şi-a dat seama de greşeala pe care o făcuse. O, îmi pare rău!

Tipa cu perucă platinată şi-a mijit ochii şi a privit-o cu superioritate.

- Ce se întâmplă, scumpo? a întrebat ea cu o voce gravă, tărăgănată. Nu sunt ceea ce cauţi?

- O, nu, a răspuns Annabelle roşind. Nu-i vorba despre asta...

A rămas în loc uitându-se la ele, la picioarele lor lungi şi perucile mari, buzele strălucitoare şi fustiţele patriotice cât palma, care de abia le acopereau
fundul.

- Caut un băiat, le-a explicat ea.

Amândouă au analizat-o gânditoare, privindu-i pantalonii largi de trening roz şi pelerina de ploaie supradimensionată, iar apoi, ca la un semnal, au căzut una în braţele celeilalte, râzând cu lacrimi.

- O, scumpo, a oftat tipa cu peruca roz ştergându-şi ochii. îţi urez multă baftă!

I-au trimis lui Annabelle o bezea, iar ea a privit cum se iau de braţ şi defilează în pantofii lor argintii cu toc înalt, cu fesele zvâcnind la unison, una purtând o fustiţă roşie cu alb în dungi, cealaltă una albastră, acoperită cu stele.

Annabelle s-a îndreptat în direcţia opusă. Luna o urmărea acum, atât de strălucitoare, încât îi proiecta umbra prelung, făcând-o să pară incredibil de înaltă şi de zveltă. Pietrele cubice ieşite în relief străluceau în asfalt asemenea stâncilor umede ale oceanului. Annabelle s-a uitat prin cotloane şi în pragul uşilor care miroseau a droguri şi urină.

- Benny, a şoptit ea. Eşti acolo?

Pe furiş, umbrele tremurau printre clădiri, ridicându-se ca nişte fantome lângă zidurile de beton şi apoi dispărând când ea se apropia. Forţându-şi cuvintele să-i iasă din gât, mai presus de teamă, Annabelle a strigat:

- Vă rog, mă poate ajuta cineva? Fiul meu a dispărut...

Vocea îi răsuna tot mai tare, dar umbrele rămâneau învăluite în tăcere. Annabelle a auzit un animal foindu-se într-un tomberon. Un şobolan a trecut în goană pe acolo...

- Vă rog, îmi caut fiul...

A mers mai departe, până la capătul aleii, dar nici urmă de Benny. Tocmai când era gata să se întoarcă, două siluete îmbrăcate în negru au apărut pe aleea din faţa ei. Purtau bocanci militărești şi aveau feţe acoperite de glugi. Panicată, Annabelle s-a oprit şi a aruncat o privire în spatele ei – de parcă fuga ar fi fost o soluţie –, dar tot ce a văzut era luna. Putea alerga spre Lună, dar nu avea să scape niciodată. S-a întors să le înfrunte şi silueta mai înaltă a vorbit.

- Doamnă Oh?

Faţa era în penumbră, dar vocea părea cunoscută.

- O, hei, doamnă Oh. M-am gândit că dumneavoastră sunteţi.

Silueta înaltă şi-a dat gluga jos. La lumina lunii, Annabelle îi vedea faţa speriată, acoperită cu acnee.

- Mackson! a strigat ea, ducându-şi mâna la piept. O, Doamne, m-ai speriat!

Annabelle a întins mâna, căutând sprijin, şi Mackson a prins-o de cot. însoţitoarea lui a luat-o de celălalt braţ.

- Mulţumesc, a spus ea, respirând greu. Sunt ameţită.

Au condus-o la o rampă de încărcare din apropiere şi au aşezat-ope trepte. Betonul, rece şi murdar, i-a dat fiori. Annabelle s-a ghemuit şi şi-a cuprins trupul în braţe.

- M-ai speriat. Nu ştiam...

S-a uitat în sus.

- Mackson, Benny a dispărut. A fugit pe alee. L-ai văzut?

- Sunteţi mama lui?

Vorbise însoţitoarea lui Mackson. Annabelle îi distingea faţa, îi vedea piercingurile din nas şi din sprâncene, aureola zdrenţăroasă de păr alb.

- Tu eşti fata cu raţa de cauciuc! a strigat Annabelle. Ce faci aici aşa de târziu în noapte? Nu este un loc sigur, ştii...

Fata a râs într-un mod care a făcut-o pe Annabelle să se simtă ca picată din lună.

- E-n regulă. Dar mulţumesc.
- Ce s-a întâmplat cu Benny, doamnă Oh?
- Ne-am certat şi el a fugit de acasă. Nu s-a întors şi sunt îngrijorată. Este a doua oară când face asta. Are nişte probleme cu... ştii tu.

Atunci a tăcut, pentru că, desigur, Mackson ştia, doar şi el avea probleme şi era ceva în felul în care cei doi o priveau cu feţele lipsite de expresie... Erau inexpresivi şi îngrozitor de tineri.

Annabelle şi-a lăsat capul în jos şi a început să plângă. Au condus-o acasă. Până când au ajuns la poarta albastră şubredă, Annabelle se liniştise.

- îmi pare rău, a spus ea, ştergându-şi nasul cu mâneca. Am avut o zi proastă. De obicei nu sunt aşa. Este ziua mea. Nu ştiu ce se întâmplă.
- La mulţi ani! Asta e casa ta?

Fără să aştepte un răspuns, fata a împins poarta şi a intrat în curtea din spate.

- Acum sunt bine, a spus Annabelle, urmând-o înăuntru. Mulţumesc.

I-a întins mâna lui Mackson.

- Dacă îl vezi pe Benny, te rog, spune-i să vină acasă, bine? Spune-i că sunt îngrijorată.
- Aşa voi face, doamnă Oh. Probabil e bine. Probabil se distrează pe undeva. Doar ştiţi cum sunt puştii!

Au privit-o urcând treptele şubrede ale verandei. Uşa din spate s-a închis, lumina s-a aprins, iar umbra ei a apărut încadrată în fereastra bucătăriei. în curtea din spate, au văzut munţi de plastic negru strălucind anost precum cărbunele sub razele luminii.

- Ce sunt toate rahaturile *astea*? a întrebat Aleph cu voce gravă.

A lovit cu vârful bocancului cel mai apropiat sac menajer, care a scos un zgomot înăbuşit. Pe o bucată de bandă

adezivă lipită de sac a citit: *Anchete împuşcături în serie/Copie.* Mackson s-a ghemuit şi a dezlegat sacul, înăuntru era o arhivă de CD-uri, DVD-uri şi teancuri de dosare pline cu articole decupate din ziare, toate atent etichetate. *04.02.2012 Oikos U, Goh, Oakland, CA. 20.07.2012 Dark KnightRises, Holmes, Aurora, CO. 05.08.2012 Sikh Temple, Page, Oak Creek, WI. 14.12.2012 Şcoala elementară Sandy Hook, Lanza, Newtown, CT.*

- La dracu, a spus Aleph. Toate sunt aşa?

Mackson a deschis alt sac menajer.

- Ăsta se pare că e despre incendii.

L-a deschis pe al treilea.

- Şi ăsta e despre alegeri electorale.
- Stai aici şi aşteaptă-mă.

Aleph s-a dus în partea laterală a casei. Proptindu-se pe gard şi sprijinindu-se de perete, s-a strecurat cu grijă până la fereastră. Jaluzelele suspendate atârnau oblic, dar vedea bucătăria. Ochilor le-a trebuit un moment să distingă mulţimea obiectelor şi să aleagă detalii: saci menajeri stivuiţi, coşuri cu rufe şi umeraşe încurcate, furtunul aspiratorului înfăşurat în jurul piciorului mesei, capacul unui uscător de salată lipit de o cutie poştală. Aleph a văzut o lampă spartă, un uscător de vase, un beagle cu tocă şi, în mijlocul tuturor lucrurilor, a văzut-o pe Annabelle. Mama lui Benny zăcea prăbuşită şi nemişcată pe un scăunel de bucătărie. Deasupra ei era un afiş căzut: FELICITĂRI, ABSOLVENTULE!

Aleph colecţiona chestii, era freeganã—, artistă care lucrează cu deşeurile, şi totuşi nu mai văzuse niciodată aşa ceva. în timp ce ea contempla dezastrul, încercând să asimileze totul, Annabelle a ridicat capul şi a început să vorbească. Părea că vorbeşte cu frigiderul.

- Rahat! a şoptit Aleph.

40

Când s-a trezit Benny, camera personalului era întunecată, cu excepţia strălucirii verzui de lângă semnul „ieşire” şi a luminii singurei lămpi de birou de pe vechea masă rustică. Era şi linişte, cu excepţia unui mic zgomot care semăna cu un scârţâit şi care părea un şoricel. Benny s-a aşezat pe canapeaua tare, ciudată, şi s-a uitat în jur. Bătrânul vagabond stătea la masă. în faţa lui se aflau o jumătate de castron de popcorn, o jumătate de sendviş şi cana cu superputere. Scârţâitul nu era un şoarece. Era Slavoj, mâzgălind. Bătrânul poet scria cu un creion pe o foaie de hârtie albă. Stătea cocoşat şi capul lui mare, cărunt, se legăna înainte şi înapoi deasupra hârtiei.

Lui Benny îi zvâcnea capul de durere. Şi-a atins bandajul de pe sprânceană, şi-a simţit coastele şi amintirea serii trecute i-a revenit în minte. A simţit un geamăt de durere urcându-i în gât şi nu s-a putut împiedica să nu-l elibereze.

Bătrânul şi-a ridicat privirea.

- Bună, tinere elev. Cum te simţi?
- Ca dracu, a recunoscut Benny.

Slavoj a dat din cap.

- A fost prima ta bătaie?
- Nu m-am bătut cu adevărat. Doar am fugit.
- Deşteaptă mişcare. Ţi-e foame, da? Am păstrat-o pentru tine.

I-a întins jumătatea de sendviş. Benny i s-a alăturat la masă. Dintr-odată, era lihnit. A luat o înghiţitură de sendviş cu friptură de vită, era delicios. L-a devorat, apoi a terminat popcornul.

- Ţi-e sete? l-a întrebat Slavoj, împingând cana spre el.

Benny s-a uitat pe fundul cănii şi i-a adulmecat conţinutul. Era votcă, dar tot a luat o înghiţitură. Băutura fierbinte îl ardea în timp ce-i aluneca în măruntaie, încălzindu-l. începea să se simtă mai bine. Bătrânul se întorsese la scrisul lui, aplecat deasupra foii de hârtie.

- Ce faci?

Slavoj a ridicat capul şi s-a foit pe scaun.

- Scriu poezie, a spus el, ridicând creionul. Pentru că sunt poet. Pentru că sunt un poet celebru în ţara mea.

- Ştiu, a răspuns Benny.

Servieta de pe masă era deschisă. în interior se afla un manuscris rebel, ale cărui pagini fuseseră cândva albe şi netede, dar acum erau îndoite, şifonate şi acoperite cu mâzgălelile sălbatice de la ce păreau a fi pete de cafea şi ketchup.

- Alea sunt poeziile tale?

Bătrânul poet a dat din cap afirmativ.

- Da, a spus el modest. Este munca vieţii mele, un poem epic, încercarea mea modestă de a versifica întreaga planetă.

- Cum se numeşte?

- *Zemlja.* în engleză înseamnă *Pământ.* Un titlu nu chiar original, probabil, dar e doar provizoriu.

Benny a privit un teanc mic de hârtii de pe birou.

- Alea sunt tot poezii?

- Nu, a spus poetul, descurajat. Doar pagini goale.

A ridicat prima pagină şi, într-adevăr, paginile de dedesubt erau goale. I- a arătat podeaua: lângă roţile scaunului său se adunase un munte de ghemotoace mototolite şi a clătinat din cap a regret.

- Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre poezie, tinere elev. Poezia este problema formei şi a vidului. în momentul în care am aşternut un cuvânt pe pagina goală, mi-am creat o problemă. Poezia care apare este forma care încearcă să găsească o soluţie pentru problema mea.

Slavoj a oftat.

- Sigur, în cele din urmă, nu există soluţii. Doar mai multe probleme, ceea ce e un lucru bun. Fără probleme, n-ar exista poezii.

Benny s-a gândit o vreme. S-a gândit la mama lui şi la magneţii ei de frigider. Nu el scrisese poeziile alea stupide,

şi ăsta era adevărul, dar mama lui credea că minte şi asta era o problemă. Avea multe probleme.

- Despre asta scrii? Despre problemele tale?

Poetul a ridicat din umeri.

- Nu atât despre problemele mele, cât mai ales despre problemele lumii. Ascult şi notez ce aud.

Benny şi-a amintit conversaţia din toaletă. Bătrânul îi spusese să se gândească la întrebarea *Ce este adevărat?* şi el încerca, dar din moment ce nimic nu i se părea autentic, nu găsea un răspuns bun. Era dezamăgitor. Probabil ar trebui, în schimb, să încerce să scrie poezie.

- Crezi că şi eu ar trebui să scriu despre ceea ce aud?

Bătrânul poet a închis ochii şi a meditat în tăcere la această întrebare un timp îndelungat. Când şi-a ridicat în sfârşit capul şi a început să vorbească, cuvintele lui erau lente, bine gândite:

- *Ai dreptatel Trebuie să scriil*

Cuvintele s-au aşternut în liniştea nocturnă a bibliotecii ca nişte pietricele aruncate într-un iaz, formând valuri pe măsură ce-i intrau lui Benny în urechi:

((((al <$ef?tal&))))

C(((*M»))))

((((al <$ef?tal&))))

((((SMis]]]]

De obicei, aşa ceva îl deranja, dar în seara aceea, în mod ciudat, mintea lui nu s-a supărat.

B-man încă vorbea.

- Scrie tot, tot ce spun lucrurile. Toate problemele lor...
- Problemele lucrurilor?
- Desigur. Lucrurile au multe probleme, dar oamenii nu le ascultă, aşa că, fireşte, sunt dezamăgite. Bineînţeles! Cum te simţi când nimeni nu te ascultă?
- Nasol. Dar oamenii chiar nu vor să audă ce le spun

lucrurile. Ştiu, pentru c-am încercat să le spun. Uite, să o luăm exemplu pe psihiatra mea. Când îi povestesc ce spun jucăriile ei, nu mă crede. Dr. Melanie crede că am halucinaţii şi-mi schimbă medicamentele.

- Eu te cred, băiete, şi asta este problema *ei.* Tu poţi rezolva doar problema *ta.* Dacă auzi voci, este treaba ta să ajuţi. Trebuie să fii secretară. O *amanuensis.* Ştii ce e un copist? E o persoană care scrie după dictare. Ştii ce e dictarea? E momentul în care asculţi şi notezi ce se spune. Poate e o poezie. Poate e o poveste. Dai formă unei voci, pentru ca alţii s-o poată percepe.

Benny s-a gândit din nou la magneţii de frigider. Probabil o poveste ar fi mai bună decât o poezie.

- Şi apoi? Ce fac cu ea?
- Nici asta nu e problema ta. Cuvintele îşi croiesc drum în lume. Au talentul ăsta.

Bătrânul poet i-a întins băiatului o foaie albă de hârtie.

- Acum auzi ceva?

Benny a ascultat. A auzit o voce subţire, cât o nucă, situată exact dincolo de urechea stângă. S-a întors şi a identificat sursa: o duză din plafonul sistemului de aspersoare.

- Da, a spus el, arătând spre ea. Aia.
- Bine, bine, a spus bătrânul, întinzându-i un creion. Poftim. Creioanele sunt bune la scris. Acum trebuie doar să asculţi cu atenţie şi să scrii ce auzi.

Benny s-a uitat la foaia goală şi a aşteptat, dar duza a tăcut.

- Nu o mai aud, a mărturisit el descurajat.
- Hm, a spus B-man. Se mai întâmplă. O foaie albă poate fi enervantă. Prea mult potenţial neformat. Uneori lucrurile se jenează şi tac. Nu le forţa, încearcă din nou.

Benny a ascultat. A auzit ceva vorbind sub masă. Era un picior. La început a crezut că era proteza lui B-man, dar apoi şi-a dat seama că e din lemn. S-a aplecat să arunce o privire şi a văzut piciorul de lemn pictat al mesei albe Hoosier.

Piciorul a început să vorbească, dar nu în cuvinte pe care Benny le putea transcrie. Era o anumită durere. Şi tristeţe. Benny a luat creionul, care era tot din lemn, la fel ca piciorul mesei, dar de data asta a simţit o rezonanţă ciudată, ca un curent circulând între cele două lemne, el fiind mediul care le uneşte. A închis ochii şi a coborât mina ascuţită de creion să atingă foaia, provenită tot din lemn, şi când s-a stabilit legătura, circuitele s-au deschis şi cuvintele s-au revărsat.

POVESTEA PICIORULUI MESEI

Piciorul mesei îşi aminteşte ceva. îşi aminteşte un nod. îşi aminteşte un bebeluş legat cu un nod. Piciorul mesei a avut cândva un bebeluş legat de el şi îşi aminteşte că micuţul se smucea. Bebeluşul era legat de piciorul mesei. Piciorul mesei e din lemn şi e dur, însă piciorul bebeluşului e delicat. Piele catifelată, os moale. Era un bebeluş foarte mic.

Masa şi-o aminteşte pe mama care a legat bebeluşul de piciorul mesei. Mama a fost atentă şi a folosit o eşarfa. Eşarfa era moale şi galbenă, cu margarete, şi ea a legat un capăt de piciorul mesei şi pe celălalt, cu blândeţe, de glezna bebeluşului. Bebeluşul înfăşat în scutec stătea pe podeaua fermei, râzând şi dând din mânuţe, ca şi cum încerca să zboare departe. Probabil bebeluşul a crezut că e un joc pornit de mama lui. Probabil bebeluşul... dar nu, bebeluşul era prea mic pentru gânduri, iar masa nu ştia să gândească. (Povestea pe care tocmai am scris-o e inventată de mine, Benny, în timp ce mă gândeam. Nu este o poveste autobiografică.)

Mama şi-a sărutat bebeluşul şi s-a ridicat. A umplut biberonul cu lapte şi i l-a dat bebeluşului, dar acesta l-a aruncat cât colo.

- De ce ai făcut asta? l-a întrebat mama sau, cine ştie, poate a făcut-o chiar biberonul.

Mama a privit biberonul rostogolindu-se pe podea, apoi a luat o bucată de sfoară şi a legat un capăt de gâtul

biberonului şi pe celălalt de piciorul mesei.

- Poftim.

A pus biberonul în mânuţa bebeluşului şi când micuţul l-a aruncat, biberonul a rămas în apropiere.

- Dacă îl vrei, e chiar aici.

Şi-a pus haina şi s-a lăsat pe vine.

- îmi pare rău, scumpule. Trebuie să plec.

S-a oprit în pragul uşii.

BENNY

După ce am aşternut povestea aia pe hârtie, B-man mi-a cerut să i-o arăt. Am crezut că e, probabil, nasoală, dar a citit-o şi mi-a spus că e bună. M-a întrebat dacă am auzit pe bune piciorul mesei spunând toate cuvintele pe care le-am notat pe hârtie şi i-am spus că nu. Adică, nu este ca şi cum inventam la întâmplare, dar nici nu am auzit cuvintele aşa cum le auzi tu când vorbeşte cineva. Este mai degrabă ca şi cum ai încerca să notezi sentimentele pe care le ai în corp şi apoi ţi le aminteşti. Ca atunci când te-ai rănit, iar mai târziu îţi aminteşti durerea, dar amintirea durerii este diferită de durerea autentică, nu? Ăsta este genul de voce pe care o au lucrurile, iar poveştile pe care le spun sunt mai mult amintiri sau vise. Ştii cum un vis poate părea absolut autentic, dar când încerci să-l exprimi, se destramă şi se topeşte? Asta se întâmplă cu poveştile de vis ale lucrurilor. Sentimentul vocilor lor e imposibil de exprimat şi, îndată ce încerci, povestea se evaporă, motiv pentru care ceea ce am notat a ieşit aşa de nasol.

I-am povestit lui B-man toate astea şi mi-a spus că aşa e şi poezia, ca briza sau adierea vântului prin minte. La început s-ar putea să nu simţi prea multe, nu cuvinte întregi sau propoziţii, ci mai degrabă curenţi de aer care trec peste o rană deschisă. Trebuie să-ţi păstrezi mintea deschisă şi să încerci să simţi când vocea poeziei dispare purtată de vânt, chiar dacă doare puţin. B-man a spus că şmecheria este să nu te agăţi de vânt, deoarece atunci dispare vocea poeziei. Mi-a arătat cu mâna lui. A întins-o şi mi-a spus să mă prefac că e mintea mea, apoi a închis ochii. A spus că trebuie să stau nemişcat, să-mi ţin mâna minţii întinsă şi să las vocile să vină la mine. A rămas acolo mult timp cu ochii închişi şi mâna întinsă, de parcă s-ar fi aşteptat să-i pice o poezie din cer.

De obicei, când aud voci, încerc să le blochez sau să folosesc un cartonaş de adaptare ca să le gonesc. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să le las aşa. Când i-am spus asta lui B-man, sprâncenele lui stufoase s-au arcuit şi a părut şocat. A spus că vocile mele sunt un dar şi că niciodată n-ar trebui să le blochez sau să încerc să le gonesc. A spus că trebuie să am un talent deosebit, pentru că am făcut o treabă bună cu povestea despre piciorul mesei şi ar trebui să încerc în continuare. A spus că nimeni nu este niciodată mulţumit de ceea ce scrie, aşa că n-ar trebui să mă simt prost. Nu prea mă pricep la scris şi n-am fost niciodată grozav la engleză, aşa că nu ştiu dacă este adevărat sau nu. Tu să-mi spui. Eşti o carte. Ar trebui să ştii.

Apoi B-man m-a întrebat dacă toate vocile pe care le aud sunt ca piciorul mesei, iar eu i-am spus că nu, că există diferite tipuri de voci, iar unele sunt drăguţe, altele neutre, iar altele sunt de-a dreptul ticăloase. Şi, de asemenea, unele voci sunt personale, iar altele nu. Ce vreau să spun este că lucruri precum piciorul mesei, un creion sau un pantof doar murmură, chiar dacă nimeni nu le acordă atenţie.

Nu e ca şi cum ele îmi vorbesc, deşi probabil ştiu că le pot auzi, aşa că atunci când sunt prin preajmă, devin mai vorbăreţe. Nu este ceva personal. Ar putea vorbi cu oricine. Dar când foarfeca aia i-a vorbit urât doamnei Pauley şi mi-a spus s-o rănesc, am început să aud un alt tip de voce, în întregime personală. Nu vine de nicăieri. Stă pe umărul meu drept ca un sistem invizibil de sonorizare, dotat cu un mic difuzor care mă urmăreşte şi, când fac vreo prostie, începe să-mi vorbească urât, să-şi bată joc de mine şi să-mi spună că sunt un idiot. E foarte dură. Când i-am povestit lui B-man despre această voce, a spus că probabil este vocea interioară. Asta era ceva nou pentru mine. Ştiam că am un robot interior, dar nu şi o voce interioară. Dar apoi B-man mi-a spus că toţi creatorii au o voce interioară, uneori chiar mai multe, şi am fost cumva mândru şi fericit, pentru că mă considera creativ.

Nu i-am spus despre tine, pentru că încă nu te-am auzit.

În noaptea aceea mi-a spus povestea asta nebunească despre piciorul lui. Nu proteza, ci piciorul lui adevărat, cel pe care nu-l mai are pentru că l-a pierdut. Şi-a scos proteza, a înfipt-o într-un sac atârnat de spatele scaunului cu rotile şi a legat într-un nod cracul gol al pantalonului, chiar sub ciotul lui, ca să nu simtă adierea vântului. Când încercam să-i descriu felul în care vocile lucrurilor sunt şi nu sunt, el tot privea în jos spre ciot. Apoi mi-a mărturisit cum uneori, când e pe jumătate adormit, simte o mâncărime în picior, dar când încearcă să se scarpine, nu e nimic acolo. Şi am zis: Da! Exact despre asta vorbesc! Este ca şi cum piciorul tău îţi vorbeşte, sau amintirea piciorului tău, şi chiar dacă piciorul nu mai există, simţi în

continuare mâncărimea. Asta tot înseamnă ceva, nu-i aşa? Şi B- man a răspuns că da, aşa e, medicii au un nume pentru acest sindrom. Se numeşte sindromul membrului fantomă şi probabil ce am eu este sindromul *obiectului* fantomă. Mi s-a părut grozav şi i- am spus că sigur am sindromul ăsta şi mai am unul, doar că îl priveşte pe tatăl meu, pentru că este un tată-fantomă. Atunci B-man a părut chiar trist şi m-a întrebat:

- Unde e?
- E mort.

Am început să-i povestesc noaptea în care a murit tatăl meu, dar el a ridicat mâna.

- Stai! îmi dau seama că asta e o poveste bună. E povestea ta şi trebuie s-o scrii.

CARTEA

Ce este o poveste înainte să devină cuvinte? Experienţă pură, ar putea răspunde un călugăr budist. Prezenţă pură. Senzaţia, efemeră şi insesizabilă, că eşti băiat, că pierzi un tată.

Fiind cărţi, noi n-avem de unde să ştim. Tot ce ştim sunt gândurile care apar în urma experienţei pure, asemenea umbrelor sau ecourilor, dând voce pentru ceea ce nu mai este. Şi după ce aceste gânduri devin cuvinte şi cuvintele devin poveşti, ce mai rămâne din experienţa pură? Nimic, ar spune călugărul. Tot ce rămâne este povestea, ca un exoschelet lepădat sau o cochilie goală.

Dar asta e tot? Noi, cărţile, am spune că nu, povestea este mai mult decât un produs secundar îndepărtat al experienţei tale pure. Povestea este experienţă pură în sine. Peştii înoată în apă fără să ştie că este apă. Păsările zboară în aer fără să ştie că este aer. Povestea este aerul pe care voi, oamenii, îl respiraţi, oceanul în care înotaţi, iar noi, cărţile, suntem stâncile de-a lungul ţărmului care vă dirijează curenţii şi vă îmbrăţişează mareele.

Cărţile vor avea întotdeauna ultimul cuvânt, chiar dacă nu

se află nimeni prin preajmă să le citească.

41

Benny avea nevoie de hârtie ca să-şi scrie povestea, dar rezerva de hârtie a lui B-man era pe terminate, aşa că s-au îndreptat spre vechiul atelier de legătorie, în căutare de noi topuri de hârtie. Atelierul de legătorie era sursa foilor albe, a spus B-man, un depozit de cuvinte libere, fără oprelişti.

- Nu vrei să-ţi petreci prea mult timp în atelierul de legătorie, l-a avertizat el pe Benny, în timp ce-şi fixa proteza.
- De ce nu?

Bătrânul tremura.

- Este un loc înfricoşător. Inima asurzitoare a bibliotecii.

B-man şi-a răsucit scaunul cu rotile spre ieşirea din camera personalului, deschizând drumul. Benny l-a urmat.

- Mama a spus c-au închis atelierul de legătorie.
- într-adevăr, asta vor ei să te facă să crezi.

Erau la capătul zonei vaste în care avea loc prelucrarea cărţilor. Semnele îndreptate spre ieşirile de urgenţă marcau zona, proiectând suficientă lumină cât să distingi pe ambele părţi umbrele cărucioarelor cu roţi, încărcate cu teancuri de cărţi, aliniate drept ca soldaţii, cu faţa îndreptată spre exterior. Fiecare dintre cărucioare era marcat cu cifre negre, îndrăzneţe, inscripţionate pe etichete de un albastru intens, care împărţeau cărţile în batalioane, iar cărţile însele erau înţesate cu hârtii pastelate verzi, galbene şi roz, cu numere de telefon, cuvinte-cheie şi alte date de recuperare a informaţiilor. Astea erau cărţile noi, proaspăt recrutate pe raft şi în arhivă.

- Oamenii spun că atelierul de legătorie este bântuit, a mărturisit bătrânul, în timp ce naviga în scaunul său cu rotile prin labirintul de cărucioare. Eu am o altă teorie. Dar este adevărat că poţi auzi sunete venind de acolo. Sunete ciudate.

Muzică fantomatică.

- Jazz?

Bătrânul s-a oprit. S-a uitat pe furiş dintr-o parte în alta şi apoi i-a făcut semn lui Benny să se apropie. Ochii roşii îi ardeau. Ochi nebuni. Ochi de poet.

- *Calypssso,* i-a şoptit el.

Respiraţia îi mirosea a votcă.

- Ce e aia?
- Este muzica din Caraibe. De la sclavii africani care au fost aduşi în lanţuri de francezi, pe vremea când negrii erau tranzacţionaţi ca nişte mărfuri. Au fost zile groaznice, groaznice...

încetişor, Slavoj a început să cânte:

- *Day-o, Day-ay-ay-o. Daylight come and me van'go home...—*

A închis ochii, suspinând.

- Ah! Belafonte...
- Ce e ăla?
- Harry Belafonte. Un cântăreţ Calypso. Minunat.
- E mort?
- Nu. Dar este foarte bătrân.
- Dacă nu e mort, cum se face că fantoma lui e acolo?
- înseamnă că e un spirit fără trup.

Bătrânul s-a încruntat şi şi-a clătinat capul pletos.

- Nu mai căuta nod în papură, tinere.

A început să cânte din nou şi vocea lui a crescut în intensitate.

- *_Come, Mr. Tally Man, tally me banana...*

S-a ridicat din scaunul lui cu rotile, ca şi cum cântecul l-ar fi înălţat, întinzându-şi picioarele, unul teafar, altul proteză, până când a ajuns să stea în picioare. Braţele i se legănau de-o parte şi de alta a corpului şi-şi rotea şoldurile, făcându-şi paltonul să se înfoaie şi să se legene în ritmul muzicii.

Benny îl privea neliniştit.

- N-ar trebui să facem linişte?

Bătrânul poet l-a ignorat şi a început să se învârtă,

continuând să ţopăie stângaci, cu ajutorul piciorului teafar.

- *_Daylight come...*

Chiar atunci, au auzit un zgomot brusc, ca o împuşcătură sau ca o uşă trântită, iar bătrânul l-a tras de mânecă pe Benny.

- La pământ!

S-au lăsat pe podea şi s-au ghemuit. Benny a ascultat, ciulindu-şi urechile, încordându-şi auzul în cele mai îndepărtate colţuri ale bibliotecii, dar nu a auzit altceva decât murmurul pe care-l mai auzise şi înainte. Sunetul este mişcarea obiectelor prin spaţiu, dar nu se mişca nimic. Reţeaua labirintică de rampe, canalele pentru transportul cărţilor şi benzile rulante erau nemişcate, încremenite în timp, asemenea scărilor rulante. Atunci, de unde venea murmurul?

- Bine, a spus Slavoj, aşezându-se la loc în scaunul cu rotile. Drumul e liber.

Au înaintat cu precauţie printre cărucioarele încărcate cu cărţi. Benny auzea roţile scaunului cu rotile al lui B-man scârţâind în spatele lui. în faţă, lipit de un perete de sticlă, se afla un afiş mare, albastru-prăfuit.

ATELIERUL DE LEGĂTORIE AL BIBLIOTECII PUBLICE

Peretele gros de sticlă era vechi, iar în spatele suprafeţei sale întunecate era beznă. Benny s-a oprit, iar bătrânul a venit lângă el, împingându-şi
scaunul cu rotile.

- Iată, a spus Slavoj în şoaptă. Atelierul de legătorie. Ce părere ai?
- Acolo este hârtia?
- Da. Atelierul de legătorie conţine de toate. Acum trebuie să intri şi s-o aduci.

-Eu?

Bătrânul şi-a ferit privirea şi a dat înapoi scaunul cu rotile.

- Asta este povestea ta. Tu trebuie să mergi. Şi singur.
- Dar este şi povestea ta.

B-man a clătinat din cap.

- Nu. Eu sunt un poet bătrân. Atelierul de legătorie este prea puternic pentru mine. Acolo totul e posibil. Dar tu eşti tânăr. Totul e posibil când eşti tânăr.

Benny a ridicat din umeri.

- Bine.

Benny s-a îndreptat spre peretele întunecos de sticlă şi s-a oprit să analizeze afişul. Era doar un afiş obişnuit din fibre de polietilenă albastră. A ascultat, dar era tăcut. Şi sticla era tăcută şi părea destul de normală, dar cu sticla nu se ştie niciodată, aşa că a întins mâna s-o atingă. Apăsându-şi vârfurile degetelor pe suprafaţa cu aspect vitrat, a avut senzaţia stranie că dacă ar apăsa suficient de tare, sticla ar ceda ca o membrană permeabilă şi ar putea trece direct prin ea, dar când a apăsat mai tare, suprafaţa a rămas rece, neclintită. Benny şi-a sprijinit fruntea de peretele din sticlă, încercând să vadă în interiorul întunecat, dar tot ce putea distinge erau umbre. A zărit uşa şi s-a îndreptat spre ea, conştient că B-man, care se retrăsese discret, dispăruse. Benny s-a întrebat, în treacăt, dacă ar trebui să se întoarcă în camera personalului, dar apoi degetele lui au găsit clanţa uşii. Probabil este încuiat, s-a gândit el, dar a împins şi, după ce a opus o uşoară rezistenţă, uşa s-a deschis şi el a intrat în atelierul de legătorie.

Uşa s-a închis în spatele lui cu un clic şi murmurul s-a oprit, lăsând în urmă doar o tăcere imensă, pustie. Benny s-a uitat în spatele lui, prin peretele de sticlă, care avea o strălucire irizată şi bizară, dar nu a văzut nimic în zona de prelucrare a cărţilor, unde fusese cu doar câteva clipe mai devreme. în întuneric îl înconjura o dezordine de forme şi umbre fantomatice. A făcut un pas înainte. Un miros acru de ulei de maşină şi adeziv plutea în aer, iar pe măsură ce ochii i s-au obişnuit cu întunericul, a distins siluetele a două mari maşini de cusut negre, strălucind într-o lumină verzuie mai

slabă. S-a oprit să le observe. Erau vechi maşini industriale Singer, făcute din fier şi alamă, cu fire de bumbac care se hrăneau ca pânzele de păianjen din bobine cocoţate pe papiote înalte, duble. Lângă ele se afla o ghilotină industrială de tăiat hârtie, un Quintilio Vaggelli fabricat în Florenţa. Benny a ridicat lama masivă şi a lăsat-o să cadă, sfâşiind aerul. Sunetul este mişcarea unui obiect prin spaţiu. Când mişcarea a încetat, lama a devenit silenţioasă şi Benny a auzit doar propriul sânge vâjâindu-i în urechi.

A mers mai departe şi a văzut un ibric, un cuţit zimţat, un falţuitor şi un borcan deschis cu adeziv, pe un blat stropit. Şi-a trecut degetul de-a lungul unei mese de lucru. Atelierul de legătorie fusese închis de ceva vreme, dar nu era niciun fir de praf. Benny a trecut pe lângă o grămadă de coperţi de cărţi, ca nişte haine noi, rigide, aşteptând să fie citite şi aşezate pe rafturi. Coperţile erau alese pe culori – verde de pădure, roşu-sângeriu. în jurul lui, din toate părţile se înălţau falnic topuri de hârtie albă ca nişte fantome, aşteptând să apară cuvintele care să fie aşternute pe ele. Erau ca nişte oameni fără chip, aliniaţi să primească ochi şi urechi, gură şi nas. Benny a păşit cu grijă printre ele, aşa cum traversezi o secţie aglomerată de spital, atent să nu le atingă, în cazul în care vidul, goliciunea lor putea fi contagioasă. Cuvintele le vor da trăsături. Cuvintele le vor da voci cu ajutorul cărora să vorbească. Cuvintele le vor da viaţă şi le vor transforma în obiecte pe jumătate vii, dar deocamdată erau ameninţătoare în muţenia lor, sensul lor nefiind încă stabilit.

Atelierul de legătorie are de toate, spusese B-man. *Totul e posibil,* iar acum Benny a înţeles. Atelierul de legătorie e primordial, un spaţiu al tăcerii vaste, nemărginite, care conţine tot sunetul. Şi acest vid conţine toate formele. Benny n-a mai auzit niciodată o asemenea tăcere. N-a mai simţit niciodată o asemenea iminenţă. Tremura.

Hârtie, şi-a amintit. Trebuia doar să ia hârtia şi să plece, dar oriunde se întorcea, părea că sunt tot mai multe… rafturi

aglomerate cu hârtie, unghere ticsite cu hârtie, birouri şi mese pline cu teancuri. Era hârtie pretutindeni şi, în timp ce Benny stătea acolo, în lumina verzuie lăsată de indicatoarele ieşirilor de urgenţă, foile au început să şoptească precum vântul prin crengile copacilor care fuseseră topiţi într-o pastă şi forţaţi să capete sens ca să dea viaţă inefabilului. Benny le auzea vocile vorbind şi apoi, deodată, le *vedea* şi pe ele, toate cuvintele sălbatice, fără oprelişti, asemenea unui nor frenetic de particule de praf învârtindu-se şi dansând în jurul lui, în lumina verzuie şi slabă. Benny nu mai văzuse niciodată cuvinte care să se comporte aşa şi imaginea lor l-a eliberat. Lumea a început să se încline, dar exact când Benny dădea să cadă, a auzit o voce subţire, ca o rafală de aer cald răsărită din vâltoare, timidă, ezitantă şi ciudat de optimistă.

O carte trebuie să înceapă de undeva...

Era o voce diferită de oricare alta. Benny a întins mâna să se echilibreze şi a apucat lama ascuţită a ghilotinei industriale de tăiat hârtie. A simţit o durere arzătoare în braţ. A început să gâfâie şi s-a dat înapoi, retrăgându-şi mâna. Jetul de sânge roşu strălucitor a ţâşnit prin aer, împroşcând teancurile albe, fantomatice, de hârtie, în timp ce Benny s-a prăbuşit pe podea, iar lumea s-a întunecat şi a tăcut.

Când îşi revine, zace întins într-o mică băltoacă de sânge, la baza ghilotinei Quintilio Vaggelli. Dă să se ridice şi se loveşte cu capul de contragreutatea uriaşă de la capătul lamei ascuţite de tăiat hârtie, care se profilează asupra lui ca o ghilotină. Are obrazul mânjit cu sânge şi salivă. Se ridică. Sângele încă îi curge din rana deschisă de la mână şi îşi aminteşte ce a văzut şi ce a auzit... cuvintele sălbatice dansând printre copaci şi vocea aia subţire, plină de speranţă. Benny ascultă, dar acum atelierul de legătorie tace. Cuprinzându-şi mâna însângerată, se îndreaptă spre

ieşire, alunecând în sângele prelins pe podea. B-man avea dreptate. Atelierul de legătorie e prea puternic. Benny se împinge în uşa de sticlă care, din fericire, se deschide.

BENNY

Vocea aia ai fost tu, nu-i aşa? A fost prima dată când mi-ai vorbit. De-abia te auzeam prin tot zgomotul foilor de hârtie, dar ştiam că eşti diferită de restul. Nu pot descrie în cuvinte. Nu ştiam cine sau ce eşti. Ştiam doar că eşti a mea.

CARTEA

Da, Benny. Aşa e. Cărţile trebuie să înceapă de undeva. începeai să te prăbuşeşti şi am vrut să te prindem, doar că n-am reuşit să ne dăm seama cât de aproape era lama ghilotinei. Ne-a părut rău când te-ai tăiat – adevărul este că noi, cărţile, nu suntem atotştiutoare şi nici nu putem anticipa totul, oricât de mult am încerca –, dar am fost uşurate că ne-ai auzit. Uşurate şi fericite, căci nu este uşor pentru o carte să ajungă aşa la inimile oamenilor. Este nevoie de mult efort. Majoritatea oamenilor nici măcar nu observă când cartea lor îi cheamă. Sunt prea ocupaţi să-şi verifice telefoanele mobile.

Aşa că-ţi mulţumesc c-ai observat şi-ţi mulţumesc pentru ceea ce tocmai ai spus: *Ştiam că eşti a mea.* Astea sunt cuvintele pe care orice carte vrea să le audă şi am simţit un fior de plăcere pe şira spinării.

Şi este o întrebare interesantă, nu-i aşa? Cine îi aparţine cui? Prietenul tău, Walter Benjamin, era un pasionat bibliofil şi colecţionar de cărţi, care avea multe, multe volume. A scris un eseu celebru în acest sens, „Unpacking My Library”, în care elaborează modalităţile prin care un colecţionar poate achiziţiona cărţi. Le cumpără sau le câştigă la o licitaţie. Le moşteneşte sau le împrumută fără intenţia de a

le returna. Dar Benjamin spune: „Dintre toate modalităţile de a achiziţiona cărţi, să le scrii singur este considerată cea mai lăudabilă metodă.”

La prima vedere, acest lucru pare adevărat, dar din punctul de vedere al cărţii, nu este aşa de simplu. Pentru că nu ştim cine scrie pe cine. Este o dilemă veche de când lumea, ce a fost mai întâi, oul sau găina? Gândeşte-te. Băiatul scrie cartea sau cartea îl scrie pe băiat?

Ne întrebăm cum ar răspunde Benjamin la această întrebare. El îşi încheie eseul despre cărţile pe care le deţine cu următoarele cuvinte memorabile: „Posesiunea reprezintă cea mai intimă relaţie pe care o poţi avea cu obiectele. Nu cărţile prind viaţă în colecţionarul lor, ci el trăieşte în ele.” în privinţa asta, nu avem niciun dubiu.

Annabelle stătea neclintită pe scăunelul din bucătărie, privindu-şi picioarele. Din când în când, ridica puţin capul şi se adresa uşii frigiderului.

- Vorbeşte cu mine, şoptea ea. Dacă ai ceva de spus, te rog, spune!

Annabelle aştepta. Dincolo de fereastra bucătăriei, auzea zgârieturi de
şobolani, sau pisici, sau sconcşi din tomberon. Poezia rămăsese neschimbată.

cântă durereamamei dincolo de băiatul nostru zbuciumat
muzică nebună mare tristă

Annabelle nu mai cântase de mult, dar, sigur, Kenji îşi amintea. Lui îi plăcea cum cântă ea şi întotdeauna ştia când suferă. Acum nu era sigură de restul poeziei. Probabil Benny avea dreptate. Probabil ar fi trebuit să fie „dincolo de marea noastră zbuciumată/muzică tristă, băiat nebun”, dar confuzia lingvistică părea să ofere şi mai multe dovezi că autorul fusese Kenji. Engleza lui nu fusese niciodată grozavă, însă reuşea întotdeauna să transmită sensul şi, uneori, cuvintele lui erau şi mai frumoase datorită greşelilor.

- Spune ceva, a implorat ea frigiderul. Nu vezi că acum am mai mare nevoie de ajutor?

Din nou, a aşteptat, dar magneţii au rămas muţi. S-a uitat să vadă cât e ceasul şi s-a ridicat încet. întoarsă la centrul de control, Annabelle a dat o căutare rapidă pe Google, a adunat datele de care avea nevoie şi a sunat la 911. Când a răspuns dispeceratul, ea a spus că vrea să declare dispariţia unei persoane şi i s-a făcut legătura cu agentul Hooley. A inspirat adânc şi i-a explicat calm că fiul ei fugise de acasă. Că se certaseră şi el...

Poliţistul a întrerupt-o.

- Când a fost văzut ultima dată fiul dumneavoastră, doamnă?

- Vreţi să spuneţi când l-am văzut ultima dată? Era în

jurul orei şapte, cred. Sau şapte şi jumătate. Da, aşa e...

- Şapte şi jumătate în seara asta?
- Da, el...
- Doamnă, e nevoie o perioadă de aşteptare de douăzeci şi patru de ore înainte să declaraţi dispariţia unei persoane. Va trebui să aşteptaţi până
mâine şi apoi să veniţi la secţie.

Annabelle l-a întrerupt.

- Scuzaţi-mă, domnule poliţist, a spus ea, consultând în treacăt pagina web de pe ecran. Cu tot respectul, fiul meu este minor. Are paisprezece ani şi un istoric medical cu tulburări mintale. Dacă nu mă înşel, nu e necesară o perioadă de aşteptare de douăzeci şi patru de ore înainte a declara fuga sau dispariţia minorilor. Eu cred că fiul meu, în calitate de copil cu dizabilităţi, ar trebui să fie automat clasificat drept „persoană dispărută, situaţie critică", înţeleg că legea naţională privind asistenţa pentru căutarea copiilor din 1990 prevede că...
- Numele?
- Scuzaţi-mă?
- Numele fiului dumneavoastră. Cum se numeşte?
- Oh. Benjamin Oh.
- Benjamin O... cum?
- Nu, *Oh,* domnule ofiţer. Atât. Numele de familie este *Oh.*
- Spuneţi-l pe litere, a zis el, iar Annabelle s-a conformat.

I-a spus data naşterii, înălţimea şi greutatea lui Benny. A făcut o scurtă relatare a evenimentelor care conduseseră la plecarea lui. A exclus povestea cu magneţii de frigider. A făcut o descriere a hainelor pe care le purta şi a aspectului său fizic.

- Este un băiat frumos, domnule ofiţer. Este de rasă mixtă, pe jumătate asiatic, cu piele măslinie şi păr castaniu moştenite de la tatăl său şi pistrui şi cârlionţi moşteniţi de la

mine. Părul tatălui său era perfect drept. El era japonez. Şi coreean. A murit.

- Semnalmente fizice sau tulburări de vorbire?
- Benny este scund pentru vârsta lui. Este adolescent, dar nu a avut un puseu de creştere. Totuşi, are câteva coşuri pe bărbie şi pe frunte.

Annabelle şi-a dat seama, coşurile lui nu erau semnalmente, dar o consolau tocmai în ideea că sunt obişnuite. I-a dat numele lui dr. Melanie şi un scurt istoric al bolii.

- Oare fiul dumneavoastră a mers să ceară ajutor la medic, la un asistent social sau la un grup de sprijin?
- Nu, cu siguranţă nu.
- Ştiţi unde s-ar fi putut duce?

Annabelle s-a gândit la bibliotecă, dar era închisă. S-a gândit la alee şi la *drag queens* îmbrăcate în pantalonii lor scurţi, sexy, presăraţi cu stele.

- Nu.
- Are prieteni sau rude, pe cineva în compania căruia ar putea fi?

Annabelle s-a gândit la Mackson şi la fata cu raţa de cauciuc.

- Nu ştiu.

I s-a părut că-l aude pe agentul Hooley oftând.

- îmi pare rău.
- îmi puteţi da numele şi numărul de telefon al stomatologului lui?
- Stomatologul lui? Dar dinţii lui sunt în regulă, domnule ofiţer. Benny se spală zilnic pe dinţi şi, la ultimul consult, stomatologul a spus...

Şi apoi a înţeles.

-O!

Agentul Hooley i-a simţit îngrijorarea şi vocea i s-a îmblânzit.

- E doar o chestiune de rutină, doamnă. Păstrăm

informaţiile la dosar. Nu vă faceţi griji.

Ar fi fost mai uşor dacă ar fi rămas în continuare un nenorocit de poliţist. Lui Annabelle i-a fost greu să-şi controleze tremurul din voce când a întrebat-o dacă are o fotografie recentă cu Benny. A spus că îi va trimite una, i-a notat adresa de e-mail şi i-a mulţumit. Şi-a amintit să-i ia numărul de pe insignă, numărul de înregistrare a declaraţiei şi să verifice ortografia numelui său. A închis telefonul şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Fotografii. Trebuia să găsească fotografii recente. Erau multe cu Benny bebeluş, copil, puşti. Fotografii adevărate cu ea, ţinându-l în braţe, şi cu ei trei la Disneyland şi pe plaja din apropiere. Odată cu trecerea anilor, numărul fotografiilor se diminuase şi după moartea lui Kenji, erau şi mai puţine. El era fotograful familiei. Annabelle a încercat să-şi amintească ultima dată când îl fotografiase pe Benny. Fuseseră puţine ocazii festive în viaţa lor în ultima vreme, dar apoi şi-a amintit absolvirea lui. Şi-a verificat telefonul, iar Benny era acolo, stând în picioare în bucătărie, purtând toca de absolvent, cu ciucurele atârnându-i peste un ochi, ţinând în mână diploma şi beagle-ul împăiat. Afişul de absolvire atârna strâmb deasupra capului lui. Privea prin ea. Ce simţea? Cu siguranţă nu părea fericit. Cum de nu şi-a dat seama? Annabelle se lăsase dusă de val de propria nevoie de a face ziua să fie specială. Ce prostie! Dar fusese stresată, obosită de îngrijorare. Voia doar să fie fericit. Voia doar ca Benny să fie fericit şi să nu-şi mai facă griji.

Annabelle s-a frecat la ochi şi apoi s-a uitat din nou la fotografie. Semăna mult. A trimis-o pe e-mail la secţia de poliţie şi apoi a urcat la etaj în camera lui Benny să-i caute telefonul. Poate avea alte fotografii, selfie-uri sau chiar şi unele cu prietenii lui. Ca întotdeauna, camera lui era o oază de ordine, patul era frumos făcut, biroul gol. Cărţile îi erau aliniate pe raft în ordinea mărimii, alături de raţa de cauciuc, globul selenar şi cutia care conţinea cenuşa lui Kenji. Lui

Kenji i-ar fi plăcut să fie lângă Lună. Sau, şi mai bine, pe Lună. Luna cenuşie, acoperită cu un strat de praf fin şi închis. A scos telefonul lui Benny din ghiozdan, dar nu ştia parola. S-a aşezat pe pat, s-a uitat în jur şi apoi a început să introducă cifre. A tastat 6006 pentru LUNĂ. Nimic. A încercat 6345 pentru NEIL şi apoi 2899 pentru BUZZ. Uitase numele celui de-al treilea astronaut, cel care nu a mai apucat să meargă pe Lună, aşa că a încercat 3878 pentru PRAF. Chiar nu se aştepta să obţină astfel parola, nu avea nicio şansă s-o ghicească, dar când a introdus 5299 pentru JAZZ, telefonul s-a deblocat şi ecranul de pornire s-a aprins.

Mâinile îi tremurau când a început să deruleze lista de apeluri şi mesaje recente. Majoritatea erau pentru ea, dar mai era un al doilea număr care apărea cu o oarecare frecvenţă, aparţinându-i cuiva numit Aleph. Ce era Aleph? A coborât cu telefonul la centrul de control şi a căutat. Aleph era prima literă a sistemului de scriere semitică şi era folosit în matematică pentru a reprezenta cardinalitatea mulţimilor infinite. Deriva dintr-o antică hieroglifa egipteană înfăţişând un bivol. Nimic din toate astea nu avea niciun sens. Benny făcea parte dintr-un fel de sectă?

Apoi, pentru că Annabelle era atentă şi, ca bibliotecară, fusese pregătită să fie atentă la detalii, a plasat articolul hotărât *The* în faţa lui *Aleph* şi a căutat din nou. De data asta, a fost recompensată cu o listă de site-uri care conţineau informaţii despre o nuvelă, intitulată „Aleph”—, scrisă în 1945 de un autor argentinian pe nume Jorge Luis Borges. Annabelle nu auzise niciodată de el, dar a găsit un PDF şi a început s-o citească online.

Povestea era despre un bărbat, numit tot Borges, şi prietenia sa şovăitoare cu un poet bombastic care scria un poem epic intitulat *Pământul,* în care el „îşi pusese în gînd să versifice toată suprafaţa pămîntului”—. într-o zi, Borges a primit un telefon de la poetul înnebunit de durere, care i-a povestit cum casa lui urma să fie dărâmată de proprietarii săi

lacomi, ca să construiască un bar. Ăsta e un dezastru, i-a spus poetul lui Borges. El nu se putea muta din casă, pentru că în subsolul sufrageriei lui era un Aleph de care avea nevoie pentru a-şi termina poemul. Borges nu ştia ce e un Aleph, aşa că poetul i-a explicat. Un Aleph, spunea el, „e unul dintre punctele spaţiului care cuprinde toate celelalte puncte”—. Devenit curios, Borges s-a dus acasă la poet. L-a urmat în jos pe scările înguste ale pivniţei, unde i s-a spus să se întindă pe un sac de pânză pe care poetul îl pusese acolo. Poetul a plecat apoi, închizând chepengul în urma lui şi lăsându-l pe Borges înăuntru într-o beznă totală. Borges devenea tot mai îngrijorat. Poetul era nebun? Viaţa lui era în pericol? A închis ochii, convins că urma să moară, dar când i-a deschis din nou, deodată, într-un colţ de sub trepte, a văzut un punct de lumină de mărimea unei mingi de golf.

Aici, cuvintele lui Borges păreau să dea greş; scriitorul bâjbâia după o modalitate de a descrie imaginea care depăşea limitele limbajului. Aleph era „o mică sferă în ape, de o strălucire orbitoare”—. Părea să se învârtă, dar asta era de fapt „o iluzie provocată de ameţitoarele spectacole pe care le cuprindea”—. Cu aceste imagini minunate şi fantastice reflectând, refractând şi învârtindu-se în interiorul lui Aleph, Borges încearcă apoi să le enumere: „Spaţiul cosmic era întreg acolo, fără să-şi fi micşorat dimensiunile impresionante. Fiecare lucru [...] era nenumărate lucruri, fiindcă eu îl vedeam desluşit din toate punctele universului.”—

în acest moment, Annabelle a renunţat. Părea o experienţă psihedelică. Aleph era numele vreunui drog vândut pe stradă? Benny se droga? Annabelle nu înţelegea cum e posibil ca un punct din spaţiu să conţină toate punctele şi nici nu înţelegea ce legătură are Benny cu asta. I-a deblocat iarăşi telefonul şi a sunat-o pe Aleph.

43

Aleph era supărată.

- Ce naiba căutai la atelierul de legătorie?

Se întorseseră în toaleta angajaţilor. Benny stătea pe toaletă, iar Aleph în genunchi pe podea lângă el, încercând să-i închidă rana de la mână cu nişte benzi *adezive* întărite pentru *sutura* leziunilor, pe care le găsise Mackson în trusa de prim-ajutor, dar rana era bizară. Lama ghilotinei îi tăiase pielea dintre degetul mare şi arătător şi benzile adezive nu se prindeau. Aleph şi-a dat la o parte părul din ochi.

- Slavoj te-a trimis acolo, nu-i aşa?

Nu era chiar o întrebare. Aleph vorbea despre B-man de parcă n-ar fi fost acolo, deşi bătrânul se ridicase din scaunul cu rotile şi stătea chiar în faţa uşii, încercând să privească peste umărul lui Mackson.

- încercam să scriu o poveste. Aveam nevoie de mai multă hârtie.

- Ar fi trebuit să se ducă el singur.

Benny a tresărit de durere când Aleph i-a închis rana şi a încercat din nou.

- Nu putea. A spus că atelierul de legătorie e prea puternic.

- De ce? a întrebat Mackson.

Mâinile lui se sprijineau uşor pe umerii lui Aleph. Lui Benny nu-i plăcea felul în care o atinge, masând-o cu blândeţe pentru a o ajuta să se relaxeze.

- Pentru că e poet.

Aleph a pufnit dispreţuitor.

- încerca doar să te sperie, Benny. Să te ia peste picior.

Aleph şi-a ridicat vocea.

- Nu-i aşa, Slavoj? a strigat ea peste umăr.

B-man s-a aşezat la loc în scaunul cu rotile.

- Eu, dintre toţi oamenii, să iau peste picior?

- Bine, corect, a spus Aleph. A fost o alegere

neinspirată de cuvinte, dar întâmplarea asta a fost totuşi foarte stupidă.

Ea şi Mackson se întorseseră la bibliotecă cu rucsacul plin de mâncarea pe care o strânseseră din tomberoane şi observaseră dâra de sânge de pe podeaua departamentului de prelucrare a cărţilor. Au luat urma picăturilor roşii până la toaleta angajaţilor, unde l-au găsit pe B-man dându-i votcă lui Benny ca să-i aline durerea, în timp ce încerca să-i bandajeze mâna. Aleph l- a dat afară, a golit sticla de votcă în chiuvetă şi a preluat conducerea. Acum, mulţumită în sfârşit de suturi, a luat o faşă de tifon şi a început să-i bandajeze mâna.

- Nu pot să-mi mişc degetul mare, a spus Benny.
- Asta e şi ideea. Este uimitor că încă îl mai ai. Ţi-a fost tăiată pielea care-l uneşte cu restul degetelor. Cu ce anume ţi-ai făcut rana asta?
- Vechea ghilotină Quintilio Vaggelli, a spus Slavoj. Cea mai mare, cu lama ascuţită ca un diamant.

Aleph a clătinat din cap.

- Se va vindeca greu. Probabil vei avea nevoie de copci, dar suturile astea sunt bune deocamdată. Ce-ţi face capul?
- Doare.
- Ia un Advil. Şi coasta?

Benny s-a cuprins în braţe.

- Şi ea mă doare.

Aleph a găsit un vechi prosop de bucătărie, l-a rupt în două şi l-a legat în jurul gâtului şi al braţului lui Benny ca să-i imobilizeze mâna rănită. Când a terminat, s-a ridicat şi s-a dezmorţit. Mackson a îmbrăţişat-o pe după umeri şi împreună l-au analizat pe băiat. Fruntea îi era bandajată, iar acum avea şi mâna bandajată în hamul de susţinere improvizat.

- Amice, arăţi ca naiba, a remarcat Mackson.
- Mulţumesc, a răspuns Benny.
- Crezi că arată rău, a spus Slavoj. Ar fi trebuit să vezi

cum arată acum atelierul de legătorie.

Benny a simţit că leşină. A închis ochii. Amintirile imaginilor pe care le văzuse au apărut ca nişte fantome. Şi-a amintit vocea şi a tremurat. B-man încă vorbea.

- Ca un loc al crimei. Pete roşii de sânge împrăştiate peste tot pe hârtia albă, frumoasă...

Cuvintele se auzeau când mai tare, când mai încet. Benny a simţit mâna lui Aleph odihnindu-i-se uşor pe creştet.

- Eşti bine?

Benny a înghiţit în sec şi a respirat adânc.

- I-am chemat pe băieţii din Ljubljana să cureţe, povestea B-man.

Benny s-a ghemuit şi şi-a lăsat fruntea pe genunchi. Aleph s-a aplecat,
strângându-i delicat ceafa în căuşul palmei.

- Benny? Ce-i cu tine?

Respiraţia ei i-a gâdilat urechea. Era aşa de aproape.

- Am văzut lucruri, a şoptit Benny.

Nu voia să audă Mackson.

- Ce ai văzut?

- Nu văd niciodată lucruri, dar de data asta am văzut. Cuvinte care pluteau. Apoi am auzit o voce...

Atunci şi-a ridicat privirea spre Aleph. Faţa ei frumoasă era la doar câţiva centimetri de a lui. Voia ca ea să ştie. A încercat să-şi păstreze mintea deschisă, dar vocea subţire şi plină de speranţă pe care o auzise în atelierul de legătorie dispăruse, lăsându-i un gol interior, de parcă ar fi pierdut ceva preţios.

- Nimic, a spus Benny învins, lăsându-şi din nou capul în jos. N-a fost mare lucru, a repetat el şi a fost surprins să constate că plânge.

- Mai bine îl ducem acasă, a auzit-o spunând.

Chiar atunci, telefonul mobil al lui Aleph a început să sune. Şi l-a scos din buzunar şi a răspuns.

- Salut...

44

- O! a exclamat Annabelle, surprinsă că cineva chiar îi răspunsese la ora aceea târzie.

Vocea era tânără, de femeie şi părea cunoscută.

- Sper că nu te-am trezit. O caut pe... Tu eşti, Aleph?

La celălalt capăt al telefonului era tăcere.

- Nu ştiu dacă pronunţ corect. Elf? Alif? Aileaf?
- Cine întreabă?
- Nu mă cunoşti, dar numele meu este Annabelle Oh. Sunt mama lui Benny Oh. Am găsit numărul tău în telefonul fiului meu. Nu vreau să te deranjez, doar că Benny a dispărut şi te sunam să întreb dacă nu l-ai văzut cumva?

Annabelle a închis ochii. A auzit un foşnet asemănător unor animăluţe. Era prea agresivă? Site-ul pentru părinţii copiilor fugari avertiza să nu pară supărată sau autoritară atunci când îi contactează pe prietenii unui copil. De teamă că fata i-ar putea închide, a adăugat:

- Vreau să spun că nu trebuie să-mi răspunzi, dar dacă îl vezi, ai putea să-l anunţi că nu va avea probleme, dar mama lui este foarte îngrijorată şi vrea doar...

A auzit vocea fetei spunând:

- Ar fi bine să vorbeşti cu ea.

Apoi, în fundal, o voce înăbuşită a spus:

- Rahat!

S-a aşternut tăcerea. Annabelle şi-a lipit telefonul de ureche.

- Alo? a întrebat ea. Mă auzi? Eşti acolo?

-Da.

Era Benny. Vocea lui, aproape de urechea ei, era familiară şi dragă, dar stranie şi îndepărtată.

- O, Benny, eram tare îngrijorată. Te simţi bine?

-Da.

Vocea copilului ei se frângea de durere. Şi, din adâncul fisurilor, vocea unui bărbat aştepta să iasă la iveală. Dar nu

încă.

- Unde eşti? Vrei să vin să te iau acasă? Chem un taxi. Doar spune-mi...

Annabelle îşi imagina expresia de nerăbdare a lui Benny, cuta care i se
forma între sprâncene. L-a auzit oftând.

- Sunt bine. Doar îmi petrec timpul cu prietenii.

Semăna cu Kenji.

- Cu cine eşti?

- Cu nimeni. E în regulă. Mamă, ascultă, trebuie să plec. Ajung acasă în curând. Nu-ţi face griji, bine?

Cum să nu-şi facă griji? Annabelle era în picioare, clătinându-se prin bucătărie, căutându-şi haina, pantofii, portofelul, bâjbâind în mare grabă după telefon.

- Benny, stai, unde eşti? Cine e cu tine? Pot să vin să te iau acasă. Chem un taxi. Să nu te duci nicăieri, auzi?

Şi apoi, temându-se că pare furioasă şi autoritară, a adăugat:

- îmi pare rău, Benny. Chiar aveam încredere că nu mă minţi. Bineînţeles că n-ai mutat tu magneţii ăia idioţi şi, chiar dacă ai făcut-o, e în regulă. Nu e nicio problemă, sincer. Doar spune-mi unde...

Dar până când şi-a găsit cheile de la casă sub teancul de corespondenţă din bucătărie, Benny închisese. Stai calm(ă), recomanda site-ul. Nu-ţi învinovăţi copilul şi nici nu te învinovăţi. Nu implora.

Ar trebui să-l sune din nou? Nu. A promis că va ajunge acasă. Annabelle trebuia doar să aibă încredere în el. S-a uitat la magneţii tăcuţi de pe frigider, apoi a urcat scările şi s-a întors în camera lui Benny. Luând cutia cu cenuşa lui Kenji de pe raft, a dus-o în baie. S-a aşezat pe marginea căzii, a ridicat colacul toaletei şi apoi a deschis cutia. înăuntru era o folie protectoare din plastic gros, ca un sac de congelare, strâns cu o cravată înnodată.

Annabelle a desfăcut cravata şi s-a uitat la conţinut.

- La naiba, Kenji.

Şi-a băgat degetele în pungă şi a scos un mic pumn de cenuşă.

- Sunt foarte supărată pe tine. Ştii? Aveai un fiu frumos. Aveai o soţie bună. Ştiu că nu sunt cine ştie ce, dar am fost destul de fericiţi, nu-i aşa? Şi ai promis. Ai spus că te vei lăsa. Că vei cere ajutor.

Annabelle se uita cu atenţie la mormanul de cenuşă din palmă. Cenuşa era alb-cenuşie, granulată ca praful selenar, amestecată cu resturi fine de oase. Stătea cu palma făcută căuş deasupra toaletei.

- Vreau să-mi spui că-ţi pare rău. Vreau să te aud spunând-o.

Annabelle a aşteptat. Un firicel de cenuşă i s-a strecurat printre degete şi
a căzut pe suprafaţa apei, unde a plutit.

- Vorbesc serios.

Annabelle şi-a desfăcut degetele şi a mai căzut puţină cenuşă, formând o peliculă subţire care a început să se împrăştie. îi era frig. Se simţea la fel de rece şi fără viaţă ca luna. Apoi, răzgândindu-se, şi-a strâns din nou pumnul.

- Las-o baltă. E prea târziu. Nu-mi pasă dacă îţi pare rău sau nu. Eşti mort.

A pus cenuşa la loc în cutie.

- E prea uşor să te arunc la toaletă şi să trag apa. Am nevoie să mai rămâi pe aici.

A pus la loc capacul cutiei, s-a spălat pe mâini în chiuvetă şi şi-a suflat nasul într-o bucată de hârtie igienică, pe care a aruncat-o în vasul de toaletă. Hârtia a plutit deasupra peliculei de cenuşă. Annabelle a tras apa şi a privit-o dispărând.

- Ce mod stupid de a muri.

A pus cutia la loc pe raftul lui Benny şi a intrat în dormitorul ei. Cartea *Miracolul ordinii* stătea deschisă pe noptieră, aşa că s-a băgat în pat, s-a rezemat de perne şi a

început să citească. Capitolul se numea „Ordinea înseamnă iubire”, iar când l-a terminat de citit, Annabelle a dus cartea jos, la centrul de control, şi-a deschis computerul şi a început să scrie un nou e- mail.

Stimată doamnă Aikon,

Asta este a treia scrisoare de apreciere pe care am încercat să v-o scriu, dar mereu mă răzgândesc şi le şterg înainte de a vi le trimite. Dar în seara asta chiar am nevoie de cineva cu care să vorbesc, iar dumneavoastră păreţi o persoană foarte amabilă. în plus, sunteţi călugăriţă Zen, ceea ce este echivalentul unui lama, nu? Aşa că probabil e în regulă să vă povestesc problemele mele...

Annabelle a făcut o pauză ca să-i observe cu atenţie fotografia de pe coperta a patra a cărţii. Aikon avea o expresie cumsecade. Annabelle avea multe lucruri pe care voia să i le spună, dar la ce ar fi folosit să le pună pe toate într-un e-mail? Aceşti autori celebri nu citesc niciodată e-mailurile fanilor. Părea obositor şi inutil să-i povestească totul. Annabelle trebuia să acţioneze. A apăsat tasta Şterge şi s-a întors la etaj, în dormitorul ei. începând cu şifonierul, şi-a scos şi a aruncat toate hainele pe pat, până când salteaua a ajuns plină cu şosete, lenjerie, sutiene, tricouri, pantaloni, hanorace şi pulovere. Apoi a găsit un sac menajer pe jumătate gol şi a început să le îndese cu furie înăuntru.

MIRACOLUL ORDINII **Capitolul 2**

Ordinea înseamnă iubire!

Când m-am dus să locuiesc cu bătrânul preot, acesta era destul de bolnav şi micul său templu era şubred şi dărăpănat. Trebuie să recunosc, am fost extrem de dezamăgită. Mă aşteptam să trăiesc într-un elegant templu Zen, cu tatami noi şi podele din lemn strălucitoare, pergamente frumoase, statui splendide şi o grădină liniştită. Cum puteam să nu devin iluminată într-un asemenea mediu?

Şi cum puteam să devin iluminată aici? Templul căzuse

complet în paragină. Ţiglele acoperişului erau sparte, iar zidurile se dărâmau. Prin buruiana care năpădise grădina, erau stâlpi de rufe pe care stătea la întins lenjeria discipolilor din anii superiori, ale căror chirii asigurau un venit modest pentru templu. în interiorul camerelor, era un tatami vechi şi umed, iar lemnul era tocit. Altarele şi statuile erau acoperite cu pânze de păianjen şi era dezordine peste tot! Ăsta era motivul pentru care renunţasem la tot confortul din viaţa mea? Să trăiesc într-o cămăruţă jalnică dintr-un templu dărăpănat şi să mă joc de-a infirmiera cu un bătrân aflat pe patul de moarte?

Probabil dezamăgirea mea era evidentă, deoarece în timpul interviului, bătrânul călugăr budist şi-a cerut iertare. Ne-am aşezat pe pernele din biroul lui, în cabina stareţului. în spatele lui, o statuie prăfuită a zeiţei Senju Kannon, Bodhisattva Compasiunii, privea de pe altar, cu cele unsprezece capete şi o mie de braţe ale ei. Trupul bătrânului călugăr budist zăcea prăbuşit ca un kaki putrezit, în timp ce privirea abătută umbla prin încăpere. Era tras la faţă, iar obrajii îi erau acoperiţi de barba nerasă, cenuşie.

- îmi pare foarte rău, mi-a mărturisit el. Sunt sigur că nu este ce te aşteptai să fie. O frumoasă călugăriţă ca tine cu siguranţă ar

CARTEA

45

L-au lăsat pe Slavoj la Gospel Mission şi l-au condus pe Benny până acasă pe alee, în lumina palidă a zorilor. Când au trecut pe lângă locul unde murise Kenji, Benny a păşit cu grijă, dar nimeni nu a părut să observe. Aleph şi Mackson vorbeau în şoaptă despre întâlnirea la care participaseră mai devreme, dar Benny nu era interesat. îl durea capul. îl durea

mâna. îl dureau coastele. Nu voia ca ei să vadă dărăpănătura în care locuieşte sau să-i întâlnească mama. Când au ajuns la poarta din spatele casei, Benny s-a oprit, sperând că vor pleca, dar ei au împins poarta, dând deoparte sacii menajeri, de parcă ar fi ştiut deja că sunt acolo. Un şobolan mare a sărit din tomberoanele răsturnate şi a dispărut sub casă.

- *Rattus rattus,* a spus Mackson, iar Benny a văzut cum se privesc.

Benny a urcat treptele verandei din spate şi, în timp ce se întorcea să le facă semn cu mâna, a văzut cum stau lipiţi unul de altul, îmbrăţişaţi. A împins uşa, iar aceasta s-a trântit în spatele lui. Lumina din bucătărie era aprinsă. Benny a stins-o şi s-a dus în sufrageria scufundată în întuneric. LED-urile clipocitoare de la centrul de control semănau cu o pistă de aterizare pe timpul nopţii.

A urcat treptele, încercând să nu lovească nimic sau să nu scoată vreun sunet. Când a trecut pe lângă dormitorul mamei lui, a văzut-o dormind pe pat, cu *Miracolul ordinii* aşezată cu faţa în jos, pe burtă. Lângă ea zăcea o movilă uriaşă de haine. Şifonierul şi sertarele fuseseră golite şi tot conţinutul lor fusese îngrămădit pe podea, cu excepţia unui singur sertar, aflat la piciorul patului, pe care Annabelle începuse să-l umple din nou cu şosete.

Benny şi-a continuat drumul spre camera lui şi a aprins lumina. *Pericol!* Ceva era diferit. Ghiozdanul lui se afla pe pat, iar telefonul pe birou. Mama fusese în camera lui. Benny şi-a verificat rapid camera şi a căutat în şifonier chestii pe care ea le-ar fi putut ascunde, dar nu era nimic. Raftul lui şi globul selenar, cărţile şi cutia cu cenuşă arătau exact aşa cum le lăsase. Bun. Şi totuşi, ceva era diferit.

- Tată?

Niciun răspuns. Nu că Benny s-ar fi aşteptat să primească vreunul. Nu mai auzise vocea lui Kenji de multă vreme. Probabil nu asculta suficient. Probabil trebuia să se străduiască. A ridicat cutia cu cenuşă.

- Tată? Mă auzi?

Cutia părea mai uşoară, ca şi cum înăuntru se afla cu o idee mai puţin din tatăl său. Dar cum era posibil?

- Hei, tată, ştii ceva? în noaptea asta m-am drogat. A fost pentru prima oară. Am fumat iarbă cu tipii ăştia în parcul în care ne plimbam împreună. A fost ciudat şi oarecum grozav la început, dar apoi m-am cam speriat.

Tatăl lui nu a răspuns.

- Un tip a crezut că vreau să-l atac, aşa că m-a lovit cu o bâtă de baseball, dar nu-ţi face griji, sunt bine. După aceea, m-am dus la bibliotecă şi mi-am petrecut timpul cu prietenii mei. Una dintre ei e artistă, iar celălalt poet. Amândoi sunt destul de mişto. Cred că ţi-ar plăcea.

Tot niciun răspuns. Benny voia să-i povestească tatălui său despre Aleph, cum arăta aplecată peste mâna lui, bandajându-i rana. Cum îi bătea inima când ea i-a atins coasta învineţită. Voia să-l întrebe ce trebuie să faci când crezi că eşti, probabil, îndrăgostit de o fată, dar nu ştia cum să vorbească despre aceste lucruri şi, de altfel, tatăl lui era mort.

- Şi am scris o poveste în noaptea asta. A fost o tâmpenie, dar B-man mi-a spus că e bună. El e poetul. Şi apoi m-am gândit la o altă poveste pe care o voi scrie despre tine.

Cutia cu cenuşă tot nu a răspuns. Nu era surprins, dar de ce părea mai uşoară? Cântărind-o într-o mână, Benny a învârtit globul selenar şi a aterizat pe Lacus Somniorum. Era locul preferat de pe Lună al lui Kenji şi şi-a închipuit pe loc o imagine cu cenuşa tatălui său înălţându-se lin într-un nor spiralat de particule, migrând pe suprafaţa selenară şi aterizând pe Lacul Viselor. Cenuşa părăsea pământul, lăsându-şi fiul în urmă. Normal.

Benny a aşezat cutia înapoi pe raftul de cărţi, între globul selenar şi raţa de cauciuc, apoi s-a târât pe pat şi s-a ghemuit îmbrăţişându-şi cutia toracică. Aşa l-a găsit mama lui când s-a trezit, puţin mai târziu.

Benny fusese rănit. Avea un pansament alb pătrat lipit de frunte şi un bandaj pătat cu sânge înfăşurat în jurul mâinii.

- Benny? a întrebat Annabelle aplecându-se asupra lui. Benny, trezeşte-te!

El a gemut şi s-a întors cu spatele.

Annabelle l-a luat de umeri.

- Benny, trebuie să te trezeşti.

A deschis ochii, confuz.

- Benny, uită-te la mine. Ce ţi s-a întâmplat?

A văzut-o şi confuzia a dispărut. S-a uitat în altă parte.

- Sunt bine.

- Nu eşti bine. Eşti rănit. Capul tău, mâna.

Annabelle i-a atins încheietura şi bandajul.

- O, Doamne, ce s-a *întâmplat*?

Benny a îndepărtat-o.

- Mamă. Sunt bine. Serios. Trebuie doar să dorm.

Annabelle a inspirat adânc. Dacă avea o contuzie? Nu era periculos să laşi pe cineva să doarmă după ce s-a lovit la cap sau era doar un mit? Nu-şi amintea.

- Bine, a spus ea, atingându-i pansamentul de pe frunte. Odihneşte-te. Chem un taxi.

în drum spre spital, Benny a refuzat să-i spună ce se întâmplase. A refuzat să-i spună şi asistentei de triaj de la Urgenţe, insistând că se împiedicase şi căzuse. A refuzat s-o lase pe Annabelle să stea în cabinet în timp ce medicul îi examina capul şi-i punea copci la mâna rănită şi, în timp ce aştepta, Annabelle a sunat-o pe dr. Melanie. I-a lăsat un mesaj, cerând o programare de urgenţă. A sunat la secţia de poliţie şi le-a spus că fiul ei se întorsese acasă.

Ce altceva? încerca să fie responsabilă. Meticuloasă. Ca şi cum asta ar ajuta-o să-şi vindece fiul şi să-l facă să se simtă mai bine. S-a uitat la ceasul de pe perete. Şcoala avea să înceapă în curând, aşa că a sunat să spună că Benny va lipsi şi a rămas în aşteptare. încerca să se gândească ce să spună.

Benny nu se simte bine, a avut un accident, a răcit, când a răspuns directoarea.

- O, doamnă directoare Slater, îmi pare foarte rău. N-am vrut să vă deranjez. Doar am vrut să anunţ pe cineva de la liceu că Benny nu se simte bine şi va lipsi astăzi...

A urmat o pauză la capătul celălalt al firului. Pe hol, la biroul de internări, un bărbat fără adăpost se certa cu asistenta. De-afară, se auzea sirena ambulanţei apropiindu-se. Directoarea şi-a dres vocea.

- Doamnă Oh, a spus ea încet. Nu prea înţeleg ce se întâmplă, dar se pare că nu sunteţi conştientă de faptul că Benny lipseşte de la ore de aproape o lună.

PARTEA A TREIA

PIERDUT ÎN SPAŢIU

i

,Ideile sunt faţă de obiecte ce sunt constelaţiile faţă de stele.” – Walter Benjamin, *Originea dramei baroce germane*^

CARTEA

46

Pericol! Pericol!

Robotul vorbea prin boxele mici ale computerului.

Pericol, Will Robinson!

Benny a apăsat tasta Pauză.

- Tati, ştii ce fel de robot e ăla? Eu ştiu.

Stăteau pe canapeaua din sufragerie, cu computerul lui Kenji aşezat pe genunchi. Annabelle era la birou. Benny era

răcit şi nu se dusese la şcoală în ziua aceea. Avea şapte ani. Devenise oarecum expert în *Lost in Space,* încă de când tatăl lui i-l recomandase. îi plăcea să ştie mai multe decât tatăl său. Cărui băiat nu-i place?

- Robotul de tinichea? l-a întrebat Kenji.

Bea bere dintr-o cană de cafea. A luat o înghiţitură.

-Nu.

- Robotul tomberon?
- Nu! Sigur că nu.
- Hm. Atunci nu ştiu. Spune-mi tu.
- Este un Robot B-9 Clasa M-3 Utilitate Generală Non-Teoretizare pentru Controlul Mediului, a declarat triumfător Benny, anunţând numele de parcă ar fi fost evident pentru toată lumea, nemaiputând să-şi reţină mândria. Când a apăsat play, robotul a început să-şi unduiască braţele retractile.

Avertisment! Avertisment! Capcană. Capcană. Nu pot accepta acest mod de a acţiona...

- Tati?
- Da, Benny?
- Am citit pe website că au început să filmeze *Lost in Space* în 1965.
- Chiar aşa?
- Aşa spunea site-ul. Serialul a fost difuzat la televizor din 1965 până în 1968.
- Bine. Te cred.
- Dar emisiunea trebuia să fie viitorul, nu? Trebuia să fie 1997 şi erau prea mulţi oameni pe Pământ, aşadar, familia Robinson a părăsit Staţia Spaţială Unu.
- Corect. Voiau să găsească o nouă planetă pe care să locuiască.
- *Ştiu.* Dar nu are niciun sens, 1997 nu este viitorul. Este trecutul. în 1997, eu nici măcar nu eram născut...
- Anul 1997 era viitorul pentru oamenii din 1965.
- *Ştiu!* a răspuns Benny nerăbdător. Exact asta

spuneam! Dar dacă 1997 era *pe atunci* viitorul, atunci *acum* este cu atât mai mult viitorul, nu? Acum suntem deja în 2009!

Kenji a luat o înghiţitură de bere.

- Aşadar, care este întrebarea ta, Benny?
- Dacă acum este viitorul, cum de nu mai există misiuni spaţiale? Sau nave spaţiale cu astronauţi care zboară către alte planete?
- Hm! Bună întrebare.
- *înainte,* măcar existau misiuni pe Lună, nu?
- Exact.
- Ce s-a întâmplat? Cum de s-au oprit?
- Probabil timpul merge înapoi?

Benny şi-a dat ochii peste cap a exasperare.

- Asta e o prostie. Probabil nu mai au niciun motiv să facă misiuni spaţiale? Costă mult să zbori pe Lună şi apoi... nimic. Luna nu are nimic. Nimic de luat. Nimic de vândut. Nimic de ucis şi de mâncat. Totul e deja mort şi dacă nu câştigi mulţi bani, atunci ce rost mai are? Mai bine să facem războaie şi să ne omorâm între noi aici, pe Pământ.

Benny şi-a ridicat braţele de parcă ar fi ţinut o puşcă automată şi s-a prefăcut că spulberă sufrageria cu rafale şi focuri de armă.

- _*Ta-ta-ta-taaa...*

Benny s-a aşezat mai confortabil între perne şi a început să-şi muşte încheieturile.

- Este o prostie.

-Da.

Kenji a încetat să se mai joace, şi-a pus braţul pe umerii fiului său şi l-a îmbrăţişat.

- Să ucizi este o prostie. Mai bine să rămâi în viaţă.

Băiatul s-a liniştit, jucându-se cu degetele tatălui său. Miroseau ca jointul pe care tocmai şi-l stinsese, dulci şi afumate.

- Tati?

- Da, Benny.
- Când erai mic, trăiai în acelaşi timp cu astronauţii care mergeau pe Lună?
- Desigur! Aveam aceeaşi vârstă cu tine. Aveam şase ani.
- Eu am şapte!
- Bine, dar eu aveam şase. Era 1969 şi eram tare îngrijorat, pentru că în Japonia există un basm despre un iepure care trăieşte pe Lună şi mi-a fost teamă că marele astronaut american urma să-l rănească. Toată lumea mi-a spus să nu-mi fac griji! Astronautul american este un tip foarte amabil. Nu urma să rănească niciun iepure selenar! însă eu tot eram îngrijorat.
- Dar a fost în regulă, nu?
- A fost în regulă. Ne uitam la vechiul televizor alb-negru, pentru că pe atunci nu aveam internet. Atunci l-am văzut pe primul astronaut, domnul Neil Armstrong, cum coboară pe scară către modulul de aselenizare şi rosteşte celebrele cuvinte: *Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire.* Ceva de genul ăsta. Sunt celebre. Şi aşa m-am hotărât să devin şi eu astronaut.
- Serios?

Kenji a dat din cap.

- Misiunea spaţială a fost visul meu. Să fac o plimbare pe Lună.
- Şi cum de nu te-ai plimbat niciodată pe Lună? Astronauţii încă făceau aşa ceva pe atunci...
- în Japonia nu aveam încă niciun astronaut. Aşa că am ajuns să cânt la clarinet şi am renunţat la visul meu de a merge în spaţiul cosmic.
- Din cauza clarinetului?
- Din cauza muzicii.

Kenji a închis ochii şi şi-a lăsat capul pe spate, rezemat de perne. Benny a aşteptat, urmărind cum pe chipul tatălui său apare un zâmbet vag, de parcă ar asculta ceva plăcut, venit

de departe. Kenji făcea uneori asta, se lăsa purtat departe, iar Benny trebuia să-l înghiontească şi să-i spună: *Pământul către*
Tati. Pământul către Tati. Mă auzi? ca să-l aducă înapoi. De data asta nu era nevoie, deoarece Kenji a oftat şi a început să vorbească.

- Muzica e asemenea spaţiului cosmic, Benny. Nu este nevoie să zbori în alt loc. Totul este aşa de frumos aici.

Dar Benny nu era convins. S-a încruntat.

- Un copil de la şcoală spune că tatăl lui crede că plimbarea pe Lună a fost o minciună.

- Nu, a răspuns Kenji, clătinând din cap şi îndreptându-şi umerii. Tatăl ăla se înşală. Plimbarea pe Lună chiar a avut loc.

Kenji a luat computerul în poală, a dat o căutare rapidă şi apoi a apăsat play. Erau imagini NASA din misiunea lunară Apollo 11. Au privit silueta fantomatică a lui Armstrong, îmbrăcat în costumul său spaţial alb, urcând încet pe scara modulului de aselenizare, apoi păşind pe suprafaţa Lunii.

- Totul este neclar, s-a plâns Benny. Nu pare real.
- Şşşt. Ascultă.

în mijlocul semnalelor sonore şi statice, au auzit printre purici cuvintele *Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire.*

- Vezi! a exclamat Kenji.

Au privit cum Armstrong se îndepărtează încet de modulul de aterizare, descriind starea lonjeroanelor, praful fin de sub cizme, prima amprentă umană pe suprafaţa Lunii; apoi a coborât Aldrin. Au instalat camerele de filmare, placa memorială şi steagul american. Treptat, au învăţat cum să se comporte cu propriile corpuri pe Lună, cum să meargă, să se răsucească, să se echilibreze şi să se aplece şi, în scurt timp, săreau de-a lungul suprafeţei pudrate, atracţia gravitaţională a Lunii fiind suficientă ca să-i menţină în poziţie verticală, legaţi, şi să-i împiedice să plutească departe.

- Bine, e destul de grozav, a declarat Benny cu invidie.

Mi-ar plăcea să fiu astronaut. Mi-ar plăcea să merg pe Lună.

- Şi mie, Benny-boy. Şi mie.

BENNY

îmi amintesc! Câteva zile mai târziu, tatăl meu a venit acasă cu o cutie mare de carton, iar când am deschis-o, înăuntru era globul selenar. Am fost tare entuziasmat. O Lună doar a mea! Tata a spus că l- a găsit într-un magazin de antichităţi, mama s-a supărat pe el şi i-a spus că sunt doar un copil şi că n- ar trebui să-mi cumpere antichităţi scumpe, deoarece copiii nu ştiu să aprecieze asemenea lucruri, iar ei nu-şi permit. îmi amintesc că mi-a fost foarte greu să-i aud certându-se, pentru că eu am îndrăgit imediat globul selenar şi n-am vrut ca mama să mă facă să-l dau înapoi. Până la urmă, nu a făcut-o. Şi apoi, tata mi-a cumpărat toate steluţele magice fosforescente, mi le-a lipit pe tavan şi a creat o constelaţie specială doar pentru noi, numită Cheery Ohs, iar până atunci mamei deja îi trecuse supărarea, aşa că în noaptea aceea am stins luminile şi ne-am îngrămădit toţi trei în patul meu, şi am stat acolo, în întuneric, privind constelaţia noastră strălucitoare.

Uneori stăteam pe patul meu cu globul selenar şi citeam toate numele craterelor de impact. Trebuia să-l alegi pe cel pe care vrei să aterizezi. Mama alegea întotdeauna Golful Rouă sau Golful Curcubeului, iar tatălui meu îi plăcea Lacul Viselor. Eu preferam întotdeauna Marea Vaporilor, care era lângă Golful Clocotitor, pentru că îmi plăceau sunetele acelor cuvinte, mai ales după ce le-am căutat în dicţionar şi le-am învăţat semnificaţiile. Niciunul dintre noi nu alegea Marea Liniştii sau Marea Furtunilor, pentru că alţi astronauţi aterizaseră deja acolo. Şi niciunul nu mergea pe partea întunecată a lunii, cu excepţia tatălui meu, chiar dacă nu intenţionat. Uneori învârteam Luna, trebuia să închidem ochii şi s-o oprim. Oriunde se întâmpla să nimereşti, ăla era locul tău şi trebuia să-i inventezi o poveste. Era un joc frumos, dar apoi mama a aterizat în Marea Crizei de trei ori la rând, iar tata a continuat să aterizeze în aceste mici locuri precum Mlaştina Bolilor şi Lacul Morţii. Lui i se părea amuzant, dar mama se speria, aşa c-am încetat să ne mai jucăm.

îmi amintesc o dată când mama a aterizat în Marea Fertilităţii şi a inventat povestea asta despre o astronaută care aterizase acolo, apoi s-a întors pe pământ şi nu s-a mai putut opri din făcut copii. Toţi erau palizi şi purtau numele craterelor lunare mai mici: Copemic, Clavius, Schickard, Humboldt, Bel’kovich, Al-Khwarizmi.

A trebuit să le memorăm numele şi să învăţăm să le pronunţăm. Nu mi le amintesc acum pe toate, dar erau mult mai mulţi, cel puţin douăzeci de copii palizi. Toţi s-au dovedit a fi astronauţi minusculi, iar mama lor trebuia să-i supravegheze din cauză că gravitaţia Pământului nu era suficient de puternică să-i ţină la sol şi ei continuau să plutească departe în spaţiu. în interiorul casei era în regulă să plutească – doar se loveau cu capul de tavan şi începeau să plângă, iar mama lor se urca pe o scară, îi apuca de un picior şi-i trăgea în jos –, dar dacă pluteau afară, era o problemă şi ajungeau să fie legaţi cu sfori de glezne când ieşeau la plimbare. Spunea că toată lumea se va uita la ea cum se plimbă pe trotuar cu băieţeii legaţi cu sfori, legănându-se ca o grămadă mare de baloane albe cu heliu.

Era o poveste excelentă, iar mama a continuat să adauge noi episoade în fiecare noapte, timp de câteva săptămâni. Nu-mi amintesc unde este tatăl în poveste. De fapt, nu cred că a existat. Cred că doamna astronaută îşi creştea fiii singură, fii care au apărut pentru că ea aterizase în Marea Fertilităţii. Asta era şi ideea poveştii, nici nu era nevoie de un tată. Ea şi fiii ei aveau parte de tot felul de aventuri extraordinare împreună, dar apoi toţi copiii palizi au început să crească şi cu cât au crescut mai mult, cu atât i-a fost mai greu mamei să-i ţină aproape de ea pe pământ.

Au început să aibă probleme la şcoală şi altele asemenea. în cele din urmă, lucrurile s-au înrăutăţit atât de mult, încât au avut o discuţie de familie, iar copiii palizi i-au spus mamei lor că trebuie să se întoarcă pe Lună. Era important pentru stima lor de sine, au declarat ei. Trebuiau să se întoarcă să-şi găsească craterul de impact ca să ştie cine sunt. Doamna astronaută s-a întristat peste poate, dar a înţeles că trebuie să le dea drumul, pentru că îşi dorea ca fiii ei să îşi găsească identitatea şi stima de sine, chiar dacă ştia că se va simţi singură fără ei. Copiii palizi s-au oferit s-o ia cu ei înapoi pe Lună, dar ea a refuzat, deoarece era pământeană şi o călătorie pe Lună îi fusese de ajuns. Când a venit ziua plecării, şi-a scos la plimbare toţi copiii legaţi cu sfori de glezne şi şi-a folosit foarfeca mică de broderie să le taie sforile. Unul câte unul, copiii au plutit pe cerul albastru strălucitor, făcându-i semn cu mâna în timp ce deveneau tot mai mici şi mai palizi; i-au promis să se întoarcă pe Pământ, dar n-au făcut-o niciodată.

Chiar era un final trist. Nu ştiu unde era tata în noaptea în care mama a terminat de povestit. Probabil avea concert sau ceva de genul ăsta, pentru că eram doar noi doi, întinşi pe patul meu, şi când mama a ajuns la sfârşitul poveştii, am tăcut amândoi, uitându-ne la stelele de pe tavan şi fiind tare necăjiţi, far apoi mama a spus că poate ar trebui să inventăm alt sfârşit; am fost de acord şi mama a făcut

întocmai. în noul final, exact când mezinul plutea printre copaci, s-a întâmplat să se uite în jos şi să-şi vadă mama plângând. în ultimul moment, a apucat ramura de sus a unui copac foarte înalt şi s-a ţinut strâns. Şi pentru că era încă mic, atracţia gravitaţională a Lunii nu era aşa de puternică asupra lui, aşa c-a reuşit să coboare din copac şi a ajuns înapoi la mama lui. A luat-o de mână şi i-a spus că se răzgândise. Era diferit de ceilalţi băieţi, mai ancorat în realitate, şi voia să încerce să-şi găsească identitatea chiar aici, pe Pământ. Mama băieţelului s-a bucurat tare mult, ceea ce l-a ajutat să se simtă bine în sinea lui. Ea l-a condus în casă, iar a doua zi au mers la un magazin de încălţăminte şi au comandat o pereche specială de pantofi grei, cu tălpi strălucitoare de osmiu, care să-l ţină pe băieţel cu picioarele pe pământ. La şcoală, toţi copiii îşi doreau pantofi ca ai lui, aşa că a devenit foarte popular.

Era un final mult mai bun.

Osmiul este cea mai grea materie din lume şi acum că mă gândesc, de asta avea nevoie tatăl meu. Avea nevoie de pantofi foarte grei, cu tălpi de osmiu, ca să rămână pe Pământ. Ştii cum spunea el că muzica e spaţiul cosmic şi nu trebuie să zboare în altă parte, pentru că totul e aşa de frumos aici, pe Pământ? Sunt destul de sigur că era o prostie. Probabil aşa se simţise cândva, dar pe când aveam şapte sau opt ani, deja intrase în zona crepusculară, iar el şi mama se certau des. Mai ales din cauză că fuma iarbă – ei nu-i spuneau niciodată astfel, nu de faţă cu mine, dar ştiam ce se întâmplă. Tata voia să se lase de fumat iarbă şi chiar încercase, dar pur şi simplu nu putea. îmi dădeam întotdeauna seama când se reapuca de fumat, pentru că era aşa de pierdut în spaţiu, orbitând în jurul altei galaxii, şi nu exista nimic care să-l ţină cu picioarele pe pământ. Nici măcar osmiul. Nici măcar eu.

îmi amintesc că pe vremea când eram tare mic, tata nu avea nevoie de iarbă, iar muzica *chiar* era pentru el spaţiul cosmic pur, infinit, care ne ţinea pe toţi împreună. Şi eu eram muzică, şi mama era muzică – toţi eram muzică şi îmi amintesc cum era să fie totul frumos.

Uite cum stă treaba cu tatăl meu. Când trăia, era plin de viaţă. îmi amintesc cum cânta piesa lui preferată „Sing Sing Sing (With a Sw ing)". înregistrarea live din 1938 de la Camegie Hali. O cânta iar şi iar, şi de fiecare dată când o auzea, începea să plângă. Niciodată nu înţelegeam de ce, aşa că el încerca să-mi explice.

Este live, Benny! Ascultă! Este Babe Russin la saxofon. Şi Harry James la trompetă. Şi Gene Krupa la tobe... O, Doamne, ascultă tam-tamurile, sunt criminale!

îi aud vocea chiar şi acum şi îl văd tropăind în ritmul big-bandului, dând din cap

şi cu tot corpul fremătându-i. Mi se părea că e mişto şi încercam să-l imit. Ascultam trioul de trompete şi, în aproximativ şapte minute, închidea ochii şi spunea: *Stai, aşteaptă! Ascultă cum vine Goodman!* Şi apoi venea soloul ăla şmecher de clarinet, iar tatăl meu efectiv vibra, aşteptând notele imposibile de Do, iar când Goodman le interpreta, tata striga *Da!* şi mă îmbrăţişa strâns. *Ăsta e, Benny! Da, scumpule, ăsta e jcizz fierbinte—! E criminal...*

Şi atunci, chiar atunci, Goodman îl lasă pe Jess Stacy să-şi facă intrarea cu soloul de pian care începe blând şi delicat. Cineva din public, sau probabil unul dintre muzicieni, strigă *Da, tati,* iar tata zâmbeşte din toată inima, mă leagănă şi îmi şopteşte: *Ascultă-l pe Debussy, îl auzi pe Ravel?,* încercând să mă facă să aud cu urechile lui. Până când Stacy termină de cântat, publicul explodează în aplauze, Krupa îşi ridică beţele şi-i face pe toţi să înţeleagă cât de important e jazzul, tatălui meu îi dau lacrimile, ochii îi strălucesc şi mă îmbrăţişează strâns, spunând: *Ascultă, Benny-boy! Asta e live pur, aşa trebuie să fim!*

CARTEA

47

Dar Kenji nu mai trăia. Murise, lăsându-l pe Benny în urmă.

Benny s-a întors la şcoală. Annabelle nu i-a mai dat voie să meargă singur cu autobuzul şi, chiar dacă îi crea probleme în activitatea zilnică, a insistat să-l însoţească dimineaţa la liceu şi să-l ia înapoi acasă după-amiaza. în prima zi când s-a întors, apropiindu-se de clădirea liceului însoţit de mama lui, ca un dirijabil uriaş, Benny i-a auzit pe ceilalţi copii chicotind. în clasă i-a auzit vorbind pe la spatele lui. Şi, mai târziu, în sala de mese, au continuat să-şi bată joc: *Hei! Benny! Ăsta este sendvişul tău care vorbeşte: Nu mă mânca! Te rog, nu mă mânca!*

Era o cruzime, dar Benny se obişnuise să audă vocile spunând chestii de genul ăsta şi abia dacă a observat. Dacă l-ai fi întrebat cum se simte, ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus bine, dar în realitate era indiferent şi detaşat, ca şi cum totul

în viaţa lui s-ar fi întâmplat la o distanţă foarte mare. Este normal ca trecutul şi viitorul unei persoane să pară foarte îndepărtate, dar aiciul şi acumul lui Benny tot aşa se simţeau. Spaţiul şi timpul erau împletite iremediabil, iar momentul prezent devenea tot mai îndepărtat. Pe măsură ce săptămânile treceau, Benny simţea că se află la bordul unei nave spaţiale, în spaţiul intergalactic, navigând printr-o gaură neagră către o altă stea. încă auzea vocile lucrurilor vorbind, dar în depărtare, învăluite într-un zgomot alb atât de gros şi dens, încât abia înţelegea ce spun.

Ceea ce, mărturisea el, era bine. Problema apărea atunci când cineva, de exemplu consilierul, asistenta şcolară, asistentul social sau profesorul pentru copii cu dizabilităţi, vorbea cu el şi aştepta un răspuns. Acolo se destrăma totul. Şi acum erau multe persoane care aşteptau răspunsuri, deoarece era evaluat ca un elev cu dizabilităţi, îndreptăţit să beneficieze de un program educaţional adaptat pentru a-i îndeplini nevoile speciale. Annabelle luptase din greu în acest sens. La scurt timp după ce chiulul lui Benny fusese descoperit, a fost chemată la o şedinţă cu directoarea Slater. Stătea pe fotoliu, uitându-se la numeroasele diplome pe care directoarea le avea înrămate pe perete, în timp ce femeia îi povestea despre e-mailurile false.

- Benny trebuie să vă fi accesat contul, i-a spus directoarea, navigând în inboxul ei. Sunt surprinsă că n-aţi observat. Sper că nu i-aţi spus parola dumneavoastră. Nu vă sfătuim să faceţi aşa ceva.

S-a încruntat în faţa ecranului şi, după ce a tastat ceva, l-a întors ca Annabelle să vadă. Ea s-a aplecat în faţă şi a analizat e-mailul pe care părea că-l scrisese fiul ei. Cum nu observase schimbul de mailuri? Şi cum avusese Benny acces la contul ei de la bun început? Dar apoi şi-a amintit cât de uşor ghicise parola telefonului lui şi i-a trecut prin minte că ea şi Benny se cunosc destul de bine, ceea ce nu multe mame ar fi putut spune despre fiii lor. A simţit o tresărire de

mândrie la această confirmare neaşteptată a legăturii lor, apoi a observat litera lipsă.

- O, priviţi! a exclamat Annabelle, arătându-i. Lipseşte litera *h*| Lipseşte o literă din adresa mea de e-mail şi n-aţi observat.

Directoarea s-a uitat la ecran.

- Foarte ingenios, a comentat ea sec.

Annabelle s-a lăsat pe spătarul fotoliului. *Era* foarte ingenios. Benny trebuie să fi creat un cont fals şi să fi redirecţionat e-mailurile. Nu-i de mirare că nu le văzuse. H-ul acela lipsă schimba totul. Literele erau importante!

Directoarea a deschis un alt e-mail, care conţinea o anexă.

- Iată adeverinţa de la medicul său, pe care a falsificat-o, presupunând că dr. Stack e o persoană reală.

- Sigur că da, a confirmat Annabelle. Dr. Melanie Stack.

Adeverinţa medicală era scrisă pe un antet ridicol de vesel şi Annabelle a zâmbit, în ciuda a tot ce se întâmpla. Sigla, un ursuleţ care ţinea un balon cu o faţă veselă, i se potrivea perfect lui dr. Melanie. A citit scrisoarea şi a început să râdă. Nu s-a putut abţine.

- Aţi citit-o măcar?

Directoarea Slater s-a încruntat.

- Poftim?

- Adeverinţa. Aţi citit-o?

Directoarea a întors ecranul la loc.

- *A scris greşit internat. Şi schizoafectiv.*

- Doamnă Oh, nu este vorba despre ortografia fiului dumneavoastră. Dacă ar veni la ore...

- Nu, bineînţeles, îmi dau seama. Dar mă întreb doar cum aţi putut crede că scrisoarea asta a fost scrisă de un medic.

încruntarea de pe faţa directoarei s-a adâncit. A respirat adânc.

- Şi noi ne întrebăm, doamnă Oh, cum aţi putut să nu ştiţi că fiul dumneavoastră de paisprezece ani chiuleşte de

câteva săptămâni. Cum de nu v-aţi dat seama pe unde umblă Benjamin timp de – a tastat o serie de comenzi în motorul de căutare – douăzeci şi şase de zile, ca să avem numărul exact?

A întors la loc ecranul computerului, s-a lăsat pe spătarul fotoliului şi a aşteptat un răspuns.

Avea dreptate, desigur. Annabelle s-a prăbuşit pe fotoliu ca un balon dezumflat. într-adevăr, cum de nu-şi dăduse seama? Directoarea stătea cu braţele încrucişate şi îi ţinea în continuare prelegeri despre pericolele absenteismului şcolar. Despre genul de necazuri în care puteau intra cei mici atunci când părinţii lor erau neglijenţi. Despre droguri, criminalitate şi abuz sexual. Annabelle îşi privea mâinile în timp ce o asculta, trecându-şi cu nervozitate arătătorul peste striaţiile unghiei mari. Toate unghiile ei aveau striaţii, despre care Annabelle citise că sunt un semn de afecţiune medicală, dar nu-şi amintea exact care. Avea şi o pieliţă ruptă. S-a întrebat dacă are vreo unghieră în geantă. Cândva avusese una. De fapt, mai multe.

- Doamnă Oh, a spus directoarea. Aveţi idee pe unde a fost Benjamin? Cu cine? Ce făcea în fiecare zi când ar fi trebuit să ajungă la liceu şi să participe la ore?
- Mi-a spus că a fost la bibliotecă, a răspuns Annabelle, îngrijorându-se din cauza pieliţei rupte. Mi-a spus că a citit cărţi.
- Şi dumneavoastră l-aţi crezut?
- Da. L-am crezut. Adică, îl cred.

Directoarea s-a uitat la ea cu scepticism.

- Nu, serios, a insistat Annabelle. Benny iubeşte biblioteca. întotdeauna a iubit-o, încă din copilărie.

Directoarea şi-a scos ochelarii şi a clătinat din cap.

- Doamnă Oh, cu tot respectul, am lucrat în administraţia liceului toată viaţa şi nu am întâlnit niciodată un caz de copil care chiuleşte ca să meargă la bibliotecă. Copiii care chiulesc merg la malluri. Merg la magazinele de încălţăminte şi la Starbucks. Petrec timp în parcuri, pe alei şi

în fabricile abandonate. Nu merg la biblioteci.

- O, dar vă înşelaţi! Eu însămi l-am văzut acolo. A mers în fiecare zi din vacanţa de vară şi la un moment dat m-am dus să văd ce face. Stătea într- unul dintre separeurile mici din bibliotecă, înconjurat de un teanc mare de cărţi stivuite în jurul lui. Adormise citind...

Directoarea n-o mai asculta. Răsfoia un dosar din care a scos o foaie de hârtie.

- La începutul anului şcolar v-am trimis o scrisoare pe care aţi semnat-o, ceea ce însemnă c-aţi înţeles politicile referitoare la frecventarea liceului.

Directoarea a pus scrisoarea pe birou în faţa lui Annabelle. Purta, într- adevăr, semnătura ei şi îşi amintea vag că o semnase, dar nici măcar nu o citise.

- Aşadar, ştiţi că, în calitate de părinte, aveţi responsabilitatea legală să vă asiguraţi că fiul dumneavoastră merge la liceu până la vârsta de şaisprezece ani, a continuat directoarea. Nerespectarea regulilor este considerată neglijenţă şcolară, iar liceul poate depune o petiţie la tribunal în cazul absenteismului. într-o situaţie cu mai multe absenţe decât prezenţe, nu avem de ales decât să acţionăm în consecinţă.

Annabelle a ridicat privirea din scrisoare.

- Staţi, ce spuneţi? Aveţi de gând să mă daţi în judecată?

- Aşa e legea, doamnă Oh.

Văzând consternarea de pe chipul lui Annabelle, directoarea Slater s-a mai îmblânzit.

- Sigur că n-am ajuns încă acolo şi, sincer, sper că nici nu va fi nevoie, dar trebuie doar să vă avertizez...

- Nu, a spus Annabelle, clătinând din cap.

S-a ridicat şi s-a sprijinit cu mâinile de biroul directoarei.

- Nu, îmi pare rău, pur şi simplu nu e în regulă.

- Poftim?

- Nu e deloc în regulă. Benny nu este un delincvent

juvenil care chiuleşte de la şcoală şi îşi petrece timpul la mall sau la Starbucks. Urăşte mallurile. Nu suportă Starbucks. Zgomotul este prea puternic pentru el, dar ce mai contează. Ideea este că fiul meu are o dizabilitate mintală, doamnă directoare Slater, şi dumneavoastră ştiţi asta, iar dacă chiuleşte este pentru că liceul nu-i împlineşte nevoile. Aşadar, haideţi să discutăm despre asta, bine? Să discutăm despre asta.

A urmat o serie de întâlniri, evaluări şi şedinţe, la care Benny a fost obligat să participe. S-a format o echipă cu profesorul pentru copiii cu dizabilităţi, asistenta şcolară, asistentul social şi consilierul. I-au adresat întrebări, au vrut răspunsuri, iar toate astea au fost obositoare şi tulburătoare pentru el. Din punct de vedere legal, liceul era obligat să-l primească înapoi, dar Benny nu voia să fie primit. Se simţea bine, insista el. Aşa cum era. Sigur, auzea lucruri vorbind, dar ce dacă? Pe majoritatea le putea ignora. De ce nu-l puteau ignora şi ei?

Acasă, mama lui voia şi ea răspunsuri. Intenţiona să păstreze canalele de comunicare deschise şi să creeze oportunităţi de dialog.

- Benny? Benny? BENNY!

-Ce e?

- Cum a fost la liceu astăzi?
- La fel.
- Ai învăţat ceva interesant?

-Nu.

- Ţi-ai făcut prieteni noi?

-Nu.

- Ai încercat? Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

-Nu.

- Ce-ţi face mâna?
- E bine.

Mâna i se vindeca, îi scoseseră copcile, rămăsese doar o cicatrice roşie, dar Benny tot refuza să spună cum căpătase

rana. Medicul de la Urgenţe a luat-o pe Annabelle deoparte după ce l-a pansat pe Benny şi i-a spus că rana pare să fi fost provocată de o lamă ascuţită de cuţit sau chiar de sabie. Cel mai probabil, atacatorul l-a atacat de sus, iar băiatul şi-a ridicat braţul într- un gest de autoapărare. Medicul şi-a ridicat braţul ca să-i demonstreze, dar mai târziu, când Annabelle l-a întrebat pe Benny, el a negat.

- Nu s-a întâmplat deloc aşa.
- Aşadar, ce s-a întâmplat?
- Nimic. A fost un accident.

Benny a refuzat să-i dea explicaţii suplimentare şi, în cele din urmă, Annabelle a ameninţat că-l va duce la secţia de poliţie şi va depune o plângere pentru cele întâmplate.

- Mamă, a spus el obosit. Nu mă vor aresta. Nu am făcut nimic.

Annabelle a rămas în pragul camerei lui şi şi-a privit fiul cu atenţie. Era
sarcastic? Râdea de ea? Tonul lui era banal şi indiferent. Benny doar expunea faptele şi probabil avea dreptate, poliţia nu-i era de ajutor, ceea ce, de asemenea, o scotea din minţi.

- Dar *cineva* a făcut asta! Cineva te-a rănit, Benny. Ţi-ai fi putut pierde degetul mare! Ştii cum e să trăieşti fără degetul mare? Şi mai ales la mâna dreaptă! Trebuie să lămurim povestea.

Benny a clătinat din cap. Ea s-a aşezat pe marginea patului, jucându-se cu lingura lui.

- Ţi-am spus c-a fost un accident. Am căzut şi m-am tăiat în ceva. Era întuneric. Nu am văzut. Nu-mi amintesc.
- Care variantă e, Benny? Nu ai văzut sau nu-ţi aminteşti?
- Nu-mi amintesc.

Annabelle s-a încruntat. Minţea? De ce nu-şi amintea niciun amănunt? Dacă se droga?

- Medicul a spus c-ai fost atacat. A spus că seamănă cu o rană de cuţit sau de sabie.

- Mamă, oamenii nu mai poartă săbii în ziua de azi, în caz că n-ai observat.

Replica asta a fost cu siguranţă sarcastică. Benny îşi bătea nerăbdător genunchiul cu linguriţa.

- Ce oameni? Cu cine erai?

- Cu prietenii, i-a răspuns Benny, ţinând linguriţa în echilibru pe degetul arătător.

- Ai fost cu fata aia. Aleph sau aşa ceva. Aveai numărul ei în telefon.

- Ce e cu ea? a întrebat Benny cu vocea dintr-odată îngrijorată.

- Cine e?

Lingura se clătina.

- Nimeni. Doar o prietenă.

Chiar dacă Annabelle a simţit dorinţa din vocea lui, l-a ignorat şi a continuat să-l încolţească. Avea o bănuială. Intuiţie maternă.

- Este prietena lui Mackson? Te-ai întâlnit cu ea la spital?

Lingura a căzut, iar Benny a ridicat-o din nou.

- Nu. Este o prietenă de la şcoală.

Acum îl prinsese cu minciuna.

- Tu nu ai prieteni la şcoală, mai ţii minte?

Annabelle a încercat să-şi reţină triumful din voce, dar cumva, Benny tot l-a auzit.

- Bine, a recunoscut el. Am minţit. Am inventat-o. Nu există. Acum eşti mulţumită?

Ce fel de mamă e mulţumită când îşi prinde copilul minţind? Ce fel de mamă se bucură că fiul ei nu are prieteni? Annabelle a intrat în camera lui, s-a aşezat lângă el pe pat, şi-a întins braţul şi l-a îmbrăţişat pe după umerii înguşti. I-a simţit tot corpul încordându-se.

- Benny, scumpule. Vreau doar să ajut. E bine că ţi-ai făcut nişte prieteni la spital. Mackson pare un tânăr drăguţ, dar este mult mai mare decât tine şi nu ştim nimic despre

el...

- Mackson nu este prietenul meu.
- Sau fata asta, Aleph. Şi ea e mai mare decât tine?

Annabelle i-a simţit umerii relaxându-se. Benny a dat din cap.

- De ce şi-ar dori să fie prietenă cu un băieţel ca tine?

Benny părea să se micşoreze sub greutatea braţului ei. Annabelle l-a îmbrăţişat o dată, apoi încă o dată, încercând să-i dea nişte poftă de viaţă.

- Nu vreau să suferi, Benny. Vreau să ai prieteni, dar de vârsta potrivită, bine? Poate că acum, că eşti în acest nou program educaţional, o să întâlneşti nişte copii aflaţi pe aceeaşi lungime de undă cu tine.

Annabelle l-a îmbrăţişat din nou, iar Benny a scăpat lingura. Annabelle s-a aplecat să i-o ridice şi şi-a amintit cuvintele cântecului de leagăn. Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle, the cowjumped over the moon. The little dog laughed to see such craft and the dish ran away with the spoon.

Era una dintre poezioarele pe care le folosise pentru a-l ajuta pe Kenji să pronunţe cum trebuie litera L. Ea i-o recita, iar el repeta stângaci, răguşit, râzând de pronunţia lui îngrozitoare. Nu putea să pronunţe *diddle* sau *fiddle,* dar îi plăcea să spună *spoon.* Când Annabelle era în ultimul trimestru de sarcină, Kenji îşi încolăcea braţele în jurul ei şi o legăna. *Spooon,* îi şoptea la ureche, pronunţând cuvântul. *Spooooooon.* După ce i-a reparat balansoarul, iar ea a pictat tabloul cu văcuţa care sărea peste luna nouă din fundal, când s-a născut Benny, Annabelle se aşeza acolo să-l legene în timp ce-l alăpta. Şi- a amintit cum se simţise să legene în braţe o nouă viaţă minusculă şi să-i simtă buzele surprinzător de insistente în căutarea sânului. Balansoarul stătuse în camera lui Benny mult timp, până acum câţiva ani, când spusese că nu-l mai vrea. Annabelle nu mai încăpea în el, dar nu se îndura să-l arunce, aşa că l-au mutat în

dormitorul ei. Acum, ţinând lingura în mâini, îşi dorea foarte mult ca Benny să recite versurile, dar s-a stăpânit.

I-a aruncat o privire; Benny încă era trântit lângă ea, uitându-se în jos, apoi Annabelle s-a aplecat şi a ţinut în echilibru mânerul lingurii pe genunchiul lui. A aşteptat, iar când el nu a reacţionat, a legănat lingura înainte şi înapoi de câteva ori, făcând-o să danseze.

- *Hey, diddle diddle, a şoptit ea.*

Benny şi-a retras genunchiul.

- încetează.

BENNY

îmi plăcea lingura aia. Era veche şi de argint – poate nu argint pur, ci amestecat cu vreun aliaj sau ceva de genul ăsta, dar nu conta, pentru că oricine o făcuse ştia meserie. Ştiuse să facă o lingură care avea exact forma potrivită ca s-o ţii în mână şi s-o bagi în gură, chiar dacă aveai mâinile scurte şi gura mică. Şi eram sigur că o persoană frumoasă savurase cândva un lucru delicios cu acea lingură, pentru că simţeam amintirea unor buze frumoase şi gustam desfătarea de fiecare dată când băgăm lingura în gură şi o auzeam fredonând de plăcere. Cine făcuse lingura aia o făcuse cu acest scop, iar lingura era fericită. Atât timp cât ajuta pe cineva să mănânce, era fericită.

De aceea mâneam mereu cu ea, o purtam cu mine tot timpul şi mă temeam că-mi va fi furată. Versurile cântecului de leagăn spun că lucrurile fug cu lingura şi credeam că asta se poate întâmpla, îmi imaginam întâmplarea ca pe un fel de scenariu de răpire şi mă obişnuisem să nu mai las lingura singură când mă întorceam cu spatele, mai ales dacă era o farfurie prin apropiere. în schimb, lingeam lingura şi o băgăm în buzunar. Chestii de copil prostuţ, ceea ce era în regulă când eram mic, dar nu la liceu.

Nişte tipi m-au văzut lingând lingura la prânz şi un nemernic mi-a smuls-o din mână şi a fugit în curtea şcolii, iar prietenii lui l-au urmat şi s-au amuzat jucându-se, aruncând-o pe deasupra mea şi strigând prostii de genul: *Hei, maimuţei, hei, retardatule, vino şi ia-o!,* până a sunat clopoţelul şi au azvârlit-o pe acoperiş. îmi amintesc felul în care arăta lingura mea, învârtindu-se prin aer ca o roată argintie,

şi apoi sunetul pe care l-a scos când a aterizat pe acoperiş. Cantina avea doar două etaje, iar acoperişul nu era deosebit de înalt, dar era în pantă şi am auzit lingura zăngănind în jgheabul de ploaie, unde a şi rămas înţepenită. N-am văzut-o, dar după aceea, ori de câte ori treceam pe lângă clădirea şcolii, o auzeam fredonând de sus. Aveam de gând să-i povestesc profesorului pentru copiii cu dizabilităţi ce se întâmplase şi să încerc s-o recuperez, dar apoi am hotărât să mă abţin. Era suficient să ştiu unde este. Chiar dacă mâncarea mea nu mai avea gust la fel de bun şi lingura nu mai era la fel de fericită, cel puţin ştiam că este în siguranţă atât timp cât o auzeam fredonând.

Şi în legătură cu mama mea mă simţeam prost, dar mă înnebunea cu toate întrebările ei. Ştiu că încerca doar să ajute, dar nu-i puteam spune ce se întâmplase în noaptea aia la atelierul de legătorie, nici despre şoaptele foilor de hârtie şi nici despre toate cuvintele alea care înotau în lumina verzuie. Nu-i puteam spune despre tine.

încă nu ştiam cine eşti. Era prea ciudat, prea nebunesc. Nu le puteam spune nici măcar lui Aleph sau lui B-man. Nu că i-aş mai fi văzut vreodată. Mi-era teamă că dacă spun cuiva că mă urmăreşte o carte care-mi povesteşte viaţa, m-ar fi internat pentru totdeauna la balamuc.

CARTEA

48

Dr. Melanie i-a schimbat din nou planul de tratament. Era îngrijorată din cauza letargiei, a indiferenţei, a creşterii în greutate şi a sentimentului de răceală pe care Benny l-a descris după întoarcerea la liceu. în mintea lui dr. Melanie, asemenea simptome erau farmacologice; nu s-a gândit niciodată c- ar putea fi efectele secundare ale liceului în sine, nu ale medicamentelor. în orice caz, era adevărat că, odată ce a început noul tratament, aceste efecte adverse deosebite s-au diminuat, dar au fost înlocuite cu altele – nelinişte, agitaţie şi spasme musculare neregulate, imposibil de controlat. Lui Benny i se părea că mestecă o bucată de

staniol, că inima îi e mereu gata să explodeze, dar astea ar fi putut fi şi efectele secundare ale dragostei.

- Aşadar, cum te simţi? a întrebat dr. Melanie la începutul următoarei consultaţii.

Cum putea Benny să-i spună că e îndrăgostit de Aleph, dar ea nu-l iubeşte? Că i se frânge inima? Avea doar paisprezece ani! Nu mai simţise asta pentru nimeni şi nu ştia cum să-şi exprime sentimentele, aşa că, în schimb, s-a încruntat şi s-a ghemuit pe scaun, şuviţele de păr acoperindu-i faţa.

- întotdeauna mă întrebaţi acelaşi lucru.

Dr. Melanie s-a aplecat în faţă, analizându-l.

- Te întreb mereu cum te simţi?

-Da.

- Şi nu-ţi place?

-Nu.

îşi simţea maxilarul încordat şi dinţii începând să i se încleşteze.

- Nu vrei să ştiu cum te simţi?
- Categoric nu.
- Şi asta cum te face să te simţi?

Benny simţea furie. O simţea în încleştarea dinţilor. Şi-a mijit ochii şi i-a aruncat o privire răutăcioasă.

- Mă face să vreau *să muşc.*

- Bine, a spus dr. Melanie retrăgându-se, dar disimulând politicos. Să mă muşti?

- Nu! a exclamat Benny exasperat. Cuvintele *dumneavoastră.* îmi vine să le muşc şi să le scuip afară!

Benny a început să aibă gânduri paranoice. Mama lui nu-l lăsa să meargă nicăieri după şcoală, mai ales nu la bibliotecă, şi nu o mai văzuse pe Aleph de când ea şi Mackson îl conduseseră acasă după accidentul de la atelierul de legătorie. La început îşi trimiteau mesaje frecvent. Benny îi povestea cum fusese prins, cum face cursuri pentru copiii cu dizabilităţi şi ce dureros e să te întorci la şcoală, iar Aleph

îi trimitea mesaje de încurajare, sfatuindu-l să stea liniştit şi să-şi amintească să respire, ceea ce-i venea greu, mai ales dacă vedea mesaje care-i tăiau răsuflarea.

Apoi, brusc, mesajele ei au încetat. Benny a continuat să-i scrie, iar mesajele lui păreau să ajungă la destinaţie, dar ea nu i-a mai răspuns niciodată, iar când a încercat s-o sune, a dat de căsuţa vocală: „Momentan, abonatul apelat nu poate fi contactat.” Această încăpăţânare a cifrelor nu l-a surprins – doar ştia cât sunt de capricioase –, dar după ce a trecut o săptămână întreagă fără să primească vreun cuvânt din partea ei, Benny a trebuit să conchidă că problema nu sunt cifrele neserioase, ci mai degrabă faptul că Aleph îi blocase apelurile.

Benny s-a întrebat dacă mama lui o contactase şi-i spusese ceva care s-o fi întors împotriva lui, dar nu avea sens. Aleph n-ar fi întrerupt relaţia fără să-i ofere o explicaţie. Apoi s-a gândit că poate e vina telefonului ei că-l blochează. La urma urmei, dispozitivele electronice nu erau de încredere şi probabil ea nici măcar nu ştia că încercase s-o contacteze! Din moment ce nu făcuse nimic care să fi stârnit duşmănia telefonului ei, a trebuit totuşi să renunţe şi la această teorie. Apoi a început să se îngrijoreze. Era convins că i se întâmplase ceva îngrozitor, că rămăsese fără bani, că fusese internată iar la secţia de psihiatrie, sau că fusese lovită de un camion. în autobuzul care îl ducea şi îl aducea de la liceu, se aşeza pe locul de lângă mama lui şi se uita pe fereastră, frământându-se şi mestecând un ghemotoc de staniol, cercetând trotuarele în căutarea unei fete slabe care poartă bocanci şi are şuviţe argintii, sau a unui bătrân într-un scaun cu rotile, plimbându-se pe stradă, urmat de un vălătuc de nori albi de plastic.

Benny nu mai rezista. Trebuia să se întoarcă la bibliotecă s-o caute, aşa că i-a spus mamei sale că are nevoie să se documenteze pentru un proiect ştiinţific, şi Annabelle i-a răspuns că îl va lua la sfârşitul programului. în autobuz pe

drum spre bibliotecă, Annabelle i-a pus tot felul de întrebări despre proiect şi s-a oferit să-l ajute, dar Benny a evitat răspunsurile şi, odată ajuns acolo, a lăsat-o la departamentul periodice, în timp ce verifica metodic fiecare etaj în parte, de la parter până la ultimul etaj.

Biblioteca părea diferită. Când Benny a ajuns la etajul nouă, din obişnuinţă, picioarele l-au condus spre pasarela abruptă şi spre colţul ciudat, dar când s-a apropiat, şi-a văzut biroul ocupat de altcineva, iar doamna care tasta la calculator şi tipul care studia astronomia plecaseră. Fuseseră întotdeauna acolo, însă nişte străini le ocupaseră locurile. Benny s-a oprit pe pasarelă. Era măcar la etajul potrivit? S-a aplecat peste margine să verifice, privind în jos de la etajul nouă până la subsol. Era sus. Vântul rece care răzbătea din atelierul de legătorie îi dădea fiori. Benny a încercat să audă vocea subţire şi plină de speranţă pe care o auzise în acea noapte, dar nu era decât vântul. Când vântul i-a vorbit, el l-a urmat.

A coborât scările până la subsol, deschizând uşile masive, şi a ajuns la departamentul de prelucrare a cărţilor. În noaptea aceea, încăperea spaţioasă fusese cufundată în tăcere, dar acum fremăta de activitate, mişcare şi zgomot. Rolele zdrăngăneau, roţile zornăiau, bibliotecarii împingeau cărucioare înainte şi înapoi şi, în tot acest timp, o ramificaţie complicată de benzi rulante transporta un flux constant de cărţi dintr-o staţie automată în alta.

Acest sistem modern, computerizat, de triere a cărţilor fusese instalat ca urmare a renovării, iar cărţile erau cuprinse de dezgust. Tânjeau după mâini, după atingeri. Clocoteau de furie din cauza situaţiei nedemne în care se aflau – erau învârtite, răsturnate, rotite, scanate, sortate, trimise să alunece în jos prin transportoare înclinate în containere, sau ridicate hidraulic pe cărucioare. Era mai mult decât puteau suporta, iar suspinele lor se ridicau deasupra zgomotului maşinăriilor – *Noi nu suntem aparate!*

Noi, care cândva eram sacre, alături de Dumnezeu!

Sunetul durerii lor era aproape uman. Benny şi-a dus mâinile la urechi. Trebuia să rămână concentrat. A văzut camera personalului şi s-a îndreptat spre ea, dar o bibliotecară cu un cititor de coduri de bare l-a oprit.

- Pot să te ajut?

Ţinea cititorul de coduri de bare îndreptat spre pieptul lui. Parcă era o armă cu laser. Sau un *phaser. Avertisment!*

Benny a făcut un pas înapoi şi şi-a ridicat mâinile.

Bibliotecara a gesticulat cu arma.

- Cauţi pe cineva?

-Nu.'

Nivel de alertă: portocaliu! De unde ştia ea?

- Nu ai voie să te plimbi pe aici. Accesul publicului este interzis.

Benny îşi frământa mintea. Bibliotecara i se părea cunoscută. Nu era
foarte înaltă. Era cam de înălţimea lui sau chiar mai mică. Poate dacă acţiona repede, ar fi reuşit s-o dezarmeze şi apoi să se îndrepte spre camera personalului. Poate Aleph şi B-man erau acolo şi, chiar dacă nu erau, probabil găsea destulă mâncare în frigiderul ăla pentru câteva zile. Dacă ar fi reuşit s-o dezarmeze pe bibliotecară şi să-i ia arma, ar fi luat-o ostatică şi ar fi ţinut-o acolo până când biblioteca ar fi fost dispusă să negocieze şi apoi ar fi oferit-o în schimbul lui Aleph, pe care probabil o ţineau ascunsă în altă parte. Unde? Atelierul de legătorie! O ţineau prizonieră în atelierul de legătorie! Piciorul i-a zvâcnit şi Benny a făcut un pas înainte.

Micuţa bibliotecară s-a retras.

- Hei. Te simţi bine? O să chem pe cineva care te poate ajuta. Liniştеşte- te. Aşteaptă aici.

Pericol! ALERTĂ MAXIMĂ! ALERTĂ MAXIMĂ! ALERTĂ MAXIMĂ!

O fi fost ea rapidă, dar Benny a fost şi mai rapid. în timp ce întindea mâna spre dispozitivul ei de comunicare, Benny

s-a răsucit pe călcâie ţâşnind spre ieşire şi, o fracţiune de secundă mai târziu, urca scările în siguranţă. Câte două trepte deodată. Nu mai era la fel de rapid ca înainte, dar tot era suficient de rapid încât să depăşească o bibliotecară micuţă. A ajuns la parter şi a continuat să urce până la etajele doi, trei, patru, până când a rămas fără suflare, apoi s-a oprit pe scări, gâfâind, dar încercând să păstreze liniştea, să asculte paşii care-l urmăreau, alertele şi avertismentele. Nu auzea nimic, doar respiraţia revenindu-i la normal şi câteva voci slabe, care-i urmăreau gândurile ca un ecou, *ca un ecou...*

Era singur. Pe uşa de pe casa scării scria etajul cinci, aşadar, s-a strecurat pe acolo şi a plecat în căutarea toaletei în care B-man bea votcă cu prietenii săi. De ce nu se gândise la asta mai devreme? Acolo avea să-i găsească! Era sigur că-şi aminteşte unde e situată. A urmat traseul pe care îl parcursese Aleph, pe la 331.880, dar lucrurile arătau din nou diferit. Rafturile departamentului privind sindicatele şi drepturile de clasă ale muncitorilor erau aproape goale şi când a ajuns la locul în care trebuia să fie uşa toaletei bătrânilor, a găsit doar un perete gol şi nici urmă de toaletă.

Oare toaleta chiar exista sau o inventase el? *Ce este adevărat?* Asta era întrebarea lui filozofică, cea pe care B-man îl ajutase s-o descopere şi la care meditase. La şcoală, când un profesor spunea ceva, Benny se întreba: *Persoana asta este adevărată?,* iar dacă hotăra că nu este, nici nu se obosea să răspundă. Când se îndrepta spre casă din staţia de autobuz şi trotuarul începea să-i vorbească, Benny îl întreba: *Eşti adevărat?* Dacă trotuarul îi răspundea, el îi contempla natura şi compoziţia şi aprecia efortul depus ca să-i susţină greutatea.

Acum, stând cu faţa la peretele alb, Benny l-a întrebat: *Eşti adevărat?* Când peretele nu i-a răspuns, Benny s-a apropiat de el şi l-a atins. Părea solid şi real ca un trotuar. Dacă peretele era adevărat şi stătea acolo unde ar fi trebuit

să fie uşa toaletei, atunci ce spunea asta despre toaletă? Nu puteau fi reale ambele variante.

Benny a clătinat din cap ca să-şi limpezească gândurile. Să fie vina medicamentelor? Uneori, din cauza lor, îi venea greu să gândească logic, iar acum trebuia să se concentreze, pentru că dacă toaleta nu era adevărată, atunci nimic din ceea ce-şi amintea din după-amiaza aceea petrecută în toaletă nu putea fi adevărat. Slovenii care se ocupau de curăţenie nu erau adevăraţi. Votca nu era adevărată. însuşi B-man putea să nu fie adevărat, caz în care nici întrebarea lui filozofică nu era adevărată. Şi, desigur, nu avea sens, deoarece întrebarea lui părea reală – era cel mai real lucru pe care-l ştia. Şi atunci, de unde venea?

Benny şi-a lipit urechea de perete, ascultând. A auzit susurul unei conducte de apă şi şi-a dat seama că se gândise la asta în trecut. Din moment ce întrebarea lui era adevărată, atunci şi toaleta trebuia să fie. Trebuie să fie dincolo de acest perete. înseamnă că peretele ascunde toaleta şi probabil o ascunde şi pe Aleph, ţinând-o prizonieră. *Este acolo?* a întrebat Benny. *E la tine?* A aşteptat să audă un răspuns, dar peretele nu vorbea.

S-a îndepărtat pe coridor, oprindu-se la distribuirea bogăţiei şi macroeconomia claselor. De aici, avea un punct de plecare. Dacă ar fi avut o armă de asediu, un berbec sau chiar o lance. S-a aplecat aşa cum fusese învăţat la ora de educaţie fizică, s-a uitat la perete şi chiar atunci, o voce slabă a strigat:

Nu, Benny, stai!

Peretele implora milă? Prea târziu, Benny alerga şi deja prindea tot mai multă viteză.

Bam!

Benny s-a izbit puternic de perete, dar peretele l-a respins şi a căzut în genunchi. Uimit, şi-a masat umărul şi a analizat peretele, apoi s-a ridicat să încerce din nou. în timp ce se apleca şi lua poziţia de start, a auzit vocea slabă strigând.

O, Benny, nu...

Trebuie să fie peretele! Rezistenţa peretelui slăbea, cedând atacului său. Astfel, Benny a încercat din nou să-l doboare, de data asta cu celălalt umăr, dar peretele a continuat să-l respingă. Benny a început să dea cu piciorul în el, încurajat de sunetul gol care îi confirma suspiciunea. în spatele rigipsului, peretele ascundea toaleta în care Aleph îl aştepta s-o salveze.

- Vin! a strigat Benny, lovind cu pumnii şi picioarele.

Exact când peretele începea să se înduplece şi să cedeze, agenţii de pază ai bibliotecii au venit să-l reţină şi să-l scoată de acolo.

Micuţa bibliotecară stătea în biroul agenţilor de pază când Benny a fost adus înăuntru. Acum era docil, dar când a văzut că ea mai are arma prinsă de tocul de la şold, a încremenit.

- Liniştеşte-te, amice, l-a sfătuit tipul de la pază.

Benny a făcut întocmai. Până acum, avea un sentiment bun în legătură cu agentul de pază. Numele lui era Jevaun. Purta codiţe afro şi semăna cu muzicienii din anturajul tatălui său.

- Ia loc, a continuat Jevaun, arătând spre un scaun rotativ.

Benny s-a aşezat.

Jevaun s-a întors către micuţa bibliotecară.

- El e?

- Da, a confirmat ea, apoi s-a întors spre Benny. Te simţi bine?

Scaunul rotativ pe care stătea era orientat spre un panoptic compus
dintr-un şir de monitoare video, care îi aminteau de centrul de control al mamei sale. Neclare, alb-negre, imaginile camerelor de securitate pâlpâiau pe fiecare monitor. Benny s-a holbat la ele, gândindu-se că i-ar putea vedea pe Aleph sau pe B-man trecând prin dreptul lor, dar din cauza imaginilor neclare, îl dureau ochii şi a trebuit să privească în

altă parte. Pe biroul metalic din faţa lui se aflau o jumătate de sendviş cu şuncă şi o carte deschisă, intitulată *Babei-17,* ambele obiectele părând deranjate de prezenţa lui. Nu le plăcea să fie întrerupte, iar scaunul era şi el tulburat, însă Jevaun îi spusese să ia loc acolo, aşa că Benny trebuia să se aşeze. Trebuia să facă ce i se spune. Şi-a privit adidaşii. îl dureau degetele de la picioare din cauza şuturilor. Air Maxurile lui nu făcuseră nimic pentru a-l proteja. Nu mai erau demne de încredere. Degetele de la mâini îi erau şi ele julite din cauza loviturilor, aşa că le-a băgat în gură şi a început să le sugă. Aveau gust de fier, dar erau calde ca sângele. Toată lumea din birou era tăcută şi îl privea, aşa că Benny şi-a scos degetele din gură.

- Ce e? a întrebat el privind în jur.
- Te simţi bine? îmi pare rău că am sunat la pază, dar eram îngrijorată. E cineva aici cu tine, mama ta sau altcineva?

Micuţa bibliotecară vorbea. Benny fusese distras de gustul degetelor şi o uitase cu totul. Ce căuta aici? Pe furiş, i-a aruncat o privire piezişă. Purta ochelari amuzanţi. Benny i-a privit gleznele.

- *Wang Wang,* a spus Benny.
- Poftim?
- *Kokekokko!* a continuat el.
- îmi pare rău, nu...
- _*Gaggalago! Grunz, grunz! Grok, grok!*

Benny închisese ochii şi stătea drept pe scaunul rotativ, întinzându-şi gâtul în timp ce lătra, mormăia şi cucuriga. Bibliotecara l-a privit lung, iar agentul de pază a făcut un pas înainte.

- Hei, amice. Trebuie să te linişteşti...

Şi, chiar atunci, Annabelle a năvălit pe uşă. Stătuse la periodice, răsfoind un teanc de reviste de artizanat, când şi-a dat seama că se face târziu. S-a uitat să vadă cât e ceasul. Nu înţelegea ce-i ia lui Benny aşa de mult. A citit un alt

articol despre ştanţare şi apoi încă unul despre împâslirea cu acul. în cele din urmă, s-a dus la biroul de informaţii să întrebe dacă ar putea să-l caute sau dacă o ajută cineva să-l găsească. Deja îl găsiseră.

- Benny! a strigat ea, trecând pe lângă agentul de pază.

A alergat la fiul ei şi l-a îmbrăţişat, iar faţa lui s-a turtit de burta ei.

- Şşşt! Taci, scumpule, taci.

Annabelle şi-a ridicat privirea către agentul de pază şi către micuţa bibliotecară.

- Ce s-a întâmplat?
- L-am găsit la etajul cinci, a declarat agentul de pază, dând şuturi, lovind peretele şi ţipând ceva despre o toaletă. Nu există nicio toaletă acolo, i-am spus. Dacă ai nevoie de toaletă, trebuie să mergi la etajul patru, însă el a continuat să lovească peretele.
- O, scumpule, a murmurat Annabelle pe deasupra creştetului fiului ei. Trebuie să mergi la oliţă?

BENNY

Jur pe tot ce am, mama e nebună. Este mai nebună decât mine. Bine, sigur, toată povestea e curată nebunie, dar noile medicamente îşi băteau joc de creierul meu. Eram sigur că Aleph e ţinută ostatică în toaleta bătrânilor şi tot ce ne desparte e un perete malefic. S-a dovedit că mă înşelasem în privinţa peretelui, iar toaleta era jos, la etajul patru, aşa cum a spus Jevaun. Probabil îmi aminteam greşit.

Şi m-am înşelat şi în privinţa vocii slabe pe care am auzit-o. Nu era deloc peretele, nu-i aşa? Tu erai. încercai să mă avertizezi, dar de unde era să ştiu?

în cele din urmă, tot răul spre bine. Doar pentru că lătram şi cântam, mama a cunoscut-o pe Cory. Ea este micuţa bibliotecară care ne citea pe vremuri la ora copiilor. N-am recunoscut-o de la început. Eram prea speriat de cititorul ei de coduri de bare şi încercam să-mi dau seama cum s-o dezarmez şi s-o răpesc. însă mai târziu, în biroul agenţilor de pază, s-a întâmplat ceva, iar apoi mama a făcut un comentariu absolut deplasat despre mersul la oliţă. Atunci ne-a recunoscut Cory. S-

a uitat la mama, apoi la mine, şi deodată a spus: „Hei! Vă cunosc! Tu eşti băieţelul care stătea sub scaun şi se ţinea de glezna mea! A fost cel mai drăguţ lucru care mi s-a întâmplat vreodată! „ Şi mama a spus: „O! Eşti bibliotecara de la secţiunea pentru copii!” Şi Cory a exclamat: „O, ce mare s-a făcut!” La care mama a răspuns: „O, nu! Benny nu a avut încă puseul de creştere!”

Şi eu am stat acolo, simţind că mor de ruşine, percepând toate semnele lor de exclamare ca pe nişte ace zburătoare care-mi străpung timpanele şi, în acelaşi timp, îmi amintesc şi celelalte chestii: cum era sub scaun, fusta pufoasă a bibliotecarei, parfumul ei cald, feminin şi cât de plăcut era s-o ţin de gleznă în timp ce citea, ca un mic pervers sau aşa ceva. Cât de ciudat sună! Deşi aşa sună, nu era deloc ciudat. Eram prea mic ca să fiu pervers. îmi amintesc doar cât de cald şi sigur era acolo, sub scaun, cu vocile din jurul meu.

Aşadar, există de fapt două motive pentru care a fost bine că toate astea s-au întâmplat aşa cum s- au întâmplat. în primul rând, Cory a făcut în aşa fel încât să nu fiu arestat sau să-mi fie interzis accesul în bibliotecă. Trebuia doar să promit că mă voi întâlni cu o bibliotecară ori de câte ori vin ca să ştie că sunt acolo. Ăsta a fost un lucru bun. Celălalt lucru bun a fost că, datorită faptului c-am încercat să dărâm peretele, Cory şi mama mea s-au împrietenit. Nu imediat. Până la urmă. Mama a rămas fără prieteni după ce tata a murit şi avea nevoie de unul mai mult decât oricând.

CARTEA

49

Când a primit în sfârşit mesaj de la Aleph, Benny era la ora de matematică. Era a treia oră la etajul trei, în camera 332, o sală de clasă care-i displăcea din cauză că cifra 2 nu se potrivea cu cifra 3 şi-i era mai greu să se concentreze. Telefonul i-a vibrat în buzunar. Benny a aruncat o privire pe furiş, inima i-a sărit direct în gât şi a rămas acolo. Mesajul spunea:

învoieşte-te. Du-te la toaletă.

Benny tocmai fusese la toaletă, dar a ridicat mâna şi, în

mod uimitor, profesorul l-a lăsat. A părăsit sala de clasă şi s-a îndreptat spre toaleta de la etajul trei.

Toaleta de la etajul unu, lângă ieşirea West Street.

Benny a alergat în jos pe scări. Holurile erau pustii, iar adidaşii lui scârţâiau. S-a strecurat în toaletă şi a rămas acolo, aşteptând. Uşa s-a deschis şi s-a ascuns într-o cabină. A auzit pe cineva desfacându-şi fermoarul şi urinând, apoi i-a vibrat telefonul.

Ieşi. Drumul este liber.

Dar nu era. Persoana respectivă încă urina. A fost cel mai lung pipi din istoria universului. Nimeni nu putea urina aşa de mult. Benny şi-a rezemat capul de cabina toaletei. Grăbeşte-te, s-a gândit el.

Grăbeşte-te!

Sau doar auzea lucruri? Probabil persoana respectivă deja terminase şi plecase, iar ceea ce auzea era un ecou. O himeră auditivă. A sunetului produs de urină. Persistând în amintirea pisoarului sau în mintea lui. Benny a auzit-o pe dr. M. spunând: *Este o halucinaţie, Benny. Creierul tău o provoacă. Nu este adevărată.* Dar pare adevărată!

Ce este adevărat? întrebase bătrânul poet. Benny s-a aplecat şi a privit pe sub uşa cabinei de toaletă exact la timp ca să vadă cum tipul respectiv se răsucea pe călcâie în timp ce-şi închidea fermoarul şi se îndrepta spre ieşire.
Purta adidaşi Nike. Ăştia erau adevăraţi. Şi-a dat seama că nu avea halucinaţii.

Grăbeşte-te!

Benny s-a strecurat din cabina de toaletă şi s-a spălat pe mâini. Holul era în continuare pustiu şi drumul era liber. A încercat să pară că ştie ce vrea în timp ce se îndrepta spre ieşire, ca un băiat normal care merge la o întâlnire importantă. O programare medicală, o vizită la medic sau ceva de genul ăsta. Un băiat normal cu o mamă normală care stătea afară, în maşina ei, aşteptând cu motorul pornit. Numai că mama lui nu avea maşină, nu conducea şi singurul

vehicul parcat în apropiere era o camionetă albă, cu un gândac uriaş desenat pe portieră. Deasupra lui era inscripţionat: *AAA Servicii de Deratizare.* Dedesubt: *Gândacule, dispari!* Gândacul se uita peste umăr, speriat.

Uită-te după camioneta albă.

Nu avea nevoie. O observase deja şi acum o zărea pe Aleph. Stătea rezemată de bara de protecţie, privindu-şi telefonul. Era o zi splendidă de toamnă, proaspătă şi răcoroasă, un vânt puternic îndepărtase fumul din aer, iar soarele strălucea, făcându-i şuviţele argintii să strălucească precum lumina artificială. Când a ajuns pe trotuar, Aleph a ridicat privirea şi i-a făcut semn cu mâna. Benny a simţit că abia mai poate respira, atât era de strălucitoare şi de frumoasă.

- Ce ţi-a luat aşa de mult? l-a întrebat ea, deschizându-i portiera.
- Am rămas blocat în toaletă.
- Da. Se mai întâmplă.

Aleph a urcat la volan, a pornit motorul şi a trecut pe lângă intrarea principală a liceului. Benny s-a ascuns din instinct, lăsându-se mai jos în scaun, dar când au trecut pe lângă cantină, unde lingura lui încă murmura în jgheabul de ploaie, Benny a ridicat capul şi a ascultat. Murmurul era mai trist astăzi. Silenţios şi solitar. Din nou, s-a lăsat mai jos în scaun şi a privit pe geamul lateral murdar. Mergeau pe traseul dinspre est al autobuzului, care ocolea periferia cartierului chinezesc, acelaşi traseu pe care Benny îl parcurgea în drum spre casă. Nu voia să meargă acasă. S-a gândit că profesorul o va suna pe mama lui când va vedea că nu se mai întoarce de la toaletă şi şi-a imaginat că mama lui o să se sperie.

- Poate vrei să-i trimiţi un mesaj mamei tale, a spus Aleph. Ca să nu se îngrijoreze.

De unde ştia?

- Da, a spus Benny, dar nu a făcut-o.

în schimb, s-a auzit spunând:

- Unde ai fost?

Vocea lui a sunat aiurea, irascibilă ca a mamei lui, dar odată ce începea, nu se mai oprea.

- Ţi-am trimis un milion de mesaje, dar nu mi-ai răspuns niciodată la
ele.

Taci o data!

- Am crezut c-ai murit sau aşa ceva…

Era ca şi cum cuvintele lui acţionau pe cont propriu. Benny s-a aplecat, ca să-şi ascundă stânjeneala. Au trecut pe lângă un motel ieftin, un magazin *dim sum* şi o măcelărie chinezească în vitrina căreia nişte raţe jumulite stăteau atârnate de gâtul lor lung. Benny a văzut un bătrân chinez trăgând de un mops. I-a simţit mâna atingându-i antebraţul.

- Uneori vreau doar să dispar, a recunoscut Aleph.

Vocea ei avea o gravitate pe care Benny n-o înţelegea, dar apoi ea l-a strâns de braţ şi a zâmbit.

- Şi nouă ne-a fost dor de tine, Benny Oh.

Inima i-a tresărit de uşurare, simţind o străfulgerare de bucurie, în timp ce o altă mână, de pe bancheta din spate, îl strângea de umăr.

- Da, am venit să te salvăm!
- La naiba! a exclamat Benny.

S-a întors şi a simţit mirosul de votcă.

- M-ai speriat.

B-man a chicotit. Stătea aplecat în faţă, în scaunul lui cu rotile legat de portierele camionetei. L-a strâns ferm de umeri cu ambele mâini, rânjind cu gura lui ştirbă. Pe podea, în spatele scaunului şoferului, se aflau câteva rucsacuri şi un sac. Benny s-a întors.

- Unde mergem? a întrebat-o pe Aleph.
- Mergem la munte, a răspuns Slavoj.

S-au îndreptat spre est în afara oraşului, urmând traseul creat datorită extinderii de la marginea oraşului. Era acelaşi

drum principal pe care Benny îl făcuse cu autobuzul când vizitase spaţiul lui Aleph şi, când au trecut pe lângă clădirea baricadată cu scânduri a fabricii, i-a arătat-o.

- Nu aici e locul tău?
- A fost, a spus Aleph, atentă la condus. A trebuit să ne mutăm.

în vocea ei se simţea tensiunea, iar profilul ei exprima tristeţe. Benny a privit în altă parte. Drumul traversa un pod lung care acoperea intrarea. Mai jos, porturile se iveau ca nişte dinţi dezveliţi, căptuşind fălcile estuarului. Macarale roşii, înalte îşi întindeau braţele pentru a saluta barjele şi portcontainerele care stăteau la rând ca nişte vaci răbdătoare, aşteptând să fie mulse. Trenurile de marfa gemeau în curtea feroviară. Dincolo de pod, autostrada vira spre nord îmbrăţişând coasta şi, în curând, au început să urce.

Aleph a dat drumul la radio şi s-a revărsat un val de cuvinte, umplând camioneta cu sunete guturale pe care Benny nu le înţelegea, dar pe care le recunoştea ca provenind din aceeaşi limbă, complexe şi pasionale, ca cele pe care B-man le folosea când discuta poezie cu oamenii de serviciu. Aleph a căutat diferite posturi de radio şi bătrânul a început să se plângă, dar apoi a prins un post de jazz şi B-man s-a liniştit. Cânta „Blue Monk", una dintre melodiile preferate ale lui Kenji. în spatele lui, B-man a început să sforăie. Benny a închis ochii ascultând refrenul clarinetului şi, până a intervenit din nou pianul, a adormit.

S-a trezit atunci când camioneta s-a oprit.

- Am ajuns, a spus Aleph, oprind motorul.

Se aflau într-o poiană de la capătul unui drum neasfaltat, înconjuraţi de copaci întunecaţi verzi şi atât de înalţi, încât nu li se zăreau vârfurile. Lumina soarelui de toamnă filtrată printre ramuri îmbrăţişa praful de pe parbrizul murdar şi crea curcubeie minuscule. Benny s-a frecat nedumerit la ochii. Cât de departe călătoriseră?

Aleph a coborât din camionetă, iar el a urmat-o, pătrunzând într-o oază răcoroasă de linişte. Benny nu mai auzise niciodată aşa ceva. Lumea altminteri zgomotoasă era complet nemişcată şi, în tăcere, a desluşit şoaptele vântului prin vârfurile copacilor şi, din când în când, trosnetul şi suspinul pădurii şi trilurile melodioase ale păsărilor care ciripeau melodii ale căror note muzicale semănau cu pietricelele colorate, captând lumina şi strălucind în tăcerea întunecată.

Şi apoi s-au auzit paşi pe pietriş, scârţâitul balamalelor ruginite şi vocea lui Aleph, din spatele camionetei, strigând:

- Hei, Benny, am nevoie de tine!

Are nevoie de mine, s-a gândit el şi s-a răsucit pe călcâie şi a alergat către locul în care se afla ea.

Aleph se lupta cu o rampă de metal din zona de încărcare. Benny a apucat rampa de cealaltă parte şi a tras. Scârţâitul metalului era zgomotos, dar nu-l deranja. O urmărea cu atenţie ca să-şi sincronizeze mişcările şi-i vedea musculatura puternică a braţelor şi locul gol de sub axilă, care se curba dezvăluind rotunjimea sânului ascuns sub maiou. Vedea urmele fine ale tatuajelor, ca nişte pişcături de purici pe interiorul antebraţului. Capătul rampei a zdrăngănit când a atins pământul.

în interiorul întunecat al camionetei, B-man îşi alinia roţile scaunului cu marginea superioară a rampei, ca un schior care testează grosimea stratului de zăpadă la start. Scaunul cu rotile era diferit de cel electric obişnuit. Era genul pliabil, compact şi flexibil. Slavoj a făcut câteva manevre, mutându-şi greutatea înainte şi înapoi, aşezându-şi servieta în poală, apoi pe chipul lui a apărut un rânjet diabolic.

- Pe locuri, fiţi gata...

Şi apoi, cu un urlet care s-a răsucit prin văzduh, pe lângă vârfurile brazilor, Slavoj a trecut în viteză linia de start. Scaunul cu rotile a ţâşnit pe rampă şi a zburat pe drum,

clătinându-se şi înclinându-se până când, în cele din urmă, s-a răsturnat, aruncându-l pe bătrân la pământ.

- O, pentru numele lui Dumnezeu!

Aleph a alergat după el, iar Benny a urmat-o. Scaunul se răsturnase într- o parte şi roţile încă se mai învârteau. B-man zăcea alături, nemişcat, cu servieta deschisă şi paginile manuscrisului împrăştiate.

- Hei, a spus Aleph, ghemuindu-se lângă el. Te simţi bine?

Slavoj a deschis ochii şi a încuviinţat jenat.

Aleph s-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele la piept, privind în jos către locul în care rămăsese bătrânul.

- Gestul ăsta a fost extrem de necugetat, a spus ea, apoi i-a întors spatele şi a plecat.

Benny l-a ajutat pe bătrân să se aşeze pe scaun, a luat paginile împrăştiate ale manuscrisului şi l-a transportat înapoi la camionetă. Aleph era înăuntru, scoţând un sac mare.

- Scaunul lui este în regulă?
- Oarecum. S-a îndoit roata.
- Super!

I-a dat lui Benny sacul şi câteva corzi de bungee-jumping.

- Leagă-le la spate, bine?
- Ce sunt?
- Chestii pentru camping.

Aleph a sărit din camionetă, şi-a aruncat un sac pe umăr şi i-a arătat altul.

- Saci de dormit. Ăla este al tău.

L-a privit pe B-man, care îşi sorta hârtiile în servietă.

- Le iei cu tine?
- Desigur. Trebuie să am poeziile.
- Bine.

Aleph a trântit portiera camionetei.

- Să mergem.

Aleph i-a condus pe un drum vechi, asfaltat, care

înconjura muntele şi, preluând conducerea, i-a depăşit rapid. B-man o însoţea şi Benny venea în urma lor. în curând, pe B-man l-au lăsat puterile, aşa că Benny a început să-l împingă. Bătrânul s-a lăsat pe spătarul scaunului cu rotile, odihninduşi mâinile pe servietă.

- Este un drum frumos, nu? a întrebat el peste umăr. Mult mai frumos decât trecătoarea alpină de-a lungul Pirineilor, pe care Walter Benjamin a traversat-o când a fugit de nazişti. Ai învăţat despre acest episod tragic din istorie, tinere elev?

- Nu. Walter Benjamin a fost filozoful care s-a sinucis, nu?

- într-adevăr. Este o poveste foarte tristă. El era evreu german, trăia în exil la Paris. Când Hitler a invadat Franţa, Benjamin a fugit spre America, dar era refugiat apatrid, aşa că nu a putut obţine documentele necesare să iasă din ţară. Singura lui speranţă era să traverseze Munţii Pirinei, să ajungă în Spania şi să încerce să plece de acolo.

Drumul se îngusta tot mai mult. Ramuri grele de cedru se aplecau pe deasupra lor şi acopereau cerul. Rădăcini puternice se întindeau pe sub drum, denivelând şi fisurând asfaltul.

- A fost o călătorie dificilă, iar Benjamin nu era un tip robust. Avea doar patruzeci şi opt de ani, dar o inimă fragilă. Şi apoi mai era şi servieta grea pe
care o purta cu el. Conţinea manuscrisul unei cărţi. Ultima lui carte.

Roata îndoită de la scaunul bătrânului se clătina pe terenul denivelat.

- A călătorit cu alţi câţiva prieteni. Drumul a durat două zile pentru că el trebuia să se oprească de multe ori. La fiecare zece minute, îşi lăsa servieta jos şi se odihnea exact un minut – cronometra cu ceasul de buzunar –, până când, în cele din urmă, au ajuns în vârf. De acolo, vedeau coasta spaniolă şi apele albastre şi adânci ale Mediteranei.

Imaginează-ţi! Ce triumfători trebuie să fi fost! Dar când au coborât în oraşul-port şi au încercat să-şi cumpere bilete de tren, au fost reţinuţi de poliţia spaniolă. Poliţia i-a spus lui Benjamin că intrase ilegal în Spania şi avea să fie deportat în Franţa a doua zi.

Au luat curba şi drumul asfaltat s-a terminat.

- Au fost escortaţi de poliţie la un mic hotel. în noaptea aceea, în camera lui mizerabilă, Walter Benjamin a luat morfină şi a murit.

Benny s-a aplecat şi a împins mai tare, iar scaunul cu rotile s-a clătinat înainte.

- Oare ceilalţi au fost deportaţi?

- Nu. Cumplită ironie a sorţii! Chiar în ziua următoare, autorităţile spaniole au redeschis graniţa şi le-au permis prietenilor săi să plece. O săptămână mai târziu, ei au ajuns la bordul unei nave cu destinaţia America. Benjamin şi-a luat pastilele prea devreme. Dacă ar fi putut aştepta...

Sub roţi se aflau acum doar pământ şi pietriş, un traseu denivelat. B-man şi-a ţinut strâns servieta, să nu-i alunece din poală.

- La naiba! Asta e nasol.

Roata îndoită a intrat într-un şanţ, iar Benny s-a opintit din răsputeri să împingă scaunul cu rotile.

- Ce s-a întâmplat cu servieta lui?

B-man privea drept înainte, acolo unde se afla Aleph. Stătea cu braţele încrucişate, contemplându-i, fără să facă niciun efort să-i ajute.

- Este foarte supărată pe mine, a mărturisit Slavoj cu voce scăzută.

S-a aplecat în faţă şi a apucat roţile scaunului cu rotile, încercând să le învârtă.

- Spune că sunt iresponsabil. Sigur, are dreptate! Spune că sunt nebun să-mi asum riscuri necugetate. Dar am de ales? Sunt poet! Poeţii trebuie să- şi asume riscuri. Şi sunt nebun, aşa că riscurile mele trebuie să fie necugetate.

Nu văd altă soluţie, nu eşti de acord?

Benny nu a răspuns. A împins mai tare scaunul cu rotile, care a înaintat greoi. Aleph s-a întors privindu-i şi apoi a mers mai departe.

- Este supărată şi pe mine? Nu-mi mai trimite mesaje. Şi nici eu nu i-am putut trimite mesaje. Am încercat.

B-man a clătinat din cap.

- Cu tine nu are nimic personal. Doar probleme logistice cu privire la dispozitivul ei de comunicare, pe care i l-a luat o asistentă medicală.

Iarăşi se deplasau încet.

- S-a întors la spital?

Bătrânul a ridicat din umeri. Transpira şi avea faţa roşie din cauza efortului. Şuviţe de păr cărunt îi erau lipite pe frunte.

- Trebuie s-o întrebi pe ea.

în tăcere, s-au chinuit să meargă mai departe, până când au ajuns la o grămadă de brazi prăbuşiţi de-a curmezişul drumului. Aleph se oprise şi constata daunele. Brazii înalţi zăceau împrăştiaţi, unii dezrădăcinaţi, alţii rupţi la jumătatea trunchiului lor masiv. Aleph s-a căţărat pe un trunchi şi a mers pe lungimea lui, ca o pisică. Benny a urmat-o. S-au uitat la capătul despicat.

- Dărâmaţi de vânt, a constatat ea.

- Probabil din cauza furtunilor de iarna trecută, a spus Benny.

De la Annabelle ştia totul despre fenomenele meteorologice extreme. Ea îi povestise despre furtunile din timpul iernii şi despre incendiile din timpul verii, secete şi poluare cu ozon şi exploatare forestieră. Pământul era uscat. Brazii erau şubrezi. Vânturile îi dărâmau, incendiile îi făceau scrum. Iarna, când erau furtuni, ploile abundente stârneau alunecări de teren. Şi apoi, mai erau cărăbuşii. Temperaturile mai ridicate au dus la o invazie de cărăbuşi de scoarţă, care omoară copacii.

Benny i-a povestit lui Aleph toate astea. înainte nu-i povestise niciodată aşa de multe.

- Mama spune că este sfârşitul pădurilor.
- Uau! a exclamat Aleph. Ştii multe.
- Nu la fel de multe ca ea. Ştiai că în America de Nord există cinci sute cincizeci de specii diferite de gândaci? Chiar mai multe.
- Pe bune?

Benny s-a îmbujorat. Părea atoateştiutor.

- Mama monitorizează chestiile astea pentru companiile forestiere. Este meseria ei.
- Uau! a exclamat din nou Aleph.

S-au întors pe potecă, unde B-man stătea în expectativă pe o buturugă. îşi abandonase scaunul cu rotile şi încercase să se târască pe sub trunchiurile căzute, dar era peste puterile lui. Faţa îi era acoperită de murdărie, iar în păr avea crengi şi ace de pin. Părea palid. Aleph i-a întins o sticlă cu apă. Slavoj a băut zdravăn şi a dat din cap, ciupindu-şi nasul şi ştergându-şi transpiraţia de pe faţă.

- Nu are niciun rost. Am eşuat. Nu voi ajunge în vârf. Dacă aş fi Walter Benjamin, acum aş fi capturat de nazişti.
- Atunci, bine că nu eşti, i-a replicat sec Aleph.

A arătat spre un luminiş.

- Ne vom instala tabăra acolo.

L-au condus pe B-man pe o porţiune de stâncă netedă, golaşă, oprindu- se la o distanţă considerabilă de marginea unui promontoriu. Aleph a pus frâna scaunului cu rotile şi a mers până pe marginea prăpastiei, iar Benny a urmat-o. S-a uitat în jos. Buza prăpastiei pe care stăteau se sfârşea printr-o cădere abruptă. Dedesubt se afla un acoperiş dens de brazi şi dincolo de ei se întindea marea. Aleph s-a răsucit spre scaunul cu rotile, îndepărtându-l şi mai mult de marginea prăpastiei.

- *Nu*-l atinge, i-a spus autoritară, iar bătrânul a dat din cap îngăduitor.

Aleph a scos o pungă de plastic din sac, făcând o pauză ca să-i atingă cu
blândeţe obrazul fin şi murdar. Benny i-a privit, dorindu-şi să fie în locul acelui obraz bătrân.

- îţi mulţumesc, draga mea, a spus B-man recunoscător.

Slavoj i-a luat mâna şi i-a sărutat tatuajul cu constelaţii. Cu o voce slabă, a adăugat:

- îmi pare foarte rău.
- E în regulă.

Aleph s-a ghemuit pe stânca de la picioarele lui şi a început să despacheteze mâncare din pungă. Făcuse sendvişuri lungi, acoperite cu folie de aluminiu. L-a servit pe B-man şi apoi pe Benny, care stătea aşezat pe jos lângă ea.

- A fost vina mea, a mărturisit bătrânul, uitându-se cu tristeţe la sendviş. Am fost neatent.

Capul mare i se clătina dintr-o parte în alta.

- N-ar trebui să fiu neatent.
- Adevărat. Dar nu te poţi abţine, i-a spus Aleph.
- N-ar fi trebuit să le dau niciodată drumul. Ar fi trebuit să iau alte măsuri.

Bătrânul a privit-o rugător pe Aleph.

- Nu credeam că mă vor muşca. Am crezut că mă plac.

O străfulgerare de durere i-a traversat chipul lui Aleph, ca nişte unde pe oglinda lacului.

- în afară de mine, lor nu le plăcea cu adevărat de nimeni, a spus ea privind munţii. îi erau fideli unei singure femei.

ZAT, s-a gândit Benny. Vorbeau despre ZAT.

- Ce s-a întâmplat?

Aleph a desfăcut folia de aluminiu de pe sendviş şi a luat o muşcătură, mestecând încet. Benny îi urmărea mişcarea maxilarului delicat, încordarea fină a gâtului în timp ce înghiţea. Pe buza de sus, avea lipită o firimitură. Benny voia s-o ia. Ar fi mâncat-o el, dacă ar fi putut. Ar fi fost delicioasă.

Aleph trebuie să-i fi simţit privirea aţintită asupra ei.

- Mănâncă, l-a îndemnat ea.

Ruloul era umplut cu avocado, salată şi brânză. Aleph a început să vorbească abia când Benny a luat o înghiţitură.

- Eram la dezintoxicare. S-au întâmplat nişte rahaturi şi am ajuns înapoi la spital.

Nu i-a explicat. Nu vorbise niciodată despre diagnosticul ei, iar Benny nu i-l dezvăluise niciodată pe al lui. Nu discutau despre chestii medicale.

- Asta e nasol, a comentat Benny.

- E nasol, a repetat B-man. Mi-a cerut să am grijă de ZAT. Erau în cuşca lor la vechea fabrică, dar nu este plăcut să vezi animale în cuşti, ştii? Aşa că într-o noapte i-am eliberat. Am încercat să-i prind şi să-i bag înapoi în cuşcă, dar m-au muşcat şi apoi...

A bătut scurt din palme şi apoi şi-a încrucişat braţele pe piept.

- Am vrut să-i ţin în braţe.

- Au fugit?

-Da.

Slavoj şi-a strâns pumnul şi a lovit locul gol din scaunul cu rotile unde ar fi trebuit să fie piciorul lui.

- Şi n-am putut să alerg după ei.

- Sunt încă în fabrică?

- Nu, a spus Aleph. Erau şobolani în fabrică şi conducerea companiei a chemat serviciile de deratizare. Au pus otravă. Noi ştiam. Tocmai de aceea trebuiau ZAT să rămână în cuşcă.

- ZAT au mâncat otrava?

Aleph a dat din cap.

- Urau şobolanii. Nu le-ar fi plăcut deloc să sfârşească la fel ca ei.

- Tipul de la deratizare este şi compatriotul meu, a spus B-man. El i-a găsit pe ZAT şi mi i-a adus înapoi. ZAT muriseră. Prietenul meu s-a simţit oribil. A plâns.

- E un tip de treabă, a recunoscut Aleph, terminând de

mâncat. El ne-a împrumutat camioneta ca să-i aducem şi să-i înmormântăm aici.

Aleph a mototolit folia de aluminiu şi a băgat-o înapoi în punga de plastic, apoi a început să scotocească prin sacul ei.

- Nu ştiu de ce contează pentru mine. ZAT erau un dihor domesticit, dar aveau şi o anumită doză de sălbăticie. Am vrut să le onorez cumva viaţa.

Benny a dat din cap. Nu-i plăcuse niciodată dihorul. Simţise întotdeauna că animalul de companie al lui Aleph îi purta pica, dar era dispus să încerce să fie trist, deoarece ea era tristă. A privit-o pe Aleph cum scoate din sac un alt pacheţel învelit în folie şi începe să-l desfacă, bucuros că încă îi mai era foame.

- De aceea i-am numit ZAT, a spus Aleph. Citeam despre sălbăticie şi zone autonome temporare, iar numele mi-a rămas întipărit în minte. Dar acum că sunt morţi, am vrut să-i aduc înapoi în sălbăticie. Am simţit că merită o zonă autonomă permanentă, cum ar fi vârful unui munte.

Benny s-a gândit.

- I-ai putea redenumi. ZAP?

Aleph a zâmbit cu tristeţe.

- Este o idee bună, dar nu erau nemuritori. Nimeni nu este.

L-a privit cu ochii strălucind de emoţie.

- Ştiu că şi tu i-ai iubit.

Benny a dat din cap, chiar dacă nu era adevărat.

- De aceea ţi-am trimis mesaj, a spus ea, întinzându-i pachetul.

Benny l-a luat, aşteptându-se la o tortilla. în schimb, a văzut trupul lung şi înţepenit al dihorului, întins pe spate într-un sicriu de folie de aluminiu. Blana era încâlcită şi murdară, iar un ochi era deschis, privindu-l pe Benny urât, plin de resentimente.

- Ar fi vrut să fii aici. Am vrut să fii şi tu aici.

Aleph îşi dorise să fie şi el prezent! Benny a auzit-o

spunând exact aceste cuvinte şi a vrut să-i răspundă ceva inteligent, profund şi semnificativ. S-a uitat lung la pacheţelul învelit în folie de aluminiu. Membrele mici ale dihorului erau strâns încovoiate, iar boticul lui ager părea uscat, zbârcit şi chiar mai ascuţit decât înainte. Corpul era surprinzător de uşor, chiar mai uşor decât folia sendvişului pe care tocmai îl mâncase.

- Am crezut că e tortilla, a recunoscut el.

Pe bune? Cefei de retardat eşti?

Aleph a zâmbit cu tristeţe.

- Tipul de la deratizare mi i-a ţinut congelaţi până când am ieşit din spital.
- Ce ai de gând să faci cu ei?

Dumnezeule, câte întrebări stupide poţi pune, prostule?

- Am vrut să aprind un rug funerar şi să-i incinerez, dar există o interdicţie referitoare la foc, aşa că trebuie să-i îngropăm.
- Aşa e mai bine.

O, ascultă expertul!

- Presupun. Astfel se vor întoarce în pământ şi este mai natural. Mi-ar fi plăcut totuşi să devină parte din vânt şi din aer.

Benny a ridicat privirea spre vântul care mângâia vârfurile brazilor.

- Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

De parcă te gândeşti vreodată la ceva.

- Oricum, este prea mult fum în aer. Nu vreau să mai contribui şi eu la asta.

Aleph s-a ridicat şi s-a întins.

- Hai să mergem.
- Ce ar trebui să fac cu ei? a întrebat-o Benny.

Ce zici să-ţi bagi tortilla aia de dihor înfund, retardatule?

- Doar împachetează-i la loc şi-i vom lua cu noi.

Aleph s-a uitat la B-man, care dormea în scaunul cu rotile; avea capul căzut în piept, ca un sac greu de nisip.

Annabelle a scos încă doi saci pe trotuar şi i-a pus în vârful grămezii de lângă bordură. Ăsta era sfârşitul pentru materialele nereciclabile de pe veranda din faţă. Acum mai rămăseseră doar lucrurile de pe veranda din spate, din curtea mică şi toată hârtia de reciclat din casă. Şi-a luat inhalatorul din buzunar şi a pufăit. O durea şoldul. Chiar ar trebui să se străduiască să iasă din casă şi să facă mişcare. Poate imediat cum calitatea aerului avea să se îmbunătăţească. Ploile urmau să sosească în curând şi să alunge ultima dâră de fum de pe cer. Annabelle aştepta cu nerăbdare iarna, zilele lungi şi cenuşii şi frigul moale şi umed care te făcea să te simţi bine dacă stai în casă, unde e cald şi plăcut. S-a uitat să vadă cât e ceasul. No-Good venea să-i inspecteze apartamentul în acea seară şi încă avea destule de făcut. Benny promisese că o va ajuta când va ajunge acasă de la liceu, dar trebuia să rămână concentrată.

50

- Va trebui să mergem fără el.

Un corb a croncănit de pe cablurile electrice aflate deasupra ei, iar Annabelle şi-a ridicat privirea. Pasărea se uita la ea cu ochii ei negri ca nişte mărgele.

- Bine, bine, a zis Annabelle. Eşti prea nerăbdător!

A şchiopătat prin casă până la dispozitivul de hrănire. Corbul a urmat-o, chemându-şi prietenii. Unul câte unul, au venit zburând peste acoperişuri, din ramură în ramură, într-o rafală de aripi negre şi elegante, aterizând pe gardul care mărginea aleea. De acolo, corbii au observat-o în timp ce urca treptele şubrede ale verandei până la bucătărie. Şi-au înclinat capetele şi au aşteptat. Când Annabelle a reapărut cu o prăjitură-lună în mână, unul dintre corbii tineri mai mari şi mai îndrăzneţi a zburat pe balustrada verandei şi s-a îndreptat spre platforma dispozitivului de hrănire.

- Ei bine, devii îngrozitor de îndrăzneţ, l-a dojenit Annabelle. Crezi că poţi să scapi aşa uşor? Mama ta nu te-a învăţat bunele maniere?

Tânărul corb se legăna în sus şi-n jos şi-şi înfoia penele. *Cra,* a croncănit el, iar Annabelle a râs. îl văzuse zburând cu o prăjitură-lună întreagă în plisc, aşa că a rupt-o în bucăţi şi i-a întins-o.

- Poftim. O vrei?

Annabelle a aşteptat. Tânărul corb şi-a înclinat capul cu ochi negri ca nişte mărgele, uitându-se mai întâi la prăjitură şi apoi la chipul ei. Annabelle încercase să-l dreseze să-i mănânce din palmă, chiar dacă era conştientă că n-ar trebui. Monitoriza ştirile pentru Park Service, deci ştia că nu e bine ca fauna sălbatică să se obişnuiască cu oamenii, dar corbul ăsta era drăguţ şi deştept.

- Hai, vino! Nu-ţi fac niciun rău.

Corbul s-a apropiat mai mult şi şi-a întins gâtul, bătând din aripi pentru a-şi menţine echilibrul pe balustradă. Şi-a întins pliscul lung şi ascuţit, până când vârful a ajuns la doar câţiva centimetri de degetele lui Annabelle. Apoi, în ultimul moment, s-a retras şi a plecat.

- La urma urmei, nu eşti chiar aşa de curajos, nu-i aşa? a întrebat Annabelle, lăsând bucata de prăjitură pe platforma dispozitivului de hrănire şi împrăştiind restul. Ai grijă să împărţi hrana cu fraţii şi surorile tale.

Annabelle s-a îndepărtat şi, imediat, tânărul corb a fâlfâit din aripi, a înşfăcat cea mai mare bucată de prăjitură şi a zburat, apoi restul corbilor din stol l-au urmat, aterizând în grupuri de câte doi sau trei. în lunile de după moartea lui Kenji, Annabelle uita uneori să-i hrănească şi atunci corbii i se plângeau la fereastră. Unii găseau croncănitul enervant, dar nu şi Annabelle. Corbii o salutau cu croncănituri şi fâlfâit de aripi. O priveau cu atenţie. îi cunoşteau obiceiurile. în felul lor, o plăceau, sau cel puţin aşa simţea ea şi le era recunoscătoare.

Când a terminat de mâncat şi ultimul corb, Annabelle a aruncat o privire şi în curtea din spate. înaintase cu munca, dar tot mai erau multe de făcut, iar ea nu mai putea îngrămădi chestii pe trotuar fără să rişte o amendă. Ar fi trebuit să se apuce de făcut ordine cu câteva săptămâni în urmă. Ei bine, n- avea de ales. Trebuia să folosească tomberonul de la Thrift Shop şi să spere că n-o vede nimeni. S-a luptat să scoată pe poarta casei câţiva saci voluminoşi şi,

când a văzut că aleea e liberă, i-a târât spre tomberon şi i-a aruncat înăuntru. Unele articole pentru copii – un scaun auto pentru bebeluşi, un pătuţ – zăceau aruncate pe trotuar, iar Annabelle s-a oprit să le privească mai atent. Căruciorul lui Benny era prin casă, dar trecuseră ani buni de când nu-l mai văzuse. Era oare în dulapul de pe hol? îşi amintea vag că-l zărise acolo, dar nu mai deschisese dulapul ăla de ceva vreme. Ei bine, acum era şansa ei să scape de cărucior. Dar n-avea timp de sentimentalisme, s-a gândit Annabelle, întorcându-se în casă. Era momentul să meargă mai departe.

51

L-au lăsat pe B-man adormit cu servieta lui, o pungă cu nuci şi o sticlă cu apă. I-au pus un bileţel pe piept, pe care sigur avea să-l vadă la trezire. *Am urcat pe vârful muntelui. Dă-ne mesaj dacă ai nevoie de noi. Nu atinge frâna!*

S-au căţărat pe copacii dărâmaţi de vânt şi, pe măsură ce urcau panta acoperită cu grohotiş, brazii se răreau, iar cerul albastru devenea tot mai cuprinzător, întinzându-se deasupra lor şi învălmăşindu-i pe toate părţile ca un bol uriaş. Atunci când au ajuns la culmile stâncoase care marcau vârful muntelui, cerul era nemărginit, o parte din el rămânând la picioarele lor. Benny nu mai fusese niciodată mai sus decât cerul, iar priveliştea spectaculoasă îl ameţea. A contemplat culmile vălurite ale munţilor care se înălţau spre mare. Vedea porţiuni uscate şi moarte delimitând margini netede şi fâşii înnegrite, dar în cea mai mare parte munţii erau încă acoperiţi de brazi, întunecaţi în prim-plan şi palizi în fundal din cauza fumului şi a ceţii. Dincolo de cel mai estompat şir de brazi se vedea oceanul, iar navele care transportau deşeuri electronice în China erau doar nişte pete pe apa cenuşie, plictisitoare. O briză puternică bătea dinspre ocean, aducând un miros vag de sare, fum şi lemn ars.

Părea acoperişul lumii. Stăteau acolo, unul lângă altul, cu

faţa în bătaia vântului. Aleph s-a ridicat pe vârfuri şi s-a aplecat în faţă, arătând de parcă era gata să cadă, dar vântul o susţinea. Şuviţele ei de păr alb ca zăpada, răvăşite de vânt, fluturau ca nişte fiinţe vii. A închis ochii. A inspirat cu nesaţ, a expirat şi a spus:

- Frumos, nu-i aşa?

- Da, a încuviinţat Benny, ştiind c-ar trebui să admire peisajul, dar incapabil să-şi ia ochii de la ea.

Era frumoasă ca o incertitudine, stând acolo, pe marginea prăpastiei. Aleph a zâmbit, de parcă ar fi simţit cumva că el nu admiră priveliştea.

- închide şi tu ochii. închide ochii şi ascultă cu adevărat.

Şi Benny a făcut întocmai. Era o senzaţie stranie. De când începuse să audă voci, Benny se dezobişnuise să asculte cu adevărat. Nu se putea abţine să nu audă voci, pentru că ele erau acolo, dar învăţase că nu trebuie să le asculte şi, de cele mai multe ori, încerca să le ignore. însă de data asta era diferit. Benny auzea vântul, asta era tot – *asta era tot* – şi era simplu şi frumos, şuierând, ridicându-se şi coborând uşor, domolindu-şi rafalele şi apoi crescând iarăşi în intensitate. Era adevărat. Era cel mai aievea lucru pe care îl auzise vreodată şi, când a deschis ochii, Aleph îl privea.

- Ai auzit?

- Vântul?

- Lumea respirând.

Aleph l-a condus într-un crâng de brazi piperniciţi şi s-au aşezat la umbră, cu faţa spre apă. Nu vorbeau, dar era în regulă. Lui Benny îi era cald după tot urcuşul şi se bucura de răcoarea plăcută la umbră. A închis ochii şi a încercat să asculte din nou, iar atunci a auzit un sunet slab venind din muşchiul din pădure, chiar în spatele lui.

- O! a exclamat el, deschizând ochii şi întorcându-se să privească.

Aleph i-a urmărit privirea.

-Ce e?

Benny a ezitat, nevrând să pară nebun.

- Umbra mea.
- Nu ai umbră. Suntem la umbră.

Benny a dat din cap.

- Ştiu. De aceea aproape că n-am auzit-o.

Benny i-a aruncat o privire ca să vadă dacă-l crede nebun, dar Aleph privea cu atenţie movila de muşchi de pădure din spatele lui.

- Ce ţi-a spus muşchiul?
- Nimic. Doar că e obosit. De la urcuşul pe munte în bătaia soarelui. îi place umbra pentru că-i oferă un loc de odihnă. E ciudat?
- Nu, a răspuns Aleph cu seriozitate. Umbra ta are dreptate. Este locul perfect să te odihneşti.

Şi-a deschis sacul şi a scos o sticlă cu apă şi pachetul înfăşurat în folie care conţinea dihorul mort; le-a aşezat pe jos. A desfăcut sticla cu apă şi a băut, iar el i-a observat unduirea gâtului în timp ce înghiţea apă. Şi-a şters gura cu dosul palmei şi i-a întins sticla. Benny a luat o înghiţitură, uimit că buzele lui ating aceeaşi porţiune pe care o atinseseră buzele ei cu doar câteva clipe înainte. Şi-a trecut limba peste buza sticlei, sperând să-i simtă gustul. Voia să mai bea puţin, dar s-a oprit şi a înşurubat capacul la loc.

Aleph s-a întors să îngenuncheze lângă el, îndepărtând crenguţele rătăcite de pe movila de muşchi de pădure. A scos dihorul mort şi i-a ridicat corpul înţepenit de pe folie.

- Crezi că umbra ta s-ar supăra să le facă loc?

Benny a clătinat din cap. Era sigur că umbra lui se mutase mai departe, dar era greu de spus. Aleph a aşezat dihorul pe movila de muşchi de pădure şi i-a îndepărtat o pată de pe blană.

- Uite. E bine.

Aleph s-a ridicat, şi-a întins braţele deasupra capului, arcuindu-şi spatele şi lăsând la vedere un petic de piele albă

ca laptele şi osul ascuţit şi tatuat al şoldului, apoi s-a aşezat din nou lângă Benny, având încă dihorul între ei. Benny şi-a coborât privirea spre animalul mort. Chiar şi după moarte, tot mai stătea între ei.

- Ai de gând să-i laşi acolo?

Aleph contempla oceanul şi, la început, Benny a crezut că nu-l auzise, dar apoi i-a răspuns.

- Este o înmormântare celestă. Asta fac în Tibet când moare cineva, dar are şi mai mult sens pentru un animal. De ce să-l îngropi? Iată-ne aici, pe acoperişul lumii. Mai bine pentru ei să fie aici, în aer liber. Până la sfârşit.
- Dar erau un dihor.
- Aşa, şi?
- Dihorii nu trăiesc sub pământ?

Aleph s-a încruntat.

- Bună observaţie. ZAT adorau să stea la suprafaţă. Erau destul de sociabili. Şi-i putem acoperi cu nişte muşchi de pădure.

Aleph a luat câteva petice mari, aţoase de muşchi de pădure şi le-a aşternut peste dihor, ca o pătură.

- Mi-aş dori ca B-man să fie aici. A scris o poezie în memoria lui ZAT. Voia s-o citească.

Aleph a netezit pătura de muşchi de pădure.

- Crezi că se va supăra?

Benny nu-i vedea faţa, dar îi simţea durerea din voce şi asta l-a surprins. Era obişnuit să audă durerea în vocile lucrurilor şi ştia mai mereu ce simt. Dar oamenii erau mai rezervaţi când venea vorba despre exprimarea sentimentelor. Şi apoi mai apărea o întrebare. De ce să ştie el ce simte B- man? Aleph îl cunoştea mult mai bine decât el.

- Nu, a răspuns Benny, dar nu ştia dacă e adevărat sau nu.

Aleph contempla iarăşi oceanul.

- Slavoj mi-a arătat povestea pe care ai scris-o mai demult. Cea despre piciorul mesei.

- O, povestea aia.

Benny uitase complet povestea cu piciorul mesei.

- A fost o tâmpenie.
- Era o poveste tristă.
- îmi pare rău, a spus Benny, pentru că nu voia să o întristeze.
- Nu, tristă în sensul bun.
- A, bine, a spus el, pentru că voia s-o facă fericită, dar apoi şi-a dat seama că nu înţelege. Stai, există şi o parte bună a tristeţii?
- Sigur. Arta te poate întrista. Sau muzica. Sau o carte.
- O carte?
- Sigur. Nu te-a făcut niciodată o carte să plângi?

Benny s-a gândit la Scuturi şi arme medievale şi la Grădini bizantine.

- Nu.
- Bine, uau. Poate că ar trebui să încerci să citeşti cărţi diferite.

Benny a tăcut. Citea cărţi ca să nu mai fie trist. S-a gândit la cartea pe care o citea mama lui. *Miracolul ordinii.* O văzuse deschisă pe patul ei. Cărticica părea tristă sau poate doar descurajată.

- Mama mea citeşte cărţi. Cred că este întotdeauna tristă, dar nu în sensul bun.
- Trebuie să fie dificil.

Benny a ridicat din umeri.

- Mama e bine.
- Dificil pentru tine, vreau să spun.

Benny nu se gândise niciodată dacă tristeţea lui Annabelle era sau nu dificilă pentru el.

- Mama încearcă să fie fericită. Şi m-am obişnuit deja.
- B-man este la fel. Şi el încearcă să fie fericit. De aceea bea.

Benny a rămas o vreme pe gânduri.

- Ştii că B-man aude voci?

-Da.

- Şi că şi eu le aud?

-Da.

- Aşadar, crezi că sunt...

Benny a ezitat.

- Ştii tu...

-Ce?

Acum se simţea o tensiune în vocea ei.

- Nimic.

- Spune-o, a insistat Aleph. Dacă eu cred că doar pentru că auzi voci, vei ajunge ca B-man, un bătrân fără adăpost, în scaun cu rotile, cu un picior lipsă şi cu dinţi putrezi, care miroase urât, bea prea mult, colectează cutii şi sticle şi cerşeşte mărunţiş?

Tensiunea din vocea ei s-a transformat într-un tăiş. *Pericol!*

- Asta vrei să spui, nu?

Aleph şi-a mijit ochii. L-a privit. Benny a dat din cap, nefericit. Ea l-a scrutat. El şi-a ţinut respiraţia, şi-a ţinut toată viaţa în echilibru, aşteptându-i verdictul.

- Nu, Benny, a răspuns ea în cele din urmă. în mod sigur, nu.

Benny a simţit o uşurare, dar ea nu terminase încă.

- Pentru că nici B-man nu este ce am spus mai devreme. Crezi că este un bătrân vagabond nebun, dar nu e. Slavoj este poet. Şi filozof. Şi profesor. Şi nu el este nebun, Benny Oh. Nebună este lumea în care trăim. Capitalismul este nebun. Neoliberalismul, materialismul şi consumerismul nostru dezastruos sunt nebune. Nebună este nenorocita de meritocraţie care îţi spune că e greşit să fii trist şi este vina ta dacă suferi, dar uite, capitalismul te poate vindeca! Toarnă pe gât pastilele astea minune, mergi la cumpărături şi ia-ţi nişte lucruri noi! Medicii, psihiatrii, corporaţiile şi Big Pharma fac miliarde de dolari spunându-ne că suntem nebuni şi apoi ne vând aşa-zisele lor remedii. *Asta* este

nebunie curată...

Aleph gâfâia revoltată. Soarele dispăruse, ascuns în spatele unui strat gros de nori, iar cerul se întuneca.

- îmi pare rău.

Benny nu înţelegea, dar simţea că ea are dreptate. Sau, mai degrabă, simţea că dacă ea crede cu atâta convingere, atunci şi el o crede. îşi dorea aşa de mult să creadă tot ce credea şi ea. Aleph privea dincolo de munţi, spre ocean.

- B-man este un revoluţionar în adevăratul sens al cuvântului, Benny. Şi este, de asemenea, cel mai bun om care a trăit vreodată. M-a găsit pe stradă când aveam paisprezece ani şi a avut grijă de mine. De fiecare dată când fugeam din orfelinatele în care mă băgau sau mă apucam din nou de droguri, el era acolo să mă salveze. M-a învăţat lucruri despre artă şi mi-a dat să citesc cărţi. M-a protejat de toate scursurile – sau a încercat, în orice caz.

Aleph s-a întors spre Benny. întinzându-se deasupra leşului dihorului, i- a luat mâna şi i-a adăpostit-o între genunchii ei.

- Şi ce dacă auzi voci? Mulţi oameni le aud. Asta nu te face să fii ca el, dar cine ştie? Poate într-o bună zi vei fi şi tu poet, filozof sau revoluţionar.

Aleph i-a strâns mâna şi apoi i-a dat drumul.

- Tu eşti cine eşti, Benny Oh. Numai nu lăsa pe nimeni să-ţi spună că asta este o problemă.

Mâna lui stăruia lângă genunchiul ei, reticentă să se întoarcă la el. Era ciudat.

- O să se întunece, a spus Aleph. Mai bine ne întoarcem.

Aleph s-a întors şi apoi a îngenuncheat lângă ZAT, aplecându-se şi sărutându-i urechea.

- La revedere, dragii mei ZAT, i-a şoptit. Vă iubesc. Veţi fi cu mine pentru totdeauna.

Benny a privit-o, dorindu-şi încă o dată să fie el în locul dihorului mort. Aleph s-a ridicat, s-a întins şi şi-a scos

telefonul.

- îi spun lui B-man că ne întoarcem în curând. Hei, i-ai trimis mesaj mamei tale?

52

Sunt cu prietenii mei. Nu-ţi face griji!

Telefonul lui Annabelle a vibrat în timp ce mesajul apărea pe ecran. Un minut mai târziu, a vibrat din nou, insistând să sune, dar în zadar. Existau şi notificări privind apelurile pierdute de la liceu, dar telefonul zăcea mut şi neajutorat, îngropat sub un teanc de corespondenţă nedorită pe masa din bucătărie.

în acel moment, Annabelle manevra vechiul cărucior al lui Benny pe uşa din spate şi pe verandă. Pe cărucior stătea într-un echilibru precar o cutie masivă de carton, plină cu cărţi vechi, bocanci şi electrocasnice defecte. Deasupra cutiei se aflau un ventilator mare din plastic, pătat cu excremente de muşte şi un set de crose de golf uzate, pe care le cumpărase Kenji şi nu le folosise niciodată, iar Annabelle le găsise în şifonier împreună cu căruciorul. Era mulţumită. Căruciorul era mijlocul perfect de transport. Va duce cărţile la Thrift Shop şi era sigură că vor lua şi căruciorul, ventilatorul şi crosele de golf. Poate nu şi bocancii – uzaţi şi acoperiţi cu pânze de păianjen –, deşi Annabelle făcuse tot posibilul să-i cureţe. Probabil că cineva ar putea repara electrocasnicele defecte, dar dacă Thrift Shop chiar nu le dorea, le putea arunca în tomberon la întoarcere.

Annabelle stătea pe verandă şi se gândea la căruciorul încărcat şi la treptele şubrede. în loc să împingă, i-ar fi mai uşor să coboare scările şi să tragă căruciorul după ea. A manevrat astfel căruciorul şi a tras suportul pentru picioare, unde stăteau picioruşele lui Benny când era bebeluş. Lemnul despicat al treptei şubrede s-a lăsat sub greutatea ei, iar

cutia masivă s-a clătinat deasupra. Avea să fie mai dificil decât părea şi, pentru o clipă, Annabelle s-a gândit să descarce căruciorul şi să scoată lucrurile din casă unul câte unul, dar se făcea târziu, Thrift Shop avea să închidă şi trebuia să-l ia pe Benny de la liceu. A făcut încă un pas, trăgând căruciorul spre ea. Roţile din faţă s-au învârtit în gol în timp ce ea prindea cadrul căruciorului, încercând să-i susţină greutatea cu o mână şi să stabilizeze încărcătura cu cealaltă, dar era prea mult. Annabelle a tras prea tare, iar roţile din spate s-au rostogolit pe trepte şi întreaga maşinărie s-a clătinat, s-a legănat şi s-a înclinat periculos în toată măreţia ei. Cu un strigăt, Annabelle a căzut, prăbuşindu-se pe trepte şi, în timp ce căruciorul încărcat trecea zdruncinându-se peste ea, s-a lovit cu capul de beton.

Zăcea întinsă pe spate, recăpătându-şi conştienţa după leşin. Simţea pe deplin durerea care îi străbătea tot corpul. Pulsa din ceafa, coborând pe coloana vertebrală şi la şold, apoi traversa încheietura şi braţul, iar acum un fior ascuţit o săgeta şi ceva greu o ţintuia locului. Annabelle a clipit, a deschis ochii, a văzut talpa unui bocanc şi cerul întunecându-se. A încercat să dea deoparte cutia ventilatorului care îi căzuse pe piept, dar mişcarea i-a transmis un fior de durere, aşa că a renunţat. Era târziu. Benny avea să se întoarcă acasă în curând. Asta era bine. O putea ajuta. Dar mai era ceva.

Tremura, brusc, de frig. Era deja iarnă? Benny era la liceu. Va ajunge acasă, dar nu, nu mai avea voie să meargă singur cu autobuzul! Trebuia să meargă să-l ia acasă, iar el o aştepta! Annabelle şi-a mişcat braţul, învingându-şi durerea şi încercând să mişte greutatea până când a reuşit să o mute. Cuptorul cu microunde s-a prăbuşit zăngănind pe lângă ea. Unde îi era telefonul? Annabelle a auzit un geamăt ieşindu-i din gât pe măsură ce durerea creştea în intensitate, apoi a văzut cu coada ochiului cum ceva se mişcă. O străfulgerare de întuneric, o pată întunecată şi apoi încă una. Annabelle a

închis ochii şi lumea a dispărut.

Cât timp a zăcut acolo inconştientă? Câteva minute? Câteva ore? Era sfârşitul lui octombrie, iar zilele deveneau tot mai scurte, vremea era rece şi crudă, iar ploile de toamnă îşi aleseseră exact acest moment ca să înceapă. Momentul nepotrivit. în momentul în care au început să cadă primele picături, Annabelle zăcea pe jos.

în bucătărie, sub teancul de corespondenţă nedorită, telefonul i-a vibrat si ecranul s-a luminat intermitent.

Vin acasă mâine! Nu te supăra, bine?

Un corb s-a cocoţat pe acoperiş. Şi-a înclinat capul şi şi-a îndreptat ochii ca nişte mărgele spre Annabelle. A sosit în zbor un al doilea corb, apoi al treilea, apoi a urmat tot stolul. Unul câte unul, au aterizat pe jos lângă Annabelle. La început cu prudenţă, apoi tot mai îndrăzneţi, s-au îndreptat spre ea, au fâlfâit din aripi şi s-au aşezat deasupra ei, întinzându-şi aripile s-o încălzească şi s-o protejeze de ploaie.

BENNY

Nu ştiam. Nu ştiam că mama a căzut pe scări. Voiam doar să-i spun că sunt bine ca să nu se sperie. Nu mi-a răspuns, aşa că m-am gândit că e pur şi simplu supărată, dar îi trece. Dacă ar fi fost speriată pe bune, mi-ar fi răspuns imediat la mesaj. Aşa am crezut, cel puţin. N-am ştiut că a căzut. N-am ştiut despre corbi.

CARTEA

53

S-au întors la prăpastia lângă care îi aştepta B-man. Citea o

carte şi mâzgălea poezii pe margini, iar sticla cu apă pe care i-o lăsaseră avea acum votcă în ea. Aleph nu a spus nimic, doar şi-a strâns buzele şi a început să despacheteze saci, târând echipamentul de camping departe de stâncă, într-o zonă deschisă, lângă copacii acoperiţi cu muşchi verde de pădure. Sacii de dormit erau vechi şi miroseau a pivniţă umedă şi a păr nespălat, dar pe Benny nu-l deranja. Era pur şi simplu fericit că Aleph îi adusese unul. Fericit că adusese mai multă mâncare: mai multe pachete cu sendvişuri, chipsuri şi un recipient de plastic cu sos. Din fericire pentru ei, Mackson luase o cutie nedesfacută şi congelată de tortilla, pe care-o găsise aruncată în tomberonul unui restaurant mexican. Mackson este un prospector minunat, a spus ea. De acolo veneau şi chipsurile, şi sosul. Benny nu ştia ce este un prospector, dar voia să fie şi el unul.

- Vine şi Mackson?

Sacul de dormit suplimentar era probabil pentru el, sau poate că Mackson şi Aleph aveau să împartă unul, ceea ce era şi mai rău.

- Unde să vină?
- Aici.

Desfăceau prelata, iar Aleph s-a oprit şi şi-a dat la o parte şuviţele de pe faţă.

- Nu, s-a întors la facultate.

Nu avea sens. Mackson avea doar şaisprezece ani. La secţia de psihiatrie pediatrică, Mackson era în echipa albastră, echipa pentru copiii mai mari, dar asta nu-l făcea suficient de mare pentru facultate.

- A absolvit liceul când avea cincisprezece ani şi a început imediat facultatea. Este superinteligent, un geniu sau aşa ceva, dar presiunea a devenit prea mare, a zis Aleph.

Pe Benny îl deranja faptul că Mackson e un geniu, dar a ales să nu spună nimic.

- La jumătatea celui de-al doilea an de facultate, a luat-o razna, iar părinţii l-au obligat să vină acasă.

Ciudat. Nu se gândise niciodată că Mackson avea părinţi. I-a spus asta, iar Aleph a râs, dar nu într-un mod răutăcios.

- Toată lumea are părinţi, Benny.

Două lucruri îi treceau prin minte. Primul: nu şi-o putea imagina pe Aleph alături de părinţii ei. Ea a spus că fugise de acasă şi, chiar mai înainte, că avusese o casă cu o mamă, un tată şi un câine – imaginea pur şi simplu nu se potrivea. Părea mai plauzibil ca Aleph să fie o fiinţă extraterestră ieşită dintr-un splendid ou extraterestru, iar Benny nu se gândea la asta într-un sens negativ. Părea doar să fi venit dintr-un vis. Al doilea lucru la care se gândea Benny era că nici pe el însuşi nu se imagina cu părinţi. Nu cu amândoi. Nu şi de acum încolo.

- Unde sunt părinţii tăi?

Aleph mirosea căptuşeala de flanel a sacului de dormit şi strâmba din
nas.

- Nu am niciunul.
- Dar ai spus...
- Toţi în afară de mine.

Aşadar, poate că avea dreptate în privinţa frumosului ou extraterestru. Era clar că Aleph nu vrea să vorbească despre asta şi era ceva mai important ce trebuia să ştie.

- Tu şi Mackson sunteţi...

Benny s-a oprit la mijlocul propoziţiei.

O, te rog. Doar n-o s-o întrebi asta?!

- Suntem ce?
- Nimic.

întreab-o, cretinule. Sau nu. Pentru că nu e treaba ta.

Aleph stătea ghemuită pe muşchiul de pădure, întinzând păturile. A ridicat privirea spre el şi a mijit ochii. O ultimă rază de soare i-a luminat pometii şi strălucirea aurie l-a făcut pe Benny să prindă curaj.

- Vreau să spun, sunteţi... împreună?
- Ca un cuplu?

Aleph s-a încruntat, dar Benny şi-a dat seama că şi ea e amuzată.

- Nu. Mackson este grozav, dar suntem doar prieteni. Şi amândoi încercăm să ne punem pe picioare, aşa că nu facem lucruri romantice, ştii la ce mă refer?

- O, da, a spus Benny.

Nu ştia la ce se referă ea, dar simţea un val nebun de fericire.

Uau. Chiar eşti penibil.

- Ne-am întâlnit la secţia de psihiatrie pediatrică şi, când ne-am externat, Mackson ne-a pus pe mulţi să-l ajutăm cu acest grup, KPS.

- O, bine!

Mincinos. Nenorocit.

- E un fel de grup pentru protecţia animalelor?

Aleph a râs.

- Nu. Este un grup de sprijin reciproc.

Panaramo, a mormăit vocea, dar Aleph era atât de necăjită, ghemuită pe muşchiul de pădure, cu capul înclinat, explicând lucruri, încât vocea a cedat şi a dispărut.

- Pentru tinerii consideraţi nebuni sau diagnosticaţi ca bolnavi mintal. Grupul îşi continuă activitatea, dar Mackson s-a întors la şcoală.

- Ce înseamnă KPS?

- Colectivul pacienţilor socialişti.

Benny tot nu înţelegea, dar de data asta n-avea de gând să se mai prefacă vreo clipă.

- Colectiv se scrie cu C.

- în germană, este *Kollective,* scris cu *K.* B-man ne povestea că a făcut parte din acest grup de studenţi şi pacienţi cu tulburări psihice la Heidelberg în anii ’70, când era la universitate. Aveau dreptate. Ştiau că nu ei sunt nebuni. Erau sănătoşi la minte. Capitalismul îi înnebunea pe toţi ceilalţi.

Benny a ridicat privirea spre vârful muntelui.

- Aşa cum spuneai tu acolo, sus.
- Exact.

Au scos sendvişurile şi mâncarea pe stâncă. B-man stătea în scaunul lui cu rotile, ţinând caietul în poală şi contemplând apusul. S-au aşezat pe jos lângă el. Părea liniştit, docil şi nu foarte beat, dar Aleph era încă supărată. L- a luat din scurt, întrebându-l dacă e bine, iar Slavoj doar a dat din cap, a oftat şi şi-a îndreptat stiloul spre orizont.

- Ce frumos! în curând vor veni ploile de toamnă.

Şi era adevărat. Nori întunecaţi de ploaie se adunaseră deja deasupra oraşului, dar peste ocean, cerul era de un indigo profund. O dâră subţire de portocaliu zăbovea la orizont, unde fusese cândva soarele, şi o strălucire roz-argintie, ca o amintire, apărea pe suprafaţa apei. în prim-plan, forme întunecate de insule semănau cu nişte fiare uriaşe care se pregătesc să înnopteze. Chiar şi vântul era mai potolit. B-man vorbea domol, mângâiat de adiere.

- Când eram încă tânăr şi aveam două picioare, îmi plăcea să schiez şi să urc pe munte. Acum, nu pot părăsi oraşul prea des şi escaladarea munţilor îmi este imposibilă.

S-a uitat în jos la Aleph, aşezată lângă scaunul lui cu rotile, strângându-şi genunchii la piept.

- Mulţumesc, draga mea.

Tonul lui l-a făcut pe Benny să ridice privirea. A văzut tristeţea de pe chipul bătrânului şi a vrut să se asigure că totul e bine între ei. Aleph nu a spus nimic la început, iar Benny s-a gândit că încă e supărată din cauza votcii, dar apoi, cu o voce subţire, ca un copil vinovat, a mărturisit:

- I-am lăsat pe ZAT sus.

Bătrânul a închis ochii şi, pentru o clipă, capul lui mare a părut prea greu să fie susţinut de gât, dar apoi şi-a îndreptat spatele.

- înţeleg, a spus Slavoj, dând încet din cap. O înmormântare celestă.
- Ar fi trebuit să te aştept.

- N-am putut să urc până acolo.
- Atunci, ar fi trebuit să-i înmormântăm aici, jos.
- Nu, nu, acolo este perfect. Pe acoperişul lumii.
- Dar aveai o poezie...

S-a întins spre ea, sprijinindu-şi cu blândeţe mâna aspră pe creştetul ei, de parcă ar fi ţinut-o cu picioarele pe pământ.

- Dihorilor puţin le pasă de poezie. Ai făcut ce trebuia, draga mea. Nu mai e nevoie de nimic altceva.

în noaptea aceea, au dormit pe munte, ca nişte omizi în sacii lor de dormit, perfect aliniaţi. Deasupra lor, cerul întunecat al nopţii ofta, iar dedesubt Benny auzea respiraţia pământului şi scrâşnetul muşchiului de pădure ori de câte ori se mişca – ceva ce încerca să nu facă, dar Aleph stătea întinsă lângă el, atât de aproape, încât aproape se atingeau şi Benny tremura, vibrând la propriu –, nu de frig, ci datorită apropierii. Era sigur că Aleph va observa şi va spune ceva, dar nu a făcut-o. Ea şi B-man vorbeau, iar Benny stătea întins pe spate, cu braţele întinse pe lângă corp, încercând să nu tremure în timp ce privea în sus, într-un pustiu mai mare şi mai întunecat decât orice văzuse vreodată. Erau stele, dar se aflau la milioane de ani-lumină distanţă şi acolo era luna, doar o mică sferă palidă în întuneric. Uneori treceau avioane cu luminile îndreptate spre Asia şi mai erau şi sateliţi – sateliţi meteorologici de pe orbita joasă a pământului, sateliţi de telecomunicaţii, GPS şi de supraveghere militară, înconjurând globul în mega-constelaţii, ca nişte planete strălucitoare într-o misiune. Lui Benny i se păreau frumoase, dar B- man avea un dinte împotriva lor. Este sfârşitul cerurilor întunecate, spunea el. Sfârşitul astronomiei. Ptolemeu, Copernic, Galileo ar plânge dacă ar vedea toate astea şi resturile spaţiale orbitând în jurul Pământului ca un nor gros de ţânţari – motoare de rachete vechi, nave spaţiale moarte, sateliţi şi arme distruse; saci menajeri ruseşti de la staţia spaţială Mir; ca să nu mai vorbim despre toate lucrurile obişnuite pe care oamenii le

pierd, cum ar fi o mănuşă, o cheie sau o periuţă de dinţi. Spaţiul cosmic e un depozit de vechituri, declara B-man. Pe vremea când era copil în Slovenia, nu existau resturi în spaţiul cosmic. Spaţiul cosmic era curat ca lacrima.

L-a speriat pe Benny. Resturile spaţiale nu reprezentau ceva la care să se gândească vreodată când contempla cerul noaptea, deoarece spaţiul părea vast şi pustiu, dar în timp ce stătea întins acolo, ascultând şi privind în sus, Benny a simţit prezenţa cometei întunecate planând la marginea conştiinţei sale. Cometa întunecată începea întotdeauna astfel, ca o mică pată de materie în mintea lui, emiţând valuri de energie densă care oscilau, zbârnâind asurzitor şi crescând tot mai mult, îndreptându-se direct spre el, până când...

Nu! şi-a spus el, bâjbâind după cartonaşul de adaptare, dar nu exista o tehnică de adaptare pentru situaţia în care stai întins pe vârful muntelui lângă fata pe care o iubeşti, în timp ce cometa întunecată se apropie de tine.

Apoi vocea ei, ca o adiere uşoară, i-a trecut pe la urechi:

- Eşti bine?

Benny nu a putut să răspundă, aşa că a dat din cap, deşi Aleph nu-l vedea în întuneric.

- Ai inhalatorul?

Atunci şi-a amintit. Era în buzunar. L-a scos, a inhalat şi s-a simţit mult mai bine. Apoi vocea lui B-man a plutit prin întuneric:

- Te sperie, tinere elev?

Vorbea despre spaţiu. Vorbea despre pustiu şi tăcere.

- Nu, a bravat Benny.

Mincinosule!

- Poate. Puţin. Nu am dormit niciodată în aer liber.

Mâna lui Aleph s-a furişat peste muşchiul de pădure, ca un mic animal care-şi face vizuină, căutând căldură. Benny a auzit-o venind, a simţit-o atingându-i braţul şi intrându-i în sacul de dormit, mângâindu-i încheietura şi oprindu-i-se în palmă. I-a simţit degetele împletindu-se cu ale lui în timp ce Aleph i-a luat mâna într-a ei. I-a dus degetele la buze şi apoi

i-a strâns mâna între mâinile ei, strecurând-o sub bărbie, ca pe o rugăciune. Tremurul i s-a potolit.

Lui Benny nu-i păsa că Aleph ştie că e speriat. Voia ca Aleph să ştie, la fel şi B-man. Voia ca ei să ştie tot, dar nu-şi găsea cuvintele potrivite, iar în tăcerea lungă care se aşternuse, au adormit pe rând, unul după altul.

54

Primul lucru pe care l-a văzut No-Good când şi-a îndreptat Nissanul spre clădire a fost silueta întunecată şi strălucitoare a povârnişului abrupt creat din sacii menajeri, profilându-se pe trotuarul devenit alunecos din cauza ploii, în faţa casei mamei sale. A tras pe dreapta pe bordură şi s-a aşezat acolo, aplecat peste volan, cu motorul pornit. în lumina rece a farurilor, vedea picăturile de ploaie căzând pe plasticul ud. A oprit motorul, a coborât din maşină şi a trântit portiera, lovind cu piciorul într-un sac menajer care bloca trotuarul. Scroafa idioată, *gweipo*—. Chestia asta le-ar atrage cu siguranţă o amendă, dar foarte bine, să plătească amenda. Şi-a aprins o ţigară, a pufăit şi şi-a ridicat gulerul jachetei.

Veranda din faţă arăta mai bine. No-Good era plăcut surprins, nu se aştepta. A mijit ochii, uitându-se la partea de duplex care îi aparţinea mamei lui. Părea şi ea şubredă, însă acoperită cu un strat de vopsea ar fi arătat excelent. N-avea să mai dureze mult. Fung îi spusese că stabilise cu agentul imobiliar s-o evacueze pe *gweipo,* deci ce dracu mai aştepta? No-Good şi-a stins ţigara sub călcâi, a urcat treptele verandei două câte două şi a bătut puternic în uşă. Când nimeni nu i-a răspuns, s-a uitat pe geamul de la intrare. Prin fanta draperiei întrezărea strălucirea computerelor lui Annabelle. Mama lui spunea că slujba ei e să citească ziare, ceea ce era, evident, o prostie – nimeni nu era plătit pentru asta. Cu tot acel echipament informatic, oricare ar fi fost

ocupaţia ei, trebuie să fi fost importantă. Când avea s-o evacueze, poate c-avea să intre în posesia echipamentului. Cu o astfel de reţea IT, putea face afaceri serioase. Fung avea să rezolve problema.

No-Good a bătut în geam, mai întâi cu degetele şi apoi cu pumnul, însă tot nu a primit niciun răspuns, aşa că s-a dus în spatele casei. Annabelle ştia că va veni şi o va găsi. Nu se putea ascunde de el, în niciun caz. Abia dacă rezolvase ceva cu tomberonul aflat pe partea laterală a clădirii. Bine, şi-a spus No-Good, în timp ce trecea pe lângă el. Doar dă-mi un motiv, scumpo, asta e tot ce îmi trebuie, şi apoi a dat colţul şi s-a oprit brusc.

Pe treptele verandei, sub un cărucior răsturnat, se afla doamna *gweipo* moartă. Zăcea întinsă pe jos, înconjurată de tot felul de obiecte. Cizme. Cărţi. Un prăjitor de pâine. Un ventilator. Vechituri. No-Good a rămas acolo, privind, incapabil să se mişte. îşi găsise şi mama căzută pe jos, dar ea era micuţă, vie şi ţipa la el chiar şi cu şoldul rupt. Această *gweipo* era masivă şi grasă şi peste ea se aşternuse tăcerea morţii. Mai era şi altceva, ceva strălucitor şi negru, care îi acoperea corpul. No-Good a făcut un pas înainte şi atunci a văzut chestia într-adevăr ciudată, care l-a umplut de groază şi i-a bântuit visele – era acoperită de corbi. Era acoperită de corbi şi se înfruptau din ea.

Nimeni nu merita asta. Pe jos zăcea o aglomerare de crose de golf. Apucând crosa numărul nouă, No-Good a alergat spre corbi, legănând crosa şi ţipând: *Daţi-vâjos de pe ea, jegurilor!*

într-un val de aripi fâlfâind şi pene negre, stolul de corbi s-a ridicat de pe trupul ei ca o mantie întunecată şi a zburat pe alee. No-Good i-a privit plecând, blestemându-i, şi a rămas pe loc, ţinând crosa ridicată deasupra capului, când pleoapele doamnei au fluturat, iar Annabelle a clipit şi a deschis ochii.

- O! a spus Annabelle, ridicând privirea spre el, uluită.

S-a uitat în jos şi a icnit.

- Ce dracu, doamnă! Nu sunteţi moartă!

Annabelle şi-a ridicat uşor capul, tresărind de durere şi privindu-şi corpul de sus până jos.

- Nu, a şoptit ea cu voce stinsă.

S-a uitat din nou la el şi a văzut crosa de golf numărul nouă.

- O! Ai încercat să mă omori?

I se părea aşa de clar, de evident. Nu-şi amintea căderea, aşa că, atunci când şi-a recăpătat conştienţa, a simţit o străfulgerare de durere şi l-a văzut pe No-Good aplecat deasupra ei cu crosa de golf ridicată. Ce altceva ar fi putut să creadă? Avea o vagă amintire că el nu o place, sau poate că ea nu-l plăcea? Da, asta era. Nu-l plăcea pentru că se temea de el, pentru că încerca s-o omoare. Totul avea sens. Annabelle a încercat să se ridice, dar durerea era prea mare. Nu putea face nimic. Asta era. Chiar şi după ce No-Good a lăsat crosa de golf din mână, a sunat la 911 şi a ridicat căruciorul de pe ea, Annabelle a rămas acolo, cu ochii închişi, aşteptând sfârşitul. De ce nu termina odată cu totul? Te rog, s-a gândit ea, apoi, ca prin minune, ca răspuns la o rugăciune pe care nu o rostise niciodată, a auzit sirene apropiindu-se, scrâşnet de frâne şi portiere trântite. Erau mâini care o atingeau şi bărbaţi în uniforme care puneau întrebări. Ce s-a întâmplat? Aţi căzut pe scări? Annabelle a deschis ochii. O, nu, domnule ofiţer, a explicat ea. Tipul ăla a încercat să mă omoare.

Medicii au examinat-o. Annabelle a auzit walkie-talkie-urile poliţiştilor zumzăind şi pe No-Good explicându-le că nu fusese niciun atac, el nu încercase s-o omoare pe doamnă, ci sunase la 911, îi salvase viaţa! O salvase de la a fi devorată de corbii mizerabili care i se târau pe tot corpul, gata să-i mănânce carnea şi să-i ciugulească oasele, până nu mai rămânea nimic din ea. Annabelle ştia că nu e adevărat. Corbii lui Kenji n-ar mânca-o niciodată, iar ea ştia ce văzuse:

pe No-Good stând deasupra ei, cu crosa de golf ridicată.

însă rănile ei spuneau o altă poveste. N-ar fi putut fi provocate de crosa de golf numărul nouă, au explicat medicii. Probabil se împiedicase şi căzuse pe trepte, iar ei arătau spre bocancii, cărţile şi crosele de golf împrăştiate pe jos. întinsă pe targă, Annabelle şi-a dat seama că trebuie să aibă dreptate. A încercat să le explice. Erau lucrurile soţului meu. E mort. Făceam curăţenie în şifonier. A fost un accident. îmi pare rău. Am făcut o greşeală. Mulţumiţi, poliţiştii s-au întors la maşina lor. Medicii au urcat-o în spatele ambulanţei. No-Good pândea în umbră, afară.

- îmi pare rău. îţi mulţumesc că m-ai găsit.

No-Good a ridicat din umeri.

- Da, nicio grijă.

Mai era ceva, dar memoria îi juca feste. Annabelle l-a privit pe fiul proprietarei rezemat de partea laterală a duplexului, acoperindu-şi cu mâna semnul din naştere, obicei dobândit încă din adolescenţă. întotdeauna fusese un copil nervos şi nemulţumit, iar acum era un bărbat nervos şi nemulţumit. Poliţia plecase, dar el părea că încă aşteaptă. Ce anume? Apoi şi-a amintit. Avea de gând să-i inspecteze casa. Nu terminase de făcut curat, iar acum era prea târziu. Medicul a întins mâna spre portieră, iar No-Good şi-a băgat capul înăuntru.

- Hei, Miz Oh. Ai nevoie să fac ceva?
- O, nu, mulţumesc, a răspuns Annabelle.

Henry. Numele lui era Henry. Probabil, la urma urmei, nu era un fiu prea rău; apoi şi-a amintit.

- Stai! a strigat ea. L-ai văzut pe Benny? Unde este?

S-a chinuit să se ridice, dar era legată de targă.

- Te rog, i-a spus ea medicului, apucându-l de braţ. Trebuie să-mi iau fiul de la liceu. Benny mă aşteaptă. Nu se simte bine. Unde mi-e telefonul? Henry, poţi să-l găseşti? Cred că l-am lăsat pe masa din bucătărie. Te rog, încă nu putem pleca, am nevoie de telefonul meu. Trebuie să-mi sun

fiul!

în timp ce-l privea pe No-Good urcând treptele, trecând pe lângă gunoiul de pe verandă şi împingând uşa, priveliştea bucătăriei – starea în care o lăsase – i-a venit în minte. Intenţionase să cureţe totul înainte ca No- Good să vină în inspecţie. Annabelle nu-l lăsase niciodată să intre în casă, iar acum avea să vadă totul. Deznădăjduită, Annabelle şi-a lăsat capul să cadă pe spate, pe targă.

- O, Doamne, a şoptit ea. Ce am făcut?

55

Vântul se domolise pe creasta muntelui şi un strat dens de ceaţă se instalase dinspre ocean, acoperind luna şi stelele. Benny s-a trezit din somn şi nu a mai găsit mâna lui Aleph. Chiar îl ţinuse de mână sau fusese doar un vis? îl auzea pe B-man sforăind şi auzea respiraţia ei liniştită. Amândoi păreau aşa de aproape, de parcă toţi trei stăteau întinşi laolaltă sub aceeaşi pătură, doar că păturile sunt calde şi ceaţa era rece. Benny avea nasul rece ca un sloi de gheaţă. Şi avea nevoie să facă pipi, dar nu voia să iasă din sacul de dormit, aşa că a aşteptat cât a putut, amânând inevitabilul, până când n-a mai rezistat. Până la urmă, a ieşit şi a făcut câţiva paşi. Stâncile erau ascuţite, iar muşchiul de pădure îi scârţâia sub şosete. S-a oprit şi a ascultat. Nu voia să fie auzit făcând pipi, aşa că s-a îndepărtat de camping. Fără lumina lunii, noaptea era atât de întunecată, încât abia putea distinge siluetele brazilor până aproape se lovea de ei. S-a împiedicat de nişte tufişuri pitice şi s-a retras. Nu se mai putea ţine. Jetul de urină a ţâşnit împroşcând zgomotos tufişurile. Când a terminat, şi-a tras fermoarul, s-a întors şi a făcut un pas, dar apoi s-a oprit. *Pericol!* Era întuneric beznă. Un pustiu dens, întunecat şi rece îl învăluia în tăcere. A ascultat sforăitul lui B-man, dar se abătuse cam mult.

Benny a mai făcut un pas, iar porţiunea de stâncă a

devenit netedă sub picioarele lui. Prăpastia lângă care făcuseră picnic era în apropiere. Ar fi trebuit să-şi aducă telefonul ca să aibă lumină, dar rămăsese fără baterie. *Prostule.* A înaintat încet, bâjbâind cu mâinile întinse, forţându-şi ochii să vadă în întuneric şi ascultând mai mult decât ascultase vreodată în viaţa lui. Unde era marginea? îşi imagina prăbuşirea în gol şi brazii mici de pe fundul prăpastiei. A făcut încă o jumătate de pas, iar piciorul i-a alunecat pe o bucată argiloasă de şist. O adiere caldă s-a ridicat ca o şoaptă.

Opreşte-te.

Benny s-a oprit. Vocea era liniştită şi fermă şi părea să-i aparţină adierii blânde.

Fă doi paşi înapoi.

Benny a procedat întocmai.

Bine. Acum coboară încet.

Benny s-a ghemuit, atingând stânca cu ambele mâini, de parcă acest lucru l-ar fi ţinut legat de pământ. îşi auzea sângele clocotindu-i în urechi.

Nu te mişca. Stai nemişcat. Aşteaptă...

Ciulindu-şi urechile, Benny a aşteptat următoarea instrucţiune. Adierea blândă s-a răspândit în jurul lui, gâdilându-i faţa. Cât timp a stat ghemuit acolo? N-avea de unde să ştie. Ghemuit, a aţipit, s-a trezit şi apoi a aţipit din nou.

Apoi, în depărtare, i-a auzit vocea lui Aleph. Venea din spatele lui, din cele mai profunde straturi de ceaţă şi linişte.

- Benny?

O rază subţire de lumină a pâlpâit peste stânca alunecoasă de lângă el.

- Sunt aici, a scâncit el, întorcându-se spre lumină.

Raza de lumină s-a apropiat de el. Benny stătea în picioare, dar picioarele îi erau nesigure şi amorţite din cauză că stătuse ghemuit. Genunchii i-au cedat şi a început să se legene, dar Aleph era acolo şi l-a prins de încheietură.

- Vino, a spus ea repede, în şoaptă, pe un ton imperativ. Te ţin eu. E în regulă.

Aburul respiraţiei ei se contura în rotocoale albe prin fasciculul lanternei. Benny s-a clătinat spre ea şi i-a căzut în braţe.

- Băga-mi-aş, a spus Aleph, îmbrăţişându-l strâns, apoi i-a dat drumul din îmbrăţişare şi i-a băgat lumina strălucitoare în ochi. Eşti dus cu capul?

Benny a clipit şi şi-a ridicat mâna ca să se ferească de lumină.

- Poftim?

Aleph a întors lanterna spre locul în care stătuse el. Raza de lumină a conturat marginea abruptă a prăpastiei, înainte să dispară în întunericul abisului. încă un pas şi Benny ar fi căzut în gol. Aleph a întors lanterna înapoi spre el.

- Ce faceai?
- Trebuia să fac pipi. Era întuneric. M-am rătăcit.

I-a pus lumina pe faţă, privindu-l cu atenţie ca să vadă dacă minte.

- M-am trezit şi nu erai acolo, aşa c-am plecat să te caut. Când te-am văzut, am crezut că eşti gata să te arunci în prăpastie.
- O, nu. Nici gând.

Aleph a inspirat adânc.

- Vino. E frig.

A urmat-o înapoi în camping. B-man încă sforăia. Benny s-a târât în sacul lui de dormit şi s-a întins pe spate. O auzea pe Aleph respirând lângă el şi părea că ea se aşteaptă să-i spună altceva.

- Chiar nu intenţionam, i-a şoptit el. Vreau să spun, să mă arunc în prăpastie.

A urmat o pauză lungă.

- Bine.
- Nu am văzut prăpastia. Nu am ştiut că e acolo. Era să cad.

Benny încă tremura amintindu-şi adierea caldă. S-a auzit un foşnet în timp ce Aleph s-a rostogolit pe o parte, iar el i-a simţit privirea aţintită
asupra lui, în întuneric.

- Dar apoi am auzit ceva.

-Ce?

- O voce.

Benny a ezitat.

- Dar nu dintre cele obişnuite.
- Care sunt vocile obişnuite?
- Doar lucruri la întâmplare. Unele sunt personale, cum ar fi vocea interioară sau robotul.
- Ai un robot interior?

Benny a dat din cap.

Uau. Eu am doar demoni interiori. Demoni şi monştri.

Faţa ei era atât de aproape, încât Benny îi simţea respiraţia caldă pe obraz. S-a rostogolit pe o parte, aşa că acum erau faţă în faţă, nas în nas.

- Nasol.
- Da. Aşadar, ce era cu vocea de pe stâncă?
- Era una nouă. Am auzit-o pentru prima dată la atelierul de legătorie.
- Este un lucru?
- Nu chiar. Dar nu este nici o persoană. Este ceva între.
- Ce a spus?
- Nu prea multe. în noaptea aia, la atelierul de legătorie, spunea ceva despre cărţi. Cred că a vrut să spună mai multe. Am simţit că asta îşi doreşte.
- Cred că are sens, pentru că era atelierul de legătorie. Te-a speriat?

-Nu.

Benny minţea, aşa că s-a oprit.

- Bine, recunosc, m-a speriat puţin. Dar în noaptea asta, cred că m-a salvat. Era întuneric beznă şi nu vedeam. Aş fi căzut în prăpastie, dacă vocea nu mi-ar fi spus să mă opresc,

să cobor şi să te aştept.

- Ştia că vin?
- Da. Cred că ştie chestii.
- Ce chestii?
- De exemplu, ce se va întâmpla. în viaţa mea.
- Poate ghici viitorul?
- Oarecum. Dar şi trecutul. Şi cred că poate face ca lucrurile să se întâmple.
- Ce fel de lucruri?
- Nu ştiu. Lucruri din viaţa mea. Nu pot să explic, dar vocea este cam puternică...
- Ca Dumnezeu sau aşa ceva.
- Probabil. E ca şi cum ar avea un plan pentru mine. Ăsta e genul de lucru pe care oamenii îl spun despre Dumnezeu, nu?
- De fapt, am glumit în legătură cu Dumnezeu.
- **O!**
- Chiar crezi că vocea aia face ca lucrurile să se întâmple?

Pare nebunesc.

- Nu ştiu. Aşa am senzaţia.
- Eşti speriat?
- Puţin.
- Dacă ţi-a salvat viaţa, poate este o voce bună. Un prieten. Probabil are grijă de tine.
- Probabil.
- Prietenii sunt buni. E bine să ai prieteni.

Mâna lui Aleph s-a strecurat din nou peste muşchiul de pădure şi palma i s-a oprit pe pieptul lui Benny.

- încearcă să dormi, bine?

Inima îi bătea puternic sub palma ei. Benny şi-a lăsat mâna peste a ei şi i- a strâns-o.

Fâ-o, i-a şoptit o voce. Ştii că vrei...

Benny s-a ridicat într-un cot. Aleph s-a răsucit pe spate.

Fâ-o! Acum!

Aşa că a sărutat-o. Nu a fost un sărut lung sau foarte reuşit. Benny greşise ţinta şi s-a trezit sărutându-i colţul gurii, sau mai degrabă obrazul, şi în acel moment sărutul s-ar fi putut transforma în ceva banal şi neatrăgător, genul de sărut pe care i l-ai oferi mătuşii tale, dar nu. în schimb, şi-a mutat greutatea corpului, astfel încât buzele să li se întâlnească aşa cum trebuie. Buzele ei erau fine şi moi ca zmeura şi sărate ca tortilla. Un gust de drojdie, cumva familiar, ca dintr-un vis. Benny nu se pupase niciodată cu nimeni, cu excepţia mamei şi a tatălui său, şi nu ştia ce să facă în continuare, dar a înţeles că trebuie să se întâmple ceva mai mult. Aleph nu-l ajuta cu nimic, dar nici nu-l respingea, aşa că şi-a apăsat mai tare buzele peste ale ei. îi simţea duritatea dinţilor sub piele, iar acum buzele lui Aleph îi răspundeau...

- Benny?

Buzele ei îi pronunţau numele. Benny şi-a savurat numele în respiraţia ei şi a inspirat adânc. Da! El era Benny! Probabil pentru prima dată în viaţa lui, era în întregime el însuşi. îi simţea mâinile pe piept, chiar deasupra inimii, apăsându-l, aşa că s-a lăsat pe mâinile ei. Trupurile lor erau vii. Stele străluceau când închidea ochii. Spatele i s-a arcuit şi a început să se înalţe, întinzându-se spre...

- Benny, nu...

Nu?

Benny a ezitat. Ceva nu era în regulă. Ce voia să spună cu acel *nu,* când totul, până şi stelele din jurul lor, spunea: *Da, da, dai* De ce nu înţelegea? O săruta pentru că o iubea, iar dragostea era bună, aşa îi spusese vocea! Nu puteai avea încredere în cuvinte. *Nu-u*| ei trebuie să fi fost greşit. *Nu*-ul ei venea din confuzie şi nu însemna *nu.* Voia să însemne *da,* iar Benny avea să- i demonstreze. Şi-a apăsat şi mai tare buzele de ale ei, iar pentru o clipă lungă, Aleph s-a relaxat şi chiar a părut să-i răspundă la sărut, înainte să ofteze şi să-şi ferească faţa.

- Nu, Benny, nu putem...

Benny s-a lăsat pe spate şi s-a uitat spre cer. De data asta nu era nicio greşeală. Era foarte clar. *Nu*-ul ei însemna *nu.* El era cel confuz, cel care nu înţelegea. Pentru că era *aşa de prost.* Pentru că era un *idiot.* Pentru că era *prea mic.* Ştia c-ar trebui să-şi ceară scuze, dar nu-şi găsea cuvintele. Voia să dispară, dar nu putea. Aleph s-a întins şi şi-a pus mâna pe obrazul lui fierbinte.

- îmi pare rău.

Exact cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună el. Aleph s-a rostogolit apoi pe cealaltă parte, întorcându-i spatele. A auzit-o respirând precaut şi îndelung în noapte.

BENNY

Tu ai fost, nu-i aşa? Ştiai că vreau s-o sărut şi mi-ai spus s-o sărut! Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am fost sigur, dar acum am înţeles. Asta era vocea ta. *Fă-o!* mi-ai spus. Şi aşa am făcut.

Doar ţi-ai bătut joc de mine? Ştiai că e o prostie. Eşti o carte! Probabil ştiai cum avea să iasă, dar tot m-ai pus s-o sărut, pentru că... ce? Era mai interesant, mai romantic, mai spectaculos, sau nişte rahaturi de genul ăsta? Poate ai vrut doar să priveşti! Asta e o tâmpenie! Doar mă foloseai, mă manipulai, ca să poţi spune o poveste mai bună.

Cărţi afurisite.

Ar fi trebuit să mă laşi să cad în prăpastie şi să mor.

CARTEA

O, Benny, nu. Nu noi te-am pus s-o săruţi. Vocea pe care ai auzit-o nu era a noastră. Era vocea unui impuls primar, imperios, pe care nu l-ar putea stârni nicio carte.

Bine, nici tu nu greşeşti în totalitate. Deşi nu noi te-am pus s-o săruţi, nici nu te-am fi oprit, chiar dacă am fi putut. Cărţilor le place puţină pasiune, puţină dramă şi ăsta este

adevărul. Numeşte-ne obscene (şi multe dintre noi aşa sunt), dar aveam nevoie să-i guşti buzele ca să le putem gusta şi noi. Voiam ca acele cuvinte să-ţi descrie sărutul. Voi, oamenii, vă lăsaţi duşi de val datorită atracţiei fizice, iar pentru cărţi, aceeaşi poftă vine din cuvinte şi este incontestabilă. Aşadar, te înşeli când spui că noi *te-am făcut* s- o săruţi – noi, cărţile, nu suntem atotputernice şi nici nu suntem peşti sau codoaşe –, dar suntem vinovate că ne-am dorit asta, iar dacă te simţi folosit, atunci ne pare rău. Ne părea rău chiar în timp ce voi doi vă sărutaţi.

Se vede că nu crezi. Şi acum încerci să ne îndepărtezi, la fel cum reprimi amintirile lucrurilor pe care vrei să le uiţi. Bine, nu ne dai de ales. Nu suntem doar una dintre vocile tale întâmplătoare, Benny. Noi suntem Cartea şi asta este datoria noastră. Trebuie să te completăm.

56

După aceea, n-ai mai avut somn. Stăteai întins acolo, cu obrajii arzând în aerul rece al nopţii, ascultând cum îţi clocoteşte sângele în urechi. Clocotul sângelui era un sunet interior, care venea din adâncul corpului tău, dar erau şi sunete din exterior; auzeai respiraţia lui Aleph, sforăitul bătrânului şi, undeva pe munte, tânguirea unei păsări de noapte. Şi apoi, mai erau noile sunete, cele pe care nu le mai auziseşi niciodată până atunci. Disonante, plutind în derivă, ele păreau să vină de foarte departe, din toate resturile rătăcite, care se rostogoleau prin spaţiu.

Undeva, acolo, cometa întunecată aştepta. Cu cât te gândeai mai mult la ce ai făcut, cu atât deveneai mai agitat. Chiar ai dat-o în bară, rău de tot.

Desigur, Aleph nu voia să te sărute, pentru că de ce ar face-o? De ce ar vrea cineva să te sărute? Pentru câe o panaramă şi tu eşti doar un puşti, un idiot, un fraier, un ratat imatur care merită să moară, aşa că fă-o, bine? Aruncâ-te odată de

pe stâncă şi fâ-o să-i pară răul Ce mai aştepţi?

Dar ai aşteptat. Ţi-ai amintit instrucţiunile de pe cartonaşul de adaptare. Ai stat acolo, respirând şi numărând, numărând şi respirând, până când, în cele din urmă, chiar înainte de ivirea zorilor, ai adormit.

Când te-ai trezit din nou, soarele răsărise şi cei doi se treziseră deja. Aleph făcea cafea pe un aragaz mic, improvizat din nişte conserve vechi de tablă. Te-a întrebat dacă vrei să bei ceva. Părea veselă. Ca şi cum nimic nu s- ar fi întâmplat. Ai clătinat din cap. Faptul că nu bei cafea te făcea să te simţi ca un bebeluş, însă aragazul din conserve era mişto şi, în mod normal, i-ai fi rugat să-ţi arate cum funcţionează. în schimb, te-ai dus să faci pipi. Când te- ai întors, stăteau la marginea prăpastiei, unde cu o noapte în urmă era să mori, sorbindu-şi cafeaua şi vorbind în linişte, contemplând oceanul. Când te-a văzut, Aleph ţi-a întins o ceaşcă. Ciocolată caldă. O băutură pentru bebeluşi. Ai luat o înghiţitură şi era delicioasă, dar în acel moment o urai.

Coborâşul de pe munte a fost mult mai dificil decât urcuşul, iar tu şi Aleph a trebuit să colaboraţi pentru a împiedica scaunul cu rotile al lui B- man să alunece cu viteză pe poteca abruptă. Adesea, stând lângă ea, coatele, sau umerii, sau şoldurile, sau mâinile vi se atingeau, iar când se întâmpla asta, te fereai. La un moment dat, pe o porţiune abruptă a drumului acoperit cu bolovani, scaunul cu rotile a derapat pe o piatră care ţi s-a rostogolit sub picioare şi ai dat drumul mânerelor doar ca să nu-i atingi antebraţul. Aleph s-a întors atunci către tine, cu faţa îmbujorată de efortul de a bloca roţile.

- Te comporţi foarte ciudat şi vreau să încetezi.

Ai apucat din nou mânerele scaunului cu rotile, dar după aceea ea nu ţi- a mai vorbit tot drumul şi nici tu ei.

B-man a simţit că ceva nu e în regulă. Stătea în scaunul lui cu rotile într- un echilibru precar, ţinându-şi servieta pe genunchi şi vorbind din nou despre Walter Benjamin, despre

tragedia morţii sale şi despre conspiraţia care se crease în jurul lui. Unii oameni contestau sinuciderea filozofului, insistând că murise din cauza unui atac de cord. Alţii susţineau că fusese ucis de agenţi stalinişti. Certificatul de deces spaniol a indicat cauza morţii, hemoragie cerebrală. Servieta care conţinea manuscrisul misterios a dispărut şi, în ciuda eforturilor prietenilor săi, nu a fost găsită niciodată.

- Acum n-o va mai citi nimeni, a spus B-man cu tristeţe. A fost ultima lui carte. Le-a spus prietenilor săi că trebuie salvată, că nu trebuie să cadă în mâinile Gestapoului. A spus că este mai importantă decât viaţa lui.

Afirmaţia asta te-a enervat.

- Nu cred că sunt mai importante cărţile decât viaţa unui om, ai spus indignat.

Una dintre roţile scaunului cu rotile a rămas înţepenită într-o rădăcină, aşa c-ai împins cu putere.

- A! a exclamat B-man. Asta pentru că încă n-ai scris una. Odată ce vei scrie o carte, vei vedea.

- Rahat, ai spus, în timp ce scaunul ţâşnea înainte. Nu voi scrie niciodată o carte.

- Aşteaptă, a spus bătrânul. O să vezi. Fiecare băiat are o carte în el, Benny.

în acel moment, gândul de a avea o carte în tine era monstruos.

- Nu, ai spus, dar bătrânul fie nu te-a auzit, fie te-a ignorat.

Vorbea din nou despre Walter Benjamin.

- Ce tragedie, a spus el, clătinând din cap. Nu există nimic mai trist decât o carte pierdută.

Şi, zicând asta, s-a scufundat într-o tăcere mohorâtă.

Nimeni nu a mai scos un cuvânt pe tot parcursul călătoriei înapoi spre oraş. Te-au lăsat în faţa casei tale. Aleph a parcat camioneta lângă un morman de gunoaie şi saci menajeri. Cu motorul pornit, ea s-a întins şi ţi-a strâns mâna. Ţi-ai simţit corpul încordându-se. *Pericol!*

- îmi pare rău, a şoptit Aleph. Te iubesc, Benny. Doar că nu în felul ăla, bine?

Panaramă, a spus o voce. în fine.

Stăteai pe bordura trotuarului în timp ce camioneta pleca şi, când a dispărut din peisaj, te-ai întors şi te-ai împiedicat de un sac menajer. Ai dat cu piciorul, iar şi iar, revărsându-ţi toată furia acumulată, până când sacul s- a rupt şi dinăuntru au căzut nişte DVD-uri. Atunci ţi-ai amintit. Ai promis că o vei ajuta pe mama să facă ordine când ajungi acasă de la şcoală. Asta a fost ieri. Ea încă nu ţi-a trimis mesaj, dar pe munte ai rămas fără baterie. Probabil a încercat toată noaptea să te sune, iar acum aveai probleme grave.

Ai băgat DVD-urile înapoi în sacul menajer. De sus, corbii tatălui tău te priveau. Stăteau cocoţaţi pe cablurile electrice, croncănind aşa cum făceau când voiau să fie hrăniţi. Te-ai îndreptat spre spatele casei şi, unul câte unul, corbii te-au urmat în zbor. Când ai dat colţul, au coborât şi au aterizat pe balustrada de lângă dispozitivul de alimentare gol. De ce nu-i hrănise mama? Terenul de la baza treptelor era plin de gunoaie. Vechiul tău cărucior zăcea prăbuşit într-o parte. Ce căuta acolo? Ai păşit peste el şi ai intrat. Casa era tăcută. Şi era, în continuare, un dezastru. Ai intrat în sufragerie. Centrul de control era pustiu, dar era sâmbătă, ţi-ai dat seama. Ziua liberă a mamei tale.

Te-ai întors în bucătărie, ai luat un bol cu cereale şi ţi-ai pus telefonul la încărcat. Aparatul Melitta de făcut cafea al mamei tale stătea pe blat, aşa c-ai hotărât să-ţi umpli o ceaşcă. Ai aşezat filtrul pe ceaşcă, ai pus o linguriţă de cafea cu vârf şi apoi încă una. Ai pus apă la fiert, ai turnat-o şi ai lăsat-o să picure, ai luat o înghiţitură şi apoi ai scuipat-o în chiuvetă.

Sus, te-ai oprit în faţa uşii de la dormitorul lui Annabelle şi ai ascultat. Probabil încă doarme, te-ai gândit, ceea ce poate însemna că până la urmă nu e chiar supărată. Uşurat, te-ai dus în camera ta, te-ai dezbrăcat şi te-ai băgat în pat.

Pe birou, lângă pernă, se aflau vechile *Basme ale Fraţilor Grimm,* pe care le împrumutaseşi de la bibliotecă. încrengătura sub formă de vene a rădăcinilor şi ramurilor stanţate pe coperta sângerie ţi-a amintit de munte şi te-ai gândit la ce spusese B-man la coborâre, despre cum toată lumea are o carte înăuntrul său. Te-ai ridicat şi i-ai mutat pe Fraţii Grimm în cealaltă parte a camerei, departe de căpătâiul patului, apoi te-ai întins pe spate, ţi-ai pus căştile Grundig pe urechi şi ai adormit.

Te-a trezit sunetul slab al soneriei. O femeie stătea în pragul uşii, cu degetul pe sonerie, dar s-a oprit când ai deschis uşa. S-a retras surprinsă când te-a văzut, ca şi cum ai fi fost un marţian apărut din spaţiul cosmic, dar purtai căştile Grundig pe urechi, deci avea sens.

- Tu eşti Benny?

S-a prezentat. Numele ei era Ashley. Era asistentă socială la spital.

- Mama ta a suferit un accident aseară.

Ashley a făcut o pauză, privindu-te. Căştile o făceau să pară o prezenţă foarte îndepărtată.

- A căzut pe scări şi a fost dusă la spital.

Din nou, Ashley a făcut o pauză. Aştepta analizându-ţi faţa. Probabil păreai confuz, pentru că ea a spus:

- Nu vrei să ştii dacă e bine?

Ai dat din cap.

E moartă, a spus o voce. Şi totul este din vina ta.

- A suferit nişte răni destul de grave. îşi va reveni, dar îşi face griji pentru tine. Haide.

Pe drum spre spital, te-ai ghemuit pe scaunul din dreapta al maşinii ei, purtând în continuare căştile şi încercând să nu asculţi în timp ce ea îţi punea întrebări – unde ai fost, de ce nu ţi-ai anunţat mama? Ţi-ai dat seama că nu te place prea mult, ceea ce era în regulă, pentru că nici tu nu te plăceai prea mult, şi în tot acest timp vocea mormăia: *Vina ta, vina ta, vina ta...*

Cât de mult îţi aminteşti, Benny?
Benny?
Eşti acolo?
Ne poţi auzi?
Ne asculţi?

57

Annabelle nu-şi mai amintea accidentul, dar n-avea să uite niciodată noaptea lungă petrecută după aceea la spitalul de urgenţă. No-Good nu reuşise să-i găsească telefonul mobil în harababura de pe masa din bucătărie, deşi Annabelle se îndoia că-şi dăduse silinţa. A sunat la poliţie de la telefonul din sala de aşteptare de la Urgenţe şi a cerut să declare o persoană dispărută, dar a dat peste aceeaşi birocraţie de care se lovise prima dată. A cerut să vorbească cu agentul Hooley, dar nu era de serviciu. în cele din urmă, s-a agitat atât de mult, încât asistentele au fost nevoite să-i dea un sedativ şi atunci a intervenit asistenta socială.

Ashley era o fată drăguţă, veselă şi energică, cu păr blond, lung până la umeri şi un mod intens şi sincer de a asculta. Ea a întrebat-o totul despre accident, despre slujbă şi despre situaţia de acasă. A întrebat-o şi despre Benny şi Kenji. Părea uimită că Annabelle nu are de la cine să ceară ajutor, în afară de fiul ei adolescent. Ashley s-a cocoţat pe marginea scaunului lângă patul ei şi i-a mângâiat mâna, aplecându-se din când în când să-i dea un şerveţel şi scoţând mici mormăieli de încurajare. Ochii ei albaştri plini de compasiune alinau imediat durerea, iar Annabelle s-a liniştit, dar toată vorbăria o obosise, aşa că Ashley a plecat, spunându-i să se odihnească puţin. Când Annabelle s-a trezit, câteva ore mai târziu, Benny stătea pe scaun, purtând acele căşti caraghioase care-i aparţinuseră tatălui său, uitându-se la ştirile de dimineaţă despre viitoarele alegeri, cu volumul televizorului dat la minimum ca să nu o deranjeze.

Plecase în excursie cu prietenii, a spus el. Se simţea bine. îi părea rău că plecase de la şcoală fără să spună nimănui. îi părea rău că nu a sunat. Telefonului îi murise bateria. Annabelle a simţit că faptul că îşi cere scuze înseamnă enorm. Părea docil, rezervat, dar coopera, aşadar, cu ajutorul lui Ashley, au elaborat un plan pentru externarea lui Annabelle. Până reuşea să urce treptele în dormitorul ei, avea să doarmă pe canapeaua extensibilă de la parter, iar în după-amiaza aceea, Benny a eliberat drumul spre sufragerie, pe hol şi în baia de la parter, ca mama lui să poată ajunge dintr-un loc în altul în cârje. Annabelle nu putea găti şi nici nu putea merge la cumpărături, dar comanda mâncare la cină. Dimineaţa, Benny îi pregătea micul-dejun şi cafeaua, iar după-amiaza, în drum spre casă, făcea cumpărături la magazinul din colţ. îşi putea cumpăra singur lapte. Trebuia să ia singur autobuzul până la şcoală, dar lui Benny îi convenea. Era chiar uşurat.

încheietura luxată o incomoda, iar glezna ruptă era dureroasă. Annabelle avea şi alte simptome din cauza comoţiei: dureri de cap, greaţă, pierderi de memorie, ameţeli când încerca să stea în picioare. îşi amintea despre accident că se trezise întinsă pe jos, privindu-l pe No-Good cum stă deasupra ei cu crosa de golf ridicată în mână. Fusese sigură că el încercase să o omoare. Dar se înşelase şi, după aceea, el devenise surprinzător de înţelegător şi chiar acceptase să amâne inspecţia. Oare încerca să se dea bine pe lângă ea, dar în schimb plănuia în secret s-o evacueze?

De câte ori se gândea la asta, durerile de cap se agravau. Nu te gândi, spusese medicul. Nu te gândi, nu bea, mănâncă sănătos, odihneşte-te, evită stresul şi, mai ales, stai departe de calculator. Bineînţeles, primul lucru pe care l-a făcut Annabelle când a ajuns acasă de la spital a fost să meargă şontâc-şontâc până la centrul de control şi să-şi verifice e-mailul, dar după câteva minute, cuvintele pixelate de pe ecran au început să plutească în ceaţă, iar lumina

strălucitoare a computerului i-a făcut capul să zvâcnească. Annabelle n-a avut de ales decât să se oprească. Urmând sfatul medicului, şi- a sunat şeful şi i-a spus că a avut un accident şi va trebui să ia o pauză. Charlie fusese şi el surprinzător de amabil, îi spusese să aibă grijă de ea şi să nu-şi facă griji. Era amabil acum ca s-o poată concedia mai târziu?

în casă era linişte fără murmurul hard disk-urilor şi era linişte în capul lui Annabelle fără zgomotul constant al ştirilor. Era bine să aibă timp de alte proiecte. Şi-a deschis cartea. Citea *Miracolul ordinii* şi încerca să urmeze câteva dintre sfaturile de eliminat dezordinea. Benny îi adusese la parter sertarul cu şosete din dormitorul ei, adunându-le pe toate cele rătăcite de pe podea şi din spălătorie, ca Annabelle să le sorteze. Era o muncă liniştitoare, sarcina perfectă pentru recuperarea ei. Annabelle lua fiecare şosetă în parte, o ridica şi o analiza, ca să ştie care dintre ele îi ridică moralul şi care o deprimă. Şosetele care o deprimau erau uzate sau desperecheate, iar Annabelle le strângea la piept, mulţumindu-le din partea picioarelor pentru toată munca depusă, înainte de a le arunca respectuos. Perechile bune erau împăturite şi aranjate în sertar pe culori, creându-se un curcubeu perfect de şosete ordonate. Aikon avea dreptate. Exista bucurie în lucrurile mici, simple, făcute cu dragoste şi, odată ce începeai, lucrurile mergeau de la sine. în curând, Annabelle avea să treacă la tricouri şi exista o modalitate adecvată de a le împături şi pe acestea.

A lăsat cartea din mână şi a închis ochii. Trecuseră ani buni de când nu mai zăcuse aşa acasă, în timpul zilei. Ultima dată a fost imediat după ce se născuse Benny. Şi-a amintit foarte bine că stătea întinsă chiar pe canapea, cu nou-născutul cuibărit lângă ea, moţăind şi trezindu-se din când în când să-l alăpteze, în timp ce Kenji gătea şi-i aducea ceai fierbinte, şi-i masa picioarele, umerii şi burta.

- Eşti aşa de goală, spunea el, mângâindu-i stratul de piele

care îi atârna în zona pelvisului. Trebuie să te umplem din nou.

Era o glumă, desigur, dar Kenji îşi petrecea zilele gătind pentru ea tot felul de specialităţi japoneze hrănitoare: supe miso şi creme sărate de ou, tăiţei şi castroane pline de orez donburi, alături de garniturile ei preferate. Se aşeza apoi pe marginea canapelei, cu picioarele lui Annabelle în poală, zdrăngănea la ukulele sau sufla încetişor în ocarină şi îşi privea bebeluşul sugând şi dormind. Noaptea, Kenji ieşea la concerte, dar după ultima melodie, venea direct acasă, în loc să mai iasă în oraş şi să se drogheze cu membrii trupei. Erau vremuri bune. Vremuri pline de speranţă.

Şi încă erau plini de speranţă, s-a gândit Annabelle. La ce bun să disperi? Lucrurile ar putea fi mult mai rele. Ar fi putut să-şi rupă gâtul căzând pe scările alea. Şi lui Benny i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic. în schimb, el era bine-mersi şi se întorsese la şcoală. Annabelle a întins mâna după telefon şi s-a uitat să vadă cât e ceasul. Benny era încă la ore. Avea să-i fie foame când se întorcea acasă.

Afară, corbii croncăneau cerându-şi masa de seară. I-a trimis mesaj să ia o pizza. Benny nu i-a răspuns, dar Annabelle nici nu se aştepta să primească răspuns. Elevii nu aveau voie să-şi folosească telefoanele în timpul orelor. S-a ridicat şi a aşteptat să-i treacă ameţeala. în bucătărie nu mai erau prăjituri în formă de lună, dar a găsit o pungă de Doritos vechi în spălătorie şi a ieşit şchiopătând spre verandă.

Pe dispozitivul de hrănire se aflau câteva obiecte mici, un cercel cu perlă strălucitoare, un ciob de sticlă verde-pal şi un şurub cu cap hexagonal. Corbii îi aduseseră mai multe daruri! Annabelle a luat cercelul cu perlă. Perla nu era veritabilă, desigur, dar era strălucitoare şi frumoasă. Şurubul era greu de transportat pentru un corb. Sticla de mare îi amintea de Kenji.

Annabelle şi-a ridicat privirea şi a văzut corbii privind-o cu atenţie.

- Mulţumesc! le-a strigat ea, împrăştiind Doritos pe platformă. Mulţumesc!

Rând pe rând, corbii au zburat lângă ea, întinzându-şi aripile negre, apropiindu-se atât de mult, încât Annabelle a simţit curentul gâdilându-i faţa. Atunci şi-a amintit accidentul. Şi-a amintit că încerca să echilibreze căruciorul încărcat. Şi-a amintit groaza căderii cu spatele în gol, frigul şi durerea insuportabilă. începuse să plouă. Apoi, de nicăieri, a venit un val de aer, iar corbii au aterizat unul după altul. Şi-a amintit înţepătura ghearelor şi greutatea trupurilor lor mici, în timp ce aterizau deasupra ei, înfoindu-şi penele ca s-o clocească, asemenea unui ou foarte mare.

Acum, privindu-i cum ciugulesc Doritos, Annabelle a simţit

Stimată doamnă Ai Konishi,

că-i dau lacrimile de recunoştinţă. Corbii îi ţinuseră de cald şi o protejaseră de ploaie, îi salvaseră viaţa.

N-am mai scris niciodată o scrisoare de admiraţie, dar am vrut să vă mulţumesc pentru cartea dumneavoastră, care chiar îmi schimbă viaţa, ca să nu mai vorbim despre sertarul cu şosete! Imediat cum am început să citesc *Miracolul ordinii,* am simţit, din mai multe motive, că am avea o legătură specială. în primul rând, am rezonat cu ceea ce aţi scris despre tatăl dumneavoastră vitreg, pentru că am avut şi eu unul. Nu era director de firmă, ci doar muncitor în construcţii, montator gips-carton, dar s-a purtat cu mine şi cu mama mea în feluri pe care nu vreau să vi le descriu, dar cred că mă înţelegeţi.

De asemenea, contează şi faptul că sunteţi călugăriţă japoneză Zen, deoarece şi soţul meu, Kenji, era japonez şi a locuit într-un templu Zen. El era cântăreţ de jazz şi un tip foarte Zen, dar l-am pierdut într-un accident tragic, călcat de camion. Fiul nostru, Benny, a fost traumatizat. Tocmai împlinise doisprezece ani în acel moment şi îşi iubea foarte mult tatăl, iar de atunci are câteva probleme emoţionale. Acum a făcut paisprezece ani şi s-a schimbat mult. Sunt momente în care nici măcar nu mai ştiu cine este. înţeleg că uneori părinţii se simt aşa în privinţa adolescenţilor, dar eram foarte apropiaţi înainte şi nu mă pot abţine să nu simt că totul este din vina mea, ca şi cum tot ce fac este greşit.

Benny nu era aşa. Când trăia, Kenji făcea totul să fie bine. Dacă ieşeam noi trei în oraş, oamenii aruncau o privire la mine şi la Kenji şi îşi dădeau imediat seama că Benny e fiul nostru şi că suntem o familie. Dar acum este diferit. Oamenii se uită lung la mine şi la Benny şi nu fac legătura între noi, înţelegeţi? Ei cred că a fost adoptat. Uneori, asta se întâmpla când Benny era bebeluş şi ieşeam cu el singură la plimbare, iar oamenii veneau la mine şi-mi spuneau: O, ce fetiţă drăguţă! De unde aţi adoptat-o? Nimeni nu făcea niciodată asemenea gafe când era Kenji cu noi, iar acum că a murit, parcă nici nu mai sunt mama lui Benny.

îmi pare rău. Nu am vrut să vă spun o poveste lacrimogenă. Adevăratul motiv pentru care am vrut să vă scriu acum este o legătură pe care am stabilit-o recent, o legătură cu corbii. Corbii sunt uimitori! Mi-a plăcut povestea dumneavoastră despre cum maestrul v-a salvat viaţa şi am vrut să vă împărtăşesc o povestioară despre nişte corbi deosebiţi care mi-au salvat şi mie viaţa...

59

Musca te urmărea, făcând ca lucrurile să fie adevărate. Stăteai în banca ta, la clasa elevilor cu nevoi speciale. în faţa ta era cartea împrumutată de la
bibliotecă, pe care trebuia să o citeşti, iar în buzunar aveai o piuneză pe care o furaseşi de la avizier. Ţineai piuneza înfiptă într-o bucată de gumă de mestecat uscată, ca să nu te înţepe în buzunar. Piunezele erau periculoase, dar nu la fel de periculoase precum cărţile.

Musca ştia despre piuneză. Musca stătea cu ochii pe tine, ajutându-te să- ţi păstrezi calmul, iar când ai început să te pierzi cu firea, musca a început să vorbească:

> Benny se apleacă asupra paginii din carte, dar nu citeşte. Nu se gândeşte la nimic, astfel încât cuvintele să nu aibă acces în mintea lui. Benny nu mai are încredere în cărţi, deoarece cărţile nu sunt demne de încredere. Cărţile te urmăresc mereu, încercând să-ţi citească gândurile. Ele te conving să faci lucruri, inclusiv unele interzise. Ele scriu lucruri urâte despre viaţa ta, apoi merg şi le spun tuturor.

Faptul că musca ştia aşa de multe despre cărţi te consola. Evident, era o muscă inteligentă şi erai norocos s-o ai. Musca îţi putea citi gândurile, dar nu te punea să faci chestii. Pur şi simplu, te urmărea şi-ţi spunea ce se întâmplă.

în timp ce priveai pagina, cuvintele şi-au pierdut conturul, dizolvându-se în litere care înotau neputincioase pe hârtia albă, asemenea furnicilor într-o chiuvetă plină cu apă cu săpun. încercau să înoate ca să se salveze, iar tu ai vrut să le ajuţi. Când profesorul nu era atent, ţi-ai băgat mâna în buzunar şi ai scos piuneza. Vârful era ascuţit şi l-ai înfipt într-un punct de la sfârşitul unei propoziţii, găurindu-l. Propoziţia a devenit o gaură. Ai înţepat altă propoziţie, ai făcut altă gaură.

Benny se simte mai bine acum. Aude literele răsuflând uşurate. Pagina este plină de găuri, o întoarce şi începe alta. Când închide coperţile cărţii, literele sunt libere. Benny eliberează literele din propoziţii. O mică revoluţie. Vor fi recunoscătoare.

Aude cuvintele cântându-i osanale, ca într-un imn. îşi imaginează cât de surprinsă va fi profesoara lui când va deschide cartea şi va vedea paginile goale, albe, perforate. Gândul ăsta îl face să zâmbească, dar apoi se opreşte. Probabil Cartea îi citeşte gândurile, crede el. Cel mai bine ar fi să nu gândească nimic. îşi deschide mintea şi-şi eliberează gândurile, până când mintea lui este la fel de limpede şi goală ca o foaie albă de hârtie.

Mai bine să laşi musca să gândească, îşi spune el. E mai sigur.

După ore, ai cumpărat o pizza hawaiiană, genul care îi place mamei tale, şi te-ai dus direct acasă. Ai verificat dacă are nevoie de ceva, apoi ai făcut ordine în bucătărie şi ai mers la etaj. Trebuia să-ţi faci temele. în schimb, te- ai aşezat pe pat cu căştile pe urechi şi mânecile suflecate, dezvăluindu-ţi partea inferioară a antebraţului stâng. Ţi-ai privit pielea palidă, încercând să- ţi aminteşti modelul de pe braţul lui Aleph. Ştiai că este o constelaţie, pentru că aşa ţi-a spus ea. Ţi s-a părut că a spus Andromeda. Oricum, semnele de pe braţele ei nu erau doar un model. Erau urme pe care le acoperise cu tatuaje. Aleph nu trebuia să-ţi spună. Ţi-ai dat singur seama.

în dulăpiorul cu medicamente din baie, ai găsit vată, o sticlă cu apă oxigenată şi le-ai adus în camera ta. Ai căutat pe Google constelaţia Andromeda şi pe ecran ţi-a apărut imaginea. Era şi un desen cu ea, semăna cu o doamnă căzând prin spaţiul cosmic. Ai recunoscut forma stelelor de pe braţul lui Aleph şi aşa ai început să citeşti. Andromeda era o prinţesă

frumoasă, al cărei regat a fost distrus de un monstru marin oribil pe nume Cetus, aşa că tatăl ei, regele, a ordonat ca ea să fie sacrificată. Andromeda a fost înlănţuită pe o stâncă din ocean, pentru ca monstrul marin s-o mănânce de vie, dar apoi a apărut un erou pe nume Perseu, care a omorât monstrul cu o sabie de diamant, aşa că Andromeda s-a căsătorit cu el şi au avut o grămadă de copii. Când a murit, zeiţa Atena a transformat-o în stele.

Ai privit stelele. Mama ta te striga de la parter, din sufragerie. Voia să cobori în bucătărie şi să încălzeşti pizza, dar ai ignorat-o. Ai copiat stelele pe partea inferioară a antebraţului cu un marker, apoi ai pus vârful ascuţit al piunezei în dreptul primei stele, cea mai apropiată de încheietură, şi ţi l-ai înfipt în piele. Durerea era adevărată şi necesară. Dacă ai fi erou, ai putea-o salva pe Aleph de demonii şi monştrii din capul ei. Dacă ai avea o sabie de diamant, probabil chiar s-ar mărita cu tine. Mama ta te-a strigat iar şi tu ai apăsat cu putere. Un strop de sânge a picurat din vârf şi, în timp ce-l priveai cum creşte, i-ai dat nume: Alpha Andromeda, prima şi cea mai strălucitoare stea din constelaţie, capul prinţesei înlănţuite.

Tamponând sângele cu vata înmuiată în apa oxigenată, ţi-ai amintit degetele pătate de vopsea ale lui Aleph ţinându-ţi mâna rănită, apăsând pe rană pentru a opri sângerarea. Imaginea asta te-a liniştit. Mirosul apei oxigenate te-a alinat. Poate dacă te-ai înţepa de suficiente ori, vocile din tine ar găsi urmele şi ar pleca. Poate asta era problema. Cuvintele erau captive în interiorul tău, căutând o ieşire. Asta e problema cuvintelor. Vor să iasă în lume.

60

în camera lui de la etaj, Benny era extrem de tăcut. Annabelle îl strigase de două ori să coboare, dar el nu răspunsese. S-a gândit că probabil îşi face temele şi, cu căştile alea pe cap, n-o

aude. Annabelle s-a lăsat pe spătarul scaunului. în faţa ei, ecranul computerului strălucea în întuneric. Nu avea voie să stea la computer, dar se simţea bine să scrie şi să trimită scrisoarea de admiraţie, chiar dacă era către o necunoscută care probabil nu o va citi niciodată. Se simţea bine să se întoarcă la centrul de control. Fusese offline de când cu accidentul şi pierduse noţiunea timpului. Timpul trecea diferit fără ştiri şi, deşi fusese un răgaz plăcut, acum lua pulsul lumii. îi plăcea să fie la curent cu ştirile, de parcă, făcând asta, ar fi fost de ajutor. Ştia că e o prostie. Nu avea să fie sfârşitul lumii doar pentru că ea nu urmăreşte ştirile. Totuşi, poate n-ar strica să verifice transmisiunile. Alegerile se apropiau, iar incendiile încă făceau ravagii. Ar trebui să se întoarcă la muncă şi ar fi bine să nu rămână prea mult în urmă.

Annabelle a auzit un sunet pe hol şi a ridicat privirea exact când se aprindea lumina. Devenise mai sensibilă la lumină după accident, iar acum a tresărit şi a închis ochii în faţa strălucirii bruşte. Când i-a deschis din nou, Benny stătea în prag.

- N-ar trebui să fii la computer. Prea mult timp petrecut în faţa ecranului îţi face rău.

Vocea lui suna ciudat, banală şi detaşată, ca un robot care repetă automat cuvintele pe care ea i le spunea în trecut, când îl surprindea jucând jocuri video, înainte ca Benny să renunţe la ele.

- Ai dreptate. Mă opresc.

A pus computerul pe modul sleep şi şi-a rotit scaunul.

- Hei, ţi-e foame? Mie da. Fă-mi, te rog, o favoare, du sertarul ăla cu şosete la etaj şi apoi putem încălzi pizza.

Benny s-a îndreptat spre canapea şi a arătat cu degetul la sertarul de pe podea.

- Ăsta?

- Da, a spus Annabelle, apoi a adăugat cu mândrie: Ce părere ai?

Benny a ridicat din umeri.

- E în regulă.
- Este frumos, nu? Cu toate culorile?

Annabelle i-a arătat cartea *Miracolul ordinii.*

- învăţ nişte metode japoneze grozave de a împături lucrurile. Vino să-ţi arăt.

S-a ridicat repede, după care a rămas nemişcată, aşteptând să-i treacă ameţeala, apoi s-a îndreptat şchiopătând spre canapea.

- Doamna care a scris cartea este călugăriţă Zen, aşa cum era tatăl tău. Ea spune că în Japonia se crede că totul are un spirit, chiar şi lucrurile obişnuite, cum ar fi şosetele şi chiloţii, şi trebuie să te porţi frumos cu ele ca să fii fericit. Şosetele tale se străduiesc să-ţi protejeze picioarele, iar atunci când nu reuşesc, le place să fie împăturite şi puse în sertar, ca să se odihnească şi să se relaxeze.
- Este cam ciudat.

Benny a privit-o cum aşază şosetele la loc în sertar şi apoi a arătat spre mormanul celor desperecheate care zăceau pe podea.

- Dar şosetele alea?
- Sunt cele mai vechi şi mai uzate. Le arunc.
- N-o să le placă.
- O, nu le deranjează. Le-am mulţumit. Mai întâi trebuie să le mulţumeşti. Adu-mi un sac menajer de sub chiuvetă, scumpule, şi apoi îţi voi arăta tehnica prin care împăturesc tricourile. Ţie îţi va fi uşor. Eşti o fire ordonată, la fel ca tatăl tău. Kenji a avut întotdeauna grijă de lucrurile lui...

Annabelle îl auzea pe Benny cotrobăind prin bucătărie.

- Doar că nu şi de el însuşi.

Annabelle a privit sertarul.

- Bine că măcar lucrurile lui erau fericite.

Şi-a ridicat privirea când Benny s-a întors în sufragerie.

- Şi sertarele tale sunt întotdeauna ordonate, a adăugat ea cu entuziasm. Aşadar, lucrurile tale sigur sunt şi ele fericite!

Benny s-a ghemuit lângă mormanul de şosete vechi, desperecheate, şi a început să le îndese în sacul menajer.

- Nu le strâng ca să le fac fericite, ci ca să le fac să tacă.

CARTEA

Benny? Ne auzi? încă eşti supărat pe noi?

Ştim ce faci. Simţim cum ne blochezi. Simţim că nu gândeşti, dar e prea târziu. Una este să-ţi blochezi cartea la prima chemare, dar noi am parcurs atât de multe pagini împreună până acum şi am ajuns până aici, încât nu te poţi opri pur şi simplu. Şi cărţile au o viaţă a lor, Benny. Nu te poţi ascunde de noi şi nu ne poţi exclude.

Dar nu-ţi face griji. Ne-am prins. Astea sunt lucruri dificil de înţeles, ai muncit din greu şi meriţi să te odihneşti, aşa că hai să luăm o mică pauză, bine? învârte globul şi călătoreşte pe reţeaua rizomatică până la capătul pământului, pe o stradă laterală îngustă, până la un mic templu din lemn, cuibărit în inima pulsatilă a oraşului Tokio. Hai s-o vizităm rapid pe călugăriţă.

Oare de ce, te întrebi? Răspunsul este simplu. Pentru că putem. Pentru că, atunci când Annabelle a luat legătura cu Aikon, i-a scris e-mailul şi a apăsat Trimite, fapta ei a completat circuitul cuvintelor, iar acum, noi putem călători prin intermediul său.

61

E-mailul era unul lung, în engleză, şi lui Aikon îi luase aproape o oră să-l citească. Cele primite din partea cititorilor japonezi îi luau mai puţin, desigur, dar de la publicarea internaţională a bestsellerului *Miracolul ordinii,* primea e-mailuri din întreaga lume. Majoritatea erau în engleză – Aikon nu excelase niciodată la această materie – şi trebuia să-şi consulte adesea

dicţionarul englez-japonez jerpelit ca să înţeleagă ce spun. Multe erau doar scurte bilete de mulţumire din partea cititoarelor cărora le plăcuse cartea, însă altele erau confesiuni lungi, pline de o bucurie sub care se citea o disperare profundă. Când Aikon îşi găsea timp să le citească, îi frângeau inima.

E-mailul primit din partea femeii al cărei soţ fusese călcat de un camion era unul dintre exemple. Băieţelul lor rămăsese traumatizat de moartea tatălui. Era o poveste lungă despre corbii care îi aduseseră cadouri lui Annabelle şi stătuseră deasupra ei, protejând-o de ploaie atunci când căzuse pe scări. Şi mai era şi fotografia unui blonde frumoase în costum de baie, pe plajă, la braţul unui japonez scund, îmbrăcat în costum de surf. în faţa lor stătea un băieţel de vreo patru sau cinci ani, cu o privire limpede îndreptată spre aparatul de fotografiat, care a făcut-o pe Aikon să se întrerupă. El trebuie să fie fiul cuplului, acum adolescent, cu probleme emoţionale. Trist.

Aikon a arhivat e-mailul şi apoi şi-a verificat căsuţa de mesaje primite. Mai erau sute de e-mailuri necitite de la fani, iar numărul lor creştea chiar în timp ce le privea. Aikon a închis ochii şi s-a odihnit o clipă, apoi a dat click pe următorul e-mail, tot de la Annabelle.

> Bună ziua din nou! Scuze că vă deranjez, dar am găsit fotografia soţului meu, Kenji, de când era la templul Zen; am scanat-o ca să n-o mai rătăcesc şi v-o trimit aici. Am uitat complet să menţionez o altă legătură, şi anume că mama soţului meu se numea Konishi, şi mi-a trecut prin minte că probabil sunteţi rude. Nu cumva aveţi vreun frate pierdut pe nume Kenji, nu?

Aikon a oftat, şi-a scos ochelarii de citit şi a aprins lampa de birou. Konishi era un nume des întâlnit şi nu avea un frate pierdut pe nume Kenji. Nu avea deloc fraţi. Voia să-i răspundă lui Annabelle – voia să le răspundă tuturor cititorilor care îi scriseseră, dar erau mulţi şi se temea să nu scrie ceva necugetat în engleza ei stângace, ceva care mai degrabă să-i

dezamăgească în loc să-i ajute, aşa că doar le-a trecut numele pe lista pentru ritualul de *well-being* şi le-a pus e-mailurile în foldere.

în grădină a răsunat un zgomot ascuţit şi Aikon a ridicat privirea. Cel responsabil cu timpul, un novice care tocmai îşi depusese jurămintele, stătea pe alee, ţinându-şi ciocanul de lemn şi pregătindu-se să lovească din nou placa de lemn pentru a semnala că e momentul pentru meditaţia Zazen şi pentru slujba de seară. Aikon auzea oamenii sosind, descălţându-se şi îndreptându-se spre zendo. De când *Miracolul ordinii* ajunsese în topul bestsellerelor din Japonia, oamenii tot soseau la micul templu. Unii veneau o dată sau de două ori din curiozitate, dar alţii, majoritatea funcţionari care lucrau la firmele din apropiere, începuseră să vină constant să practice Zazen, să-i asculte prelegerile despre Dharma şi să beneficieze de pe urma meditaţiilor din timpul zilei. Câteva femei, refugiate din lumea corporatistă precum Aikon, au cerut să rămână, să fie hirotonisite şi să locuiască acolo ca ucenice, aşa că acum erau şi trei călugăriţe budiste în rezidenţă. Templul prospera, dar, din păcate, maestrul ei spiritual nu trăise suficient ca să se bucure de prosperitate.

Aikon şi-a închis computerul. Restul e-mailurilor trebuiau să mai aştepte. S-a ridicat încet, întinzându-şi picioarele, apoi a îmbrăcat roba de ceremonie. La altar, a aprins lumânări şi un beţişor de tămâie. Un portret înrămat al maestrului ei spiritual se odihnea lângă Senju Kannon. Purta cea mai bună rasă de ceremonie, cea pe care ea i-o cârpise des, pentru că nu-şi permitea una nouă. O privea din fotografie şi chiar dacă gura îi părea severă, ochii îi zâmbeau, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să-i împărtăşească o glumă înţeleasă doar de ei. Aikon a atins beţigaşul de tămâie pe frunte, dar înainte să aducă ofranda, s-a oprit şi s-a uitat la el, întâlnindu-i şi susţinându-i privirea – ceva ce nu făcuse niciodată când el trăia.

Aşadar, eşti mulţumit? l-a întrebat Aikon în tăcere. Nu ştiuse niciodată dacă maestrul ei spiritual credea sau nu în ea.

Când, plină de entuziasm, îi împărtăşise ideea scrierii unei cărţi, el rămăsese cu ochii închişi, ascultând cu răbdare în timp ce ea îi explica felul în care a face ordine e la modă şi revista la care lucrează publică multe articole despre dezordine – cărţile pe acest subiect chiar deveniseră bestsellere internaţionale – şi, când a terminat în sfârşit de vorbit, el doar a oftat. *Dacă simţi câ gândurile tale vor ajuta câţiva oameni, atunci ar trebui sâ scrii o carte,* a sfatuit-o el. Aikon şi-a amintit privirea lui plictisită atunci când toată strălucirea îi dispăruse din ochi şi cum îi cădea capul ca o camelie înflorită pe tulpina ofilită. *Trebuie sâ mâ întind acum. Sunt foarte obosit.*

A fost ultima dată când l-a văzut stând în picioare. în lunile care au urmat, Aikon veghease la căpătâiul lui, scriindu-şi cartea febril şi ascultând sunetul respiraţiei lui greoaie. Ştia că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit şi voia să termine cartea, pentru ca spiritul lui să fie împăcat atunci când va muri, ştiind că templul îi este în siguranţă. în fiecare dimineaţă, la prânz şi seara, Aikon ţinea slujbe în camera stareţului, aprinzând tămâie la altar, cântând sutre şi făcând mătănii. Uneori, în timp ce Aikon cânta, buzele maestrului se mişcau. Uneori, îşi punea palmele în dreptul inimii. Şi, în tot acest timp, Senju Kannon veghea asupra lor. Era foarte frumoasă, stând pe lotusul ei ca Bodhisattva Compasiunii, a cărei menire era să vegheze asupra tărâmului spiritelor înfometate. Aikon, care îi ştersese de praf fiecare braţ şi fiecare cap în parte, se simţea foarte aproape de ea şi, în timp ce stătea lângă maestrul ei, scriind până târziu în noapte, se uita la Senju Kannon şi se gândea la spiritele înfometate, cu pântecele lor mari, întotdeauna goale, la pofta lor nesăţioasă de mâncare şi la nesfârşita dorinţă de mai mult. Aveau gurile mici cât nişte înţepături şi gâturile subţiri ca un fir, aşa că nu puteau consuma niciodată suficient cât să fie mulţumite. Aikon le înţelegea chinul.

Dragă Senju Kannon, se ruga ea. Te rog să mă ajuţi să scriu

această carte. Te rog să îi îngădui cărţii mele să le fie de ajutor oamenilor care suferă ca mine. Te rog să îi îngădui cărţii mele să se vândă, astfel încât să pot plăti noul acoperiş al templului.

în ziua în care maestrul ei spiritual a murit, constructorii tot nu fuseseră plătiţi. Cu inima grea, Aikon a stat alături de el şi l-a privit în timp ce-şi dădea ultima suflare. Nu reuşise să termine cartea la timp şi nu-şi îndeplinise promisiunea de a aduce venituri templului. Se gândea că maestrul trebuie să fi fost teribil de dezamăgit de ea. Dacă va muri dezamăgit, va deveni şi el un spirit înfometat? Era un gând îngrozitor. Şi vechiul templu, ce se va alege de el? Terenul şi templul dărâmat urmau să fie vândute pentru a face loc clădirilor de birouri şi zgârie-norilor? în ultima lună de viaţă, maestrul ei spiritual îi transmisese învăţătura Dharma şi făcuse din ea moştenitoarea doctrinei şi a practicii sale spirituale, dar fără templu, rămânea prea puţin de moştenit sau de transmis. Avea să piară şi neamul lui?

Maestrul ei parcă îi auzea gândurile. Zăcuse inconştient zile întregi, în timp ce respiraţia îi încetinea şi pauza dintre respiraţii creştea tot mai mult. Dar chiar atunci, a deschis ochii şi s-a uitat drept la ea, cu o privire strălucitoare, înflăcărată. Nu a spus nimic, dar nu era nevoie. Aikon ştia la ce se gândeşte.

- Bine, i-a şoptit Aikon. Nu voi renunţa. Cumva, voi face în aşa fel încât templul nostru să existe în continuare. Promit.

Maestrul părea că a auzit-o. Lumina din ochii lui strălucea drept răspuns. Apoi a clipit şi i-a închis pentru totdeauna.

Acum, Aikon încă îi mai simţea ochii aţintiţi asupra ei din fotografie, privind-o cu acea expresie întrebătoare. Rotocoale de fum se înălţau din vârful beţigaşului de tămâie în timp ce ea înainta să aducă ofranda, înfigând ferm beţigaşul în vasul cu cenuşă.

- Credeai că nu voi fi în stare, a spus Aikon. Dar am reuşit.

Asistenta ei, o altă călugăriţă novice pe nume Kimi, a

deschis uşa, s-a înclinat şi apoi s-a dat la o parte ca s-o lase să treacă. Aikon a ieşit pe holul care ducea la zendo, înclinându-se când a trecut prin dreptul celui responsabil cu timpul şi a aruncat o privire spre graţioasa caligrafie pictată pe placa de lemn. Era un vechi poem Zen, compus de maestrul ei spiritual:

Minunată este împrejurarea Naşterii şi a Morţii.
Viaţa este trecătoare. Timpul nu aşteaptă.
Trezeşte-te! Trezeşte-te!
Nu irosi niciun moment!

Deşi suna ca un avertisment, poemul o făcea întotdeauna pe Aikon să fie atentă şi receptivă. în zendo, ea s-a instalat pe vechiul scaun al maestrului spiritual şi s-a uitat în încăpere la rândurile de meditatori aşezaţi pe pernele lor, cu faţa la pereţii albi şi netezi. într-o parte stăteau oaspeţi şi enoriaşi, iar în faţa lor se aflau călugăriţe budiste. A aruncat o privire spre rândurile lor, verificând postura discipolilor ei, încântată să vadă că spatele lor e drept şi au capetele rase, strălucind în amurgul obscur. Era o dinastie de femei, s-a gândit Aikon. Cu asta se alesese maestrul ei spiritual. Niciuna dintre ele nu o privea. îşi ţineau privirea în jos, adâncite în meditaţie, dar dacă ar fi privit-o, ar fi văzut un zâmbet mic, ca o umbră, licărindu-i pe faţă. Femei puternice, capabile, s-a gândit stareţa. Bătrânul a primit ceea ce merita.

62

Stimată doamnă Konishi,

Sper că e în regulă să vă trimit e-mailuri în continuare. îmi închipui că probabil oricum nu le citiţi, aşa că nici nu contează. Zilele astea nu prea am o viaţă socială activă şi să vă scriu mă ajută să-mi controlez emoţiile, aşadar, mă ajutaţi chiar dacă nu-mi răspundeţi.

Dar dacă se întâmplă să citiţi e-mailul şi aveţi chef să-mi răspundeţi, am o anumită întrebare despre proiectul meu de a scăpa de dezordine, care merge mai bine, pentru

că fiul meu a început recent să mă ajute. în primul e-mail, v-am spus că Benny are probleme emoţionale, dar de fapt este mai grav. Benny are halucinaţii auditive, aude lucruri vorbindu-i, cum ar fi adidaşii lui, ceea ce nu este adevărat. (Adidaşii sunt adevăraţi, ce-i drept, dar nu prea vorbesc cu el.) Face tratament cu medicamente antipsihotice şi a fost internat două săptămâni la o secţie de psihiatrie pentru copii, dar după externare, problemele lui de comportament s-au agravat. Benny a început să mă mintă, să chiulească de la şcoală şi să iasă cu nişte copii mai mari decât el, pe care i-a întâlnit în secţie, iar eu m-am îngrijorat că s-a apucat de droguri. Acum, psihiatra spune că Benny ar putea suferi de schizofrenie, dar este greu de ştiut, deoarece îi tot schimbă diagnosticul. Desigur, Benny este adolescent, aşa că o parte din acest comportament este probabil cauzat de hormoni, dar am fost foarte îngrijorată.

Totuşi, recent, am fost mai optimistă, deoarece după micul meu accident, când am căzut pe scări şi corbii m-au salvat, Benny m-a ajutat prin casă, făcând cumpărături şi curăţenie. Nu ştiu ce m-aş face fără el! Este încă retras, dar medicul lui crede că se descurcă mai bine, aşadar, asta înseamnă evoluţie. Tatăl său avea probleme cu drogurile şi alcoolul şi uneori îmi fac griji că Benny a moştenit asta de la el. Kenji nu consuma aproape niciodată droguri puternice, dar îi plăcea să bea şi să fumeze marijuana cu prietenii. La început nu m-a deranjat, pentru că era muzician şi ăsta era stilul lui de viaţă, dar mai târziu, când am rămas însărcinată, i-am cerut să renunţe şi a făcut-o. Kenji şi-a dorit cu adevărat să fie un tată bun şi am fost amândoi de acord că trebuie să-i dăm un exemplu sănătos fiului nostru. Ştiam că nu vom fi niciodată bogaţi şi că nu îi vom oferi lui Benny multe lucruri materiale, dar asta nu ne- a deranjat. Aveam încredere că i-am putea asigura o familie iubitoare, stabilă, creativă şi, pentru o vreme, chiar cred c-am reuşit.

Dar când Benny avea vreo şase sau şapte ani, Kenji s-a apucat din nou de droguri. Cred că era dezamăgit din cauză că trupa lui nu avea viitor, dădea semne că îmbătrâneşte, deci se simţea într-un fel blocat, dar nu a vorbit niciodată despre asta. A început să iasă în oraş, să stea tot mai târziu după concerte, şi din moment ce trebuia mereu să adorm devreme din cauza activităţii mele, la început n-am observat. Dar apoi i-am găsit o pungă de iarbă în buzunar şi asta a dus la primul nostru conflict serios. Eram supărată pe el pentru că-şi încălcase promisiunea şi pentru că mă minţise, dar, în cele din urmă, şi-a cerut scuze şi a jurat că se va lăsa din nou şi a încercat. Chiar a încercat.

Oricum, n-am vrut să intru în detalii. Am vrut doar să vă spun că Benny e mai

bine, iar eu m- am apucat să fac ordine şi deocamdată merge, sau cel puţin mergea. Succesul pe care l-am avut cu sertarul de şosete mi-a dat încredere şi mi-a arătat că mă pot schimba, dar restul casei mai are nevoie de multă muncă. în cartea dumneavoastră, aţi spus că important nu este să-mi *termin* treaba, ci, mai degrabă, s-o *îndeplinesc.* Din păcate, trebuie să închei, pentru că fiul proprietarei mele a închiriat un tomberon al cărui preţ este dedus din garanţie, şi mi-a cerut să fac curăţenie în partea mea de duplex, altfel va începe procedura de evacuare. Nu pot îndeplini această sarcină complet pentru că am o gleznă ruptă, o comoţie cerebrală şi un loc de muncă.

Nu vreau să mă plâng. Vestea bună este că glezna mea se vindecă, comoţia dispare, iar medicul a spus că pot folosi calculatorul iar, atât timp cât o iau încet. Dar cu alegerile care vor avea loc într-o săptămână, sunt atât de multe ştiri, încât trebuie să lucrez ore suplimentare şi zilele chiar nu au suficiente ore! Aşadar, asta este întrebarea mea: Cum ar trebui să fac ordine complet, cu dragoste şi compasiune, când am o gleznă ruptă, un copil bolnav şi o ţară aflată în pragul dezastrului? Şi dacă nu reuşesc să termin de făcut curat şi vom fi evacuaţi, unde vom merge? Proprietara noastră, bătrâna doamnă Wong, îl îndrăgea pe soţul meu şi nu ne-a mărit niciodată chiria, dar abia câştig destul cât s-o achit şi chiriile din oraş au crescut atât de mult, încât nu ne vom mai permite să locuim aici.

Cred că ne-am putea muta în alt oraş, dar avem toată situaţia asta cu Benny. în sfârşit începe să se acomodeze la liceu cu un nou program educaţional individualizat, dar recent...

63

Toată noaptea, în timp ce călugăriţele dormeau adânc, e-mailurile au continuat să sosească. Sunetele necontenite ale lumii exterioare se spărgeau ca valurile de zidurile micului templu, dar cumva, zgomotul nu ajungea la ele. Vuietul şi huruitul traficului, ţipetele sirenelor poliţiei şi ambulanţelor, salariaţii beţi cântând şi vomitând pe trotuare – nimic din toate astea nu ajungea în dormitoarele călugăriţelor.

însă Aikon auzea tot. în camera stareţei, ea stătea trează,

îngrijorată, începuse să doarmă în birou, astfel încât în timpul frecventelor crize de insomnie să poată lucra. Erau întotdeauna prea multe de făcut în ultima vreme. Grupul media care îi publicase cartea în Japonia o presa să facă o emisiune TV, editorii americani voiau să înceapă un turneu de promovare, călugăriţele budiste avea nevoie de pregătire, congregaţia în continuă creştere avea nevoie de atenţie, iar Aikon semnase un contract pentru o nouă carte pe care nu mai avea timp să o scrie. Renunţase la viaţa corporatistă ca să scape de acest gen de presiune, dar stresul o urmase până aici.

Din reflex, a aruncat o privire spre altarul pe care Kannon stătea senină pe lotusul ei, cu luna luminându-i cele unsprezece capete. Mii de braţe îi ieşeau din corp asemenea unei aureole de petale de crizantemă, fiecare purtând în palmă un ochi sau un obiect dedicat iluminării. Când era încă novice, ştergând de praf toate acele obiecte sculptate – oglinzi, topoare, bijuterii, mărgele, flori, clopote, roţi, teluri, săbii, arcuri şi săgeţi –, Aikon se întreba adesea de ce are nevoie Kannon de atâtea obiecte ca să salveze toate fiinţele de la suferinţă. De ce nu putea înlătura lăcomia, ura şi deziluziile cu mai puţină aglomeraţie? Aikon îi adresase această întrebare maestrului ei spiritual înainte de a muri, când scria un capitol despre dorinţa de posesiuni materiale. Maestrul ei spiritual stătea întins pe saltea şi la început nu îi răspunsese, şi ea s-a întrebat dacă o auzise măcar, dar apoi s-a mişcat, întorcând capul să se uite la statuie. Când vorbea, vocea lui era atât de blândă, încât Aikon trebuia să se străduiască din răsputeri să-l audă.

- Kannon este o doamnă. Doamnelor le plac lucrurile frumoase.

Scânteia familiară de furie i s-a aprins în piept şi i-a făcut obrajii să ardă.

Era bătrân, era maestru Zen şi era pe moarte, dar asta nu era o scuză pentru acest gen de sexism. Aikon a inspirat adânc şi

era gata să protesteze, când el a întors capul şi ea a văzut că zâmbeşte. Atunci, a răsuflat uşurată. Desigur. Ştia exact pe ce buton să apese.

- Ştii cum a obţinut Senju Kannon cele o mie de braţe? a întrebat-o el, iar când Aikon a spus că nu, maestrul a dat încet din cap, închizându-şi ochii. Ei bine, atunci îţi voi spune. Cu mult timp în urmă, Kannon, Bodhisattva Compasiunii, a făcut un jurământ profund să elibereze toate fiinţele şi să ne ajute să ne trezim la natura noastră autentică şi luminoasă.

Cuvintele lui erau ca nişte mărgele pe şnurul unei mala, desprinzându-i- se de pe buze în respiraţii scurte.

- Kannon semăna cu tine. Muncea mult, dar întotdeauna apăreau şi mai multe fiinţe prizoniere ale deziluziilor. Ea le-a auzit strigătele jalnice şi s-a înfuriat atât de tare, încât într-o zi i-a explodat capul.

Maestrul ei spiritual s-a întrerupt, cu ochii larg deschişi, şi a privit-o curios.

- Nu mă crezi? Ei bine, asta a făcut. S-a rupt în unsprezece bucăţi, aşa că i-au apărut unsprezece capete. Ce minune!

Părea mai plin de viaţă, aproape cum fusese odinioară.

- Dar unsprezece capete tot nu erau suficiente. Erau prea multe fiinţe pe care să le ţină în braţe şi Kannon a continuat să se agite până când i-au explodat şi braţele. S-au despărţit într-o mie de bucăţi, aşa că i-au apărut o mie de braţe noi şi o mie de mâini noi şi fiecare mână avea câte un ochi în palmă.

Maestrul Zen a închis din nou ochii.

- De aceea se spune că era clarvăzătoare, a spus el oftând. Ea observa suferinţele lumii...

Vocea i s-a stins, dar cuvintele încă pluteau prin aer ca parfumul unui beţişor de tămâie, astfel încât şi acum, doi ani mai târziu, Aikon auzea în continuare ecourile în întuneric.

Semăna cu zeiţa Kannon. Toate călugăriţele budiste simţeau acelaşi lucru. Toate căutau excelenţa, capetele le mergeau fără oprire, şi ăsta nu era un lucru bun... sau era? Asistenta ei, Kimi, avea o slujbă la o agenţie internaţională de

publicitate, unde lucra atât de multe ore suplimentare, încât la vârsta de treizeci şi doi de ani, suferise un infarct şi se prăbuşise peste birou. Probabil că în acel moment, inima îi explodase într-o mie de bucăţi, o mie de inimi ca să iubească lumea şi mai mult. Da, s-a gândit Aikon. Kimi era o bodhisattva autentică, iar cunoştinţele ei de limba engleză erau excelente. Era timpul să-i acorde mai multă încredere şi să o însărcineze cu alte responsabilităţi.

Simţea prezenţa maestrului ei în sală. N-ai decât, s-a gândit ea. Râzi cât vrei. Salvez templul, nu-i aşa? S-a uitat la Kannon şi şi-a pus palmele în dreptul inimii, apoi a închis ochii şi a adormit.

CARTEA

Benny? Eşti acolo? Tot nu vrei să vorbeşti cu noi?

Poţi încerca să ne blochezi, dar amintirile sunt încă în tine şi ştim unde să le găsim.

Bine, fie. Nu ne dai de ales. Va trebui să continuăm fără tine.

64

Profesoara ta a găsit cartea pe care o împrumutaseşi de la bibliotecă şi pe care ai distrus-o. A văzut toate frazele punctate, toate paginile perforate şi ţi- a reproşat asta. La început te-ai prefăcut că nu ştii despre ce vorbeşte, dar apoi a deschis o pagină, demonstrativ:

- Uite! a exclamat ea.

Lumina soarelui de toamnă târzie cădea pieziş, strălucind printre paginile perforate, iar razele subţiri, strălucitoare, asemănătoare unui ac, se infiltrau prin perforaţiile fine. Era frumos. De ce nu erau toate paginile la fel de frumoase? Dar apoi, uitându-te mai atent, ai devenit confuz. Te aşteptai ca

pagina să fie albă şi goală, însă cuvintele erau încă acolo. Ai crezut că le vei elibera, ai crezut că deja vor fi evadat până atunci, în schimb, iată-le acolo, toate cuvintele şi literele frumos aliniate, ispăşindu-şi pedeapsa, în timp ce pagina urla de durere. Era prea mult. Cum puteau fi cuvintele aşa de docile? Aşa de supuse faţă de statu-quo şi de oarbe faţă de convenţii?

Ţi-ai lăsat capul în jos şi ai început să-ţi loveşti fruntea de birou. Profesoara a apelat la asistenţa medicală.

La cabinetul lui dr. Melanie, ai hotărât să-i mărturiseşti:

- Este o *carte,* ai şoptit.

Dr. Melanie s-a aplecat în faţă. Astăzi avea o manichiură cu ojă albastru-
pal.

- Nu te aud, Benny. De ce şopteşti? Poţi vorbi mai tare?
- Nu. O să mă audă.
- Cine?
- Cartea. îmi intră în minte. îmi citeşte gândurile. Face să se întâmple multe rahaturi.
- Ce fel de rahaturi, Benny?

Nu aveai de gând să-i povesteşti c-o sărutaseşi pe Aleph la munte. Nimeni nu trebuia să ştie. Ţi-ai încrucişat braţele pe piept şi ai început să te legeni.

- Benny, poţi să-mi spui?
- Doar chestii. în fine. Face să se întâmple chestii nasoale şi apoi le povesteşte tuturor despre viaţa mea şi nu o pot opri. Nu pot scăpa de ea în niciun fel!
- Cartea asta este una dintre vocile tale?
- Da, bineînţeles! ai strigat. Este Vocea Vocilor, Atotputernicul Dumnezeu, ce naiba! Ştie totul despre mine, despre mama mea şi despre oamenii din jur. Vă ştie şi pe dumneavoastră.
- Cum adică?

I-ai aruncat o privire vicleană.

- Şi dumneavoastră vă citeşte gândurile. Ştie la ce vă

gândiţi şi le va spune tuturor. Nu simţiţi?

Dr. Melanie s-a retras, surprinsă.

- Nu simt nimic, Benny.

Nu avea rost să te împotriveşti, aşa c-ai pus capul pe masă.

- Benny? Vorbeşte cu mine.
- La ce bun?

Ai simţit-o că te priveşte cu ochi blânzi şi îngrijoraţi, aşa c-ai încercat din nou.

- De ce nu încercaţi să mă credeţi? Şi dacă ceea ce spun eu este adevărat?
- Că există o carte în capul meu care ştie ce gândesc?

-Da.

- Pentru că nu cred că este adevărat, Benny. De ce ar trebui să cred un lucru ca ăsta?
- Pentru că este *pe bune* acolo! Poate vedea totul şi o să vă pună să faceţi chestii nasoale, dacă nu sunteţi atentă.
- Te convinge să faci anumite lucruri?
- Da! Doar v-am spus! De ce nu mă ascultaţi?
- Benny, calmează-te. Respiră. încearcă să-mi spui exact ce crezi că te pune cartea să faci.

Ai început să-ţi numeri respiraţiile.

- îţi spune să te răneşti?

Purtai o bluză cu mâneci lungi, astfel încât dr. M. să nu-ţi vadă constelaţia secretă de cicatrici de pe antebraţe. Se vindecau frumos, lăsând cicatrici mici în urmă. Ţi-ai tras mânecile şi ai clătinat din cap.

- Nu.
- îţi spune să-i răneşti pe alţii?
- Nu, sigur că nu, i-ai răspuns exasperat. Este o carte. Nu este o foarfecă!

Erai sigur. Pentru că, deşi părea rezonabil să crezi că o carte îţi poate citi
gândurile, ideea că o carte te-ar face să răneşti pe cineva nu-ţi trecuse niciodată prin minte. Dar apoi, pe măsură ce întrebarea lui dr. M. persista în spaţiul dintre voi, s-a strecurat

îndoiala.

- Cărţile nu cred că pot face asta… Sau pot?

O umbră de îndoială ţi-a traversat chipul şi, în acel moment, ceva s-a schimbat. Am simţit că se întâmplă. Pentru prima dată, ţi-ai dat seama de puterea cărţilor, de ce am fi capabile, şi te-ai speriat. Odată ce un gând este conceput, nu mai poate fi anulat. Odată distrusă, cum poate fi recâştigată încrederea? Nu există răspunsuri simple.

65

De ce nu încercaţi să mă credeţi?

Dr. Melanie stătea la birou cu ochii închişi şi căştile în urechi, încercând să-şi limpezească mintea înainte să sosească următorul pacient, dar întrebarea băiatului se repeta la nesfârşit şi noua aplicaţie de meditaţie nu-i era de niciun ajutor. Coloana sonoră ambientală pe care o alesese imita sunetul picăturilor de ploaie prelinse pe frunze, dar picăturile de ploaie semănau foarte mult cu un bruiaj la radio şi o nelinişteau. Dr. M. a deschis ochii şi a analizat opţiunile, căutând un sunet mai relaxant. Erau multe sunete diferite ale ploii dintre care putea alege. Oare se potrivea mai bine ploaia torenţială? Sau burniţa? Dar furtuna cu tunete şi trăsnete? Nu, prea zgomotos. Probabil sunetul zăpezii era mai delicat. Fulgii de zăpadă în lumina lunii sunau frumos.

Dr. M. obişnuia să stea şi să mediteze fără nicio coloană sonoră, dar în ultimul timp, mintea ei era prea agitată, iar gândurile o sâcâiau neîncetat.

Odată ce mintea se concentra pe un anumit gând, devenea o obsesie. Asta însemna perseverenţa? Indica o diminuare a flexibilităţii cognitive? Ea nu era astfel. Oare îmbătrânea?

De ce nu încercaţi să mă credeţi? Şi dacă ceea ce spun eu este adevărat?

Desigur, în mintea ei nu exista nicio carte care să-i povestească gândurile şi s-o pună să facă diferite lucruri. Era o

halucinaţie, dar ceva din întrebările lui Benny o bântuia. De ce nu încerca să-l creadă? Ce o împiedica să-şi imagineze cum ar fi s-audă vocea unei cărţi şi să creadă că e adevărată?

Erau întrebări bune, demne de luat în considerare, şi dr. M. îşi dorea să le analizeze în notiţele pe care le făcuse despre cazul lui Benny Oh în timpul consultaţiilor. Pentru că, deşi credea că nu există nicio carte în mintea ei, mintea ei *se simţea* adesea ca o carte, plină de poveştile tinerilor ei pacienţi. Chiar i-ar fi plăcut să le scoată de acolo. Fără îndoială că scrisul ajuta – la urma urmei, Freud nota poveştile pacienţilor şi cărţile lui o atrăseseră de la bun început să-şi aleagă această specializare –, dar asta nu mai era posibil. Zilele anamnezelor lungi, narative, psihanalitice se încheiaseră, iar acum abia avea timp să-şi noteze o scurtă evaluare şi scheme de tratament. Din motive ce ţin de litigii, spitalul descurajează cazurile complicate. Deşi nu era recomandat să-şi noteze îndoielile, nu însemna că nu le are.

Cazul lui Benny Oh o nedumerea. Deşi băiatul prezenta unele simptome de schizofrenie, avea îndoieli cu privire la diagnostic, iar acum că părea să intre într-o fază psihotică acută, ea trebuia să găsească un tratament care să funcţioneze. Era totuşi un medic tânăr, cu doar câţiva ani de experienţă clinică. Era serioasă, perseverentă şi începuse să-i simpatizeze pe băiat şi pe mama lui. Amândoi sufereau, iar ea voia să-i ajute. Dându-ne seama de asta, am simţit o legătură cu ea. Dorinţa ei nu era diferită de a noastră.

Dr. Melanie a respirat adânc, cu întrebările lui Benny rulându-i în minte. El avea dreptate. Ar trebui *să încerce* să-l creadă, iar dacă nu putea, atunci măcar să-şi imagineze. Şi dacă în mintea ei chiar exista o carte care să-i citească gândurile? Dacă un creion putea vorbi? Dacă obiectele care vorbesc sunt adevărate şi, oricum, ce înseamnă să spui că un lucru este „adevărat”?

Tocmai atunci, în urechile ei s-a auzit bubuitul puternic al tunetului, întrerupând-o din meditaţie. Tunetul? Ce căuta

tunetul în muzica fulgilor de zăpadă care dansau în lumina lunii? Deranjată, dr. M. şi-a scos căştile din urechi şi a deschis ochii. Ploaia curgea şiroaie pe fereastră. Clopoţelul din sala de aşteptare a sunat. Braţele fulgerului au despicat cerul întunecat.

66

Stimată doamnă Konishi,

Mi-aş dori să am o veste mai bună. Probabil credeţi că sunt doar o bătrână plângăcioasă, dar sunt o persoană destul de optimistă. Doar trec printr-o perioadă dificilă, însă sunt sigură că norocul mi se va schimba şi vă sunt recunoscătoare că mi-aţi fost aproape şi mi-aţi oferit şansa să vă scriu. La început speram că-mi veţi răspunde, dar acum înţeleg că este mai bine să nu o faceţi. Adică, aş fi foarte încântată să primesc un e-mail de la dumneavoastră, dar dacă mi-aţi scrie, atunci aţi fi adevărată în mintea mea şi ar fi mult mai greu să am încredere în dumneavoastră. Astfel, nu păreţi reală şi pot să vă spun orice doresc, aşa că vă rog, continuaţi să nu-mi răspundeţi la e-mailuri şi, eventual, nici nu vă mai deranjaţi să le citiţi.

Cea mai mare problemă pe care o am este că băiatul meu, Benny, nu se simte prea bine, iar medicul lui vrea să-l interneze din nou. Dr. M. i-a schimbat iarăşi medicamentele, ceea ce reprezintă întotdeauna o mare problemă, pentru că nu ştim niciodată cum va reacţiona. Benny nu este deloc mulţumit de toate astea şi sunt foarte îngrijorată. Sinceră să fiu, îmi frânge inima.

Şi apoi, recent, s-a mai întâmplat ceva ciudat şi supărător. Vă amintiţi că v-am povestit despre corbii soţului meu şi despre cum îmi aduceau mici cadouri? Nimic valoros, dar întotdeauna am simţit că sunt din partea lui Kenji. Benny râde de mine, dar ştiu că şi el îi iubeşte pe corbii tatălui său. Când ieşim pe verandă, ei aterizează pe dispozitivul de hrănire, iar săptămâna trecută, l-am dresat pe Mister, un corb special, să-mi ia prăjiturile-lună direct din mână. Am fost tare entuziasmată! Dar ieri, când am ieşit, corbii n-au mai venit deloc. Pur şi simplu stăteau cocoţaţi pe gard, tăcuţi şi nemişcaţi, privindu-mă. A fost înfiorător. Am lăsat prăjitura-lună pe platformă, iar când m-am întors, m-am uitat în jos din întâmplare şi le-am văzut stârvurile. Doi corbi zăceau la baza treptelor şi am ştiut imediat că unul dintre ei e Mister. M-am supărat îngrozitor! Ştiu că n-ar trebui să hrănesc corbii, pentru că e mai bine să nu se obişnuiască în prezenţa oamenilor. Şi e logic în cazul lupilor şi urşilor din pădure, dar corbii trăiesc chiar aici, în oraş, aşa că deja sunt obişnuiţi, nu? însă primul meu gând a fost că totul se întâmplă din vina mea. încercând să am grijă de Mister, mi-am omorât corbul preferat. Le-am ascuns stârvurile sub verandă, ca Benny să nu le vadă, gândindu-mă că îi voi îngropa mai târziu.

Corbii au stat departe de platforma de hrănire toată ziua, dar ştiam că sunt acolo. De fiecare dată când mă uitam pe fereastră, îi vedeam abătuţi, privind în tăcere. Am vrut să-i îngrop pe Mister şi pe prietenul lui, dar n-am găsit lopata şi m-am luat cu treaba, apoi Benny a venit acasă. Era foarte supărat. De obicei, când corbii îl văd venind din staţia de autobuz, zboară alături de el şi-i ţin companie, dar în după-amiaza asta, la o stradă distanţă de casă, unul dintre corbi i se prăbuşise la picioare. Era evident bolnav, dar mai mişca, aşa că Benny l-a ridicat şi, imediat, ceilalţi corbi au început să ţipe, să croncăne şi să se repeadă la el. Benny a luat-o la fugă, însă corbii au continuat să se năpustească asupra lui, iar unul dintre ei chiar l-a ciupit de frunte. Benny mi-a arătat corbul bolnav pe care îl înfăşurase în hanorac, dar până atunci, deja murise.

Sincer, doamnă Aikon, dacă fiul meu îmi povesteşte despre corbi care se prăbuşesc din cer, oricât de mult aş vrea să-l cred, o parte din mine întotdeauna se va întreba dacă nu cumva minte sau suferă de o halucinaţie. în dimineaţa aceea, am văzut cu ochii mei cei doi corbi morţi, aşa că l-am crezut. în situaţia mea, învеţi să fii recunoscătoare pentru toate lucrurile mărunte. încă nu ştim ce li se întâmplă corbilor.

67

Au îngropat primii trei corbi în curtea din spate, săpând o groapă cu o şurubelniţă şi o lingură mare de supă. A fost greu de săpat şi Annabelle a fost îngrijorată că, dacă groapa nu e suficient de adâncă, corbii ar putea fi dezgropaţi şi mâncaţi de şobolani. Benny nu a spus nimic, dar după ce au săpat mai adânc, a întrebat-o:

- De ce facem asta?

Annabelle şi-a ridicat privirea, surprinsă. Doar era evident. De ce întreba aşa ceva?

- Corbii sunt morţi, scumpule. Trebuie să le săpăm mormântul ca să-i îngropăm.

Benny a oftat.

- *Ştiu.* Am întrebat de ce.
- Pentru că asta faci când fiinţele mor.

- Pe tata nu l-ai îngropat. L-ai ars.
- L-am incinerat, Benny. Pentru oameni, cuvântul este *incinerat.* Şi noi am ales incinerarea, pentru că aşa se obişnuieşte în Japonia.
- Tu ai ales, nu eu.
- Da, e adevărat. Erai mai mic atunci...

Benny şi-a şters nasul cu mâneca şi a privit în jos la corbii morţi.

- Aşadar, pentru păsări se numeşte grătar?
- Ar trebui să fie o glumă?

-Nu.

Benny a tăcut şi a continuat să sape pământul tare cu şurubelniţa, în timp ce Annabelle îl dădea la o parte cu lingura şi, când groapa a fost destul de adâncă, au pus cei trei corbi înăuntru. Corpurile lor, pe care nu le ţinuse niciodată în braţe cât timp trăiau, erau uşoare în mâna ei şi nu cântăreau mai nimic. Lui Annabelle i-a venit atunci o idee şi s-a dus şchiopătând în casă, întorcându-se cu câteva mărunţişuri – şurubul, un capac de sticlă, o pietricică strălucitoare. S-a aplecat şi a aşezat fleacurile deasupra stârvurilor.

- Poftim, Mister, a spus ea, privind tristă spre groapă. Ceva cu care să te joci. Adio. O să-mi fie dor de tine. Ai fost un corb amuzant.

Annabelle s-a întors spre Benny.

- Vrei să le spui ceva?
- Corbilor?
- Da. Ultimele cuvinte?
- Nu prea.
- Bine. Atunci, hai să-i acoperim.

Annabelle a împins o parte din pământ în groapă.

- Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce...
- N-o să le placă.
- La ce te referi?
- Să fie îngropaţi, acoperiţi cu pământ. Sunt corbi. Lor le place să fie pe cer. Ar fi trebuit să facem o înmormântare

celestă.

Annabelle şi-a dat la o parte şuviţele de pe frunte cu dosul palmei.

- O înmormântare celestă? Ce e aia?
- Exact ce auzi. îi îngropi în cer. Aşa se procedează în Tibet şi în alte locuri. Cari stârvurile pe vârful muntelui şi le laşi acolo, în aer liber, până când nu mai sunt.
- Ce idee interesantă!
- E pentru oameni, dar se poate şi în cazul animalelor.

Unde învăţase asta? Era morbid? Ar trebui să fie îngrijorată?

în noaptea aceea, Annabelle nu a putut dormi, gândindu-se la Mister. Nu putea spune de ce, dar era sigură că Mister o găsise în noaptea accidentului, într-o fluturare de aripi negre şi elegante, îi aterizase pe stomac şi apoi sărise mai aproape, mai întâi pe piept, apoi pe gât, ajungând să se odihnească chiar sub bărbie, unde şi-a înclinat capul şi a privit-o în ochi. Annabelle şi-a amintit senzaţia ghearelor lui ascuţite, care i-au înţepat pielea, dar el s-a aşezat curând şi le-a învelit în pene. A croncănit şi, unul câte unul, ceilalţi corbi i s-au alăturat, acoperind-o din cap până în picioare, apoi a fost doar căldura blândă a trupurilor, ferind-o de ploaie şi de aerul rece al nopţii, cu aripile lor protectoare. Erau corbii ei. O salvaseră, iar acum mureau. De ce? Era vreun fel de gripă aviară? Annabelle monitorizase răspândirea virusului H5N1 în urmă cu câţiva ani pentru un client al Organizaţiei naţionale pentru sănătate, când ştirile erau pline de poveşti despre sacrificarea în masă a păsărilor domestice, despre stocurile de antivirale şi ameninţarea iminentă a unei pandemii în rândul oamenilor, dar apoi virusul a dispărut de la ştiri. Ce s-a întâmplat cu el? Oare suferise o mutaţie? Era contagios? Transmisibil la om? Atât ea, cât şi Benny se ocupaseră de stârvurile corbilor. Ar trebui să fie îngrijorată?

în zori, Annabelle a adormit. A doua zi de dimineaţă, căutarea rapidă pentru #corbi, #moartesubită, #gripăaviară

de pe pagina de Twitter nu a descoperit nimic. Uşurată, s-a conectat la contul de la serviciu şi a citit primul calup de ştiri. Aşa de multe se întâmplaseră în lume cât timp ea se recuperase. Alegerile se aflau la doar câteva zile distanţă, iar întorsăturile bizare şi răsturnările de situaţie din cursa prezidenţială aveau un impact uriaş asupra campaniilor locale pe care ea le monitorizase. Tensiunile rasiale se agravau, mitingurile se transformau în revolte, iar incendiile de pe coastă încă făceau ravagii, dar Annabelle nu avea timp să citească toate ştirile pe care le ratase. Se uita la feţele dure ale prezentatorilor în timp ce cuvintele lor umpleau aerul. îi era greu să se concentreze. Oare comoţia încă avea efecte asupra ei?

Trebuia să ia o pauză. în bucătărie, a găsit o prăjitură-lună veche care căzuse în coşul de rufe şi a rupt-o în bucăţi. Mister obişnuia să ia câte o prăjitură întreagă în cioc şi să zboare cu ea. Ce micuţ lacom! Annabelle a ieşit pe verandă, sperând să audă croncănitul familiar al stolului de corbi, dar nu a auzit nimic. Nicio mişcare în copaci sau pe acoperişuri. Doar tăcere şi absenţa corbilor.

Annabelle a auzit un sunet venind din faţa casei. A coborât treptele şchiopătând, dând la o parte cu cârja căruciorul răsturnat în drum. Sunetul venea de la tomberonul închiriat de No-Good. A dat colţul duplexului şi l-a văzut pe No-Good măturând trotuarul cu o mătură veche. Un faraş mare zăcea pe jos şi în el era ceva strălucitor şi negru. Cu pene. No-Good a lăsat mătura de-o parte şi a deschis capacul tomberonului. Geamătul metalic îi dădea lui Annabelle fiori pe şira spinării. No-Good a luat făraşul şi a aruncat conţinutul înăuntru.

- Hei! a strigat Annabelle, îndreptându-se şchiopătând spre el.

Apoi, el s-a întors şi a văzut-o, iar capacul tomberonului s-a închis.

- Te-am avertizat, a spus el, ţinând-o la distanţă cu ajutorul cozii de mătură. Ţi-am spus să scapi de ei.

Annabelle a trecut pe lângă el şi a deschis capacul tomberonului, înăuntru, printre sacii menajeri, zăceau corbi morţi. Corpurile lor delicate semănau cu nişte mâini împreunate în rugăciune. Cândva elegante, penele lor erau prăfuite, iar ochii le erau împânziţi de moarte. Lăsându-şi cârja deoparte, Annabelle s-a aplecat spre tomberon şi a început să-i adune.

- Hei! a spus No-Good. Ce crezi că faci?

Annabelle l-a ignorat. Şi-a întins hanoracul pe jos şi l-a umplut de corbi morţi.

- Nu poţi face asta, a spus No-Good, apropiindu-se de ea cu mătura.

Annabelle l-a privit din nou.

- I-ai ucis. Asta nu înseamnă că îţi aparţin.

Un asasinat de corbi. Un ucigaş de corbi.

- Sunt păsări murdare. Ţi-am spus să încetezi să le mai hrăneşti.

- Cum le-ai omorât?

No-Good a ridicat din umeri.

- Otravă pentru şobolani. Tu mi-ai dat ideea. Să folosesc prăjituri-lună, vreau să spun. Le-au mâncat imediat.

Părea mândru de el.

- Mă dezgu şti, a spus Annabelle, întorcându-i spatele. Eşti un om absolut îngrozitor.

Annabelle a pus ultimul corb în hanoracul ei şi l-a strâns.

- Nu poţi să-mi vorbeşti aşa. Ţi-am salvat viaţa, îţi aminteşti?

- Nu! Corbii mi-au salvat viaţa. S-au aşezat deasupra mea şi mi-au ţinut de cald. Ca şi cum ar fi clocit un ou.

No-Good a pufnit dispreţuitor.

- Cred că glumeşti. Te mâncau de vie! Erau gata să înceapă cu ochii tăi şi să te devoreze puţin câte puţin. Doar te fezandau, aşteptând să fii bună şi fragedă.

- Nu, a spus Annabelle, legănând stârvurile. Erau prietenii mei.

- Doamnă, a spus No-Good, retrăgându-se în partea sa din duplex. Ştii, te-aş putea evacua pentru că adăposteşti corbi morţi.

Şi apoi, când Annabelle nu a răspuns, a adăugat:

- Eşti nebună, ştii? Nu e de mirare că şi fiul tău a luat-o razna.

Annabelle a simţit cum i se suie sângele la cap.

- Cum îndrăzneşti să spui asta despre fiul meu? Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine, Henry Wong. Ce ar crede mama ta?

O expresie sumbră i-a străbătut chipul palid, prevestind vreme rea, iar semnul din naştere de culoarea vinului a devenit roşu intens. No-Good a făcut un pas spre ea, fluturând coada măturii.

- Nu! a strigat el, cu o voce brusc stridentă. Să nu îndrăzneşti să spui nimic despre mama mea!

Annabelle a bâjbâit după cârjă şi a ţinut-o în faţa ei, strângându-şi corbii aproape. No-Good stătea acolo, şovăind, apoi braţul i-a căzut şi umerii fragili i s-au prăbuşit. Părea să plângă.

- Henry, ce s-a întâmplat? Mama ta e bine? Am crezut că-şi revine.

No-Good s-a îndepărtat, strângând coada măturii cu ambele mâini. Era
mătura mamei lui. Doamna Wong mătura trotuarul aproape în fiecare zi.

- Medicii spun că a contractat o infecţie şi că nu va supravieţui.

- O, Henry. îmi pare tare rău!

No-Good s-a întors din nou cu faţa la ea.

- Da? Ei bine, ar trebui să-ţi pară. Corbii tăi au blestemat-o şi mama a căzut pe trepte. Şi tu ai căzut pe trepte. Crezi că e doar ghinion? în niciun caz! Corbii ăia te-au blestemat şi aveau de gând să te mănânce. Ar trebui să- mi mulţumeşti, doamnă. Pentru că ţi-am salvat viaţa, altfel n-ai mai fi fost aici.

Annabelle voia să se certe cu el, să-şi apere corbii, dar s-a

oprit. No- Good era furios. Era îndurerat. Durerea lua mai multe forme şi trecea prin multe etape. Annabelle a înţeles.

- Henry, te pot ajuta cu ceva?

Pentru o clipă, pe chipul morocănos al bărbatului de astăzi, l-a văzut pe băiatul care fusese cândva, dar apoi băiatul a dispărut.

- Da, a spus el, mijindu-şi ochii şi dând din cap spre curtea ei. Poţi să-ţi cureţi tot rahatul acum, ca să nu trebuiască s-o fac eu după ce te evacuez.

- Nu cred că adăpostirea corbilor morţi este un motiv întemeiat ca să ne evacuezi, Henry.

- Poate că nu. Dar colecţionatul maniacal este. Avocatul meu se ocupă de asta chiar acum. Renovez groapa asta de gunoi, o vând şi nu las rahaturile tale să-i scadă preţul. Ţi-am dat o şansă, doamnă. Ai ratat-o. Te dau afară.

68

- Aşa de multe poveşti triste. Precum cea a sărmanei femei.

Aikon a întors ecranul computerului, astfel încât Kimi să vadă ecranul şi să citească e-mailurile.

- Soţul ei a murit într-un accident de maşină, iar fiul lor a rămas traumatizat şi a început să audă lucruri. Ea îmi trimite fotografii.

Stăteau împreună la masa joasă de scris din biroul stareţei. O ploaie uşoară cădea în mica grădină din faţa verandei, transformând frunzele arţarului într-un roşu strălucitor. Beau ceai şi Aikon îi oferise lui Kimi ceaşca pe care o folosea de obicei, o ceaşcă veche, care fusese spartă şi reparată cu minuţiozitate, folosind fire de aur. Pe-o parte avea o poezie, scrisă într-o caligrafie frumoasă, iar filigranul sinuos al aurului era înfăşurat ca un fir printre delicatele caractere chinezeşti, reparând porţelanul spart. Kimi ştia că e ceaşca preferată a lui Aikon şi s-a simţit onorată. Preţuia momentele petrecute alături de maestra ei spirituală. Erau valoroase, calme şi

absolut fireşti.

- înţeleg de ce i-a explodat capul zeiţei Senju Kannon. A fost martoră la prea multă suferinţă.

Kimi a luat o înghiţitură de ceai şi a privit cu atenţie fotografia familiei de pe plajă.

- Este un băiat drăguţ. Mă întreb ce aude...

- Mama nu mi-a spus. Doar că aude lucruri, precum încălţările, vorbindu-i.

în Japonia, lucrurile vorbeau adesea sau, cel puţin, spiritele lor. Felinare, umbrele, ceainice, oglinzi, ceasuri. Pantofii vorbeau şi ei, dar de obicei erau pantofi japonezi, ca nişte sandale de paie.

Kimi a ezitat.

- Probabil pantoful este *tsukumogami*?

Aikon părea sceptică.

- Au *tsukumogami* în America? N-am auzit niciodată să fi existat un pantof bântuit de un spirit neliniştit, nu-i aşa?

- Nu, a spus Kimi.

- Ei bine, nu contează, a răspuns Aikon, întorcând ecranul computerului spre ea. Mama spune că starea de sănătate a fiului ei se agravează, iar proprietarul îi va evacua pentru că este dezordonată. Este o situaţie îngrozitoare, nu crezi?

- Da, este.

Kimi a ezitat din nou.

- Există vreo modalitate de a-i ajuta?

- Ce putem face?

întrebarea maestrei ei părea un test.

- Putem cânta cântece rituale pentru ei?

- Putem. Şi aşa ar trebui să facem. Numele mamei este Annabelle, iar numele fiului ei este Benny. Trece-i, te rog, pe lista ritualului de *well-being* de săptămâna asta.

Kimi a simţit că primise răspunsul greşit. A repetat numele cu voce tare şi apoi le-a notat în agenda pe care o avea la ea. Simţea cum ochii maestrei sunt aţintiţi asupra ei.

- Pronunţia ta în engleză este foarte bună, a spus Aikon.

Kimi s-a înroşit. Studiase limba engleză la liceu, în America, şi apoi se specializase în literatură engleză la universitate.

- Nu, a recunoscut ea. Ar trebui să fie mult mai bună...
- Dar poţi să citeşti şi să scrii, da?

Kimi a dat din cap.

- Şi munceşti din greu. Meticulos. Ai spune că eşti o perfecţionistă? Simţi nevoia să duci la bun sfârşit tot ce începi?

Kimi a dat din nou din cap, ceva mai încrezătoare de data asta.

- Excelent! a exclamat Aikon.

A luat ceainicul şi a umplut din nou ceaşca lui Kimi.

- Am exact slujba potrivită pentru tine. Aş vrea să te ocupi de administrarea e-mailurilor internaţionale ale fanilor şi a conturilor pe reţelele de socializare, iar apoi să participi în calitate de asistentă şi traducătoare la turneul de carte din SUA. Ce părere ai?

Kimi şi-a lăsat jos ceaşca de ceai şi s-a înclinat.

- Sunt onorată, dar n-aş putea face asta.
- Desigur. Treaba asta este imposibilă. Nu vei avea timp să fii meticuloasă. Şi de aceea este perfectă pentru tine. Nu vei termina niciodată. Viaţa va continua. Te vei vindeca de suferinţele tale în cel mai scurt timp cu putinţă!

Lui Kimi i s-a părut că aude un hohot de râs care străbătea vocea fermă a maestrei.

- Bine, a promis ea. Voi încerca.
- Te rog, nu te strădui prea mult. Trebuie să ai grijă de inima ta.

Kimi s-a uitat în jos la numele pe care le scrisese în agendă.

- Ar trebui să răspund şi la e-mailuri? Şi la mesajele de pe Twitter?
- Buddha spunea că a răspunde la e-mailuri şi pe Twitter este ca şi cum ai mătura nisipurile de pe malurile fluviului Gange.
- Buddha a spus asta?
- Ei bine, poate că nu, dar ideea rămâne aceeaşi. Unele

sarcini sunt imposibile, chiar dacă eşti Buddha. Chiar dacă ai unsprezece capete şi o mie de braţe.

- Aşadar, n-ar trebui să încerc să răspund?
- Doar dacă ar ajuta.
- Cum să îmi dau seama?

Aikon a băut ultima înghiţitură de ceai.

- Da, a spus ea, răsucind ceaşca goală în mână şi admirând strălucirea porţelanului. Bună întrebare.

69

Ştiai că alegerile sunt iminente, dar le-ai trăit mai degrabă ca pe un zgomot de fond venit prin podea. Când în sfârşit a sosit ziua cea mare, te-ai trezit cu o durere de ureche, o durere în gât şi o febră atât de puternică, încât
Annabelle, după ce ţi-a luat temperatura, a fost de acord să te lase să rămâi acasă, în loc să te duci la şcoală.

- Mă duc mai târziu la vot, a spus ea, sprijinindu-se în cârjă. Iau un taxi. Dacă te simţi mai bine, poţi veni şi tu.
- Nu pot vota, i-ai spus.
- Ştiu. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să vezi democraţia în acţiune. Aveai doar zece ani la ultimele alegeri, iar astea sunt memorabile, ca să nu mai vorbim că la următoarele vei fi destul de mare ca să votezi.

Annabelle s-a uitat la tine ca şi cum şi-ar fi aruncat privirea o clipă către o ciudăţenie sau un miracol.

- Uimitor. Creşti aşa de repede. Ce părere ai?
- Despre creştere?
- Nu, prostuţule. Despre ideea de a veni cu mine la vot.
- Hm, ai spus, prefacându-te că te gândeşti. Nu.

Annabelle a oftat şi şi-a aşezat cârja la subraţ.

- Odihneşte-te puţin. îţi aduc prânzul mai târziu, dacă nu te simţi mai bine.

Toată dimineaţa, din centrul de control au răzbătut voci stridente de candidaţi, voci vioaie, optimiste, de prezentatori

de ştiri şi voci experte, amestecate cu replici extravagant orchestrate. Având urechea muzicală a tatălui tău, ai învăţat să recunoşti diferite introuri şi finaluri: temele de război sumbre, memorabile – pentru conflictele din Orientul Mijlociu; imnurile patriotice – pentru ştiri de ultimă oră în SUA. Stai în camera ta întunecată, ascultând cum muzica creşte în intensitate şi apoi se estompează, până când, în cele din urmă, te cuprinde pe neaşteptate un somn fără vise.

Pe la prânz, Annabelle te-a trezit aducându-ţi nişte biscuiţi şi supă de pui cu tăiţei, într-un termos. S-a aşezat pe marginea patului tău, ţinându-şi piciorul întins, proptindu-se în cârjă şi privindu-te în timp ce mâneai.

- Cum te simţi?
- Mă doare capul.

Şi-a pus mâna pe fruntea ta.

- Ţi-a scăzut febra.
- Mă doare foarte tare. Mă simt de parcă va exploda.

I-ai dat capacul pe jumătate gol şi te-ai întins înapoi în pat.

- Doar atât mănânci?
- Nu mi-e foame.

Annabelle a băut restul supei, a înşurubat capacul termosului şi apoi s-a ridicat.

- Peste câteva ore voi pleca la vot. Sigur nu vrei să vii cu mine?

Ai clătinat din cap, ceea ce a făcut să te doară mai tare, aşa că ţi-ai pus mâinile la urechi ca să nu-ţi explodeze de durere.

În după-amiaza aceea, s-a schimbat ceva în fluxul de ştiri, de parcă cineva ar fi tras sforile. Tonul şi oscilaţia au crescut, transformând sunetele în cioburi agitate care se strecurau prin crăpături în podea şi pe sub uşi, strălucind şi tăind. Ţi-ai pus căştile Grundig, dar asta nu te-a ajutat. Ţi-ai acoperit capul cu perna şi ai încercat să fredonezi, dar cioburile au tăiat scâncetul tremurător – tot ce putea produce gâtul tău bolnav. *Tăceţi,* ai şoptit. *Tăceţi, vă rog!* în cele din urmă, exact când nu mai suportai, ţi-a venit o idee. Te-ai ridicat şi ai intrat în

dormitorul lui Annabelle.

Culcuşul ei era părăsit şi abandonat de când dormea la parter. Trecuse mai bine de un an de când n-ai mai mâncat mâncare chinezească la pachet, n-ai mai zăcut pe burtă şi n-ai mai lăsat-o să te scarpine pe spate. Pe atunci erai diferit. Un băiat diferit. Acum, aerul era stătut, rânced. Ici şi colo, vedeai o mânecă de flanel în carouri venind de la una dintre vechile cămăşi ale tatălui tău, întinzându-se pe sub cearşafurile răvăşite, şifonate, ca un om care se îneacă scufundându-se în valuri. Şifonierului din colţ îi lipsea în continuare un sertar şi golul semăna cu o gură căscată, întunecată. Zgomotul provenit de la ştiri se auzea şi mai tare aici, amintindu-ţi de ce ai venit; ai trecut peste un teanc de cărţi şi te-ai îndreptat spre şifonier. în vechea cutie cu echipamentul de sonorizare al tatălui tău, ai găsit cablul audio pentru Grundig. Ai conectat un capăt la căşti şi celălalt la stereo şi ai ales primul disc, cu celebrul concert al lui Benny Goodman susţinut la Carnegie, în 1938.

La primele acorduri muzicale zgomotoase ale melodiei „Dont Be That Way", corpul ţi s-a relaxat ca un suspin de uşurare. De ce nu te gândiseşi la asta mai înainte? Muzica a crescut în intensitate şi ţi-a răsunat în urechi, iar când s-a auzit secvenţa veselă şi optimistă a swingului, ai început să dai din cap în ritmul familiar. La acordurile discrete ale melodiei „Sometimes Tm Happy", ai ridicat privirea şi ţi-ai surprins imaginea reflectată în oglinda mamei tale. Un băiat serios, purtând căşti supradimensionate, te-a privit, la rândul său, ca un mic astronaut. Ţi-ai suflecat mânecile, la fel şi astronautul.
I-ai arătat antebraţul, unde constelaţia de stele se vindecase, lăsând mici cicatrici cu aspect încreţit.

Braţul tău semăna cu al ei. Ţi l-ai dus la buze şi ai sărutat stelele, simţind durerea în inimă. Ai întors spatele oglinzii şi te-ai întins pe pat, adăpostindu-te în culcuş, închizând ochii şi scufundându-te în dulcele jazz electrizant.

Te-ai trezit auzind acul care dădea ture pe discul deja încheiat. în dormitor era întuneric, iar Annabelle stătea aplecată

deasupra ta, cu o expresie atât de tristă, încât te-ai ridicat în capul oaselor, panicat.

- Ce s-a întâmplat?

S-a aşezat pe pat şi ţi-a desprins cu blândeţe căştile de pe urechi.

- îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te trezesc.

A închis pick-upul şi şi-a aşezat palma rece pe fruntea ta.

- Cât e ceasul?
- E târziu. Culcă-te la loc.

Se auzea sunetul difuz al unui singur post de televiziune venind de jos, apoi ţi-ai amintit.

- S-a terminat? Ai votat?
- Da. S-a terminat.

Ai încercat să te ridici, dar ea te-a împins încetişor la loc.

- Rămâi în pat. Eu trebuie să lucrez toată noaptea.

Când te-ai trezit din nou, afară era lumină şi nu mai aveai febră. Nu se mai auzeau ştirile, dar simţeai o nouă tensiune plutind în aer, de parcă aerul însuşi ar fi fost agitat. Te-ai ridicat şi te-ai întors în camera ta. Agitaţia părea să vină de afară, dar când te-ai uitat pe fereastră, ai văzut că nu e nimeni pe alee. De unde venea zgomotul? Era o turbulenţă, ca zumzăitul asurzitor al unui milion de albine. Oare era în mintea ta?

Nu. Era adevărat. Venea din lumea exterioară.

Ţi-ai pus hanoracul negru şi vechii adidaşi Nike. Jos, Annabelle dormea pe canapea. Te-ai oprit în pragul uşii. în somn, faţa ei palidă era catifelată şi ridurile de îngrijorare de pe frunte dispăruseră. Arăta ca o prinţesă adormită, ca o mamă tânără, netulburată. Un sentiment de tristeţe profundă ţi s-a ridicat în gât şi l-ai înghiţit. Lângă canapea, pe podea, zăceau tricouri împărţite în teancuri rebele de haine de aruncat şi haine de donat. Lângă teancuri se afla sertarul gol al şifonierului, pe care Annabelle începuse să-l umple din nou cu cămăşile lui Kenji pe care le păstra, dar nu ajunsese prea departe, iar cămăşile împăturite din sertar căzuseră într-o

parte, descurajate de lipsa progresului. Te-ai ghemuit şi, în linişte, ai început să le împăturești. Nu ţi-a luat mult. Te pricepeai de minune să împăturești şi, în curând, toate stăteau aşezate în sertar, aliniate în teancuri.

Le-ai analizat. *Mai bine?* le-ai întrebat în mintea ta, dar erau cămăşi, nu îţi citeau gândurile, aşa că n-au răspuns. Ai bănuit că nu le pasă, dar măcar sertarul arăta frumos. Când Annabelle se va trezi şi-l va vedea, probabil va crede că s-au împăturit singure. Sau probabil va ghici că tu le-ai împăturit şi te va ierta că te-ai strecurat afară.

Afară, pe stradă, zgomotul era mai puternic, de parcă albinele se pregăteau de atac. Ai pornit pe alee în direcţia murmurului, iar când ai ajuns în zona verde şi ai văzut mulţimea celor care umpleau parcul, ai ştiut că ai ajuns la sursă. Nu mai văzuseşi niciodată aşa de mulţi oameni în parc, roind pe lângă corturi în tabăra celor fără adăpost şi ţinând pancarte pe care erau scrise cuvinte furioase. Maşini de poliţie cu girofaruri staţionau în parc, iar brigada de intervenţie stătea alături cu scuturi şi arme. Armele vor să ucidă, aşa că ţi- ai tras gluga pe cap şi te-ai amestecat în mulţime. în mijlocul parcului, i-ai văzut pe Jake şi pe tipi, toţi îmbrăcaţi în negru, şi ai încercat să-i eviţi, dar câinii ţi-au simţit prezenţa. Riker, masculul deschis la culoare, a început să latre, apoi Jake şi-a ridicat privirea şi te-a văzut şi el.

- Hei, B-boy! a strigat el. Aici!

Chiar atunci, un braţ îmbrăcat în piele a venit prin spate şi te-a înşfăcat de gât, zdrobindu-ţi capul şi strivindu-ţi faţa în parfumul dulce de marijuana şi piele neagră. Un fermoar metalic ţi-a zgâriat pometii. Te-ai eschivat şi te- ai răsucit, încercând să scapi, dar strânsoarea a devenit mai fermă şi o voce ţi-a mârâit la ureche.

- Relaxează-te, Benny-boy. Fără supărare, bine?

Nu-i vedeai faţa, dar ştiai cine e. Ai dat din cap, dar degeaba.

- Bine? a repetat vocea, de data asta mai tare. Spune-o!

- Bine, ai gâfâit, iar braţul a slăbit strânsoarea.

Ai tuşit şi te-ai retras, iar când te-ai întors, l-ai văzut pe Freddy. Purta o mască de schi pe frunte. Avea ochii roşii, i se învârteau în orbite şi în mână ţinea bâta de baseball.

- Aşa mai merge, a spus el, lovindu-te cu pumnul în umăr şi aruncându- şi braţul pe după umerii tăi. Acum suntem prieteni, bine? Iartă şi uită. Dar nu mai face pe nebunul cu mine.

Şi în timp ce mulţimea avansa, dezlănţuindu-se ca un val spre centrul oraşului, ţi-a dat bâta de baseball.

70

O, Benny, nu. Ştiam că va veni momentul, dar nu te putem face să te răzgândeşti? Dă-i înapoi bâta de baseball şi aminteşte-ţi siguranţa culcuşului lui Annabelle, ca atunci când îţi scade febra şi, în loc să fii aici, te trezeşti flămând. Cobori să cauţi ceva de mâncare şi-ţi vezi mama dormind pe canapea. Şi ea se trezeşte în timp ce tu încă îi împătureşti cămăşile şi e atât de recunoscătoare şi de fericită, încât plânge de bucurie şi apoi comandă mâncare chinezească la pachet şi, tocmai când sunteţi gata să mâncaţi, auzi un zgomot la uşa din spate. Este Kenji, care vine acasă de la repetiţie şi ajunge exact la timp pentru cină! Şi-şi scoate pălăria, îşi lasă clarinetul pe raft, la locul lui, apoi se aşază cu voi la masa din bucătărie şi toţi vă bucuraţi de dim sum, chow fun şi carne de porc moo shu, asigurându-vă că păstraţi nişte prăjitură-lună pentru puii de corb abia ieşiţi din ou. Nu putem face asta? Este prea târziu?

Bineînţeles că e prea târziu. Te rog, iartă-i unei cărţi orgoliul, iartă-ne c- am crezut că dorinţele noastre deşarte ar putea să-ţi schimbe povestea…

Annabelle s-a trezit. Lucrase toată noaptea, monitorizase primul val de proteste, care, până dimineaţă, se transformaseră în revolte. Se dusese la culcare după ştirile de dimineaţă şi acum s-a trezit, a găsit cămăşile frumos împăturite, aranjate pe

culori, şi a fost ca o magie, ca şi cum unul dintre spiriduşii lui Moş Crăciun ar fi dat iama prin sertarul ei. S-a ridicat de pe canapea, şchiopătând până la capul scărilor, şi l-a strigat.

- Benny! Scumpule, mulţumesc mult! Sertarul este frumos! Eşti un miracol!

Annabelle a aşteptat un răspuns.

- Benny?

încă doarme, s-a gândit ea neliniştită. E încă bolnav, sărmanul. Ar trebui să-i ia din nou temperatura. A început să urce scările şi apoi a observat cât e ceasul. Era deja trecut de prânz şi lui Benny sigur îi era foame. îi va găti ceva bun şi-i va duce mâncarea în camera lui. Ceva reconfortant. Macaroane cu brânză? A intrat şontâc-şontâc în bucătărie, a găsit o cutie cu macaroane pe raftul din dulap şi, când s-a uitat în frigider, a văzut că Benny cumpărase lapte. A aprins cuptorul şi a pus o oală cu apă la fiert.

O oră mai târziu, macaroanele cu brânză înţepeneau pe fundul caserolei, dar până atunci, prânzul lui Benny era cea mai mică problemă a ei. Annabelle stătea în pragul dormitorului său gol. Ghiozdanul îi atârna de spătarul scaunului, iar manualele erau stivuite cu grijă pe birou. Annabelle a intrat în baie şi i-a văzut telefonul mobil conectat la încărcătorul de lângă chiuvetă. A coborât şchiopătând înapoi în bucătărie, a ezitat şi apoi a sunat la şcoală.

- Da, Benny e absent, a informat-o secretara. V-am trimis e-mailuri. Nu le-aţi primit?

- Ba da, desigur. Eu doar...

Dar apoi a tăcut. Nu ştia cum să termine propoziţia. *Speram doar că a apărut ca prin miracol, că este în sala de clasă, că studiază algebra, că e în siguranţă.* A închis repede telefonul, înainte ca secretara să-i adreseze mai multe întrebări, şi apoi s-a aşezat ghemuită la masa din bucătărie, încrucişându-şi braţele la piept ca să-şi ţină inima înăuntru. *Nu înţelegeţi. Voi, oamenii, pur şi simplu nu înţelegeţi cum este.* Şi-a îndreptat spatele şi a sunat-o din nou pe secretară.

- îmi pare rău, a spus ea repede. S-a întrerupt. Am sunat

doar să vă spun că Benny a fost bolnav, dar se simte mai bine. Este în drum spre liceu, aşadar, îl puteţi ruga să mă sune? Şi-a uitat telefonul mobil acasă, nu-l pot suna. Doar ştiţi cum sunt copiii!

Dr. Melanie a fost următoarea pe care a sunat-o. Annabelle i-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, spunând că Benny a dispărut din nou, apoi a verificat cât e ceasul. Pe cine altcineva a mai sunat? S-a uitat la numărul de telefon al poliţiei locale, dar încă nu avea motive să sune la secţie. Era prea devreme şi probabil că Benny se afla în drum spre liceu. Era o posibilitate, deşi fără ghiozdan şi fără manuale... A clătinat din cap dezamăgită şi a încercat să stea în picioare. Cu glezna ruptă, nici măcar nu putea ieşi să-l caute. A şchiopătat pe veranda din spate şi s-a rezemat de dispozitivul de hrănire gol, ascultând sirenele din depărtare. Nu, s-a gândit Annabelle. Ai răbdare. Benny se întoarce întotdeauna acasă. Reacţionezi exagerat. Un elicopter care zbura la joasă altitudine i-a trecut pe deasupra capului şi Annabelle a simţit trepidaţia rotoarelor vibrând în balustrada şubredă de lemn.

71

Mânia plutea în aer. Indignare şi confuzie. Neîncredere. Elicoptere survolau zona, protestatarii furioşi năvăleau pe străzi, blocând traficul şi scandând lozinci, în timp ce claxoanele maşinilor răsunau.

POPORUL UNIT nu va fi niciodată ÎNVINS!

Furia mulţimii te-a energizat, era un amplificator puternic. Freddy, Jake şi Dozer erau acolo. T-Bone era acolo şi mai erau şi alţii, îmbrăcaţi în negru, purtând rucsacuri. De unde veneau? Apăreau din toate părţile, iar numărul lor întunecat te făcea să te simţi puternic, ca şi cum erai şi tu membru al unui grup special, dar nu „special” ca la şcoală, unde cuvântul însemna că eşti învins. Special ca în trupele speciale, echipajele speciale de poliţie sau escadrilă. Diferit de oamenii cinstiţi cu

pancartele lor.

ARĂTAŢI-mi cum arată democraţia! AŞA arată democraţia!

- La naiba cu democraţia! ţi-a ţipat Freddy la ureche, iar tu ai dat din cap, pentru că în acel moment, Freddy era prietenul, liderul şi comandantul tău şi orice spunea părea corect.

Fără DREPTATE... nu există PACE!

- La naiba cu dreptatea! a strigat Freddy. La naiba cu pacea!

Schimbările climatice nu sunt o MINCIUNĂ! Nu ne vom lăsa planeta sâ
MOARĂ!

- La naiba cu planeta!

Ţi-a întins o bandană murdară şi şi-a tras masca de schi pe faţă. Tot ce puteai vedea erau ochii lui roşii care se învârteau în orbite, dar dincolo de mască, îţi dădeai seama că zâmbeşte.

- Acoperă-ţi faţa. Stai pe-aproape.

Te-ai conformat. Ceilalţi tipi, de asemenea mascaţi, l-au urmat, în timp ce mulţimea protestatarilor se îmbulzea, îndreptându-se spre centrul oraşului.

IUBIREA, nu URA, ne face BUNI!

Ai urmat traseul autobuzului spre Library Square. Copacii desfrunziţi se înşirau de-a lungul benzilor mediane. Ai trecut pe lângă magazinele de vânzare cu amănuntul şi de clădirile de birouri, bănci şi cafenele.

Gata cu TĂCEREA! Opriţi VIOLENŢA poliţiei!

O limuzină neagră era parcată vizavi de postul local de televiziune. Văzând-o, Freddy a făcut semn şi gaşca ta s-a desprins de mulţime.

Spune-o CU VOCE TARE! Spune-o DREPT! Imigranţii sunt bineveniţi AICI!

Dozer a lovit cu bocancul tomberonul din oţel, iar gunoiul s-a răsturnat pe stradă.

- Du-te! a ţipat Freddy.

T-Bone a scos o rangă de sub haină şi a izbit violent capota

limuzinei. Metalul s-a îndoit, alarma a început să sune. Ţi-ai dus mâinile la urechi.

- Foloseşte bâta de baseball! a strigat Freddy, împingându-te spre limuzina a cărei alarmă suna.

Bâtele de baseball vor să lovească, vor să se lovească de parbriz, vor să spargă sticla, dar înainte să poată lovi, limuzina a izbucnit în flăcări. Ai sărit înapoi, strângând bâta furioasă. Ai văzut canistra de benzină din mâna lui Jake, iar acolo era Dozer, ţinând lanterna, şi Freddy, intrând şi ieşind din fuioarele de fum dens şi negru emanate de motorul limuzinei. Oamenii au înconjurat vehiculul, ridicându-şi telefoanele mobile, ca nişte ochi mici, pătraţi, pe tulpini lungi, fără să clipească. Un şuvoi de flăcări portocalii a ţâşnit din motor. Bâtele de baseball vor să lovească. Focurile vor să ardă.

- Retragerea! a strigat Freddy.

Şi apoi ai auzit zgomotul bocancilor care mărşăluiau. O portavoce a răsunat: *Eliberaţi strada! Eliberaţi strada!,* în timp ce primele rânduri ale forţelor de ordine avansau spre mulţime. Cu scuturile ridicate şi vizierele lăsate pe ochi, păreau o falangă de cavaleri negri, învăluiţi în platoşe, mănuşi şi coifuri, cu halebardele ridicate împotriva maselor. Ai rămas acolo, încremenit. Nimic nu-i putea opri.

- Au gaze lacrimogene! a strigat cineva. întoarce-te!

Oamenii şi-au scăpat pancartele din mâini şi s-au împrăştiat care încotro, apoi s-au întors, asemenea câinilor flămânzi, filmând, filmând mereu. Freddy a venit lângă tine şi ţi-a arătat vitrina mare a magazinului Nike, situat peste drum.

- Du-te! a strigat el. Foloseşte BÂTA DE BASEBALL!

Adidaşii tăi au reacţionat.

Adidaşii vor să alerge. Bâtele de baseball vor să lovească. Manechinele din vitrină încremeniseră surprinse în timpul mişcării. Gravat pe sticlă, sloganul Nike îţi ordona: *JUST DO IT!* şi aşa ai făcut. Ai alergat spre vitrină, ai apucat bâta şi ai ţintit. Vitrina a tremurat, lemnul s-a cutremurat. Ţi-ai legănat din nou bâta de baseball şi, de data asta, ai spart vitrina şi ai

privit cum se prăbuşeşte ca o folie de diamante scânteietoare. Spărtura zimţată din vitrină părea mulţumită de sine, dar cioburile de sticlă de pe jos urlau de durere, iar în spatele tău se auzea încontinuu sunetul ritmic al bocancilor care se apropie. Ai îngenuncheat, luând cioburile de sticlă în mâini, ca pe nişte lacrimi îngheţate care-ţi curgeau printre degete.

- îmi pare rău, ai şoptit, iar scuzele tale erau sincere, dar un ciob lung şi ascuţit ca o lamă de cuţit a refuzat să fie la fel de uşor de calmat.

Voia să înjunghie, aşa că l-ai ridicat şi tocmai atunci ceva ţi-a atins umărul. *Alertă maximă! Alertă maximă!*

Prinzând ciobul, ai sărit în picioare şi te-ai răsucit. în faţa ta stătea un extraterestru spaţial, un monstru cu ochi înspăimântători de insectă şi rât lung. *Pericol!* Ai ridicat braţul, iar ciobul a strălucit. O voce înăbuşită a ţipat: *Nu, Benny, sunt eu!* şi atunci ai recunoscut-o, dar ciobul deja sfâşia aerul. Ai privit îngrozit, dar a înţeles şi ea. A sărit înapoi şi ai auzit zăngănitul de cioburi prăbuşite, sau probabil era canistra de gaz lacrimogen lovind trotuarul şi rostogolindu-se în spatele ei. Palma îţi sângera, dar ea era bine. A întins mâna spre încheietura ta în timp ce norul gros de fum se înălţa şi se risipea. întâi te-a izbit mirosul, acru şi înţepător, iar apoi ochii tăi erau în flăcări, iar când ai încercat să respiri, parcă te-a lovit în piept o halebardă. Ţi- ai acoperit faţa cu mâinile şi ai căzut în genunchi, înecându-te, dar ea te-a ridicat.

- Haide! ţi-a strigat, iar tu ai urmat-o orbeşte.

Te-a târât în spatele blocului, în pragul unei uşi, şi ţi-a luat mâinile de pe faţă. Aerul era mai curat aici, dar tuşeai întruna, ochii îţi ardeau şi faţa îţi era acoperită de sângele prelins din palma rănită.

- Nu te freca la ochi, ţi-a spus, smulgându-şi masca de gaz.

Şi-a scos repede bandana de la gât şi ţi-a bandajat imediat mâna sângerândă. îţi bandaja mereu mâinile. Ţi-a prins încheietura, examinând micile răni. încruntându-se, s-a uitat la

faţa ta, dar ochii îţi erau încă închişi, aşa că a scos o sticlă din rucsac.

- Uită-te în sus, ţi-a spus şi ai încercat, dar n-ai putut deschide ochii din cauza arsurii.

Ţi-a turnat lichid alb pe faţă. Probabil era lapte.

- Se împute treaba, a spus ea, ţinându-ţi faţa în mâini.

Ţi-a şters obrajii în timp ce gâfâiai şi apoi şi-a amintit.

- Băga-mi-aş. Astmul tău. Bine, trebuie să te duc acasă. Hai!

Ai deschis ochii. Prin lapte şi lacrimi, ai zărit doi poliţişti îmbrăcaţi în echipament special apropiindu-se pe la spatele ei, iar ea s-a întors şi i-a văzut. Şi-a aşezat mâinile pe piept şi ţi-a dat un ghiont puternic, îndepărtându-te.

- Du-te..., a strigat exact atunci când poliţiştii au arestat-o.

Te-ai împiedicat şi ai alergat, iar când ai privit în urmă, ea se lupta cu ei, zbătându-se, lovind cu picioarele şi privindu-te. Ochii voştri s-au întâlnit, trupul ei şi-a pierdut vlaga şi, în timp ce poliţiştii o târau de subsuori, a continuat să se uite la tine. Ai vrut să mergi după ea, să o salvezi, dar a clătinat din cap în semn că nu.

- Du-te, ţi-a şoptit şi i-ai văzut buzele mişcându-se, în timp ce o voce diferită, liniştită şi familiară i-a încheiat propoziţia.

...la bibliotecă.

72

în toată ţara, pe măsură ce rezultatul alegerilor era confirmat, oamenii ieşeau în stradă. Protestele izbucneau în toate oraşele mari, iar ştirile naţionale transmiteau în direct. La centrul de control, Annabelle s-a aşezat în faţa monitoarelor ei strălucitoare, urmărind ştirile. Benny încă nu venise acasă. Dr. Melanie nu o sunase încă.

Cum e o ştire de ultimă oră? Dacă e de ultimă oră, înseamnă că i-a sunat ceasul? Mulţimile de protestatari blocau străzile şi

autostrăzile oraşului. Aşa de mulţi oameni. Annabelle a verificat cât e ceasul. Era încă prea devreme să sune la poliţie.

Şi oricum, cum arată ultima oră a unei ştiri? Ştirile locale transmiteau în direct din centrul oraşului, unde ardea o limuzină. Protestatari îmbrăcaţi în negru, cu măşti de schi, răsturnau tomberoane, spărgeau geamurile maşinilor de poliţie, vandalizau vitrinele. Aplecându-se spre monitor, Annabelle a privit cu atenţie imaginile şocante, căutându-l pe Benny. Ăla era el? Stop-cadru. Nu. Alt băiat. A auzit portavocile răsunând: *Eliberaţi strada! Eliberaţi strada! Toată lumea trebuie să plece imediat!* Poliţia îmbrăcată în echipament special se deplasa către ei. Foloseau tunuri cu apă şi gaze lacrimogene ca să împrăştie demonstranţii. Annabelle încă auzea elicopterele deasupra, dar nu era sigură dacă sunetul vine de la televizor sau din afara casei. La fel şi în cazul sirenelor. Din interior sau din afară? Aproape sau departe?

Stimată doamnă Konishi,

Stau pe întuneric. Oamenii se revoltă pe străzi, ţara este distrusă şi arde, fiul meu a fugit iar de acasă şi nu pot face nimic în privinţa asta. Tot ce pot face este să aştept, aşa că m-am gândit să vă scriu.

Probabil ştiţi că aici tocmai au avut loc alegeri. Ştiu că Japonia este o democraţie, aşa cum se presupune că este şi la noi. Politicienii voştri se comportă ca bătăuşii pe terenul dejoacă? Cetăţenii voştri se revoltă pe străzi după aceea? Nu-mi amintesc dacă v-am spus, dar îmi câştig existenţa urmărind ştirile. Nu este cine ştie ce job, dar pot lucra de acasă şi primesc în continuare o asigurare de sănătate, pe care cred că în Japonia o obţineţi automat, nu? Trebuie să fie frumos. Nu pot monitoriza ştiri internaţionale foarte des, aşa că nu ştiu prea multe despre Japonia. în ţara dumneavoastră elevii se împuşcă între ei? Ard pădurile?

Nu am vrut să am un job în care să monitorizez ştiri. Este chiar deprimant. De mică mi-am dorit să fiu bibliotecară pentru copii. De fapt, am fost bibliotecară într-o şcoală pentru o vreme, dar a trebuit să renunţ când am rămas însărcinată cu Benny. A fost în regulă, pentru că îmi iubesc fiul. Benny este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dar eu mi-aş fi dorit să fiu bibliotecară *şi* mamă.

Şi soţie, pentru că mi-e dor de toată experienţa de soţie. Mi- e dor de Kenji. Mă tot gândesc că, dacă ar fi fost aici, Benny n-ar fi avut toate aceste necazuri.
Mă gândesc că sunt vinovată pentru toate astea.

Tocmai am sunat la secţia de poliţie şi le-am cerut să scrie un raport. Acum ştiu cum să procedez şi încep să mă descurc. Curând, voi cunoaşte numele tuturor poliţiştilor. în seara asta, am vorbit cu o doamnă şi m-a întrebat dacă ne-am certat sau ceva asemănător. I-am spus că nu, nu de data asta. Primele două dăţi, Benny a fost supărat pe mine, dar de data asta
dormeam când a plecat şi îmi împăturise cămăşile înainte să plece. A fost ca un cadou! Le-a împăturit folosind metoda dumneavoastră, pe care eu i-am arătat-o, iar când m-am trezit, toate cămăşile erau aranjate în sertar, pe culori. Drăguţ, nu? Ce fel de copil face asta? Totuşi, nu i- am spus poliţistului.

în noaptea în care a murit Kenji, înainte să plece de acasă, ne-am certat. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. Dintr-o prostie. Eram în dormitor şi se pregătea pentru un concert. Probabil mi-a spus că va întârzia şi să nu-l aştept. Este adevărat că mă săturasem să-l aştept, dar nu voiam să-mi spună să *nu-l* aştept, înţelegeţi? Voiam doar să stea acasă. Voiam *să vrea* să stea acasă cu soţia şi fiul său şi cred că, într-un fel, trebuie să fi ştiut că se droga iar.

îmi amintesc că i-am privit nasturii de la cămaşa de flanel şi i-am spus „nu prea te mai văd pe acasă" sau „nu te vedem niciodată". Mi-a zâmbit trist şi şi-a pus pălăria aia stupidă cu bor mic. Arăta grozav cu pălăria aia şi asta m-a scos din sărite, ce grozav arăta şi ce trist îmi zâmbea. Parcă ar fi fost de acord cu mine, dar să arate grozav, să-şi petreacă timpul la club şi să se drogheze cu membrii trupei – era mai presus de capacitatea lui de autocontrol, ceea ce, desigur, era o mare tâmpenie. Stătea în faţa oglinzii, potrivindu-şi pălăria, şi mi-am pierdut cumpătul. N-am spus nimic. Stăteam pe pat, m-a sărutat pe frunte şi a coborât. L-am auzit luându-şi clarinetul din sufragerie şi punându-şi jacheta.

Atunci m-am ridicat şi am coborât în bucătărie. Kenji stătea în faţa uşii frigiderului, jucându- se cu magneţii. Pe atunci nu ştiam, dar îmi scria o poezie. „Mă întorc acasă în curând", mi-a spus, dar amândoi ştiam că nu e adevărat.

„Nu te obosi", i-am răspuns cât se poate de rece, iar când a ieşit pe uşa din spate, am înşfăcat de pe masă ceainicul meu roz preferat şi l-am aruncat după el. S-a izbit de uşă. Sunt sigură că l-a auzit.

Asta e poezia pe care mi-a lăsat-o pe frigider:

Femeia mea roditoare, zeiţă-mamă-iubită

împreună alcătuim o simfonie Sunt nebun

după tine

Am găsit poezia mai târziu în noaptea aceea, când m-am întors de la spital, dar până atunci, Kenji deja murise.

Annabelle s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a uitat la ecranul computerului. Dorise să încheie e-mailul într-o notă mai optimistă, motiv pentru care a inclus poezia. Nici măcar nu era aşa de bună. Era doar o poezie stupidă compusă din magneţi de frigider. A recitit ce scrisese. E- mailul se transformase într-o poveste lacrimogenă şi-i era ruşine să-l trimită, dar tocmai când era gata să-l şteargă, cuvintele *bibliotecară pentru copii* i-au atras atenţia şi amintirea accidentului de la toaletă i-a revenit în minte. Şi-a amintit biroul agenţilor de pază, paznicul şi mica bibliotecară. Care era numele ei? îi dăduse lui Annabelle cartea ei de vizită şi-i spusese s-o sune dacă avea nevoie de ceva. Era foarte prietenoasă, dar asta o făcea să-i fie prietenă? Crease ea o posibilă reţea de socializare? Unde era cartea aia de vizită?

Annabelle a apăsat pe tasta Trimite, apoi s-a ridicat şi a început să caute printre reviste şi corespondenţă, mutând cu grijă teancurile, răscolind pe dedesubt. Ar fi trebuit să analizeze cartea de vizită sau, cel puţin, să adauge numele şi numărul femeii la contactele de urgenţă. De ce nu putea fi mai organizată? A găsit un teanc de cupoane vechi prinse cu o agrafa de birou şi le-a aruncat. A găsit o factură care trebuia plătită şi o farfurie cu firimituri de covrigi şi cremă de brânză uscată. A găsit scrisorile de la avocatul lui No- Good – le căutase, dar trebuiau să mai aştepte. Prioritatea era să-l găsească pe Benny şi Annabelle a avut o revelaţie, am putea numi-o intuiţie maternă, că mica bibliotecară ar putea-o ajuta. Trebuia doar să dea peste cartea ei de vizită.

Deja scoasă din minţi, Annabelle s-a dus în bucătărie, gândindu-se că probabil o lăsase acolo. Cratiţa cu macaroane şi brânză stătea neatinsă pe aragaz. Ei nu-i era foame, dar lui Benny ar fi putut să-i fie când venea acasă, aşa că a acoperit-o acoperit şi a băgat-o în frigider. Când a închis uşa, ceva i- a atras atenţia. Era subtil, o rearanjare nesemnificativă, dar inedită, a magneţilor. Cuvântul *mamă* se desprinsese de *durere* şi părăsise poemul precedent, ridicându-se spre *luna* din apropiere. Lângă *lună* se aflau alţi doi magneţi – păreau că vor să facă parte dintr-o nouă constelaţie de cuvinte:

mama lună fii calmă

Lipită de uşă frigiderului, sub îndemnul *fii calmă,* era cartea de vizită a micuţei bibliotecare. Cory. Cory Johnson.

7
3

Te-ai strecurat pe uşa bibliotecii şi ai trecut pe lângă punctele de control de securitate, ajungând la scările rulante exact când sistemul de sonorizare anunţa: *Biblioteca se va închide în zece minute.* Ai urcat scările, alunecând pe lângă fluxul de cititori care cobora, ţinându-ţi gluga pe cap şi faţa ascunsă, pentru că ochii încă îţi ardeau şi-ţi curgeau lacrimile. Etajul doi. Etajul trei. Etajul patru. Toaleta bătrânilor era acolo unde trebuia să fie, aşa că te-ai ascuns înăuntru şi ţi-ai ţinut faţa sub jetul rece de la robinet, până când arsurile s-au domolit. Etajul cinci. Etajul şase. Corpul îţi vibra, iar timpul trecea în mod straniu, pornind şi oprindu-se, accelerând şi încetinind. Probabil era efectul gazelor lacrimogene. Etajul opt. Etajul nouă. Ajuns sus, ai coborât şi ai traversat pasarela abruptă, îndreptându-te spre separeurile din bibliotecă. Studentul străin aflat în schimb de experienţă dispăruse, dar doamna care tasta la calculator era acolo şi-şi băga laptopul în rucsac. Te-ai întors cu spatele, dar ea te văzuse deja.

- Hei! Ai reuşit să vii. Nu ne-am văzut de mult.

Te-a privit cu atenţie în timp ce stăteai acolo, respirând şuierător şi gata să fugi, analizându-ţi faţa umflată şi ochii înroşiţi, apoi a ridicat din umeri şi şi-a închis fermoarul rucsacului. Şi-a aruncat rucsacul pe umăr, dar când a trecut pe lângă tine, a ezitat.

- Rămâi peste noapte?

Te-ai uitat în jos, nevrând să-i răspunzi.

- Mama ta ştie că eşti aici?

Şi apoi, înainte să-i răspunzi, a continuat, vorbind mai mult cu sine însăşi.

- Nu, cred că nu. Săraca. Se va îngrijora...

Te-a privit încă o clipă, apoi a întins mâna şi te-a mângâiat pe braţ.

- Bine, ai grijă. Ştii că sunt gustări la parter, în camera personalului, lângă atelierul de legătorie. Am înţeles că acolo te îndrepţi?

Nu te gândiseşi să mergi la atelierul de legătorie, dar din

anumite motive, avea sens, aşa că ai dat din cap.

- Bine, fii atent. Ştii, orice este posibil la atelierul de legătorie. Nu vrei să- ţi petreci prea mult timp acolo.

Şi apoi, văzând o umbră de îngrijorare pe chipul tău, te-a mai mângâiat o dată pe braţ şi a adăugat:

- E în regulă. Vei supravieţui.

Nu prea suna încurajator. Când a plecat, te-ai lăsat în genunchi şi te-ai târât sub masa din bibliotecă, te-ai ghemuit şi ţi-ai îmbrăţişat genunchii. Corpul încă îţi vibra. Auzeai sunete, tot mai aproape – paşi şi voci îndepărtate, zgomotul sacadat al cărucioarelor pentru transportul cărţilor şi cel plictisitor făcut de un aparat electric de lustruit pardoseli. Omul de serviciu era unul dintre prietenii lui B-man? Probabil băuse. Era ceva în modul în care manevra vechiul aparat, ca şi cum ar asculta muzică – un vals, poate –, legănând capetele rotative cu mişcări lente şi greoaie, lustruind fiecare centimetru de podea. Ştiai cumva că atunci când va traversa în sfârşit pasarela spre ascunzişul tău, va înfige capătul tocit al aparatului sub masă, lovindu-ţi coapsa şi aplecându-se să vadă care este obstacolul, nu te va vedea încovoiat, şi nu pentru că e beat, ci pentru că tu eşti invizibil.

Sau aşa ţi-ai spus în timp ce aşteptai ca huruitul aparatului să dispară şi sunetele să se liniştească. Aşteptai s-auzi ultimele uşi închise, indicând că ultima persoană le încuiase şi părăsise clădirea. Aşteptai ca biblioteca să se cufunde în liniştea adâncă şi întunecată a cărţilor adormite şi cuvintele să se cuibărească între coperţi peste noapte. Şi când s-a întâmplat asta, ai ieşit de sub masa ta din bibliotecă şi ai coborât în atelierul de legătorie.

74

Când a sunat-o Annabelle, Cory Johnson era încă la bibliotecă. Nu reuşea niciodată să plece chiar la ora nouă, la închidere, iar în ziua aceea întârzia şi mai mult. Fusese o zi groaznică, iar ea era epuizată. Cu o noapte înainte, stătuse trează până târziu urmărind alegerile şi agăţându-se de ultima speranţă, dar până la ora trei dimineaţa, rezultatul era clar şi apoi a adormit. A

doua zi de dimineaţă, în autobuz, pasagerii erau ursuzi, cu feţe împietrite, privindu-se unul pe celălalt cu suspiciune. Sala personalului bibliotecii părea o casă de pompe funebre. Asistentul social al bibliotecii trimisese un e-mail prin care îşi oferea sprijinul oricărei persoane stresate.

- Stresată? a întrebat-o prietenul ei Julio, stând la cuptorul cu microunde.

- Mai degrabă îngrozită. Este ca şi cum te-ai trezi şi te-ai afla într-un roman scris de Philip K. Dick.

Biblioteca păruse întotdeauna o oglindă a lumii şi, în ziua aceea, mai mult ca oricând. Bibliotecarii se plimbau ca nişte zombi, nedumeriţi şi nedormiţi, iar cititorii erau agitaţi. Până la prânz, deja fuseseră două supradoze în toaleta bărbaţilor. Bibliotecarii de serviciu administraseră injecţiile cu naloxonă – fuseseră instruiţi în acest sens, deşi niciunuia nu-i plăcea – şi, pentru o vreme, aceste incidente au distras atenţia tuturor, dar apoi amintirea alegerilor a revenit. Cum de se întâmplase? Cum se poate aşa ceva? Era ca şi când a murit cineva, s-a gândit Cory. într-o zi, totul e în regulă şi te gândeşti să te cuplezi cu o fată drăguţă pe Tinder, iar a doua zi afli că bunica ta a murit, că lucrurile nu mai sunt în regulă şi că există doar un gol imens în viaţa ta, unde odinioară era bunica Dee. Cory şi-a amintit teama ameţitoare pe care o simţise când o sunase mama ei de la spital şi durerea care a urmat, în toate etapele sale, iar ziua asta nu era cu mult diferită. Până la ora închiderii bibliotecii, ea trecuse prin şoc, neîncredere, negare, furie şi îşi petrecuse câteva ore bune făcând cercetări pentru a primi cetăţenie canadiană, înainte să se lase acaparată de o tristeţe profundă. La ora închiderii, nu ajunsese încă la faza de acceptare.

Când a sunat telefonul, Cory era departe de biroul ei, încercând s-o consoleze pe Naheed, o tânără bibliotecară iraniană de la serviciul de cercetare, ai cărei părinţi îi cereau să vină acasă. S-a întors la colţul multicultural ca să facă ordine şi a observat luminiţa care indica mesaje noi. Cory a

ezitat, dar, din obişnuinţă, a verificat şi imediat şi-a dorit să n-o fi făcut. Mesajul vocal era de la mama băieţelului ciudat care obişnuia să stea ascuns sub scaunul ei. Acum era adolescent. Ce puşti de treabă! Totuşi, ciudat. Probabil avea autism? Intrase total în panică atunci când îl văzuse jos, la departamentul de prelucrare a cărţilor, iar mai târziu, Jevaun l-a găsit la etajul cinci, lovind un perete în căutarea unei toalete. Mama păruse întotdeauna drăguţă, interesantă, dar oarecum nefericită. Lui Cory îi părea rău pentru ea, îi părea rău că fiul ei dispăruse, dar să o sune s-o întrebe dacă Benny se ascundea în colţul multicultural era enervant. Benny nu era acolo, desigur. Cory tocmai verificase cu atenţie biblioteca. Şi-a pus sticla cu apă şi cheile în rucsac şi a verificat pentru ultima oară biroul. Era sătulă de oamenii care fac glume cu fantome şi apelează la ea atunci când lucrurile le dispar. Nu avea nimic împotriva fantomelor, mai ales a celor multiculturale, dar nu era amuzant. Era o legendă urbană rasistă. Nu că mama băiatului ar fi fost rasistă sau ar fi încercat să fie amuzantă. Şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi s-a îndreptat spre staţia de autobuz.

Autobuzul ei a întârziat, iar apoi a fost nevoită să facă un lung ocol pentru a evita demonstraţiile din centrul oraşului. Ceilalţi pasageri erau furioşi, la fel şi ea, dar când nişte tineri albi au început să facă comentarii răutăcioase despre manifestanţi, Cory a simţit că iritarea i se transformă în furie. Foc şi pară, a apăsat butonul pentru oprire şi a coborât la următoarea staţie. Cu o zi înainte, ar fi spus ceva, dar atunci şi-a ţinut gura, iar asta a deranjat-o. Era frica? A trecut pe lângă un grup de demonstranţi care se îndreptau spre centrul oraşului agitând pancarte. Era tentată să li se alăture şi, cu o zi înainte, ar fi făcut-o, dar a mers acasă, a făcut un duş şi s-a băgat direct în pat.

S-a trezit la miezul nopţii şi şi-a amintit mesajul vocal al lui Annabelle. O enerva când munca o însoţea acasă şi-i tulbura somnul. De ce nu putea stabili limite sănătoase? Femeia păruse

sfioasă şi-şi ceruse mii de scuze. Copilul ei dispăruse. Dacă avea nevoie de ajutor, de ce nu-l cerea?

Desigur, ceruse ajutor. Tocmai de asta o sunase, dar Cory îi ignorase apelul. De ce nu o sunase înapoi? De ce nu le spusese ceva tipilor albi din autobuz? De ce nu se alăturase protestelor? Ce era în neregulă cu ea?

S-a uitat la ecranul telefonului. Era puţin trecut de două noaptea. Prea târziu să sune. S-a întrebat dacă Benny se întorsese acasă între timp. Biata femeie. Annabelle, ce nume pretenţios! Stătuse trează aşteptând, îngrijorându-se. îmbolnăvindu-se. Probabil puştiul se ascundea pe undeva. Se mai întâmplase, oamenii intrau pe furiş peste noapte, furând mâncare din camera personalului. Şi apoi dădeau întotdeauna vina pe fantome. Cory a pus mâna pe telefon şi a sunat paza. Jevaun era în tura de noapte şi Cory ştia că la ora asta moţăie în faţa monitoarelor.

- Hei, trezeşte-te! Am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

Ignorându-i protestele, Cory a continuat.

- Ţi-l aminteşti pe puştiul ăla care încerca să dărâme peretele?
- La etajul cinci? Sigur. Era un puşti de treabă. Puţin ciudat. Ce-i cu el?
- Cred că s-ar putea să fie în bibliotecă.
- Imposibil. L-aş fi văzut.
- Numele lui este Benny. Benny Oh. Poţi să verifici la centrul multicultural?
- Ştii, pentru asta avem camerele de supraveghere.
- S-ar putea să se ascundă pe sub vreun birou sau aşa ceva.
- Corect.

Cory i-a auzit scârţâitul scaunului când Jevaun s-a ridicat.

- Şi apoi sună-mă, bine? Nu pot să dorm.

Când i-a sunat telefonul, Cory îşi făcea un ceai.

- L-ai găsit?
- Sigur că nu.

Cory şi-a adus ceaşca cu ceai în sufragerie.

- Ascultă, Jevaun, poţi arunca rapid o privire la etajul nouă?

îl văzuse pe băiat acolo o dată sau de două ori când se dusese la etaj, stătea la un separeu din bibliotecă, baricadat în spatele unei fortăreţe de cărţi. Părea aşa de serios, cu capul băgat între umeri, legănându-se înainte şi înapoi, în timp ce citea cartea deschisă din faţa lui. Odată, când el s-a îndepărtat, Cory s-a dus să vadă ce citeşte şi a fost surprinsă: cărţi despre armamentul medieval, despre cinematografia germană, despre arta suprarealistă, despre Walter Benjamin, precum şi o colecţie de basme. Mai erau şi alte cărţi, dar pe astea şi le amintea. Aşezată la un birou apropiat din bibliotecă se afla o altă cititoare obişnuită, o scriitoare care şi-a ridicat privirea de la tastatura laptopului când a văzut-o pe Cory.

- Săptămâna trecută citea ficţiune argentiniană şi un manual de creştere a dihorilor. Jorge Luis Borges. îţi vine să crezi? Ce fel de copil citeşte Borges?

Cory a luat o gură de ceai şi şi-a ars limba, apoi i-a sunat din nou telefonul.

- Nimic la etajul nouă. Unde să-l mai caut?

Cory s-a gândit o clipă.

- Poţi să încerci la atelierul de legătorie?

O pauză lungă. în fundal auzea un zgomot slab, ca vântul fluierând în buza sticlei.

- Eşti tot acolo?
- Calypso a fost plin de viaţă în noaptea asta.

Cory şi-l imagina stând pe pasarela periculoasă, uitându-se în jos la etaje până la subsolul întunecat.

- Este doar curentul.
- Aşa crezi tu.

Când i-a sunat iarăşi telefonul, ceaiul i se răcise. Lui Jevaun îi tremura vocea.

- Ai dreptate. Sunt în faţa atelierului de legătorie. Benny este acolo.

Cory a lăsat ceaşca jos.

- Este bine?
- Aşa pare. Doar stă deasupra tăietorului vechi de hârtie şi cântă singur. Are un zâmbet ciudat. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.
- Bine, ascultă. Iau un Uber şi...
- Este dezbrăcat, Cor. Nu are haine pe el.
- O, la naiba! I s-a întâmplat ceva?
- Nu-mi dau seama. Ştii că trebuie să raportez asta, da?
- Aşteaptă. Doar aşteaptă. Te rog.
- Grăbeşte-te.

Benny stătea pe marginea vechiului Quintilio Vaggelli, cu lama lungă şi curbată ca un iatagan planându-i deasupra capului. Cory se afla în pragul atelierului de legătorie, privindu-l. Nu părea să fie rănit sau în pericol de autovătămare şi nu era complet dezbrăcat. Avea chiloţi, iar hainele frumos împăturite stăteau într-un teanc pe podea. Părea să fie într-un fel de transă, stând acolo cu palmele căuş în poală, legănându-se uşor şi cântându-şi. Un cântec de leagăn? Nu, era o compoziţie polifonică. *Row, row, row your boat.* Picioarele goale i se legănau uşor în ritmul cântecului, iar ochii înroşiţi priveau în depărtare lucruri invizibile. în aer se simţea un miros ciudat, vag chimic, şi altceva, un iz de lapte acru, amestecându-se cu mirosul de hârtie veche şi adeziv. împrăştiate în jurul lui, pe suprafaţa asemănătoare unei mese a tăietorului de hârtie şi pe podeaua de dedesubt, erau sute de bucăţele de hârtie, ca nişte grămăjoare de zăpadă viscolită. Se jucase cu Vaggelli.

- Benny? l-a strigat Cory.

A clipit, dar nu i-a răspuns.

încă avea chipul şi trupul unui băieţel, piept slab şi îngust, burtică rotunjoară, iar pe obrajii netezi i se prelingeau lacrimi. Pielea îi era aurie şi avea o freză ţepoasă, ca şi cum şi-ar fi dat părul cu gel. Vocea îi era deocamdată subţire, neschimbată.

Gently down the stream...

- Benny, mă auzi?

Cory a făcut un pas înainte. Buzele lui abia se mişcau şi aproape părea că melodia vine din altă parte, din colţurile îndepărtate ale atelierului de legătorie, sau chiar de mai departe, de dincolo de bibliotecă. Ascultând cu atenţie, distingea un ecou, astfel încât părea că aude două voci, sau zece, sau zece mii, toate cântând într-o armonie melancolică versurile aceleiaşi compoziţii polifonice:

Merrily, merrily, merrily, merrily, life is but a dream...

75

Cât de mult îţi aminteşti, Benny? Sau ţi-ai reprimat şi tu toate amintirile, ca toţi ceilalţi?

Mai întâi a fost paznicul de noapte, care a venit şi a plecat. Apoi a fost mica bibliotecară, care a rămas şi a încercat să-ţi vorbească. în cele din urmă, paznicul s-a întors însoţit de poliţişti. Unul câte unul, au intrat în atelierul de legătorie, mişcându-se încetişor, ca nu cumva prezenţa lor să te deranjeze. Vorbeau cu voci joase, precaute. Nu ştiau la ce să se aştepte, habar n-aveau de ce stai acolo sau ce simţi. Vedeau doar un băieţel pe jumătate dezbrăcat, în chiloţi albi, cocoţat pe tăietorul de hârtie industrial, acoperindu-şi părţile intime cu mâinile şi având o lamă lungă şi curbată deasupra capului.

Le-ai fi putut explica că mâinile tale doar încearcă să te consoleze şi să te protejeze. Expresia, zâmbetul reprimat şi privirea îndepărtată ar fi trebuit să- i liniştească, dar nu a fost aşa. Băieţii n-ar trebui să stea pe tăietorul de hârtie sau să-şi expună părţile intime în public. Băieţii n-ar trebui să se dezbrace în biblioteci la miezul nopţii.

Le-ai fi putut explica că ţi-ai scos hainele pentru că miros a gaz lacrimogen şi a lapte acru, iar fumul toxic îţi afectează ochii. Le-ai fi putut spune că lamelor le place să taie şi, deşi te-ai împrietenit cu tăietorul de hârtie, ţi-ai luat măsurile de precauţie necesare. Dar tu nu le-ai explicat nimic, aşa că nici ei n-au înţeles. Probabil ar fi trebuit să te îndemnăm să vorbeşti şi

să-ţi justifici comportamentul, dar n-am făcut-o. Sincer, nu ne-am gândit niciodată. Cărţilor nu le pasă ce fac băieţii. Cărţile îţi apreciază excentricităţile şi, în plus, eram ocupate, nu-i aşa? Aveam prima noastră conversaţie autentică. Eram departe, departe.

Unul câte unul, intruşii au intrat şi ne-au auzit cântând. îţi aminteşti? Cântam o compoziţie polifonică în care trei sau patru voci se succedau în jurul unui *canon perpetuus,* acelaşi pe care îl cântau părinţii tăi şi pe care îl ascultai când erai în pântecul mamei tale. Pe măsură ce vocile noastre se îmbinau fără oprelişti cu toate celelalte cărţi nelegate, care veneau şi plecau ca nişte fantome în atelierul de legătorie, versurile suprapuse i-au derutat pe intruşi şi asta era şi ideea. Am cântat astfel încât, sub versurile acelor veşnice cântece de leagăn, conversaţia noastră murmurată să fie de nedesluşit pentru ei. Cuvintele din noaptea aceea erau doar pentru noi. Fiecare băiat are o carte în el, Benny, dar nu orice băiat o poate auzi când vorbeşte. Nici nu e dispus să asculte.

în noaptea aceea, tu ai ascultat. Probabil de la forţa brută a atelierului de legătorie, sau de la faptul că atinseseşi bâta furioasă de baseball, sau de la indignarea şi confuzia demonstranţilor de pe străzi. Poate că în acel moment aveai nevoie de o carte pentru a da sens lumii. Dar oricare ar fi fost motivul, ai ascultat cu adevărat şi ţi-am fost recunoscătoare.

îţi aminteşti conversaţia noastră? îţi aminteşti locurile în care am fost şi lucrurile pe care le-am văzut? Atelierul de legătorie a reprezentat accesul nostru, punctul din spaţiu care conţine toate celelalte puncte, iar în noaptea aceea ai fost un băiat liber, un mic astronaut care face primul său salt într-un univers infinit şi necunoscut. Pentru prima dată, ai înţeles vocile lucrurilor pe care le auzeai de atâta vreme, acea materie zgomotoasă care se luptă să-ţi atragă atenţia. Prin urechile tale fantastice, ai auzit, cu o claritate absolută, formele şi contururile sinuoase ale sunetelor pe care le produce materia în timp ce se deplasează prin spaţiul cosmic, timp şi minte.

Unele sunete erau atât de frumoase, încât te făceau să râzi în hohote şi să baţi din palme de încântare, iar altele erau atât de triste, încât îţi dădeau lacrimile. O, şi viziunile pe care le-am avut!

Portcontainere străluceau într-o noapte cu lună de-a lungul coastei Alaska. Piramide de sulf se înălţau îngălbenite prin ceaţă. Luna pustiită şi toate craterele ei; globuri şi stele şi asteroizi; un corb negru ca smoala cu o diademă de diamante; un stol de raţe de cauciuc, învârtindu-se în zbor prin vârtejurile Pacificului. La auzul unui pas, o tânără încremeneşte, iar Andromeda străluceşte pe cer. Incendiile fac ravagii şi arborii de sequoia ard; iar în adâncul oceanului, o balenă-pilot îşi poartă pe bot puiul mort, în timp ce ţestoasele marine varsă lacrimi sărate în năvoadele de plastic.

E imposibil să transmitem prin cuvinte infinitul libertăţii fără oprelişti! într-o singură clipă, am asistat la formarea constelaţiilor în continuă schimbare. Am perceput fluxul materiei vibrante, transformându-se într-o bilă de marmură sau o bâtă de baseball, un adidas sau o ştire, o secvenţă de jazz sau o contaminare virală, un ovul sau o lingură antică de argint.

Am văzut zăcămintele bogate în argint din Cerro de la Bufa, exploatate de sclavii din Zacatecas pentru a îmbogăţi Coroana Spaniolă, apoi topite şi transformate în aceeaşi lingură care a hrănit o mie de guri – căscate, flămânde, tinere şi bătrâne, roşii şi trandafirii, de rang nobil şi cu dinţii strâmbi – înainte de a călători înapoi peste ocean, în Lumea Nouă, ascunsă în geanta de voiaj a unui imigrant. în Bronx, lingura a fost prada unui hoţ mărunt. în Hoboken, a vizitat o casă de amanet şi apoi încă una în Reno, înainte de a face o plimbare spre vest, la marginea continentului, până la locul său de odihnă, într-un burlan înfundat, prinsă în streaşină unui liceu public subfinanţat de pe coasta de nord-vest a Pacificului, în America.

Pe drum, lingura te-a hrănit şi pe tine. Stând pe piedestalul situat pe tăietorul de hârtie, ţi-ai văzut mama hrănindu-te cu piure de banane când erai bebeluş. Te legăna în balansoar. îţi

cânta cântece despre vacă şi lună. *Hey, diddle diddle.* Şi, privind acest tablou înduioşător, ai plâns.

Ai văzut şi ai simţit toate lucrurile simultan. Cum este posibil? Pentru că în atelierul de legătorie, unde fenomenele sunt încă libere, fără oprelişti, poveştile n-au învăţat să se comporte într-o manieră liniară şi miriadele de lucruri din lume sunt simultan spontane şi imprevizibile, se petrec în acelaşi prezent, lângă tine. Liber, fără oprelişti, vedeai universul transformându-se, nori de praf de stele, emanaţiile micului eleşteu cald, cu chimicale plutind în jur, din ale căror bule gazoase se naşte întreaga viaţă. în libertate, fără oprelişti, în noaptea aceea, ai întâlnit tot ce a fost şi ar putea fi vreodată: formă şi vid, precum şi absenţa lor. Ai simţit ce înseamnă să te deschizi complet, să te contopeşti cu materia şi să o absorbi cu totul.

Şi pe noi, cărţile. Ne-ai absorbit şi, odată ajunse în sufletul tău, ţi-am deschis porţile simţurilor şi, în sfârşit, am înţeles cum e să vezi cu ochii, să auzi cu urechile, să miroşi cu nasul, să guşti cu limba şi să atingi cu pielea – şi asta vor cărţile, până la urmă. Vrem trupuri şi, pentru prima dată, ne-am imaginat cum e să avem unul. Am stăpânit conştiinţa căreia îi dă naştere corpul. Dacă ţi-am oferit lumea liberă, fără oprelişti, acesta a fost darul tău pentru noi.

PARTEA A PATRA

SECŢIA DE PSIHIATRIE

Şi

„Şi tocmai aceste trasee ale sale, pe jumătate risipite deja, le adulmecă şi acum. Atunci când citeşte, îşi acoperă urechile. Cartea stă pe o masă prea înaltă pentru el, iar una dintre mâinile sale se odihneşte mereu pe pagină.

Pentru el, aventurile eroilor se lasă încă citite direct în

vârtejul literelor însele, la fel ca o figură sau un mesaj în volbura fulgilor de zăpadă. Citind, el respiră chiar aerul celor întâmplate şi simte personajele cum suflă asupră-i, fiind amestecat mult mai intim între ele decât adultul. E atins nespus de tot ceea ce li se întâmplă şi de toate cuvintele pe care le rostesc, iar când ridică capul e nins tot de ce a citit.”

- Walter Benjamin, Stradă cu sens unic—

MIRACOLUL ORDINII **Capitolul 3**

Deja spartă

într-o zi, când îi serveam maestrului meu ceaiul, ceaşca a alunecat de pe tavă şi a căzut pe podea. Era luată dintr-un magazin de antichităţi, era foarte veche şi foarte frumoasă, cu o poezie scrisă pe ea. Maestrul meu spiritual o primise cadou de la maestrul său; era ceaşca lui preferată şi din acest motiv avea o mare valoare sentimentală.

Am ţipat când a atins podeaua. Maestrul meu şi-a ridicat privirea din carte şi a dat din cap.

- E deja spartă, a spus el şi şi-a continuat lectura.

Eram confuză. Ceaşca de ceai nu era deja spartă şi, din fericire, a supravieţuit impactului. Am luat-o, am privit-o cu atenţie şi, negăsind nici măcar o fisură, am spălat-o, am adus-o înapoi şi i- am servit cu atenţie ceaiul maestrului meu. Când mi-a cerut să beau şi eu o ceaşcă de ceai, mă aşteptam să-mi reproşeze stângăcia de care dădusem dovadă sau să-mi explice ce a vrut să spună, dar nu. Doar şi-a sorbit ceaiul în tăcere şi a privit în grădină de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Până la urmă, n-am mai suportat.

- Hojo-san, am spus, lăsându-mi jos ceaşca. Ceaşca dumneavoastră de ceai nu s-a spart. De ce aţi spus că e deja spartă?

Maestrul şi-a ridicat ceaşca preferată şi a admirat-o.

- Ştii, este destul de veche. Probabil are vreo două sute de ani. A fost creată de Rengetsu. Ştii cine a fost Rengetsu? Era o mare frumuseţe, dar a avut o viaţă foarte tristă. A fost copil nelegitim, fiind dată spre adopţie când era doar un bebeluş. Mai târziu, s-a căsătorit de două ori, dar ambii soţi şi toţi cei cinci copii i-au murit, aşa că şi-a ras părul şi a devenit călugăriţă budistă. Era săracă, dar creativă, aşadar, a început să fabrice obiecte de

BENNY

A fost acelaşi cutremur, nu-i aşa? Cel din globul catastrofal de zăpadă al lui Aleph pe care i l-am dat mamei? înainte nu m-am gândit niciodată cum trebuie să fi fost *înăuntru.* Adică, nu înăuntrul globului de zăpadă, deoarece globul nu este adevărat. Vorbesc despre cutremur, tsunami şi criza nucleară. Lucrurile alea erau adevărate şi trebuie să fi fost complet aiurea să te afli prins înăuntrul lor.

Şi tot ce spunea Aikon despre viaţa ca vis? Am înţeles. Este ca în cântecul de leagăn pe care-l cântam în atelierul de legătorie, cu excepţia faptului că ceea ce s-a întâmplat în acea noapte a fost mai degrabă o revelaţie, sau poate o izbucnire. Ai numit-o libertate fără oprelişti, eşti o carte, aşa că are sens. Nu ştiu cum să-l descriu, dar îmi amintesc sentimentul. De când a murit tata, şi eu am simţit că sunt prins într-un glob de zăpadă catastrofal, care se închide în jurul meu, devenind tot mai mic, cu fiecare lucru nasol care mi se întâmplă.

în noaptea aceea, cu tine în atelierul de legătorie, globul de zăpadă al vieţii mele s-a spart şi am văzut tot şi fiecare lucru era perfect şi adevărat în felul lui. Atunci nu am înţeles – scena a devenit ciudată când au venit poliţiştii şi toată lumea s-a speriat –, dar acum înţeleg. La asta se referea Aikon prin explozie? M-am simţit ca şi cum îmi exploda capul, dar nu într-un mod rău, înţelegi?

Este amuzant că întrebarea pe care şi-a pus-o Aikon – *Ce este adevărat?* – coincide cu a mea. E ca şi cum ea ştia, cumva, sau poate toată lumea are aceeaşi întrebare? Oricum, este bine să ne amintim toate aceste lucruri. Aşadar, îţi mulţumesc, cred. Pentru ce mi-ai arătat atunci şi pentru că mi-ai amintit acum.

CARTEA

Da, e bine să-ţi aminteşti. Mulţi oameni şi-au pus întrebarea ta, Benny. Este, probabil, cea mai cunoscută întrebare din carte, dar asta nu înseamnă că nu e specială pentru tine. Fiecare este prins în bula propriei iluzii şi este datoria fiecăruia să se elibereze. Cărţile ajută. Putem transforma trecutul în prezent, putem să vă ducem înapoi în timp şi să vă ajutăm să vă amintiţi. Vă arătăm lucruri, vă schimbăm realităţile şi vă extindem orizontul, dar trezirea depinde de voi.

E bine să-ţi aud vocea din nou. Mă bucur că te-ai întors şi ai ajuns la timp, pentru că mai sunt multe de făcut până terminăm. Finalurile sunt dificile şi avem nevoie de ajutorul tău. Eşti pregătit?

76

Ofiţerii de poliţie care l-au arestat au observat urme pe braţul lui când l-au adus de la atelierul de legătorie la spital. I-au menţionat acest lucru asistentei, care a raportat medicului de gardă, care a informat-o pe dr. Melanie, care s-a întâlnit cu Annabelle la secţia de psihiatrie pediatrică a doua zi de dimineaţă.

Dr. M. a răsfoit dosarul lui Benny, căutând raportul poliţiei.

- încă aşteptăm rezultatele analizelor de sânge, dar am fost surprinsă. Aţi văzut semne de consum de droguri intravenoase?

Erau într-un cabinet de consultaţii din secţie. Annabelle era epuizată. Stătuse trează toată noaptea, îngrozită c-o s-o sune poliţia, ceea ce s-a şi întâmplat, pe la ora şase dimineaţa. S-a grăbit la spital, unde i s-a permis să-l vadă pe Benny pentru scurt timp, înainte ca acesta să fie luat pentru evaluare, apoi a mai aşteptat câteva ore ca s-o întâlnească pe dr. Melanie.

Acum trebuia să se gândească o clipă, dar când a înţeles sensul întrebării psihiatrei, ea a clătinat din cap cu fermitate.

- Nu! Sigur că nu!

Dr. M. s-a aplecat spre ecranul computerului.

- Conform raportului, Benny se afla sub influenţa narcoticelor atunci când a fost arestat. în maşina poliţiei, în drum spre spital, el a mărturisit că vandalizase o vitrină. Discursul lui a fost incoerent. Ceva despre baseball. Părea să delireze, iar acest lucru a fost confirmat de medicul de gardă.

Dr. M. a derulat raportul poliţiei.

- Aţi observat recent vreo schimbare în comportamentul lui? Ceva diferit sau surprinzător?

Din nou, Annabelle nu a putut să răspundă imediat. Comportamentul fiului ei fusese întotdeauna diferit şi surprinzător, iar dr. M. ştia asta. Ce mai putea adăuga?

- Nu. Nu chiar.

S-a uitat peste biroul metalic spre psihiatră, care aştepta să scrie răspunsul.

- Vreau să spun, ştiţi, el este Benny...

De parcă asta ar explica lucrurile.

- Aşadar, nimic ieşit din comun? Fără agitaţie neobişnuită? Irascibilitate? Episoade maniacale?

Annabelle a clătinat din cap.

- Oboseală? Somnolenţă bruscă? Moţăit?

- A fost bolnav în ziua alegerilor. A venit răcit şi a avut o uşoară febră, aşa că l-am lăsat să stea acasă. A dormit mult. Urma să-l las să stea acasă şi a doua zi, însă apoi a plecat.

- A mers la liceu?

- Nu. Am sunat, dar nu era acolo. Nu ştiam unde e. Eram îngrijorată! A lipsit toată după-amiaza şi cea mai mare parte a nopţii, apoi a venit la bibliotecă...

Annabelle a făcut o pauză, ca şi cum i-ar fi venit un gând.

- S-a *întâmplat* ceva ciudat. înainte să plece, Benny mi-a împăturit toate cămăşile...

Dr. Melanie s-a uitat lung la ea.

- Cămăşile dumneavoastră?

încurajată, Annabelle s-a aplecat în faţă.

- Da, în timp ce trăgeam un pui de somn. Făceam ordine şi scosesem teancuri de cămăşi din sertar. Când se pregătea să plece, Benny trebuie să le fi observat, pentru că le-a împăturit şi le-a aranjat în sertar după culori, ca un curcubeu! Nu e drăguţ? Se pricepe de minune la împăturit cămăşi.

Psihiatra a dat din cap, apoi s-a întors spre ecranul computerului.

- A menţionat că are vreun prieten nou? La liceu sau în cartier?

- Nu, a spus Annabelle, rămânând din nou fără speranţă. Nu la liceu. Există o fată, dar cred că a cunoscut-o aici...

Psihiatra şi-a ridicat din nou privirea.

- Era o pacientă?

- Aşa am presupus, da.

- Vă amintiţi numele?

- îi spune Aleph, dar nu cred că ăsta e numele ei real, nu?

Dr. M. s-a încruntat şi a început să răsfoiască toate notiţele din fişa medicală a lui Benny.

- Nu e prietena lui de la bibliotecă? Cea pe care a încercat s-o salveze din toaleta imaginară? Mi-a povestit despre ea. A, iată!

A citit în tăcere, apoi s-a rotit pe scaun ca să stea cu faţa spre Annabelle.

- Nu este reală, doamnă Oh. Ştiţi asta, nu?

Annabelle a privit-o şocată.

- Nu este reală?

- Este un personaj dintr-o nuvelă a unui scriitor sud-american. I-am uitat numele...

- Borges, a spus Annabelle. Jorge Luis Borges. E argentinian.

- Da, aşa e. Nu auzisem niciodată de el. La una dintre consultaţiile noastre, Benny a menţionat că are o prietenă pe nume Aleph şi mi s-a părut că este neobişnuit, aşa că l-am

căutat pe Google.

- La fel am făcut şi eu, dar...
- Este, într-adevăr, fascinant, a recunoscut psihiatra, privindu-şi iar ecranul computerului. în poveste, Aleph nici măcar nu este o persoană. Este un obiect mic, cam de dimensiunea unei mingi de golf...
- „O mică sferă în ape, de o strălucire orbitoare."
- Da, ştiu, dar...
- „Unul dintre punctele spaţiului..."
- „Care cuprinde toate celelalte puncte." Da, am citit şi eu nuvela. Cum adică nu este reală?

Psihiatra a zâmbit.

-Văd că v-aţi făcut temele. Ceea ce vreau să spun este că Aleph a lui Benny este un personaj fictiv. Fiul dumneavoastră are o viaţă imaginară foarte activă...

- Bineînţeles! Este foarte creativ.
- Ceea ce este în concordanţă cu simptomatologia psihozei. Nu este doar Aleph. Benny mai are câţiva prieteni imaginari cu care comunică.
- Prieteni imaginari?
- Ei bine, atunci numiţi-le *fiinţe.* Entităţi cu care vorbeşte şi multe altele care-i vorbesc. Aleph este una dintre ei. El spune că locuieşte în copaci. Apoi este ceva la care se referă ca fiind...

Dr. M. a făcut o pauză, verificându-şi notiţele.

- Un robot. Mai exact B-9 Clasa M-3 Utilitate Generală Non-Teoretizare pentru Controlul Mediului, care îl avertizează în caz de pericol. Şi pe altul îl numeşte B-man, sau uneori Bottleman, pe care îl descrie drept un vagabond cu proteză la picior. Par halucinaţii vizuale complexe – Benny le poate vedea şi le descrie în detaliu. în plus, există un grup mai mare de halucinaţii auditive elementare, inclusiv diferite obiecte, precum ceainice, picioare de masă, capete de duş, foarfeci, adidaşi, fisuri în trotuar şi ferestre de sticlă, ca să numim doar câteva dintre ele. Dar există una diferită, o halucinaţie auditivă

primară şi complexă, o entitate pe care o numeşte Cartea.

Dr. Melanie s-a întrerupt din nou, iar când a continuat să vorbească, şi-a ales cu atenţie cuvintele.

- Relaţia lor pare oarecum controversată. La început, Benny prezenta simptome de paranoia, atribuindu-i Cărţii intenţii răuvoitoare şi susţinând că îl spionează, îi pătrunde în minte şi „îl pune să facă lucruri”, astfel încât Cartea să-i „povestească viaţa”. Astea erau cuvintele pe care le folosea. Azi- dimineaţă, când am discutat, mi-a povestit cum Cartea i-a spus să meargă în atelierul de legătorie ca să-i „arate lucruri”. L-am întrebat ce fel de lucruri şi nu mi-a răspuns, apoi, când am insistat, a spus doar: *Tot.*

Cuvântul atârna între ele, iar zgomotul secţiei de psihiatrie părea să scadă în intensitate. Annabelle n-o auzise niciodată pe dr. M. vorbind astfel, de parcă chiar ar fi fost interesată. Părea să ştie mult mai multe despre Benny decât Annabelle. Chiar îi spusese toate astea?

- Comportamentul lui a fost calm, a continuat psihiatra. Nu a dat dovadă de paranoia pe care o manifestase mai devreme. Dimpotrivă, dacă mi s-ar cere să descriu starea lui afectivă, mi-ar veni în minte cuvântul *copleşit.* Să spun că e un mistic care l-a văzut pe Dumnezeu este puţin exagerat, probabil, dar de fapt asta este o comparaţie pe care însuşi Benny a făcut-o şi mi-a indicat că acum Cartea este o prezenţă în primul rând binevoitoare.

Apoi a râs puţin, clătinând din cap.

- Aveţi un fiu foarte interesant, doamnă Oh.

Annabelle şi-a dres glasul.

- Scuzaţi-mă, dar cred că vă înşelaţi.

Dr. M. părea uluită.

- în legătură cu Cartea?

- în legătură cu Aleph.

Annabelle şi-a strâns geanta în poală şi s-a aplecat în faţă.

- Nu este imaginară. Este reală. Benny mi-a spus că el a inventat-o, dar cred că minţea.

- Ştiu că este dificil, doamnă Oh, dar...

- Aleph este prietenă cu chinezul ăla drăguţ, Mackson. Cel pe care l-a întâlnit Benny aici, în secţie.

- A, Mackson Chu. Da. S-a întors la universitate. Stanford, cred.

- Ei bine, el o cunoaşte pe Aleph. întrebaţi-1!

- Mackson a fost colegul de cameră al lui Benny, nu-i aşa? Sună puţin a halucinaţie colectivă, *folie ă deux.* Neobişnuită, dar nu...

- Trebuie să fie menţionată în fişa medicală a pacientului. Nu puteţi verifica?

Dr. Melanie şi-a aşezat palmele pe birou.

- Doamnă Oh, vă asigur că nu a existat niciodată vreo Aleph internată aici, în secţie. Cu un asemenea nume, cred că mi-aş aminti.

- Dar *am vorbit* cu ea, a insistat Annabelle cu vocea tremurată, devenind stridentă. Am *vâzut-o* şi eu. Era fata din tomberon, cu raţa de cauciuc! Se plimba pe alee cu Mackson în noaptea cu lună plină! I-am găsit numărul în telefonul lui Benny, am sunat şi ea mi-a răspuns!

Psihiatra o urmărea cu atenţie.

- Aţi vorbit cu ea?

- Nu chiar, dar i-am auzit vocea. Era limpede ca lumina zilei!

- înţeleg, a şoptit dr. M.

A luat un pix şi a mâzgălit o notiţă rapidă într-o agendă, apoi a respirat adânc, şi-a îndreptat umerii şi s-a aplecat în faţă.

- Este foarte interesant, doamnă Oh. Aţi vrea să-mi povestiţi mai multe despre ce credeţi că aţi auzit?

Notiţa din agenda lui dr. Melanie era *PC,* Protecţia Copilului.

Săptămâna următoare, Annabelle a fost contactată de o asistentă socială, nu de simpatica Ashley de la spital, care fusese aşa de amabilă cu ea când căzuse pe trepte, ci de o alta, care a apărut pe verandă şi a spus că e de la Protecţia Copilului. Lui Annabelle nu i-a trecut prin minte să refuze s-o

lase să intre. Odată aflată înăuntru, asistenta socială a spus că trebuie să inspecteze toată casă, aşa că Annabelle s-a conformat, conducând-o mai întâi în sufragerie.

- Ăsta este centrul de control, a spus Annabelle cu oarecare mândrie, iar când asistenta socială a părut confuză, a adăugat: Aşa îi spunem noi. Un fel de glumă. E de fapt calculatorul meu.

Asistenta socială a întrebat-o despre slujba ei, iar Annabelle i-a descris-o. Femeia a arătat apoi înspre sacii menajeri acoperiţi cu praf şi stivuiţi din podea până în tavan ca aceia special umpluţi cu nisip şi folosiţi la consolidarea pereţilor.

- Ce sunt toate astea?

Annabelle a râs.

- O, sunt doar ştiri vechi.
- Este şi asta o glumă?

-Nu. ’

Annabelle i-a explicat politica de arhivare a companiei şi cum, după accident, rămăsese puţin în urmă cu reciclarea.

- Lucrurile se adună, a recunoscut ea cu tristeţe.

Ca să-şi ilustreze punctul de vedere, Annabelle a arătat spre grămezile amestecate de haine şi lenjerie de pe canapea. Dormea pe jos, a explicat ea, din cauza gleznei, dar se vindeca bine, slavă Domnului, şi în curând urma să se mute înapoi sus, în dormitorul ei.

- Putem arunca o privire? a întrebat-o asistenta socială.
- Desigur. Doar aveţi grijă pe unde călcaţi.

Annabelle a condus-o peste grămezile de gunoi depozitate pe hol şi apoi pe poteca îngustă, printre teancurile presărate pe scară.

- Vă puteţi ţine de balustradă.

Asistenta socială a urmat-o, fără cuvinte. Când au ajuns în dormitor, a rămas în prag, analizând camera.

- Acela este patul? a întrebat-o.

Nu era nepoliticoasă sau sarcastică; doar solicita informaţii. Annabelle s- a uitat peste umărul femeii. Văzută prin ochii

acestei străine, grămada de lucruri din dormitor o neliniştea. I-a privit chipul. La ce se gândea? Acum făcea fotografii şi lua notiţe în agendă, cu un pix pe care îl purta atârnat la gât, pe un lănţişor de argint. Ca să umple tăcerea, Annabelle a făcut comentarii despre pix, spunând cât de mult îi place, cât de util ar fi să ai aşa un pix la îndemână şi cum se pare că nu găseşte niciodată un pix când are nevoie.

- Da, îmi imaginez.

A cerut să vadă următoarea baie şi apoi dormitorul lui Benny. Când a deschis uşa dormitorului, femeia a expirat zgomotos.

-Mda...

A păşit în dormitor: patul făcut, plapuma cu astronauţi şi planete, şifonierul cu toate hainele atârnate atent pe umeraşe, cărţile aliniate pe rafturi, alături de globul selenar, de bilă şi de raţa de cauciuc.

- Văd că fiului dumneavoastră îi place să citească.
- Da, a spus Annabelle, mândră. îi plac cărţile. A moştenit pasiunea asta de la mine.
- Şi totuşi, se pare că a lipsit mult de la liceu anul ăsta.

Asistenta socială a arătat spre cutia care conţinea cenuşa lui Kenji.

- Ce e aia?

Annabelle i-a explicat, iar asistenta a încuviinţat.

- îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

A tăcut o clipă, acordând importanţă condoleanţelor sale înainte de a continua.

- Poate c-ar trebui să vorbim aici, unde avem loc?

A făcut un semn spre pat, invitând-o pe Annabelle să ia loc în dormitorul lui Benny. în propria casă. Apoi a început să vorbească.

Asistenta socială fusese tăcută, dar odată ce a început să vorbească, Annabelle nu a avut de ales decât s-o asculte. Femeia nu era lipsită de compasiune, deoarece a informat-o despre raportul pe care-l va depune la Protecţia Copilului,

detaliindu-şi evaluarea. Dezordinea locuinţei, mai ales aglomeraţia de hârtii şi aparatură electronică provenită de la aşa-zisele ei arhive, constituia un pericol grav de incendiu, reprezenta o ameninţare pentru siguranţa fizică a copilului ei şi, având în vedere istoricul acestuia, şi pentru sănătatea sa mintală. Recomanda ca Benny să fie luat în custodie de Protecţia Copilului, dacă Annabelle nu reuşea să cureţe casa şi s-o aducă la un standard acceptabil de siguranţă. Din moment ce Benny era în spital, câştiga puţin timp. Urma să revină peste două săptămâni pentru o a doua inspecţie, să vadă cât progresase Annabelle, apoi a întrebat-o dacă are întrebări.

Lui Annabelle nu i-a trecut prin minte s-o întrebe de unde ştie despre istoricul psihiatric al lui Benny. în schimb, a întrebat-o:

- Cum aş putea să fac curăţenie când am o gleznă ruptă?
- Bine, oamenii apelează de obicei la rude şi la prieteni sau la alţi cunoscuţi sau apropiaţi.

Aceeaşi problemă.

- Nu am prieteni, a recunoscut Annabelle, obosită. Sau rude. Sau alte contacte.
- înţeleg.

Asistenta socială şi-a notat ceva în agendă.

- Aţi spus că este un apartament închiriat, nu? Poate proprietarul dumneavoastră ar fi dispus să vă ajute? Am observat deja tomberonul de afară.
- Este fiul proprietarei. Vrea să vândă casa. încearcă să rezilieze contractul de închiriere şi să ne evacueze.
- înţeleg.

Asistenta socială şi-a mai notat ceva în agendă, apoi s-a uitat cu seriozitate la Annabelle.

- E grav, doamnă Oh. înţelegeţi, da?

Annabelle a dat din cap.

- Vă sugerez să solicitaţi şi consiliere. Există terapeuţi şi grupuri de sprijin pentru persoanele care au o problemă cu colecţionatul maniacal şi vă pot oferi şi alte sugestii...

Problemă cu colecţionatul? Dr. Melanie îi sugerase şi ea consiliere şi-i făcuse câteva recomandări, dar mai mult pentru anxietate.

- Un grup de sprijin nu mă va ajuta să fac curăţenie.
- S-ar putea să vă ajute cu problemele de fond, dar deocamdată există servicii de curăţenie specializate şi vă pot oferi o listă.
- Nu sunt scumpe?
- Nu sunt profesionist în curăţenie, aşa că nu-mi dau seama, dar casa este mică şi nu aveţi de-a face cu mizerie de la animale, paraziţi sau altceva în afară de mucegai, praf şi multă dezordine. îmi imaginez c-ar putea trimite un echipaj să termine treaba într-o săptămână sau cam aşa ceva.

Annabelle a tăcut şi şi-a lăsat privirea să cadă pe plapumă, trasând cu degetul arătător inelele colorate ale Saturnului. Cumpărase plapuma pentru Benny de pe eBay. Micii astronauţi erau foarte drăguţi, plutind în spaţiu printre stele şi planete. Când şi-a ridicat privirea, a văzut că asistenta socială continuă s-o privească atent şi atunci a inspirat adânc.

- Asta nu este o treabă, a declarat Annabelle, ridicându-se încet. Asta e viaţa mea.

A doua zi de dimineaţă, când a sunat-o şeful ei, Annabelle a ştiut că ceva nu e în regulă. Faptul că-i telefona deja era un semn rău. Faptul că îi trimisese mai întâi un mesaj întrebând-o dacă putea vorbi era şi mai rău. A început prin a o întreba cum se simte, ce-i face glezna, dacă i-au trecut migrenele, iar Annabelle i-a răspuns cât se poate de veselă şi de optimistă. în cele din urmă, nu a mai rezistat şi l-a întrebat de ce o sunase. L-a auzit respirând adânc, apoi i-a spus. Agenţia de monitorizare media îşi actualiza viziunea la nivel de corporaţie pentru a se alinia noilor tendinţe din industrie. Reţelele de socializare transformau peisajul mediatic. Software-ul de recunoaştere a textului transformase monitorizarea ştirilor în ceva redundant. Sediul central făcea concedieri în departamentul de ştiri, iar munca pe care Annabelle o făcuse

timp de cincisprezece ani, întreaga ei viaţă de când absolvise facultatea, fusese treptat eliminată.

- Este din cauză că mi-am luat concediu? Mi-ai spus că pot, îţi aminteşti? Ca să-mi revin după comoţie. Şi am fost recunoscătoare, iar acum m-am vindecat complet! De două săptămâni m-am întors la serviciu. A fost o nebunie cu alegerile şi tot restul, dar am rezolvat fără dureri de cap, vedere înceţoşată sau altceva. Am rămas în urmă cu munca? Nu! Fac greşeli sau o dau în bară? Nu!

- Nu mă asculţi, Annabelle. Munca ta este în regulă. Problema e jobul propriu-zis. Nu mai există. în cadrul restructurării, întregul nostru departament a fost eliminat.

- Atunci, reprofilează-mă. Pot fi recalificată. Ai văzut. Ştii că pot.

- Da, dar nu pot face nimic. Mai am doar câteva telefoane de dat, după care nici eu n-o să mai am loc de muncă. S-a terminat, Annabelle. îmi pare rău.

Mai târziu în acea dimineaţă, transportatorii au venit să împacheteze centrul de control. Au înfăşurat hardware-ul în pături tricotate, ca pe nişte nou-născuţi, iar în timp ce le transportau în camionetă, cablurile de tracţiune semănau cu nişte cordoane ombilicale. Apoi s-au întors şi i-au demontat biroul în formă de U. Annabelle s-a aşezat pe un morman de rufe de pe canapea şi a privit cum creşte golul din sufragerie. Când s-au întors după scaunul ei ergonomie, a protestat. Ajunsese să iubească acel scaun şi i-a rugat să i-l lase.

- îmi pare rău, doamnă.

Transportatorul era destul de amabil, doar îşi făcea datoria, aşa că a trebuit să i-l ia. Annabelle stătea pe veranda din faţă, în timp ce el împingea pe alee scaunul şi-l încărca în spatele camionetei. Apoi a urmărit-o din priviri pe măsură ce se îndepărta. Abia când s-a întors şi a intrat în casă şi-a dat seama că nu luaseră niciunul dintre sacii menajeri, şi nici cutiile de ştiri atent arhivate pe care ea le păstrase cu sfinţenie atâta vreme. Annabelle s-a aşezat iar pe canapea. Sertarul cu cămăşi

era încă pe podea la picioarele ei, iar lângă ea se afla *Miracolul ordinii,* deschisă la un capitol despre cutremure, tsunami şi dezastre naturale, care făceau ca problemele din viaţa ei să pară mici şi nesemnificative. Desigur, călugăriţa budistă nu-i răspunsese niciodată la e-mailuri. Avea dezastre şi mai dezastruoase pentru care să-şi facă griji. Annabelle a împins cartea cu degetul mare de la picior. Apoi a ridicat-o de pe podea şi a azvârlit-o prin sufragerie, direct în cutia de carton destinată obiectelor de aruncat. Nu mai aruncase niciodată o carte. A zburat prin aer; paginile îi fluturau ca nişte pene, ca nişte aripi frânte.

77

Aikon şi-a lipit fruntea de hubloul avionului şi a privit pista dispărând de sub ea. Aştepta momentul decolării şi, când acesta a venit, a rămas din nou uimită. Cele treizeci de tone de metal alimentat cu petrol, plin cu pasageri, care se putea desprinde de pământ şi înălţa pe cer o emoţiona întotdeauna. Pista s-a retras, iar ea a văzut turnurile de control ale traficului aerian şi avioanele în miniatură, toate aşezate în formaţiuni ordonate. Oraşul Narita se întindea sub ea ca un mozaic vast şi atotcuprinzător de cartiere rezidenţiale aglomerate şi terenuri agricole industriale, străbătute de autostrăzi şi despărţite de păduri mici, amplasate în linie dreaptă. Aikon a zărit umbra minusculă a avionului pe sol, paralel cu traseul lor, alunecând nestingherit pe acoperişurile fabricilor, pe deasupra drumurilor, a râurilor şi a altor impedimente terestre. Cu cât zburau mai sus, cu atât peisajul devenea mai vast, întinzându-se tot mai departe până când, în cele din urmă, a dispărut în ceaţa gri-albăstruie a orizontului şi umbra lor a pierit.

Aikon s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a uitat în cabină. Lângă ea, Kimi stătea cu ochii închişi şi capul lipit de tetieră. Avea să fie un zbor lung şi lui Kimi nu-i plăcea să zboare. începeau turneul literar la New York şi făceau slalomuri prin

ţară, oprindu-se în oraşele principale pentru discuţii şi evenimente media. O echipă de la televiziune avea să se întâlnească cu ele să filmeze un episod-pilot pentru noua emisiune de transformare radicală a vieţii familiilor americane copleşite de dezordine. Kimi i-a arătat fotografiile „înainte" pe care producătorii americani le trimiseseră. Aikon văzuse multe locuinţe dezordonate din Japonia, dar casele şi apartamentele japoneze erau mici. Cele americane erau mari şi spaţioase, asemenea peisajului rural şi oamenilor, cu tot cu speranţele şi visurile lor. Era foarte frumos, dar exista şi o parte întunecată în această speranţă, vizibilă în storcătoarele abandonate, aparatele pentru abdomen, hainele rămase mici şi jucăriile stricate înghesuite în garaje, şifoniere şi pe sub paturi. Toate speranţele, remuşcările şi dezamăgirile. Era prea mult de îndurat pentru bietele obiecte.

Desigur, soluţia era destul de simplă: oamenii trebuiau doar să nu mai cumpere multe lucruri, dar când a menţionat-o într-o recentă discuţie telefonică cu producătorii americani, răspunsul lor a fost mai puţin entuziast şi mai târziu a fost urmat de o notificare prin care au rugat-o să nu abordeze asemenea subiecte în episodul-pilot. Când Kimi a întrebat ce voiau să spună prin „asemenea subiecte", i-au trimis o listă: consumerism, capitalism, materialism, fetişismul mărfurilor, cumpărăturile online şi cârdul de credit. Să vorbeşti critic despre asemenea subiecte nu era tipic american, au explicat ei. Telespectatorii americani voiau soluţii proactive. Să nu cumperi nu era proactiv.

Avionul atinsese altitudinea de croazieră, iar pilotul a stins semnalul luminos „puneţi-vă centura de siguranţă". Kimi a deschis ochii şi a întins mâna spre bagajul de mână. Aikon încă spera să afle veşti de la mama băiatului care auzea voci. în cel mai recent e-mail al ei, femeia povestise despre cearta pe care o avusese cu soţul ei în noaptea în care acesta murise. E-mailul se sfârşea brusc şi atunci auziseră ultima oară de ea.

- Vreo veste?

Kimi a ridicat privirea, surprinsă, şi a clătinat din cap.

-Nu.

A ezitat, iar când a vorbit din nou, cuvintele s-au precipitat.

- Credeţi că spiritul soţului este neliniştit din cauză că s-au certat? Probabil a devenit *yürei*— şi le bântuie familia. încearcă să revină să spună că-i pare rău şi din cauza asta soţiei lui îi e imposibil să renunţe la suferinţă şi să meargă mai departe.
- Au *yürei* în America?
- Au fantome. Şi oricum, soţul era japonez...
- E adevărat. La ce te gândeşti?
- Mă întreb dacă ar trebui să-i răspundem la e-mail. Dacă acum ar fi momentul s-o ajutăm.

78

Benny nu ştia că mama lui fusese concediată. Nu ştia nici despre asistenta socială de la Protecţia Copilului, nici despre scrisorile de ameninţare de la No-Good Wong şi nici despre temerile de care se lovea Annabelle noaptea, singură în casă, în timp ce se frământa de îngrijorare. Şi cât era de îngrijorată!

întors la secţia de psihiatrie pediatrică, medicii şi asistentele medicale stăteau cu ochii pe el. Analizele de sânge au confirmat că nu consumă droguri. Acum îl monitorizau clinic pentru autovătămare, observându-l în timp ce-şi privea antebraţul, îşi trecea uşor degetele peste constelaţiile de înţepături şi-şi apăsa buzele pe cicatricile minuscule. Braţul lui semăna acum cu al lui Aleph, dar medicii nu ştiau asta şi nu le putea explica. Renunţase să mai dea explicaţii, încetase să mai spună ceva. în notiţele ei, dr. M. i-a descris comportamentul drept mutism selectiv, dar sigur, el habar n-avea. Când nimeni nu era atent, Benny a şterpelit o agrafa de la infirmerie, pentru orice eventualitate.

Şi, de asemenea, şi în corp i se întâmplau lucruri ciudate şi incontrolabile. Mai avusese reacţii fizice secundare şi în trecut,

când dr. M. îi schimbase medicamentele, dar de data asta era diferit. Corpul lui se simţea liber, fără oprelişti, de parcă toate părţile sale şi-ar fi impus simultan voinţa, descoperindu-şi independenţa şi afirmându-se cu bucurie pe cont propriu. Din cauza lipsei lor de experienţă şi de coordonare, Benny a devenit stângaci şi a început să scape lucruri. Parcă peste noapte, fire moi de păr au început să-i încolţească din zona inghinală şi de la subraţ. Penisul şi testiculele i-au crescut şi asta le-a plăcut. Şi picioarele continuau să crească, doar că lor nu le plăcea schimbarea, şi într-o dimineaţă, la scurt timp după reinternarea la secţia de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii, Benny s-a trezit şi a descoperit că picioarele refuză să i se mişte. S-a ridicat din pat, a rămas înţepenit şi, când a descoperit că nu poate merge, s-a aşezat din nou. El avea răbdare să aştepte ca picioarele lui să se răzgândească, însă asistenta nu era la fel de îngăduitoare. Ea voia ca Benny să se îmbrace, să meargă în sala unde era servit micul-dejun şi să mănânce alături de ceilalţi pacienţi, dar din moment ce Benny nu vorbea, nu-i putea explica.

Zăcea pe pat, ascultând-o cum îl mustră şi-l păcăleşte, doar-doar reuşea să-l convingă să se mişte. Benny i-a acceptat ajutorul şi s-a ridicat de bunăvoie, dar când asistenta a încercat să-l convingă să facă un pas înainte ţinându-l de cot, călcâiele i s-au înţepenit şi Benny a căzut. în dimineaţa aceea a luat micul-dejun în pat, şi apoi prânzul, dar până la cină, deja găsise o soluţie, o modalitate să-şi păcălească picioarele. Era o modalitate foarte ingenioasă. A descoperit că dacă scapă pe jos un ghemotoc de hârtie în faţa degetului mare, îi oferă piciorului o motivaţie, un stimulent pentru a merge mai departe. Făcea un pas. Apoi scăpa alt ghemotoc de hârtie. Le ţinea ascunse în buzunar, ca să le folosească drept momeală. Scopurile sunt importante, îi spusese psihoterapeutul lui, şi fiecare bucăţică de hârtie avea ceva de spus, o frază care să îl motiveze şi să îl încurajeze:

Doar pune un picior în faţa celuilalt.

Fâ lucrurile pas cu pas.

Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire.

Şi, într-adevăr, Benny era ca Neil Armstrong făcând primul pas pe lună. Era ca Hănsel, care presăra firimituri de pâine prin pădure. Când unul dintre ghemotoacele de hârtie a devenit jucăuş, şoptind *Un pas înainte, doi paşi înapoi,* ca să-l deruteze, Benny a reuşit să-l păcălească întorcându-se şi mergând cu spatele. A fost nevoie de nişte strategii, dar a reuşit să ajungă acolo unde avea nevoie, însă după un timp, nici tehnica aceea n-a mai funcţionat. Picioarele au refuzat să stea în postură verticală, forţându-l să folosească scaunul cu rotile şi, când Annabelle a venit în vizită, exact aşa l-a găsit, într-un scaun cu rotile lângă fereastră, în colţul salonului, privind strada aglomerată.

Annabelle venea şi stătea cu el în fiecare după-amiază, sosind devreme, aşteptând să înceapă orele de vizită şi rămânând până la sfârşit. Benny a simţit că şi mama lui e supravegheată de medici şi a vrut s-o avertizeze să fie atentă, dar vocea lui nu vorbea, aşadar, depindea de ea să umple tăcerea. Annabelle i-a spus că are senzaţia că e timpul pentru o schimbare. După alegerile recente, se săturase să monitorizeze ştirile şi probabil era timpul să- şi găsească un nou domeniu de activitate. Putea să se întoarcă la biblioteca şcolii şi să-şi obţină diploma, acum că Benny crescuse şi devenise independent, un plan frumos, nu-i aşa? Să aibă o mamă bibliotecară? Annabelle se săturase şi de viaţa de la oraş, de renovări, de nou-veniţi mutându-se în cartier cu banii, cu maşinile de lux şi cu toate aspiraţiile lor sociale.

Era timpul pentru un nou început. Ei doi se puteau muta la ţară. Undeva, într-un sat cu o mică bibliotecă publică şi o comunitate unită, cu spaţiu verde şi aer curat, păsări, copaci şi fluturi. Se puteau muta într-o casă cu grădină, în care să înveţe să cultive mazăre şi fasole verde. Puteau să cultive cartofi şi să pregătească dulceaţă şi plăcinte. Puteau chiar să crească păsări care fac ouăle alea frumoase, albastru-verzui. Era loc să

se dezvolte. Annabelle ar avea un atelier, un spaţiu dedicat visurilor ei, astfel încât să nu trebuiască să-şi ţină articolele de artizanat în cadă. Iar el ar primi o cameră mai mare, cu lucarnă şi peisaj montan, ar contempla cerul înstelat, în loc să privească tomberonul de pe aleea plină de dependenţi de droguri şi lucrătoare sexuale. I-ar confecţiona lui Benny perdele. Şi un covor împletit din cârpă. I-ar cumpăra un telescop şi el ar privi stelele, şi probabil, într-o bună zi, ar deveni astronom sau chiar astronaut!

Benny s-a aşezat lângă ea în salon şi a ascultat-o vorbind.

Când programul de vizită s-a încheiat, Annabelle s-a abţinut şi, în loc să- i ofere îmbrăţişarea afectuoasă după care tânjea, s-a mulţumit să-l bată rapid pe umăr, în trecere, înainte să-i ceară asistentei s-o lase să plece. Pe măsură ce uşile grele ale secţiei se închideau şi se încuiau în spatele ei, a trebuit să-şi acorde un răgaz să se sprijine de peretele de pe hol şi să-şi revină. Uneori avea nevoie să stea pe o bancă şi să plângă puţin. Benny nu ştia nimic nici despre asta.

Zilele treceau. Trebuia să completeze formulare COBRA pentru asigurarea de sănătate şi pentru acordarea indemnizaţiei de şomaj. Trebuia să facă recurs la notificarea de evacuare şi să răspundă la e-mailurile primite de la şcoală. Acasă, Annabelle stătea pe canapea, înfăşurată într-o pătură, uitându-se la spaţiul gol unde odinioară era aşezat centrul de control. Sursa tuturor zgomotelor dispăruse, iar acum rămăseseră doar spaţiul gol şi liniştea. Asistenta socială de la Protecţia Copilului era programată să vină peste o săptămână, iar Annabelle trebuia să înceapă curăţenia. Putea s-o ia încet, cu paşi mici, cu toaleta de la etaj, aruncând vechile articole de artizanat, dar gândul de a renunţa la toate proiectele ei nerealizate o umplea de un sentiment asemănător cu pierderea şi la fel de intens ca moartea. Annabelle şi-a băgat capul sub pătură şi s-a uitat în gol până când a cuprins- o un somn neliniştit.

79

Tonul vesel de apel „By the Seaside” a trezit-o. Sunau de la spital? De la liceu? Era asistenta socială? Sau şeful ei? Nu, nu era şeful ei. Nu mai avea şef. Telefonul căzuse printre pernele canapelei. L-a luat şi s-a uitat pe ecran. Biblioteca Publică? Benny avea iar probleme? Descoperiseră un alt lucru groaznic pe care-l făcuse?

Dar era doar mica bibliotecară. Annabelle i-a recunoscut vocea melodioasă, de povestitoare.

- Doar voiam să văd ce mai faci, a spus Cory. Cum te descurci. Ce mai face Benny?

- Bine. Benny e bine. Sunt bine.

Annabelle uitase să ia cina, iar stomacul îi chiorăia de foame. Uitase să se spele pe dinţi şi îi simţea încărcaţi de tartru. Ce voia femeia asta de la ea?

- Da, amândoi suntem bine, mulţumesc, a spus Annabelle, dar cuvintele care-i ieşeau din gura moleşită erau fără sens şi n-aveau nimic de-a face cu adevăratele ei sentimente.

Spre surprinderea ei, simţea furie. De ce era supărată? Bibliotecara încerca doar s-o ajute. Cory încerca doar să ajute şi când l-a sunat pe agentul de pază la miezul nopţii şi i-a cerut să caute în bibliotecă. Agentul doar îşi făcea datoria când a sunat la poliţie şi, văzându-l pe Benny dezbrăcat, cu sânge pe mâini şi cicatrici pe braţe, poliţistul nu a avut de ales decât să-l aresteze şi să-l ducă la spital.

Cory a întrebat cât timp va fi internat Benny acolo. Annabelle nu ştia. Cory a întrebat dacă poate să-l viziteze, iar Annabelle a spus nu încă. Cory a întrebat dacă Annabelle are nevoie de ajutor sau de un umăr pe care să plângă, iar Annabelle i-a închis telefonul. Ce băgăcioasă! s-a gândit ea.

După-amiaza târziu, când a zbârnâit soneria, Annabelle a ignorat-o, dar cine suna a insistat. Pregătindu-se pentru o altă încăierare cu No-Good, Annabelle s-a ridicat de pe canapea şi a deschis. Mica bibliotecară stătea pe veranda aglomerată,

ţinând în mână o carte, pe care i-a întins-o ca pe o ofrandă. Găsise adresa lui Annabelle în baza de date a bibliotecii, i-a explicat ea. Nu voia să deranjeze, ci să-i aducă ceva lui Benny, o carte pe care-l văzuse citind-o la bibliotecă – era un exemplar din *Aleph,* de Jorge Luis Borges.

- O! a exclamat Annabelle. Aşadar, chiar *citea* cartea asta!

A întins mâna, dar cartea a căzut pe podea. S-a aplecat s-o ia, iar când s- a ridicat, a văzut-o pe mica bibliotecară uitându-se dincolo de ea, în sufragerie, cu ochii mari şi cu gura căscată.

- Ce dracu! a exclamat bibliotecara. Ce s-a întâmplat aici?

Francheţea întrebării a distrus-o pe Annabelle. S-a prăbuşit încet, până
când a ajuns să stea jos, pe un teanc de ziare. Picioarele îi tremurau şi respiraţia îi era sacadată.

- Te rog..., a spus ea, apăsându-şi mâna pe piept.

Ce anume? Nu ştia.

- Suferi de astm? a întrebat-o Cory. Ai un inhalator?

Cory a ajutat-o pe Annabelle să se ridice şi a condus-o în sufragerie. Inhalatorul căzuse sub canapea. Annabelle s-a aşezat în genunchi şi l-a luat, apoi s-a prăbuşit pe canapea şi a inhalat.

- îmi pare rău, a recunoscut Annabelle, în timp ce respiraţia i se calma. Sufăr de alergii.

Cory a dat din cap. Sufrageria mirosea a mucegai.

- Pot să-ţi aduc ceva? Un pahar cu apă?

Annabelle a clătinat din cap.

- Nu, mulţumesc. Acum sunt bine. Vrei să stai jos?

Cory s-a uitat prin sufragerie. Nu avea loc unde să stea.

- Este un haos total, ştiu, a mărturisit Annabelle. în mod normal, nu vine nimeni în vizită...

Cory a ezitat. A dat deoparte o grămadă de haine şi s-a aşezat pe marginea canapelei. Sufrageria era tăcută şi nemişcată, cu excepţia respiraţiei blânde a lui Annabelle şi a unui nor fantomatic de particule de praf, plutind printr-un

fascicul de raze din acea după-amiază târzie. Niciuna dintre ele nu a vorbit. în cele din urmă, Cory a rupt tăcerea.

- Locuieşti aici de mult timp?

întrebarea părea destul de inofensivă, dar atât i-a trebuit lui Annabelle. I- a povestit totul lui Cory, despre cum ea şi Kenji găsiseră casa şi cât de fericiţi fuseseră la început; despre amabila doamnă Wong şi fiul ei No-Good; despre naşterea lui Benny şi moartea lui Kenji; despre pierderea locului de muncă, avizul de evacuare şi vizita asistentei sociale de la Protecţia Copilului. Mi-l vor lua pe Benny dacă nu fac curăţenie, a spus Annabelle, apoi i-a povestit problemele lui Benny. Annabelle a vorbit mult timp, iar Cory a ascultat-o. Deseori se trezea ascultând mame – tulburate, furioase, deprimate, care plâng, îngrijorate, fără adăpost, paranoice şi nebune. Fusese pregătită în acest sens, aşa că s-a aşezat lângă Annabelle pe canapea şi a ascultat-o. Din când în când, punea o întrebare. în cele din urmă, când Annabelle a spus tot ce avea pe suflet, Cory a dat din cap şi apoi, scurt şi cuprinzător, cu precizia unei bibliotecare, a rezumat situaţia.

- Aşadar, primul lucru pe care-l ai de făcut este curăţenia, nu-i aşa?

Cory a făcut semn spre sertarul cu cămăşi frumos împăturite.

- Se pare că ai început foarte bine.

Annabelle s-a uitat la sertarul de pe podea. Câteva cămăşi începuseră să se despăturească, ridicându-se peste marginea sertarului, de parcă ar fi încercat să scape.

- Benny a făcut ordine. Chiar înainte să fugă de acasă...

I s-a pus un nod în gât, dar Cory s-a prefăcut că nu observă. A arătat spre grămada mare de haine de pe podea.

- Asta e grămada de haine de aruncat?

Annabelle şi-a şters nasul cu dosul palmei.

- Astea sunt hainele mele. Chestiile de aruncat sunt acolo.

A indicat către o cutie de carton pe jumătate plină cu obiecte de aruncat, aflată la picioarele lui Cory. *Miracolul*

ordinii stătea deasupra, acolo unde aterizase. Cory a recunoscut coperta.

- Nu este scrisă de una dintre femeile alea japoneze care se pricep la curăţenie? Asemenea titluri sunt la mare căutare la bibliotecă.

Cory a luat-o din cutia destinată obiectelor de aruncat şi a început s-o răsfoiască.

- De ce o arunci?
- Nu ştiu. M-am supărat pe ea. Nu arunc niciodată cărţi, a adăugat Annabelle, scuzându-se. E a ta, dac-o vrei.
- *_Cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curăţenie şi să-ţi schimbi viaţa, a citit Cory titlul. Teoria ca teoria, dar practica?*
- O, cartea are o întreagă filozofie şi, de asemenea, o metodă. Se presupune că iei fiecare obiect, îl ţii în mână şi-ţi pui o grămadă de întrebări, în cazul meu nu prea a funcţionat.
- Ce întrebări?
- Nu-mi amintesc. Dacă te încântă şi-ţi ridică nivelul de energie. Dacă este utilă. Chestii de genul ăsta.

Cory a luat un CD de pe podea.

- CD-ul ăsta cum te face să te simţi?
- Nu mă face să simt nimic.
- O, stai. Trebuie să-l ţii în mână, nu?

I-a dat CD-ul lui Annabelle.

- Şi acum ce zici? Simţi ceva?
- Nu simt nimic.
- Nicio energie pozitivă? Nici vibraţii bune? Nici bucurie?

Annabelle a întors CD-ul pe verso. *16.04.2007. Virginia Tech, Cho,*
Blacksburg, VA.

- Glumeşti? Mă face să vomit.

I l-a dat lui Cory.

- Bine, ăsta e un început. îţi este util?
- Nu. Este o rezervă de la locul din care am fost concediată.

Annabelle a ezitat. Văzuse o metodă grozavă care

presupunea folosirea
vechilor CD-uri pe post de sperietori de corbi, atârnându-le pe sfori în copaci precum ornamentele de Crăciun, astfel încât să se învârtă în soare şi să creeze mici curcubeie. Nu îşi dorise niciodată să sperie corbii, dar poate c- ar fi trebuit. Dacă i-ar fi speriat, n-ar fi murit. Totuşi, din fericire, n-au murit toţi şi probabil cei rămaşi în viaţă se vor întoarce şi atunci îi va speria cu CD- urile atârnate pe sfori în copaci, ca să-i protejeze. A întins mâna.

- De fapt, l-aş putea folosi...
- Hai să-l aruncăm, a spus Cory.

A vrut să arunce CD-ul în cutie.

- Stai! a spus Annabelle. Mai întâi ar trebui să-i mulţumeşti.
- Eu?
- Nu tu. Eu. Este al meu, aşa că înainte să-l arunc, ar trebui să-mi arăt recunoştinţa pentru sprijinul pe care mi l-a oferit.

Cory s-a uitat la CD-ul din mână.

- Te simţi încurajată de acest CD?

-Nu.

- îi eşti recunoscătoare?

-Nu.'

- Bine, atunci.

Dintr-o mişcare a încheieturii, Cory a aruncat CD-ul, care s-a învârtit ca un frisbee argintiu în cutia destinată obiectelor de aruncat. Apoi s-a mai uitat o clipă prin sufragerie.

- Toate prostiile astea sunt de la slujba ta?
- Sunt arhivele mele, da.
- Aşadar, le putem arunca?

Iarăşi, Annabelle a ezitat.

- Probabil ar trebui să-mi sun şeful şi să obţin permisiunea. Sunt foarte stricţi în ceea ce priveşte arhivarea.

Cory a depus un teanc de casete vechi în cutia destinată obiectelor de aruncat.

- Te-au concediat, Annabelle. Nu le mai datorezi nimic. Au

luat ce au vrut şi te-au lăsat cu toate rahaturile astea.

Toate rahaturile astea, s-a gândit Annabelle. Asta a fost tot? A privit sacii menajeri stivuiţi de-a lungul pereţilor, teancurile de ziare ridicându-se de la podea până în tavan, cutiile de carton care stăteau în calea luminii naturale.

- Nu pot să le arunc.
- De ce nu?
- Pentru că ele sunt totul! Sunt munca mea, viaţa mea...
- Viaţa ta?

Annabelle s-a gândit la toţi anii petrecuţi citind, ascultând şi urmărind ştiri, la toate poveştile adunate în timp şi la toate lucrurile învăţate şi înregistrate cu atenţie.

- Da. Viaţa mea.
- Serios? Doar atât? Nimic altceva?
- Bine, nu, sigur că nu. Mai e şi Benny...

Annabelle s-a întrerupt.

- O, înţeleg ce spui.

Cory s-a aşezat pe braţul canapelei.

- Ascultă, nu poţi face asta singură. E prea mult. Nu ai pe nimeni la care să poţi apela?
- Nu. Nu chiar.
- Nu ai prieteni pe Facebook?
- Vrei să spui reţelele de socializare? O, te rog.
- Ce zici de prietenii lui Benny? Câţiva adolescenţi voinici care au nevoie de bani în plus şi pot transporta lucruri?

Annabelle a clătinat din cap.

- Benny nu are prieteni. Nu adevăraţi. Toţi prietenii lui sunt imaginari.
- Benny are multă imaginaţie.
- Psihiatra lui e de altă părere. Ea spune că Benny e neadaptat.
- Da, aiurea.

Cory a plecat la scurt timp după aceea, luând cu ea exemplarul din *Miracolul ordinii,* iar când a plecat, Annabelle s-a simţit cu moralul ridicat. Şi-a amintit că nu mâncase de ceva vreme, aşa

că a dat pătura la o parte şi s-a dus în bucătărie. Pe drum, a zărit CD-ul aşezat pe cutia destinată obiectelor de aruncat. Şi-a amintit masacrul de la Virginia Tech ca şi cum ar fi fost de curând. A fost primul atac armat în masă care îi fusese repartizat. Tipul înarmat, un coreean pe nume Cho, era student. A cumpărat două pistoale semiautomate şi le-a folosit ca să împuşte patruzeci şi nouă de oameni, dintre care treizeci şi doi au murit. Benny avea cinci ani pe atunci. Tocmai începuse să meargă la grădiniţă. Masacrul a avut loc chiar înainte de cumplitul atac armat de la Sandy Hook, iar Annabelle era îngrozită să nu cumva să-l scape pe Benny din ochi. Numele Cho suna ca Oh şi-i era teamă că ceilalţi copii îl vor ataca. Annabelle îi pomenise în treacăt lui Kenji, dar el doar o îmbrăţişase şi râsese de temerile ei şi, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic. Lucrurile erau mult mai simple când trăia Kenji. Toate aceste amintiri tulburătoare erau înregistrate pe micul CD strălucitor din mâna ei şi Annabelle era fericită să uite totul, dar nu se întâmpla nimic dacă simţea o oarecare recunoştinţă. Nu era vina CD-ului. L-a privit.

- Mulţumesc, i-a spus şi a simţit că-i vine inima la loc.

Probabil până la urmă metoda *Miracolul ordinii* funcţiona. Probabil n-ar fi trebuit să-i dea cartea lui Cory. Asta e problema atunci când te debarasezi de lucruri. Nu ştii niciodată când vei avea nevoie de ele.

80

- Mulţumesc, a spus Aikon la finalul discursului, înclinându-se şi părăsind podiumul din St. Louis.

în timp ce aplauzele creşteau în intensitate, ea a privit dincolo de mulţimea chipurilor zâmbitoare şi pline de aspiraţii. Câţiva spectatori hotărâţi s-au ridicat. Alţii au ezitat şi apoi, ca să nu se lase mai prejos, s-au ridicat şi ei, iar în curând întregul public era în picioare, de parcă această manifestare de recunoştinţă din toată inima se putea transpune ulterior în

şosete mai bine împăturite şi sertare mai ordonate. Fiind lovită brusc de oboseală, Aikon s-a înclinat din nou şi şi-a pus palmele în dreptul inimii, într-o rugăciune tăcută. Fie ca toate fiinţele să fie fericite.

întoarsă în camera de hotel, Kimi a informat-o cu privire la viitorul program.

- De aici, mergem în Wichita, Kansas. Ne vom întâlni cu echipa de filmare acolo. Kansas este locul unde s-a filmat *Vrăjitorul din Oz,* aşa că producătorii sugerează o trimitere la asta în episodul-pilot. Vom înregistra vizita la domiciliu şi vom organiza două evenimente în librărie. Apoi ne vom muta pe Coasta de Vest.

Aikon stătea pe patul king-size, care părea la fel de întins ca peisajul preeriei peste care trecuseră. Kimi se afla la capătul celălalt, arătând ca o fiinţă mică şi obosită. Aikon era şi ea obosită. Şi-a înăbuşit un căscat şi a dat din cap.

- Şi asta e ultima noastră oprire?
- Da. Apoi vom merge acasă.
- Bine, a spus Aikon masându-şi călcâiele. Nu e nicăieri ca acasă.
- Sigur, acesta este doar episodul „înainte”. Peste şase luni trebuie să ne întoarcem să filmăm episodul „După.”
- Desigur.

Aikon a închis ochii şi a inspirat adânc. Şi-a imaginat mintea ca pe un pumn strâns încleştat şi apoi şi-a lăsat degetele să se relaxeze şi să se deschidă. A rămas aşa, bucurându-se de liniştea şi de relaxarea completă din mintea ei, dar apoi a apărut un gând. De ce acceptase să filmeze acest episod-pilot? Au urmat şi alte gânduri, într-o succesiune rapidă. La ce bun? în ce fel le era de ajutor oamenilor? Care era rostul? A oftat şi a deschis ochii. Kimi o privea.

- Sună bine. Editorii sunt mulţumiţi?
- Da, a spus Kimi. Aşa cred.
- Bine.

Aikon i-a analizat chipul.

- Pari obosită.

S-a gândit la femeile din public. Toate erau cumsecade, muncitoare, dar, dincolo de feţele lor zâmbitoare, şi ele păreau obosite.

Kimi şi-a îndreptat spatele.

- O, nu. Sunt bine.
- Munceşti de două ori mai mult decât mine, a spus Aikon, ceea ce nu era tocmai adevărat.

Coada la autografe după discursul ei fusese lungă. Femeile îşi strângeau cărţile la piept, aşteptând cu răbdare să-i povestească modul în care metoda *Miracolul ordinii* le schimbase vieţile.

- Nu, nu, a protestat Kimi. Dumneavoastră faceţi mult mai multe decât aş putea face eu vreodată! Ajutaţi foarte mulţi oameni.

De ce nu pot femeile niciodată să-şi aline teama obsedantă că nu sunt de ajuns? Că rămân în urmă? Că pot şi trebuie să fie mai bune? Nu e de mirare că toate voiau reguli simple, care să le dicteze modul în care ar trebui să împăturească cămăşi, să-şi crească copiii, să se ocupe de cariere, să-şi trăiască viaţa. Voiau să creadă că există un mod corect şi unul greşit de a acţiona – trebuia să existe! Dac-ar exista un mod corect, atunci probabil l-ar putea găsi, iar dacă l-ar găsi şi ar învăţa regulile, atunci toate piesele vieţii lor s-ar aranja de la sine şi ar fi fericite.

Ce iluzie.

Miracolul ordinii hrănea pur şi simplu acea iluzie? Crea încă un standard fals de perfecţiune nerezonabilă? Aikon voia să-i spună fiecăreia în parte: *Viaţa ta nu este un proiect de autoperfecţionare! Eşti perfectă aşa cum eşti!*

I-a zâmbit asistentei ei.

- Tot ce fac este să zâmbesc şi să spun orice lucru care-mi trece întâmplător prin minte, dar tu trebuie să-mi traduci toate prostioarele. Trebuie să fie epuizant.
- Nu. Nu! învăţ multe de la dumneavoastră! Sunt

nenumărate lucruri pe care nu le ştiu...

Eşti perfectă aşa cum eşti. Bătrânul ei maestru spiritual îi spusese asta cândva. O spusese calm, de parcă nu era mare lucru, dar Aikon îşi dădea seama că el chiar vorbeşte serios şi era uluită. Maestrul ei o văzuse limpede şi înţelesese că era perfectă! Ce minune! Toate gândurile astea îi trecuseră prin minte cu viteză, dar el încă vorbea.

Şi, de asemenea, ţi-ar prinde bine sâ evoluezi.

Desigur. Şi asta era adevărat. Ambele afirmaţii erau adevărate şi, chiar dacă simţea bucuria spărgându-i-se ca balonul unui copil, Aikon trebuia să zâmbească. Cât de repede putea prinde aripi! Şi cât de repede se descuraja! Era chiar amuzant. Şi, de asemenea, trist cât de uşor îl anula al doilea adevăr pe primul, lăsând-o să simtă doar că îi lipseşte ceva. Asta simţeau femeile din public şi nu era vina lor. Fuseseră condiţionate să creadă că nu sunt de ajuns şi erau atât de concentrate să se perfecţioneze, încât uitau că ajunseseră deja la acel punct. Aikon voia să le spună: *Relaxaţi-vâ! Nu mai încercaţi! Nu mai cumpăraţi! Haideţi sâ stăm puţin împreună şi sâ nu facem nimic.* Dar asta n-ar fi o emisiune foarte bună şi nici n-ar vinde cărţi.

- Ai primit veşti de la prietena noastră, doamna Oh?
- Nu. I-am scris, dar nu mi-a răspuns.
- Odihneşte-te puţin, Kimi.

Kimi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, apoi a ezitat.

- Mai e ceva...

-Da?

- Nu e nimic serios, dar m-am gândit c-ar trebui să ştiţi. Recent, au existat unele critici. Pe Twitter. Despre ce aţi spus despre cărţi.
- Ce am spus despre cărţi?
- Că le păstraţi doar pe cele care vă fac fericită.

Aikon s-a gândit la rafturile ei din chilia de la mănăstire. Şi-a adus aminte valoroasa ei colecţie de cărţi, cum lua fiecare carte de pe raft lunar şi o ştergea de praf, deschizând-o şi

citind câteva propoziţii doar pentru a-i auzi din nou vocea, ca să nu se simtă neglijată. Cărţile îi dădeau o asemenea bucurie. Ce n-ar fi dat să fie din nou printre ele.

- Este adevărat, a recunoscut ea. E un lucru rău?
- Nu, dar criticii dumneavoastră afirmă despre cărţi că nu au nicio obligaţie să-i facă pe oameni fericiţi. Că unele induc tristeţe sau confuzie, dar şi asta e în regulă.
- Bineînţeles! Sunt de acord.

Aikon se gândea la vechile ediţii pe care le citise în facultate: Kafka, Mishima, Nabokov, Abe şi Woolf, aşezate pe raft lângă marii maeştri spirituali Dogen şi Mumon.

- Se spune că, în privinţa cărţilor, sunteţi o nazistă. Ca Goebbels, le recomandaţi oamenilor să le ardă.
- înţeleg.

A închis din nou ochii.

- Şi toate astea se întâmplă pe Twitter?
- Da. Producătorii TV sunt îngrijoraţi, la fel şi librarii. A devenit o memă. Japonezele pricepute la curăţenie sunt împotriva cărţilor.

81

Când tot ceea ce crezi că ai – bunurile tale, viaţa ta – poate fi spulberat într-o clipă, trebuie să te întrebi: *Ce este adevărat?*
Cory şi-a ridicat privirea din carte şi a luat încă o înghiţitură din sendvişul ei cu tempeh şi avocado. Se afla în pauză, afară, în atriumul bibliotecii. Era un loc popular pentru prânz şi mulţi dintre angajaţii din apropiere se adunau acolo, dar în ultimii ani, persoanele fără adăpost se mutaseră în acel loc, sosind dimineaţa devreme, când adăposturile se închideau, lăsându-şi cărucioarele de cumpărături la mesele de cafenea şi transformând totul într- o zonă autonomă temporară în care să stea şi să se odihnească. Cory susţinea dreptul persoanelor fără adăpost de a se reuni şi făcea un efort să mănânce acolo, în ciuda mirosului şi a gunoiului. în calitate de bibliotecară

pentru copii, nu interacţiona la fel de mult cu cei fără adăpost precum colegii ei de la departamentele Periodice sau Ficţiune pentru adulţi. Cu toate astea, cunoştea câteva nume şi figuri.

La masa îndepărtată stătea Jenny, o fostă profesoară cu un câine pe nume Tinkerbell. Alături de ea se afla Gordon, un veteran al războiului din Irak, cu barba pătată de nicotină şi mâini tremurânde. Dincolo era Maisie exoftalmica, cu un zâmbet larg şi o colecţie de animale de pluş murdare pe care îi plăcea să le mestece. Scumpul şi timidul Dexter stătea la masă chiar la margine, cu capul plecat, privind lumea dintr-o parte, de parcă ar fi anticipat o lovitură. Slavoj, bătrânul poet marxist, stătea în scaunul lui cu rotile chiar la masa din faţa ei. Era nelipsit de la bibliotecă, un fel de pacoste, dar cunoştea multe lucruri. Vorbea cu fata care se numea Aleph, deşi pe legitimaţia ei de bibliotecă era trecut numele Alice sau aşa ceva.

Se vorbise despre ea la o şedinţă recentă a angajaţilor, după ce asistentul social o găsise drogându-se în toaleta femeilor. Era o artistă fără adăpost, care îşi făcea veacul pe străzi atunci când nu era la dezintoxicare, iar adresa pe care o folosise pentru a-şi obţine legitimaţia de bibliotecă aparţinea unui adăpost local. într-un fel bizar, pseudonimul, numele ei conspirativ, i se potrivea. Era celebră printre bibliotecari pentru instalaţia neautorizată pe care o realizase special pentru bibliotecă cu un an mai devreme şi care consta în trasee labirintice care duceau spre colecţiile bibliotecii. Ea o numise „La întretăierea drumurilor”, nume despre care Jevaun spunea că sună foarte borgesian.

Deşi unii bibliotecari erau împotriva lucrurilor ciudate lăsate în paginile cărţilor, Cory simţea întotdeauna un fior când dădea peste însemnările şi scrijeliturile stranii ale fetei. Semănau cu indicii dintr-o vânătoare de comori: bileţele codificate, cărţi poştale, ambalaje de gumă de mestecat, fotografii Polaroid decolorate, flori uscate, presate, bilete la film, anunţuri de angajare şi multe altele. La prima vedere,

păreau întâmplătoare şi totuşi, vedeai un model subtil, subiacent, o naraţiune directoare sau un scop care controla alegerea unei anumite cărţi în detrimentul alteia. Cory nu urmase niciodată vreunul dintre trasee de la început până la sfârşit – presupunând că exista un început sau un sfârşit –, dar era curioasă. Traseele ofereau promisiunea unei călătorii sau găsirea unui sens. Odată, ea dăduse peste o foaie de hârtie cu un scris de mână asemănător caracterelor unei maşini de scris, ascunsă într-o ediţie veche a *Basmelor Fraţilor Grimm.* A pus cartea la loc pe raft şi, mai târziu, când s-a întors s-o caute, a descoperit că cineva o luase. Atunci a simţit gelozia, întrebându-se cine găsise indiciul şi dacă plecase într-o călătorie care ar fi putut fi a ei.

Cory a mai muşcat o dată din sendviş şi s-a uitat iarăşi la subtitlul cărţii: *Cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curăţenie şi să-ţi schimbi viaţa.* Nu toate cărţile au aceeaşi valoare, s-a gândit ea. Multe trebuie eliminate, mai ales cele motivaţionale, dar cartea asta părea diferită. Cărticica trăsese semnalul de alarmă în legătură cu nenorocirea capitalismului de consum pe bază de carbon, care distruge planeta. Problema era sistemică, părea să spună cartea. Dezordinea nu era rezultatul lenei, amânării, tulburărilor psihice sau al defectelor de caracter. Era o problemă socio-economică şi chiar filozofică, una a alienării descrise de marxism şi a fetişismului mărfurilor, care necesita nici mai mult, nici mai puţin decât o revoluţie spirituală a perspectivei asupra lumii şi o reevaluare radicală a ceea ce e autentic şi important. Cory a întors cartea şi s-a uitat la fotografia călugăriţei budiste, rasă în cap. Ochii ei limpezi o priveau fix, cumva în expectativă, şi chiar atunci, i-a trecut prin minte amintirea sufrageriei jalnice a lui Annabelle.

- Ce e? a întrebat-o Cory pe Aikon. Ce vrei să fac?

Surprinsă, s-a trezit aşteptând un răspuns.

Fetişismul mărfurilor? Capitalism de consum bazat pe carbon? Alienarea descrisă de marxism? Era oare aceeaşi carte pe care o citise Annabelle despre o tânără călugăriţă budistă şi despre

diadema ei cu cristale Swarovski?

Ei bine, da. Şi nu. Până la urmă, cărţile nu există într-o condiţie singulară. Noţiunea de „carte” reprezintă doar o ficţiune convenabilă cu care noi, cărţile, suntem de acord, deoarece serveşte nevoilor birocrate de publicare, ca să nu mai vorbim despre egoul scriitorilor. Dar realitatea este mult mai cuprinzătoare. Desigur, există cărţi individuale – probabil chiar acum ţii una în mână –, dar suntem mai mult decât atât. Cu riscul de a părea pline de noi, suntem Una şi Mai Multe, o unitate în diversitate, o pluralitate în continuă schimbare, un flux fără de trup. Deplasându-ne şi schimbându- ne forma, întâlnim ochii cititorilor asemenea semnelor de punctuaţie negre pe o pagină sau urechea asemenea valurilor de sunete. De acolo, călătorim prin minţile lor şi astfel ne contopim şi ne multiplicăm.

Şi atunci, cum rămâne cu scriitorul? Ei bine, aşa cum ar spune orice carte, scriitorii sunt, în primul rând, o metaforă, ceea ce nu înseamnă că nu sunt necesari. Din contră. Cărţile au nevoie de scriitori. Bineînţeles că avem nevoie! Nu avem degete, nu putem scrie. Marile minţi umane sunt vectorii noştri, corpurile senzuale ale scriitorilor sunt vehiculele noastre, iar ambiţiile lor sunt combustibilul de care avem nevoie pentru a ne trezi la viaţă. Scriitorii sunt interfaţa şi degetele noastre.

Aşadar, scriitorii sunt absolut necesari, chiar dacă tot ce fac ei este să meargă în turnee literare prin ţară – ca Aikon – sau să moţăie în birourile lor din bibliotecă, în faţa laptopurilor, ca doamna care tasta la computer, înconjurată de un teanc de surse de referinţă pe care, dacă ai întreba-o, ar pretinde că ea le-a ales. Desigur, după cum s-a văzut, autoritatea este o chestiune de perspectivă şi, dacă ai întreba acele cărţi, ele ar pretinde că scriitorul adormit este cel ales. Cărţile au ales-o şi, în timp ce ea moţăie, ele lucrează din greu, configurându-i reţelele neuronale, acea lume infernală de dincolo, ascunsă în subconştientul pe care ea îl numeşte imaginaţie. Acolo, cărţile interacţionează, unindu-se după propriul model şi îmbinându-şi

ADN-ul cu memoria şi experienţa ei, ca să creeze astfel un alt eu. în curând, scriitoarea se va trezi, se va scutura din vis, se va mustra că a moţăit iar şi se va întoarce la treabă, la treaba anevoioasă de a transcrie, cuvânt cu cuvânt, o nouă carte. Cărţile pe care le-a citit sunt părinţii cărţii pe care o scrie şi ea va acţiona ca moaşă la naşterea acesteia.

Şi apoi, când scriitoarea termină de scris cartea şi o trimite în lume, cititorii se implică şi are loc un alt fel de fuziune, deoarece cititorul nu este un receptacul pasiv pentru conţinutul unei cărţi. Câtuşi de puţin. Colaborează cu noi, ne e complice, ne dă o nouă viaţă. Şi pentru că fiecare cititor este unic, el face ca fiecare dintre noi *să însemne* ceva diferit, indiferent de ce stă scris pe paginile noastre. Astfel, atunci când este citită de cititori diferiţi, o carte se transformă în cărţi diferite, devine o serie în continuă schimbare, care curge prin conştiinţa umană ca un val. *Pro captu lectoris habent sua fata libelli.* în funcţie de capacităţile cititorului, cărţile au propriile destine.

Şi, da. *Miracolul ordinii* pe care a citit-o Cory era diferită de *Miracolul ordinii* pe care o citise Annabelle, diferită de cartea pe care Aikon credea că a scris-o şi pe care criticii ei de pe Twitter au condamnat-o – şi totuşi, toate aceste cărţi sunt adevărate, complete şi perfecte aşa cum sunt. Astfel, într-un mod fluid, schimbându-ne forma, noi, cărţile, ne împărţim, ne multiplicăm şi călătorim prin timp şi spaţiu.

Un zgomot de la masa alăturată din cafenea a făcut-o să ridice privirea. Aleph şi Slavoj erau adânciţi în conversaţie. Cory nu auzea ce spun, dar a observat că fata nu arată prea bine. Avea faţa palidă şi maxilarul umflat. Avea vânătăi pe braţe şi cicatrici pe genunchi. Arăta de parcă ar fi fost bătută. Bătrânul poet s-a întins peste masă şi i-a luat mâna, a ţinut-o o clipă să-i calmeze tremurul, apoi a întors-o şi i-a privit palma de parcă i-ar fi citit viitorul. După o clipă, i-a dat drumul şi a început să cotrobăie prin pungile de cumpărături atârnate de spătarul scaunului cu rotile. A scos un borcan cu murături pe jumătate

plin, l-a deschis şi i l-a oferit. Au stat acolo mâncând murături împreună.

Cory îi privea. Mai văzuse aşa ceva şi înainte. Slavoj îşi împărţea întotdeauna mâncarea. Toţi o făceau. Şi atunci i-a venit ideea, o mică scânteie, dar una care ar fi pus la cale o transformare radicală a lumii lui Annabelle, schimbându-i viaţa. Bine, poate. Ar fi fost frumos.

MIRACOLUL ORDINII **Capitolul 4**

Suntem uniţi cu totii

Frumoasa noastră planetă albastră este plină de viaţă. Astronauţii ştiu asta deoarece au călătorit suficient de departe cât să vadă întregul Pământ ca pe un singur organism viu, plutind în întunericul spaţiului cosmic. Dar aici, pe Pământ, nu avem o asemenea perspectivă. Cufundaţi în micile detalii ale propriei existenţe, credem că vieţile noastre sunt izolate şi că noi înşine suntem, de asemenea, izolaţi. Dar asta este o mare iluzie. Adevărul este că totul depinde de restul lucrurilor. O floare depinde de soare, şi de pământ, şi de ploaie, şi de albina care o polenizează. Nu poate supravieţui fără ele; fără ele, ar muri. Oamenii sunt la fel. Avem nevoie de soare, şi de pământ, şi de ploaie, şi de legumele pe care le consumăm. Avem nevoie de mama, de tatăl nostru şi de toţi strămoşii. Suntem o continuare a lor şi fără ei nici n-am fi în viaţă. Şi noi toţi – floarea şi albina, tu şi eu – suntem mici părţi ale corpului viu al planetei.

în Zen, o numim interconectare, interfiinţare sau evoluţie colectivă. Uneori o numim „vid”, scrisă cu caracterele chinezeşti corespunzătoare cuvântului „cer”. Unul dintre astronauţii care au mers pe Lună, domnul Edgar Mitchell, a conştientizat multe despre vid pe când plutea pe cer. S-a uitat înapoi spre Pământ şi a înţeles brusc că moleculele corpului său, corpurile partenerilor şi chiar şi nava spaţială provin dintr-o străveche generaţie de stele şi, în acel moment, a simţit o comuniune cu universul. Mai târziu a spus: „Nu eram noi

separaţi de restul, ci un singur eu, asta e tot, un singur lucru.” în Zen, numim fenomenul iluminare.

Văzut din spaţiul cosmic, un cutremur nu înseamnă nimic. Unul de magnitudine mică nici măcar nu se vede. Unul de magnitudine mare ar putea lăsa în urmă o cicatrice atât de neînsemnată, încât să pară o fisură fină în smalţul unei căni de

ceai. însă pe Pământ trăim lucrurile diferit. După marele cutremur din Japonia, m-am implicat în eforturile de întrajutorare, călătorind în provinciile din nord împreună cu alţi călugări budişti ca să oferim hrană, adăpost şi sprijin spiritual victimelor, căror vieţi fuseseră spulberate. Nu voi niciodată acele scene devastatoare.

Oraşele fuseseră şterse de pe faţa pământului. Cartierele fuseseră distruse. Sate pitoreşti de pescari au fost îngropate în nămol negru. Casele oamenilor au fost zdrobite, iar vieţile lor au fost la un amestec de moloz, într-o zonă imensă de sedimente şi dărâmături. Şi totuşi, oamenii se ajutau reciproc.

Oriunde m-am dus, am văzut oameni care îşi pierduseră familiile suflecându-şi mânecile şi ajutând victime să caute trupurile copiilor. Curăţau străzile ajutau reciproc răscolind după comori de familie prin Se auzeau strigăte atunci când descopereau ceva special, o fotografie de nuntă, poşeta unei doamne manualul unui copil, şi apoi toţi oamenii se adunau în obiectului respectiv, ştergând cu grijă noroiul şi obiectul mai departe, pentru a-l identifica şi onora. noroiul nu poate fi şters aşa de uşor. Contaminarea radioactivă din exploziile nucleare va exista timp de dar chiar şi în umbra reactoarelor din Fukushima, oamenii ajutau. Asta este interdependenţa.

în Zen avem o pildă. Dacă în mâna ta stângă se o aşchie dureroasă, ce face mâna ta dreaptă? Spune păcat, dar nu este problema mea”? Nu, sigur că nu. dreaptă scoate aşchia. Asta înseamnă interdependenţa.

Când am întrebat-o pe una dintre victimele cutremurului de ce e acolo în fiecare zi, s-a uitat la

zil ale
e uita
e

a

reduse
:e
ni
nt
e.
ril alte
e şi se
tiil noroi.
e
>a sau
te jurul
iar dând
Dar
şi
a secole,

rb
a înfige
oc „O, ce
e Mâna
oc
e e
ei
în
dir
n
id
r

şi a clătinat din cap. „Dezastrul este adevărat”, mi-a spus. „Se întâmplă şi trebuie să ne ajutăm reciproc. Nu ne putem salva singuri.”

cel puţin, aşa le spunea mama lui Cory. Dar pentru Cory, lucrurile bunicii erau comori şi, ori de câte ori mergea s-o viziteze, revenea acasă cu o mulţime de cadouri, de care mama ei se debarasa rapid.

Bunica Dee a murit când Cory avea doisprezece ani, iar mama lui Cory a avut un fel de plăcere să se răzbune umplând două tomberoane uriaşe cu toate comorile ei. Cory a ajutat-o, dar înainte să vină firma de transport să ridice tomberoanele, s-a şi căţărat înăuntru şi a salvat câteva lucruri: un pulover vechi tricotat manual, o minge de cauciuc, o plăcuţă în memoria lui JFK spartă şi reparată cu migală, cu bandă adezivă şi lipici. Comoara ei preferată era o cutiuţă goală, frumos etichetată „Cutiuţă goală”, cu minuţioasa caligrafie a bunicii ei. Cory a aşezat-o pe raftul ei. Nu putea pune niciun obiect în cutiuţă fără să o transforme exact în ceea ce nu era, iar acest lucru o făcea să râdă, chiar dacă îi amintea cât de dor îi e de bunica. Bunica Dee iubea *totul.* Fiecare vază spartă şi fiecare capăt de aţă aveau o poveste, fiecare bucată de folie de staniol utilizat şi fiecare pungă pentru sendviş folosea la ceva, aşa că ea onora totul.

Şi Annabelle era la fel, a spus Cory. Annabelle era la fel ca bunica Dee datorită capacităţii ei de a iubi lucrurile şi de a le găsi întrebuinţări. Deşi asta era o calitate admirabilă, problema era că acum avea prea multe lucruri de care să aibă grijă. Dar exista o soluţie.

- Până la urmă, este doar o problemă de distribuţie. Ai prea multe, însă alţii au prea puţin. Aşa că trebuie să ne dăm seama cum să-ţi redistribuim lucrurile şi să le găsim cămine în care să fie iubite şi folosite. Dacă le putem elibera pe ele, atunci te vom elibera şi pe tine. Toată lumea are de câştigat, nu-i aşa?

Annabelle a dat din cap concentrată. Era preocupată de un rest de fulgi de ovăz uscat şi lipit pe genunchiul pantalonilor de trening şi-l zgâria cu unghia. Cory a privit-o şi a aşteptat. Ştia cum să-i facă faţă unui om distras. A tăcut şi apoi s-a întors spre Annabelle. Când a vorbit din nou, vocea ei era gravă şi imperioasă, aceeaşi voce pe care o folosea atunci când copiii se rătăceau prin pădure şi vrăjitoarea cea rea stătea la pândă în căsuţa ei de turtă

dulce, sau când lupul cel mare şi rău pândea ascuns în tufişuri, chiar după colţ.

- Vor veni după tine, Annabelle. Deja ţi-ai pierdut slujba. Te vor evacua şi îţi vei pierde şi locuinţa. Apoi va fi rândul copilului tău. Asistenta socială de la Protecţia Copilului se va întoarce şi, dacă nu ai făcut curat, ţi-l va lua pe Benny şi-l va încredinţa statului. îl va duce la centrul de plasament. O să-l pierzi. O să pierzi totul.

Fulgii de ovăz mânjiseră fibrele ţesăturii. Cum ajunseseră acolo? Annabelle nu-şi amintea când mâncase ultima dată fulgi de ovăz. Vederea i s-a înceţoşat – plângea? – şi apoi a simţit o atingere delicată pe spate.

- Acum nu mai este timp de plâns. Trebuie să iei iniţiativa.

Fulgii de ovăz se desprinseseră, lăsând un rest palid de amidon pe fibrele ţesăturii.

- Annabelle?

Annabelle a oftat şi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

- Bine. Hai s-o facem.
- Excelent.

Cory s-a ridicat şi şi-a scos jacheta. Pe dedesubt purta un tricou pe care scria:

Bibliotecară... cât timp Cea Mai Tare din Lume nu este o funcţie oficială.

Ca la un semnal, o camionetă albă, rablagită, a oprit pe trotuar. Pe partea laterală avea un logo cu un bondar cu aspect îngâmfat şi tot acolo era şi mesajul:

Gunoiule, dispari!
De transport ne ocupăm noi!

S-a deschis portiera din dreapta. Un tip a coborât şi Annabelle l-a recunoscut. Era agentul de pază al bibliotecii, cel cu codiţe împletite, care îl găsise pe Benny. I-a făcut cu mâna şi apoi s-a dus în spatele camionetei. Şoferul, un tip

palid şi îndesat, îmbrăcat în uniformă de portar, deschidea portierele duble din spate. Dinăuntru a alunecat o rampă, iar un bărbat bărbos şi slăbănog a coborât şovăitor, urmat de o doamnă scundă, rotunjoară, exoftalmică şi apoi de o femeie mai înaltă, cu un câine pricăjit. Stăteau pe trotuar în timp ce altcineva din interiorul camionetei începea să le împartă găleţi, mături şi produse de curăţenie. Portarul a spus ceva într-o limbă pe care Annabelle nu o înţelegea, apoi a urcat pe rampă şi a apărut o clipă mai târziu, coborând cu grijă un scaun cu rotile pe rampa abruptă.

Acolo stătea aşezat un bătrân. Când a ajuns pe trotuar, s-a întors cu faţa spre casă.

- E vagabondul ăla! i-a şoptit Annabelle lui Cory. Cel din autobuz, care l-a urmărit pe Benny.
- Slavoj. Oamenii îl numesc B-man.
- B-man!
- Da, reciclează sticle. Este clientul bibliotecii. Toată lumea îl cunoaşte pe Slavoj.

Bătrânul a coborât pe alee, manevrând roţile scaunului, iar ceilalţi l-au urmat. Când au ajuns pe treptele verandei unde stătea Annabelle, Slavoj şi-a deschis larg braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze veranda, toată casa şi pe ea.

- Noi am ajuns! a anunţat el triumfător.
- Tu chiar eşti B-man? l-a întrebat Annabelle.
- La dispoziţia ta.
- Aşadar, eşti adevărat.
- Ei bine, a recunoscut cu modestie B-man. Din punct de vedere filozofic, asta este o problemă de dezbătut, dar da, pentru scopurile tale, sunt suficient de adevărat.
- Nu-l stârni, a sfatuit-o Cory, întinzându-i mâna lui Annabelle. Putem filozofa mai târziu. Acum e timpul să trecem la treabă.

Annabelle i-a permis micuţei bibliotecare s-o ajute să se ridice, dar în drum spre casă, s-a oprit şi s-a întors spre camioneta albă, rablagită.

- Este drăguţă, a spus ea, arătând mesajul înscris pe portiera laterală. Dar lucrurile mele nu sunt gunoi. Sunt o arhivă.

83

întrebarea care devenise virală pe Twitter, dacă japonezele pricepute la curăţenie sunt împotriva cărţilor, a fost aprig dezbătută şi pe rafturile noastre. Multe dintre noi au simţit că a le pretinde cărţilor să satisfacă sau să încânte cititorii este o prostie şi am fost de acord cu criticii că nu e treaba noastră să-i facem pe oameni fericiţi. Altele au simţit că toată această controversă este stârnită de o traducere culturală şi lingvistică greşită, o problemă pe care noi, cărţile, o cunoaştem prea bine. Şi toate ştiam despre cărţile din biblioteca personală a lui Aikon, despre pasiunea ei pentru cărţi şi despre atenţia deosebită pe care o acordă stării lor, deoarece cărţile ei nu se sfiau să ne spună. în secret, chiar şi cei mai aspri critici simţeau o oarecare invidie. Ne place să fim curăţate de praf şi îngrijite. Nu ne place să fim neglijate.

Imaginează-ţi, pentru o clipă, propria noptieră. Cum e să fii cartea din vârful teancului de cărţi, ocupând locul de onoare, bucurându-te de atenţia nocturnă. Sigur, ziua e lungă, dar aşteptăm cu nerăbdare momentul în care te strecori în aşternuturi, proptindu-te pe perne şi îţi aprinzi veioza. Acel sunet discret pe care-l auzi atunci când deschizi coperţile şi dai pagina este un oftat de uşurare. Şi atunci, imaginează-ţi dezamăgirea noastră când o altă carte ne ia locul în vârful teancului, adesea înainte ca tu să ne termini de citit! Imaginează-ţi umilinţa pe care o simţim în timp ce, cu fiecare carte, cădem până la baza teancului de pe noptieră, ştiind că n-am reuşit să îţi reţinem atenţia şi am fost înlocuite cu lecturi mai facile, mult mai „accesibile”. Este de mirare că unele dintre noi, care au avut soarta asta, devin puţin tăioase? Din păcate, diferenţele dintre genurile

literare reprezintă o formă de intoleranţă endemică în biblioteci şi librării, oriunde se adună cărţi. Asta explică de ce, atunci când unii dintre cei mai apreciaţi critici şi influenceri din social media au mustrat-o pe Aikon că este împotriva cărţilor, ajungând atât de departe încât să-şi bată joc de incapacitatea ei de a vorbi engleza, multe dintre noi au aplaudat.

în ciuda reacţiilor apărute tot mai des în mediul online, sesiunile de autografe de la Wichita au mers bine, deşi, din punctul nostru de vedere, n- au fost ideale. Numărul fanilor lui Aikon a crescut atât de mult, încât librăriile au devenit neîncăpătoare pentru cititori, iar evenimentele i-au fost mutate în săli mai mari. Acest lucru a stârnit resentimente considerabile, în special în rândul cărţilor nevândute de pe rafturile librăriilor, care mormăiau nemulţumite şi criticau faptul că cititorii sunt numiţi „fani", iar întregul public, „audienţă". Şi de ce mă rog să fie autorii în centrul atenţiei, când nu sunt nimic mai mult decât nişte moaşe celebre? Librăriile nu sunt *săli de spectacole,* dar cel puţin atunci când aceste aşa-zise evenimente de autor aveau loc acolo, cărţile nevândute încă sperau că, atunci când un cititor al cărţii *Miracolul ordinii* va trece pe lângă raftul de ficţiune, un exemplar din *Marile speranţe* sau *Jane Eyre* îşi va găsi forţa să sfideze gravitaţia şi să sară în braţele sale. Cărţile sunt veşnic pline de speranţă. Asta e natura noastră.

Nu doar cărţile au fost dezamăgite. Organizatorii evenimentului încă nu erau mulţumiţi de cifre. îşi cereau scuze.

- Sunt alegeri, a explicat unul dintre reprezentanţii de vânzări. Vânzările de carte au scăzut. Oamenii fie sărbătoresc, fie sunt în stare de şoc. Nu prea au chef de lectură.

Filmarea pentru episodul-pilot a fost amânată şi din cauza divergenţelor din sânul familiei. Soţia, fan Aikon, aplicase să apară în emisiune, iar soţul fusese de acord fără nicio

tragere de inimă, însă după alegeri, el a pus piciorul în prag şi a spus că nu vrea să-i intre în casă o japoneză pricepută la curăţenie, să-i umble prin lucruri şi să-i spună ce să facă. Kimi i-a dat aceste detalii în taxi, în drum spre aeroport.

- S-a zis cu *Vrăjitorul din Oz.* Producătorii caută o altă familie pe Coasta de Vest...
- înţeleg, a spus Aikon, privind pe geamul taxiului.

Autostrada spre aeroport era mărginită de centre comerciale. Niciodată nu văzuse atâtea malluri. Best Buy, Party City, Dollar Store, Walmart Supercenter.

- Ce zici de doamna Oh şi fiul ei? Să îi propunem pe ei?
- Am invitat-o deja, a mărturisit Kimi. îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă întreb mai întâi. Sper să nu vă supăraţi...
- Deloc. Ce au spus producătorii?

Kimi a oftat.

- îşi doresc o familie mai fericită, mai prietenoasă.
- înţeleg.

Aikon număra restaurantele. Dennys, Wendys, White Castle, McDonald’s, Texas Roadhouse, Golden Corral, Red Lobster.

- Probabil oricum n-ar fi mers. Doamna Oh nu mi-a răspuns. Nici măcar nu ştim unde locuieşte.
- Adevărat.

Unde s-au mai văzut homari în Kansas? Dincolo de malluri, peisajul se întindea la nesfârşit, cenuşiu, rece şi extrem de banal.

- Aşadar, din cauza întârzierii, producătorii reprogramează ultima lansare de carte de pe coastă pentru când vom reveni să filmăm episodul „După”, în decembrie. Librăria a fost bucuroasă să amâne. Vor să vă mute în amfiteatrul Bibliotecii Publice, a spus Kimi.

8
4

Nu era loc pentru toată lumea, aşa că Jevaun şi Dexter lucrau în casă, scoţând arhivele de ştiri din sufragerie pe verandă, pe când ceilalţi lucrau afară, transportând ca nişte furnici în şir indian sacii menajeri la tomberon. B-man dirija traficul. Cory a încercat să o ia pe Annabelle în bucătărie, sugerându-i să aleagă lucrurile acolo, dar Annabelle a refuzat să facă asta.

- Asta este munca mea, a spus ea stând cu spatele lipit de perete. Trebuie să asist. Este important.

I-au luat toate arhivele: ziarele şi revistele; casetele audio şi video vechi; dischetele, CD-urile şi DVD-urile conţinând aproape două decenii de ştiri pe care le monitorizase. Odată cu dispariţia lor, au dispărut toţi oamenii, toate cadavrele lăsate în urmă după împuşcături, revolte şi dezastre naturale, morţi şi vii la un loc, purtaţi de valul ştirilor vechi. în cea mai mare parte, erau poveşti de viaţă dureroase, dar alături de cele triste, se aflau şi cele fericite, pe care Annabelle voia să le salveze. în cele din urmă, a renunţat. Le- a urmărit revărsându-se pe uşă, ca un râu îndiguit al timpului.

- Eşti bine? a întrebat-o Cory.

- Da, a spus Annabelle, ştergându-şi fruntea cu tivul unui tricou vechi. Nu poţi opri timpul. Acum înţeleg.

Pe măsură ce oamenii demontau şi îndepărtau munţii de obiecte adunate de-a lungul timpului, pentru prima dată în ultimii ani, au început să se vadă pereţii şi porţiuni mari de parchet.

- E din lemn de esenţă tare. Uitasem.

Pereţii erau pătaţi cu mucegai acolo unde zăcuseră sacii menajeri.

- Au nevoie de vopsea. O culoare veselă. Galben ar fi frumos. Este culoarea preferată a lui Benny.

Acum era spaţiu de manevră în sufragerie şi echipa de curăţenie a putut să intre. Annabelle stătea pe canapea, în timp ce ei scoteau diverse lucruri din dulapuri şi le

aşterneau în faţa ei. Făcând semne de aprobare sau de dezaprobare, Annabelle le hotăra soarta.

- Ca o regină. Sau ca un magistrat.

Şi exact când Annabelle rostea aceste cuvinte, Maisie a sosit în goană din debara, aducând o geantă veche plină cu mici suveniruri de la o zi de naştere de demult. Erau panglici din hârtie creponată, steguleţe şi baloane, trompete

şi fluiere, lumânări, confetti şi o coroană din folie de aluminiu, pe care a aşezat-o pe creştetul lui Annabelle, înainte de a le oferi celorlalţi pălării de petrecere conice. Tot restul dimineţii, Annabelle şi-a purtat coroana cu mare demnitate în timp ce lua hotărâri, atingând fiecare articol cu recunoştinţă şi oferind o binecuvântare înainte de a-l elibera în fluxul de bunuri care circulă înapoi în lume.

Orice îşi dorea echipa ei, îi oferea bucuroasă: Gordon şi Dexter au umplut o cutie cu pelerine vechi de ploaie şi echipament de camping, Maisie a luat un teanc de pături, nişte tricouri şi prosoape, Jevaun a primit discurile cu muzică reggae ale lui Kenji, iar Cory şi Jenny au acceptat nişte cărţi. B- man a rămas afară, alegând alte lucruri folositoare în cutii pentru redistribuirea către adăposturi şi Vlado, omul de serviciu, le-a împachetat în camioneta lui, împreună cu vechiul amestec de plăci şi echipamente audio al lui Kenji, despre care spunea că le poate vinde.

Au luat o pauză la prânz şi au comandat mâncare chinezească la pachet, în timp ce aşteptau să sosească, au împodobit-o pe Annabelle cu mai multe ghirlande de beteală, panglici şi decoraţiuni, au proclamat-o Regina Albină şi şi-au făcut selfie-uri cu pălăriile de petrecere în faţa camionetei. Au mâncat pe verandă. Era o zi cenuşie de noiembrie, dar ploaia încetase şi stăteau împreună pe trepte împărţind rulouri cu ou, moo shu şi orez prăjit. Annabelle şi-a pus farfuria pe genunchi şi Cory s-a aşezat lângă ea.

- Te simţi bine?

Annabelle a dat din cap. Se uita la B-man şi Vlado, care stăteau împreună lângă camionetă, fumau şi purtau o discuţie aprinsă în ceea ce părea a fi slovenă.

- Psihiatra lui Benny a spus că B-man nu e real. Dr. M. a spus că Benny are halucinaţii şi l-a inventat. I-am spus că nu cred aşa ceva, dar părea atât de sigură, încât am crezut-o.

Annabelle se juca cu o bucată de beteală atârnată la gât.

- Mă crede nebună. Probabil are dreptate.

- Bănuiesc că toţi suntem un pic nebuni, a spus Cory.

După prânz, Annabelle s-a întors pe canapea, în timp ce echipa de curăţenie s-a pus pe treabă în bucătărie. Se mişcau repede acum, făcând progrese, până când Dexter a intrat în sufragerie cu o cutie de pantofi plină cu cioburi de ceramică roz, pe care a golit-o în coşul de gunoi de lângă canapea.

- Nu! a strigat Annabelle ridicându-se în picioare. Ăla nu!

Vocea ei era stridentă şi toată munca s-a oprit. Oamenii s-au adunat în prag purtând pălăriile de petrecere conice şi privind-o pe Annabelle cum răscoleşte prin coşul de gunoi.

- Este un ceainic, a explicat Annabelle, scoţând din coşul de gunoi cioburile de ceramică roz, un fragment de mâner, o bucată din gura ceainicului şi adunându-le într-o grămăjoară pe podea. L-am căutat peste tot!

Cory a vorbit în şoaptă.

- E spart.

- Ştiu, prostuţo! De asta trebuie să-l repar! O să-l lipesc la loc. O să fac cel mai drăguţ ghiveci. Şi mai există un ceainic pe undeva, pe aici. Unul galben. E stricat, dar am pus cioburile într-o pungă şi le-am păstrat. Vor fi ca un set, unul roz şi unul galben, şi apoi voi planta în ele plante aromatice. L-a văzut cineva? Trebuie să fie prin bucătărie. Trebuie să-l găsesc.

Annabelle a trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre bucătărie.

-o!

în prag, s-a oprit brusc, văzând priveliştea. Bucătăria arăta ca fotografiile de la ştiri care înfăţişau case în ruină, după cutremure, tornade şi inundaţii. Peste tot erau împrăştiate alimente, conserve, cutii şi pungi cu chipsuri, cereale şi supe, lucruri congelate care se topeau în chiuvetă şi peste tot pe masă, mirodenii se revărsau din sertare şi tăiţeii uscaţi se împrăştiau pe podea, astfel încât ea nu putea

merge fără să alunece pe ei.

- O, este groaznic! a strigat Annabelle. Ce dezastru! Trebuie să fac curat pe aici.

- Putem curăţa mai târziu, a spus Cory, venind în spatele ei. Te vom ajuta cu toţii. Dar mai întâi, să trecem de faza aruncării obiectelor inutile, bine?

- Deja am aruncat prea multe! Nu cred că trebuie să mai aruncăm altele. Nu va mai rămâne nimic. Ce să-i gătesc lui Benny la cină? Nu pot să gătesc cu bucătăria într-o asemenea dezordine!

- Annabelle, Benny nu este...

- Nu, a spus Annabelle ferm. Ajunge. Lăsaţi-o aşa. Voi face curat mai târziu.

Era categorică, aşa că membrii echipei de curăţenie s-au mutat la etaj. Annabelle le-a permis să debaraseze tot de pe hol, înlăturând teancurile de reviste vechi şi eliberând calea spre toaletă, dar când Jevaun a început să golească cada plină de articole de artizanat, Annabelle s-a împotrivit din nou.

- Nu le poţi lua, a spus ea categoric, blocând uşa.

- E în regulă, i-a răspuns el. Spune-mi doar la ce vrei să renunţi.

Jevaun a ridicat o pungă umedă, umplută cu fibre de poliester.

- La asta?

- Nu. Am nevoie pentru pernuţe. Vreau să fac pernuţe.

- Drăguţ, a spus el, dându-i punga cu fibre de lui Jenny, aştepta pe hol. Şi astea?

A arătat spre un teanc de rame goale, înghesuite între cadă şi toaletă. Annabelle a scos una dintre ele şi a privit-o lung.

- O, s-au stricat de la apă, ce păcat! Dar mai pot fi folosite. Au patina timpului, nu crezi? Un pic demodat. De

fapt, este greu de obţinut efectul ăsta. Le voi păstra.

Annabelle i-a întins ramele lui Jenny, care le-a dus jos, în timp ce Jevaun scotea de sub chiuvetă o valiză albastră, veche.

- O! a exclamat ea, în timp ce el o aşeza pe vasul de toaletă. Am uitat de asta.

Pe lateralul valizei creştea mucegai. Annabelle a ezitat, apoi a îndepărtat mucegaiul şi a deschis-o. Era plină cu animale de pluş şi păpuşi... Un maimuţoi, un papagal, un hipopotam roz, nişte ursuleţi şi o păpuşă de cârpă, Raggedy Ann. A ridicat o focă.

Dexter îi luase locul lui Jenny la uşă. S-a jucat cu foca de pluş aruncând- o în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi înotat.

- Ce drăguţă, a spus Dexter cu sfială.

Foca l-a prins de nas.

- Salut. Numele meu este Harold şi sunt o focă.

Dexter a zâmbit şi şi-a ferit capul.

- Nu crezi că Harold este un nume drăguţ pentru o focă din port? l-a întrebat Annabelle.

Dexter a privit melancolic valiza.

- Lui Maisie i-ar plăcea. Are probleme de anxietate şi o ajută să aibă animale de pluş. Le poate muşca liniştită, nu le deranjează.

Annabelle a strâns foca la piept.

- Lui Harold nu i-ar plăcea să fie muşcat.

A băgat foca înapoi în valiză şi a închis-o.

- Şi eu am probleme de anxietate, dar nu muşc.

A oftat şi a deschis din nou valiza.

- Dar cred că fiecare este diferit.

A scotocit printre animalele de pluş şi a scos un pinguin jerpelit.

- Maisie poate să-l ia pe ăsta.

Dexter a plecat cu pinguinul, iar Jevaun a început să golească dulapul cu lenjerie. Annabelle s-a aşezat pe vasul de toaletă, tot mai gânditoare, în timp ce-l privea scoţând

lucruri şi uitându-se la ele. încă păstra trusa de brodat *Two Hearts, One Love* în ambalajul original: o primise cadou de nuntă de la forfecoase. Păstra şi andrelele, acele şi cârligele, mapele pline cu modele de tricotat, ghemele de lână încurcate şi botoşeii pe jumătate terminaţi, care lui Benny îi rămăseseră mici înainte ca ea să apuce să-i termine de tricotat. Va păstra cu siguranţă Happy Harvest Décor Collection şi costumul de sperietoare de la primul Halloween al lui Benny. Când Jevaun a sugerat că un alt copil s-ar putea bucura de el, Annabelle i-a luat husa şi a târât-o pe hol spre dormitorul ei, lăsând în urmă un teanc de frunze aurii. Cory era în dormitor. Când Annabelle a intrat, ţinea una dintre cămăşile de flanel ale lui Kenji la pieptul lui Gordon, verificând dacă i se potriveşte. La picioarele ei se afla un sac menajer plin cu mai multe cămăşi. Annabelle a oftat adânc.

- Nu! a strigat ea, repezindu-se şi smulgând cămaşa din mâinile lui Cory. Sunt ale lui Kenji. Le păstrez pentru pilota pe care o confecţionez în memoria lui. Nu ţi le dau!

Ţinând strâns cămaşa de flanel a lui Kenji şi husa cu costumul de Halloween al lui Benny, Annabelle s-a retras.

- Cred că este destul pentru astăzi. Vă apreciez foarte mult ajutorul, dar acum ar trebui să plecaţi.
- Annabelle, încă...
- Nu! a strigat Annabelle cu o voce stridentă. Vă rog! E destul. Chiar vreau să plecaţi. Acum!

Gordon s-a furişat pe uşă afară. Annabelle s-a ghemuit într-un colţ, îmbrăţişând strâns husa costumului de Halloween.

- Annabelle, a spus Cory, întinzându-i mâna. Ştiu că este supărător, dar...
- Nu! a strigat Annabelle. Nu te apropia! Pleacă odată!

Repede, Cory s-a retras, dar a rămas în pragul dormitorului.

- Bine, am plecat. Vezi? Acum...
- Nu! Taci! Ascultă-mă! încerci să mă bagi într

poveştile alea îngrozitoare de la televizor, dar eu nu sunt aşa! Nu sunt o colecţionară maniacă şi nu voi fi povestea ta cu final fericit doar ca să ai o părere mai bună despre tine! Nu mă poţi obliga!

- Annabelle, asta nu este... nu încercăm să te transformăm în nimic. Noi doar...
- Asta este camera *meal* Casa *meal* Mie îmi place aşa cum e.

Ochii lui Annabelle erau sălbatici, roşii de furie, în timp ce se învârtea furibundă prin dormitor.

- Annabelle, uită-te la mine...

Cory i-a întins din nou mâna şi a revenit în dormitor.

- Nu ne vom atinge de nimic din ce nu vrei...
- *Nu! a urlat Annabelle. Nu le atinge! N-ar trebui să le atingi!*

Tomberonul lui No-Good era plin, iar camioneta albă a lui Vlado era umplută cu lucruri de donat şi dăruit. Au încărcat ultimul produs de curăţenie şi apoi s-au strâns pe trotuar.

- Ei bine, a spus Cory. Vă mulţumesc tuturor. îmi pare rău. Nu mi-am dat seama...

Jevaun a îmbrăţişat-o pe după umeri.

- Nu e vina ta.
- N-ar fi trebuit s-o grăbesc...
- Costumul ăla de sperietoare a fost de vină. N-ar fi trebuit să insist să renunţe la el. Asta a scos-o din sărite.
- Ceva tot trebuia s-o scoată din sărite, a spus Jenny. Cu toate porcăriile astea, era inevitabil.
- Ceainicul a fost de vină, a şoptit Dexter. N-ar fi trebuit să-l arunc.
- Asta este problema cu lucrurile, a intervenit B-man. în cele din urmă, ajung să te stăpânească ele pe tine...
- Stres posttraumatic, a declarat Gordon, mângâindu-şi

barba cu degetele tremurătoare.

- Tipic.
- Sau poate pinguinul a fost de vină, a fost de părere Dexter.

Maisie a scos aripioara pinguinului din gură.

- Traumă, a comentat ea, adulmecând. Recunosc trauma atunci când o văd.
- Ba nu, e vina cămăşilor, a contrazis-o Gordon. Ele au scos-o din sărite, pun pariu.
- Ne-am mişcat prea repede, a spus Cory. Ar fi trebuit s-o luăm mai încet.
- Trebuia să ne mişcăm repede, a replicat Jevaun. Şi am făcut o mulţime de lucruri.
- Nu îndeajuns, a insistat Cory. Nici pe departe.

Casa era tăcută. La etaj, Annabelle a rămas încremenită, ghemuită într-un colţ al dormitorului, continuând să îmbrăţişeze strâns cămaşa moale de flanel a lui Kenji şi costumul de sperietoare al lui Benny. îi auzea încărcând camioneta afară. A aşteptat să pornească motorul, zgomotul roţilor cum se îndepărtau. I-a auzit vorbind. De ce nu plecau odată?

Paiele din costumul lui Benny îi zgâriau pielea. Ideea cu sperietoarea îi venise la Thrift Shop. Descoperise mai întâi salopeţica din denim, iar apoi cămaşa de flanel, care arăta exact ca una de-ale lui Kenji. Cususe petice deschise la culoare pe genunchi şi pe coate, făcuse bretele dintr-o bucată de frânghie şi îndesase paie în manşete. Găsise o pălărie veche din fetru pe care o împodobise cu frunze aurii. Pălăria, prea mare pentru capul lui Benny, nu făcea decât să-l transforme într-un băieţel şi mai adorabil atunci când îi cădea pe ochi. Dar apoi Benny a refuzat s-o poarte.

Avea doar trei ani. A fost primul lui Halloween adevărat. L-au dus la colindat. Annabelle s-a costumat în dovleac, iar Kenji în fantomă.

85

Când cearta a izbucnit în salon, în timpul reportajelor postelectorale de la ştirile de seară, medicii au închis televizorul. Doar câţiva dintre copiii mai mari de la Pedipsy urmăreau ştirile. Majoritatea însă erau prea mici ca să le pese de politică, dar alcătuiau, prin natura lor, un grup instabil şi hipersensibil, în acord cu energiile din jur, cu stările de spirit subtile şi vibraţiile nevăzute ale secţiei şi din exterior. Tensiunea şi neînţelegerile transmise la ştiri i-au tulburat şi astfel, în zilele care au urmat conflictului, nimeni nu s-a obosit să dea din nou drumul la televizor. Nu a fost o decizie care să fi fost discutată şi nici un ordin de sus. Televizorul a rămas stins şi nimeni nu s-a plâns.

Dar până atunci, videoclipurile cu revoltele fuseseră difuzate destul de des, astfel încât majoritatea copiilor şi medicilor văzuseră la ştirile locale secvenţe cu delincvenţii cu glugă neagră, răsturnând tomberoanele şi incendiind limuzina neagră. Văzuseră pietrele aruncate către poliţişti şi riposta cu bâte şi gaze lacrimogene. Şi văzuseră înregistrările cu Benny surprinse de camera de supraveghere, în care spărgea vitrina magazinului Nike cu bâta de baseball. Acest lucru i-a conferit un anumit prestigiu atât în rândul pacienţilor, cât şi în rândul asistenţilor, însă Benny părea să nu-şi dea seama de celebritatea sa. Ceilalţi copii se întrebau dacă va reacţiona urât sau va fi violent, iar medicii erau îngrijoraţi din cauza aceluiaşi lucru, dar Benny s-a comportat exact pe dos. Era docil şi coopera, lăsându-se hrănit şi transportat cu scaunul cu rotile la mese, la grup, la şcoală, la şedinţele de terapie prin artă, la recuperare şi la toate activităţile terapeutice programate, dedicate tinerilor pacienţi cu probleme psihice. Mut şi limitat de scaunul cu rotile, părea că trăieşte într-o lume de ceaţă şi umbre, un spaţiu neliniar, atemporal, anesteziat, îndepărtat de ritmurile cotidiene ale secţiei de psihiatrie, dar în fiecare

seară, exact la ora cinci, când erau difuzate ştirile locale, Benny se îndrepta spre salon, îşi aşeza scaunul cu rotile în faţa televizorului şi se uita la ecranul stins cu suprafaţa ca de cristal lichid. Şi asculta.

La acea vreme, era greu de ştiut la ce se gândeşte. Medicamentele pe care le lua ne blocau accesul la gândurile lui; mintea lui, aşa de limpede şi accesibilă în atelierul de legătorie, părea acum la fel de neclară şi de întunecată precum filmările alb-negru ale camerei de supraveghere, iar coloana ei sonoră, la fel de încărcată cu energie statică. Ştiam că aude sirene. Scandări şi strigăte. Sunetul bocancilor care mărşăluiau şi zgomotul elicelor, în haosul sunetului şi al umbrei, luminile stroboscopice se amestecau cu ţipetele sticlei sparte, în timp ce pe fundal, amplificat de alămuri şi tobe, zgomotul televizat rula în întuneric.

în timp ce stătea în faţa ecranului stins al televizorului, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ceilalţi copii l-au lăsat în pace, la fel şi medicii, iar Benny a preferat să fie aşa. Se străduia din greu să fie atent, dar medicamentele îi tulburau până şi lui accesul, făcând să-i fie mai dificil să audă ce se întâmplă în lume, la televizor, în propria minte.

86

Camioneta albă s-a îndepărtat, apoi s-a făcut linişte. Annabelle s-a ridicat şi şi-a întins picioarele amorţite. După agitaţia făcută de echipa de curăţenie, casa părea goală şi nemişcată. S-a uitat prin dormitor. Oamenii începuseră să sorteze hainele în grămezi, dar nu ajunseseră prea departe. Annabelle a aranjat pe pat pernele şi animalele de pluş. A luat valiza albastră de pe hol şi a aşezat-o pe pat. A scos dinăuntru foca, maimuţoiul, păpuşa Raggedy Ann. Jucăriile din copilăria ei. Stăteau pe patul ei când era mică. A întors valiza cu susul în jos şi a aruncat restul jucăriilor. Unele dintre ele au căzut pe podea. Pe atunci sfârşeau adesea pe

podea, dar de cele mai multe ori, ajungeau să stea în patul ei, să privească şi să nu facă nimic, aşa că le-a pedepsit încuindu-le în valiză. Annabelle a legănat maimuţoiul şi l-a privit în ochi.

Mă iubeşti? l-a întrebat, iar când maimuţoiul a spus *Nu,* l-a întors cu faţa la perete, astfel încât să stea cu spatele la ea. A întins mâna către Raggedy Ann.

Mă iubeşti? a întrebat-o. *Nu.* A întors păpuşa cu faţa la perete, lângă maimuţoi, apoi a luat foca.

Mă iubeşti? Vocea îi tremura acum. A întrebat un urs, o bufniţă, un struţ şi un hipopotam, dar, rând pe rând, jucăriile i-au întors spatele. Când ultimul animal de pluş a evitat-o, Annabelle a luat un stilou de pe noptieră. Strângându-l în pumn, a început să-şi înjunghie perna cu el, iar şi iar, înţepând cu vârful umplutura de poliester şi salteaua de dedesubt, până când, în cele din urmă, un suspin adânc înfipt în stomacul ei a urcat tremurându-i în glas şi i-au dat lacrimile. Annabelle s-a întins pe pat, cu faţa în jos, şi a plâns îndelung, iar la sfârşit s-a răsucit pe spate şi s-a holbat la tavan. îşi simţea corpul epuizat şi calm. La fel şi mintea. Şi-a amintit sentimentul de când era mică, uimită că ritualul încă funcţionează după atâţia ani.

S-a ridicat în capul oaselor şi i s-a făcut brusc sete. Holul din faţa dormitorului ei era un dezastru – echipa de curăţenie plecase în grabă –, dar toaleta era ordonată şi arăta decent. Cana se afla în suportul pentru pahare, la locul ei. A umplut-o cu apă şi a băut. Uşa camerei lui Benny era deschisă, iar ea stătea în prag, privind înăuntru. Şifonierele şi rafturile ordonate aparţineau unei lumi diferite, unde fiecare lucru îşi avea locul său. Unde fiul ei locuia singur. O, Benny! s-a gândit Annabelle. îmi pare rău.

Pe hol a găsit o cutie cu saci menajeri mari, pe care Vlado o luase dintre produsele de curăţenie de la bibliotecă. Vlado era ingenios.

Animalele de pluş stăteau încă pe patul ei, aliniate cu

spatele. Privindu- le, a simţit un val de furie. Cu ce drept o evitau? Le-a întors cu faţa, astfel încât să se uite la ea din nou cu ochii lor de sticlă, care văzuseră prea multe. Erau martorii ei. Annabelle ar fi trebuit să le fie recunoscătoare, dar nu putea, aşa că le-a băgat pe toate în sacul menajer. Mai bine, s-a gândit ea, apoi s-a răzgândit, a scos maimuţoiul şi l-a pus sub pernă. Avea să-l ţină acolo. Dintre toate animalele, el se pricepea cel mai bine să muşte.

Sufrageria era un dezastru, dar şi acolo se vedeau câteva progrese. Porţiunile goale de parchet deveniseră tot mai mari şi toţi pereţii erau vizibili. Cineva îi aşezase cu atenţie globurile de zăpadă pe pervazul ferestrei, lângă acvariul cu peştişorul auriu care conţinea darurile ei de la corbi. Annabelle a mutat globurile printre obiectele din grămada de dat, păstrându-le doar pe cel cu ţestoasa de mare şi pe cel cu tsunamiul, dăruit de Benny. A păstrat şi acvariul cu peştişorul auriu.

Cioburile ceainicului roz zăceau încă pe podea, lângă canapea. Annabelle le-a strâns şi le-a dus la coşul de gunoi. Coşul de gunoi era aproape plin, aşa că l-a luat şi l-a târât afară, în curte. Cineva lăsase o servietă jerpelită pe verandă. Probabil unul dintre oamenii fără adăpost. N- ar trebui să-şi lase gunoiul pe proprietatea altor oameni, s-a gândit Annabelle, ridicând-o. Servieta era ultimul lucru de care avea nevoie. Şi mai mult gunoi.

Tomberonul lui No-Good era plin, aşa că Annabelle a scos valiza şi servieta afară, pe alee. Pereţii tomberonului de la Thrift Shop erau înalţi, însă ea a reuşit să ridice sacul pe margine, unde s-a clătinat. S-a gândit la bietul ei ceainic şi a regretat o clipă, apoi a împins sacul menajer în tomberon. A aruncat servieta, a auzit zgomot, după care o voce a spus:

- La naiba!
- O! a exclamat Annabelle. E cineva acolo?

Din tomberon s-a auzit un zgomot ca şi cum cineva scotocea pe acolo, apoi servieta a zburat înapoi şi a aterizat

pe o grămadă de saltele pătate, care zăceau prăbuşite lângă un felinar. Un cap a apărut la marginea tomberonului.

- Tu eşti! a exclamat Annabelle, fata cu raţa de cauciuc. Prietena lui Mackson din noaptea cu lună plină.

- Mi-ai aruncat rahaturile tale în cap, a dojenit-o fata. Dormeam.

S-a căţărat pe marginea tomberonului şi a sărit pe trotuar, a luat servieta şi a dat-o deoparte.

- Servieta asta nici măcar nu e a ta, ca să-ţi permiţi s-o arunci.

- Cineva a lăsat-o pe proprietatea mea. De ce dormi acolo?

Fata s-a aşezat pe marginea unei saltele umede şi a căscat.

- De ce crezi? Este singurul loc în care poliţiştii nu mă fut la cap.

Era îmbrăcată aşa cum fusese prima dată când se întâlniseră, dar părul ei, cândva decolorat, era deşirat şi murdar, iar rădăcinile întunecate crescuseră, astfel încât doar vârfurile rămăseseră albe. Slăbise. S-a scărpinat pe braţe şi Annabelle a văzut că mâinile îi tremură.

- Eşti prietena lui Benny. Artista, nu?

Fata s-a uitat la ea, mijind ochii, deşi era o zi înnorată. Sub ochi avea cearcăne. Vocea îi suna a gol, de parcă venea din tomberon.

- Eşti mama lui Benny. Colecţionara maniacă, nu?

Aleph a căscat din nou şi s-a lăsat pe saltea, întorcându-se pe o parte şi strângându-şi mâinile între genunchi.

- Tu eşti Aleph?

- Depinde. Uneori.

Zăcea acolo, tremurând din toate încheieturile. Nu părea la fel de reală ca în primele două dăţi când se întâlniseră, dar nici imaginară nu părea.

- N-ar trebui să stai acolo. Te-ai putea pricopsi cu ploşniţe. Vrei să intri în casă?

Annabelle a eliberat un scaun din bucătărie, a deschis o cutie de supă şi a încălzit-o, dar fata a refuzat să mănânce sau nu a putut. Tremura şi a continuat să caşte şi să se scarpine pe braţe până i-a dat sângele. îşi adusese servieta şi a verificat dacă mai era acolo. Părea epuizată, dar încă avea energie să pară surescitată.

- De unde îl cunoşti pe Benny?
- Pedipsy.
- Ce-i asta?
- Psihologie pediatrică. Secţia. Am fost amândoi internaţi acolo până când eu am crescut.
- O! Bravo ţie!
- Nu. Pedipsy e nasoală, dar secţia de psihiatrie pentru adulţi este şi mai rea. O fabrică de medicamente nenorocită!

Aleph şi-a încrucişat braţele la piept.

- Nu arăţi bine, a spus Annabelle.
- Nici tu.
- Te droghezi acum?
- Sunt în sevraj.
- Cum e?
- Fabulos. Cum crezi că e?
- Habar n-am, a recunoscut Annabelle. De asta şi întreb.

Fata i-a aruncat o privire de parcă era de pe altă planetă, apoi s-a îmblânzit un pic.

- E ca o gripă, dar de un milion de ori mai rău.
- Pot să te ajut cu ceva?

-Nu.

- Poţi să dormi?
- Mă îndoiesc.
- Vrei să te întinzi?
- Bine.

Annabelle a condus-o pe fată în camera de la etaj, a culcat-o în patul lui Benny şi a închis uşa. Când s-a întors câteva ore mai târziu, fata părea să doarmă. întinsă pe cearşafurile cu

astronauţi ale lui Benny, părea în acelaşi timp incredibil de tânără şi incredibil de bătrână, ca un extraterestru străvechi, cu braţele tatuate, părul slinos şi toate acele piercinguri. Respiraţia îi era neregulată – lentă la un moment dat, rapidă şi şuierătoare în următorul. Uneori scrâşnea din dinţi, se încrunta şi gemea, iar braţele i se ridicau şi zgâria aerul cu degetele ca nişte gheare, ca şi cum ar fi vrut să evadeze dintr-o închisoare, iar apoi, brusc, renunţa la luptă şi se cufunda din nou în somn. Faţa îi era umedă şi brăzdată cu dâre de murdărie, aşa că Annabelle a luat o cârpă umedă şi s-a aşezat pe marginea patului, tamponându-i uşor fruntea. Un sentiment asemănător dorului i s-a ridicat în piept. Dacă ar fi trăit Kenji, ar fi putut avea un al doilea copil. O fetiţă. întotdeauna îşi dorise o fiică. A dat la o parte o şuviţă de păr de pe obrazul lui Aleph. Unde era mama acestei biete fete când avea nevoie de ea? S-a gândit la propria mamă şi s-a întrebat acelaşi lucru. Toate acele nopţi. S-a gândit la Benny.

Venise timpul să meargă la spital pentru vizită, dar nu voia s-o lase pe fată să se trezească singură într-un dormitor ciudat. S-a întrebat dacă ar fi dispusă s-o însoţească la secţia de psihiatrie. Voia s-o aducă la spital şi să i-o arate lui dr. M. Vedeţi? Este o persoană reală! Voia să-l aducă şi pe B-man, dar plecase înainte ca ea să aibă ocazia să-l roage – bine, e adevărat, îl dăduse afară. S-a întrebat dacă l-ar putea convinge să se întoarcă. S-a uitat din nou la fată şi a observat că are lacrimi în colţul ochilor. I le-a tamponat cu marginea prosopului. Ce droguri lua? Epidemiile de fentanil şi opiacee erau mereu la ştiri, iar Annabelle le urmărise. Ştia că sevrajul e periculos. Trebuia să sune la 911? Şi-a scos telefonul din buzunar şi a început să caute pe Google simptomele sevrajului.

Când şi-a ridicat din nou privirea, fata se trezise şi o privea.

- Cum te simţi?
- Ca naiba.

Aleph a continuat să se holbeze, neliniştind-o pe Annabelle.

- Te fac cumva să fii agitată?
- Nu. Vreau să spun, da. Gemeai în somn, de parcă te-ai fi luptat cu cineva.

Fata s-a strâmbat.

- Demoni. Monştri. Bau-Bau.
- O! a exclamat Annabelle. Da, exact.

Fata a închis ochii şi a dispărut în spatele pleoapelor. Faţa ei, care semăna în mod înspăimântător cu o mască, părea mai bătrână.

- Cred că ar trebui să te duc la Urgenţe sau aşa ceva.
- Nu!

Aleph a deschis ochii. A dat plapuma la o parte, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor.

Annabelle şi-a lăsat mâna pe braţul fetei.

- E în regulă. Nu trebuie să mergem, dacă nu vrei. Stai aici şi odihneşte-
te.

Degetele ei i-au simţit cicatricile de pe piele. Aleph s-a tras deoparte şi i- a întors spatele, astfel încât să se aşeze pe marginea patului, lângă Annabelle.

Şi-a frecat braţele şi s-a uitat în jur.

- Asta este camera lui Benny?

-Da.

- Este ordonată.
- Benny a fost întotdeauna un băiat ordonat.

Aleph a întins mâna spre bila de sticlă de pe raft.

- Frumos, a spus ea, lăsând-o să i se rostogolească în palmă. Mi-o dai mie?
- Va trebui să-l întrebi pe Benny.
- N-o să se supere, a spus Aleph, strecurând-o în buzunarul blugilor ca pe cel mai obişnuit lucru.

Apoi a arătat spre raftul cu cărţi.

- Asta este raţa pe care ţi-am dat-o.

- Benny a vrut-o, aşa că i-am dat-o lui.

Privirea agitată a fetei s-a oprit asupra globului selenar.

- îi place Luna. Odată mi-a spus toate numele craterelor de impact, încerca să mă impresioneze.

Nu a îndrăznit s-o mai privească pe Annabelle.

- Ştii, e îndrăgostit de mine.
- O! a exclamat Annabelle.

Dar nedorind ca fata să creadă că nu e de acord, a adăugat:

- Ce drăguţ!
- Da? Este mult prea mic pentru mine, nu crezi? Şi nu-mi place să iubesc. Nu aşa, oricum.

O privea din nou pe Annabelle, atentă, căutând ceva.

- Am avut o copilărie de căcat, i-a mărturisit ea.

De parcă asta ar fi o explicaţie.

- îmi pare rău, a răspuns Annabelle. Şi eu la fel.
- Da, a spus Aleph, dând din cap. Mi-am imaginat.
- Cum aşa?
- Toate prostiile alea de acolo.

A făcut semn spre hol, către restul casei, apoi, văzând privirea consternată a lui Annabelle, a adăugat:

- Să nu te simţi prost. Dacă aş avea o casă, şi eu aş umple-o cu tot felul de prostii.
- Am început să renunţ la lucrurile inutile. Tu n-ai casă?

Aleph a ridicat din umeri.

- Nu chiar.
- Unde locuieşti?
- Pe aici. Cu prietenii. Vara dorm într-un copac.

A schimbat subiectul.

- Cum a murit tatăl lui Benny?
- Lovit de un camion.
- Nasol.
- Era un camion cu pui. Transporta pui vii.
- Asta e chiar nasol.
- Kenji a leşinat pe aleea din spatele casei. Era drogat.

Camionul l-a lovit din plin.

- Uau. L-ai iubit?
- Da. Foarte mult. Avea probleme cu dependenţa de droguri.

A arătat spre înţepăturile de pe braţele lui Aleph.

- Te-ai drogat împreună cu fiul meu?

Fata şi-a tras în jos mânecile suflecate ale cămăşii.

- în niciun caz. Benny este doar un copil. Şi în plus, nu consumam nimic în cea mai mare parte a timpului petrecut cu el.
- Bine.
- Nu mă crezi, dar este adevărat. Şi oricum, i-am văzut braţele lui Benny. Alea nu sunt urme de la droguri. Sunt înţepături prin care să iasă vocile.
- Ţi-a spus el asta?
- Nu. Sunt sigură. Şi tu auzi voci?
- Nu, de ce?
- în noaptea aia în care eu şi Mackson te-am întâlnit pe alee, m-am uitat pe fereastra bucătăriei tale. Vorbeai cu frigiderul.
- Vorbeam cu soţul meu, a spus Annabelle, amintindu-şi. A fost o noapte groaznică. Benny a venit acasă plin de sânge, se rănise la mână. L-am dus la camera de gardă. Medicul a spus că e o rană făcută cu un cuţit. Ai fost cu el, nu? Te-am sunat. Ce s-a întâmplat? L-a înjunghiat cineva? Nu mi-a spus!

Aleph a ridicat din umeri.

- Nu l-a înjunghiat nimeni. Eram la bibliotecă. Benny s-a tăiat într-un tăietor de hârtie.
- Asta a spus el, dar nu l-am crezut. Am crezut că minte.
- Da. Copiii mint. Chiar şi Benny.
- Ascultă, trebuie să te întreb ceva.

-Ce?

- Vrei să vii cu mine la cabinet?

Aleph s-a făcut mică.

- Cabinet?

- Să te întâlneşti cu psihiatra lui Benny. Vreau să vorbeşti cu ea. Ea crede că Benny te-a inventat. Nu crede că exişti cu adevărat.

înspăimântată, Aleph părea să devină tot mai mică.

- Poate că nu. Şi oricum, psihiatra nu va crede nimic din tot ce spun. Medicii n-au niciodată încredere în declaraţiile pacienţilor.

- Dacă te vede, va trebui să te creadă. Te rog!

- Nu pot să plec aşa. Mă vor interna din nou.

Părea obosită, ajunsese doar o fărâmă de om, iar dinţii îi clănţăneau de spaimă.

- E în regulă. Putem merge când te simţi mai bine. Stai aici şi odihneşte- te cât vrei.

Annabelle a acoperit-o cu plapuma şi i-a înfăşurat umerii delicaţi, apoi a îmbrăţişat-o, aşteptând. A simţit-o încordată. Se obişnuise ca Benny să opună rezistenţă, aşa că a aşteptat, stânjenită şi răbdătoare. Au stat o vreme una lângă alta şi tocmai când Annabelle era gata să-şi retragă braţul, ceva din corpul fetei a cedat, braţele şi-au pierdut vlaga, iar capul i-a căzut într-o parte, ajungând să se odihnească pe umărul lui Annabelle. Au rămas aşa mult timp.

87

Benny era în salon, privind ecranul stins al televizorului, când Annabelle a sosit cu Aleph după ea. Programul de vizită aproape se terminase, dar el nu era atent la ceas sau la program. Nu a observat când Annabelle a sosit la camera asistentelor şi nici ele nu l-au văzut. Annabelle sunase şi făcuse o programare la dr. Melanie, dar pierduseră autobuzul şi întârziaseră. Asistenta de serviciu le privea sceptică în timp ce suna medicul. Au aşteptat, apoi ea a încercat din nou.

- Mă tem că şi-a terminat programul pe ziua de azi, a spus ea când dr. M. tot nu a răspuns.

Aleph a fost uşurată. Rămăsese în spate, departe de asistente şi, când a auzit asta, s-a întors să plece, dar Annabelle a întins mâna şi a prins-o de mânecă. S-a aplecat spre asistentă.

- Vă rog, a insistat ea. Este foarte important. Vreţi să mai încercaţi?

- Dacă anulează cineva, medicii pleacă adesea devreme. Pot încerca să vă reprogramez...

- Dar nu am anulat. Am venit! Autobuzul a întârziat...

Ceea ce nu era în întregime adevărat.

- Nu a fost vina noastră. Vă rog!

- îi puteţi lăsa un mesaj vocal şi apoi puteţi pleca... O, staţi. Iat-o!

Dr. M. mergea cu pas vioi pe holul spitalului, vorbind la mobil. Purta pardesiu şi avea o servietă elegantă din piele.

Annabelle a făcut un pas înainte.

- Mă bucur că v-am prins!

Văzând-o venind, psihiatra s-a oprit şi a ridicat mâna ca un poliţist rutier în timp ce-şi termina convorbirea. La sfârşit, şi-a băgat telefonul în buzunar şi le-a întâmpinat.

- Aici eraţi! V-am aşteptat, dar când nu aţi apărut, am presupus că aţi anulat programarea. Tocmai plecam, dar mai am un minut. Putem discuta aici?

- Aici e bine.

Annabelle încă se mai agăţa de mâneca lui Aleph, iar acum trăgea de ea, împingând-o înainte.

- Dr. Melanie, v-o prezint pe Aleph!

Psihiatra i-a zâmbit fetei, mijindu-şi ochii în timp ce-i analiza chipul slăbit şi înfăţişarea pierdută.

- Bună, Alice. Ce mai faci?

Aleph şi-a şters nasul cu mâneca.

- Sunt bine.

Annabelle le-a privit uluită.

- Vă cunoaşteţi?

Aleph a ridicat din umeri.

- Bineînţeles că o cunoaştem pe Alice, a răspuns psihiatra. A fost internată la noi de mai multe ori.

- Dar ea nu este Alice. Ea este Aleph, prietena lui Benny, cea despre care am discutat. Am adus-o să vă întâlnească, să vă dovedesc că este reală, în carne şi oase. Că nu am inventat-o.

Aleph şi-a scărpinat podul palmei.

- Aleph e numele de artistă. Cel real este Alice.
- Bine, a spus dr. Melanie, râzând scurt.
- Mă bucur c-am clarificat. Mai e ceva...
- Staţi, a întrerupt-o Annabelle. Nu contează care este numele ei. Ideea este că Benny nu a inventat-o. Este o persoană reală, nu o halucinaţie...

Dr. M. s-a uitat la ceas.

- Doamnă Oh, de ce nu mergem într-un cabinet să discutăm o clipă. Alice, poţi aştepta?
- Vreau să-l văd pe Benny, a spus Aleph.
- Alice, cunoşti regulile. Foştilor pacienţi nu li se permite...

Aleph s-a întors către Annabelle.

- Te rog?
- Nu se poate? a întrebat-o Annabelle pe psihiatră.
- Să văd dacă găsesc o asistentă, a răspuns dr. M. Dar n-aţi prefera să fiţi acolo, cu ei?

Annabelle a zâmbit.

- Cred că lui Benny nu i-ar plăcea.

Ora de ştiri se terminase, iar Benny stătea lângă fereastră când Aleph a intrat în salon.

- Benny, a spus asistentul Andrew. Ai un vizitator.

Singurul vizitator pe care îl avusese vreodată era mama lui, aşa că l-a ignorat.

-Hei.

I-a recunoscut imediat vocea. S-a întors să vadă dacă e

adevărată. Ultima oară când o văzuse, era un extraterestru din spaţiul cosmic, luat pe sus de poliţie. Acum se transformase într-un zombi, dar tot ea era. De unde ştia unde e internat? Cum reuşise să-i convingă pe medici s-o lase să intre? Benny continua să tacă, aşadar, nu putea să-i adreseze aceste întrebări.

- Au spus că nu vorbeşti.

Nu era nevoie să răspundă. Ea înţelegea.

- Eşti bine?

Benny s-a uitat pe fereastră, prin sticla securizată groasă, care îl izola de restul lumii exterioare. De unde să înceapă? Erau multe de povestit. Voia să-i spună totul, despre lumea care se crea în atelierul de legătorie, despre imaginile pe care le văzuse, dar cu asistentul stând în imediata apropiere, nu era în siguranţă, chiar dacă ar fi vorbit în şoaptă. Vocile erau şi ele tăcute, însă vorbitul le-ar fi pornit. Vorbind, putea să declanşeze lucrurile, să le repornească, aşadar, Benny şi-a folosit ochii. Afară, în copac, o pasăre se agăţa de o crenguţă goală. în josul străzii, un taxi a oprit în staţia de autobuz. Un camion de livrări dădea înapoi şi-i auzea semnalul slab chiar şi prin pereţi şi prin geamul izolat. Pasărea era mică şi cenuşie. O vrabie, probabil. Avea penele înfoiate şi părea zgribulită. Fereastra avea urme de murdărie. Un copil care stătea în apropiere a început să roadă creioane colorate. Asistentul Andrew s-a îndreptat spre el.

Aleph se uita în jur. Căldura era pornită, iar salonul spitalului era sufocant. Şi-a scos hanoracul şi Benny i-a văzut urmele de pe braţ. Asistentul Andrew era întors cu spatele, ocupat cu creioanele colorate, aşa că Benny a întins mâna şi le-a atins. Noi stele. Şi-a suflecat mâneca hanoracului, şi-a lipit braţul de al ei şi modelele s-au potrivit. Şi-a suflecat cealaltă mânecă şi i- a arătat o ploaie de meteoriţi şi, deasupra, constelaţia Perseu. Voia să-i spună că Perseu e soţul Andromedei, care a ucis monstrul marin cu sabia lui de diamant şi a salvat-o. Spera că ea ştie. Şi-a ridicat cămaşa şi

i-a arătat galaxia de stele, vortexul de pe abdomenul lui, un canal de scurgere pentru a elibera vocile. Voia ca ea să înţeleagă că se străduieşte să se facă bine.

Benny şi-a ridicat privirea şi chipul ei era mai trist ca niciodată.

- O, Benny! Şi apoi a adăugat: Am ceva pentru tine.

S-a uitat în jur după asistent, care avea degetele în gura copilului, scoţând creioanele. A băgat mâna în buzunarul hanoracului şi a scos un pachet învelit în ziar, legat cu sfoară. I l-a întins lui Benny, iar el l-a desfăcut. Era un glob de zăpadă. înăuntru se afla un băieţel, aşezat într-un separeu din biblioteca micuţă. Pe biroul din faţa lui stătea un teanc de cărticele.

- Agită-1! i-a şoptit ea, iar când Benny s-a conformat, un nor de cărţi a plutit prin aerul dens.

în globul de zăpadă se aflau, de asemenea, câteva cuvinte, litere libere şi chiar semne de punctuaţie. S-au rotit şi s-au aşezat încet în jurul lui. Benny a scuturat din nou globul de zăpadă şi l-a privit cu atenţie. Un punct şi virgulă a aterizat pe biroul din faţa lui. Un punct i-a aterizat la picioare.

- Acum ascunde-l. Poţi să te uiţi la el mai târziu, când nu e nimeni prin preajmă.

Puştiul cu creionul scuipa ceară albastră, roşie şi galbenă în faţa asistentului, care a chemat întăriri. Benny a pus pachetul lângă el în scaunul cu rotile, acoperindu-l cu hanoracul ca să-l protejeze.

- Oamenii sunt nebuni, a spus Aleph, privindu-l pe copil.

Benny a dat din cap. Aleph s-a ridicat.

- Mai bine plec. Plec departe. Probabil n-o să mă mai vezi o vreme.

Benny s-a uitat la ea şi a deschis gura să protesteze. De ce? întrebarea i s-
a târât pe trahee şi s-a stins acolo. I-au dat lacrimile.

- Am şi eu povestea mea, Benny. Trebuie să mă fac bine. Şi tu la fel.

Ea se îndepărta acum, plutind kilometri întregi deasupra lui, urmărind lacrima care i se prelingea încet pe obraz. Şi-a întins degetul subţire, pătat de vopsea, şi l-a atins în locul neted şi spaţios dintre sprâncene.

- Nu fi trist.

Apoi Aleph s-a aplecat, apropiindu-se, până când faţa i-a ajuns la câţiva centimetri de a lui. I-a lins lacrima de pe obraz cu vârful delicat al limbii, apoi l-a sărutat pe buze. Buzele ei erau la fel de moi pe cât şi le amintea de pe munte, iar limba avea gust sărat ca lacrima lui. Nu a fost un sărut pasional, dar nici unul pe care i l-ai da fratelui tău mai mic. A durat puţin şi a fost cumva erotic, dar apoi s-a terminat, iar asistentul Andrew a înşfacat-o de braţ şi a tras-o spre ieşire.

- Bine, bine, i-a spus Aleph asistentului. Calmează-te. Plec.

Aleph s-a smucit din strânsoare, dar apoi s-a întors. A scos din buzunarul blugilor bila de sticlă a lui Benny.

- Mi-o dai mie?

Weee..., a spus marmura. Benny a dat din cap, iar Aleph şi-a strecurat bila înapoi în buzunar, apoi s-a aplecat repede şi şi-a lipit buzele de urechea lui.

- O să mă-ntorc, i-a şoptit. N-o să te uit, Benny Oh.

88

- A fost o greşeală firească, a spus dr. Melanie.

Actualiza fişa lui Benny la calculator, iar Annabelle stătea în faţa ei şi se uita cum tastează.

- Ştim că Benny a avut episoade de delir. Da, în acest caz, Alice este reală, dar...

Annabelle a întrerupt-o.

- Şi B-man este tot o persoană reală. Chiar e un vagabond cu proteză la picior. Dacă doriţi, îl pot aduce să-l

vedeţi...

- Nu, nu. Este în regulă. Vă cred.

- Asiguraţi-vă că menţionaţi asta în fişa pacientului. Şi Benny nu lua droguri intravenoase. Nu a consumat niciodată droguri.

- Desigur, a recunoscut psihiatra. Analiza de sânge ne-a confirmat. Dar repet, având în vedere cicatricile recente de pe braţul lui Benny, se înţelege de ce ofiţerul de poliţie care l-a arestat a făcut această greşeală.

- Nu mă refer la ofiţer. Mă refer la dumneavoastră.

- Cu toţii ne facem datoria, doamnă Oh, şi autovătămarea este o chestiune cât se poate de gravă.

Dr. M. a terminat de completat fişa pacientului şi a început să caute un alt document.

- Nu intenţionam să discutăm acum despre asta, dar înţeleg că aţi primit o vizită de la Protecţia Copilului?

Annabelle părea uluită.

- Cum aţi aflat?

- în raportul asistentei sociale scrie: condiţiile de viaţă din casa dumneavoastră sunt o potenţială ameninţare pentru sănătatea mintală şi starea de bine a lui Benny. Există şi o menţiune despre colecţionatul maniacal, vă sună cunoscut?

- O, asta are de-a face cu arhivele pe care le păstram pentru muncă. Agenţia mi-a cerut să fac asta, dar le-am aruncat...

Psihiatra s-a aplecat spre ecranul computerului.

- *Periculos,* a citit ea raportul. Ăsta este cuvântul pe care l-a folosit.

S-a uitat înapoi spre Annabelle.

- Aşadar, aţi făcut curăţenie? Cum merge?

- Bine. Zilele trecute au venit câţiva prieteni şi m-au ajutat.

- Şi munca? Acum câteva luni notasem că vă era teamă că firma la care lucraţi v-ar putea desfiinţa postul.

Annabelle a dat din cap.

- Da, aşa e.

De ce îi spusese asta lui dr. M.? Asta e problema când nu ai prieteni adevăraţi în care să ai încredere.

-Şi?

N-avea rost să mintă.

- Asta s-a şi întâmplat, dar am COBRA, deci asigurarea nu este o problemă. Pot plăti consultaţia. Şi caut şi alte locuri de muncă.

De fapt, nu începuse, dar se gândise la asta. Se gândise să aplice pentru un post de vânzătoare la Michaels. Deja cunoştea prea bine produsele, iar doamnele care lucrau acolo păreau drăguţe.

- Văd că există şi un preaviz de evacuare...
- Şi asta e acolo?
- Este o informaţie publică. Asistenta socială a căutat-o. Repet, doar îşi făcea datoria. De asemenea, v-a recomandat consiliere şi, desigur, şi eu vă sugerez acest lucru de ceva vreme. Aţi găsit vreun terapeut?
- Nu. Am fost prea ocupată să fac curăţenie.

Dr. M. a mai adăugat o observaţie pe fişa medicală a lui Benny. Annabelle o urmărea cum tastează. Avea lac de unghii roşu închis, semăna cu sângele uscat. Tasta rapid, dar folosea doar primele trei degete ale fiecărei mâini. Cum aţi devenit medic fără să ştiţi să tastaţi? Nu v-au învăţat la facultatea de medicină?

- Doamnă Oh?

-Da?

- Ştiu că este dificil, dar ascultaţi-mă. în raportul asistentei sociale scrie că Protecţia Copilului recomandă ca Benny să fie luat din custodia dumneavoastră dacă nu reuşiţi să vă aduceţi casa la un standard de viaţă acceptabil. Având în vedere această recomandare, cu toţii considerăm c-ar fi mai uşor pentru Benny să facă tranziţia direct de aici. Trebuie să luăm în considerare ce este mai bine pentru el...
- Tranziţia? La ce?

- Ei bine, mai întâi la un centru medical. Şi de acolo, la un centru de plasament, dacă se poate face un plasament şi condiţiile de acasă nu se îmbunătăţesc.

- Dar condiţiile de acasă s-au îmbunătăţit! Doamna de la Protecţia Copilului nu a văzut încă! Spuneţi-i să revină în inspecţie!

- Şi preavizul de evacuare? Şi situaţia angajării dumneavoastră? Aveţi multe lucruri cărora trebuie să le faceţi faţă şi sincer, Annabelle, dacă pot să îţi spun pe nume, şi eu sunt îngrijorată de starea ta de spirit. Nu crezi c-ar fi mai bine pentru Benny să rămână în altă parte, până când vei găsi un nou loc de muncă şi vei avea o locuinţă sigură, stabilă? Până când obţii ajutor, începi să mergi la terapeut şi te pui pe picioare?

- Nu! a strigat Annabelle, chinuindu-se să se ridice de pe scaun.

Obrajii îi erau îmbujoraţi şi a făcut un pas spre biroul psihiatrei.

- Nu puteţi să faceţi asta! Nu puteţi să-l luaţi de lângă mine! Sunt *mama*
lui!

Tremura şi vocea îi era stridentă. A mai făcut un pas.

- îl iau acasă cu mine acum!

Dr. M. s-a retras.

- Ştiu că eşti supărată, Annabelle. Ştiu că vrei să-l iei pe Benny acasă...

- Bine! Mă bucur că v-aţi dat seama. Bineînţeles că sunt supărată! Nu-l puteţi ţine internat aici. Fiul meu vine acasă cu mine chiar acum.

- Mă tem că nu va fi posibil, Annabelle.

Dr. M. a întins mâna după telefon.

- Cum adică nu va fi posibil? a strigat Annabelle.

Stătea în faţa psihiatrei, aplecată peste birou.

- *Benny este fiul meul*

- Doamnă Oh, vă rog. Vreau să luaţi loc.

- Şi eu vreau să le spuneţi să-l pregătească pe Benny. îl iau acasă chiar acum!

Annabelle a auzit un zgomot în spatele ei. Doi asistenţi stăteau în pragul uşii.

- Doamnă Oh, a spus dr. Melanie. Annabelle. îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Dar nu depinde de noi. Acum este o chestiune care ţine de competenţa instanţei.

BENNY

Bine, încetează! Ajunge. Nu e în regulă! Nu înţelegi? Trebuie s-o faci să se oprească. Este mama mea! Are nevoie de ajutor!

Eşti acolo? Mă asculţi măcar? în tot acest timp, te-ai prefăcut că mi-eşti prietenă, dar este o mare prostie! Dacă mi-ai fi prietenă pe bune, n-ai lăsa să i se întâmple mamei toate lucrurile astea de rahat. Ai găsi o modalitate s-o ajuţi – să *ne* ajuţi –, dar n-ai făcut-o. *Nu o vei face.* Nu faci *nimic]*

Hei! Cu tine vorbesc! Auzi? Vorbesc serios! Trebuie să mă asculţi măcar o dată şi să faci ce spun. Te rog! Ai spus că poţi transforma trecutul în prezent. Ai spus că poţi să mă duci înapoi în timp, să- mi arăţi chestii şi să mă ajuţi să-mi amintesc, dar nu este suficient, bine? Trebuie să *faci* ceva! Ceva adevărat! Nu te preface că nu poţi. E o prostie. Ştiu că poţi! Eşti o carte, poţi rezolva situaţia! O poţi face să iasă cum trebuie!

CARTEA

Oh, Benny... Bineînţeles că eşti supărat să afli prin tot ce a trecut mama ta, dar nu a fost vina noastră şi am încercat să ajutăm. Toate am încercat. Am făcut tot posibilul.

Uită-te cum a sărit *Miracolul ordinii* de pe masă în viaţa mamei tale, oferind tot felul de posibilităţi. Cărticica aia i-a dat mamei tale speranţă chiar atunci când avea nevoie, iar când Annabelle a început să-i scrie e- mailuri autoarei, şi noi ne-am făcut mari speranţe. Fără o carte a ei, mama ta avea

nevoie de cineva cu care să vorbească şi, pentru o vreme, Aikon i-a fost ca o prietenă imaginară. Chiar ne-am întrebat, în treacăt, dacă ea şi Kimi ar putea ajunge la uşa ta cu echipa de filmare. N-am fost încântate de ideea asta – era televiziune, până la urmă –, dar ne-am imaginat: cele două călugăriţe budiste îşi suflecă mânecile şi se apucă de treabă în stilul Zen, neobosit şi imperturbabil. Ne-am gândit c-ar fi fost o poveste frumoasă, dar producătorii TV n-au fost de acord. Tu şi mama ta nu eraţi destul de credibili, astfel încât spectatorii să se identifice cu experienţele voastre. Sau destul de fericiţi. Trebuie să fi durut, dar ce pretenţii poţi avea de la televiziune?

Şi Cory şi echipa ei de curăţenie au făcut tot posibilul, iar situaţia arăta promiţător, până când mama ta şi-a ieşit din fire şi i-a dat afară pe toţi. Trauma este puternică, Benny. Mama ta are propria karma, iar noi nu suntem cartea ei, dar chiar dacă am fi, cărţile nu-i pot forţa pe oameni să acţioneze. Putem să pregătim terenul – să dezvăluim puţin din poveste, să prefigurăm unele rezultate, poate chiar să facem o sugestie sau două –, dar aşteptăm să vedem ce aleg oamenii să facă. Aşteptăm, sperăm. Dacă am avea mâini, am ţine pumnii strânşi şi am spera să avem noroc.

Aşadar, să fie clar, n-am făcut să i se întâmple mamei tale lucruri rele şi nici nu te-am pus s-o săruţi pe Aleph pe munte; nu te ajută la nimic să ne învinovăţeşti. învinovăţirea este doar un alt mod de a refuza să-ţi asumi responsabilitatea pentru viaţa ta şi, atunci când dai vina pe noi, renunţi la propria putere şi capacitate de acţiune. Nu înţelegi? Renunţarea te transformă într-o victimă; Benny, bietul băiat nebun, şi asta nu-ţi place, îţi aminteşti? Şi nici nouă nu ne place.

Nu vrem să te supărăm sau să te facem să te simţi vinovat. Nu din răutate îţi spunem despre suferinţa lui Annabelle. îţi spunem deoarece, în calitate de cărţi, asta e treaba noastră. Şi chiar dacă am prefera să-ţi spunem basme şi poveşti frumoase cu finaluri fericite, nu putem. Trebuie să

fim adevărate, chiar dacă ne doare, şi asta e contribuţia *ta.* Asta era întrebarea ta filozofică, îţi aminteşti? *Ce este adevărat?* Fiecare carte ascunde o întrebare, şi asta a fost întrebarea ta. Odată ce pui întrebarea, treaba noastră e să te ajutăm să găseşti răspunsul.

Aşadar, da, Benny, noi suntem cartea ta, dar asta e povestea vieţii tale. Noi te putem ajuta, dar până la urmă, numai tu îţi poţi trăi viaţa. Numai tu îţi poţi ajuta mama.

PARTEA A CINCEA

DIN NOU ACASĂ

,,0[rice] ordine presupune un echilibru extrem de nesigur.” -

Walter Benjamin, „Unpacking My Library”

CARTEA

89

Musca ar putea spune cam aşa ceva:

> Benny stă în scaunul lui cu rotile în colţul salonului şi se uită pe fereastra de sticlă groasă. Pe trotuarul aglomerat, îşi vede mama stând în staţia de autobuz. Peste tot în jurul ei este mişcare, oameni care merg, vorbesc la mobil, dar ea stă acolo, singură, neclintită.
>
> Cu câteva minute mai devreme, Benny a privit cum Annabelle era escortată din secţie, flancată de doi asistenţi medicali. Când treceau pe lângă salon, s-a oprit şi s-a uitat înăuntru, cercetând încăperea, apoi şi-a zărit fiul. Faţa i s-a luminat şi i-a făcut semn cu mâna,

iar el a văzut că plânsese. A făcut un pas spre el, dar unul dintre asistenţii medicali a imobilizat-o şi a îndepărtat-o. „Programul de vizită s-a încheiat”, l-a auzit Benny spunând. „Vă puteţi întoarce mâine.” Benny a văzut cum umerii mamei lui încep să se prăbuşească, dar apoi a încremenit, şi-a ridicat capul şi i-a zâmbit. Benny a înţeles efortul pe care îl făcuse Annabelle să zâmbească. „Ne vedem mâine, scumpule!” a strigat ea, făcându-i din nou semn cu mâna. „Rezistă! Te iubesc!”

Acum, Benny o urmăreşte de la fereastră şi, din când în când, buzele i se mişcă, de parcă s-ar certa cu cineva. Clatină din cap. Se încruntă. îşi strânge pumnul. Dacă asistenta de gardă ar fi atentă, l-ar auzi pe băiatul cu mutism selectiv spunând, clar şi răspicat:

„Este o mare prostie!”

Şi apoi: „Eşti o carte!”

Şi apoi: „Fă să iasă totul cum trebuie!”

Dar asistenta nu ascultă. Ea completează fişele pacienţilor în rapoartele medicale de seară, înregistrând tratamentul administrat fiecărui copil. Dacă şi-ar ridica privirea de la ecranul computerului, l-ar vedea pe băiatul în scaunul cu rotile legănându-se înainte şi înapoi şi ridicându-se dintr-un salt. Stă nesigur, privindu-şi adidaşii cu scai. Buzele i se mişcă din nou şi vorbeşte cu adidasul, sau probabil cu piciorul – din colţul în care stă musca, este greu de spus –, şi apoi face un pas. Pentru o clipă, pare confuz, de parcă n-ar fi sigur dacă adidasul sau piciorul se mişcă, dar nu contează. Poate că măcar o dată colaborează armonios, ca să-şi deplaseze corpul. Băiatul face încă un pas, apoi un al treilea. Dacă s-ar uita, în loc să-şi caute cheile ca să încuie căruciorul medical pentru transportul medicamentelor, asistenta ar observa că băiatul din scaunul cu rotile merge din nou. Medicul lui a spus că disfuncţia motorie este psihogenă, ceea ce înseamnă că totul este în mintea lui, astfel încât capacitatea sa bruscă

de a se deplasa nu este chiar un miracol, dar este un progres şi merită menţionat în fişa medicală. însă asistenta stă cu spatele la salon, motiv pentru care este foarte surprinsă când aude o voce în spatele ei spunând: „Scuzaţi-mă” şi se întoarce să-l vadă pe băiatul diagnosticat cu schizofrenie, tulburare bipolară, mutism selectiv şi astazie, stând acolo şi vorbind cu ea, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

- Trebuie să dau un telefon, vă rog.
- O! gâfâie ea. M-ai speriat. Lasă-mă să discut cu medicul.
- Da, vă rog, spune el clar şi răspicat...

Şi apoi, pentru că nu sunt o muscă, pentru că sunt Benny, îi spun: – Acum aş vrea să merg acasă. Mama are nevoie de mine.

BENNY

90

Ăsta a fost punctul de cotitură. Asistenta s-a speriat şi a sunat medicul de gardă, care i-a trimis mesaj doamnei dr. M., care nu s-a grăbit să vină. Probabil era la o întâlnire sau aşa ceva. Sau îşi făcea manichiura. Dar, în cele din urmă, a apărut şi i-am spus ce-i spusesem şi asistentei. Că trebuie să merg acasă. Că mama are nevoie de mine, iar eu am nevoie de mama mea. De asemenea, i-am spus că n-aş fi de acord să fiu încredinţat unui centru de plasament şi, dacă ar încerca cumva să mă oblige, aş înceta din nou să merg şi să vorbesc şi aş face şi greva foamei, aşa cum făcea Gandhi. Nu i-am spus că şi Gandhi auzea voci. Nu i-am spus nimic despre conversaţia pe care o avusesem cu Cartea mea. I-am

povestit strict lucrurile esenţiale.

Am fost calm când i-am declarat toate astea şi cred că dr. M. chiar m-a auzit. I-am spus cam ce îmi spusese Cartea – că eu sunt responsabil de viaţa mea, iar să învinovăţesc vocile doar le dădea mai multă putere. Nu ele mi-au spus ce să fac. Eu însumi trebuia să-mi asum responsabilitatea propriilor alegeri, iar una dintre ele era să mă duc acasă şi s-o ajut pe mama – şi *chiar* voiam s-o ajut. Nu doar să-i împăturesc cămăşile dacă am chef.

Ştiu, Cartea a făcut-o pe dr. M. să pară cam incapabilă, dar nu este chiar aşa de rea. Mi-a pus o mulţime de întrebări, care cred c-au fost de fapt teste iscusite şi, pentru următoarele două săptămâni, am ştiut că sunt ţinut sub supraveghere medicală strictă, dar trebuie să fi trecut testele, deoarece în cele din urmă ea a fost de acord şi a hotărât să ne ajute. A chemat-o pe mama pentru o discuţie de familie şi, când a spus că mă vede în sfârşit pregătit de externare, mi-am dat seama că mamei îi vine să plângă şi să ne îmbrăţişeze pe amândoi, într-una dintre acele îmbrăţişări sentimentale şi nebuneşti ale ei, dar n-a făcut-o. S-a abţinut şi, în schimb, i-a adresat doamnei dr. M. câteva întrebări pertinente. De exemplu, este rău să auzi voci? Vocile lui Benny îl ajută uneori? înseamnă că este schizofrenic sau psihotic? Benny a fost întotdeauna creativ, aşa se explică parţial lucrurile?

Mi-am dat seama că mama discutase cu Aleph. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca dr. M. s-o condamne, dar m-a surprins. A afirmat de fapt că spusele mamei pot fi adevărate şi că până şi Sigmund Freud auzea voci, ceea ce ştiam deja, căci îmi spusese B-man. Apoi a mai spus c-ar trebui să frecventez grupul de sprijin pe care-l înfiinţase vechiul meu coleg de cameră, Mackson. Grupul este grozav şi s-a dovedit că şi Mackson este grozav. O să treacă pe aici când se întoarce de la facultate. Superinteligent. în plus, e gay, aşadar, nu este nicio problemă în ceea ce o priveşte pe

Aleph. De fapt, uneori vorbim despre ea şi chiar i-am mărturisit sentimentele mele, pe care chiar le- a înţeles, aşa că a fost super. Nici el nu ştie unde s-a dus Aleph, dar spune că n-ar trebui să-mi fac griji, pentru că ea se întoarce întotdeauna.

Nu m-au lăsat să plec de la Pedipsy imediat. în primul rând, asistenta socială de la Protecţia Copilului trebuia să revină la noi acasă în inspecţie, să se asigure că e în regulă pentru mine să locuiesc acolo. Cory şi echipa ei de curăţenie făcuseră progrese şi scăpaseră de majoritatea lucrurilor inutile, înainte de vizita asistentei sociale, mama chiar şi-a dat toată silinţa şi a reuşit să cureţe suficient, astfel încât doamna să spună că e în regulă şi să îi acorde şi mai mult timp.

Apoi mai era problema cu poliţia, dar dr. M. a contribuit la rezolvarea ei şi chiar s-a prezentat la tribunalul pentru minori pentru a-i spune judecătorului că mama mea este o mamă bună, care mă iubeşte cu adevărat şi că, pentru sănătatea mea mintală, ar fi bine să nu mă despartă de ea, din cauză că tatăl meu murise şi fusesem traumatizat. Şi apoi a trebuit să vorbesc şi cu judecătoarea şi am spus că mă pricep la tot felul de lucruri, apoi am repetat ce mi-a spus Cartea despre lupta cu realitatea şi asumarea responsabilităţii pentru ceea ce se întâmplă în viaţa mea şi judecătoarei i-a plăcut. Mi-a spus că ştiu despre ce vorbesc şi că mă lasă să merg acasă dacă promit să continui terapia cu dr. M. şi să nu mă mai rănesc.

I-am promis şi mă voi ţine de cuvânt. îmi dau seama că totul o luase razna şi n-ar fi trebuit să mă mai rănesc, dar ştii ce? Nu mai aud lucrurile la fel de mult, probabil vocile chiar au ieşit prin rănile pe care mi le-am făcut. Dr. M. spune că sigur n-au fost rănile, dar este de acord că ceva merge cum trebuie, căci deşi lucrurile tot pălăvrăgesc şi fac zgomot, o fac într-un mod aleatoriu şi impersonal, ca zgomotul de fond. Acum, cele mai multe dintre vocile rele au dispărut şi

singura pe care o mai aud este Cartea mea. Chiar şi ea e tot mai greu de auzit. Nu ştiu de ce. Hai să-ţi arăt.

Hei, Carte! Eşti acolo?

Vezi? Niciun răspuns. Dar ştiu că încă mă ascultă.

Era decembrie când am ajuns în sfârşit acasă. Fără semne de bun-venit pe verandă, fără afişe de absolvire în bucătărie. Fără baloane. Doar o crăciuniţă de plastic, într-o vază pe masa debarasată. Arăta frumos, în spiritul Crăciunului. Totul în casă era liniştit şi destul de normal. Lucrurile care trebuiau aruncate erau deja în tomberon şi nu mai rămăseseră decât cele de vândut sau donat. Mama o sunase pe Cory, care îl contactase pe Vlado, care a adus o echipă de sloveni în ajutor. Eu şi mama ne-am apucat să le triem, în timp ce prietenii noştri le-au încărcat în camioneta albă. Mama a fost destul de relaxată, deşi la început s-a cam împotrivit, dar aşa cum i-am spus judecătoarei, mă pricep la tot felul de lucruri. Ştiu ce vor de la mine.

- Mamă, trebuie să mă asculţi.
- Da, Benny. Te ascult.
- Ştiu sigur că discurile tatălui meu vor să rămână, dar hainele şi pantofii lui vor să plece de aici. Trebuie să meargă într-un loc unde să fie de folos, iar asta e valabil şi pentru cămăşi. Urăsc ideea să fie tăiate şi transformate într-o pilotă. Li se pare o prostie.
- Chiar şi o pilotă în memoria lui Kenji? Plină de amintiri frumoase cu tatăl tău?
- Alea sunt amintirile *tale,* nu ale lor. Sunt cămăşi! Au vieţile lor. Nu vor să fie transformate în aşternuturi.

Mama a oftat şi a dat din cap către Vlado.

- Bine, poţi să iei toate hainele. Tot ce mai poţi găsi prin şifonier. Lasă doar discurile.
- Şi casetofonul. Ar trebui să-l lase, dar poate lua toate cărţile şi instrumentele muzicale ale tatălui meu. Ele trebuie să cânte.
- Dar probabil cândva vei vrea să cânţi la ele...

- Nu. Nu voi cânta niciodată la ele. Nu aşa cum a cântat tata. Nu aşa cum îşi doresc ele să se cânte la ele.

Annabelle a deschis cutia clarinetului şi l-a asamblat cu grijă.

- E trist, a spus ea, trecându-şi degetul peste clarinetul strălucitor.

Ceea ce voia mama mea să spună era că *ea* e tristă – şi ăsta a fost unul dintre acele momente în care cuvintele înseamnă ceva diferit de intenţia ta, dar sensul lor este mai real decât crezi.

- Da, am spus, privind clarinetul tatălui meu cum stă stânjenit în mâinile ei. E trist. E foarte trist.

B-man era afară pe verandă cu o mapă de scris în poală, făcând inventarul donaţiilor.

- A, tinere elev! a exclamat el când m-a văzut. Cum te simţi?

- Bine.

- Băieţii din Ljubljana se vor ocupa de reciclare în cel mai scurt timp. Sunt profesionişti.

M-am uitat peste gard, acolo unde stătea doamna Wong pe verandă, privindu-i pe sloveni cum lucrează. Mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am răspuns. Doamna Wong era şi acum într-un scaun cu rotile şi, cu B-man în scaun cu rotile şi cârjele mamei sprijinite de balustradă, duplexul arăta ca un azil de bătrâni sau ca un centru de dezintoxicare.

Doamna Wong venise acasă la câteva zile după ce mă externasem. Mama s-a speriat când l-a văzut pe Henry transportând-o pe alee în scaunul cu rotile.

- O! a exclamat mama, în felul ăla în care lasă să-i scape tot ce-i trece prin minte. Credeam că aţi...

S-a oprit înainte de a rosti cuvântul *murit,* aşadar, cred că are şanse să-şi revină, dar doamnei Wong nu i-ar fi păsat. Şi ea spune tot ce-i trece prin cap.

- Hei, dolofano! Curăţă bine locul ăsta!

Şi apoi mama a ţinut-o pe a ei şi a spus-o oricum.

- Credeam c-aţi murit! Ce s-a întâmplat?

- Ha! A pufnit doamna Wong, îndreptându-şi degetul mare în direcţia lui Henry. Probabil aşa şi-ar fi dorit el! Fiul meu încearcă să-mi fure casa. în niciun caz, îi spun! O să mor chiar aici, în patul meu.

Doamna Wong i-a strigat ceva lui Henry în cantoneză, iar el a ajutat-o să se ridice din scaunul cu rotile şi să urce treptele. Mai târziu am aflat că primise un telefon de la Protecţia Copilului s-o întrebe despre preavizul de evacuare pe care Henry îl depusese în numele ei. Auzea pentru prima dată despre asta şi s-a înfuriat. L-a sunat pe avocat, iar el i-a povestit totul, cum No-Good plănuia să ne evacueze pe mine şi pe mama şi să vândă duplexul, iar doamna Wong a oprit imediat procedura de evacuare, ceea ce însemna că încă avem o locuinţă.

Tomberonul lui No-Good era plin acum, iar după ce a plecat camioneta albă, compania de colectare a deşeurilor l-a ridicat şi pe el. Camionul cu cârlig a intrat cu spatele pe alee şi m-am aşezat să-l urmăresc pe trepte, lângă scaunul cu rotile al lui B-man. Un braţ lung, hidraulic, cu un cârlig mare la capăt, a început să se întindă de pe platformă. Cârligul a prins tomberonul, ridicându-l şi, pe măsură ce se înclina, am văzut înăuntru toţi sacii menajeri plini cu arhivele mamei şi alte lucruri. Dinăuntru s-au revărsat câteva panglici de hârtie creponată şi confetti, iar apoi, încet, braţul hidraulic s-a retras, trăgând tomberonul pe platformă.

- Aşa de frumos, a oftat Slavoj în timp ce camionul care colecta deşeuri se îndepărta. Nu crezi, tinere elev?

O pălărie conică din staniol s-a rostogolit pe trotuar.

- E gunoi.

- Exact! Trebuie să învăţăm să ne iubim gunoiul! Să găsim poezie în gunoiul nostru! Doar astfel putem iubi întreaga lume.

S-a întors la muncă, iar eu am rămas acolo încă o vreme,

gândindu-mă la dragoste. Am vrut să-l întreb dacă aflase ceva despre Aleph sau dacă ştie unde s-a dus, dar ştiam că şi lui îi e dor de ea şi nu voiam să-i amintesc şi să- 1 întristez. Servieta care conţinea poemul lui epic, *Pământul,* era legată în corzi de bungee-jumping de spătarul scaunului cu rotile. Mi-a spus că era să-şi piardă poemul de atâtea ori, iar acum, că aproape îl terminase, nu mai risca.

- Nu sunt un tip religios, mi-a mărturisit el. Marele filozof Karl Marx a zis cândva că religia este suspinul fiinţei chinuite, inima unei lumi lipsite de inimă şi sufletul unei orânduiri lipsite de suflet. Ea este opiu pentru popor. Probabil ai auzit citatul ăsta celebru la şcoală.

-Nu.

- Păcat! După cum spuneam, nu sunt un tip religios şi nu sunt nici ateu. Totuşi, când sunt gata să termin de scris o carte, fără voia mea, mă trezesc adesea rugându-mă: *Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor până nu-mi termin cartea!*

M-am gândit la ce ar spune Cartea mea despre egoul unui scriitor, dar m-am hotărât să nu aduc aşa ceva în discuţie şi, în schimb, l-am întrebat despre Dumnezeu:

- Dacă nu crezi că există Dumnezeu, de ce te-ar mai ajuta? Nu crezi că vede diferenţa dintre un credincios autentic şi un impostor?

- Dumnezeu este o poveste. Cred în poveşti şi Dumnezeu ştie asta. Poveştile sunt autentice, băiete. Ele contează. Dacă îţi pierzi încrederea în povestea ta, te vei pierde pe tine însuţi.

M-am gândit la spusele lui. Nu-i povestisem niciodată lui B-man despre Cartea mea şi despre toate lucrurile libere, fără oprelişti, pe care mi le arătase în atelierul de legătorie în noaptea aceea. Nici despre toate poveştile pe care mi le spusese cu privire la viaţa mea, pe care nu le cunoşteam sau pe care încercam să le uit.

- Am o mulţime de poveşti. începusem să le pierd, dar vocile m-au ajutat să mi le amintesc.

- Adevărul despre poveşti este că reprezintă tot ceea ce suntem. Un celebru scriitor Cherokee pe nume Thomas King spunea asta cândva. Suntem poveştile pe care ni le spunem, Benny-boy. Ne inventăm. Ne inventăm reciproc.

M-am întrebat dacă eu sau Aleph facem parte din poemul lui. E ciudat să fii în poemul sau în cartea altcuiva.

Apropo de cărţi, s-a mai întâmplat ceva. Mama mea a primit un telefon de la Cory, care îi spunea că Aikon, doamna autoare Zen, de care mama era obsedată şi căreia îi trimisese toate acele e-mailuri în care-şi exprima anxietatea, teama sau nesiguranţa, vine la bibliotecă să ţină o prelegere despre *Miracolul ordinii,* oare am vrea să participăm? Eu nu voiam, dar mama ţinea morţiş, aşa că am mers cu ea, gândindu-mă c-aş putea urca la etajul nouă, dacă lucrurile aveau să devină prea plictisitoare. Am ajuns devreme, iar Cory ne-a condus în biroul bibliotecarului-şef, unde aştepta Aikon, iar când am intrat, s-a uitat la mine şi ochii i s-au mărit de uimire, de parcă m-ar fi recunoscut.

- O! a exclamat surprinsă. Tu eşti *Kannonl*

Ceea ce, bineînţeles, n-am înţeles atunci. Credeam că a spus că sunt un tun— şi, deşi am multe informaţii despre armele medievale şi armele de asediu, nu avea sens. Dar apoi o altă doamnă traducătoare care vorbea destul de bine engleza ne-a povestit despre zeiţa Kannon, cu ale sale o mie de braţe şi unsprezece capete, care auzea vocile lucrurilor care plâng. I-am răspuns că înţeleg perfect, iar când ne-a spus despre Kannon că este sfânta budistă a compasiunii, mama avea lacrimi în ochi şi a exclamat:

- O, da! Benny este plin de compasiune!

M-a îmbrăţişat şi am lăsat-o, deşi, după cum spuneam, am doar două braţe şi un cap.

Atunci, mama a făcut ceva nebunesc. Avea o sacoşă pe care a deschis-o şi din care a scos cutia cu cenuşa tatălui meu; trebuie s-o fi luat de pe raftul meu. I-a dat-o lui Aikon şi jur, dacă aş fi ştiut că va face asta, m-aş fi opus categoric,

dar este ceva tipic pentru mama mea. La început, Aikon a crezut că este un cadou şi a exclamat:

- O, sunteţi prea amabilă!

Dar mama i-a explicat că nu e un cadou, ci cenuşa tatălui meu şi i-a povestit totul despre cum, atunci când murise tata, nu îi facuserăm slujbă de înmormântare, deoarece el era budist. A întrebat-o pe Aikon dacă ar putea spune o binecuvântare sau aşa ceva, iar Aikon nu a părut deloc surprinsă şi a acceptat. Aşa că, dintr-odată, toată lumea s-a implicat, iar Cory şi bibliotecarul-şef au făcut loc pe unul dintre rafturi şi au pus cenuşa acolo. Aikon avea un fel de baveţică pe care şi-a legat-o la gât şi o lumânare, chibrituri şi o cutie de lemn cu tămâie în geantă. Mi s-a părut ciudat, de parcă oriunde mergea, era întotdeauna pregătită pentru cazul în care cineva avea nevoie de o slujbă de înmormântare ad-hoc, dar cred că de asta se ocupă călugăriţele budiste.

Bibliotecarul-şef s-a speriat când a văzut chibriturile, dar Aikon a spus că este în regulă să nu le aprindă. Au aşezat lumânarea şi tămâia lângă cenuşă, Cory a luat nişte flori de pe birou, iar Aikon a scris numele tatălui meu cu litere japoneze sofisticate pe o bucată de hârtie şi a aşezat-o lângă cenuşă. S-a înclinat, a făcut nişte incantaţii cu beţişoarele de tămâie şi a rostit binecuvântări, apoi, împreună cu doamna traducătoare, au cântat un imn japonez – erau o mulţime de sunete amestecate, semănau cu ceva ce ar fi spus vocile mele. Nimeni nu înţelegea nimic, dar tatăl meu vorbea japoneză şi probabil a înţeles, iar asta a făcut ca totul să iasă bine. Doar era înmormântarea lui. După imn, Aikon ne-a spus mie şi mamei să ne luăm de mână, să ne înclinăm şi să-i dăm tatălui meu nişte tămâie, ceea ce am şi făcut, apoi a avut loc conversaţia cu tata în japoneză, de parcă ar mai fi trăit, ceea ce era straniu, dar cumva frumos. Aikon ne-a spus c-ar trebui să-i transmitem şi noi ceva, şi atunci mama s-a pierdut cu firea. A început să plângă şi să spună: „O, Kenji,

te iubesc şi îmi pare rău pentru ce am spus în noaptea aceea. N-am vorbit serios. Ştii asta, nu-i aşa? Mă vei putea ierta vreodată? Te iubesc şi mi-e dor de tine şi fac tot posibilul…”

Sincer, mi-a fost destul de greu s-o ascult, deoarece vorbea despre cearta pe care o avuseseră în noaptea în care tatăl meu a murit şi ştiu asta pentru că tot timpul am stat sus, în dormitorul meu, ascultând. L-am auzit pe tatăl meu spunând: *Voi veni acasă în curând,* iar mama mea a spus: *Nu te obosi,* apoi un zgomot puternic, şi asta a fost tot. Tata nu a mai venit niciodată acasă. Cuvintele sunt înfricoşătoare, sunt puternice. în timp ce o ascultam pe mama, am ştiut că se simţea vinovată de moartea lui şi, într-o măsură, probabil şi eu o învinuisem. Dar s-a terminat.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce ea vorbea, apoi a venit rândul meu, aşa că m-am dus, am îmbrăţişat-o pe mama, apoi i-am spus cenuşii tatălui meu:

- Pământul către tata. Pământul către tata. Mă auzi? Eu sunt, Benny. Mi- e dor de tine. Pe ce planetă *eşti*?

Ştiam că i se va părea amuzant.

Şi apoi, ceremonia s-a încheiat. Mama a spus:

- O, mulţumesc, mulţumesc!

Şi a început să-i îmbrăţişeze pe toţi, să le mulţumească şi să vorbească în continuare despre sentimentul că toate au ajuns la bun sfârşit. Aikon a fost foarte amabilă, dar prelegerea ei urma să înceapă, aşa c-a trebuit să plecăm. Dar mai înainte, mi-a dat un autograf pe carte, ceea ce a fost destul de mişto. După cum ştii, îmi plac foarte mult cărţile şi, deşi nu eram deosebit de entuziasmat de cartea ei, nu întâlnisem niciodată un autor în carne şi oase. Mama era superîncântată, iar după aceea a tot continuat să deschidă cartea şi să citească dedicaţia lui Aikon.

- Ascultă! *Pentru Benny, care aude plânsul lumii.* Nu-i aşa că e frumos? Şi e adevărat, nu crezi?

Nu ştiam dacă e adevărat sau nu, dar dacă asta o făcea

fericită, atunci eram de acord. Mă săturasem de toată chestia cu ordinea şi curăţenia, aşa că le-am spus mamei şi lui Cory că mă găsesc la etajul nouă. S-au privit lung, dar au spus că e OK. Am luat scara rulantă şi m-am oprit pe pasarelă, dar când m-am uitat în jos, n-am auzit nimic. N-am auzit vântul, nici şoaptele lui Calypso. Un alt student străin aflat în schimb de experienţă dormea în separeul de lângă mine, dar doamna scriitoare era încă la biroul ei, tastând pe laptop.

- Te-ai întors. Ne-ai lipsit. Ne întrebam unde ai fost plecat.

I-am spus c-am fost internat şi ea doar a dat din cap, de parcă ştia deja şi nu era mare lucru.

- Şi acum ţi-e mai bine?
- Da, aşa cred.
- Bun. Mă bucur. N-ai pierdut mare lucru.

S-a uitat în jur şi la fel am făcut şi eu. Am observat că sunt mai puţine cărţi pe rafturi, iar ea a ridicat din umeri, de parcă mi-ar fi citit pe loc gândurile.

- Bibliotecarii scot cărţi ca să facă loc pentru mai multe computere, birouri şi spaţii de lucru în comun şi, în cele din urmă, au închis şi atelierul de legătorie şi au renunţat la toate echipamentele vechi. în rest, toate sunt aşa cum le-ai lăsat.

M-am întristat auzind de atelierul de legătorie. Era un loc înfricoşător, dar frumos.

- Da, e păcat, a spus doamna care tasta, citindu-mi din nou gândurile. Toate maşinăriile alea vechi şi frumoase. Presupun că, odată cu internetul, au hotărât că nu mai trebuie tipărite cărţi. Nu sunt de acord. Cărţile cred că preferă să fie tipărite pe hârtie. Au nevoie de limite. Fără puţină disciplină şi constrângere, ele pot să spună orice doresc. Bine, cred că şi eu sunt puţin de modă veche.

O priveam şi era ciudat, deoarece, pe măsură ce vorbea, părea să îmbătrânească subit. Obrajii i se lăsau. Părul îi

devenea mai cenuşiu. Transformarea părea să aibă loc chiar în faţa ochilor mei, dar probabil era doar o iluzie optică. S-a uitat la rafturile pe jumătate goale, apoi şi-a scos ochelarii şi şi-a masat faţa.

- Ei bine, a spus ea punându-şi ochelarii la loc. Nu mă pot abţine. Pur şi simplu iubesc cărţile. Ca obiecte, vreau să spun.

- Şi eu.

Aveam în ghiozdan carneţelul de notiţe şi creionul. M-am aşezat în separeu, era gol, de parcă m-ar fi aşteptat. Nu plănuisem să scriu nimic. Să fiu sincer, şi mintea mea era destul de relaxată, dar de când B-man îmi spusese că sunt un scriitor bun, încercam să fiu mereu pregătit în caz că aud o voce sau îmi vine vreo idee. în seara aia, n-am auzit nimic în afară de doamna care tasta pe laptop. Sunetul era asemănător picăturilor de ploaie, sau ciripitului graurilor, sau pietricelelor de pe plajă, spălate de valuri. Era un sunet frumos, liniştitor şi, în curând, fără să-mi dau seama, am aţipit.

9
1

Dragă doamnă Aikon şi Kimi,

Vă mulţumesc foarte mult pentru că v-aţi făcut timp să ne întâlniţi pe mine şi pe Benny şi pentru acea ceremonie frumoasă din bibliotecă. Faptul că i-am făcut o slujbă lui Kenji ne-a făcut să simţim că toate au ajuns la un bun sfârşit şi, de atunci, lucrurile par diferite acasă, sunt mai liniştite şi mai aşezate. Benny a observat şi el. M-a întrebat dacă chiar cred că spiritul tatălui lui ne bântuise, dar acum se odihnea în pace. I-am spus că aşa simt, cu siguranţă.

Să-l am pe Benny înapoi acasă schimbă totul. într-adevăr, s-a transformat cât a fost internat în spital ultima oară şi acum pare mult mai matur, asumându-şi responsabilităţi şi fiindu-mi un real sprijin. Putem avea din nou conversaţii aşa cum o făceam înainte să moară Kenji şi să înceapă să audă voci. Benny frecventează un grup de sprijin şi asta a schimbat în bine capacitatea lui de a relaţiona cu ceilalţi. Acum ascultă cu adevărat şi este mult mai deschis să mărturisească ce i se întâmplă. Spune că mai aude lucruri, dar vocile nu-l mai sperie la fel de mult şi, dacă le răspunde frumos, dar ferm, nu se simt respinse, paranoice şi nu mai reacţionează urât. Şi psihiatra e optimistă, dar precaută. Dr. M. mă avertizează că recuperarea clinică nu este un proces lin, că vor exista regrese. Ştiu asta, şi Benny ştie, dar amândoi avem încredere că împreună o să ne descurcăm.

Am muncit din greu să punem casa la punct şi arată foarte bine! Confecţionez chiar şi perdele pentru dormitorul lui Benny din nişte ţesături minunate pe care le-am primit la reducerea acordată angajaţilor magazinului meu de artizanat preferat. Am început să lucrez acolo cu jumătate de normă şi a fost grozav până acum. Vânzătoarele sunt prietenoase, iar slujba mă echilibrează şi mă menţine într-o continuă alergătură, aşa că de fapt fac şi mişcare. Doar faptul că pot să ies din casă şi să văd oameni mă ajută să înţeleg cât de izolată fusesem. Acum înţeleg cum am permis durerii şi vinovăţiei faţă de Kenji să mă îndepărteze de tot.

De asemenea, am început să fac voluntariat la Biblioteca Publică, ajutând-o pe prietena mea, Cory. Ea este bibliotecara pe care aţi cunoscut-o şi mă lasă să citesc la ora copiilor! îmi plac mult toate feţişoarele alea care se uită la mine ca nişte flori. Este partea mea preferată din săptămână. De fapt, am început să mă gândesc serios să mă întorc la studii ca să-mi iau licenţa în biblioteconomie. Ştiu că acest lucru nu se poate întâmpla imediat, dar este visul meu.

Visurile sunt importante, nu? Asta îi spun şi lui Benny. îi spun că eu şi tatăl lui am avut o mulţime, iar unele dintre ele nu s-au materializat, însă cel mai important dintre ele s-a îndeplinit, iar numele lui este Benny.

Cu recunoştinţă,

Annabelle

92

Valuri şi grauri, pietricele şi corbi... Mai eşti aici, Benny? încă ne auzi? Doar în vise te putem întâlni. Deschide ochii. Vezi unde eşti?

Există un deal, iar tu stai în vârf şi priveşti peisajul. Cerul este cenuşiu şi plin de păsări – corbi, pescăruşi şi păsări de pradă care se rotesc deasupra ta. Briza adie şi asculţi ceva ce pare muzică, numai că nu seamănă cu nicio muzică pe care ai auzit-o vreodată. Este o simfonie ciudată, disonantă, dar nu neplăcută, iar strigătele păsărilor fac parte din ea şi în depărtare se aude bubuind un bas de la excavatoarele uriaşe, asemenea jucăriilor micuţe care încarcă materialul excavat. Privindu-le, îţi dai seama că eşti într-o groapă, iar mormanul pe care te afli este un munte format din tone şi tone de gunoi.

Expresia ta este răvăşită şi uluită. în timp ce priveşti peste kilometri de deşeuri, ochii încep să aleagă câte un obiect – un cauciuc, un vas de toaletă. Apoi, încet-încet, le recunoşti. Vezi o grămadă de globuri de zăpadă sparte, nişte cioburi de ceainic şi câteva animale de pluş jerpelite. O învălmăşeală de şosete, un stativ îndoit şi un morman de casete, CD-uri şi ziare. Toate obiectele care s-au revărsat din casa ta au ajuns aici. Aici este capătul de linie al visurilor şi tuturor bunelor intenţii ale mamei tale – şi tu stai deasupra. Gâtul ţi se strânge şi începi să plângi. Nu mult. Doar o lacrimă sau două, cele pe care n-ai putut să le verşi la moartea lui Kenji.

Gândul la tatăl tău modifică ceva la nivelul urechilor şi

începi să auzi mai clar. în timp ce buldozerele şi excavatoarele îndepărtate plimbă gunoiul, motoarele lor emit un zgomot care începe să devină o secvenţă de jazz încadrată într-o polifonie. Briza e tot mai puternică, răvăşindu-ţi părul. Va începe furtuna, aşa că te întorci cu faţa spre ea. îţi dai seama că ţii într-o mână o servietă jerpelită. O laşi jos, la picioarele tale şi, întinzând braţele, te ridici pe vârfuri şi îţi menţii echilibrul.

Cu ochii închişi, te apleci cu faţa în bătaia vântului şi vedem că eşti mai înalt şi mai slab, pe măsură ce rotunjimile de copil se topesc. Acneea ţi-a dispărut de pe pielea care e din nou brună şi netedă, dar acum există puţin puf pe bărbie, pe care îl vei rade curând. Nasul şi maxilarul îţi sunt mai pronunţate şi obrajii mai traşi. începi să semeni cu bărbatul în care te vei transforma. Semeni mult cu tatăl tău.

Ţii ochii închişi şi braţele larg deschise. Vântul suflă tot mai puternic şi tocmai când eşti gata să fii împins, cineva se apleacă deasupra ta şi te mângâie pe frunte. Nu trebuie să o vezi ca să ştii cine este. Este fata visurilor tale, cea mai frumoasă fată din lume, a venit să aibă grijă să nu cazi, iar treaba ta este să ai grijă să nu se îndepărteze plutind. Un zâmbet slab îţi luminează faţa în timp ce întinzi mâna spre mâna ei. I-o strângi delicat, iar ea coboară pe pământ şi se aşază lângă tine. îţi muţi servieta, iar ea se apleacă spre tine, sprijinindu-şi capul pe umărul tău. Oftează. *Aşa de frumos...*

O carte trebuie să se termine undeva, Benny...

Şşst, şopteşti tu. Ascultă...

Mulţumiri

I

O carte este un obiect care vorbeşte, iar pagina de mulţumiri este modul ei de a-şi exprima recunoştinţa. *Cartea formei şi a vidului* m-a rugat să îndeplinesc această fericită misiune în

numele ei, aşadar, voi începe prin a- mi exprima recunoştinţa faţă de Zoketsu Norman Fischer şi faţă de urmaşii maeştrilor Zen, ale căror cuvinte pline de înţelepciune au umplut aceste pagini.

Le sunt profund recunoscătoare lui dr. Gail Hornstein şi lui dr. Annie Rogers, care au citit primele versiuni ale manuscrisului şi m-au îndrumat atât în chestiuni despre psihologie, cât şi în cele literare. Sfaturile lor şi lucrările pe care le-au publicat mi-au deschis ochii şi urechile, la fel şi cărţile şi resursele către care m-au îndrumat. Sunt prea multe pentru a fi enumerate, dar vreau să menţionez Intervoice: The International Hearing Voices Network (intervoiceonline.org) şi Hearing Voices USA (hearingvoicesusa.org), precum şi munca de pionierat a lui dr. Marius Romme şi dr. Sandra Escher, a căror abordare bazată pe experienţă şi normalitate faţă de stările complicate şi situaţiile pe care nu le-am trăit ne-a extins şi ne-a aprofundat capacitatea de înţelegere.

Le mulţumesc din toată inima celor care aud voci, artiştilor şi activiştilor neurodivergenţi, ale căror relatări curajoase, atât scrise, cât şi povestite, miau extins orizontul înţelegerii şi mi-au confirmat experienţa. Mulţumiri speciale pentru noua mea prietenă, Alison Smith, activistă, autoare şi o povestitoare extraordinară, deoarece mi-a împărtăşit gândurile ei despre vocile pe care le auzea, revoluţie şi creşterea găinilor; şi pentru vechiul meu prieten, Sascha Altman „Scatter” DuBrul, a cărui activitate în cadrul Icarus Project, dreptate socială şi neurodiversitate mi-au inspirat scrisul şi gândirea de-a lungul anilor.

Le sunt recunoscătoare tuturor prietenilor mei care mi-au împărtăşit din experienţa lor. Matthew Budden, artist, muzician, care se ocupă de monitorizarea ştirilor şi de arhivare, a instruit-o cu răbdare pe Annabelle în subtilităţile profesiei, precum şi în parenting. Yoosun Park şi Emily Myer mau ajutat să-mi transpun în termeni contemporani propriile experienţe din copilărie cu psihologii, la cocktailurile de la

Green Room, la care a contribuit şi Andrew Rundle.

Pentru lectura lor generoasă, perspicace şi meticuloasă a tuturor versiunilor pe care le-a avut romanul, le rămân pe veci recunoscătoare lui Katie Young, Liz Gaudet, Karen Joy Fowler, Linda Solomon, Oliver Kellhammer, Adrienne Brodeur şi Claire Kohda. De-a lungul multor ani de scris, ajutorul şi sprijinul lor a fost esenţial. Cărţile au nevoie de cititori şi prieteni buni, la fel şi de oameni care să le scrie şi rescrie, astfel încât să ajungă ceea ce sunt, iar noi vă mulţumim din suflet.

Mulţumesc Hedgebrook pentru liniştea, solidaritatea şi refugiul pe care mi le-a oferit.

La Viking, îi sunt profund recunoscătoare lui Paul Slovak pentru înţelepciunea sa de editor şi le mulţumesc lui Brian Tart şi Andrea Schwartz pentru sprijinul constant; la Canongate, le mulţumesc lui Jamie Byng şi echipei sale minunate pentru entuziasmul nemărginit arătat în privinţa cărţilor. Vreau să le mulţumesc agenţilor mei, Molly Friedrich şi Lucy Carson, pentru încrederea lor în munca mea pe parcursul anilor, şi lui Molly Zakoor, scumpa mea asistentă, care mă salvează de greşeli, mă înveseleşte şi mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

Iar acum, vreau să îmi exprim eterne mulţumiri faţă de scumpa mea prietenă, fostă redactoare şi scriitoare, Carole DeSanti. Carole a descoperit *Cartea formei şi a vidului* când încă lucra la Viking şi manuscrisul se afla într-o fază incipientă. Ea a fost prima care a auzit-o vorbind şi auzul ei ascuţit, ochiul atent format şi îndrumările pline de compasiune în aspecte legate de stil şi structură narativă au ajutat romanul să-şi găsească atât vocea, cât şi forma. De-a lungul anilor, Carole m-a ajutat în mai multe moduri decât aş putea menţiona vreodată. Ea m-a învăţat cum să fiu scriitoare şi autoare şi mi-a transformat bietele manuscrise în cărţile care aveau să devină. Sunt norocoasă s-o am prietenă în viaţă şi camaradă în literatură.

Şi, în sfârşit, ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare iubitului meu Oliver, care îmi înfrumuseţează viaţa şi care ştie să mă asculte. Ideile lui mă inspiră să scriu. Cuvintele lui îmi trezesc lumea la viaţă.

NOTE

1 English as a second language – engleza ca limbă secundară. (N. trad.)

2 „înainte să te cunosc, draga mea, credeam că ştiu...” *(N. red.)*

3 „Toate cuvintele de dragoste, acum e prea târziu...” *(N. red.)*

4 „Şi prea departe...” *(N. red.)*

5 „Nu sunt nici vorbe care să exprime/Nici cântec care să aline/Sau să cuprindă-aceastăparte...” *(N. red.)*

6 *„Du bist mein Liebling* [Tu eşti iubirea mea], chiar nu vezi/Ce *wunderschön* [frumoasă] mi te imaginez?” *(N. red.)*

7 Aş putea spune *bella, schön* sau *très jolie* [„frumoasă” în it., germ. şi fr.]/ *Ich liebe dich, doyou love me* [„Te iubesc” în germ. şi eng.]? *(N. red.)*

8 „Pis, pis, pis, pisica şi-a luat scripca.” *(N. red.)*

9 „Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte cu bărcuţa [...] Viaţa e doar vis.” *(N. red.)*

10 Acronim pentru dispozitiv explozibil improvizat, o bombă construită şi utilizată în alte moduri decât în acţiunile militare convenţionale. *(N. trad.)*

11 Mediu înconjurător, în limba germană. *(N. trad.)*

12 Jocul de cuvinte din original implica opoziţia dintre *square* („pătrat” şi „piaţă”) şi forma ovală a bibliotecii. *(N. red.)*

13 Enterprise Information Management *(N. trad.)*

14 *Versurile melodiei „The Dream Before”, de Laurie Anderson: Hänsel and Gretel are alive and well/And theÿre living in Berlin. (N. trad.)*

15 în engleză este folosit pronumele *them* sau *they* pentru a caracteriza identitatea fluidă a personajului, însă în română nu există un echivalent neutru, motiv pentru care am optat pentru persoana a treia plural. *(N. red.)*

16 Concept preluat din scrierile anarhistului Hakim Bey. ZAT este o strategie socio-politică de a crea spaţii temporare de interacţiune în care relaţiile sociale să nu fie structurate de ierarhii. *(N. trad.)*

17 *în traducere liberă, Omul cu sticle. (N. trad.)*

18 în traducere liberă, „Calcă într-o groapă, mama ta e şchioapă.” O poezie pentru copii despre credinţa superstiţioasă conform căreia, călcând pe o fisură din trotuar, vei avea ghinion toată ziua. *(N. trad.)*

19 Joc de cuvinte intraductibil; „skunk” înseamnă şi sconcs, şi canabis. *(N. red.)*

20 „Pis, pis, pis, pisica şi-a luat scripca/Şi vaca a sărit peste lună.” *(N. red.)*

21 William Shakespeare, Opere complete, volumul 8, *Furtuna,* traducere de Leon Leviţchi, Univers, Bucureşti, 1990, p. 406. *(N. red.)*

22 *Ibidem, p. 387. (N. red.)*

23 *Ibidem, pp. 387-388. (N. red.)*

24 *Ibidem. (N. red.)*

25 *Derangement of scale,* termen propus de Timothy Clark, profesor de ştiinţe umaniste şi critic ecologist, prin care ne atrage atenţia că Antropocenul are consecinţe profunde asupra felului în care cunoaştem, ne amintim şi ne reprezentăm lumea. (*N. red.)*

26 Compus din *free* („liber”, în engleză) şi *vegan,* conceptul îi desemnează pe cei care au renunţat la consumerism, optând pentru uzul minim de resurse naturale şi pentru o viaţă fără risipă. *(N. trad.)*

21 The Banana Boát Song, cântec tradiţional jamaican despre muncitorii din docuri care şi-au încheiat munca la ivirea zorilor şi vor să ajungă acasă. *(N. trad.)*

28 Proză completă voi. 2, traducerea în limba română de Cristina Hăulică şi Andrei Ionescu, Polirom, Iaşi, 2015. *(N. red.)*

29 *Ibidem. p. 151. (N. red.)*

30 *Ibidem, p. 155. (N. red.)*

31 *Ibidem. p. 159. (N. red.)*

32 *Ibidem. (N. red.)*

33 *Ibidem. (N. red.)*

34 „Meditaţie şezând", în care practicantul adoptă o anumită postură şi obţine o stare de calm profund a minţii şi trupului, „invitând" în fiinţa sa manifestarea unor stări de iluminare *(sátori). (N. trad.)*

35 Traducere de George State, Tact, Cluj-Napoca, 2010, p. 36. *(N. red.)*

36 Numit şi Dixieland, jazzul fierbinte şi-a luat numele din tempourile sale aprinse şi din improvizaţiile incendiare. *(N. trad.)*

37 Baborniţă (în original, în chineză). (*N. red.)*

38 Traducere de Christian Ferencz-Flatz, Tact, Cluj-Napoca, 2014, p. 76. *(N. red.)*

39 în tradiţia japoneză, fantome care nu au reuşit să părăsească lumea celor vii din cauza unor sentimente prea puternice. *(N. trad.)*

40 *Cannon, în engleză (N. trad.)*

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar.